

Giới thiệu Cùng Trời Với Thú

Khi thưởng thức truyện Cùng Trời Với Thú của tác giả Vụ Thi Dục, bạn có tự hỏi: Sau khi sống lại, nên làm những gì?

Đĩ nhiên là đền bù tiếc nuối, hoàn toàn cách xa kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy...

Từ hèn mọn đi về phía cường đại, cái thế giới xuyên không này không còn cái gì có thể cản trở nàng thành thần.

Nhưng mà, khi phát hiện không cẩn thận nhặt được một con Thần Thú, từ khi thần thú lớn lên rồi hóa hình gen di truyền, khi thấy rõ bộ dáng hình người của thần thú, trong lòng nàng trong nháy mắt tan nát thành trăm mảnh.

Đã nói là Thần Thú tốt mà? Vì sao Thần Thú biến thành kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trong truyền thuyết kia?

Hai đời cũng thua bởi trên tay một con thú, Sở Chúc bày tỏ thật là khó đỡ!

Sở Chúc: cái con Thần Thú bệnh xà tinh kia mỗi ngày đều muốn cùng nàng sinh Tiểu Thần thú làm sao bây giờ? Đang chờ, rất cấp bách đấy!

Mồ thú: meo meo ~

Mời bạn cùng đón xem truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Yêu Thú Ăn Vụng

Editor: ChieuNinh

Sắc trời còn chưa sáng, công việc của hạ nhân ở Sở gia Lăng Dương thành đã lu bù lên, lướt nhẹ như con thoi trong các viện.

Hôm nay là ngày kiểm tra của đệ tử Sở gia Lăng Dương, phạm là đệ tử tròn mười tuổi của Sở thị đều sẽ tập trung đến trước trung tâm quảng trường ở đại trạch Sở gia Lăng Dương vào ngày hôm nay để tiến hành khảo nghiệm. Đây là thời điểm cực kỳ long trọng ở Sở thị bộ tộc hàng năm, nó liên quan tới vận mệnh tương lai của nhiều đệ tử Sở thị bộ tộc, không ai dám coi thường qua quýt.

Chỉ chốc lát sau, trong rất nhiều viện đã truyền ra động tĩnh.

Thừa dịp sắc trời chưa sáng, một bóng dáng màu đen xuyên qua rất nhanh ở trên mái hiên.

Tốc độ của nó cực nhanh, người đi lại trong viện đều không phát hiện ở trên đỉnh đầu có một con yêu thú xuyên qua, mỗi khi có võ giả tuần tra đi qua, thì nó giống một con báo săn đi đêm, an tĩnh ẩn náu ở trên xà nhà, cho đến khi võ giả tuần tra rời khỏi thì nó mới tiếp tục đi qua ở trên mái hiên.

Nó quen thuộc đi đến nhà bếp chủ viện.

Lúc này ở trong phòng bếp đã bận rộn đến khí thế ngất trời, nhóm đầu bếp đang bận rộn chuẩn bị chút đồ ăn sáng phong phú cho nhóm chủ tử chủ viện Sở gia, hương vị đồ ăn tràn ngập trong nhà bếp to như vậy.

Trong phòng, yêu thú nhìn chằm chằm đồ ăn đã làm xong đặt ở trên bàn phía bên dưới, trong mắt nó lộ ra vẻ soi mói.

Đột nhiên, hai mắt nó sáng ngời, nhìn về phía chân gà cánh ngậm linh mẫn do đầu bếp chính vừa làm xong, đầu lưỡi phản nộ liếm liếm ở trên môi, nhẹ nhàng xuyên qua ở trong phòng. Chỉ chốc lát sau, nó đã ngậm một cái chân gà thơm ngào ngạt thân nhiên nằm sắp trên xà nhà mà ăn, cái đuôi lông xù ở phía sau vui vẻ vung qua vung lại.

Liên tục ăn xong ba cái chân gà cũng chỉ mới là điểm tâm khai vị, tuy rằng nó còn muốn ăn nữa, nhưng mà nó hiểu được đạo lý ăn vụng phải có chừng có mực, cho nên nó lại quay sang đi ăn cái khác.

Rốt cục lấp đầy cái bụng rồi, yêu thú ngậm một cái gói giấy dầu phình lên, vui vẻ rời khỏi nhà bếp chủ viện.

Trong một cái sân Đồng viện cực hẻo lánh của Sở gia lúc này vẫn im ắng như cũ, trong viện to như vậy không có một hạ nhân đi lại.

Sân viện lát bằng gạch xanh khối lớn, tuy rằng được thu thập sạch sẽ, nhưng trong góc sáng sủa lại có thể nhìn thấy một ít cỏ dại sinh trưởng thả sức

không câu nệ. Bên góc tường còn có một gốc cây táo già nghiêng lệch, thân cây bẻ cong, giống như khi đang lớn lên thì bị mạnh mẽ bẻ cong. Trên cây treo từng chuỗi quả táo xanh, sinh trưởng có chút khả quan, nhẹ nhàng rung động ở trong gió nhẹ.

Chỉ chốc lát sau, cửa kéo kẹt một tiếng rồi mở ra, một bóng dáng nhỏ gầy từ trong phòng đi ra.

Hôm nay trời quang trong sáng, mặt trời còn chưa mọc lên, người nhỏ gầy đi tới trong viện, từ trong giếng múc lên nửa thùng nước, đổ nước vào trong chậu gỗ, sau đó cầm lấy một bàn chải đánh răng được chế thành từ một loại hương thảo, bắt đầu súc miệng rửa mặt.

Rửa sạch mặt xong thì đột nhiên nhìn thấy mặt mình trong chậu nước.

Nước ở trong chậu gỗ lắng lư không ngừng, cũng bởi vì vậy mà gương mặt trong đó vì thiếu dinh dưỡng mà có vẻ gầy gò cũng lay động theo, mãi cho đến khi gợn nước dần dần bình tĩnh thì khuôn mặt đó cũng sâu kín mà an tĩnh lại.

Sở Chúc nhìn khuôn mặt trong gương nước, không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Mặc dù đã trùng sinh (sống lại) trở về mấy ngày rồi, nhưng mỗi một lần nàng cũng không quá quen thuộc với bộ dạng hiện tại của chính mình. Bởi vì mỗi một lần nhìn thì làm cho nàng càng rõ ràng ý thức được mình thật sự trùng sinh, nàng từ cường giả Nhân Hoàng cảnh trùng sinh đến thời điểm mình mười tuổi. Mà mình hiện tại, thực lực chỉ có Tiên Thiên thất (bảy) trọng, nhỏ yếu đến nỗi làm cho nàng cũng không thích ứng được.

Kỳ thực Sở Chúc cũng không rõ vì sao mình sẽ trùng sinh, nàng còn nhớ rõ ràng lúc ấy bị người đánh lén mà chết, tuy rằng không cam lòng, nhưng quả thật nàng bởi vì sợ ý mà chết, chẳng trách ai.

Vốn cho là sau khi qua đời thì xong hết mọi chuyện, nào biết vừa mở mắt ra thì phát hiện mình thể nhưng lại trùng sinh về lúc mười tuổi.

Thật ra về mặt ý nghĩa thì Sở Chúc cũng không xem như là người Tán Thiên đại lục chân chính, bởi vì nàng là thai xuyên. Khi một người từ thế giới khoa học kỹ thuật phát triển xuyên đến thế giới tương tự như cổ đại này, thì đầu thai đến trong bụng của mẫu thân nàng, lấy phương thức trẻ con sinh ra ở Tán Thiên đại lục.

Đáng tiếc mệnh nàng không tốt, mẫu thân khó sinh mà qua đời, có cha cũng không khác gì không có cha, bởi vì vị cha hờ nào đó của nàng kế thừa truyền thống tốt đẹp của tiền bối, trước đó từng vài lần rời nhà bỏ trốn, hiện tại không hiểu biết đạo chơi ở chỗ nào, nghe đâu hẳn là đã chết, bỏ lại ba mẹ con nàng.

Phía trên nàng còn có hai vị tỷ tỷ, chỉ là Sở Chúc cũng không có gặp qua các nàng.

Nghe nói khi mẫu thân nàng còn chưa có mang thai nàng thì đại tỷ Sở Thanh Sương đã mang theo nhị tỷ Sở Thanh Giáng cùng nhau rời nhà bỏ trốn, không ai biết các nàng đi đâu. Ở trong mắt người Sở gia, các nàng học theo trường bồi không biết điều rời nhà bỏ trốn. Hai thiếu nữ yếu đuối nhất định không đi xa được, chỉ sợ sớm đã làm thức ăn cho những yêu thú bên ngoài.

Vì thế khi Sở Chúc sinh ra, biến thành một đứa nhỏ không cha không nương không tỷ. Nếu không phải nhìn vào phần nàng là huyết mạch của Sở thì, được ném cho một bà bà chăm sóc, mỗi ngày dùng nước cơm cho nàng ăn, chỉ sợ ngay cả sống sót cũng khó khăn.

Đáng tiếc bà bà chăm sóc khi nàng năm tuổi cũng được con gái ở bên ngoài đón về dưỡng lão. Nếu không phải linh hồn của nàng là một người trưởng thành, chỉ sợ căn bản không có biện pháp bình bình an an mà lớn lên.

Chỉ là tuy rằng sống sót, nhưng vì không có trường bồi che chở, thường xuyên một bữa đói một bữa no, bộ dạng trưởng thành thiếu dinh dưỡng.

Nghĩ tới đây, Sở Chúc cúi đầu nhìn về phía y phục trên người, váy xanh đen được tẩy trắng bạch, vải dẹt là vô cùng tốt, màu sắc cũng không giống dành cho tiểu cô nương mặc, lộ ra dáng vẻ già nua nặng nề. Trên chân là một đôi giày vải đã bung chỉ, trên người không có trang sức nào khác, chỉ nhìn xem thân hình, nói là bảy tám tuổi cũng có người tin tưởng.

Đời trước tu luyện đến Nhân Hoàng cảnh, có lựa là gắm vóc nào mà Sở Chúc chưa có mặc qua, có sơn trâm hắc vị gì mà chưa ăn qua, nên hưởng thụ đều hưởng thụ được. Làm sao giống như hiện tại, sân viện hẻo lánh, thiếu người hỏi thăm, ngay cả hạ nhân cũng đều có thể xem nhẹ nơi này, làm cho tâm tình của nàng có chút phức tạp.

Chẳng qua cũng không sao, qua hết hôm nay, tình huống của nàng sẽ thay đổi, đời trước cũng là như thế này.

Bình ổn lại tinh thần, rót cuộc Sở Chúc dời tầm mắt, không nhìn vào gương mặt quen thuộc mà xa lạ trong kính nước nữa, nàng xoay người trở về phòng.

Vừa mới vào cửa, một cái bóng đen nhào hướng gương mặt của nàng, Sở Chúc lạnh tay lẹ mắt túm qua, đáng tiếc tốc độ của nàng vẫn không nhanh bằng thứ kia, lông xù đã dán ở trên mặt nàng.

Sở Chúc xách thứ gì đó dán ở trên mặt ra, thì chống lại một đôi mắt dị sắc.

Đôi mắt của chủ nhân một cục lông xù này có một màu đen một vàng khác nhau, khi đứng lên tròn tròn giống như một con mèo nhỏ, bộ lông đen tuyền sáng bóng, bộ dạng có chút giống cấp ba U Minh báo, nhưng khi nhìn kỹ lại thì phát hiện không phải là U Minh báo. Ít nhất đôi mắt khác màu khó gặp này có rất ít yêu thú sẽ có được, mà giữa trán của nó có một túm lông màu trắng hơi dài, phá lệ không giống như bình thường, một cái đuôi cũng là lông xù, thật sự là không nói nên lời đây là loài yêu thú gì.

Yêu thú nhỏ vô tội nhìn nàng, vươn ra móng vuốt lông xù ôm lấy y phục của nàng, muốn nhảy đến trong lòng nàng.

Sở Chước ôm nó vào trong lòng, nhẹ nhàng mà vỗ về lưng nó, cũng không quản nó có nghe hiểu hay không, nói: "A Chiếu, hôm nay ta phải tham gia khảo thí, ngươi đừng quá rối, bị người phát hiện sẽ không tốt lắm."

Yêu thú tiếp tục dùng ánh mắt vô tội nhìn nàng, hai móng vuốt nhẹ nhàng mà đặt ở trên xương quai xanh của nàng, tỏ vẻ "ta rất ngoan".

Làm sao mà Sở Chước sẽ tin nó chứ, nàng từng đã bị nó nguy trang giả vờ thành bộ dạng nhu thuận lừa gạt nhiều lần, đã rất rõ ràng tiểu yêu thú giống như con mèo này có một lá gan của yêu thú lớn, thật sự gấu, nhiên nhiên chính là một đứa nhỏ đầu gấu, hơi không chú ý thì sẽ gặp rắc rối.

Nhưng mà Sở Chước vẫn không nỡ ném xuống nó, bởi vì con yêu thú này ở đời trước từng cùng với nàng vượt qua một đoạn năm tháng gian nan nhất.

Rồi sau đó đột nhiên nó mất tích, không biết sống chết, nhưng không thể nghi ngờ, Sở Chước vẫn rất là cảm ơn có nó bầu bạn.

Yêu thú cọ cọ ở trong lòng nàng, sau đó lại nhảy đến trên bàn, đẩy thứ gì đó dùng túi giấy dầu đựng đang để trên bàn tới cho nàng.

Sở Chước vừa thấy, lại không khỏi bật cười một trận.

Ở trong ánh mắt gấp gáp của yêu thú chăm chú nhìn thì nàng mở ra túi giấy dầu, bên trong có một cái chân gà to và hai cái bánh bao thịt, chân gà tản ra mùi thơm nồng đậm, linh khí bức người.

Mấy ngày nay Sở Chước đã có thói quen con yêu thú này sẽ thường xuyên thích chạy khắp nơi mang đồ ăn cho nàng, từ chất lượng đồ ăn mà nhìn, phỏng chừng là trộm từ nhà bếp chủ viện bên kia. Có thể thần không biết quỷ không hay trộm được nhiều đồ ăn như vậy mà không bị người phát hiện, có thể thấy được bản lĩnh gây án của con yêu thú này.

Một cục nhỏ như vậy, rốt cuộc là nó dùng túi giấy như thế nào để bọc lại rồi ngậm trở về cho nàng đây?

Sở Chước lại liếc mắt nhìn nó một cái, thấy nó đang giương mắt hồ nhìn chăm chăm chính mình, thì cầm lấy bánh bao ăn. Mãi cho đến khi nàng ngoan ngoãn ăn hết hai cái bánh bao to và chân gà thì nó mới vừa lòng dòi tằm mắt.

Ăn uống no đủ, bên ngoài sắc trời đã sáng dần.

Hôm nay phải đi kiểm tra, Sở Chước cũng không muốn đến muộn, nên nói với yêu thú: "A Chiếu, ta muốn đi quảng trường trung tâm, ngươi không được chạy loạn, biết chưa?"

Yêu thú dùng đôi mắt dị đồng liếc mắt nhìn nàng một cái, cái đuôi đẩy tay nàng ra, giống như là không kiên nhẫn nàng dong dài.

Sở Chước lại dặn dò một phen rồi mới buông nó ra, đi sửa sang lại đồ.

Yêu thú nhẹ nhàng nhảy đến bả vai nàng, ló đầu nhìn nàng sửa sang lại đồ, nhúm lông màu trắng ở trên trán thỉnh thoảng cọ đến trên mặt Sở Chước, làm cho nàng ngứa ngáy rất muốn cười.

Sau khi chuẩn bị đồ xong, Sở Chước cầm tay nải ở trên lưng, sờ sờ đầu yêu thú, đặt nó ở trên giường rồi rời khỏi sân viện.

Ngay sau khi nàng ra cửa, con yêu thú đó cũng đi theo nàng đi ra ngoài, hiển nhiên quăng ra sau đầu lời nàng dặn dò lúc trước. Chỉ là nó đi ở trên xà nhà, xuyên qua ở trên nóc nhà, tốc độ vô cùng nhanh, võ giả tuần tra vẫn chưa phát hiện được nó.

Khi Sở Chước đi đến quảng trường trung tâm thì nơi này đã tụ tập rất nhiều đứa nhỏ chờ đợi khảo thí, tuổi tác đều giống như nàng, bọn họ là đứa nhỏ dòng chính và bàng chi của Sở thị bộ tộc, đặc biệt tới tham gia khảo thí mỗi năm một lần. (bàng chi: cùng họ nhưng khác chi)

Sở Chước xen lẫn trong đám người, cũng không để ý.

Sở thị bộ tộc ở Tấn Thiên đại lục rất có danh vọng, cây lớn rễ sâu, gia tộc thịnh vượng, chính chi, bàng chi đếm không hết, nhưng không phải mỗi một chi đều có thể qua được tốt. Có vài bàng chi xuống dốc, có mấy đứa nhỏ đừng nói là tu luyện, thậm chí ngay cả ăn no cũng khó khăn, có không ít đứa nhỏ thiếu dinh dưỡng giống như Sở Chước, mười tuổi thoát nhìn giống như bảy tám tuổi.

Sở gia có danh là Ngự Thú thế gia, địa vị ở Tấn Thiên đại lục không thấp, nhưng mà dù là một thế gia đại tộc thì tài nguyên cũng có hạn. Nếu không thể biểu hiện ra thiên phú cũng đủ làm cho người ta coi trọng, thì tài nguyên của gia tộc cũng không sẽ riêng biệt vì một người nào cả, cho dù người nọ là con cháu tộc trưởng chính chi thì cũng như nhau.

Thời gian khảo thí là ở giờ Thìn (7h-9h sáng), thời gian còn có hai khắc chung (1 khắc = 15 phút)

Trên một gốc cây ngô đồng cao to chung quanh quảng trường, một con yêu thú đẩy mở lá cây dày đặc ra, đặt túi giấy dầu ngậm trong miệng sang bên cạnh, rồi ghé vào trên thân cây nhìn nhả nhìn đám trẻ con trên quảng trường.

Rất nhanh, nó tìm được Sở Chúc, ban đầu nàng đơn độc đứng ở đằng kia, nhưng ngay sau đó thì có người tiến lên bắt chuyện cùng với nàng.

Dung mạo của Sở Chúc còn chưa nẩy nở, ngũ quan cũng chưa lộ rõ về xinh đẹp, tươi cười trên khóe miệng thỏa đáng, có vẻ phá lệ thân thiết. Bộ quần áo cũ càng thêm nổi bật về thân thiết và đáng yêu của nàng, có một loại hào phóng ban sơ trong khí chất. Mặc dù không đặc biệt chói mắt, cũng rất dễ dàng làm cho lòng người ta sinh thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Uyên Đồ Huyền Quy Cấp Mười

Editor: ChieuNinh

Sở Chúc đang nói chuyện phiếm với một nữ hài bằng chi Sở gia thì đột nhiên nghe được trong đám người phát ra tiếng xôn xao.

Nàng theo ánh mắt của mọi người mà nhìn qua, thì thấy một nữ hài mặc quần áo màu hồng xanh lam ở trong vòng vây của một đám đứa nhỏ đi tới.

Cũng là đứa nhỏ mười tuổi, nhưng nữ hài này có vóc người thon dài, tóc tai đen nhánh buộc thành hai búi tóc song song, giữa tóc quấn băng gấm màu xanh nhạt, trên đó cắm trâm châu, Lưu Tô hình giọt nước rủ đến bên má, làm nổi bật lên má phấn long lanh đáng yêu. Nhưng mà dung mạo tinh xảo đó lại có chút lạnh nhạt, không nói cười tùy tiện, được một đám người vây quanh mà đến, nhịp điệu bước chân vững vàng, vẫn chưa hiện ra vẻ đắc ý hoặc kiêu căng.

"Nàng là Sở Thanh Từ tiểu nữ nhi (con gái nhỏ nhất) của tộc trưởng, nghe nói là một ngự thú sư trời sinh, thuở nhỏ cực có thú duyên, rất nhiều yêu thú đều vô cùng thân cận nàng." Sở Nguyệt nhỏ giọng nói với Sở Chúc.

Sở Chúc liếc nhìn nàng ấy một cái, chỉ thấy trên mặt tiểu cô nương có bộ dạng khả ái lộ ra thần sắc hâm mộ, không chỉ có hâm mộ Sở Thanh Từ có được xuất thân tốt, càng hâm mộ thiên phú của nàng.

Sở gia là thế gia ngự thú nổi danh ở Tấn Thiên đại lục, trong huyết mạch trời sinh thì đã có thú duyên, đại đa số người có thể khế ước được yêu thú ở trong buổi khảo thí, về sau sẽ có trợ giúp thật lớn cho bọn họ khi trưởng thành.

Sở gia có được một loại quyền trục (ống cuộn) khế ước đặc thù, quyền trục khế ước đó chỉ có huyết mạch Sở thị bộ tộc mới có thể sử dụng, có thể khế ước được yêu thú từ cấp một đến cấp mười hai, đây là quyền trục tổ tiên Sở gia lưu truyền xuống có một loại phù văn khế ước vẽ ra mà thành. Dựa vào tổ tiên Sở gia từng cùng với tổ tiên rất nhiều yêu thú định ra hiệp nghị, để cho hậu nhân có được huyết mạch Sở thị khế ước với hậu đại của chúng nó, đáp ứng huyết mạch hậu nhân Sở thị triệu hồi mà đến.

Trải qua mấy trăm vạn năm phát triển, rốt cục Sở gia hình thành danh hiệu ngự thú thế gia ở Tấn Thiên đại lục.

Vì thế liền có quy định, mỗi một con cháu Sở thị có được tư chất tu luyện mỗi khi đến mười tuổi, thì có thể bắt đầu khảo nghiệm tư chất, người có được thú duyên, có thể khế ước được yêu thú thuộc về mình.

Sở gia khế ước yêu thú, xem trọng là thú duyên của cá nhân.

Người trời sinh có được thú duyên, có thể khế ước được một yêu thú cấp cao, ngược lại nếu thú duyên kém, có thể khế ước được một yêu thú cấp ba thì cũng đã rất giỏi. Nếu chỉ có thể khế ước được một con cấp một, cấp hai, đời này chỉ có thể dừng lại tại Ngưng Mạch cảnh, không khác gì là vô gia cấp thấp.

Thấy Sở Chúc không nói gì, đột nhiên Sở Nguyệt nhớ tới nàng là dòng chính lớn ở lên Sở gia Lăng Dương, tự nhiên biết Sở Thanh Từ là ai, thì trên mặt không khỏi hơi nóng lên. Đang lúc nàng muốn nói cái gì đó thì thấy tiểu cô nương trước mặt ôn hòa nhìn qua đây, ánh mắt như vậy, rất dễ dàng xoa nhẹ xấu hổ trong lòng người khác.

Sở Nguyệt thấy rằng nữ hài tử kêu là Sở Chúc này thật sự một người tốt ôn nhu lại sẵn sàng.

"Đúng rồi, ta đến Sở gia đã mấy ngày, giống như cũng không có gặp qua ngươi." Sở Nguyệt còn nói.

Sở Chúc lại cười nói: "Ta vẫn luôn ở trong phòng tu luyện, rất ít ra ngoài."

Nghe nói như thế, Sở Nguyệt không khỏi khẽ thờ dài: "Sở Chúc, ngươi thực sự rất giỏi, ngươi nhất định sẽ rất lợi hại! Không giống ta, bình thường ta có chút ham chơi, rất ít khi sẽ dụng tâm tu luyện, hiện tại mới tới Tiên Thiên nhị (2) trọng, cha nương ta thường xuyên mắng ta là nha đầu lười đó..."

Sở Chúc nghe lời Sở Nguyệt nói, thỉnh thoảng phụ họa một câu, để cho người ta tưởng nàng nghe được rất nghiêm túc, kì thực tâm tư nàng không biết đã chạy tới đâu rồi.

Sống lại mấy ngày nay, nàng vẫn luôn làm tổ ở trong phòng không ra khỏi cửa, kiểm điểm lại chuyện đời trước bao gồm tiếp nhận chuyện mình sống lại. Hôm nay là lần đầu tiên từ sau khi nàng trỗi sinh nhìn thấy những người bạn xưa này, liếc mắt nhìn qua một cái, rất nhiều gương mặt đều là quen biết, thậm chí nàng có thể nói ra vận mệnh về sau của bọn họ, bọn họ sẽ đi đến bước nào.

Thời gian qua được rất nhanh, khi tộc trưởng Sở gia Sở Nguyên Hạo đi đến quảng trường, thi khảo thí ngay lập tức muốn bắt đầu.

Một đám đứa nhỏ khấn trương nhìn hẩn.

Sở Nguyên Hạo ẩn theo thông lệ nói vài câu mở màn, sau đó rất hòa ái trấn an đám đứa nhỏ đang khấn trương: "Sở gia chúng ta là ngự thú thế gia, chỉ cần là huyết mạch Sở gia đều có thiên phú ngự thú, mọi người tận lực thoải mái. Ta tin tưởng các con đều có thể khế ước được khế ước thú có cùng thuộc tính với các con. Cho dù không có khế ước được yêu thú cũng không sao cả, còn có thể lựa chọn con đường võ giả, con đường tu luyện cũng đủ loại đủ kiểu, cũng không bắt buộc ở tại một hệ ngự thú sư. Ta tin tưởng mặc kệ các con lựa chọn con đường nào thì các con đều sẽ trở thành người rất giỏi."

Một đám đứa nhỏ quả nhiên không còn khấn trương như vậy, chỉ là chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh, mấy đứa nhỏ đó vẫn hy vọng trở thành ngự thú sư.

Người Sở gia, trời sinh đã có được thú duyên, trở thành ngự thú sư là mục tiêu và nguyện vọng của bọn hẩn.

Tiếp theo sau đó chính là phương thức khảo nghiệm.

Phương thức khảo nghiệm rất đơn giản, chỉ cần đưa nguyên khí vào trong đá khảo nghiệm, để phân biệt thuộc tính, tiếp theo đi lĩnh một quyền trực khế ước có cùng thuộc tính tương xứng, nhờ một giọt máu của mình ở trên quyền trực, thì có thể triệu hồi khế ước thú thuộc về của mình.

Một đám đứa nhỏ xếp hàng, chờ đợi vận mệnh sắp tới quyết định tương lai cả đời bọn họ.

Khảo nghiệm đầu tiên là đứa nhỏ chính chi.

Phụ thân của Sở Chúc là đời thứ ba ngũ phòng dòng chính, trước khi chưa có phân gia, thì Sở Chúc coi như là dòng chính, vì thế nàng xếp chung một hàng cùng một đám đứa nhỏ ăn mặc ngăn nắp đẹp đẽ, ẩn theo bối phận và thứ hạng trong gia tộc mà xếp hàng.

Những người chủ trì buổi khảo nghiệm ngự thú sư Sở gia và võ giả nhìn thấy tiểu cô nương vóc dáng thấp bé xếp hàng trong đám người, thì thần sắc không có biến hóa gì. Mặc kệ là dòng chính hay là bàng chi, nói chung vẫn không thể làm đến hoàn toàn công bằng, cho dù là dòng chính có vẻ giàu có, cũng có một vài đứa nhỏ không có cha mẹ che chở, chỉ có thể tự mình tiếp tục giãy dụa sinh tồn.

Tuy rằng rất lạnh khốc, nhưng đây cũng là một loại khảo nghiệm sinh tồn rất thông thường.

Mạnh hiếp yếu là đặc thù của Tân Thiên đại lục.

Khảo nghiệm rất nhanh thì đến đồng lứa của Sở Chúc, lên sân khấu đầu tiên là con gái út Sở Thanh Từ của tộc trưởng Sở Nguyên Hạo.

Sở Thanh Từ thông dong đi lên trước, đưa tay đặt ở trên đá khảo nghiệm, ngay lập tức thì đá khảo nghiệm sáng lên vài miếng bông tuyết hình thoi.

"Là băng hệ." Cửu trưởng lão phụ trách thí nghiệm nói.

Thần sắc Sở Thanh Từ vẫn bình thản như cũ, làm nhi nữ tộc trưởng, đã sớm bí mật thí nghiệm qua, đã biết mình là thuộc tính gì.

Tiếp theo nàng đi đến sân bên cạnh, nơi đó đã an bày một quyền trực khế ước đặc biệt chỉ Sở gia mới có, trên quyền trực có ký hiệu thần bí, ánh sáng khiêm tốn lưu động.

Sở Thanh Từ đưa tay cho võ giả ở bên cạnh dùng kim châm đâm thủng ngón tay, một giọt máu từ đầu ngón tay thấm ra rơi trên quyền trực khế ước.

Tất cả đứa nhỏ trên quảng trường đều nhìn không được mà nín thở nhìn qua.

Từ khi Sở Thanh Từ ra đời thì đã bắt đầu truyền ra danh hiệu thiên tài, nổi danh là thiên tài nhỏ một thế hệ này của Sở gia, nay cũng chỉ mới mười tuổi, đã tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên cửu trọng. Tất cả mọi người đều biết thú duyên của nàng vô cùng tốt, tương lai tiền đồ vô lượng, nên muốn biết Sở Thanh Từ sẽ khế ước ra yêu thú có dạng gì.

Khi giọt máu đó rơi xuống quyền trực khế ước thì chậm rãi thấm vào, ngay lập tức thì quyền trực sáng lên một luồng ánh sáng pha lẫn màu máu, đây là ánh sáng linh hồn của yêu thú đáp ứng người khế ước triệu hồi sinh ra ở bên kia quyền trực.

Ánh sáng có chừng mười hơi thở thì rốt cục tắt đi.

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên ống trực khế ước, chỉ thấy sau khi linh quang tắt rồi thì trên quyền trực khế ước xuất hiện một con sư tử nhỏ cả người màu tuyết trắng, thoạt nhìn mới sinh ra không lâu, an tĩnh cuộn mình ở đó, một cục lông xù, vô cùng đáng yêu.

Một đám tiểu cô nương nhìn con Tuyết Sư đó, tuy rằng không biết nó là loài yêu thú gì, nhưng trong mắt đã có vẻ yêu thích.

"Là cấp chín Băng Mục Linh Sư!" Cửu trưởng lão phụ trách thí nghiệm kinh hô một tiếng.

Các trưởng lão quan sát khảo nghiệm đều đứng lên, mắt lộ ra sùng sốt, tiếp theo mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết và hưng phấn.

Đã có gần ngàn năm không ai có thể khế ước được yêu thú trên cấp chín, bình thường có thể khế ước được cấp bảy cũng đã rất giỏi, xem như có thú duyên. Không nghĩ tới một thế hệ này thế nhưng có một tiểu cô nương khế ước được cấp chín Băng Mục Linh Sư, cái này đại biểu lực ảnh hưởng của Sở gia ở trong yêu thú cũng không có bị giảm xuống quá kịch liệt.

Trong đám người cũng phát ra tiếng nói nhỏ khe khẽ, vì Sở Thanh Từ có thể khế ước được một yêu thú cấp chín mà đều hâm mộ không thôi.

Trên mặt tộc trưởng Sở Nguyên Hạo đè ép không được sự hưng phấn, Sở Thanh Từ là nữ nhi của hắn, có thể có thành tích như vậy, làm phụ thân trên mặt cũng rạng rỡ.

Bởi vì Sở Thanh Từ khế ước được một yêu thú cấp chín, khiến cho không khí ở hiện trường vô cùng nhiệt huyết, bản thân Sở Thanh Từ cũng được một nữ võ giả dẫn đi, mà không phải giống như đứa nhỏ khác ở lại tại chỗ.

Chỉ là mấy đứa nhỏ kế tiếp, có thể khế ước được đều chỉ có yêu thú cấp ba cấp bốn, thậm chí có vài người trời sinh không có thú duyên, chỉ có thể tiếc nuối đứng ở bên cạnh, chờ đợi một lát khảo nghiệm tư chất võ giả một lần nữa, lựa chọn ra một con đường tu luyện thích hợp với bọn họ.

Sở gia là ngự thú thế gia, cũng không phải là người người đều có thể khế ước được yêu thú, những đệ tử không thể khế ước được yêu thú mà lại có tư chất tu luyện, bình thường sẽ quay sang đi tu luyện hệ khác, lựa chọn con đường tu luyện thích hợp của mình.

Rất nhanh thì đến phiên Sở Chúc.

Yêu thú ghé vào trên cây ngô đồng gặm nhấm chân gà lập tức đẩy xương chân gà đã gặm nhấm được không kém là bao ra. Nó đuôi dài cổ, một đôi di động chớp cũng không chớp, nhìn xem cực kì nghiêm túc.

Trên mặt Sở Chúc vô cùng hồ hững, đòi trước nàng đã trải qua một lần, đòi này cũng chỉ là lặp lại thủ tục một lần nữa, cho nên nàng căn bản không lo lắng.

Sở Chúc đưa tay đặt ở trên đá khảo nghiệm, trên mặt là một hoa văn sóng nước, đây là thuộc tính thủy.

Tiếp theo nàng đi đến sân bên cạnh bày ra quyền trục khế ước, vươn tay để cho võ giả dùng kim châm đâm thủng ngón tay nàng, nhỏ giọt máu đến trên quyền trục khế ước.

Ông cuộn sáng lên một ánh sáng màu máu, ước chừng sau mười hơi thở, linh quang thối lui, xuất hiện một bé rùa mai màu xanh lớn cỡ bàn tay.

Cửu trưởng lão phụ trách thí nghiệm mới đầu cũng không có nhìn kỹ, thấy là một bé rùa lớn cỡ bàn tay, cảm giác được hơi thở thuộc tính thủy trên người con rùa, đang muốn nói ra chủng loại của nó thì phát hiện không đúng, bỗng nhiên đứng lên.

Trên mai rùa của bé rùa là màu xanh bóng xinh đẹp, nhưng cẩn thận nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy được trên mặt có một ít đường văn màu bạc tinh tế, hình thành một bộ đồ án huyền ảo.

Ánh mắt Cửu trưởng lão trùng lớn, trùng trùng nhìn con rùa đó.

Không có nghe thấy cửu trưởng lão báo ra tên yêu thú, mọi người ở đây nhin không được mà nhìn qua.

Cửu trưởng lão nhìn thật lâu, lâu đến nỗi mọi người ở hiện trường nhin không được thăm dò quan sát, thì vài vị trưởng lão vốn già dặn kinh nghiệm và tộc trưởng ngồi ở một bên cũng nhin không được đi theo nhìn chăm chăm con rùa nhỏ.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc cửu trưởng lão xác định chủng loại con rùa nhỏ này, thần sắc trên mặt đổi tới đổi lui, cuối cùng biến thành kiềm nén mừng như điên.

"Là cấp mười Uyên Đồ Huyền Quy!" Giọng nói bén nhọn của trưởng lão vang lên.

Nháy mắt, toàn bộ quảng trường vô cùng yên tĩnh, mà khi yên tĩnh này qua đi, là ầm ầm bạo vang.

Mọi người khiếp sợ nhìn con rùa nhỏ ghé vào trên quyền trục khế ước, có thể là mới nở ra không lâu thì bị lực triệu hồi của khế ước tới đây nên bé rùa còn có chút mơ màng màng, ngờ ngác nằm úp sấp ở đó, một đôi mắt đen không có thần sắc, hiện ra một bộ dạng ngốc manh.

Tất cả mọi người nhin không được mà nghĩ muốn đến gần một chút để quan sát, rốt cuộc làm cho con rùa nhỏ đó bị kinh sợ, theo bản năng tìm kiếm người khế ước triệu hồi nó tới đây, nó chậm rãi bò đi qua hướng nàng.

Khóe miệng của Sở Chúc hơi hơi giương lên, trong mắt lộ ra ý cười vui vẻ, đưa tay để cho nó bò lên tay của mình.

【 Huyền Uyên, chúng ta lại gặp nhau. 】

Nàng nhẹ nhàng mà nói ở trong lòng, trên mặt cũng là vẻ trầm tĩnh, sau đó xoay người đối mặt với tầm mắt của tất cả mọi người, mặc kệ là khiếp sợ, hay là hâm mộ, hoặc là ghen tị, nàng đều thản nhiên mà chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Một Đám Mạnh Mạnh Đát

Editor: ChieuNinh

Sở Nguyên Hạo rồi rầm nhìn tiểu cô nương nho nhỏ gầy teo ở trước mặt, ấn tượng đối với nàng vô cùng ít ỏi, nếu không phải nàng khế ước được một Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười, làm tộc trưởng, căn bản hắn sẽ không chú ý đến trong gia tộc còn có một tiểu cô nương như vậy.

Làm cho Sở Nguyên Hạo rồi rầm là, nếu nàng là dòng chính, sinh hoạt tại Sở gia Lăng Dương, thật sự không nên không có ấn tượng với nàng, nhưng cố tình Sở Nguyên Hạo tìm kiếm trong ký ức như thế nào thì vẫn tìm không thấy chút ấn tượng về tiểu cô nương này. Tuy rằng vì hắn làm tộc trưởng nên bình thường có vẻ bận, cũng không sẽ chú ý tất cả thành viên có liên quan trong gia tộc, nhưng nếu một đứa nhỏ có được thú duyên tốt như vậy, hắn không nên không có phát hiện mới đúng.

"Con là..." Sở Nguyên Hạo có chút xấu hổ hỏi.

Sở Chúc bình tĩnh nói: "Thưa tộc trưởng, con là nhất mạch đời thứ tư của Sở Khai Hà, tên là Sở Chúc."

Sở gia Lăng Dương chính hệ tổng cộng có bảy mạch, Sở Khai Hà là ông cố của Sở Chúc, cũng là người đầu lĩnh ngũ phòng. Chẳng qua lão nhân gia ông từ lúc mấy trăm năm trước nói muốn du lịch đại lục thì đã rời khỏi Sở gia, đến nay chưa từng truyền về gia tộc bất luận một tin tức gì. Nếu không phải linh vị bản mạng của ông vẫn còn hoàn hảo, thì mọi người đều cho rằng ông đã sớm ngã xuống.

Sở Nguyên Hạo giật mình, cười nói: "Thì ra là nhất mạch Ngũ gia gia, không tệ..."

Đột nhiên, sắc mặt Sở Nguyên Hạo cứng đờ.

Không chỉ có Sở Nguyên Hạo, sắc mặt của trưởng lão bên cạnh cũng có chút cứng ngắc, hoàn toàn tương phản cùng với vui thích khi vừa mới biết Sở gia xuất hiện một đệ tử cang thiên tài hơn Sở Thanh Từ. Vốn hắn là chuyện nên rất vui vẻ, nhưng hôm nay nhìn tiểu cô nương này, chỉ còn lại có một loại lúng túng vì diện.

Không khí tại hiện trường nhất thời lâm vào một loại trầm mặc cổ quái.

Sở Chúc đang ôm Uyên Đồ Huyền Quy ngờ ngác như cũ ghé vào trên tay nàng, nàng cúi đầu xuống, giống như mình là một người vô hình.

Vẫn là vị tộc trưởng Sở Nguyên Hạo này phản ứng mau, hắn thanh thanh yết hầu, hòa ái nói: "Sở gia chúng ta khó khi có được đứa nhỏ có thể khế ước được một yêu thú cấp mười, con rất giỏi, đi trước sang bên cạnh nghỉ ngơi đi."

Sở Chúc đáp ứng một tiếng, hành lễ cùng tộc trưởng và vài vị trưởng lão, rồi đi theo bên cạnh nữ võ giả cùng nhau rời khỏi.

Nữ võ giả vóc người cao gầy thon dài, mặc một bộ trang phục mạnh mẽ, khoác nhuyễn giáp màu đen, tư thế oai hùng hiên ngang, khí thế sắc bén, là một người tu luyện tiêu chuẩn. Sở gia to như vậy, võ giả như vậy cũng không thiếu, đều là võ giả Sở gia tự mình bồi dưỡng.

Nữ võ giả này có tu vi là Vũ Hóa cảnh, đặt ở trước khi Sở Chúc trùng sinh, bậc tu vi này cũng không đủ nhìn. Nhưng ở tại một Huyền thế giới cấp thấp như Tấn Thiên đại lục, cấp bậc võ giả như vậy xem như đã thuộc loại cao thủ bậc trung.

Tấn Thiên đại lục chung quy quá mức xa xôi.

Nữ võ giả mang theo Sở Chúc rời khỏi quảng trường trung tâm, thì xuyên qua một cái đình viện rực rỡ sắc màu, đi đến một mảnh Tử Trúc lâm (rừng trúc tím = Tử Trúc).

Tử Trúc lâm này là có tên là Thanh Tâm trúc, lúc võ giả lâm vào tâm ma nếu tu luyện ở chỗ này thì có thể áp chế tâm ma rất tốt, là một loại thiên tài địa bảo vô cùng hiếm có.

Chỗ sâu trong Tử Trúc lâm có một tòa nhà đồ sộ rất mộc mạc khiêm tốn.

Đi đến trước nhà, nữ võ giả làm một cái tư thế thỉnh rồi nói: "Thập bát (18) tiểu thư, mời."

Sở Chúc ở dòng chính có thứ hạng là mười tám, cho nên võ giả Sở gia mới gọi nàng là thập bát tiểu thư. Từ khi nàng sinh ra đến trước mười tuổi, có rất ít người sẽ cung kính khách khí kêu nàng "Thập bát tiểu thư", đại đa số hạ nhân đều đã không nhìn ngũ phòng dòng chính. Bởi vì nghiêm khắc về mặt ý nghĩa mà nói, hiện nay người nhà ngũ phòng dòng chính duy nhất ở lại Lăng Dương, chỉ có một mình nàng, cũng không oán người chính mạch khác xem thường ngũ phòng. (ngũ phòng: phòng thứ năm, người con thứ năm trong nhà)

Thật sự là... tác phong làm việc của ngũ phòng làm cho những người này không thể gặt bừa.

Sở Chúc ở dưới sự ra hiệu của nữ võ giả, đi vào phòng ở.

Trong phòng có hai hài tử, trong lòng bọn họ đều ôm yêu thú vừa khế ước được lúc nãy, đang thử bồi dưỡng cảm tình cùng chúng nó.

Sở Chúc nhìn qua, chỉ thấy được Sở Thanh Từ ôm Băng Mục Sư ngồi ở đó, bộ dạng lạnh lùng, tay nhỏ khe khẽ chải vuốt bộ lông Băng Mục Sư, động tác phá lệ dịu dàng. Bên cạnh là một nam hài diện mạo có chút tuấn tú, mặc một bộ cẩm bào từng lục trúc văn, trên đầu đội kim quan, một thân phục trang đẹp đẽ, giống một tiểu thiếu gia được nuôi dưỡng cẩn thận.

Có thể được đưa tới nơi này, đều là đứa nhỏ khế ước được yêu thú từ cấp sáu trở lên, cũng là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Sở gia. Mà hiện tại trong tất cả dòng chính tham gia khảo nghiệm, chỉ có hai người khế ước được yêu thú ở trên cấp sáu, một người là Sở Thanh Từ, một người là Sở Nguyên Triết.

Sở Nguyên Triết là thành viên nhất mạch đại phòng Sở gia Lăng Dương, cùng thế hệ với tộc trưởng Sở Nguyên Hạo, là thúc thúc Sở Thanh Từ, hần khế ước thú là một Cáo Cửu Ly cấp bảy.

Lúc này Sở Nguyên Triết đang trấn an khế ước thú của hần.

Tuy rằng Băng Mục Sư của Sở Thanh Từ vẫn là một con thú con, nhưng hơi thở thuộc loại cấp chín yêu thú Băng Mục Sư vẫn là làm cho con Cáo Cửu Ly đó có chút bất an, cần chủ nhân cẩn thận trấn an mới bình ổn lại.

Giống như Sở gia trực tiếp định ra hiệp nghị cùng đại yêu thú này, sử dụng quyền trực khế ước triệu hồi khế ước thú, triệu hồi đến đều là ấu tể yêu thú (thú con), rất ít yêu thú trưởng thành sẽ đáp ứng triệu hồi mà đến. Dù sao thực lực của yêu thú trưởng thành không tầm thường, đã không cần loại khế ước của đồng bạn để đề thăng thực lực của chính mình.

Phát hiện có người tiến vào, hai người đều nhìn qua.

Khi nhìn đến bé rùa Sở Chúc ôm trong tay, trên mặt Sở Nguyên Triết lộ ra thần sắc tò mò, Sở Thanh Từ cũng tìm tòi nghiên cứu nhìn.

Tuy rằng bọn họ đều rất thích đồng bọn yêu thú khế ước của mình, nhưng dù sao sẽ theo bản năng, vẫn muốn nhìn một cái xem người ngoài có thể khế ước được cái gì. Cho dù không phải dùng để ganh đua so sánh, cũng muốn nhìn một cái chủng loại yêu thú người khác có được.

"A, đây là chủng loại yêu thú gì?" Sở Nguyên Triết hưng trí bừng bừng sáp tới hỏi.

Đội thấy rõ ràng đó là một bé rùa xanh mượt, Sở Nguyên Triết vô cùng thất vọng.

"Chính là một con rùa à, nhỏ như vậy, tuyệt không uy mãnh, nó là yêu thú cấp bao nhiêu? Cấp sáu hả?" Sở Nguyên Triết nói suy đoán, vừa giờ cao Cáo Cửu Ly của hần lên, hưng trí bừng bừng nói: "Bé rùa ngốc như vậy có bản lĩnh gì? Cũng không đủ cho cáo nhỏ của ta một móng vuốt liền đá bay."

Con Cáo Cửu Ly bị chủ nhân giờ lên, ngốc hồ hồ liếc mắt nhìn Sở Chúc một cái, lại liếc mắt nhìn con rùa không nhúc nhích một cái. Có lẽ là hơi thở bộ tộc Huyền Quy xưa nay đôn hậu trầm tĩnh, cho dù là cấp mười, cũng không có khí thế bức nhân giống yêu thú cao cấp khác cho nên Cáo Cửu Ly vẫn chưa sợ hãi, duỗi móng vuốt nhỏ lông xù đầy thịt mũm mĩm của mình ra, quơ quơ.

Không giống như một móng vuốt đá bay, mà đổi lại giống như là chào hỏi với người khác.

Nhóm yêu thú mặc kệ là cấp bậc nào, ở khi chúng nó vẫn là ấu tể thì vừa yếu ớt lại ngốc manh.

Nguyên nhân năng lực phân biệt có hạn, hai hài tử thật sự nhìn không ra con rùa ngờ ngác manh manh, vẫn không nhúc nhích khỏi địa bàn ở trên tay Sở Chúc có chỗ nào đặc biệt. Nhưng mà bọn họ cũng không ngốc, có thể tới chỗ này, đều là người khế ước được yêu thú từ cấp sáu trở nên, tự nhiên sẽ không cho rằng con rùa này chính là yêu thú cấp thấp.

Cửu trưởng lão là người uyên bác cực hiểu biết về chủng loại yêu thú của Sở gia, cũng phải phí tinh thần cực lớn, mới xác định được phẩm chất con rùa này.

Sở Chúc nhẹ giọng nói nhỏ: "Nghe cửu trưởng lão nói, đây là Uyên Đồ Huyền Quy."

"Uyen Đồ Huyền Quy?" Sở Nguyên Triết vẫn mơ mơ màng màng.

"Là yêu thú thủy hệ cấp mười Uyên Đồ Huyền Quy." Bên kia Sở Thanh Từ mở miệng nói, giọng của nàng thân nhiên: "Uyen Đồ Huyền Quy có được một chút huyết mạch thần thú Huyền Vũ, giai đoạn đầu không có bản lĩnh gì lớn, về sau đội nó hoàn toàn trưởng thành rồi, nó có thể thông thiên triệt địa, là tồn tại trong mười loài yêu thú phòng ngự đứng đầu."

Sở Nguyên Triết nghe nói như thế, thần sắc nhìn về phía con rùa nhỏ đó hoàn toàn thay đổi.

Sở Chúc nhìn về phía Sở Thanh Từ, chỉ thấy tiểu cô nương ôm con Tuyết sư đó, một bàn tay nhẹ nhàng mà vỗ về bộ lông Tuyết Sư, thần sắc thanh lãnh hờ hững, giống như một chuỗi lời nói lưu loát vừa rồi đó cũng không phải nàng nói ra.

"Thì ra là cấp mười nha... Chỉ cần có thể đi đến tiến hóa cấp mười hai, chính là thần thú trong truyền thuyết." Sở Nguyên Triết hâm mộ nói.

Sở Thanh Từ nghiêm túc nói: "Đây là không có khả năng! Yêu thú chính là yêu thú, mặc kệ là bậc mấy đều là một dạng. Giữa yêu thú và thần thú có một tầng cách biệt không thể vượt qua, không có khả năng tiến hóa thành thần thú, trừ phi nó có thể nhận được tinh huyết của thần thú luyện hóa thân mình, trải qua gian khổ lột xác, mới có thể tiến hóa thành thần thú Huyền Vũ."

Sở Nguyên Triết bình thường không thích đọc sách, chỉ thích chơi đùa, thấy nàng nghiêm túc phân bác mình như vậy, nhất thời có chút thẹn quá thành giận.

Hắn ôm Cáo Cửu Ly, trề môi: "Ta cũng chỉ là nói vậy thôi, ngươi nghiêm túc như vậy làm gì? Nữ hài tử như vậy không đáng yêu, cẩn thận về sau gả không ra được."

Sở Thanh Từ vẫn chưa quan tâm hắn, mà là rũ mắt tiếp tục trao đổi cảm tình với Băng Mục Sư.

Sở Nguyên Triết quay đầu nháy nháy mắt với Sở Chúc, để cho nàng đừng quan tâm Sở Thanh Từ.

Sở Chúc nhìn hắn cười cười, ôm bé rùa của nàng không nói gì.

Bé rùa phản ứng rất chậm, an tĩnh ghé vào trên tay nàng, nửa ngày cũng chưa đổi một động tác, nếu không phải ngẫu nhiên cái đầu động một chút, trông mất chuyển chuyển một chút, sẽ làm cho người ta hoài nghi có phải nó không có hơi thở sinh mệnh hay không.

Qua một hồi lâu, rốt cục có người thứ tư tiến vào.

Là một nam hài, ngũ quan thanh tú, làn da tái nhợt, ánh mắt có vài phần gầy yếu tối tăm. Trong lòng hắn ôm một Đại Địa Liệt Hùng cấp sáu, con gấu ấu tể này sinh ra đầy thịt, thịt đỏ đỏ treo ở trên người chủ nhân, làm cho cánh tay gầy yếu của chủ nhân đều nặng trĩu. Mà nó lại vẫn liên tiếp bò hướng lên bà vai chủ nhân, đáng điệu có vẻ hoạt bát lại thơ ngây khả ái.

Sở Nguyên Triết thật cao hứng chào hỏi với hắn: "Thanh Sơn, yêu thú của ngươi thoát nhìn thực uy mãnh."

Sở Thanh Sơn là nhất mạch chi thứ hai dòng chính Sở gia Lăng Dương, bởi vì tuổi tương đương nhau nên thuở nhỏ đã cùng nhau học tập chơi đùa với đám người Sở Nguyên Triết, cho nên quan hệ giữa bọn họ coi như rất quen thuộc.

Sở Thanh Sơn ho khan một tiếng, nói: "Nó chỉ có cấp sáu, không sánh bằng các ngươi." Nghe qua như là vui đùa, nhưng trong giọng nói có vài phần tiếc nuối không che giấu được.

Sở Thanh Từ thần nhiên liếc hắn một cái, không để ý tới hắn.

Sở Nguyên Triết cũng không có nghe ra được, như cũ là một bộ dạng cao hứng ngốc bạch ngọt.

Kế tiếp, đứa nhỏ có thể đi vào chỗ phòng khách này cũng không nhiều, mãi cho đến khi khảo nghiệm năm nay chấm dứt, cuối cùng đứa nhỏ đến được nơi đây chỉ có sáu người. Bốn người là đứa nhỏ nhất mạch dòng chính Sở gia Lăng Dương, còn lại hai người là bàng chi, trong đó còn có Sở Nguyệt lúc trước cùng nhau nói chuyện với Sở Chúc.

Những thứ này vẫn giống như trong trí nhớ của Sở Chúc, vẫn chưa bởi vì nàng trùng sinh mà thay đổi cái gì.

Sở Nguyệt nhìn thấy Sở Chúc, cao hứng ôm Linh Mục Hầu vừa rồi nàng khế ước được đi tới.

Con khi đó rất nhỏ, chỉ lớn cỡ hai ngón tay, một đôi mắt lại to lớn khác thường, giống như động vật trong truyện tranh, trong suốt như ngọc bích, ngập nước, vừa thấy thì làm cho người ta yêu thích. Khi con dùng hai tay ôm đầu ngón tay của Sở Nguyệt, dùng cặp mắt không ngừng mà đánh giá chung quanh, vô cùng thông minh đáng yêu.

"A Chúc, bé rùa của ngươi thật là cấp mười Uyên Đồ Huyền Quy sao?" Sở Nguyệt tò mò hỏi.

Sở Chúc gạt đầu, thần sắc trên mặt vẫn như cũ chưa thay đổi, thoát nhìn rất là thân thiện.

Về mặt Sở Nguyệt ngạc nhiên nhìn bé rùa không nhúc nhích, nói: "Ta có thể sờ nó không?"

Sở Chúc còn không có trả lời, chợt nghe được giọng nói của Sở Nguyên Triết vang lên: "Ngươi ngu ngốc này, chẳng lẽ ngươi không biết rằng yêu thú người khác vừa khế ước được là không thể sờ sao? Tuy rằng chúng nó mới sinh ra không lâu, không có lực sát thương gì, nhưng vào loại thời điểm này, yêu thú chỉ có thể dính vào hơi thở của chủ nhân, nếu dính vào của những người khác, sẽ khiến cho chúng nó công kích."

Sở Nguyệt bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, run giọng nói: "Ta, ta không biết..."

Ánh mắt Sở Nguyên Triết nhìn nàng giống như nhìn người ngốc, cũng không muốn để ý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Cấp Bậc Tu Luyện Và Một Vài Giả Định.

Editor: ChieuNinh

1. Cảnh giới của người tu luyện:

Hậu Thiên - Tiên Thiên - Nhập Huyền cảnh — Ngưng Mạch cảnh — Vũ Hóa cảnh — Không Minh cảnh — Linh Quang cảnh — Nhân Vương cảnh — Nhân Hoàng cảnh — Tinh Linh cảnh — Thánh Đế cảnh — Hóa Thần cảnh — Thần Hoàng cảnh.

Mỗi một cảnh giới lại phân chia thành Cửu Trọng, lấy chín là vì đó là con số cao nhất.

2. Cấp bậc yêu thú:

Cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn, cấp năm, cấp sáu, cấp bảy, cấp tám, cấp chín, cấp mười, cấp mười một, cấp mười hai.

Cấp thấp yêu thú: từ cấp một đến cấp năm

Trung cấp yêu thú: từ cấp sáu đến cấp chín

Cao cấp yêu thú: từ cấp mười đến cấp mười hai

Phía trên cấp mười hai là thần thú, thần thú chẳng phân biệt được cấp bậc, lấy tu vi quyết định mạnh yếu.

3. Cấp bậc thể giới:

Từ cấp thấp đến cao cấp: Huyền thể giới → linh thể giới → đất hoang giới → chân thần giới

Mỗi một cấp bậc lại có vô số đại lục.

4. Tiên thông dụng:

Kim châu, linh châu, linh thạch —— lại phân chia thành bốn cấp hạ trung thượng cực.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: A Chiếu Bá Đạo – Có Ta Không Có Nó!

Từ Trúc lâm là một toà viện tu luyện trọng yếu bên trong Sở gia, bình thường trừ bỏ võ giả ở trên Vũ Hóa cảnh ra, rất ít người có thể đi vào được.

Bên ngoài Từ Trúc lâm có thiết lập cấm chế đặc thù, bên trong có trận pháp mê tung, không có lệnh bài là không thể tiến vào, cho dù là đi vào, không có ai dẫn dắt cũng sẽ bị lạc ở trong đó.

Yêu thú màu đen đi đến bên ngoài Từ Trúc lâm, ngồi ở đằng kia nhìn trong chốc lát, sau đó một móng vuốt cào qua hướng không trung.

Cấm chế Từ Trúc lâm bị nó lạng yên không một tiếng động xé mở một cái cửa, đợi yêu thú đi vào thì lỗ hổng bị xé mở đó giống như vệt nước gọn mà khép lại một lần nữa, vẫn chưa kinh động cường giả trấn thủ Sở gia.

Sau khi tiến vào Từ Trúc lâm rồi, yêu thú quen thuộc xuyên qua ở trong rừng trúc Thanh Tâm, căn bản không cần ai dẫn đường, nó cũng đã đi đến nóc nhà chỗ sâu trong rừng trúc đó.

Chỗ tối có võ giả thủ hộ, chẳng qua võ giả này vẫn chưa phát hiện ra nơi này có một con yêu thú ngoại lai xông vào.

Năng lực ẩn núp của yêu thú thật tốt, ngay lập tức thì nhẹ nhàng bước chân đi đến trên mái hiên, sau đó tiến vào trong phòng, ghé vào ở trên xà nhà, cúi đầu nhìn mấy đứa nhỏ ở trong phòng đó.

Ánh mắt của nó rơi xuống trên người Sở Chúc ở phía dưới, nhìn thấy con rùa ngốc ở trên tay nàng, trong mắt lướt qua ánh sáng u ám.

Phía dưới, mấy đứa nhỏ cũng không biết trên đỉnh đầu có một yêu thú đang rình coi, mà vẫn làm chuyện của mình.

Sở Chúc nhìn tiểu cô nương vẻ mặt e ngại, mỉm cười nói: "Của ngươi chính là Linh Mục Hầu sao? Nghe nói loại yêu thú này khi tìm bảo thì hết sức lợi hại."

Sở Nguyệt tuổi còn nhỏ, là người không biết sầu lo, ngay lập liền dõng dạc chú ý, vô cùng cao hứng nói: "Đúng vậy, ngươi đừng xem Tiểu Mục của ta bây giờ còn nhỏ xiu, không có bản lĩnh gì, nhưng đợi sau khi nó trưởng thành rồi, nó còn lợi hại hơn chuột tìm bảo vật (chuột tìm bảo), ở đâu có thiên tài địa bảo đều không thể gạt được nó."

Linh Mục Hầu bình thường về mặt ý nghĩa mà nói, chính là một loại yêu thú phụ trợ, không có sức chiến đấu gì, chỗ cường hãn của nó ở chỗ nó là Linh Mục. Diện*dan*le*quy*don ChieuNinh Ở đâu có thiên tài địa bảo đều không thể gạt được nó, cho dù một vài thiên tài địa bảo có sở trường nguy trang cũng có thể làm cho Linh Mục của nó dễ dàng nhìn thấu, là một loại yêu thú mà người tu luyện rất thích nuôi dưỡng.

Đáng tiếc Linh Mục Hầu vô cùng yếu ớt, cho dù sau khi thành niên, cũng chỉ lớn cỡ bàn tay, không có một chút sức chiến đấu, dễ dàng chết non. Hơn nữa số lượng những người tu luyện có nhu cầu quá lớn, dẫn tới chủng tộc này dần dần bị diệt sạch. Linh Mục Hầu còn sống sót vì phát triển tộc đàn mà ẩn giấu mình đi, biến thành yêu thú ngàn vàng khó cầu.

Lần này Sở Nguyệt có thể khế ước được một Linh Mục Hầu, cho dù không phải là yêu thú có sức chiến đấu cường đại, thì vẫn làm cho Sở gia vô cùng coi trọng như cũ.

Có nhiều chủng loại yêu thú, mỗi một loài đều không có cùng đường đi, bình thường chia làm ba loại lớn: Một loại là loại hình chiến đấu, một loại là loại hình phòng ngự, một loại là loại hình phụ trợ. Uyên Đồ Huyền Quy của Sở Chúc là vừa có thể chiến đấu lại có được lực phòng ngự tuyệt đối, là tồn tại cực kì khó có được, nhưng đối với yêu thú loại hình phụ trợ này, Sở gia cũng coi trọng.

Đời trước Sở Chúc cũng muốn nuôi một con Linh Mục Hầu, đáng tiếc mãi cho đến trước khi nàng trùng sinh, cũng không có tìm kiếm được con Linh Mục Hầu thứ hai.

Bên kia Sở Nguyên Triết cũng lú lú nói chuyện với Sở Thanh Sơn, rõ ràng là một nam hài tử, còn dong dai hơn cả nữ nhân. Sở Thanh Sơn cười thình thoảng phụ họa một tiếng. Bên cạnh bọn họ còn có một nam hài bång chi, kêu là Sở Thượng, khế ước thú là một con Liệp Đông cấp sáu, là một yêu thú loại hình phụ trợ, có được năng lực điều tra rất mạnh.

Chỉ có Sở Thanh Từ, ngồi một mình an an tĩnh tĩnh như cũ, không tham gia bất luận tiểu đội nào, có vẻ rất là lạnh lùng.

Đợi đến khi nhìn thấy tộc trưởng Sở Nguyên Hạo và mấy vị trưởng lão đi vào, đứa nhỏ ở đây đều đứng lên hành lễ cho bọn họ.

Ánh mắt mấy trưởng lão nhìn bọn hắn vô cùng hòa ái, xem ra là vô cùng vừa lòng đối với khảo nghiệm năm nay.

Tộc trưởng cười nói: "Nhìn thấy các ngươi ở chung được vui vẻ như vậy, ta thật cao hứng." Tộc trưởng lựa chọn không nhìn nữ nhi Sở Thanh Từ quái gở, tiếp tục nói: "Các ngươi đều khế ước được yêu thú từ cấp sáu trở lên, yêu thú này là đồng bọn của các ngươi, về sau hãy hòa thuận ở chung cùng với đồng bọn của chính mình. Bọn nó sẽ là đồng bọn cực trung thành của các ngươi trên con đường tu luyện dài đằng đẵng, phải đối xử tử tế với chúng nó, biết không?"

Một đám đứa nhỏ đáp ứng một tiếng vang.

Sau đó tộc trưởng gọi một võ giả bên cạnh tới, võ giả giơ lên một cái khay, trên khay có sáu cái Trữ Nạp Giới.

Nhìn đến nạp giới cất trữ này, ánh mắt mấy đứa nhỏ ở đây khẽ nhúc nhích, cho dù là Sở Thanh Từ vẫn luôn thờ ơ cũng nhin không được mà nhìn qua đây.

Người tu luyện Tấn Thiên đại lục có đủ loại trang bị, cực trân quý là trang bị không gian có thể chứa đựng đồ vật, giống như Trữ Nạp Giới. Không gian bên trong có lớn có nhỏ, cho dù không gian chỉ có mười mét khối, cũng làm cho một đám võ giả chạy theo như vịt. Mà kỹ thuật chế tạo không gian Trữ Nạp Giới được nắm giữ ở trong tay đại gia tộc, bởi vì chế tạo khó khăn, cũng không phải mỗi một đệ tử đại gia tộc đều có thể có được.

Cho dù Sở Thanh Từ là nữ nhi của tộc trưởng, mãi cho đến bây giờ, cũng không có Trữ Nạp Giới.

Hàng năm sau buổi khảo nghiệm, trong tộc sẽ đưa một ít Trữ Nạp Giới mười mét khối làm phần thưởng cho đứa nhỏ khế ước được yêu thú từ cấp sáu trở lên. Hơn nữa khế ước được yêu thú có cấp bậc khác nhau, thì nhận được Trữ Nạp Giới có không gian lớn nhỏ cũng không giống nhau, càng không cần phải nói trong không gian Trữ Nạp Giới còn có phần thưởng khác.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều đứa nhỏ hy vọng có thể khế ước được yêu thú cấp cao.

Tộc trưởng tự mình phát Trữ Nạp Giới ra, đầu tiên cái thứ nhất là phát cho Sở Chúc.

"Cảm ơn tộc trưởng." Sở Chúc tiếp nhận rồi khách khí nói.

Thần sắc Sở Nguyên Hạo có chút phức tạp, trên mặt liên tục sắp xếp một nụ cười tươi, muốn sờ sờ đầu đứa nhỏ này, cuối cùng vẫn không xuống tay được, chỉ nói: "Tiểu thập bát, con làm rất khá, về sau tiếp tục cố gắng."

"Cảm ơn."

Đội toàn bộ đứa nhỏ đều lĩnh xong Trữ Nạp Giới rồi, Sở Nguyên Hạo lại phân phó vài câu, trong đó còn có thông báo ba ngày sau thì sẽ tiến vào nơi tu luyện của Sở gia để cùng nhau tu luyện.

Đứa nhỏ Sở gia trước mười tuổi, bình thường sẽ nhận giáo dục thống nhất, có khóa học văn hóa và khóa võ thuật, trong đó có thể học được bao nhiêu thì được bấy nhiêu. Thẳng cho đến sau mười tuổi, khế ước được yêu thú thuộc loại của mình thì sẽ quyết định cho con đường tương lai sau này, sẽ bắt đầu tiến sâu vào tu luyện, sẽ có người chuyên môn giáo dục bọn họ.

"Thời gian ba ngày này, các ngươi chuẩn bị một chút, về sau thì đến ở rừng trúc Thanh Tâm bên này." Sở Nguyên Hạo nói.

Thời gian ba ngày, là cho đứa nhỏ nói lời từ biệt với người nhà, đến lúc đó tiến vào rừng trúc Thanh Tâm bắt đầu tiến hành hoàn toàn phong bế để tu luyện, một tháng chỉ có cơ hội một lần ra ngoài.

Nói xong những thứ này, thì tộc trưởng để cho võ giả đưa mấy đứa nhỏ này ra ngoài.

Yêu thú trên xà nhà sau khi thấy bọn họ rời khỏi, thì cũng rời khỏi theo.

Sau khi võ giả đưa bọn họ rời khỏi Tử Trúc lâm rồi, thì để cho bọn họ từng người rời đi.

Lúc này ở quảng trường trung tâm còn có rất nhiều người chưa có tán đi, nhìn thấy nhóm người xuất hiện, đều hưng phấn mà tuôn lại đây, vây quanh bọn họ chúc mừng, cũng sử dụng ánh mắt tò mò nhìn khế ước thú của bọn họ.

Bên người Sở Chúc cũng chen chúc rất nhiều người.

Sở Chúc nhớ rõ khi mình ở Sở gia, trừ bỏ bình thường đi học tu luyện ra, không thường rời khỏi sân viện, cảm tình với người Sở gia cũng không sâu. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Lúc này bị một đám đứa nhỏ vây quanh, chúc mừng loạn thất bát tao, nàng chỉ mỉm cười đáp lại.

Thật vất vả thoát ly đám người chúc mừng kia, Sở Chúc trở lại sân viện của nhất mạch ngũ phòng, vừa mới tiến cửa đã bị một con yêu thú lông xù dán đến trên mặt.

Sở Chúc đối với cái này đã thành thói quen, đưa ta xách yêu thú dán đến trên mặt ra, cười nói: "A Chiếu, ta đã trở về! Hôm nay ngươi không có đi ra ngoài quấy rối chứ?"

Yêu thú mềm mại ngao ô một tiếng, một đôi díp đồng nhìn về phía bé rùa ngơ ngác ngây ngốc như cũ trên tay nàng.

Sau đó, ánh mắt nheo lại, bày ra móng vuốt, trên đệm thịt bắn ra móng vuốt nhỏ còn hiện ra hàn mang sắc bén lạnh lẽo, chụp tới hướng con rùa nhỏ.

Sở Chúc muốn cứu bé rùa, nhưng mà tốc độ của nàng làm sao nhanh hơn được yêu thú, bé rùa đã bị yêu thú lông dạ độc ác một móng vuốt chụp bay đến trên tường, phát ra một tiếng bốp giòn tan, bắn ngược lại rơi xuống trên mặt đất.

Đời trước Sở Chúc thiếu chút nữa cũng bị này một màn này dọa chết khiếp, lo lắng Huyền Quy cấp mười vừa khế ước được cũng bị đập chết. Nhưng mà sau đó nàng mới biết được, cấp mười yêu thú là đại biểu cho cái gì, cho dù là ấu tể cấp mười yêu thú mới sinh ra, loại lực đạo này cũng không đủ để làm cho nó bị thương, chỉ có thể coi là cào ngứa.

A Chiếu vẫn là thủ hạ lưu tình, bằng không lấy thực lực của nó, bé rùa mới sinh ra không lâu nhất định sẽ bị thương.

Bé rùa rơi trên mặt đất rốt cuộc không còn một bộ dạng ngốc manh nữa, mà là xoay xoay cái đầu, một đôi mắt đen nhìn xem yêu thú đá bay nó, sau đó bình tĩnh bò đi qua hướng Sở Chúc.

A Chiếu văng vàng địa bàn ở trên vai Sở Chúc, móng vuốt lại sáng lên, một bộ dạng bá đạo "Có ta thì không có nó".

Sở Chúc có chút bất đắc dĩ, quả nhiên mặc kệ đời trước hay là đời này, đều là giống nhau.

A Chiếu tính tình bá đạo, khi nó không ở thì hoàn hảo, nếu như nó có mặt, tuyệt đối không cho phép nàng đi ôm yêu thú khác, cho dù là ấu tể cũng không được. Nó không thêm để ý nàng khế ước bao nhiêu con yêu thú, nhưng tuyệt đối không cho phép nàng đối tốt với bọn chúng hơn nó, nếu không thì yêu thú này sẽ bị nó chà - đạp đến thật thảm thương.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lập Quy Củ Cho Đám Tiểu Đệ

Sở Chúc nhặt bé rùa đang bò tới hướng nàng lên, đặt tới trên cái bàn thấp bằng cúc lê hoa, nói với yêu thú đang giương giương mắt hổ: "A Chiêu, đây là Huyền Uyên, yêu thú hôm nay ta khế ước được, về sau các ngươi phải ở chung thật tốt."

A Chiêu đều trừng lớn cặp dị đồng kia, vẻ mặt khiếp sợ.

Không tới nửa ngày thì ngay cả tên cũng đã đặt xong, nàng quả nhiên ăn ở hai lòng, có yêu thú là nó còn không đủ, còn muốn khế ước thú khác.

Vì thế A Chiêu tức giận lại cào một móng vuốt tới con rùa nhỏ.

Sở Chúc không có biện pháp, đành ôm lấy con yêu thú lớn như con mèo nhỏ, lú lo một chút đám lông trắng ở trên trán nó.

Tiểu yêu thú đang giương nanh múa vuốt lập tức cứng ngắc.

Trong mắt Sở Chúc lướt qua ý cười, chiều này quả nhiên lần nào cũng đúng, đời trước mỗi lần A Chiêu đùa giỡn tính khí, chỉ cần hôn một cái thì an tĩnh lại, trấn an vô cùng tốt.

Trấn an yêu thú cấu kinh xong, Sở Chúc ngồi xếp bằng ở trên giường, bắt đầu kiểm kê đồ trong Trữ Nạp Giới.

Bên cạnh nàng, hai con yêu thú ngồi trên cái bàn thấp cúc lê hoa, con lớn dùng dị đồng một đen một vàng thâm trầm nhìn chăm chăm con nhỏ, mà con nhỏ bình tĩnh rụt vào trong mai rùa ngăn người, bộ dạng mọi việc không dao động được nó.

Sau đó, con lớn vung một cái móng vuốt cào lên mai rùa một phen.

Móng vuốt bén nhọn cào ở trên mai rùa, phát ra tiếng kéo xuy xuy chói tai.

Sở Chúc ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện A Chiêu đang mài móng vuốt ở trên mai rùa.

Nghĩ đến đời trước, A Chiêu thường thường lấy mai của Uyên Đồ Huyền Quy đến mài móng vuốt, cũng không thấy Huyền Uyên kháng nghị qua. Mà mai rùa Huyền Uyên vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, vì thế nàng cũng không so đo chút việc nhỏ này, tiếp tục kiểm kê Trữ Nạp Giới.

Ở trong một trận tiếng xuy xuy chói tai, rốt cuộc Uyên Đồ Huyền Quy chậm rì rì vuron đầu từ trong mai rùa ra, mắt đen nhìn hướng chủ nhân, phát hiện chủ nhân căn bản không để ý tới chỗ này, đành phải ngẩng đầu nhìn hướng yêu thú bị đó.

【 cái gì... sao... sự... 】 (ý nó hỏi: có chuyện gì sao?)

Uyen Đồ Huyền Quy mới sinh ra không được vài ngày, đã bị triệu hồi tới đây, lúc này giọng nói vẫn là ngọt ngào ngây thơ giống tiểu hài tử, nhưng lại giống như một người già nua, kéo dài thật dài.

A Chiêu là đứa tính tình nôn nóng, nghe được quả muốn vò lỗ tai.

Nó vuron móng vuốt lông xù ra đến trước mặt bé rùa, trên đệm thịt phấn nộn nháy mắt bắn ra móng vuốt sắc bén, không cần nhìn cũng biết tính nguy hiểm của nó.

【 nơi này là ta định đoạt! 】 A Chiêu nói: 【 về sau bốn đại gia chính là lão đại của ngươi, ngươi phải nghe đại gia ta, biết chưa? 】

Thế giới yêu thú rất đơn giản, thực lực tối thượng, cường giả vi tôn, Uyên Đồ Huyền Quy cảm giác được trên người loài yêu thú không biết là cái gì này có hơi thờ cường đại —— tuy rằng hơi thờ này dường như bị cái gì đó ẩn giấu đi thật kỹ, làm cho nó thu liễm giống như con yêu thú nhỏ. Nhưng mà nó là cấp mười yêu thú có được một chút huyết mạch thần thú Huyền Vũ vẫn có thể theo bản năng cảm thấy uy hiếp từ trên người nó (A Chiêu).

Yêu thú cho tới bây giờ chỉ thần phục cường giả mạnh hơn mình.

Vì thế nó rất sáng khoái nói: 【 Được! 】

A Chiêu vô cùng vừa lòng, khi muốn lập quy củ cho nó thì lại nghe được nó kéo dài giọng hỏi: 【 Vậy... chủ... nhân... 】

【 sáng quắc (Chước Chước) là của bốn đại gia, ngươi là của sáng quắc, cho nên ngươi cũng là của ta, rõ ràng chưa? 】 A Chiêu dùng móng vuốt vỗ mặt bàn, nói được đúng lý hợp tình, cắt hết đường bức bách muốn lập ra quy củ lão đại ở trước mặt một tiểu đệ. Khi dễ bé rùa mới sinh ra nói chuyện không lưu loát, tiếp tục pháo oanh tạc nó: 【 Cho nên, về sau khi có mặt bốn đại gia, không cho phép bỏ trên người sáng quắc, bốn đại gia và sáng quắc ăn chân gà, ngươi chỉ có thể nhìn! Hiểu chưa? 】

Uyen Đồ Huyền Quy dùng cái đầu nhỏ mới sinh ra không lâu suy nghĩ trong chớp lát, vẫn không quá hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói của nó. Cái móng vuốt lông xù lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt, lắc lư làm nó quáng mắt, cuối cùng đành gật đầu u mê đáp ứng.

Yêu thú đại gia vừa lòng vuốt móng vuốt lại phui đi mấy vuốt ở trên mai rùa Uyên Đồ Huyền Quy, mỗi một trào hạ xuống dấu vết đều tương ứng cùng với hoa văn màu bạc trên mai rùa Huyền Quy, làm cho đường hoa văn màu bạc càng trở nên sáng hơn.

Lập quy củ ở trước mặt tiểu đệ xong, A Chiêu liền nhảy đến trên vai Sở Chúc nhìn nàng kiểm kê đồ.

Uyên Đồ Huyền Quy thấy yêu thú lại không quá rầy, vì thế tiếp tục bình tĩnh lui vào trong mai rùa ngăn người.

Sở Chúc cảm giác được bả vai trầm xuống, sau đó bên má bị lông xù gì đó quét qua, nàng xoay mặt liền nhìn thấy yêu thú đuôi dài cổ nhìn qua đây, một bộ dáng cảm thấy hứng thú.

Vì thế Sở Chúc kéo một cái bàn dài đến, bày hết đồ vật cất trong Trữ Nạp Giới ra.

Đầu tiên là kim châu và linh châu, linh thạch.

Kim châu mười hộp, mỗi hộp có ba ngàn miếng; linh châu năm hộp, mỗi hộp có một ngàn miếng; linh thạch hạ cấp có mười khối.

Dựa theo tỉ lệ tiền của Tấn Thiên đại lục, một miếng linh châu bằng một ngàn miếng kim châu, một khối hạ cấp linh thạch bằng một ngàn miếng linh châu.

Sở gia thường cho khoản tiền này ở trong mắt Sở Chúc đã từng là phú hào mà nói thì thật sự không nhiều lắm, nhưng với sức mua ở Tấn Thiên đại lục thì đã vô cùng khả quan. Một đại lục ở Huyền thế giới như Tấn Thiên đại lục, linh thạch là vật hiếm lạ, lần này ra tay chính là mười khối linh thạch, có thể thấy được Sở gia coi trọng đối với cấp mười yêu thú.

Tiếp theo là đan dược, trong đó có Bồi Nguyên đan tu luyện căn, Thanh Khí đan, còn có Yêu Hoàng đan yêu thú thích, mỗi dạng là ba bình.

Sở Chúc đổ ra hai hạt Yêu Hoàng đan, trước chuyển một viên cho yêu thú trên vai, không ngoài ý muốn là nhận được một cái đuôi quét tới, thần sắc trên mặt lông xù của yêu thú hiện lộ ra vẻ ghét bỏ.

Sở Chúc rất bình tĩnh đặt Yêu Hoàng đan tới trước mặt bé rùa, chỉ thấy bé rùa vốn lui ở trong mai ngăn người ngửi được mùi đan dược thì chậm rãi vươn đầu ra, sau đó lùa hạt Yêu Hoàng đan đến trước mặt, bắt đầu chậm rì rì ăn vào.

Đối với cái này, A Chiêu phát ra một tiếng cười giễu cợt ý tứ hàm xúc không rõ.

Sở Chúc cũng không để ý, đòi trước thì nàng đã biết A Chiêu khác biệt với yêu thú tầm thường, quả thực giống như yêu thú bên ngoài yêu điểm khinh bỉ làm yêu thú thanh thuần không ra dáng ở trong nhà. Bình thường thứ cơ bản gì đó thì chứng mất, nhưng khi nó vừa mất thì bá đạo đến nỗi cũng không cho phép ai tranh giành với nó, dám tranh thì trực tiếp một móng vuốt cào qua, móng vuốt tinh tế thậm chí có thể cào thân thể một con yêu thú cấp mười ra một vết máu sâu đến có thể thấy được xương.

Trước kia cũng không phải Sở Chúc không có hoài nghi qua lai lịch của A Chiêu, khi nàng nhặt được A Chiêu, bản thân nó bị trọng thương, giống con mèo con nhỏ, chỉ có thể phát ra tiếng kêu suy yếu, nàng thật cẩn thận dưỡng nửa năm mới có thể đứng lên.

Sau đó phát sinh rất nhiều chuyện, thẳng cho đến khi A Chiêu mất tích, nàng vẫn không có thể biết rõ ràng lai lịch và chủng loại của A Chiêu.

Nhưng mà đã không quan trọng nữa, hiện tại làm lại từ đầu, có lẽ đời này có thể biết rõ ràng.

Thu hồi đan dược, Sở Chúc tiếp tục xem xét cái khác thì phát hiện còn có mấy bộ áo nhà sư, vũ cụ linh tinh, đều thích hợp cho nàng hiện tại dùng.

Sở gia luôn luôn hào phóng đối với đứa nhỏ có thể khế ước được yêu thú cao cấp, đáng tiếc ngũ phòng chỉ có một mình Sở Chúc, Sở Chúc không cần nộp lên trưởng bối, có thể tự mình dùng làm vật tu luyện.

Sở Chúc thu hồi mấy thứ này lại, cuối cùng để lại hai khối linh thạch hạ cấp.

Lúc này A Chiêu lại chạy tới gần loạn con rùa nhỏ, dùng móng vuốt lục lọi mai rùa của nó, bé rùa rụt đầu, tiếp tục giống một lão gia gia bình tĩnh tùy nó chơi đùa.

Sở Chúc nhìn không được cười lên một tiếng, thả một khối linh thạch tới trước mặt Uyên Đồ Huyền Quy, một khối đưa tới trước mặt A Chiêu.

Hai yêu thú đều quay đầu nhìn qua nàng.

"Khối này là cho Huyền Uyên, khối này là cho A Chiêu." Về mặt Sở Chúc cười tủm tỉm, khuôn mặt ồm tong teo dẹt đáng thân thiện.

Hai con yêu thú ngó nàng, tiếp theo Uyên Đồ Huyền Quy chậm rì rì bò đến trên khối linh thạch, giống áp trứng mà nằm úp sấp ở trên đó. Mà A Chiêu dùng móng vuốt kéo ra chơi một hồi rồi mới ngậm nó đến trên giường, đặt tới chỗ bình thường nó nằm ngủ.

Sở Chúc nhìn hành động của hai yêu thú, tâm tình bởi vậy mà tốt lên.

Cho gì đó cho người một nhà, cho tới bây giờ nàng rất rộng rãi, bởi vì chúng nó đều đáng giá.

Làm xong những thứ này, Sở Chúc đứng dậy, đang muốn đi trong viện múc nước rửa mặt, ai ngờ mới ra cửa, thì nhìn thấy mười mấy hạ nhân đang

đứng ở trong viện. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Có nam có nữ, ăn mặc đều cực kì chỉnh tề, động tác cũng vô cùng lưu loát, thấy nàng bước ra, lập tức bước tới hành lễ.

"Gặp qua thập bát tiểu thư." Mười mấy hạ nhân đồng loạt chỉnh tề hô lên.

Sở Chúc ừ một tiếng, cũng không hỏi bọn hắn là ai phái tới đây, chỉ nói: "Ta muốn rửa mặt, đưa chút nước ấm tới đây."

Một nha hoàn mỹ mạo giòn thanh ứng một tiếng, an bài người đi làm việc này, tiếp tục nói với Sở Chúc: "Thập bát tiểu thư, nô tỳ kêu là Lệ Y, sau này đi theo hầu hạ bên cạnh ngài, có cần cái gì, cứ việc phân phó."

Thần sắc Sở Chúc chưa thay đổi, mở miệng nói: "Bữa tối có chân gà ngâm linh mạch không?"

Lệ Y sững sốt, lập tức nói: "Tất nhiên là có."

"Tốt lắm, trước làm ba mươi cái chân gà tới đây."

Lệ Y: "... ..."

Khi Sở Chúc trở về phòng, A Chiêu lại dán đến trên mặt nàng, dùng cái đuôi lông xù vòng cổ nàng, nhúm lông trắng trên đầu nó cọ gương mặt của nàng, đây là hành động biểu đạt nó vui thích.

Ba mươi cái chân gà làm cho nó thật cao hứng.

Sở Chúc kéo nó xuống, xoa đầu nhỏ của nó, nói: "Đừng tùy tiện dán đến trên mặt ta."

A Chiêu ngao ô một tiếng, nhảy đến trên bàn tiếp tục đi chơi con rùa.

Buổi tối quả nhiên có một bàn lớn chân gà ngâm linh mạch, hương vị xông vào mũi.

Sở Chúc không để cho người ta hầu hạ, tránh cho phải mắc công giải thích con yêu thú A Chiêu này làm sao đến được.

Nàng kẹp chân gà đến trên một cái khay trước mặt A Chiêu, nhìn tiểu gia hóa vùi đầu ăn thật vui thích, cái đuôi to ở phía sau đung đưa đến đung đưa đi, thật vui mừng.

Lại nhìn con rùa nằm ở trên linh thạch, ngờ ngác mạnh mạnh như cũ, đang nhìn bọn họ ăn cái gì.

Sở Chúc nghĩ nghĩ, gấp mấy miếng linh mạch đến trước mặt nó, sau đó nhìn nó chậm rì rì ăn, tiếp theo lại gấp chút linh com, nó chậm rì rì ăn như cũ, ai đến cũng không cự tuyệt, khẩu vị rất tốt, không có yếu ớt như ấu tể yêu thú mới sinh ra.

Đây là một con rùa ăn tạp, cũng không kiêng ăn, cái gì cũng ăn.

Chỉ là Sở Chúc hoài nghi, kỳ thực là nó lười kiêng ăn, rùa ấy mà, lúc nào cũng có vẻ lười, bằng không thì làm sao lại có cách nói lười như rùa chứ.

Ăn xong com chiều, sắc trời đã dần tối.

Sở Chúc rửa mặt xong, thì bắt đầu theo thói quen đi tu luyện.

Ngồi đến đêm khuya, nàng mới mở to mắt, thì nhìn thấy bên cạnh hai con yêu thú ngủ được đến quên trời quên đất, như cũ bé rùa coi linh thạch trở thành giường, rụt vào trong mai rùa, mà A Chiêu thì lại co thành một cục, vùi đầu vào trong đuôi to.

Khi Sở Chúc đứng dậy, A Chiêu ngẩng đầu nhìn nàng.

Thẳng cho đến khi nàng nằm đến trên giường, A Chiêu lặn vào trong lòng nàng, một cái móng vuốt lông xù vươn ra đặt ở trên cánh tay của nàng, tiếp tục cuộn tròn lại ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thế Giới Của Yêu Thú

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Thời gian ba ngày này, đủ để cho ngũ phòng đã suy tàn mười mấy năm rực rỡ hẳn lên, không chỉ có sân viện và phòng ốc được tu chỉnh sạch sẽ, trong phòng trước kia trống rỗng cũng thêm rất nhiều bài trí sang quý xa hoa. Thậm chí vật phẩm trong mấy cái sương phòng của Sở Chúc cũng được thu xếp, nghiêm nhiên giống như một tiểu thư thế gia được nuông chiều.

Đương nhiên, đãi ngộ tốt nhất vẫn là Uyên Đồ Huyền Quy.

Sở gia đã có gần vạn năm không có khế ước được yêu thú cấp mười, lần này thế nhưng có hậu thế khế ước đến một yêu thú cấp mười. Tộc trưởng và các trưởng lão Sở gia hận không thể trực tiếp tế thiên an ủi tổ tiên, lực ảnh hưởng của Sở gia bọn họ ở trong yêu thú vẫn chưa giảm xuống.

Cho nên, đối với Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười, Sở gia cực kì coi trọng, thậm chí làm cho cửu trưởng lão bác học tự thân xuất mã chọn lựa ra đồ dùng thích hợp cho Uyên Đồ Huyền Quy. Không chỉ có thập phần hào phóng ở phần đan được thích hợp yêu thú, thậm chí ngay cả linh thủy Ngũ Hành Hoạt bộ tộc Huyền Quy thích cũng được đưa tới mấy chai.

Sau khi mấy thứ này được đưa tới, Uyên Đồ Huyền Quy đầu tiên là ngăn người đối với mấy thứ kia, sau đó chậm rãi đẩy mấy bình đan được đến trước mặt tiểu yêu thú màu đen ở bên cạnh.

【 cho... người... 】

Đây là ý tứ muốn hiểu kính lão đại, linh thủy Ngũ Hành Hoạt chỉ thích cho yêu thú hợp thủy hệ, A Chiếu là yêu thú thuộc tính hỏa, cũng không cần.

A Chiếu vô cùng vừa lòng, tiểu đệ quả nhiên dễ dạy.

Nó ngửi ngửi đan được, trên mặt lại lộ ra thần sắc ghét bỏ, đều quảng hết đan được trả lại cho tiểu đệ.

Tuy rằng đây là đan được tốt nhất Sở gia có thể lấy ra, nhưng ở trong mắt A Chiếu, vẫn là hàng rong chướng mắt nó.

Bé rùa thấy lão đại không thích, tưởng đan được không tốt, thì đẩy ngã một chai, từ bên trong lăn ra một viên thuốc, nó đi tới gần gặm nhấm một hơi, ánh mắt đen đen nheo lại.

Ăn rất ngon mà, sao lão đại không ăn?

A Chiếu thấy nó gặm nhấm ngon lành, dùng móng vuốt gãi gãi lên hoa văn màu bạc ở trên mai rùa của nó. Tiểu đệ này có chút đáng thương, đan được thấp kém như vậy, trước kia nó (A.C) đều coi là rác rưởi mà vứt đi, thế nhưng nó ăn được ngon như vậy, có thể thấy được chưa thấy qua cảnh đời, thật đáng thương. Về sau rời khỏi cái huyền thế giới căn cõi này rồi, phải làm cho nó mở rộng tầm mắt.

Ấu tể tiểu yêu thú mới sinh ra không lâu không có động tĩnh, quả thật nó chưa thấy qua cảnh đời, khi bị triệu hồi tới đây, đây là lần đầu tiên từng trải ==

Sở Chúc thấy hai yêu thú ở chung hài hòa như vậy, trong lòng vô cùng cao hứng, lần lượt sờ sờ từng đứa rồi đi phân phối linh thủy Ngũ Hành Hoạt.

Linh thủy Ngũ Hành Hoạt là một loại nước linh trí thuộc tính Ngũ Hành, là vật thủy thuộc tính thân cận bộ tộc Huyền Quy, ngâm loại nước này có ích cho chúng nó trưởng thành.

Sở Chúc nhỏ một giọt linh thủy Ngũ Hành Hoạt ở trong một chậu nước được tạc thành từ một khối ngọc thạch, thêm vào một tí lệ nước sạch không chút vết bẩn nhất định, lại bỏ bé rùa đã ăn xong một viên đan được vào.

Bé rùa trượt đến trong bồn nước, hoạt bát bơi hai vòng, sau đó tiếp tục an tĩnh dờ ra như gà.

Bên cạnh bồn nước, một con yêu thú đang nằm úp sấp, ngó ngó tiểu đệ thoải mái mà ngâm trong linh thủy Ngũ Hành Hoạt. Nó đuổi móng vuốt đi vào tận tay mò vài cái, phát hiện không phải thứ nó thích thì ngay lập tức chạy đi tìm Sở Chúc.

Sở Chúc đang phân phó Lệ Y chuẩn bị hành lý cho nàng chuyển vào rừng trúc Thanh Tâm.

Về sau phải tu luyện ở trong rừng trúc Thanh Tâm, ăn theo ký ức của nàng, hai năm này cũng không xảy ra chuyện gì, ngũ phòng nơi này nàng sẽ trở về rất ít, tự nhiên muốn chuyển một ít hành lý đi qua.

Giao chuyện này cho Lệ Y có năng lực xong, Sở Chúc đi đến trong viện, nhìn nhìn chung quanh, nàng đi đến dưới tàng cây cổ táo gốc nghiêng lệch, chọn những trái táo to màu xanh hái xuống một giỏ, rồi cầm đi rửa sạch. Sau đó gọi A Chiếu nhàn đến không có chuyện gì lại muốn đi phá hoại tới ăn táo.

Sở Chúc đưa một trái táo xanh trong veo như nước cho A Chiếu.

Yêu thú hé miệng ngậm, chỉ vài cái thì ăn xong một trái táo xanh lớn cỡ nắm đấm một nam nhân. Sau đó miệng vừa phun ra, hạt táo xanh mạnh mẽ bắn tới vách tường, khảm thật sâu hết vào trong vách tường.

Sở Chúc vẫn chưa trách cứ, cười nói: "Người đừng phá hủy tường."

Yêu thú liếc mắt nhìn nàng một cái, như là lơ đãng, tiếp tục ngồi ở đó ăn táo xanh phun hạt táo. Một giỏ táo xanh rất nhanh đã bị nó ăn xong, mà trên vách tường cũng nhiều ra một loạt lỗ nhỏ chi chi chít chít, để sát vào mới có thể nhìn thấy được hạt táo chôn sâu ở trong đó.

Khi Lê Y bước ra, thì ngay lập A Chiêu nhảy lên trên mái hiên nhìn xuống nàng, ánh mắt một đen một vàng đặc biệt của nó có vẻ lãnh khốc u tình.

Lê Y đang cầm một bộ quần áo đi qua, đột nhiên liếc mắt nhìn mặt tường một cái, có chút không xác định có phải mặt tường này vẫn luôn có nhiều lỗ tò vò như vậy hay không, chẳng lẽ là mấy trường bối trước kia của ngũ phòng ở tại chỗ này? Khi bị phân phối đến ngũ phòng, Lê Y cũng có nghe nói một ít chuyện hiếm thấy của ngũ phòng, nhưng mà xét thấy đó là chuyện rất lâu trước kia rồi. Hiện tại ngũ phòng chỉ còn lại có một thập bát tiểu thư ở lại Sở gia Lăng Dương, không có nhiều tranh chấp như vậy, đổi lại coi như là nơi tốt.

Ngày thứ ba, Sở Chúc liền mang theo hai con yêu thú chuyển vào rừng trúc Thanh Tâm.

Một mảnh rừng trúc Thanh Tâm rất lớn, trừ bỏ loạt nhà lớn ở chỗ sâu trong rừng trúc ra, chung quanh còn có một loạt nhà trúc xinh đẹp được sắp xếp tinh xảo.

Đoàn người Sở Chúc sẽ ngụ ở trong nhà trúc này, mỗi một đứa nhỏ đều có một căn nhà trúc thuộc về mình, rất riêng tư rất tốt. Trong nhà trúc có cấm chế, không có chủ nhân cho phép thì không thể tự tiện tiến vào.

Hàng xóm của Sở Chúc là Sở Thanh Từ và Sở Nguyệt.

Chuyển vào ngày đầu tiên, Sở Nguyệt liền ôm Linh Mục Hầu của nàng đến nhà báỉ phòng.

Ngay sau đó, Sở Nguyên Triết, đám người Sở Thanh Sơn cũng tới đây, đến cùng bọn hắn còn có một đám khế ước thú. Diendanlequydon~ChieuNinh Nhảy mất trên mặt sàn phòng khách trong nhà Sở Chúc bị một đám ấu tể yêu thú chiếm cứ, chúng nó lẫn đến cùng nhau, người bắt ta một chút, ta cào người một chút, vô cùng hoạt bát.

Ngay tại khi Sở Chúc lấy lá trà pha trà chiều đãi bọn hắn, Sở Thanh Từ cũng ôm Băng Mục Sư của nàng đi đến.

Băng Mục Sư từ trong ngực chủ nhân nhảy xuống, bước chân tao nhã cao ngạo đi tới chỗ mấy con yêu thú đang điên cuồng chơi đùa, sau đó hướng chúng nó hống một tiếng sư tử mềm mại.

Một đám yêu thú bị nó làm sợ tới mức sững sờ một chút, chỉ có con rùa nhỏ lù lù bất động, ngơ ngác nằm úp sấp ở đó, phá lệ bình tĩnh.

Cấp chín Băng Mục Sư vừa ra trận, thì đã xác lập địa vị lão đại của nó ở trong đám yêu thú.

Còn yêu thú cấp mười Uyên Đồ Huyền Quy? Thật có lỗi, nó rất lười, còn ở bên kia híp mắt, lười chém giết cái vị trí lão đại này.

Sở Nguyên Triết nhìn đến Cáo Cửu Ly của hắn bị dọa thành như vậy, nhất thời mất hứng nói với Sở Thanh Từ: "Thanh Từ, trông chừng sư tử của người."

Sở Thanh Từ nhẹ nhàng mây bay nói: "Yêu thú có thể giới của yêu thú, nhân loại chúng ta không nên can thiệp nhiều."

Sở Nguyên Triết tức giận đến khuôn mặt đỏ lên, chạy tới ôm lấy Cáo Cửu Ly của hắn, không cho nó chơi chung với Băng Mục Sư.

Thật ra thì Sở Thanh Sơn không có ôm đi Đại Địa Liệt Hùng của hắn, bởi con gấu ấu tể tròn vo đáng điệu thơ ngây khả ái đã lẫn đi qua, chơi cùng một chỗ với Băng Mục Sư, con Liệp Đông (loài chim hét) màu đen đang đứng ở trên đầu Đại Địa Liệt Hùng, cao hứng đến kêu quang quác.

Còn Linh Mục Hầu của Sở Nguyệt, thì đã muốn thử thăm dò bò đến trên lưng bé rùa, ngồi ở chỗ kia giúp bé rùa moi móc linh văn trên mai rùa của nó.

Thoạt nhìn thì vô cùng hài hòa.

Cuối cùng Cáo Cửu Ly vẫn vứt bỏ chủ nhân của nó, gia nhập với một đám ấu tể chơi đùa, làm Sở Nguyên Triết tức giận đến thề về sau không bao giờ mang nó đến làm khách nữa.

Lần này bọn họ đến làm khách, coi như là hiểu biết lẫn nhau, dù sao về sau phải cùng nhau tu luyện ở trong này, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, mọi người làm quan hệ tốt dù sao vẫn tốt hơn trở mặt.

Đặc biệt Sở Nguyệt và Sở Thượng là đến từ bàng chi, bọn họ muốn tiến vào dòng chính Sở gia, nhận được càng nhiều tài nguyên, đương nhiên phải làm tốt quan hệ với đám người dòng chính này.

Ngày hôm sau, khi một đám đứa nhỏ tập hợp đến quảng trường Thanh Tâm trúc, một đám yêu thú cũng đi theo.

Giai đoạn đầu dạy bảo bọn họ là cửu trường lão.

Cửu trường lão nhìn sáu đứa nhỏ này, nghiêm túc nói: "Các người đã khế ước được yêu thú thuộc loại của mình, sau này các người hẳn là sẽ đi lên con đường ngự thú sư. Diendanlequydon~ChieuNinh Làm một ngự thú sư, yêu cầu cơ bản nhất là: Hiểu được câu thông với yêu thú như thế nào, tận khả năng hiểu biết nhiều loài yêu thú, tập tính, nhu cầu, như vậy cũng thuận tiện về sau khi các người cần, có thể triệu hồi được càng nhiều yêu thú cho các người sử dụng..."

Mấy đứa nhỏ nghe rất nghiêm túc, thậm chí lấy ra vở ghi chép lại để ghi nhớ.

Các chủ nhân nghe được nghiêm túc, một đám ấu tể yêu thú căn bản sẽ không cần hiểu, chỉ để ý tận tình vui chơi, nhanh chút trưởng thành là được.

Vì thế một đám yêu thú rất nhanh thì tung tăng rời khỏi quảng trường, lần đến trong rừng trúc Thanh Tâm chơi.

Cửu trưởng lão thấy thế, vẫn chưa ngăn cản chúng nó. Yêu thú thiên tính không chịu cưỡng ép, cho dù khế ước với nhân loại, nhưng ký kết cũng là một loại khế ước tính ngang hàng, vẫn chưa hạn chế tự do của chúng nó. Huống chi trong rừng trúc Thanh Tâm này vô cùng an toàn, cho dù lạc đường, chỉ cần chủ nhân cảm ứng khế ước là có thể tìm được, nên tùy chúng nó đi chơi.

Cửu trưởng lão rất yên tâm một đám yêu thú đi chơi, lại không biết, trong rừng trúc Thanh Tâm đã sớm có một con yêu thú như hồ rình mồi đợi ở nơi đó.

Băng Mục Sư nhìn thấy con yêu thú còn nhỏ giống tiểu meo meo, lập tức uy phong lẫm lẫm hống một tiếng sư tử tới hướng của nó, ra lệnh thần phục.

【đợi...】 Uyên Đồ Huyền Quy chậm rì rì kêu Băng Mục Sư muốn tìm chết trở về.

Đáng tiếc tiếng nó xuất hiện quá chậm, Băng Mục Sư uy phong lẫm lẫm muốn đi thu tiểu đệ đã sớm bị một móng vuốt của đối phương chụp trở về. Thân thể trong ba ngày được dưỡng được béo mập một vòng đầy thịt giống như một quả cầu tuyết, lăn a lăn ở trong rừng trúc, thẳng cho đến khi lăn ra khỏi tầm mắt đám yêu thú.

Một đám yêu thú: 【... ...】

Mãi đến khi Băng Mục Sư lắc lư chao đảo bò trở về, A Chiêu nện bước nhẹ nhàng tao nhã đi tới, một cái Thái Sơn áp đỉnh nhảy lên trên lưng nó, sau đó từ trên cao nhìn xuống nhìn đám yêu thú kia.

Một đám yêu thú lập tức chỉnh tề đồng loạt kêu lên: 【 Lão đại! 】

Ngay ngày hôm sau vào ở trong Từ Trúc lâm, A Chiêu đã nhanh chóng thành lập địa vị thuộc về lão đại của mình trong yêu thú nhỏ nhất ở Sở gia.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thăng Cấp Nhập Huyền Cảnh

Editor: ChieuNinh

Đối với những tri thức cửu trưởng lão nói thì đời trước Sở Chúc đã ghi tạc trong lòng.

Nhưng mà vì không dễ người khác hoài nghi, nàng vẫn là bộ dạng nghiêm túc như cũ, không có gì khác với những đứa nhỏ khác, mỗi ngày nghiêm túc tu luyện, nghiêm túc học tập, nghiêm túc bồi dưỡng cảm tình với yêu thú, an an tĩnh tĩnh. Làm cho tộc trưởng cách mỗi đoạn thời gian tới đây xem xét tiến độ của bọn nhỏ vô cùng rối rắm.

Đứa nhỏ chăm chỉ nghiêm túc rất đáng yêu, trong lòng Sở Nguyên Hạo thực sự thích.

Hắn có thể được tuyển làm tộc trưởng, cũng không phải là tu vi hấn cao, mà là vì hắn có được kiên nhẫn không gì so sánh nổi, không chỉ có vì gia tộc, còn có vì đời tiếp theo gia tộc, hắn đều là một tộc trưởng đủ tư cách.

Nhưng mỗi lần chỉ cần nghĩ tới tiểu cô nương hiện tại là người duy nhất của ngũ phòng ở lại Sở gia Lăng Dương, tộc trưởng lại rối rắm.

So với tộc trưởng rối rắm, thì mấy trưởng lão vẫn duy trì thái độ cũ, không nhìn.

Mặc kệ nàng qua được tốt hoặc không tốt, đều chỉ có một thái độ, đó chính là không nhìn. Nay nàng có thể khế ước được cấp mười yêu thú, bọn họ cũng sẽ cẩn thận mà bồi dưỡng nàng, nhưng không thêm gì nữa.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, đứa nhỏ duy nhất của ngũ phòng này sẽ cho bọn họ kinh hi và kinh hách lớn như vậy.

Đối với thái độ của các trưởng bối, Sở Chúc cũng hài lòng thích ứng.

Trùng sinh trở về đã một tháng, tâm tính Sở Chúc dần dần ổn định, tiếp nhận chuyện mình trùng sinh.

Sau khi trùng sinh thì nên làm cái gì?

Hiện tại nàng lập lại con đường đời trước, tu vi nhanh chóng tăng lên một tầng mới, thời gian một tháng đã tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên cửu trọng —— kết quả này vẫn là nàng đặc biệt áp chế, thế cho nên trở thành thiên tài trong mắt mọi người, Sở Chúc có chút không thích ứng được.

Đời trước nàng đều tu luyện đến cường giả Nhân Hoàng cảnh, hiện tại chẳng qua là đánh vững chắc một lần nữa rồi rào bước tiến lên, căn bản không có khó khăn.

Quá mức đơn giản, thế cho nên nàng có được bỏ lớn thời gian để miên man suy nghĩ.

Cuối cùng, rốt cuộc Sở Chúc quyết định cấp cho mình một mục tiêu sau khi trùng sinh: Biết rõ ràng nguyên nhân đời trước chết đi, tu luyện thành Thần.

Thành thần là mục tiêu của tất cả người tu luyện thế giới này, nhưng người tu luyện có thể thành thần phi thăng đến Chân Thần giới đã ít lại càng ít, mấy ngàn vạn năm đến nay, có bao nhiêu người tu luyện có thể phi thăng đi lên đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng mà Sở Chúc thấy rằng có lẽ mình có thể.

Ừ, đây là một loại dũng khí mù quáng sau khi trùng sinh trao cho nàng.

Con người thôi, nói chung muốn có một giấc mơ, vạn nhất thực hiện được thì sao?

Định ra mục tiêu rồi, rốt cuộc trái tim của Sở Chúc an bình lại, tu luyện cũng càng cố gắng.

Ở đầu tháng thứ hai Sở Chúc chuyển vào rừng trúc Thanh Tâm, thừa dịp một ngày ánh nắng tươi đẹp, rốt cuộc Sở Chúc quyết định đẩy mạnh tu vi đến Nhập Huyền cảnh.

Cái gọi là Nhập Huyền, đó là câu thông với linh khí thiên địa, dùng linh khí cạo rửa thân thể, làm nguyên khí chứa đựng ở trong gân mạch trong cơ thể hóa thành linh khí, linh khí lại này sinh thành khí mạch giữa đan điền. Mỗi một tu luyện giả đều có một sợi khí mạch, màu sắc của khí mạch đại biểu thuộc tính của tu luyện giả.

Đại đa số tu luyện giả đều là lấy kim mộc thủy hỏa thổ thuộc tính ngũ hành chiếm đa số, thiếu số là thuộc tính phong, băng, lôi v.v rất thưa thớt.

Chỉ có tiến vào đến Nhập Huyền cảnh, mới có thể trở thành tu luyện giả chân chính nghịch thiên mà đi, hai cái cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên ở phía trước Nhập Huyền cảnh, kỳ thực cũng chỉ là phạm nhân phổ thông thôi.

Nhập Huyền, cũng có thể gọi là tiến vào cảnh giới huyền ảo, đây là khởi đầu của tu luyện giả.

Từ Tiên Thiên cảnh tiến vào Nhập Huyền cảnh, Sở Chúc tốn không nhiều thời gian lắm, chỉ tại chung quanh chế tạo ra một chút dị tượng, mới làm cho người ta biết có phạm nhân Nhập Huyền.

Chẳng qua sau khi biết được người nhập huyền nhân là nàng, trước đó khế ước được cấp mười yêu thú, Sở Chúc lại ở Sở gia lại làm náo động lớn, thì lúc càng chắc chắn danh hiệu nàng thiên tài, ngay cả Sở Thanh Từ mới ngày hôm kia cũng bị áp chế.

Sở Chúc thành công Nhập Huyền rồi, tộc trưởng và cửu trưởng lão hiện tại đang trong giai đoạn phụ trách giáo dục bọn họ đều đi tới thăm nàng. Phát hiện nàng cũng không phải là nóng lòng ép mình thành công, mà là làm đầu chắc chắn tu luyện đến Nhập Huyền cảnh, không có tổn thương đến căn cơ, rốt cuộc lòng mới thả lỏng.

Sau khi hai trưởng bối rời khỏi, thì Sở Nguyên Triết với đám bạn nhỏ cùng nhau học tập tu luyện dắt tay nhau tới đây.

Một đám đứa nhỏ kỳ thực còn không nghĩ sẽ che giấu cảm xúc trên mặt, đều dùng thần sắc sợ hãi thán phục nhìn nàng.

Sở Nguyên Triết nói: "A Chúc, người thật sự là quá lợi hại, tên Thanh Từ thiên tài rốt cuộc phải thoái vị nhường hiền tài. Về sau người phải tiếp tục cố gắng nha, tương lai cần phải che thúc thúc ta, dù sao tư chất của người tốt hơn ta, đời này đi đến được bước nào, đã có định số. Nói không chừng ngày nào đó ta chọn phải phiên toái, phải nhờ vào các người đâu."

Buổi nói chuyện nói đến da mặt vô cùng dày, nhưng lại có vài phần độ lượng.

Sở Chúc còn chưa có hồi đáp, Sở Nguyệt liền trừng trừng nhìn hắn nói: "Người thật không biết xấu hổ, một nam hài tử thế nhưng cần nhờ nữ hài bảo vệ."

Trong khoảng thời gian ở chung này, hai hài tử đến từ bằng chi đã quen thuộc với bọn họ, nói chuyện cũng không có kỵ, đặc biệt Sở Nguyệt là người tính khí cởi mở, rất dễ dàng thì đánh thành một đoàn với người khác. Ngay cả Sở Thanh Từ mỗi ngày đối mặt với khuôn mặt tươi cười nguyên khí tràn đầy của nàng, cũng sẽ đáp lại.

Sở Nguyên Triết đứng lý hợp tình nói: "Ta đây là có tự hiểu lấy mình. Thanh Loan, người nói đúng không?"

Sở Thanh Loan u buồn giận dữ nói: "Chẳng lẽ không phải hôm nay chúng ta đến đây chúc mừng A Chúc thăng chức Nhập Huyền cảnh sao?"

Sở Thượng cũng không có nói lời nào, Sở Thanh Từ cũng là vẻ lạnh lùng, một đôi mắt đen bóng long lanh nhìn chăm chăm Sở Chúc.

Ngay tại lúc Sở Nguyên Triết nháo muốn tới trong rừng trúc ăn cơm dã ngoại chúc mừng Sở Chúc thăng chức Nhập Huyền cảnh, thì Sở Thanh Từ đột nhiên đi đến trước mặt Sở Chúc, nghiêm túc nói: "Ta sẽ không thua người!"

Nói xong, cũng không để ý những người khác, trực tiếp xoay người rời khỏi.

Mọi người bị nàng đột nhiên hành động biến thành sững sờ, căn bản không nghĩ tới Sở Thanh Từ luôn luôn lạnh nhạt sẽ phản ứng kịch liệt trực tiếp như vậy.

Sau một lúc lâu, Sở Thanh Loan nói: "Xem ra Thanh Từ đã bị đả kích không nhỏ, về sau nàng sẽ càng cố gắng tu luyện. Nguyên Triết, ngươi cũng nỗ lực lên, chúng ta đừng để này đàn văn bối này vượt mặt."

Một đám đứa nhỏ bọn họ trước khi tiến vào rừng trúc Thanh Tâm tu luyện thì tu vi đều là Thiên Tiên cảnh, ban đầu cao nhất là Sở Thanh Từ, đã là Thiên Tiên cửu trọng, tùy thời đều có thể đi vào Nhập Huyền cảnh. Nào biết lại ngược lại, Sở Chúc là người đi sau Thiên Tiên ngũ trọng lại vượt lên trước.

Sở Thanh Từ đã có thể được Sở gia gọi là thiên tài, trừ bỏ thiên phú của nàng quả thật không sai ra, còn có một sự dẻo dai và tinh thần không chịu thua. Hiện tại bị một kẻ đến sau Thiên Tiên ngũ trọng lại lên trước, làm sao nàng có thể cam tâm? Tự nhiên là cố gắng tu luyện gấp bội, phải tăng tu vi đi lên.

Sở Nguyên Triết nghe nói như thế, lập tức kêu thảm một tiếng, bùm mặt nói: "Ta đã rất cố gắng, hiện tại cũng là Thiên Tiên lục (6) trọng, chính nó không tăng lên thì ta cũng không có biện pháp nha."

Sợ bị đám bạn nhỏ lải nhải, vì thế Sở Nguyên Triết vội vàng ôm lấy Cáo Cửu Ly của hắn chạy mất.

Những người khác thấy thế, cũng chỉ phải cáo từ với Sở Chúc.

Sở Nguyệt là người đi cuối cùng, nàng cao hứng nói với Sở Chúc: "A Chúc, ngươi thật lợi hại, không nghĩ tới ngay cả Thanh Từ cũng kém hơn ngươi, nói không chừng đồng lứa này của chúng ta, thì chỉ có ngươi lợi hại nhất, về sau ta cần phải đánh ánh sáng của ngươi mới được."

Sở Chúc cười cười, tuy rằng nàng nguyện ý kéo những bạn bè không có xung đột ích lợi gì một phen, đáng tiếc đời trước nàng đi được quá nhanh, thế cho nên sau khi nàng rời khỏi Tấn Thiên đại lục rồi, đã không còn gặp qua những người này.

Đời này, nàng thấy rằng có lẽ mình sẽ đi được nhanh hơn, không có biện pháp đợi những người này theo kịp.

Thế giới này quá lớn, phía trên Huyền thế giới còn có Linh thế giới, phía trên Linh thế giới lại là Đất hoang giới, ở trong ba ngàn thế giới này, giữa người với người rất khó có thể gặp nhau, có thể gặp nhau đều là một loại duyên phận.

Sở gia chính là nơi nàng dừng lại nghỉ ngơi.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Sở Chúc nhìn không được nghĩ tới thân nhân của mình, chẳng lẽ bọn họ cũng giống như nàng, bởi vì Tấn Thiên đại lục không giữ được? Nếu mà như thế, chỉ có thể nói truyền thống ngũ phòng rời nhà bỏ trốn thật đúng là truyền từ đời này sang đời khác = !

Tu luyện đến Nhập Huyền cảnh rồi, thì Sở Chúc dự tính đề ép tu vi, không được tu luyện nhanh như vậy.

Nguyên nhân trong đó là không muốn gây chú ý với người khác —— duy trì ở một cảnh giới thiên tài có thể làm cho người ta thừa nhận là tốt rồi, nguyên nhân thứ hai là nàng cũng cần tích lũy linh khí, kiến tạo tốt thân thể và công phu cơ bản, về sau mới có thể đi được xa hơn.

Vì có thể đi được xa hơn, Sở Chúc quyết định đời này tốn càng nhiều thời gian để đặt nền móng.

Sau khi quyết định thả chậm tốc độ tu luyện, thời gian trống của Sở Chúc trở nên có rất nhiều, nàng quyết định tu luyện thêm tay nghề kiếm cơm.

Mà cửa tay nghề này cũng rất đơn giản, đó chính là luyện đan.

Làm một ngư thú sư, cái khác thì không thể, nhưng tuyệt đối không thể không biết luyện đan, nếu không về sau khế ước được càng ngày càng nhiều yêu thú, cũng không thể để khế ước thú của mình cần đan dược cũng ra bên ngoài mua đi? Sớm hay muộn gì cũng chết, cũng không cách nào thỏa mãn khẩu vị không giống nhau của các loài yêu thú.

Đời trước Sở Chúc cũng biết luyện đan.

Nhưng người biết luyện đan cũng không thể kêu là luyện đan sư, luyện đan sư có thể chế riêng và truyền thừa đặc biệt, yêu cầu rất cao. Yêu cầu đầu tiên đó là tu luyện giả có được Mộc Linh Căn, yêu cầu tiếp theo là đối phương trời sinh có được đan duyên.

Cái gọi là đan duyên và thú duyên cũng không khác nhau lắm, người không có đan duyên, ở khi hợp đan thì không thể dung hợp thành đan, nhiều nhất chỉ có thể luyện chế một ít đan dược cấp thấp, cũng đừng suy nghĩ đan dược trung giai tới cao.

Đan duyên của Sở Chúc—— thật sự là một lời khó nói hết.

Ngay tại khi Sở Chúc cầm một quyển sách nhập môn luyện đan thực sự nghiêm túc đọc, thì hai con yêu thú một trước một sau tiến vào.

Con lớn vừa tới cửa, thì nhảy vọt một cái, bay nhào tới trong lòng Sở Chúc, một móng vuốt đặt ở trên trang sách.

Con nhỏ vẫn như cũ chậm rì rì bò tiến vào, sau đó tốc độ chậm chậm làm người xem nhìn không được muốn bắt nó lại, trực tiếp giúp nó đi.

"Các ngươi đi đâu chơi?" Sở Chúc cười hỏi.

A Chiêu nghiêng đầu, ngao ô một tiếng, bộ dạng vừa vô tội vừa đáng yêu, về mặt "Ngươi nói cái gì oa nghe không hiểu".

Lại đang giả bộ hồ đồ.

Sở Chúc bắn xuống đầu nó, nghĩ có phải tìm thời gian, đi tìm cô biến hóa, tương lai cũng tốt để cho chúng nó biến hóa trước tiên hay không, đỡ phải lãng phí rất nhiều thời gian ở trên chuyện biến hóa này. Đương nhiên, hiện tại hai đứa đều còn nhỏ, Sở Chúc cũng không muốn chúng nó biến hóa ra trạng thái hai đứa bé con, sau đó bắt nạt đem xỉ ị xỉ tiểu, vẫn là đợi chúng nó lớn hơn một chút lại nói.

Chưa có biến hóa thì yêu thú sẽ không nói chuyện, trừ phi là thân thú.

Đương nhiên, làm kẻ ước thú, cho dù không cần phải nói gì, khi chúng nó mãnh liệt biểu đạt ý nguyện về phía chủ nhân, thì chủ nhân cũng có thể cảm giác được, cái này coi như là một loại câu thông kẻ ước.

Khi Uyên Đồ Huyền Quy thật vất vả bò tiến vào, thì đụng tới chướng ngại vật —— một cái giỏ đựng linh thảo.

Nó dùng mắt đậu đen nhìn nhìn, có một gốc cây linh thảo cấp thấp vừa vắn vắt lên cạnh giỏ, nó há mồm rồi yên lặng gặm nhấm.

Đợi đến khi Sở Chúc bắt yêu thú nhảy lên đến nằng trên đầu xuống dưới, chỉ thấy được bé rùa đang gặm nhấm linh thảo. Nàng vội vàng nó lấy lại đây, khi con rùa nhỏ dùng mắt đậu đen ngó nhìn nàng, thì nàng không thể không giải thích nói: "Đây là dùng để luyện chế đan dược, không thể ăn, đợi luyện ra đan dược lại cho ngươi ăn."

Nghe được chủ nhân giải thích, vì thế bé rùa không lại rồi rầm rừ, bình tĩnh bỏ vào bồn ngọc thạch, đi ngâm linh thủy Ngũ Hành Hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Dùng Đan Dược Dụ Dỗ Yêu Thú

Editor: ChieuNinh

Thời kì chăm chỉ tu luyện rất phong phú, thời gian qua thực sự rất nhanh.

Ở một tháng sau khi Sở Chúc thăng chức Nhập Huyền cảnh, Sở Thanh Từ cũng chính thức bước vào Nhập Huyền cảnh.

Mười tuổi Nhập Huyền cảnh ở Tấn Thiên đại lục tuy rằng không ít, nhưng mà cũng không nhiều lắm, được cho là cấp bậc thiên tài. Sở gia có hai đứa nhỏ vừa mới tròn mười tuổi đột phá Tiên Thiên cảnh trở thành tu luyện giả Nhập Huyền cảnh, tự nhiên sẽ khiến cho giới bên ngoài oanh động vô cùng lớn, cũng càng khẳng định địa vị thế gia đại tộc duy nhất của Sở gia ở khu vực Lăng Dương.

Trước đây ngoại giới đều biết thiên tài Sở Thanh Từ của Sở gia, không nghĩ tới đồng lứa này của Sở gia còn ẩn tàng một thiên tài khác. Đại đa số người đều kỳ quái là, vì sao Sở gia còn có một Sở Chúc, thế nhưng không ai biết?

Mà nghe tên Sở Chúc này, hẳn là bên bằng chi đi?

Tộc quy Sở gia, chính mạch lấy tên hai chữ làm quý, chỉ có chi thứ mới lấy tên một chữ.

Đối với vấn đề này, rất nhiều người Sở gia đều kỳ quái, chỉ có một vài trưởng bối biết nguyên nhân.

Thừa dịp một ngày nghỉ ngơi trong tháng có thể về nhà, khi Sở Nguyên Triết nhân cơ hội hỏi phụ mẫu mới biết được một cái đáp án bí hiểm như vậy: "Đây là Sở Khai Hà ở mấy trăm năm trước đã đặt xong cho nàng."

Sở Nguyên Triết ngốc bạch ngọt lập tức ngạc nhiên nói: "Thì ra Ngũ gia gia có thể tiên đoán được về sau ông sẽ có một tăng tôn nữ (cháu cố gái) như vậy!" Nếu hẳn biết được mấy trăm năm sau mình cũng có một tăng tôn nữ thiên tài như vậy, hẳn cũng sẽ tự mình đặt tên cho nó.

Nương Sở Nguyên Triết dùng ánh mắt yêu thương nhìn đứa ngọc mà nhìn hẳn, trêu mếu vồ vồ đầu hẳn: "Đừng nháo, mấy trăm năm trước, ai biết về sau sẽ phát sinh chuyện gì chứ? Lúc ấy có lẽ Ngũ thúc chỉ là tùy tiện lấy, chỉ nói về sau nếu cháu dâu là sinh ra tăng tôn nữ thứ ba thì gọi là Chúc (chúc: đốt sáng, sáng tỏ)."

Vì thế khi tăng tôn nữ thứ ba của ngũ phòng sinh ra, tên của Sở Chúc cũng không có theo vai vế của chính mạch mà chữ lót 'Thanh', tên trực tiếp chỉ một chữ Chúc.

Trở lại rừng trúc Thanh Tâm, Sở Nguyên Triết hưng trí bừng bừng nói chuyện này với nhóm bạn nhỏ.

Trừ bỏ Sở Thanh Từ không hòa đồng với nhóm như cũ ra, cả một đám đều nhin không được dùng ánh mắt kinh dị nhìn Sở Chúc.

"Ta thấy rằng, tổ gia gia ngũ phòng có khả năng vào mấy trăm năm trước, thì nhất định ông biết ông có ba tăng tôn nữ, cho nên mới điểm danh đứa thứ ba nhất định phải kêu Chúc." Sở Nguyệt nắm nắm đầm nói: "Nhất định là như vậy."

"Có lẽ tổ gia gia ngũ phòng chỉ thuận miệng nói thì sao? Vạn nhất không có tăng tôn nữ thứ ba, hoặc sinh ra là nhi tử thì sao?" Sở Thanh Loan rất thực tế.

"Nói như vậy, cũng có khả năng tổ gia gia ngũ phòng quả thật là thuận miệng nói." Sở Thượng phụ họa nói.

Một đám người thảo luận trong chốc lát thì quay đầu nhìn về phía Sở Chúc: "A Chúc, người thấy thế nào?"

Sở Chúc không sao cả nói: "Ta cũng không biết, có lẽ về sau may mắn có thể nhìn thấy tăng gia gia, hỏi ông thì biết thôi."

Một đám đứa nhỏ nghe xong, nhin không được đồng loạt nhìn nàng thờ dài: "Tăng gia gia của người cũng rời nhà bỏ trốn mấy trăm năm, còn không biết khi nào thì mới có thể trở về đâu, trừ phi về sau người có thể gặp được ông."

Nói thật, đời trước Sở Chúc mãi cho đến trước khi trùng sinh, cũng không có gặp được tăng gia gia, cũng không biết đời này có cái duyên phận này không.

Mọi người lập tức dừng đề tài này lại, đều thay đổi ào ào đi chúc mừng Sở Thanh Từ thăng cấp.

Sở Thanh Từ ôm Băng mục sư của nàng, thần sắc thần nhiên, vẫn chưa bởi vì thăng chức Nhập Huyền cảnh mà kiêu ngạo, vẫn là bình tĩnh không khác gì bình thường, tâm tính ôn trọng bậc này, cũng làm cho một đám người vô cùng bội phục.

Đời trước cho dù nội tâm Sở Chúc là người có linh hồn trưởng thành, sau khi thành công thăng cấp lên Nhập Huyền cảnh, vẫn kích động đến cả đêm đều ngủ không được.

"Ta thấy rằng nàng nhất định không phải người, lòng của nàng là làm từ tảng đá, nàng căn bản không có thất tình lục dục nhân loại nên có. Con người hẳn là cao hứng thì cười, buồn khóc thì khóc, ghen như vậy có bao nhiêu gian khổ khó chịu chứ." Sở Nguyên Triết lại miệng tiện bắt đầu bình luận cái này với cháu gái cùng phòng.

Sở Thanh Từ đột nhiên quay đầu nhìn hấn.

Sở Nguyên Triết hoảng sợ, đang muốn hỏi nàng làm sao, chỉ thấy nàng vỗ vỗ đầu Băng mục sư, sau đó chỉ thấy Băng mục sư mạnh mẽ nhào tới hấn.

"Đừng tới đây ——"

Sở Nguyên Triết kêu thảm thiết ra tiếng, co cẳng chạy, một con Băng mục sư đuổi sát ở phía sau mông hấn, thỉnh thoảng nhảy lên cắn mông hấn.

Một đám người thấy một màn như vậy, giương mắt chờ đợi quay đầu nhìn về phía Sở Thanh Từ bình tĩnh thần nhiên như cũ, vẻ mặt không tương tượng nổi, căn bản không thể tưởng tượng chuyện gây thơ như vậy là do Sở Thanh Từ làm.

Đội khi Băng mục sư đuổi Sở Nguyên Triết thành chó, cắn mông hấn sưng đỏ giống như mông con khi, vô cùng kích động chạy về chỗ chủ nhân linh thường, Sở Thanh Từ dứt cho nó một viên Yêu Hoàng đan, nói: "Ta thế nhưng còn làm loại chuyện gây thơ này, xem ra còn chưa đủ ôn trọng."

Nói xong, thì ôm Băng mục sư đi tu luyện.

Mọi người: "... ..."

Sở Chúc mỉm cười nhìn đám đứa nhỏ này, thế giới tiểu hài từ lúc nào cũng cực kì sạch sẽ. Cho dù tâm tư nhóm người lớn có khác nhau, nhưng ở trước mặt đám đứa nhỏ may mắn tiến vào rừng trúc Thanh Tâm, bọn họ cũng sẽ không nói nhiều lắm, theo bản năng bảo vệ phần đơn giản này.

Sau khi cáo biệt với nhóm bầu bạn nhỏ, Sở Chúc cũng mang theo bé rùa của nàng về nhà trúc.

Vừa trở lại nhà trúc, đã bị yêu thú từ trên xà nhà nhào tới dán lên mặt.

Sở Chúc bình tĩnh kéo nó xuống đặt tới bên cạnh rồi đi phòng luyện đan cách vách nghiên cứu đan dược, cố gắng thăng cấp phẩm chất đan dược.

Thừa dịp thời điểm nghỉ ngơi, nàng đi tới Dược viên (vườn trồng thảo dược) của Sở gia mua nhiều linh thảo cấp thấp, đều là linh thảo luyện chế đan dược cho yêu thú. Trong Dược viên của Sở gia trồng linh thảo nhân loại cần còn không nhiều bằng yêu thú cần, giá cả cũng không mắc, mấy viên kim châu là có thể mua được đến vài phần.

Sở Chúc ở trong phòng luyện đan ép buộc hơn nửa ngày, rốt cuộc đã luyện chế hết linh thảo thành đan dược, mới từ trong phòng bước ra.

Vừa tới đến phòng khách, chỉ thấy được phòng khách nhà nàng đã có nhiều thêm vài khách nhân, hoặc lẫn lộn trên mặt đất, hoặc đứng ở trên xà nhà, hoặc dùng móng vuốt cào tường. Khi nhìn thấy nàng bước ra, thì chính tề đồng loạt hướng nàng kêu một tiếng chào hỏi, bộ dạng vô cùng có lễ phép.

Sở Chước rất rõ ràng, lễ phép này kỳ thực là A Chiếu đánh mà ra.

Đời trước, A Chiếu trở thành lão đại những yêu thú trong Sở gia này, thậm chí ngay cả các yêu thú trường bối đều nghe theo lệnh của nó. Mà nó vẫn là bộ dạng con mèo con lừa gât người đời như cũ, dùng mảnh khố giấu ở sau lưng.

Đời trước Sở gia phát sinh rất nhiều chuyện thần kì treo đó mà chưa giải đáp được, kỳ thực đều là A Chiếu ở sau lưng xui khiến đám tiểu đệ yêu thú này làm. Sở gia là ngự thú thế gia, cái gì cũng không nhiều, chỉ có yêu thú là nhiều. Đồng bọn thân mật nhất Sở gia đó là khế ước thú, một người hoàn toàn không phòng bị khế ước thú của mình, có thể nghĩ khi khế ước thú của hắn có lão đại khác, sẽ phát sinh chuyện gì.

Đời này, phòng chừng A Chiếu cũng sẽ đi lên con đường lão đại.

Sở Chước đã thành thói quen, hiện tại ngay cả tìm tòi nghiên cứu cũng lười đi tìm hiểu. Dù sao trên người A Chiếu nhiều điểm đáng ngờ lắm, cũng không phải yêu thú phổ thông là được. Sở Chước hoài nghi, có thể nó là yêu thú cấp mười hai, dù sao càng là yêu thú đẳng cấp cao, kỳ ấu tể càng dài, cho nên mới sẽ vẫn luôn nhỏ như vậy.

Sở Chước lấy ra đan dược vừa luyện ra phân chia, xem như giúp A Chiếu thu mua tiểu đệ.

Chỉ là mỗi yêu thú chỉ có thể có một viên, nếu như có yêu thú nào bán manh để Sở Chước bởi vì thế mà cho nhiều hơn một viên, A Chiếu tuyệt đối sẽ một móng vuốt cào đi qua.

Nhận được đan dược nhóm yêu thú đều mỹ mãn ăn vào.

Sở Chước đời trước luyện yêu thú đan lâu như vậy, cho dù chỉ có thể luyện được đan dược cấp thấp, nhưng phẩm chất những viên đan dược này đều luyện chế ra tốt hơn luyện đan dược khác, cũng là nhóm tiểu yêu thú vô cùng thích ăn. Chúng nó gần như mỗi ngày đều cõ đến bên người Sở Chước xin một viên đan dược.

Thuận tiện cũng thành vật thí nghiệm cho Sở Chước cải tiến đan dược.

Gấu ấu tể của Sở Thanh Loan rất nhanh thì đã ăn xong một viên, tên nhóc tiểu yêu thú ăn đòn nhiều vẫn không nhớ lập tức lần đến trước mặt của Sở Chước bắt đầu bán manh, muốn có thêm một viên.

Sở Chước bị bộ dạng đáng điệu thơ ngây khả ái đó của nó đùa quả thật muốn cười, nhưng mà còn chưa có cười ra tiếng, yêu thú ngồi xổm ở trên vai nàng lập tức nhào đi qua, một cước đá con gấu con bay thật xa.

【 Lão đại... 】 tên nhóc gấu choáng váng hồ đồ nằm úp sấp ở đằng kia, không rõ vì sao lão đại lại đánh nó.

【 Mỗi ngày chỉ có thể một viên. 】 A Chiếu cảnh cáo nói.

Tên nhóc gấu con có chút buồn bực, đan dược ngon như vậy mới được có một viên, quá ngược đãi yêu thú rồi.

Linh Mục Hầu đang cầm đan dược gặm nhấm chút chút méo mó nói: 【 Lão đại, vì sao Huyền Uyên lại có hai viên? 】

【 Nó là khế ước thú của sáng quắc, các ngươi không liên quan, nếu vứt bỏ chủ nhân của các ngươi sửa lại khế ước với Chước Chước, các ngươi cũng có thể có hai viên. 】

Vì thế một đám yêu thú không hề rặng.

Tuy rằng đan dược rất tốt, nhưng đối với chủ nhân khế ước đưa chúng nó đến thế giới bên ngoài, chúng nó vẫn rất thích.

Uyên Đồ Huyền Quy còn thiếu chút nữa dẫn phát một trận tai nạn, vẫn bình tĩnh gặm nhấm đan dược của nó như cũ, đối với chuyện mình có nhiều hơn yêu thú khác một viên đan dược, nó cũng lười so đo loại chuyện này rốt cuộc có được hay không, có thể không công bằng hay không.

Dù sao, chính là lười.

Sở Chước thấy một đám yêu thú ăn say sưa, vuốt cằm nghĩ nghĩ, đời trước nàng dựa vào tay luyện đan này mà thông đồng vài con yêu thú ngây thơ không biết. Đời này nếu nàng lại cải tiến đan dược, không biết có thể lại thông đồng mấy con đó trở về không.

Hiện tại bên người chỉ có hai con yêu thú A Chiếu và Huyền Uyên, không khỏi có chút tịch mịch nha.

Vì thế Sở Chước quyết định, nàng phải tiếp tục nghiên cứu đan dược yêu thú, cải tiến đan dược, để có thể hấp dẫn càng nhiều yêu thú khác hô khế ước cùng với nàng—— đương nhiên đời trước có hai tên quý không hay ho là bị A Chiếu đánh đến khóc hô chạy tìm nàng khế ước.

Sau khi có quyết định, Sở Chước lập tức chấn hưng tinh thần chui vào phòng luyện đan, tiếp tục nghiên cứu đan dược.

Nàng không phải mộc thuộc tính, đan duyên cũng kém, chỉ có thể làm chút bàng môn tà đạo đến để gia tăng chất lượng đan dược. Dù sao nàng cũng không phải luyện đan sư chính thống, làm những thứ này cũng không lo lắng bị người chê cười. Đời trước bởi vì cần, kỳ thực nàng đã nghiên cứu ra một ít con đường, đời này tiếp tục cố gắng, nàng tin tưởng nhất định có thể luyện ra đan dược rất tốt.

Như thế vừa thông dong tu luyện, vừa luyện đan dưỡng yêu thú, thời gian ba năm rất nhanh liền qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nữ Chủ Bạch Liên Hoa Yếu Ớt

Editor: ChieuNinh

Ngày hôm nay, có một vị khách nhân đến Sở gia Lăng Dương.

Sở Nguyên Hạo đang tiếp đãi khách nhân đến từ núi Ngật Khâu ở Lệ Thủy hiền.

Vị khách nhân này tên là Chiêm Hòa Trạch, đến từ Tây Kiếm Tông núi Ngật Khâu, là một võ giả Không Minh cảnh.

Tân Thiên đại lục có cách nói ba tông bốn tộc năm môn, mà Tây Kiếm Tông ở Ngật Khâu Sơn là một trong ba đại tông môn rất có danh vọng ở Tân Thiên đại lục. Tây Kiếm Tông Ngật Khâu Sơn lấy kiếm nổi tiếng, trong đó vô số võ giả tu kiếm, cũng là một trong tông môn dẫn đầu ở Tân Thiên đại lục.

"Sở huynh đệ, lúc trước nghe nói Sở gia các huynh lại xuất hiện thêm một thiên tài, chúc mừng." Chiêm Hòa Trạch cười nói.

Trong lòng Sở Nguyên Hạo vô cùng cao hứng, ai không hy vọng nhà mình có thể nhiều thêm một vài đệ tử xuất sắc, đây cũng là gốc rễ cường thịnh của gia tộc. Trong lòng vui vẻ, trên mặt lại thận trọng nói: "Đều là chuyện xưa vài năm trước rồi, hiện tại Chiêm huynh nói không khỏi đã muộn sao. Huống chi Tây Kiếm Tông các huynh thiên tài chỗ nào cũng có, làm sao Sở gia chúng ta có thể bì kịp với các huynh?"

Chiêm Hòa Trạch cười nói: "Chúng ta chính là một đám người tu kiếm thô thiển, làm sao bì kịp với đám nhỏ Sở gia của huynh, về vang cũng chỉ có yêu thú Sở gia Lăng Dương các huynh nổi tiếng thiên hạ..."

Hai người khen tặng cho nhau một phen, Chiêm Hòa Trạch mới nói rõ ý đồ đến đây.

"Nghe nói Sở gia các huynh có một tiểu cô nương vào ba năm trước đây có khế ước được một yêu thú thủy hệ cấp mười, không biết là có việc này không?" Chiêm Hòa Trạch hỏi.

Sở Nguyên Hạo lập tức rõ ràng mục đích hẳn đặc biệt tới đây, trên mặt không hiện gì, cười nói: "Thực có việc này, mấy vị trưởng lão Sở gia chúng ta còn đặc biệt vì việc này mà xuất quan đây. Chẳng qua huynh cũng biết, Sở gia chúng ta và yêu thú khế ước, bình thường đều là khế ước ấu tể yêu thú mới sinh ra, để cùng trưởng thành với chủ nhân, giảm bớt thời kỳ rèn luyện. Mà yêu thú càng cao cấp, thời kỳ trưởng thành càng dài, nếu muốn chúng nó có thể trưởng thành đủ để giúp chủ nhân chiến đấu, còn cần một thời gian rất dài."

Cho nên ở trước khi yêu thú trưởng thành, đệ tử Sở gia đều là tự mình phấn đấu.

Làm sao Chiêm Hòa Trạch nghe không ra ý tứ của hẳn, nghiêm mặt nói: "Tất nhiên, yêu thú cao cấp trưởng thành không dễ dàng, bằng không cũng sẽ không đặc biệt khế ước cùng nhân loại, vì có thể mau chóng trưởng thành. Sở huynh đệ, hôm nay ta đến, quả thật có một việc cần Sở gia của huynh giúp đỡ, lúc này ta cũng mặt dày nói ra."

Sở Nguyên Hạo lập tức thay đổi sắc mặt, làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Mặc kệ vì sao Chiêm Hòa Trạch lại tới đây, Tây Kiếm Tông và Sở gia xưa nay quan hệ thân thiết, nếu ở trong phạm vi năng lực, thì tự nhiên có thể giúp đỡ.

Khi hai người nói chuyện đã bày ra cấm chế cách âm chung quanh, cách đó không xa hạ nhân hầu hạ chỉ có thể nhìn thấy miệng hai người cử động, lại không nghe được bọn họ nói cái gì

Một yêu thú màu đen nằm úp sấp trên xà nhà, một đôi mắt một vàng một đen nhìn hai người phía dưới, nghe toàn bộ lời nói của bọn họ.

Mãi cho đến khi hai người nói được gần xong, nó cũng duỗi thất lưng, lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

Yêu thú màu đen xuyên qua ở trên mái hiên, võ giả tuần tra còn chưa thấy rõ ràng thì nó đã xẹt qua giống như một con gió, biến mất ở trước mắt.

Yêu thú một đường đi tới, rất nhanh liền đi đến trước Từ Trúc lâm.

Nó vươn móng vuốt ra ở xé mở một cái miệng trên cấm chế, lập tức yêu thú đã chui vào.

Vừa mới đi vào Tử Trúc lâm, chỉ thấy trong rừng có một đám yêu thú đang kéo bè kéo lũ đánh nhau ở đó, lông bay tán loạn. Trên bầu trời có mấy con yêu thú loài chim bay, phát ra một trận tiếng kêu khóc vang dậy. Nghe vào trong tai người ta là đàn chim loạn kêu, nghe vào trong tai yêu thú, đó là đang kích động trợ uy cho đám yêu thú ở phía dưới đang kéo bè kéo lũ đánh nhau, không chê bận rộn.

Vẫn là Liệp Đông có năng lực điều tra tốt nhất phát hiện yêu thú trở về, lập tức cạp cạp kêu lên: **【 Chết tại đây này, lão đại đã trở lại! 】**

Đám yêu thú kéo bè kéo lũ đánh nhau lập tức sắp xếp ngồi thẳng hàng, một đám toàn thân bị thương nhìn yêu thú nhẹ nhàng đứng ở trên một gốc cây trúc.

Yêu thú mất một vàng một đen nhìn chăm chăm chúng nó, cũng không nói gì.

Một đám tiểu yêu thú lo sợ bất an trong lòng, tưởng lão đại tức giận, rưng rưng cầm cập đang nghĩ làm sao để tránh được một kiếp, lão đại mà đánh thì thật là đau nha. Cho nên, phải nhanh chóng đẩy một kẻ chết thay đi ra ngoài để lão đại đánh một chút cho nguôi giận.

Cuối cùng là Băng Mộc Sư cạp chín ngòi ở một bên xem náo nhiệt không hiểu làm sao lại bị một con yêu thú nào đó đá vào mông, lăn về phía trước nhanh như chớp.

Trong nháy mắt Băng Mộc Sư từ sư tử sang quý lãnh diễm biến thành một đồng thịt dính lá trúc.

Nó tức giận đến nhảy dựng lên, hồng một tiếng sư tử: **【 Thăng nhãi con nào đá mông ta? Bước ra, ta cam đoan đánh chết ngươi! 】**

Một đám yêu thú đáng yêu nghiêng đầu nhìn nó, một biểu tình "Ngươi nói gì bọn oa nghe không hiểu".

Chỉ là con sư tử Băng Mộc Sư có bao nhiêu thông minh chứ, hơn nữa nó có mắt quan sát, làm sao mà không biết đầu sỏ gây nên là ai. Vì thế nó hé miệng, phun ra một nhũ băng tới con Cáo Cửu Ly thoát nhìn ngoan ngoãn khéo khéo cách đó không xa.

Cáo Cửu Ly không ngốc bạch ngọt giống như chủ nhân của nó, ngược lại là một con cáo phúc hắc. Nó nhanh nhẹn trốn ra phía sau một con gấu khờ cao cỡ nửa người, da lông Đại Địa Liệt Hùng theo bản năng sáng lên một ngọn lửa màu sáng, hòa tan nhũ băng đó thành nước. Chỉ là ngọn lửa trên người nó ngay lập tức dẫn lửa lên lá khô trên mặt đất, oanh một tiếng rừng trúc bốc cháy.

Yêu thú nhóm còn chưa kịp chạy, lại có một cột nước phun tới, dập tắt ngọn lửa.

Một đám yêu thú nhẹ nhàng thở ra, nhao nhao tranh nhau nói: **【 May mắn có Huyền Quy ở đây, bằng không nếu như đốt tới rừng trúc, chủ nhân sẽ rất tức giận đi. 】**

【 Đúng vậy, gấu Đại Địa, về sau tốt nhất ngươi không được tùy tiện phóng hỏa ở trong rừng trúc. 】

【 A Huyền thật lợi hại! 】

Uyên Đồ Huyền Quy được khích lệ lại giống như ca ca bình tĩnh, chậm rì rì nói: **【 Ta ghét lửa... về sau ai phóng hỏa, phun nước đầy mặt nó... 】**

Đại Địa Liệt Hùng ngốc ngốc gãi đầu, về mặt vô tội.

A Chiếu nhìn đám yêu thú tiểu đệ chỉ lo chơi đùa phía dưới, có chút ưu thương.

Quên đi, thật sự là không thể trông cậy vào chúng nó, phải đợi chúng nó có thể giúp đỡ làm việc, còn phải đợi mười năm đi.

A Chiếu nhảy xuống, móng vuốt đập qua, chặn hết lời chúng nó đang nói, rồi mới nói: **【 Chủ viện bên kia có việc, về sau khi các ngươi đi qua, phải cảnh giác một chút. 】**

Một đám ấu tể mạnh mẽ nhìn nó.

Nhất thời A Chiếu lại muốn cào một phát, cái đám tiểu đệ ngốc như vậy, trừ bỏ ăn chính là chơi, rốt cuộc dùng được cái lông gì?

Lòng nghĩ vuốt muốn động, ngay khi móng vuốt muốn bay qua, đột nhiên A Chiếu nâng cổ lên.

Đám yêu thú đang nhìn nó, phát hiện cái động tác này của nó, thì biết rõ ràng chủ nhân chúng nó tới đây đón chúng nó về nhà.

Quả nhiên, ngay lập tức liền nghe được một loạt tiếng bước chân, tiếp theo là một đám thiếu niên hơn mười tuổi đi tới hướng bên này.

Y phục trên người bọn họ khác nhau, nhưng bên hông đều treo một cái túi màu sắc rực rỡ như tay nải lại giống nhau. Cái túi này là túi tài liệu đặc thù để làm ra, yêu thú có thể đi vào bên trong đó nghỉ ngơi, về mặt ý nghĩa bình thường mà nói đây là túi linh thú.

Nhưng mà túi linh thú của Sở gia về mặt ý nghĩa thì không giống như túi thông thường, bên trong nó có một không gian có thể để cho yêu thú tự do hoạt động, cũng không hạn chế yêu thú ra vào. Bởi vậy từ đó có thể thấy được quan hệ giữa Sở gia và yêu thú, từ viễn cổ khi ký kết khế ước ngang hàng, cũng không giống khế ước mang tính cưỡng chế nô dịch như ở bên ngoài.

A Chiêu nhảy dựng lên, nhào đi qua một tiểu thiếu nữ phá lệ mỹ mạo mềm mại trong đám thiếu niên một cái, trực tiếp dán đến gương mặt của nàng, cái đuôi câu đến cổ nàng.

Nhìn đến khuôn mặt Sở Chúc bị yêu thú dán lên, tất cả mọi người nhìn không được phớt một tiếng.

Tuy rằng một màn này bọn họ đã nhìn qua rất nhiều lần, nhưng mỗi một lần đều không nhìn được muốn cười.

Sở Chúc bình tĩnh kéo tiểu yêu thú dán ở trên mặt xuống dưới, búng một cái lên nhúm lông lạc trên trán nó, mặc cho nó nhảy lên bả vai mình.

Sở Nguyệt sáp qua, hỏi: "A Chúc, con yêu thú này của ngươi thật sự rất đáng yêu, có phải nó là bộ tộc Linh Miêu nào đó hay không?"

"Ta thấy không giống, thật ra lại giống chủng loại bộ tộc Linh Báo." Sở Nguyên Triết nói.

"Có lẽ bộ tộc Linh Mẫn Sư?" Sở Thanh Loan cũng phụ họa một tiếng.

Ba năm trước đây, Sở Chúc thăng chức Nhập Huyền cảnh sau đó không lâu, thừa dịp một lần ra ngoài, quang minh chính đại mang A Chiêu xuất hiện, đối với bên ngoài chỉ nói là yêu thú mua ở ngoài chợ.

Bởi vì A Chiêu nhỏ nhỏ, hơi thở trên người giống như tiểu yêu thú cấp ba bốn, nhìn không ra chủng loại gì, nên người Sở gia cũng không có quá mức chú ý, thành công làm cho thân phận của A Chiêu hợp thức hóa ở Sở gia.

Chẳng qua bởi vì A Chiêu có được mắt uyên ương hiếm thấy, lại khiến cho mấy người thiếu niên này mỗi lần đều vui vẻ đoán này đoán kia một phen. Trên thế giới yêu thú có trăm ngàn vạn chủng loại, thậm chí có rất nhiều yêu thú nhân loại không có phát hiện. Làm ngự thú sư, bọn họ quen thuộc đủ loại yêu thú, đối với một chủng loại xa lạ, đều là nhiệt tình dâng cao.

Sở Chúc chỉ thản nhiên cười, tùy ý bọn họ thảo luận.

Sở Thanh Loan lơ đãng quay đầu nhìn đến, không khỏi sững sốt, sau đó khuôn mặt hơi hơi nóng lên.

Khi nàng mỉm cười bộ dạng vô cùng xinh đẹp, mặt mày tinh xảo giống như một bộ tranh thủy mặc, đôi mắt long lanh đen bóng sáng ngời. Khi hơi hơi nhăn mày, vô hình trung thêm một loại hơi thở mềm mại gây yếu, rất dễ dàng khiến cho người ta thương tiếc, làm cho người ta tưởng đây là một tiểu cô nương mềm mại vô tội.

Biết rõ cô nương này rất lợi hại, nhưng mà sẽ trường kỳ bị vẽ bên ngoài của nàng lừa gạt.

Sở Thanh Loan nghĩ đến ba năm trước đây khi nhìn thấy nàng, rõ ràng chỉ là một cô nương nhỏ nhỏ gầy gầy bảy tám tuổi, xanh xao vàng vọt, căn bản nhìn không ra mỹ mạo ở đâu, không nghĩ tới thời gian ba năm trôi qua, thế nhưng nàng trưởng thành sẽ như vậy, không thể không nói, di truyền của ngũ phùng thật sự là kinh người.

Thời gian ba năm, cung cấp tài nguyên đáng kể đến tu vi tinh tiến, làm cho Sở Chúc từ một tiểu cô nương mặt gầy gò vàng vọt trưởng thành thành một tiểu thiếu nữ tinh xảo xinh đẹp, đường cong cơ thể hình thành, trên người đã có được chút thần vận của thiếu nữ.

Chính là mỗi lần khi Sở Chúc soi gương, nhìn đến bộ dạng yếu ớt của Bạch Liên Hoa, thì nhìn không được muốn thở dài.

Tuy rằng nàng không biết phụ mẫu và hai tỷ tỷ lớn lên là cái dạng gì, nhưng từ một trong miêu tả của một vài trưởng bối Sở gia mà biết được, bọn họ tuyệt đối là tư thế oai hùng hiên ngang, hoàn toàn không giống cái bộ dạng Bạch Liên Hoa mảnh mai này của nàng, làm cho Sở Chúc gần như có một loại ảo giác có khả năng mình không phải là huyết mạch của Sở gia.

Đời trước, nàng từng bởi vì tướng mạo mềm mại này mà ăn qua không ít khổ.

Nhưng mà tướng mạo là trời sinh, cũng do phụ mẫu ban cho, dù Sở Chúc lại không hài lòng như thế nào, cũng không nghĩ tới muốn thay đổi nó, mãi cho đến sau đó, nàng tự mình lĩnh ngộ một loại kỹ năng hãm hại của Bạch Liên Hoa, rồi cuộc sống mới tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngưng Mạch Cảnh Thất Trọng.

Sau khi nói lời từ biệt với nhau, mọi người dẫn yêu thú của mình trở về chỗ ở của mỗi người.

Sở Chúc trên vai ngồi một con tiểu yêu thú meo meo không lớn lắm, trong tay ôm một bé rùa lười biếng, mang theo chúng nó bước đi hoàn toàn không áp lực. Thời gian ba năm trôi qua, hai con này căn bản vốn không có lớn lên, đây cũng là đặc biệt có hạn chế của yêu thú cao cấp, càng là cao cấp, kỳ ấu tử càng dài, hạn chế cũng càng nhiều.

Vì thế, khi kỳ ấu tể của yêu thú cao cấp, phải vô cùng cẩn thận, nếu có thể sống qua kỳ ấu sinh, sau khi trưởng thành yêu thú cao cấp sẽ có được chỗ lợi hại thuộc về chúng nó, thậm chí võ giả nhân loại cùng cấp căn bản không phải là đối thủ của chúng.

Sở Chúc hồi tưởng chuyện đời trước, phát hiện kỳ thực mình cũng không biết khi nào thì chúng nó lớn lên, bởi vì trong lúc đột nhiên thì chúng nó đã trưởng thành. Đợi khi nàng lấy lại tinh thần, thì chúng nó lại hóa thành một tiểu yêu thú mạnh mẽ đát lần nữa, tiếp tục lười biếng thì lại lười biếng, ở trong lòng nàng thì lại ở trong lòng nàng.

Ôm hai con yêu thú, Sở Chúc mới vừa đi đến nhà trúc, thì thấy một nữ võ giả ở trước hiên nhà trúc.

"Thập bát tiểu thư." Nữ võ giả tiến lên cúi người thi lễ với Sở Chúc.

Sở Chúc nhận ra nữ võ giả này là một trong những hộ vệ bên người tộc trưởng Sở Nguyên Hạo, liền hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Tộc trưởng mời ngài đi Lệ Thủy tiên một chuyến."

Lệ Thủy tiên xưa nay là ngoại viện nơi Sở gia đãi khách, nghe nàng ấy vừa nói như vậy, rốt cục Sở Chúc nhớ tới một chuyện, nhân tiện nói: "Đi thôi."

Nữ võ giả thấy nàng thế nhưng không hỏi là chuyện gì, trong lòng có chút kinh ngạc, trên mặt lại chưa lộ ra chút nào, rời khỏi Tử Trúc lâm, đi tới Lệ Thủy tiên cùng với nàng.

Tử Trúc lâm cách Lệ Thủy tiên có một đoạn đường rất dài, cho dù tu luyện giả tốc độ cực nhanh, đi đến Lệ Thủy tiên vẫn là tốn một đoạn thời gian rất lâu.

Khi Sở Chúc mang theo hai yêu thú đi đến phòng khách Lệ Thủy tiên, nhìn nam tử trung niên ở trên chỗ ngồi, trong lòng hiểu rõ.

Từ sau khi trùng sinh, nàng trừ bỏ tốc độ tu luyện nhanh hơn đời trước ra, đời này mọi chuyện đều ẩn theo quỹ đạo đời trước mà đi tiếp.

Cũng không phải nói nàng không muốn thay đổi, mà là Tấn Thiên đại lục đối với nàng mà nói, tính nguy hiểm cũng không lớn, loại hoàn cảnh an toàn khó có được này vừa vặn thích hợp nàng dùng để mài giũa vũ kỹ và rèn luyện thân thể. Nàng hy vọng ở tương lai khi mình đối mặt với nguy hiểm, có thể có được đủ thực lực mà đối mặt, không đến mức giống đời trước, một đường nghiêng ngã lao đao, ăn qua không ít đau khổ và trải qua không ít thiệt thòi.

Sắc mặt Sở Chúc trầm tĩnh, sau khi tiến vào liền hành lễ với Sở Nguyên Hạo.

"Tộc trưởng, ngài tìm con?"

Sở Nguyên Hạo nói với nàng: "Tiểu thập bát, vị này là Chiêm Hòa Trạch phong chủ Phù Thiên Phong Tẩy Kiếm Tông Ngật Khâu Sơn."

Sở Chúc lại hành lễ với Chiêm Hòa Trạch, làm văn bối, mà tu vi thấp hơn đối phương, loại lễ này tuyệt đối không thể thiếu, là một loại né tránh của võ giả cấp thấp đối với võ giả cao cấp.

Đợi Sở Chúc hành lễ rồi, Sở Nguyên Hạo tiếp tục nói: "Lần này hần tiến đến Sở gia, muốn con cho mượn Uyên Đồ Huyền Quy, không biết con có bằng lòng hay không?"

Chiêm Hòa Trạch ở bên cạnh cũng nói: "Sở cô nương, tại hạ có việc cần một yêu thú thủy hệ cấp mười hỗ trợ, nghe nói người khế ước được một yêu thú thủy hệ cấp mười, nên mặt dày tới đây tìm Sở tộc trưởng muốn người cho mượn Uyên Đồ Huyền Quy. Chỉ cần người nguyện ý, ta sẽ đưa cho người thù lao tương ứng, hơn nữa sẽ bảo vệ khế ước thú của người an toàn, có thể không?"

Sở Chúc vẫn chưa hồi đáp, mà là hỏi: "Không biết Chiêm tiên bối mượn Huyền Uyên làm cái gì? Liệu có nguy hiểm gì không?"

Cái này rất phù hợp với hình tượng một chủ nhân quan tâm khế ước thú của mình, hai người đều không có hoài nghi, Chiêm Hòa Trạch nói: "Nơi ta muốn đi tạm thời không thể nói cho người, để tránh tin tức lộ ra ngoài, nhưng mà có thể cam đoan là, chỉ cần không vào bên trong, đến lúc đó cũng không có nguy hiểm."

Sở Chúc lại thăm dò vài câu, Chiêm Hòa Trạch vô cùng ôn hòa trả lời, vẫn chưa bởi vì nàng chỉ là tiểu cô nương mười ba tuổi mà coi khinh nàng.

Trên thực tế, khi Chiêm Hòa Trạch nhìn đến Sở Chúc, thì vô cùng kinh ngạc.

Tiểu cô nương này lớn lên vô cùng xinh đẹp, tuổi còn nhỏ mà đã không tầm thường, nhưng khí chất mềm mại nhất gan, nghiêm nhiên chính là một nữ tử nhu nhược chịu không được cực khổ. Đối với rất nhiều tu luyện giả muốn mạo hiểm mà nói, không thích nhất chính là loại đồng bạn yếu kém vừa thấy liền biết được sẽ cản trở này, đại đa số sẽ tuyển chọn nữ võ giả kiên nghị quả cảm.

Nhưng mà khi phát hiện tu vi của nàng đã là Ngưng Mạch cảnh thất trọng, trong lòng Chiêm Hòa Trạch chấn động mạnh, cũng biết tiểu cô nương này tuy rằng nhìn thì khiếp nhược, nhưng nàng lại không mềm mại vô dụng giống như biểu hiện ra ngoài bên ngoài như vậy.

Thậm chí có thể nói, nàng là một thiên tài hiếm thấy, ngay cả hần nhìn đến cũng có chút ghen tị.

Tu vi của nàng rất chắc chắn, ở cái tuổi này của nàng mà đã tu luyện đến Ngưng Mạch cảnh, đặt ở Tấn Thiên đại lục, gần như ít có người có thể đạt

được.

Hơn nữa con yêu thú trên vai nàng thật cổ quái, hơi thờ là yêu thú cấp thấp bậc ba bốn, nhưng có một đôi dị đồng có màu sắc khác nhau, cũng không biết là trời sinh, hay là sau khi dùng cái thủ đoạn gì đưa tới.

Sở Chúc tự hỏi một chút, hỏi: "Ta có thể cùng đi không?"

Chiêm Hòa Trạch có chút kinh ngạc, trong lòng có mấy phần do dự.

Sở Chúc tiếp tục nói: "Huyền Uyên là khế ước thú của ta, hiện tại nó tuổi còn nhỏ, ta không yên tâm thả nó ra đi một mình. Nhưng mà xin tiền bối yên tâm, ta sẽ không chạy loạn, ngươi là bằng hữu của tộc trưởng, ta tin tưởng ngươi sẽ không hại ta."

Cuối cùng Chiêm Hòa Trạch vẫn quyết định dẫn nàng đi cùng, có chủ nhân ở chung, cũng dễ câu thông với khế ước thú, có thể đề phòng ngừa vạn nhất.

"Nếu Sở cô nương không có chuyện gì vướn bận, ta hy vọng ngày mai xuất phát, có thể không?" Chiêm Hòa Trạch hỏi.

Sở Chúc rất dứt khoát, nói: "Tất nhiên là có thể."

Đợi sau khi Chiêm Hòa Trạch đi tới khách viện Sở gia nghỉ ngơi, Sở Chúc đang muốn nói lời từ biệt với Sở Nguyên Hạo rồi rời khỏi thì bị gọi lại.

Sở Nguyên Hạo nhìn tiểu cô nương trước mặt, nhìn không được nói: "Tiểu thập bát, con... vì sao lại đáp ứng được sáng khoái như vậy? Vạn nhất có nguy hiểm gì thì sao?"

Sở Chúc nhìn hấn: "Nếu có nguy hiểm mà nói, tộc trưởng sẽ không sẽ gọi con tới đây, đúng không?"

Tộc trưởng Sở Nguyên Hạo này làm được vô cùng tròn phận sự, có lễ tu vi của hấn không cao, nhưng đối gia tộc cũng là tận tâm hết sức. Cho dù nàng là đứa nhỏ duy nhất của ngũ phòng ở lại Sở gia Lăng Dương, cũng không nghĩ tới muốn dưỡng nàng thành vô dụng, mà là cố gắng bồi dưỡng, ở chỗ khác thì rất khó có được.

Sở Nguyên Hạo ghen lại, ở dưới ánh mắt sáng ngời của tiểu cô nương, trong lòng có vài phần xúc động, cuối cùng hấn nói: "Chỉ cần con giúp đỡ mở ra cấm chế, không đi vào thì không có nguy hiểm. Đến lúc đó chờ con hoàn thành nhiệm vụ rồi thì trực tiếp trở về, không cần ở lại bên ngoài lâu."

Suy nghĩ một chút, Sở Nguyên Hạo lại từ trong Trữ Nạp Giới lấy ra mấy tấm Thần Hành Phù đưa cho nàng, nói: "Đây là Thần Hành Phù, dùng thích hợp nhất khi chạy trốn, gặp phải chuyện nguy hiểm, thì phải chạy nhanh, chỉ cần còn mạng sống, thì không sợ cái gì."

Sở Chúc cũng không chối từ, đa tạ tộc trưởng rồi mang theo hai yêu thú của nàng rời khỏi.

Sở Chúc trở lại nhà trúc, nghĩ đến ngày mai thì phải xuất phát, nàng quyết định đi phòng luyện đan luyện chế một ít đan dược và được thủy cần dùng.

Khi Sở Chúc bận rộn, A Chiêu cũng vội vàng triệu tập các tiểu đệ.

Một đám tiểu đệ tập trung đến trước nhà trúc, nó đứng trên cầu thang, nói với chúng nó:【Ngày mai ta và Huyền Uyên phải rời khỏi, qua một đoạn thời gian mới trở về, hết thấy các ngươi đều phải cố gắng tu luyện, không cho phép nhàn hạ, người nào nhàn hạ, trở về ta mà biết, các ngươi chờ bị bổn đại gia nhử lông đi.】

Mấy con yêu thú có lông cảm giác được da lông một trận sinh đau.

Không lông cũng cảm giác được vậy một trận rút đau.

Cuối cùng, ánh mắt của nó rơi xuống trên người con khi con đang đứng ở trên lưng Uyên Đồ Huyền Quy, nói với nó:【Ngày mai ngươi cũng đi, trở về nói cho chủ nhân của ngươi, ngươi cũng muốn đi ra ngoài với chúng ta.】

Linh Mục Hầu rất nghe lời lão đại nói, lập tức gật đầu:【Đã biết, lão đại.】

Đợi Sở Chúc luyện chế một đám đan dược bước ra, thì thấy Sở Nguyệt mang theo Linh Mục Hầu của nàng tới đây.

"A Chúc, có phải ngày mai ngươi có chuyện gì hay không?" Sở Nguyệt hỏi, thấy Sở Chúc kinh ngạc nhìn mình, thì vội nói: "Là Tiểu Mục nói cho ta biết, nó muốn đi ra ngoài chơi với ngươi."

Sở Chúc nghe nói như thế, ánh mắt chuyển tới trên người A Chiêu ở bên cạnh, chỉ thấy nó ngồi xổm ở trên bàn trà, nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội khả ái, giống như mình cũng chưa làm chuyện gì.

Còn chuyện nàng muốn ra ngoài đặt ở trong mắt Linh Mục Hầu biến thành đi chơi, Sở Chúc trừ bỏ muốn cười ra, cũng chỉ có thể cảm thán mấy con tiểu yêu thú ham chơi.

"Quả thật có việc này, ngày mai ta phải ra ngoài một chuyến, có khả năng một tháng sau mới trở về." Khi Sở Chúc nói lời này, không khỏi nghĩ đến đời trước khi nàng đi chỗ đó, cũng không có mang theo Linh Mục Hầu, đời này nếu mang nó theo, không biết sẽ có cái kết quả gì.

Nghĩ đến đây, Sở Chúc liền nói với nàng ấy: "A Nguyệt, người có thể cho ta mượn Linh Mộc Hầu một tháng không?"

Đĩ nhiên Sở Nguyệt không nỡ xa Linh Mộc Hầu, nhưng sau khi Linh Mộc Hầu biểu đạt ý nguyện muốn đi với nàng, nàng cũng sẽ không ép nó, nhân tiện nói: "Vậy cũng được, hy vọng các người bình an trở về."

Sở Chúc vội nói: "Người yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt Linh Mộc Hầu, nếu ở bên ngoài tìm được thứ tốt gì, ta cũng sẽ chia phần cho Linh Mộc Hầu."

Sở Nguyệt nghe nói như thế, trên mặt lộ ra tươi cười sáng lạn, khoát tay nói: "Không cần, hiện tại nó nhỏ như vậy, cũng tìm không thấy thứ gì tốt, huống hồ xuất lực là các người, người tự mình giữ lại mà dùng đi."

Nàng cũng không nghi ngờ lời Sở Chúc nói, hiện tại Sở Chúc đã là Ngưng Mạch cảnh thất (7) trọng, thực lực này ở trong mắt (S.N) đã vô cùng lợi hại, ngay cả chỗ tu luyện cũng thay đổi. Từ hai năm trước, Sở Chúc cũng không còn tiếp tục cùng nhau tu luyện với bọn họ, nàng tiến nhanh hơn bọn hắc tướng tước.

Khi đó, bọn họ cũng rất rõ ràng, sớm hay muộn có một ngày, Sở Chúc cũng sẽ giống trưởng bối khác của ngũ phòng, cuối cùng biến mất không thấy.

Ừm, nói theo thông tục là rời nhà bỏ trốn.

Sáng sớm hôm sau, Sở Chúc liền mang theo ba con yêu thú hội họp với Chiêm Hòa Trạch, lặng yên không một tiếng động rời khỏi Lăng Dương.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Linh Thủy Tinh Kim, Phá Cẩm Chế.

Sở Chúc ngồi ở trên lưng một con Tật Phong thú, trên người bọc một cái áo choàng rộng thùng thình, một đường liên tục ngồi Tật Phong thú bay nhanh ở trên đồng hoang mênh mông bát ngát.

Loại Tật Phong thú này là yêu thú cấp năm, lấy sở trường là tốc độ, tính tình rất ôn hòa, bộ dạng rất giống con lừa, còn muốn cao to cường tráng hơn con lừa vài lần. Quanh thân nó có vảy thật nhỏ, được rất nhiều tông môn và gia tộc thuần dưỡng làm công cụ di chuyển, khi đi xa nhà, sử dụng loại yêu thú này thay đi bộ là rất thích hợp.

Đương nhiên, tốc độ nhanh nhất vẫn là truyền tông trận, nhưng mà truyền tông trận ở Tấn Thiên đại lục cực ít, chỉ có mấy tông môn và gia tộc lớn mới có. Xây dựng một truyền tông trận cần hao phí nhân lực, vật lực, tài lực quá mức khổng lồ, sẽ không tùy tiện sử dụng. Phần lớn thời gian, người đi đường vẫn thích dùng yêu thú thay đi bộ, hoặc là ngự kiếm mà đi.

Bão cát hoang dã đập vào mặt, rồi lập tức bị linh hồn khí phóng ra ngăn cách ở bên ngoài.

Sau khi tiến vào Ngưng Mạch cảnh, tu luyện giả có thể dùng linh khí khí mạch trong cơ thể phóng ra ngoài hình thành một cái vòng bảo hộ, chẳng qua cái này rất tiêu hao linh lực, cũng cực có lợi đối với nắm giữ vận dụng linh lực.

Sở Chúc hí mắt, nhìn hoang dã mênh mông bát ngát, sắc mặt bình tĩnh, không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Phía trước Chiêm Hòa Trạch tuy rằng một đường đi nhanh, nhưng thời khắc vẫn chú ý thiếu nữ phía sau, thấy nàng thuần thực dùng linh khí ngăn cách bụi mù chung quanh thì không khỏi có chút kinh ngạc. Hắn phát hiện dọc theo đường đi này, Sở cô nương biểu hiện ra ngoài sự trầm ổn và nhanh nhẹn, thật sự không giống như là người lần đầu tiên đi xa nhà.

Lúc vừa ra cửa, Sở Nguyên Hạo còn đặc biệt tới dặn dò hắc một phen, kêu hắc chăm sóc nhiều cho đứa cháu nữ này. Dù sao cô nương này từ nhỏ tới lớn trưởng thành ở Lăng Dương, ngay cả ngoài thành Lăng Dương cũng chưa từng đi qua, càng không cần phải nói là đi xa.

Nhưng mà mấy ngày này nàng biểu hiện tương đối làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, căn bản không giống một người chưa từng đi xa nhà bao giờ, bất tri bất giác sẽ làm người ta xem nàng trở thành bạn cùng lứa tuổi mà đối đãi, thậm chí khi gấp rút lên đường, cũng không làm sao có cảm thụ được chăm sóc nàng.

Đột nhiên, chỉ thấy ngực tiểu cô nương khẽ động đậy, tiếp theo thì thấy một cái đầu lông xù màu đen nhô ra khỏi áo choàng bao bọc. Nó chui cái đầu ra, hưng trí bừng bừng nhìn chung quanh, sau khi phát hiện hoàn cảnh không hề thay đổi thì lại đầu rụt trở về.

Chiêm Hòa Trạch nhìn thấy một màn này, nhịn không được âm thầm lắc đầu, quả nhiên là tiểu yêu thú cấp thấp, vô cùng ham chơi, thoạt nhìn không có tác dụng gì, phỏng chừng là tiểu cô nương gia thích loại yêu thú khả ái này, mới thu vào nuôi dưỡng làm sủng vật.

Không thể không nói, Sở Chúc dường như yêu thú khả ái như vậy, có bao nhiêu tác dụng mê hoặc, sẽ làm cho người ta theo bản năng xem nhẹ chỗ không ổn trên người nàng.

Lúc chàng vạng, bọn họ nghỉ tạm ở một trấn nhỏ không thu hút.

Dùng qua bữa tối, Chiêm Hòa Trạch nói với Sở Chúc: "Đêm nay nghỉ ngơi lấy sức, buổi trưa ngày mai hẳn là có thể đến mục đích, đến lúc đó còn muốn phiên toái các ngươi."

Trên hai bên vai Sở Chúc mỗi bên ngồi một con yêu thú, nàng biểu hiện thật sự trầm ổn, nói: "Con đã biết, Chiêm tiên bối cũng nghỉ ngơi khỏe."

Chiêm Hòa Trạch nhìn hai con tiểu yêu thú trên vai nàng, kỳ thực cực kỳ khả ái tôn lên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của tiểu cô nương. Nhưng cũng vì quá đáng yêu, làm cho hắn có chút lo lắng không biết con yêu thú này có thể được hay không.

Thật sự là sâu người.

Sau khi nói ngủ ngon với Chiêm Hòa Trạch, Sở Chúc trở về sương phòng nghỉ ngơi.

Đầu tiên nàng từ trong Trữ Nạp Giới lấy ra một lọ đan dược, lại đổ ra ba viên, cho mỗi yêu thú một viên. Sau đó lấy ra một cái bồn ngọc thạch, điều chỉnh độ linh thủy Ngũ Hành và nước sạch xong, bỏ bé rửa vào trong nước, tiếp theo tiếp tục kiểm tra đồ trong Trữ Nạp Giới, để tránh đến lúc đó không đủ.

Có ký ức đời trước, nàng biết việc này sẽ gặp phải nguy hiểm gì, đương nhiên có lẽ sẽ xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào đó, trước tiên nàng chỉ có thể chuẩn bị tốt đồ cần dùng đến, dùng trạng thái tốt nhất đi vào.

Linh Mục Hầu đang cầm một viên đan dược đối với nó mà nói thì phá lệ tương đối lớn găm nhắm, đứng ở bên cạnh bồn ngọc thạch, vừa găm nhắm vừa kêu chít chít, làm như đang nói chuyện với bé rửa trong bồn nước.

Tính tình Uyên Đồ Huyền Quy tốt, mỗi lần Linh Mục Hầu đều thích ngồi vào trên lưng nó, như thế cũng có thể dự phòng yêu thú khác bởi vì nó quá nhỏ mà xem nhẹ nó —— Dù sao hiện tại Sở gia không có con yêu thú nào dám không nhìn Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười, khiến cho cảm tình Linh Mục Hầu và Uyên Đồ Huyền Quy vô cùng tốt. Lần này sở dĩ nó sẽ cùng đi tới đây, trừ bỏ nghe lời lão đại nói ra, còn có nguyên nhân là nó muốn đi chơi với Uyên Đồ Huyền Quy.

Sau khi Sở Chúc kiểm tra các thứ một lần, thấy A Chiêu nằm chán nằm úp sấp ở bên cạnh, thì ôm nó lại, sờ sờ đầu nó, ở khi nó nhìn qua đây, nói: "A Chiêu, nên ngủ, phải dưỡng tốt tinh thần, mấy ngày kế tiếp có khả năng sẽ có chút mệt."

A Chiêu nghiêng đầu nhìn nàng, dùng cái đuôi lướt qua tay nàng, giống như kêu nàng không cần lo lắng.

Sở Chúc hé miệng mỉm cười, cúi đầu cọ cọ đầu nó.

Buổi trưa hôm sau, quả nhiên bọn họ đến mục đích.

Lúc này bọn họ đi đến một chỗ chân núi xanh không thu hút, chỉ thấy ở đó còn có ba tu luyện giả, trên lưng một người trong đó có một võ tinh kiếm có ký hiệu, là người Tây Kiếm Tông. Hai nam nhân khác là ăn mặc kiểu văn sĩ, tu vi của ba người này đều làm cho Sở Chúc thấy không rõ lắm, ít nhất là tu vi ở trên Không Minh cảnh.

Nhìn thấy Chiêm Hòa Trạch mang tiểu cô nương xa lạ tới đây, trong lòng ba người đều có chút kinh ngạc.

Trong đó có một nam nhân cầm cây quạt bằng ngọc trong tay, mặt trắng không râu cười nói: "Hòa Trạch người đã tới, tiểu cô nương này là?"

Ba người đánh giá Sở Chúc, đầu tiên là vì Chiêm Hòa Trạch mang một người xa lạ tới đây mà có chút mất hứng, nhưng mà đợi dò xét rõ ràng xong thực lực của nàng, lại nhìn tuổi của nàng, thì mới có chút kinh ngạc.

"Nàng kêu là Sở Chúc, là cô nương Sở gia Lăng Dương, mấy năm trước khế ước được một Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười thủy hệ." Chiêm Hòa Trạch giải thích nói: "Lần này mời nàng cùng đi đến, đợi mở ra cấm chế rồi, nàng sẽ rời đi ngay, các ngươi không cần lo lắng."

Ba người nghe xong, biết được là người khế ước Uyên Đồ Huyền Quy, ngược lại cũng không có biểu hiện ra cái gì.

Còn về phần tha nàng một mình rời đi có thể tiết lộ chỗ địa phương này hay không, bọn họ cũng không lo lắng, Chiêm Hòa Trạch dám mang nàng đến, tự nhiên là có chỗ an bài.

Sở gia Lăng Dương chính là nger thú thế gia nổi danh Tấn Thiên đại lục, nhà lớn nghiệp lớn, rất nhiều tông môn đều muốn dựa vào yêu thú Sở gia, cũng tương đối có vài phần khách khí với Sở gia. Tuy rằng bọn họ sẽ không ra tay với tiểu cô nương, nhưng với thân phận của tiểu cô nương này nàng nhất định cũng sẽ không dễ dàng bán đứng bọn họ.

Tiếp theo Chiêm Hòa Trạch lại giới thiệu ba người này cho Sở Chúc, trong đó người vác võ tinh kiếm, khuôn mặt oai hùng là Võ Thịnh Tây Kiếm Tông, hai trung niên khác ăn mặc kiểu văn sĩ là Chu Phi Hồng, Chu Sĩ Nam, là một đôi huynh đệ, huynh trưởng Chu Phi Hồng là võ giả, vũ khí là Ngọc

Cốt phiến trong tay, đệ đệ Chu Sĩ Nam là luyện đan sư.

Chiêm Hòa Trạch không có giới thiệu quá tỉ mỉ, Sở Chúc hành lễ với bọn họ, cung kính gọi tiền bối.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau xong, thì cũng không dơ dài, một đám người đi vào trong núi.

Đi được ước chừng một canh giờ, đi đến trước một thác nước nhỏ trong núi.

Thác nước nhỏ cao chừng mười trượng, từ một chỗ cao không xác định tuôn xuống, dòng nước cũng không tính là quá nhanh, ở phía dưới hình thành một hồ nước, chất nước vô cùng mát lạnh, có thể nhìn thấy được một ít cá bạc lớn cỡ ngón tay ở trong đầm nước.

Khi A Chiêu nhìn thấy mấy con cá bạc này, thì từ trên vai Sở Chúc nhảy xuống, ngồi xổm bên bờ đầm nước nhìn chăm chăm cá bạc này, thỉnh thoảng duỗi móng vuốt vào trong nước một cái, một bộ dạng mèo tham ăn.

Những người đó thấy là một tiểu yêu thú, cũng không có để ở trong lòng.

"Sở cô nương, phía sau thác nước này có một cấm chế, cần yêu thú thủy hệ cấp mười đi vào mở cấm chế ra, cái này phải xin nhờ khế ước thú của người." Chiêm Hòa Trạch giải thích nói.

Sở Chúc nhìn thác nước đó, xuyên thấu qua màn nước có thể nhìn thấy một cái hang, nhưng mà nếu có người đi vào xem xét, sẽ phát hiện đó chẳng qua chỉ là một cái hang phổ thông sâu ước chừng bảy tám trượng, cũng không có gì đặc biệt. Bởi vì ở đây không chỉ có một cấm chế, còn có một Huyền trận, có thể dễ dàng lừa gạt cảm giác tu luyện giả.

Sở Chúc không có hỏi thêm cái gì, biểu hiện ra vẻ phá lệ thức thời, đi theo một đám người đi đến cái hang sau thác nước.

Trong hang rất ẩm ướt, bọt nước của thác nước rơi xuống không ngừng bắn tung tóe vào, theo địa thế nghiêng hướng vào bên trong mà chảy tới, dần dần hình thành một cái hồ nhỏ ở trong nham động, cái ao cũng không lớn, cũng chỉ rộng chừng hai trượng.

Đám người Chiêm Hòa Trạch kiểm tra ở chung quanh một lần, phát hiện cấm chế vẫn còn, không có ai phá hư dấu vết.

Chiêm Hòa Trạch nói với Sở Chúc: "Sở cô nương, cấm chế này ngay ở phía dưới ao nước này, trong ao nước có một tầng Thủy ngăn cách thuộc tính kim, chỉ có yêu thú thủy hệ thích thân cận hoạt tính linh thủy mới có thể coi như đi qua cách trở đó."

Tiếp theo, Chiêm Hòa Trạch nói qua một lần chuyện tiếp theo Uyên Đồ Huyền Quy cần phải làm. Nói tóm lại, thì là muốn dựa vào Uyên Đồ Huyền Quy thông qua hoạt tính linh thủy đó, mang một cái phi tiêu phá cấm chế đi qua phá giải cấm chế, phóng tới chỗ trung tâm cấm chế, đến lúc đó mới phá giải cấm chế nơi này được.

Sở Chúc lấy Uyên Đồ Huyền Quy nghỉ ngơi từ trong túi linh thú ra.

Bé rùa lớn cỡ bàn tay ghé vào trong lòng bàn tay của nàng, vẫn không nhúc nhích, thoạt nhìn ngờ ngác. Nếu không phải cảm giác được hơi thở thuộc loại yêu thú cấp mười trên người nó, mấy võ giả ở đây cũng nhìn không được hoài nghi nó có thể đáng tin hay không.

Trông mặt mà bắt hình dong không chỉ có thể sử dụng ở trên người nhân loại, cũng vẫn có thể dùng ở trên người yêu thú.

Sở Chúc lấy ra một viên đan dược từ trong Trữ Nạp Giới dứt cho nó, đợi bé rùa ngờ ngác ăn xong rồi thì nói nhiệm vụ lần này cùng với nó.

Nói rõ rồi, thì Sở Chúc thả nó xuống mặt đất, để cho nó đi qua.

Lúc này A Chiêu đã một nhảy đến trên vai Sở Chúc lần nữa, ngồi ở đó nhìn bé rùa đi qua ở trong nham động mặt mờ, khi đi đến trước ao nước, thì nó dừng lại.

Đầu tiên là bé rùa ngờ ngác nhìn ao nước đó, tiếp theo vác tiêu phá cấm chế Chiêm Hòa Trạch giao cho nó, chậm rì rì bò đi xuống.

Chất nước trong veo, người ở đây có thể nhìn thấy sau khi bé rùa tiến vào nước ao, vẫn luôn chìm xuống. Linh thủy hoạt tính chung quanh này đối với nhân loại mà nói thì quá mức đặc dính còn đối với nó mà nói, căn bản không có tác dụng cách trở, khoái hoạt di chuyển ở trong đó như cũ, tuy rằng tốc độ chậm, quả thật là chìm xuống.

Mãi cho đến khi nó chìm đến đáy ao, tất cả mọi người nhìn không được nhẹ thở một hơi.

Cũng không biết là ai bố trí cấm chế ở chỗ này, vô cùng dầy vò người khác, chỉ riêng cái linh thủy hoạt tính tự nhiên hình thành thuộc tính kim đã khiến cho người ta đau đầu. Loại linh thủy hoạt tính và nước linh tuyến tràn ngập linh khí tự nhiên là không hề giống nhau, mặc dù nó có danh xưng là "Linh thủy", kỳ thực chính là một loại chất nước có tính chất đặc thù. Giống như hỏa, thổ, kim và các chủng loại khác, nước này cũng không có cùng chủng loại, linh thủy hoạt tính thuộc tính kim chính là một loại chất nước đặc thù trong đó, mới có thể mang lấy cái chữ "Hoạt".

Loại chất nước đặc thù này đối con người mà nói có tác dụng ngăn trở, trừ bỏ yêu thú thích ra thì căn bản không có tác dụng gì.

Ở trong sự chờ đợi của một đám người, rốt cuộc Uyên Đồ Huyền Quy chậm rì rì đi đến trung tâm cấm chế, run tiêu phá cấm vác trên lưng xuống dưới, rồi duỗi móng vuốt đẩy nó đi qua, thẳng cho đến khi tiêu phá cấm khảm nhập vào ở giữa cấm chế, chỉ nghe đến một tiếng vang, như có cái gì đó bị mở

ra.

Trên mặt đám người Chiêm Hòa Trạch đang muốn lộ ra thần sắc cao hứng, đột nhiên chỉ thấy ao nước vốn đang bình tĩnh chợt sôi trào, một cột nước phóng lên cao, như một con thủy long linh hoạt, hung mãnh cuốn mọi người đang ở bên cạnh hồ đi vào.

Sở Chước đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ngay tại khi thủy long hướng qua, nàng ôm yêu thú trên vai đến trong lòng, nín thở chờ thủy long cuốn mình đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Một Con Yêu Thú Đơn Thuần.

Sau khi đoàn người bị cuốn vào hồ nước, phát hiện cái hồ đó ban đầu thoạt nhìn cũng không sâu nhưng lúc này lại trở nên sâu không thấy đáy, phía dưới tối như mực, giống như một con quái thú khổng lồ nuốt bọn họ đi vào.

Thân thể bọn họ vẫn luôn trầm xuống, mọi người chỉ cảm thấy áp lực trong nước càng ngày càng nặng, giống như đè nặng nghiền nát máu thịt xương cốt của bọn họ. Cho dù liều mạng điều động xuất ra linh lực hộ thể, vẫn bị nước áp chế đến không thể động đậy, chỉ có thể theo thủy long mang bọn họ nhanh chóng đưa xuống dưới đáy nước, thẳng cho đến khi bọn họ rốt cuộc không chịu nổi, mất đi ý thức.

Sở Chước nằm nhoài trên bùn đất ẩm ướt, cảm giác được tay bị cái gì đó chạm vào.

Cả người nàng đều vô cùng đau đớn, xương cốt không biết bị đứt gãy bao nhiêu cái, thậm chí có khả năng đã bị dập nát, nội tạng cũng đã bị tổn thương.

Ở trong loại đau đớn này, ý thức hỗn loạn, hoàn toàn không thể phản ứng.

May mắn nàng đã trải qua nhiều chuyện, đặc biệt khi bị thương, dù sao trước tiên sẽ luôn cảnh giới, để phòng ngừa bị người đánh trộm nhặt tiện nghi. Cho nên ngay lập tức bắt buộc thu hồi ý thức, nhớ về chuyện trước khi hôn mê, răng nanh hơi dùng sức, trước tiên cắn nát đan dược ngâm ở trong miệng.

Đan dược chính là một viên đan dược trị liệu cấp ba, xem như một loại đan dược cấp thấp. Qua một hồi lâu sau, mới làm cho nàng thoáng giảm khó chịu.

Rốt cuộc Sở Chước có khí lực mở to mắt, thì thấy được bé rùa trong tay nàng đang dùng đầu liên tục không ngừng mà đội ngón tay nàng. Nàng nhìn không được hơi cong môi một cái, suy yếu nói: "Huyền Uyên... ta không sao."

Bé rùa dùng cặp mắt đen nhìn nàng trong chốc lát, xác nhận nàng thật sự không có việc gì rồi, thì giống như một mối tê liệt tứ chi mở thẳng ra, nằm úp sấp bất động ở một bên.

Vừa rồi vì đánh thức nàng, nó động được quá lợi hại, hiện tại mệt rồi.

Sở Chước mang theo thân thể bủn rủn đứng dậy, không ngoài ý muốn nhìn thấy chung quanh là một mảnh lầy lội ẩm ướt, trên đất cỏ sinh trưởng thưa thớt lác đác, chung quanh nàng tối đen như mực. Hiện nhiên lúc này bọn họ đang ở dưới lòng đất, chỗ này hoàn toàn khác với đời trước sau khi nàng hôn mê tỉnh lại.

Đời trước vào lúc này, tu vi của nàng chỉ có tầng ba Nhập Huyền cảnh, bởi vì lo lắng cho Uyên Đồ Huyền Quy, cho nên cũng theo tới. Lúc ấy khi bắt ngờ không kịp phòng bị bị kéo xuống nước, năng lực của nàng là yếu nhất trong nhóm người, cũng hôn mê nhanh nhất. Thậm chí chậm chạp chưa tỉnh, toàn dựa vào A Chiêu và Huyền Uyên bảo vệ nàng, mới bình an vượt qua.

Lần này tu vi của nàng cao hơn một cảnh giới không nói, trước đó cũng chuẩn bị tốt đan dược, cho nên mới có thể tỉnh lại nhanh như vậy.

Sở Chước miễn cưỡng bò dậy, mặc kệ bùn đất ẩm ướt làm dơ y phục, dựa lưng vào vách tường băng lãnh, hỏi: "Huyền Uyên, A Chiêu và Linh Mục Hầu đâu?"

Sau khi bị cuốn vào nước không lâu, nàng đã nhét A Chiêu vào túi linh thú làm bạn với Linh Mục Hầu, hiện tại tỉnh lại, không chỉ có A Chiêu không ở đây, cũng không thấy Linh Mục Hầu trong túi linh thú.

Sau đó Sở Chước từ chỗ Uyên Đồ Huyền Quy mới biết A Chiêu mang Linh Mục Hầu đi tìm linh dược cho nàng.

Sở Chước không khỏi bật cười, có A Chiêu ở, lúc nào nàng cũng tương đối có cảm giác an toàn.

Về phần bốn người khác, cũng giống như đời trước, Sở Chúc vẫn tách ra với bọn họ, có lẽ hiện tại bọn họ đã đi tới mục đích.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, chợt nghe được động tĩnh, quả nhiên lập tức thì thấy được hai yêu thú trở về.

Linh Mộc Hầu nhỏ nhỏ ghé vào trên người A Chiêu, bộ lông màu nâu đều đều bao phủ ở bên trong lông màu đen, mà miệng A Chiêu ngậm một gốc cây linh thảo. Khi đi đến trước mặt Sở Chúc, A Chiêu ghét bỏ run rẩy cho Linh Mộc Hầu trên lưng rớt xuống, sau đó miệng ngậm cỏ linh hồn đưa cho Sở Chúc.

Sở Chúc nhìn gốc linh thảo này, trên đó kết sáu trái cây lớn mọc vây quanh thành một chùm, giống như một đóa tràm hoa, vỏ trái cây đỏ au, vô cùng khả quan.

Ngay lập tức nàng liền nhận ra đây là Anh Hà Linh thảo cấp sáu, có được năng lực trị liệu vô cùng tốt, là linh hồn thảo luyện chế đường sinh đan cấp sáu, nếu có thể luyện thành đan được, hiệu quả trị liệu rất tốt.

Đương nhiên, hiện tại không có điều kiện, ăn trái cây linh thảo coi như là có chút ít còn hơn không.

Sở Chúc nhìn yêu thú còn nhỏ trước mặt, không khỏi nghĩ đến đời trước, phỏng chừng chính là A Chiêu đi tìm kiếm Anh Hà Linh thảo cho nàng, dứt nàng ăn trái cây, mới làm cho nàng có thể sớm tỉnh lại hơn mong đợi.

Ở dưới sự thúc giục của A Chiêu, Sở Chúc ăn vào trái Anh Hà Linh thảo, thịt quả vừa tiến vào trong miệng, thì lập tức sinh ra một luồng nhiệt lưu ở tại đan điền, toàn thân ấm áp. Trước đó vết thương chỉ khép lại hai phần nháy mắt khép lại bảy phần, ba phần còn lại cũng không đáng lo.

"Cảm ơn, ta cảm giác thoải mái hơn rồi." Sở Chúc nói với ba con yêu thú đang nhìn mình chăm chăm.

Vì thể Linh Mộc Hầu vui thích nhảy lên trên người bé rùa, đưa cho nó ăn một ít trái cây vừa rồi nó hái. A Chiêu theo thói quen nhảy đến bả vai Sở Chúc, dùng bộ lông của mình cọ cọ gương mặt của nàng.

Sở Chúc lại nghỉ ngơi hơn nửa ngày, đợi đến khi thương thế hoàn toàn khỏi rồi, mới mang theo ba con yêu thú đi tới phía trước ở dưới lòng đất tối tăm.

Lúc trước đó dưới cảm chế có một luồng nước thông tới dưới lòng đất, mà thế giới tối tăm dưới đất này, không biết bị cảm chế phong bế bao lâu, bởi vì linh khí dư thừa, trong đây cũng dựng dục không ít linh hồn thảo. Trừ bỏ linh thảo ra, ở đây còn có giữ lại một truyền thừa rất lớn, đời trước truyền thừa này bị Võ Thịnh đoạt được, sau đó trở mặt thành thù với huynh đệ Chu thị..

Sở Chúc nghĩ tới chuyện phát sinh ở đây vào đời trước, quyết định vẫn không nên tham gia náo nhiệt đó.

Hiện tại thực lực của nàng không đủ để chống đỡ đại giới của lòng tham, không bằng ở bên ngoài gom góp xem còn có bảo vật gì mà đời trước nàng quên không. Cho dù không có, chỉ là linh thảo cao cấp ở đây cũng đủ cho nàng kiếm một khoản.

Sở Chúc mang theo ba con yêu thú, bắt đầu càn quét ở trong thế giới tối tăm dưới đất.

Có Linh Mộc Hầu ở đây, nàng tìm kiếm dễ dàng hơn mù quáng đời trước, cũng tiết kiệm rất nhiều thời gian, mỗi lần khi Linh Mộc Hầu phát hiện linh thảo phẩm chất có vẻ tốt, thì sẽ phát ra một trận tiếng chít chít sung sướng nhắc nhở nàng.

Ở đây rất nhiều chủng loại linh hồn thảo, từ cấp một đến cấp tám đều có.

Lũ Bà Đình cấp một, Thiên Tơ Tinh Liễu cấp hai, Áo Ảnh thảo cấp ba, Thạch Ngô Thông Tâm Hoa cấp bốn, quả Đăng Tâm cấp năm, Thanh Tâm thảo cấp sáu, quả Thủ Sa Bích cấp bảy, cấp tám...

Đợi khi Sở Chúc cảm giác được nguy hiểm trong không khí, nàng đã rõ ràng Hóa Hình thảo (cỏ biến hóa) cấp tám đời trước gấp đang ở ngay gần đây.

Đến nơi đây, mục đích lớn nhất của Sở Chúc là cỏ biến hóa.

Đây là một loại linh thảo có thể giúp yêu thú thuận lợi biến hóa mà không cần trải qua lời kiếp đáng sợ. Tuy rằng bị định là cấp tám, nhưng là một loại linh thảo vô cùng hiếm thấy, thậm chí ngay cả Đất Hoang giới cũng không nhất định có thể nhìn thấy, lại không nghĩ rằng thế nhưng tồn tại ở tại Huyền thế giới linh khí loãng này.

Đây cũng là về sau khi Sở Chúc hiểu biết được trân quý của cỏ biến hóa rồi đặc biệt tìm hiểu một phen mới biết được.

Ở đời trước, cỏ biến hóa là A Chiêu phát hiện, sau đó để cho nàng đi trộm.

Linh thảo giống như linh đan, nhân loại phân chia chúng nó từ cấp một đến cấp mười hai, còn phía trên cấp mười hai, đó đã là một loại tồn tại trong truyền thuyết, được gọi là đan dược thần cấp và linh thảo thần cấp.

Về sau Sở Chúc còn có thể kế ước vài con yêu thú, hiện tại tuy rằng còn chưa có gặp được chúng nó, nhưng dù sao cũng phải dự tính một chút cho chúng nó, nếu không chỉ riêng có Uyên Đồ Huyền Quy này, phải đợi nó biến hóa, còn không biết phải đợi mấy ngàn năm đâu, cục hoa đều lạnh rồi.

Còn có A Chiêu, đời này Sở Chúc lại muốn nhìn A Chiêu biến hóa một chút, phỏng chừng là một đứa nhỏ vô cùng trung nhị đầu gấu đi.

Trong lòng đã có chủ ý, Sở Chúc nhét hai đứa nhỏ Uyên Đồ Huyền Quy và Linh Mục Hầu vào trong túi linh thú, lại bắt đầu bố trí.

Nàng lấy ra từng cái phù trận cấp ba đất đỏ mua ở trên chợ, lặng yên không một tiếng động ném qua đi, ở chung quanh vây một cái trận vây khốn thú cấp ba.

A Chiêu ngồi xổm ở trên vai nàng nhìn hành động của nàng, ngay lập tức thì rõ ràng nàng chuẩn bị đối phó với con yêu thú cấp bảy đang canh chừng cỏ biến hóa, lên trộm cỏ linh hồn yêu thú bảo hộ. Ban đầu khi nó phát hiện hơi thở cỏ biến hóa, còn muốn nhắc nhở Sở Chúc, không nghĩ tới nàng đã tự mình xác định xong mục tiêu, thì A Chiêu không nói cái gì nữa.

Canh giữ cỏ biến hóa là một con ếch trắng thủy hệ, thực lực đã gần tới Không Minh cảnh, lấy thực lực hiện tại của Sở Chúc tuyệt đối không đánh lại nó, đánh phải dùng trí.

Tiếp theo, Sở Chúc lại từ trong Trừ Nạp Giới lấy ra một con ròi gà xấu xí, nhét một viên linh châu vào trong bụng nó, thả nó tới trên mặt đất.

Con ròi gà lác lư giống như con vịt, khanh khách đất đi tới hướng huyết động ếch trắng ẩn núp.

Trong thế giới tối tăm an tĩnh trong lòng đất, thanh âm khanh khách đất này tuyệt đối chói tai, nghiêm nhiên chính là một cái bia ngắm.

Một con ếch trắng cả người như bạch ngọc từ chỗ ẩn núp thò đầu ra, tò mò nhìn chăm chăm con ròi gà đang kêu lên khanh khách đất. Đối với những yêu thú không hiểu biết sống ở trong này bao nhiêu năm mà nói, loại con ròi gà này giống như một thứ rất mới mẻ, tự nhiên hấp dẫn lực chú ý chúng nó.

Sở Chúc trốn ở một bên, xiết chặt kiếm nhỏ trong tay dùng để phòng thân.

A Chiêu ngồi xổm ở trên vai nàng, nhìn con ếch trắng thế nhưng thật sự bị con ròi gà xấu xí hấp dẫn chạy ra khỏi huyết động, thì vội dùng cái đuôi che mặt, không muốn tin tưởng trong thế giới này còn có yêu thú đơn thuần như vậy.

Thực quăng hết mặt mũi yêu thú.

Sở Chúc lại rất bình tĩnh, đòi trước nàng yếu đuối như vậy, còn có thể lấy cỏ biến hóa vào tay nàng, có thể thấy được ếch trắng này có bao nhiêu dễ lừa. Mà đòi này nàng chuẩn bị được đầy đủ như vậy, cũng không tin còn có thể cực kỳ nguy hiểm giống như đòi trước.

Ếch trắng cao có một trượng, dĩ nhiên là một yêu thú trưởng thành, nhưng chỉ số thông minh tuyệt đối là cấp bậc yêu thú cấp thấp, thế nhưng thật sự bị một con ròi gà cứ hấp dẫn như vậy mà chạy ra huyết động, mà dần dần đi tới phù trận Sở Chúc bày ra.

Ở trong nháy mắt ếch trắng bước vào phù trận, Sở Chúc xuất hiện từ nơi ẩn thân, vọt nhanh vào huyết động của ếch trắng.

Ếch trắng đã biết bị mắc mưu, nhìn thấy Sở Chúc thế nhưng chạy tới huyết động của nó, nhất thời phần nộ muốn tiến lên xé nát con trùng nhỏ dám can đảm xông tới. Nó nào biết đâu rằng vừa nhảy lên, thì thân thể đã bị trói buộc vô hình kéo trở về, thân thể cực lớn ngã trên mặt đất. Nó cực kì phần nộ, không ngừng dùng thân thể còng kênh và chạm phù trận, phù trận chỉ có cấp ba, làm sao chịu được va chạm phá hư của nó như vậy, nhất thời ánh sáng cũng lóe lên một hồi.

Sở Chúc phi thân tiến vào trong huyết động ếch trắng, nhìn đến mấy cọng cỏ biến hóa ở bên trong, vung qua một kiếm, ngay cả đất dưới gốc cỏ cũng đào ra một khối lớn, chỉ chừa một gốc cây cỏ biến hóa cho ếch trắng, rồi vội vàng chạy đi.

Đợi khi ếch trắng phá tan phù trận trói buộc cấp ba trở về, nhìn thấy chỗ vốn gieo trồng cỏ biến hóa chỉ còn lại có một gốc, nó nhất thời tức giận đến nháy dưng, nhảy đến toàn bộ sơn động cũng bị rung động, đáng tiếc tặc trộm linh thảo sớm bỏ trốn mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nhất Định Là Nàng Đang Nhớ Thú Khác, Mất Hứng!

Rốt cuộc chạy trốn tới một nơi an toàn, Sở Chúc mới dừng lại thở dốc.

Nàng dựa vào vách tường băng lãnh ẩm ướt, lui thân mình núp ở trong khe hở, vừa nhẹ nhàng chậm chạp hít thở, vừa lắng nghe tiếng yêu thú đi qua bên ngoài.

Trong bí cảnh dưới lòng đất này, có không ít yêu thú, đều có từ cấp một đến cấp tám, tu vi cũng là cao thấp không đồng đều. Gặp phải con yếu thì còn tốt, nếu như gặp phải cường đại, không thiếu được phải trốn đi trước tiên, để tránh cho chính diện đối mặt với chúng nó, đến lúc đó không tránh được một phen ác đấu.

Tới nơi này là tìm bảo vật, lãng phí ở trên ác đấu không khỏi rất đáng tiếc.

A Chiêu vẫn luôn vững vàng ngồi xổm ở bả vai nàng, nhìn bộ dạng nàng mệt đến hít thở nặng nề, dùng cái đuôi quét quét nàng.

Có lẽ nên tìm chút nước linh tuyến...

A Chiêu nghĩ, trong bóng đêm, đôi mắt một vàng một đen vụng trộm lóe về giao hoạt.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Sở Chúc lấy ra một viên dạ minh châu, chiếu sáng lên huyết động chật hẹp.

Huyết động bên ngoài chật hẹp nhưng bên trong rộng rãi, vô cùng thích hợp dùng để nghỉ ngơi.

Lại bày ra một cái phủ trận cấp ba ở cửa động rồi, Sở Chúc mới yên tâm, từ trong Trữ Nạp Giới lấy ra một cái chậu trồng hoa chứa đựng linh khí, cùng trồng ba gốc cỏ biến hóa còn cả đất cỏ được lúc trước vào chậu.

Chậu hoa này là một loại chậu hoa đặc thù có thể tùy thân mang theo, cũng có thể gọi là bồn linh thảo, là một loại chậu hoa thần kỳ do một vài luyện đan sư phát minh không những gieo trồng được linh thảo, còn có thể đặt trong Trữ Nạp Giới tùy thân mang theo chạy khắp nơi.

Rất nhiều luyện đan sư thích mang linh thảo theo bên người, nhưng mà có vài linh hồn thảo đặc thù nếu rời khỏi hoàn cảnh sinh trưởng, thì nó sẽ trôi mất linh hồn khí, khiến cho phẩm chất linh thảo biến thấp. Cho dù là dùng hộp ngọc cao nhất cấp cất chứa, cũng sẽ đánh mất một ít linh khí của linh thảo, tiếp theo còn ảnh hưởng phẩm chất đan dược.

Nhưng mà vật phẩm cất trữ trong không gian Trữ Nạp Giới chỉ có thể để vật chết, cũng không đầy đủ linh hồn khí, phần không khí và nước cần cho linh thảo sinh trưởng. Dù sao những luyện đan sư không tốt mang theo một chậu linh thảo chạy đi khắp nơi.

Vì thế liền có luyện đan sư liên hợp với phủ trận sư sau khi trải qua vô số thí nghiệm cố gắng, phát minh ra loại bồn linh thảo này. Bên trong nó có một linh hồn khí trận thiên nhiên, chỉ cần bổ sung linh châu hoặc linh thạch vào thì sẽ hình thành linh hồn khí và không khí cần cho linh thảo sinh trưởng. Độ ẩm, ẩm ướt, hoàn cảnh không gian các thứ yêu cầu linh tinh khác, cho dù đặt trong Trữ Nạp Giới hoàn toàn ngăn cách không khí, linh thảo cũng có thể sống sót.

Cái này đối với Sở Chúc mà nói, là thứ vô cùng tất yếu.

Vì lần hành động này, nàng một hơi mua trên trăm cái bồn linh thảo, các loại thuộc tính đều có, không lo lãng không đủ dùng.

Nếu lo lãng thì chính là khả năng linh thạch không đủ dùng.

Bé rùa và Linh Mộc Hầu sau khi phát hiện đã an toàn, đều bỏ ra từ trong túi linh thú, nhìn thấy Sở Chúc đang trồng linh thảo, đều sấp qua quan sát.

Khi bé rùa theo thói quen đi muốn gặm nhấm một ngụm lá cây cỏ biến hóa, Sở Chúc vội vàng xách nó lên, sợ nó thật sự gặm nhấm một phát thì nguy rồi.

"Đây là cỏ biến hóa, bây giờ ngươi còn nhỏ, nếu biến hóa, chính là hình thái bé con nhân loại, không có lợi với sự trưởng thành của ngươi, ta cũng không muốn mỗi ngày chăm sóc một đứa trẻ con. Hơn nữa hiện tại chỉ có ba gốc cỏ biến hình, số lượng quá ít, ta còn cần tiếp tục gây trồng nó, đến lúc đó nuôi ra thêm vài cây, mỗi người các ngươi đều sẽ có một gốc cây cỏ biến hóa."

"Chít chít" ta cũng có? Linh Mộc Hầu cao hứng hỏi.

"Có, đến lúc đó ta sẽ giao nó cho A Nguyệt, để cho A Nguyệt thu giúp ngươi." Sở Chúc cười nói, liếc mắt nhìn con Linh Mộc Hầu nho nhỏ một cái. Linh Mộc Hầu là một loại yêu thú không thể biến hóa, có cỏ biến hóa cũng vô dụng, nhưng mà đợi về sau Sở Nguyệt khế ước được yêu thú loại hình chiến đấu khác, cũng có thể sử dụng nó.

Linh Mộc Hầu nhất thời cao hứng, nhảy đến trên lưng Uyên Đồ Huyền Quy, cùng gặm nhấm linh quả với nó.

Ở đây nhiều linh thảo, linh quả cũng nhiều, dọc theo đường đi Sở Chúc thu thập rất nhiều, đều cho mấy yêu thú làm thành hoa quả mà gặm nhấm.

Sau khi trồng xong ba gốc cỏ biến hóa, Sở Chúc rót cho nó một ít nước, lại quan sát một lát, mới bỏ vào trong Trữ Nạp Giới, đỡ phải yêu thú khác nhìn thấy, sẽ đến tranh cướp.

Hoàn thành mục tiêu lớn nhất sau khi tới nơi này, trong lòng Sở Chúc cũng thoải mái vài phần, không có gấp gáp tìm kiếm nữa.

Một người ba thú tiếp tục đi qua ở trong lòng đất tối tăm, đây là ngày thứ ba bọn họ đến nơi đây.

Trong bí cảnh dưới đất này có một truyền thừa, sau khi có ai tới nơi này nhận được truyền thừa rồi, thì tất cả người ở bên trong đều sẽ tự động đẩy đi ra ngoài. Hiện tại bọn họ vẫn hoàn hảo mà ở trong này, chứng minh đám người Chiêm Hòa Trạch kia cho tới bây giờ còn chưa có được truyền thừa, Sở Chúc cũng vô cùng an tâm tiếp tục tìm bảo vật.

"Chít chít ~" Đột nhiên Linh Mộc Hầu lại hưng phấn mà kêu lên.

Sở Chước đi tới địa phương Linh Mục Hầu chỉ thị, xuyên qua một con đường quanh co khúc khuỷu, chung quanh không khí vô cùng ẩm ướt, linh khí nồng đậm hơn trên mặt đất, là hoàn cảnh rất thích hợp cho linh thảo sinh trưởng.

Con đường càng ngày càng hẹp, đến cuối cùng chỉ đủ một đứa nhỏ vị thành niên xuyên qua.

May mắn hiện tại thân thể của Sở Chước còn chưa có trưởng thành, vô cùng nhỏ bé, mới có thể khó khăn đi qua được khe hở chật hẹp, nếu là người trưởng thành thì tuyệt đối không thể đi qua. Đi như thế ước chừng nửa canh giờ, rốt cục đi đến trước một cái huyết động, khi nhìn đến bên trong là chỉ chi chít thạch nhũ. Mặc kệ là treo ngược trên đỉnh vách tường hay là dựng thẳng lên từ mặt đất, thoạt nhìn giống hai hàm răng nhọn sắp xếp cao thấp không đồng đều của quái thú, đang giương nanh múa vuốt, làm cho người ta sợ hãi một trận.

Đời trước nàng không có phát hiện nơi này, dù sao nơi này quá mức che khuất, có thể là xem nhẹ rồi.

Sở Chước thấy bộ dạng Linh Mục Hầu hưng phấn như vậy, nơi này lại bí ẩn như thế, phỏng chừng thiên tài địa bảo trốn ở chỗ này nhất định cực kì khả quan.

Vì thế Sở Chước bắt đầu ỉ ạch ạch bám víu đi ở giữa đám thạch nhũ.

Lúc này, A Chiêu ý vào mình vóc người nhỏ lại nhẹ nhàng, đã sớm thoát đi, đảo mắt liền biến mất ở trong thạch nhũ thác loạn.

Sở Chước cũng không lo lắng cho nó, nàng vừa leo lên vừa thử sử dụng kiếm chẻ mấy thạch nhũ này, phát ra âm thanh đương đương, cuối cùng kiếm của nàng cũng đục ra lỗ hồng.

Tuy rằng kiếm là hàng thông thường tùy tiện mua ở trên đường, ngay cả linh khí cấp hai cũng không được tính, nhưng chém chém nham thạch phổ thông thì vẫn có thể, không nghĩ tới lúc này thế nhưng chỉ chém ra lỗ hồng, có thể thấy được thạch nhũ này vô cùng cứng rắn.

Lập tức Sở Chước không thử tiếp nữa, mà tiếp tục leo lên hướng bên trong.

Chung quanh thạch nhũ giống nhau nhìn không thấy điểm cuối cùng, càng đi vào bên trong, không gian càng rộng lớn.

Sở Chước mệt như con cún, không biết đã bò đi bao nhiêu canh giờ, rốt cuộc đi đến mục đích.

Nháy mắt, linh hồn khí nồng đậm đập vào mặt, làm cho lỗ chân lông toàn thân người ta đều giãn nở ra, trong mơ hồ còn nghe được tiếng nước suối chảy rầm rì. Đợi Sở Chước đến gần một chút, thì nhìn thấy sâu tận bên trong thắp thoáng giữa mấy căn thạch nhũ cực lớn có một con suối, nước suối bắt đầu từ nơi đó chảy ra.

A Chiêu đã vui đầu ở trong nước suối, há to miệng uống, bụng nhỏ nhỏ, hình như không đầy.

Sở Chước hiếm thấy mà có chút kinh ngạc, đây là một cái linh tuyến thiên nhiên, nhất thời rõ ràng vì sao thạch nhũ trong động cứng rắn như vậy. Được mệnh linh tuyến tắm rửa qua vô số năm tháng, những thạch nhũ này đã biến chất, lại cho chúng nó thêm một ít thời gian, có lẽ sẽ tiến hóa thành linh nhũ thạch tràn ngập linh khí, cũng là một trong những tài liệu hiếm có để luyện chế đan dược nào đó.

Ánh mắt Sở Chước xem xét thạch nhũ chung quanh linh tuyến, quả nhiên nhìn thấy một ít đã hình thành linh nhũ thạch, chỉ là ước lượng cũng không nhiều lắm, nhưng đối với loại linh nhũ thạch khó được này mà nói, đã rất không tệ.

Lúc này Uyên Đồ Huyền Quy và Linh Mục Hầu cũng bước ra từ trong túi linh thú, học theo A Chiêu vui đầu vào trong linh tuyến há to miệng uống.

Sở Chước bụm một vốc nước suối linh tuyến uống một ngụm, nháy mắt cảm giác được tất cả mỗi một trên người đều biến mất.

Thật là thoải mái!

Một chuyến đi này thu hoạch quả nhiên muốn nhiều hơn đời trước, chỉ với những linh nhũ thạch và mệnh linh tuyến này, chính là vật báu vô giá.

Nghỉ ngơi xong, Sở Chước nhiệt tình mời phần đi thu thập linh nhũ thạch, độ cứng của linh nhũ thạch và thạch nhũ khác nhau, chúng nó phá lệ yếu ớt mỏng manh, không cẩn thận sẽ vỡ vụn, linh nhũ thạch vỡ vụn thì linh khí sẽ tiêu tán, sẽ không đáng giá.

Nếu Bích Tầm Châu bọn họ ở đây thì tốt rồi, loại chuyện này chỉ cần có bọn họ ở thì sẽ được làm thỏa đáng, cũng không cần nàng động thủ.

Đột nhiên, trên vai nặng một chút, Sở Chước quay đầu, chống lại một đôi mắt dị đồng yêu thú.

A Chiêu hoài nghi nhìn nàng, thấy rằng nàng hiện tại nhất định đang nhớ thú khác nên nhất thời có chút mất hứng.

Đừng tưởng rằng nó không biết trên mặt người này ngẫu nhiên sẽ lộ ra một loại thần sắc hoài niệm, tuy rằng nó không biết trong lòng nàng nhớ ai, nhưng mỗi lần thấy nàng nhìn chằm chằm yêu thú nhà người khác, thì nó thấy nhất định là nàng đang nhớ thú khác.

Nếu để cho nó biết nàng nhớ con thú nào, xem nó có đánh con thú đó đến kêu lão đại hay không!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: A Chiếu Phát Huy, Diệt Sạch Cả Nhà.

Sở Chúc tốn rất nhiều thời gian, mới thu thập hết linh nhũ thạch ở nơi này.

Đây là một công việc đòi hỏi sự cẩn thận, tuy rằng Linh Mục Hầu rất muốn giúp nàng, đáng tiếc nó quá nhỏ, khí lực không đủ. Sau khi nó làm vỡ vụn một khối linh nhũ thạch, Sở Chúc lấy ra một trái cây từ trong túi áo đưa cho nó, khiến cho nó ôm trái cây đối nó mà nói là vô cùng to lớn đến bên cạnh chơi.

Cẩn thận thu thập tốt linh nhũ thạch đặt vào trong hộp ngọc phong kín rồi thì Sở Chúc đi xem linh tuyến đó.

Nàng ngồi xổm ở bên cạnh linh tuyến, bắn ra một luồng linh thức từ trong tư duy, kiểm tra tình huống phía dưới linh tuyến. Đáng tiếc hiện tại nàng chỉ có Ngưng Mạch cảnh, linh thức cũng không cường đại, ngay lập tức đã không thể tiếp tục xâm nhập, vẫn chưa thể tra rõ ràng phần dưới cùng của linh tuyến này là cái gì.

Nếu như có thể lưu trữ vật còn sống không gian giới tử thì tốt rồi.

Sở Chúc nghĩ đến đời trước ở Đại Hoang giới, có nghe nói qua một loại không gian giới tử có thể thăng cấp trưởng thành, trong lòng vô cùng hâm mộ.

Cái loại không gian giới tử này bình thường là cường giả Thần Hoàng cảnh mới có thể xây dựng kiến tạo. Lấy ra một khối đất hỗn độn từ trong hư không hỗn độn, dung nhập với mảnh vụn của đại lực bị nghiền nát, đặt trong không gian đặc thù, lại đặt vào một ít thiên tài địa bảo, làm cho nó chậm rãi sinh trưởng thành một không gian thuộc tính có thể tùy thân mang theo. Thêm vào đó càng nhiều thiên tài địa bảo thì càng tốt, không gian cũng sẽ càng nhanh thăng cấp, thậm chí có thể sinh trưởng thành linh mạch, cùng với hình thành hoàn cảnh sinh ra rồi dựng dục các loại thiên tài địa bảo.

Đây là bản lĩnh cao cường chỉ có cường giả Thần Hoàng cảnh mới có.

Nhưng mà Sở Chúc còn nghe nói, có vài thần thú cũng có bản lĩnh như vậy, hơn nữa thần thú đã tự mang loại bản lĩnh này từ nhỏ, có được một cái không gian giới tử hình thành tự nhiên. Khác biệt với nhân loại phải tự tay thành lập, đây mới là sự khác nhau giữa thần thú và nhân loại, cũng có thể thấy được đây là thiên vị của ông trời đối với thần thú.

Tuy rằng đáng tiếc, nhưng Sở Chúc sống nhiều năm như vậy, sau khi trải qua nhiều như vậy, đã rõ ràng đạo lý làm người không thể quá tham lam. Ở giữa ranh giới lấy và bỏ cân phải có một mức độ, nếu không ông trời sẽ lấy đi số mệnh đã ban cho. Không có số mệnh mà đòi hỏi nhiều, hết thấy rất nhanh sẽ đi đến tận cùng.

Cho nên Sở Chúc cũng không nghĩ tới muốn lấy đi hết miệng linh tuyến này.

Nàng lấy ra mười cái chai siêu dung lượng từ trong Trữ Nạp Giới, đặt tới trong linh tuyến lấy linh thủy.

Mấy cái chai siêu dung lượng này là nàng gián đoạn mua vào trong ba năm nay, cũng là cái chai có lượng cất chứa lớn nhất mà Tản Thiên đại lực có khả năng chế tạo. Bên trong có càn khôn khác, có thể chứa đựng nước nhiều hơn mấy ngàn lần so với bản thân chúng nó vừa thoát nhìn.

Trên người Sở Chúc có không ít đồ chơi nhỏ, mấy thứ này đều là thói quen ở đời trước sau khi từng trải kinh nghiệm mang đến, ở thời điểm mấu chốt nói chung có thể phát huy công dụng.

Sau khi đều đổ đầy linh tuyến trong mười cái chai, Sở Chúc liếc mắt nhìn linh tuyến đó một cái, phát hiện nước trong linh tuyến cũng không giảm một chút nào thì nàng có thể xác định linh thủy trong linh tuyến này còn có rất nhiều. Đáng tiếc chỗ bí cảnh này đợi Vô Thịnh kế thừa truyền thừa của nó rồi, sẽ đẩy người đi ra ngoài, hơn nữa về sau sẽ không mở ra nữa, muốn đến lần thứ hai cũng không có khả năng.

Tiếc nuối liếc mắt nhìn linh tuyến đó một cái, Sở Chúc kêu gọi mấy yêu thú, rồi rời khỏi nơi này.

Dọc đường, Sở Chúc bắt đầu leo lên thạch nhũ chẳng chịt lộn xộn, thế cho nên không có chú ý tới phía sau A Chiếu cũng không có rời khỏi theo, mà là tiếp tục ngồi xổm ở bên cạnh linh tuyến, nghiêng đầu nhìn linh tuyến, vuron móng vuốt ra thử tính chất linh thủy.

Ở khi móng vuốt của nó vuron vào nước linh tuyến, mực nước linh tuyến liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng giảm xuống. Thẳng cho đến khi chỉ còn lại có một tầng mỏng, A Chiếu mới thu hồi móng vuốt, lại liếc mắt xem xét miệng linh tuyến này một cái, rồi mới rời đi.

Linh tuyến này là linh tùy pha loãng từ dưới đất sinh ra, linh tùy dưới lòng đất không biết hình thành bao nhiêu năm, hơn nữa chôn dấu được sâu, nghiêm nhiên hòa thành một thể với bí cảnh này, lấy cũng không tốt. Hiện tại lấy xong miệng linh tuyến này, chỉ cần dưới lòng đất có linh hồn tùy, lại qua mấy trăm năm nữa, rất nhanh lại sẽ gom góp thành một miệng linh tuyến.

Đường đi vòng vèo, Sở Chúc tính toán thời gian, bắt đầu có mục đích đi tới nơi truyền thừa bí cảnh này.

Đời trước là Vô Thịnh đạt được truyền thừa, Sở Chúc cũng không biết truyền thừa này là cái gì, chính xác là cũng không rõ ràng lắm bí cảnh này là vị

đại thần nào để lại, vị đại nhân này lại làm cái gì.

Hiện tại chuyện nàng đang chuẩn bị làm là, thi ân cho Tẩy Kiếm Tông giống như đời trước.

Sở Chúc cầm kiếm đi qua ở trong thông đạo tối tăm ẩm ướt, khi đi qua một con đường đầy sâu hút máu, nàng lấy ra linh phù thuộc tính hỏa đập tới.

Sâu hút máu bị lửa nướng vang lên tiếng lộp bộp, trong không khí bay tới mùi vị thịt nướng.

Sâu hút máu bám vào trên vách núi đá bắt đầu lúc nhúc, ngoại hình của chúng nó có màu đỏ sẫm, làm cho vách núi có màu nâu tối ban đầu được trang trí như màu máu. Khi chúng nó yên lặng bất động, mặc kệ là người hay là yêu thú đều sẽ xem nhẹ tồn tại của chúng nó, một khi bước vào địa bàn sâu hút máu, sẽ bị tường sâu bao vây, hút khô máu thịt của người hoặc yêu thú, chỉ để lại bộ xương trắng trông vô cùng thê thảm.

Lúc này khi sâu hút máu lúc nhúc, xúc tu thịt phóng ra dày đặc, ai thấy cũng sợ hãi trong lòng.

Sở Chúc cũng giống như rất nhiều nữ hài tử bình thường, đối với loại loài bò sát mềm nhũn này có một loại tâm tính chán ghét trời sinh. Khi chúng nó tuôn tới chỗ nàng, nàng một tay cầm kiếm một tay đập phù, rút kiếm chém sâu hút máu đi qua thành hai đoạn, đập phù hỏa thiêu, hai động tác không trì hoãn.

Chiều vốn là đứng ở trên vai nàng nhìn, thấy sâu hút máu càng ngày càng nhiều, không biết sống chết nhào tới, phá lệ ghê tởm. Nó nhất thời nổi giận, hé miệng, phun qua một luồng linh hỏa ẩn chứa lực hủy diệt, nháy mắt đã đốt cháy triệt để một động sâu hút máu ngay cả mẫu vụn cũng không còn.

Sở Chúc duy trì động tác cầm kiếm bỏ chém, sau đó quay đầu nhìn về phía tiểu yêu thú trên vai.

Tiểu yêu thú nghiêng đầu, vô tội nhìn nàng, lại bắt đầu bán manh tặc hại, làm cho người ta tin tưởng nó thật là một tiểu yêu thú cấp thấp.

Đời trước rốt cuộc lòng nàng rộng lớn bao nhiêu, mới có thể cho phép loại yêu thú đáng sợ không biết này theo bên người, thậm chí vẫn chưa thành lập khe ước ngang hàng không thương hại lẫn nhau với nó.

Chỉ là đời này rốt cuộc Sở Chúc trải qua rất nhiều chuyện, khi đã tẩy đi tất cả ngây thơ lương thiện đơn thuần trong khung. Nhưng bởi vì từng con yêu thú này đã bầu bạn với nàng vượt qua đoạn thời gian gian nan lúc ban đầu đó, dĩ nhiên trở thành tồn tại tốt đẹp trong trí nhớ, cũng không đành lòng hoài nghi nó, thậm chí làm ra hành động làm cho nó hiểu lầm.

Bình thường A Chiều nhìn giống như đứa nhỏ đầu gấu, kì thực tâm cao khí ngạo, không dễ dàng làm cho nó tín nhiệm một người. Nếu không có đời trước nàng chưa từng trải qua rất nhiều chuyện còn ngốc hồ đồ tín nhiệm nó, cùng nó kết bạn đồng hành, chưa từng thăm dò qua, thậm chí có rất nhiều bao dung, cũng sẽ không đạt được nó hoàn toàn tín nhiệm.

Đây là lần đầu tiên sau trùng sinh, Sở Chúc nhìn thấy A Chiều ra tay, mà khi bình thường, nó giống như đứa nhỏ đầu gấu ham chơi, nghiêm nhiên chính là một tiểu yêu thú cấp thấp không có tác dụng gì. Sở Chúc thấy rằng, sở dĩ A Chiều không ra tay, đại khái là vì che giấu thân phận của nó, nếu không rất dễ dàng làm cho người ta nhìn thấu nó bất thường.

A Chiều là yêu thú thuộc tính hỏa, linh hỏa của nó trời sinh tự mang tính hủy diệt, có thể đốt vạn vật thể gian đều thành hư vô, đây cũng là nguyên nhân A Chiều không dễ dàng ra tay.

Sở Chúc cảm thấy A Chiều nhất định là đại yêu thú ở trên cấp mười hai, mà yêu thú cấp mười hai thuộc tính hỏa cũng không tính là nhiều, nhưng nàng lại không tìm ra tên gọi giống loài. Có lẽ là nơi nàng đi qua quá ít, về mặt tri thức không đủ rộng lớn, cho nên mới không hiểu rõ ràng lắm chủng loài của A Chiều.

Sở Chúc thu hồi kiếm, ôm tiểu yêu thú trên vai đến trong lòng, một bàn tay ấn xoa đầu nó, không nói gì thêm.

A Chiều dùng cái đuôi quét tay nàng ra, không cho nàng lại tiếp tục xoa, chưa từng có người hoặc thú nào dám can đảm xoa đầu nó, người này thì lại xoa đến là vui vẻ, nếu không... Hừ!

Mặt bị bộ lông cản trở có chút đỏ lên, đầu tiểu yêu thú vùi vào ngực nàng.

Sở Chúc liền một tay ôm tiểu yêu thú, một tay cầm kiếm, xuyên qua địa bàn sâu hút máu, tiếp tục đi lên phía trước.

Không thể không nói đám sâu hút máu này thật đáng thương, đời trước bị A Chiều một ngụm linh hỏa phun chết, đời này cũng một ngụm linh hỏa phun chết, hơn nữa là diệt sạch toàn tộc, một con cũng không còn.

Kế tiếp, lại gặp được một đám Hôi Nham Thú.

Bình thường khi Hôi Nham Thú bất động, thì cuộn thân mình thành một cục, giống y hệt như một khối nham thạch, xác ngoài cứng rắn giống như nham thạch bình thường. Nhưng khi động đến chúng nó, giống như một khối nham thạch sinh ra tay chân, lăn lộn đặc biệt nhanh, đánh nhau với loại yêu thú thân thể cứng rắn này, vô cùng không may.

Sở Chúc vốn nghĩ muốn đi qua mà không kinh động đám Hôi Nham Thú kia, nào biết trên đường một con Hôi Nham Thú đột nhiên tỉnh lại, tiếp theo tất cả Hôi Nham Thú đều bừng tỉnh, đều ào ào giống tảng đá lăn tới hướng Sở Chúc.

Sở Chước không thể không bắt đầu chạy trốn.

Sử dụng kiếm chém chúng nó tuyệt đối là không khôn ngoan, dùng lửa thiêu cũng không thể thực hiện, nếu không phải là hòa linh phù cấp năm, cũng vô dụng đối với chúng nó. Trừ bỏ trốn ra, thật đúng là không biết phải đánh nhau thế nào với đám Hôi Nham Thú này.

Sở Chước thiếu chút nữa một thành cùn.

Lần này A Chiếu cũng không có phun lửa, bình tĩnh ngồi xồm ở trên vai nàng nhìn nàng chạy trốn.

Chỉ là một cái bí cảnh nhỏ ở huyền thế giới, nếu ngay cả những thứ này cũng không đối phó được, về sau đi đến thế giới rất cao cấp, gặp được càng nhiều chuyện, nói chung nàng không thể nhiều lần đều dựa vào người khác, dù sao cũng phải tự mình trưởng thành lên. A Chiếu hy vọng làm cho Sở Chước trưởng thành lên, về sau cùng đi Đại Hoang giới xưng vương xưng bá, tự nhiên không thể để cho nàng quá yếu.

Rốt cuộc chạy ra khỏi địa bàn Hôi Nham Thú, Sở Chước tê liệt ngã trên mặt đất không ngừng mà thở, linh khí trong cơ thể khô kiệt, sắc mặt hơi trắng bệch.

Nàng lấy ra một bình nhỏ nước linh tuyến lưu trữ trước đó, đổ cho mình một ngụm, bổ túc linh khí trong cơ thể, mới cảm giác tốt hơn một chút.

Nghỉ ngơi một lát, Sở Chước đứng lên tiếp tục đi.

Đại khái lại đi một canh giờ, đột nhiên nghe được tiếng đánh nhau xa xa truyền đến.

Tinh thần Sở Chước chấn động, cũng biết hiện tại những người đó đã vì truyền thừa mà đánh nhau.

Nàng biết tu vi của mình đối với đám người Chiêm Hòa Trạch mà nói là cực kì thấp, căn bản là không đủ nhìn, nếu mạo muội đi qua như vậy, chắc chắn biến thành vật hi sinh chịu chết. Cho nên nàng đợi một lát, mãi cho đến khi tiếng đánh nhau không còn, ước lượng thời gian, Sở Chước mới chậm chậm mà đi tới mục đích.

Khi sắp đến mục đích, xa xa đã nghe được trong không khí một cỗ mùi máu tươi bay tới.

May mắn nơi này là truyền thừa, bình thường yêu thú không thể tới đây, nếu không mùi vị huyết tinh ở đây đã hấp dẫn yêu thú cao cấp tới, đến lúc đó những người này không chết cũng rơi mất nửa cái mạng.

Rốt cuộc khi tới Sở Chước đi đến mục đích, chỉ thấy bốn người nằm trên đất.

Thoạt nhìn giống như đồng quy vu tận (cùng chết).

Nhưng mà Sở Chước vẫn chạy đi qua tới chỗ Chiêm Hòa Trạch té xuống trên mặt đất, lật người hẳn lại, chỉ thấy lồng ngực của hắn thâm đen, hiển nhiên là trúng độc đã sâu, có lẽ sẽ mất mạng ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vua Biểu Diễn Sở Chước.

Tiếp theo Sở Chước lại đi lật Võ Thịnh và huynh đệ Chu Phi Hồng.

Võ Thịnh giống như Chiêm Hòa Trạch, trước mặt đều biến thành màu đen, độc đã xâm nhập phế phủ (phổi), mà độc này lợi hại đến tình cảnh ngay cả người tu luyện cũng không thể chống cự, có thể thấy được sự lợi hại của nó. Còn huynh đệ Chu Phi Hồng, khí mạch bị đứt đoạn, đều đã không còn hơi thở, từ vết thương trí mệnh trên người bọn họ mà nhìn, là bị võ tinh kiếm giết chết.

Kết quả này cũng giống như đời trước, Sở Chước cũng không có ngoài ý muốn.

Xem xét tình huống của bốn người xong, Sở Chước từ trong Trữ Nạp Giới lấy ra một giải độc đan nhét vào miệng Chiêm Hòa Trạch, vừa kêu gọi: "Chiêm tiên bối, ngai thế nào?"

Giải độc đan tự nhiên không có tác dụng gì đối với độc trên người Chiêm Hòa Trạch, bởi vì độc này là hai huynh đệ Chu Sĩ Nam thông hiểu bệnh mà lên đơn hạ xuống, không có giải độc đan tương ứng là không có biện pháp giải được. Từ độc này cũng có thể thấy được huynh đệ Chu Phi Hồng vì đạt được truyền thừa trong bí cảnh nhỏ này, đã sớm có kế hoạch muốn chặn giết hai sư huynh đệ Tẩy Kiếm tông.

Sở Chước biết Chiêm Hòa Trạch tuy rằng trúng độc, nhưng ý thức còn thanh tỉnh, hẳn có thể cảm giác được nàng đang làm cái gì.

Cho nên nàng rất cẩn thận không có làm chuyện dư thừa, mà là tìm thuốc giải cho bọn hắn. Đầu tiên là nàng lần qua lần lại vài loại biện pháp giải độc,

sau khi phát hiện đều không có biện pháp giải độc cho bọn họ, rốt cuộc mới đi tìm tòi Trữ Nạp Giới trên người huynh đệ Chu thị.

Diễn trò thì phải làm toàn bộ, lúc này Sở Chúc biểu hiện được không khác gì đòi trước mình còn chưa có trải qua nhiều chuyện lắm.

Khi đó, nàng ở trong mắt đám người tu luyện lão luyện, quả thật cũng đủ đơn thuần thuần thiện, thậm chí chưa từng có kiên nghị quả quyết mà tu luyện giả nên có. Trải qua trăm cay nghìn đắng nhiều lần, trước tiên thì đi cứu người, căn bản không nghĩ tới giết hại này, để tìm cách có được phần truyền thừa trong tiểu bí cảnh.

Mà lần này, nàng vẫn lựa chọn con đường giống như đòi trước.

Rốt cuộc từ trong Trữ Nạp Giới của Chu Sĩ Nam lấy ra một lọ giải độc đan, Sở Chúc nuốt nó cho Chiêm Hòa Trạch và Võ Thịnh.

Sau khi ăn vào giải độc đan, màu đen trên mặt hai người lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng lui xuống, cuối cùng lộ ra màu da tái nhợt không có chút máu, thoạt nhìn còn rất suy yếu. Cũng đúng, dù sao đã chịu khổ qua một phen, cho dù có thể giải độc, nguyên khí cũng bị tổn thương lớn, cần phải tu dưỡng điều trị một phen.

Sau khi ăn vào giải độc đan không lâu, hai người đều mở mắt.

Trong nháy mắt hai cặp mắt sắc bén thâm trầm đảo qua, Sở Chúc giống như là bị dọa đến, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Ánh mắt sắc của Chiêm Hòa Trạch nhanh chóng dịu xuống, khôi phục bộ dạng tương đối ôn hòa. Nhưng còn Võ Thịnh, hẳn là kiếm tu trời sinh, như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, lúc này ánh mắt lãnh lệ như kiếm, đánh giá nàng từ đầu đến chân, sau một lúc lâu mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, thần sắc thản nhiên ngồi xếp bằng tĩnh tọa điều tức ở đằng kia.

Chiêm Hòa Trạch vẫn chưa vội vã ngồi xuống, mà là cười nói: "Thì ra là Sở cô nương, ngày đó ngươi không có việc gì chứ?"

Sở Chúc vội nói: "Đa tạ Chiêm tiên bối quan tâm! Sau khi ta bị thủy quái đó cuốn đi xuống, tuy rằng may mắn nhất về một mạng, lại bị trọng thương, tỉnh dưỡng mấy ngày mới tốt. Sau đó thì ở trong này tìm đường đi ra ngoài, không nghĩ tới ở đây sẽ nguy hiểm như vậy, qua nhiều ngày như vậy mới đến nơi đây..."

Sở Chúc nói hai ba câu đã giao phó xong chuyện của mình từ khi đi vào bí cảnh này.

Chiêm Hòa Trạch vừa nghe vừa đánh giá nàng, phát hiện y phục trên người nàng bẩn loạn không chịu nổi, trên làn váy có vài chỗ bị rách nát, trên đó dính không biết là nước bùn hay là vết nước đọng gì đó, bẩn thỉu không thôi. Không còn tóc tai chỉnh tề chỉ tùy ý buộc thành một cái đuôi ngựa đơn giản nữa, bên má có mấy sợi tóc rơi xuống, trên làn da lộ ra bên ngoài cũng có vài chỗ thương tích chưa lành sẹo.

Đây quả thật rất phù hợp với hình tượng một võ giả cấp thấp gãy dựa cầu sinh ở bí cảnh, thậm chí ngay cả da lông của con yêu thú nàng trên vai cũng không biết bị cái gì dính vào, có vẻ cũng không phải ngăn nắp đẹp đẽ như vậy.

Biểu tình Chiêm Hòa Trạch càng hòa hoãn hơn, nói: "Ít nhiều nhờ ngươi tới kịp, nếu không thì hai sư huynh đệ chúng ta đã nộp mạng ở trong này. Sở cô nương, ngươi là ân nhân của chúng ta, lần này cần cảm ơn ngươi."

Sở Chúc ngại ngùng nở nụ cười, dùng giọng nói Loli mềm mại nói: "Vậy thì không có gì, cũng là mệnh hai vị tiên bối không nên tuyệt."

Chiêm Hòa Trạch không nói cái gì nữa, ánh mắt rơi xuống trên thân kiếm trên tay nàng, về mặt ngoài ý muốn nói: "Sở cô nương sử dụng kiếm?"

Trên mặt Sở Chúc lộ ra thần sắc ngưng ngung, đang chơi đùa sử dụng kiếm trước mặt võ giả Tây Kiếm Tông, giống như múa rìu qua mắt thợ: "Cũng không xem như sử dụng kiếm, chỉ là ta thích kiếm, kiếm có thể bảo vệ cũng có thể giết chóc, dùng được có vẻ thuận tay thôi."

Buổi nói chuyện này, không chỉ có làm cho trên mặt Chiêm Hòa Trạch lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, ngay cả Võ Thịnh vốn đang nhắm mắt tĩnh tọa cũng đột nhiên mở mắt.

Sở Chúc bị hai tu luyện giả trên Không Minh cảnh nhìn chằm chằm, sắc mặt có chút trắng bệch, may mắn bọn họ không có ác ý, cho nên chỉ cho nàng một chút áp lực rồi lập tức trấn định lại.

Đợi sau khi Võ Thịnh lại nhắm mắt lại lần nữa, đột nhiên Chiêm Hòa Trạch hỏi: "Sở cô nương đã thích kiếm, vậy có hứng thú đến Tây Kiếm Tông chúng ta?"

Sở Chúc làm như hoảng sợ, vội hỏi: "Chiêm tiên bối nói đùa, ta là người Sở gia Lăng Dương, làm sao có thể đi Tây Kiếm Tông?"

Trên mặt Chiêm Hòa Trạch vẫn một vẻ ôn hòa, tiếp tục nói: "Ta từng nghe nói ngự thú sư Sở gia các ngươi và ngự thú sư bình thường là không giống nhau. Sở gia các ngươi từ thời kì viễn cổ, thì đã ký kết một phần khế ước ngang hàng cùng với đại yêu thú. Khi Sở gia các ngươi khế ước yêu thú, song phương đều là lấy nguyên tắc tự nguyện ngang hàng, mới có thể càng dễ dàng khế ước được yêu thú cao cấp hơn người gia tộc khác. Đường nhiên, bình thường yêu thú cao cấp trưởng thành rất ít sẽ đáp ứng triệu hồi mà đến, đến đều là ấu tể yêu thú cao cấp. Ở đây những yêu thú trước khi chưa trưởng thành, ngự thú sư Sở gia các ngươi giai đoạn đầu đều giống nhau chỉ có thể dựa vào chính mình, không thể ngự thú ngăn địch, đúng như thế không?"

Sở Chúc gật đầu, tình huống Sở gia ở toàn bộ Tấn Thiên đại lục đều được biết đến.

Cũng bởi vì Sở gia có phần khế ước ngang hàng không giống người thường, khiến cho giai đoạn đầu của đệ tử Sở gia khác nhau với người tu luyện khác, giá trị vũ lực bản thân mình không sánh bằng võ giả thuần túy, ngự thú chiến đấu cũng không sánh bằng ngự thú sư chuyên môn. Giai đoạn đầu hoàn toàn chính là một gà còi, đây cũng là nguyên nhân Sở gia không thể xưng bá Tấn Thiên đại lục.

Đương nhiên, cũng chỉ có đệ tử Sở gia, mới có thể càng may mắn khế ước được yêu thú cao cấp hơn những người khác. Nếu yêu thú cao cấp trưởng thành đến, đối với Sở gia không khác gì là thần binh lợi khí, cũng bảo vệ an ninh toàn bộ Sở gia, làm cho người khác không dám dễ dàng xâm phạm.

Sở gia từ thời kì viễn cổ thì đã truyền thừa xuống như vậy, truyền thừa nhiều đời đến nay, như cũ vẫn không có thay đổi cái truyền thống này.

Đây là may mắn của Sở gia, cũng là may mắn của Sở Chúc.

Sở Chúc thấy rằng mình có thể có được đó cái gọi là thú duyên, làm cho nhóm yêu thú dễ dàng thổ lộ tình cảm đối với nàng, kỳ thực cũng phải nhờ sự giúp đỡ của huyết mạch Sở gia.

"Sở cô nương là ân nhân của sư huynh đệ chúng ta, Tây Kiếm Tông có thể cấp cho Sở cô nương một danh ngạch tu hành ở Tây Kiếm Tông, cũng không cần Sở cô nương thoát ly gia tộc, như thế nào?" Chiêm Hòa Trạch cười tủm tỉm hỏi.

Trên mặt Sở Chúc lộ ra thần sắc kinh hi: "Thật sự?"

Tươi cười trên mặt Chiêm Hòa Trạch càng phát ra âm áp: "Đây là đương nhiên, Tây Kiếm Tông chúng ta cũng không lừa gạt." Sau đó lại hỏi: "Người có bằng lòng hay không?"

"Tự nhiên nguyện ý, đa tạ tiền bối!"

Sở Chúc giống như thiếu niên đột nhiên tiếp nhận được bánh thịt rơi lên người, cả người đều choáng váng hồ đồ, tươi cười trên mặt càng ngốc hồ đồ, vẫn luôn không có tắt đi.

Danh ngạch tu hành ở Tây Kiếm Tông cũng không phải là dễ có được như vậy, bình thường đều là nhân tài có đại ân đối với Tây Kiếm Tông mới có thể có được. Cho dù người có được bối cảnh thâm hậu, trưởng bối gia tộc có tự mình đến cầu Tây Kiếm Tông, Tây Kiếm Tông còn không nhất định sẽ cho một cái danh ngạch này.

Tấn Thiên đại lục có tam tông tứ tộc ngũ môn, Tây Kiếm Tông là có tiếng khó vào, càng không cần phải nói người xuất thân từ tam tông tứ tộc ngũ môn. Gia tộc nhà mình thì còn có đủ tài nguyên để cho bọn họ trưởng thành, cũng không cần đi tông môn khác. Mà tông môn này cũng sẽ không thu nhận đệ tử đến từ tam tông tứ tộc ngũ môn khác, trừ phi tự nguyện rời khỏi gia tộc hoặc môn phái của mình, lựa chọn trở thành đệ tử Tây Kiếm Tông.

Nhưng một người cũng có thể vứt bỏ gia tộc sinh dưỡng mình, có thể thấy được nhân phẩm có tí vết, Tây Kiếm Tông cũng không dám thu người như vậy làm đệ tử.

Chiêm Hòa Trạch nhìn đến bộ dạng tiểu cô nương kinh hi, trong lòng cũng vô cùng vừa lòng.

Lần này đến tiểu bí cảnh, bọn họ là vì truyền thừa trong bí cảnh mà đến, sư môn vô cùng nhìn trúng đối với truyền thừa tiểu bí cảnh. Ban đầu vốn hẳn là từ Tây Kiếm Tông dẫn người thần không biết quỷ không hay tiến vào được đến phần truyền thừa này.

Chỉ là huynh đệ Chu Phi Hồng cơ duyên xảo hợp, cũng phát hiện tiểu bí cảnh, bởi vì phong cách hành sự của hai huynh đệ, Tây Kiếm Tông rút cuộc có điều băn khoăn. Sợ Chu Phi Hồng nếu biết Tây Kiếm Tông cũng có tâm truyền thừa, chỉ sợ sử dụng kế sách khiến cho tiểu bí cảnh này nháo đến thiên hạ đều biết, đồ sinh gọn sóng. Nên chỉ đành làm bộ chỉ có hai người Võ Thịnh và Chiêm Hòa Trạch phát hiện, do bốn người bọn họ cùng nhau tiến vào tiểu bí cảnh, lại dựa vào bản lĩnh của mình đi giành truyền thừa.

Kế hoạch tiến hành thật sự thuận lợi, nào biết đến lúc cuối cùng, vì tranh đoạt danh ngạch cuối cùng tiến vào truyền thừa, huynh đệ Chu Phi Hồng sẽ âm hiểm như vậy, thế nhưng trước đó hạ độc cho bọn hắn.

Nếu không có liều mạng trước khi độc phát chém giết bọn họ, chỉ sợ truyền thừa đã để cho huynh đệ Chu thị lấy được.

Nhưng mà, tuy rằng giết chết huynh đệ Chu thị, nhưng bọn hắn trúng độc đã sâu, thân thể không thể nhúc nhích, chỉ có thể yên lặng chờ chết.

Ngay tại khi bọn họ chuẩn bị chờ chết, nào biết tiểu cô nương Sở gia cũng bị cuốn vào tiểu bí cảnh thế nhưng lại đến nơi đây.

Tuy rằng trước đó bọn họ không có nói rõ tình huống tiểu bí cảnh với tiểu cô nương này, nhưng có lẽ lấy trí tuệ của nàng, hẳn là có thể phát hiện tiểu bí cảnh bất thường. Cho dù trong lúc nhất thời nàng không có phát hiện truyền thừa, chỉ cần cho nàng một ít thời gian, cuối cùng tất nhiên cũng có thể tìm được nơi truyền thừa, nhận được truyền thừa trong tiểu bí cảnh.

Tuy rằng thân thể không thể động đậy, kì thực thần trí hai người là thanh tỉnh, thậm chí có thể cảm giác được tiểu cô nương này đang làm cái gì.

Bọn họ đoán tiểu cô nương này sẽ ham muốn truyền thừa trong tiểu bí cảnh này, chắc chắn sẽ giết bọn họ, hoặc là mất lạnh đứng ở nơi đó, cái gì cũng không làm chỉ nhìn bọn họ bị giết.

Chỉ cần bọn họ bị giết, mệnh bài ở trong Tây Kiếm Tông bị vỡ tan, tất nhiên người Tây Kiếm Tông biết bọn họ tử vong ở tiểu bí cảnh, sẽ lại phái đệ tử tới đây. Nếu như tiểu cô nương thật sự nhận được truyền thừa, mặc kệ nàng có ra tay với bọn họ hay không, Tây Kiếm Tông cũng sẽ không chịu để yên,

sẽ điều tra rõ chuyện này. Chỉ sợ cuối cùng Tẩy Kiếm Tông và Sở gia Lăng Dương sẽ phát ra một trận đại chiến.

Nào biết cuối cùng tiểu cô nương này thế nhưng lựa chọn cứu bọn họ.

Cũng không biết là nàng thật sự không thèm muốn truyền thừa, hay là có tự mình hiểu lấy, hoặc là... đại đột không hiểu biết nơi này có một phần truyền thừa.

Lại nghĩ tới nàng biểu hiện vừa rồi, Chiêm Hòa Trạch thấy rằng, có lẽ hiện tại nàng hẳn là không biết nơi này có một phần truyền thừa, chỉ đơn thuần nghĩ nơi này là một cái tiểu bí cảnh thôi.

Ý nghĩ trong lòng Chiêm Hòa Trạch lướt qua trong thời gian ngắn, sau khi nói xong việc này, hắn cũng giống như Võ Thịnh, bắt đầu ngồi xuống điều dưỡng thân thể.

Sở Chúc thấy thế, đứng ngốc trong chốc lát, tự động đi ra bên ngoài hang động, hộ pháp cho bọn họ.

Đi đến bên ngoài rồi, mặt nhìn về phía con đường không nhìn tới điểm cuối cùng, Sở Chúc mới thu hồi cao hứng và kinh hi trên mặt, lại khôi phục bình tĩnh trầm ổn như thường.

Nàng âm thầm nắm chặt nắm tay, rút cuộc bước ra bước thứ hai sau trùng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trường Thương Đâm Người Ta Tương Đối Thích!

Sở Chúc ôm yêu thú màu đen, ngồi đối mặt với con đường tối om.

A Chiêu là đứa không an phận, vẫn luôn thăm dò nhìn vào bên trong, có thể là hai người bên trong vẫn chưa phòng bị một tiểu yêu thú cấp thấp, đối với tầm mắt lơ đãng của nó, cũng làm cho bọn họ vừa vặn thấy hành vi của A Chiêu.

Lúc này hai người đã điều tức xong, thân thể khôi phục đến trạng thái tốt nhất, để nhận truyền thừa tiểu bí cảnh.

Hai sư huynh đệ thảo luận một phen, cuối cùng do Võ Thịnh một mình đi đến nơi truyền thừa, Chiêm Hòa Trạch ở bên ngoài khẩn trương chờ.

Thời gian chờ có chút lâu, lâu đến mức A Chiêu thấy không thú vị rút đầu về, sau đó bị một bàn tay nhẹ nhàng mà vỗ về nhúm lông trắng xinh đẹp trên trán nó. Nó lấy cái đuôi lắc lắc tay kia, lại cuộn đến trong lòng nàng nhắm mắt nghỉ ngơi, không có chút hứng thú nào đối với truyền thừa tiểu bí cảnh này.

Tuy rằng nó không hiểu biết truyền thừa ở đây là cái gì, nhưng tiểu bí cảnh này trừ bỏ có biến hóa và linh tuyến ra, thì linh thảo yêu thú khác cũng chỉ như vậy. Có lẽ truyền thừa ở đây ngay cả Địa cấp cũng không đạt được, càng không cần phải nói truyền thừa Thiên cấp viên cổ đại năng trong truyền thuyết.

Cho nên đại gia nó đối với lựa chọn của Sở Chúc cũng một mắt nhắm một mắt mở, Sở Chúc không có được, nó cũng không đáng tiếc.

Sở Chúc thần sắc nhu hòa, khóe môi nhếch lên mỉm cười ấm áp, nhẹ nhàng mà chải vuốt bộ lông trên người yêu thú.

Chiêm Hòa Trạch đi tới, vừa vặn bắt gặp bộ dạng tiểu cô nương ôm con yêu thú nhỏ mỉm cười, tươi cười rất nhạt, cũng rất ấm lòng, làm cho người ta cảm thấy được nàng nhất định là cô nương tốt.

Hiện tại Chiêm Hòa Trạch cũng hiểu được nàng quả thật là cô nương tốt.

Tuy rằng có lẽ có chút ngốc, nhưng loại ngốc này cũng là ngây thơ đơn thuần không có lời dối từng trải qua nhiều chuyện, phá lệ tốt đẹp. Có lẽ đợi qua vài thập niên nữa, khi cô nương này trải qua rất nhiều chuyện, nếu có thể may mắn sống sót mà nói, nàng cũng sẽ biến thành tu luyện giả cay nghiệt tàn khốc.

Sở Chúc phát hiện Chiêm Hòa Trạch đi qua thì vội vàng đứng dậy: "Chiêm tiên bối."

Chiêm Hòa Trạch mỉm cười với nàng, ý bảo nàng đừng khẩn trương như vậy, rồi mới nói: "Ta nhớ rõ Sở tộc trưởng từng nói, Sở cô nương là con cháu chính mạch ngũ phòng Sở gia... Đúng rồi, phụ thân ngươi là Sở Nguyên Thương, ta từng có vài lần duyên phận với hắn."

Sở Chúc bị lời này hấp dẫn, tò mò trừng mắt to nhìn hắn, hỏi: "Thật sự? Cha ta... ông là người thế nào?"

Chiêm Hòa Trạch kinh ngạc nói: "Ngươi không biết?"

Sở Chước khỏ sở cúi đầu: "Từ nhỏ ta lớn lên chỉ có một mình... hiện tại ngũ phòng chỉ còn một mình ta, những người khác cũng không nói qua chuyện của trưởng bối..."

Nghe nói như thế, Chiêm Hòa Trạch đầu tiên là đồng tình nằng, về sau nghĩ đến cái gì, thì có chút cứng ngắc.

"Chiêm tiên bối?"

Chiêm Hòa Trạch xấu hổ sờ sờ cái mũi, nói: "Kỳ thực ta đối với phụ thân người ẩn tượng không nhiều lắm, nhớ rõ hắn là một võ giả cực kì xuất sắc, vũ khí là một cây Ngân thương dài, hắn từng nói trưởng thương đâm người có vẻ thích... Ưc, hắn quả thật từng nói như vậy."

Sở Chước: "... ..."

Ngay tại khi Sở Chước đang nghĩ có nên theo kế hoạch mà hỏi thăm nhiều hơn một chút chuyện buru hân của cha tiện nghi (cha hờ) từng làm hay không, thì đột nhiên toàn bộ bí cảnh đều rung động.

Trên mặt Chiêm Hòa Trạch lộ ra ý mừng: "Là Võ sư huynh, hắn nhận được truyền thừa ..."

Lời còn chưa nói xong, hai người chỉ cảm thấy thân thể bị một lực hút cực lớn cuốn lên, quăng vào trong một vòng xoáy bỗng dưng xuất hiện, căn bản không cho người ta phản kháng.

Tồm! Tồm! Tồm!

Ba người trước sau bị hang động sau thác nước đẩy ra, rơi vào trong đầm nước, lại bị thác nước ở phía trên đổ xuống nện đến tối mặt quay vòng.

Sở Chước trôi lên mặt nước, phun nước trong miệng ra, vén mở tóc tai cản trở tầm mắt, chỉ thấy hai người Chiêm Hòa Trạch, Võ Thịnh cũng xuất hiện từ trong nước, bơi lên bờ.

Sở Chước là người cuối cùng lên bờ, lúc này y phục ướt sũng, dính ở trên người, dán chặt vào thân hình thiếu nữ mảnh khảnh. Tuy rằng vừa mới trưởng thành, nhìn cũng không có đường cong gì mà nhìn, nhưng mà hai người Chiêm Hòa Trạch vẫn là lễ phép xoay người.

Linh lực chạy một lần, y phục trên người rất nhanh đã khô ráo.

A Chiêu từ trong túi linh thú bước ra, nhảy vài cái thì đã đến trên vai Sở Chước, nhìn hai người Chiêm Hòa Trạch đưa lưng về phía bọn họ, vuron móng vuốt ra mài mài.

Rốt cuộc từ bí cảnh bước ra, giống như giải quyết xong một cục tâm sự, tâm tình Chiêm Hòa Trạch vô cùng tốt.

Còn Võ Thịnh, tuy rằng lần này do hắn nhận được truyền thừa, nhưng mà biểu tình trên mặt hắn cũng không có bao nhiêu thay đổi, vẫn là bộ dạng lạnh nhạt kiêu kiêu như cũ, làm cho người ta hoài nghi hắn tu luyện có phải là vô tình kiêu hay không, hi giận không hiện ra mặt.

Chiêm Hòa Trạch đi tới hướng Sở Chước, giao cho nàng một cái Trữ Nạp Giới, nói với nàng: "Sở cô nương, nhiệm vụ lần này đã hoàn thành, vô cùng cảm tạ Sở cô nương và yêu thú của người trợ giúp, đây là tạ lễ."

Sở Chước tiếp nhận, lễ phép nói tiếng cảm ơn.

"Kế tiếp Sở cô nương có tính toán gì không? Người là muốn về Lăng Dương trước, hay là đi cùng chúng ta tới Ngật Khâu sơn?"

Trong lòng Sở Chước đã sớm có dự tính, nói: "Tiền bối, ta nghĩ về nhà trước, bẩm báo qua với tộc trưởng rồi lại đi Ngật Khâu sơn tìm ngài, có thể không?"

Chiêm Hòa Trạch tự nhiên không ý kiến gì, cô nương này đã lựa chọn đi Tây Kiếm Tông tu hành, tất nhiên là phải bẩm báo việc này cho trưởng bối trong nhà trước, để tránh tăng thêm sự hiểu lầm.

Chiêm Hòa Trạch lại hỏi có cần phái người đưa nàng về Lăng Dương hay không, Sở Chước tự nhiên khéo léo từ chối, Chiêm Hòa Trạch cũng không tiếp tục miễn cưỡng.

Hắn lấy một khối lệnh bài Phù Thiên Phong Tây Kiếm Tông giao cho Sở Chước, nói: "Đội Sở cô nương đi đến Ngật Khâu sơn, cũng có thể dựa vào lệnh bài này lên núi tìm ta, đệ tử Tây Kiếm Tông tất nhiên sẽ không làm khó dễ người."

Sở Chước hai tay tiếp nhận, lại đa tạ hắn.

Chờ bọn họ trở lại chân núi một lần nữa, Sở Chước liền nói lời từ biệt với hai người Chiêm Hòa Trạch, một mình cười Tật Phong thú đi hướng Lăng Dương.

Bay nhanh một ngày sau, Sở Chước nghỉ ngơi ở một khách điểm dừng chân.

Đầu tiên là cho ba con yêu thú nhỏ ăn đan dược, Sở Chước liền bắt đầu kiểm tra thu hoạch lần này.

Nàng lấy ra Trữ Nạp Giới Chiêm Hòa Trạch đưa, không gian trong Trữ Nạp Giới này cũng không lớn, chỉ có năm mươi mét khối. Chẳng qua Tây Kiếm Tông có thể tùy tiện đưa lễ vật chính là một Trữ Nạp Giới, có thể thấy được tông môn này giàu có cỡ nào. Ở Tấn Thiên đại lục, tông môn đỉnh cấp giống như Tây Kiếm Tông, không chỉ có bản thân chiếm giữ rất nhiều tiểu bí cảnh. Đồng thời cũng có rất nhiều đệ tử khi đang tu hành, không ngừng phát hiện tiểu bí cảnh, tài phú trong tông môn chính là như vậy mà tích lũy từng chút một lên.

Cũng chỉ có Tây Kiếm tông có thực lực này ở khi phát hiện tiểu bí cảnh thì chiếm giữ trước tiên.

Chẳng qua không phải là mỗi một cái tiểu bí cảnh đều có truyền thừa, tiểu bí cảnh có truyền thừa tương đối mà nói càng trân quý. So với những cái khác chính là không người đến thăm, thế cho nên rất nhiều linh thảo linh thực sinh trưởng trong tiểu bí cảnh mà nói, truyền thừa trong bí cảnh mới là cái mọi người xem trọng nhất.

Chiêm Hòa Trạch đưa tạ lễ, đều là nhiều thứ căn cứ vào thủy thuộc tính, có thể áp dụng cho nàng và Uyên Đồ Huyền Quy tu luyện, hiển nhiên là đã chuẩn bị tốt trước đó.

Để cho Sở Chúc cao hứng là, bên trong có một trăm khối linh thạch tổng số mười hộp linh châu, có thể cho nàng dùng một đoạn thời gian rất dài.

Tổn hơn phân nửa buổi tối kiểm kê hết thu hoạch lần này, lại bỏ thêm hai hạt linh châu vào chậu hoa cỏ biến hóa rồi, Sở Chúc liền mang theo ba con yêu thú cùng nhau nghỉ ngơi.

Hôm sau, Sở Chúc ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới dậy.

Ăn qua cơm trưa, ngồi trên Tật Phong thú, tiếp tục đi hướng Lăng Dương.

Bảy ngày sau, Sở Chúc trở lại Sở gia Lăng Dương, trước tiên là đi báo phỏng tộc trưởng Sở Nguyên Hạo.

Sở Nguyên Hạo thấy nàng bình an trở về, vô cùng vui mừng, hỏi: "Không có gặp phải nguy hiểm gì chứ?"

Sở Chúc cũng khó mà nói chuyện trong tiểu bí cảnh, chỉ đơn giản nói ra vài thứ, cuối cùng nói đến mình được danh ngạch đến Tây Kiếm Tông tu hành. Có được danh ngạch đến Tây Kiếm Tông tu hành, tự nhiên nàng không muốn lãng phí, cũng muốn sớm đi Tây Kiếm Tông. Dù sao coi như tình huống hiện tại của nàng, ở lại Sở gia tác dụng không lớn, công pháp Sở gia cũng không thích hợp với nàng, nàng cũng không quá thích. (tu hành: học tập và rèn luyện)

Sở Nguyên Hạo giật mình nhìn nàng, không nghĩ tới thế nhưng nàng có thể nhận được danh ngạch đến Tây Kiếm Tông tu hành, đây chính là chuyện rất nhiều người cầu cũng cầu không được. Đã vậy Tây Kiếm Tông còn quá rộng rãi cho nàng một danh ngạch tu hành ở nội môn bản tông, có thể thấy được tầm quan trọng nhiệm vụ lần này đối với Tây Kiếm Tông, mới sẽ có phương thức lớn như vậy đối với một tiểu cô nương chỉ trùng hợp cứu Chiêm Hòa Trạch, Võ Thịnh.

Sở Nguyên Hạo nhìn mặt tiểu cô nương trầm tĩnh, hỏi: "Con muốn đi Tây Kiếm Tông?"

Sở Chúc không có giấu diếm tâm tư của mình nói: "Đúng vậy, con muốn học kiếm thuật, Toái Tinh kiếm của Tây Kiếm Tông rất tốt."

Sở Nguyên Hạo nghe nói như thế, thần sắc có chút phức tạp, không khỏi nghĩ đến Sở Nguyên Thương phụ thân của nàng. Năm đó Sở Nguyên Thương cũng như thế này, cùng với hắn và một đám người còn đang học tập trụ cột ngự thú, mà hắn ta đã đi được thật xa. Thậm chí Sở gia không thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, rồi hắn cầm theo một cây trường thương, cứ như vậy mà rời khỏi Sở gia.

Mà nữ nhi của Sở Nguyên Thương, cũng giống phụ thân của nàng, chung quy phải rời khỏi Sở gia.

Sở Nguyên Hạo không nói cái gì, sau khi thấy nàng không có chuyện gì, thì để cho nàng trở về rừng trúc Thanh Tâm nghỉ ngơi, đợi sau khi báo cáo chuyện này cho trưởng lão trong tộc rồi thì thuận theo nàng đi Tây Kiếm Tông tu hành.

Sở Chúc mang theo ba con yêu thú trở lại nhà trúc trong rừng trúc Thanh Tâm, trước tiên nghỉ ngơi một chút ở trong nhà trúc, đợi mấy người Sở Nguyệt chấm dứt một ngày tu luyện thì nàng đi nhà trúc của Sở Nguyệt tìm nàng ấy.

Sở Nguyệt vừa mở cửa ra, một Linh Mục Hầu lớn cỡ hai ngón tay nhào về phía nàng.

Sở Nguyệt vừa mừng vừa sợ, một tay đón được Linh Mục Hầu, vừa nói với Sở Chúc: "A Chúc, các người đã trở lại! Mau vào ngồi đi."

Sở Nguyệt thấy bọn họ trở về thì vô cùng cao hứng, khoảng thời gian Sở Chúc mang Linh Mục Hầu rời khỏi chỉ vừa mới một tháng. Một tháng này, mỗi ngày Sở Nguyệt đều lo lắng cho bọn họ, rất sợ bọn họ ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, lại lo lắng Linh Mục Hầu không có cùng chủ nhân, có thể ăn không ngon, ngủ không tốt ... hay không, dù sao chính là vô cùng quan tâm.

Hiện tại nhìn Linh Mục Hầu ôm đầu ngón tay nàng gặm như gặm nhấm hoa quả, bộ lông thế nhưng còn muốn bóng nhoáng trơn nhẵn hơn một tháng trước, có thể thấy được lần ra ngoài này, nó trôi qua được vô cùng dễ chịu, tuyệt không nhớ chủ nhân.

Hai người tán gẫu vài câu, Sở Chúc liền lấy ra thù lao lần này đáp ứng đưa cho Linh Mục Hầu: "Lần này ít nhiều có Linh Mục Hầu đi theo, mới có thể để cho ta thu hoạch tương đối phong phú, đây là thù lao ta đã đáp ứng qua muốn cho nó."

Sở Nguyệt cũng không thèm để ý loại sự tình này, ban đầu chẳng qua là nghĩ Sở Chúc khách khí thôi, nào biết là nàng nghiêm túc.

Khi thấy Sở Chúc lấy đồ ra, nàng chỉ cười cười, chỉ là rất nhanh thì nàng cười không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không Thèm Để Ý Thường Hay Càng Đả Thương Người Khác Hơn.

"A, A Chúc..."

Sở Nguyệt lấp bắp kêu một tiếng, nhìn xem đồ trên bàn, lại nhìn khuôn mặt trầm tĩnh nhu nhược của Sở Chúc, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Sở Chúc còn đang lấy thêm đồ.

Đến cuối cùng, Sở Nguyệt đã nói không ra lời, trong lòng chỉ có không ngừng lặp lại ý niệm trong đầu: Rốt cuộc lần này bọn họ đi chỗ nào? Thế nào mà có thể có được nhiều thứ như vậy? Còn có, A Chúc cứ lấy mấy thứ này ra như vậy thật sự được chứ?

"Đây là linh thảo từ cấp một đến cấp bảy, đây là linh quả, đây là nước linh tuyền, đây là... Trong đó linh thảo từ cấp một đến cấp bảy có: Cấp một Lũ Bà Đình, cấp hai Thiên Tơ Tinh Liễu, cấp ba..."

Nghe nàng tự thuật, thần sắc Sở Nguyệt đã đỡ hẳn, chỉ có con khi con trong bàn tay nàng thì cao hứng đến kêu chút chút.

Cảm giác được tâm tình cao hứng của Linh Mục Hầu truyền tới, rốt cuộc Sở Nguyệt lấy lại tinh thần, mở miệng đánh gãy lời Sở Chúc nói.

"A Chúc, hai loại nước linh tuyền và cỏ biến hóa này ta không cần!" Sở Nguyệt kiên định nói.

"Cái gì?" Sở Chúc có chút sững sờ, nhìn mặt trẻ con của thiếu nữ đối diện.

Sở Nguyệt gãi gãi đầu, có chút thẹn thùng nói: "A Chúc, nước linh tuyền và cỏ biến hóa quá mức trân quý, kỳ thực ta cũng rất muốn, nhưng ta biết, lấy thực lực hiện tại của ta, ta không thể bảo vệ được chúng nó. Nếu bị người phát hiện ta có mấy thứ này, không nói ta có đó năng lực bảo tồn chúng nó hay không, thậm chí có khả năng sẽ bởi vậy mà mang nguy hiểm đến tính mạng..."

Ở Tân Thiên đại lục, chỉ cần tu luyện giả có thường thức đều biết, nước linh tuyền và cỏ biến hóa có bao nhiêu trân quý.

Nước linh tuyền có thể nhanh chóng bổ sung linh lực và trị liệu, tác dụng giảm bớt thương thế, càng có tác dụng ở luyện đan, luyện khí, gieo trồng linh thảo và các phương diện khác, quả thực chính là tồn tại vạn năng. Đáng tiếc nó vô cùng ít ỏi, cho dù ngay cả đại tông môn như Tây Kiếm Tông, có lẽ cũng không có cách nào giống các nàng như bây giờ, xa xỉ lấy ra bình luận, uống một ngụm phun một ngụm cũng không có vấn đề gì.

Mà cỏ biến hóa, thì lại càng nghiêm trọng, phòng chừng chỉ cần là người Sở gia thì sẽ động tâm.

Nhưng mà Sở Nguyệt biết, thực lực của mình không đủ, nếu bị người ta phát hiện nàng có mấy thứ này, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, cho dù đây chính là thù lao Sở Chúc đáp ứng cho Linh Mục Hầu.

Nhưng mà Sở Nguyệt vẫn rất là cảm động, biết rõ hai thứ đồ này trân quý, Sở Chúc vẫn lấy ra trước mặt của nàng, có thể thấy được là một người cực giữ chữ tín, cũng là tín nhiệm với nàng.

Vì không cô phụ phần tín nhiệm này, Sở Nguyệt không nghĩ muốn chúng nó.

Sở Chúc sâu sắc liếc nhìn nàng một cái, nói: "Thực không cần? Đây chính là thù lao cho Linh Mục Hầu, nó rất thích đấy."

Sở Nguyệt cúi đầu nhìn về phía Linh Mục Hầu, thấy một đôi mắt to ngập nước của nó nhìn thẳng vào mình.

Nàng nhin không được nở nụ cười, nâng nó lên, hôn một cái ở trên đầu nó, cười mở nói: "Tiểu Mục, thật sự là thực xin lỗi, về sau chòr ta có được thực lực đủ để bảo vệ hai chúng ta rồi, ta chuẩn bị đồ càng tốt cho ngươi, chỉ cần có Tiểu Mục ở, còn sầu lo không tìm thấy đồ rất tốt sao?"

Mặc dù Sở Nguyệt cũng có chút đáng tiếc, nhưng vẫn kiên trì không muốn nhận.

Chỉ cần có Linh Mộc Hầu ở, nàng nghĩ về sau muốn được trấn bảo gì đều dễ dàng, Linh Mộc Hầu là yêu thú càng linh mãnh hơn chuột tằm bảo vật. Không biết tương lai sẽ có bao nhiêu người bởi vì Linh Mộc Hầu của nàng mà tìm nàng hợp tác, đến lúc đó nàng có thể nhận được cũng càng nhiều.

Lần này Sở Chúc mượn Linh Mộc Hầu, việc trả thù lao, cũng làm cho Sở Nguyệt phát hiện Linh Mộc Hầu của nàng tuy rằng chỉ là yêu thú phụ trợ, đối với rất nhiều người thám hiểm mà nói lại là đồng bọn ắt không thể thiếu, đặc biệt khi tiến vào bí cảnh thăm dò.

Sở Chúc thấy nàng kiên trì, nghĩ một chút rồi nói: "Ta hiểu được. Nhưng mà ta vẫn không thể chiếm tiện nghi Linh Mộc Hầu, không bằng như vậy đi, đầu tiên ta cho ngươi một chút nước linh tuyến, cái khác đặt ở chỗ của ta, về sau nếu như ngươi cần thì trực tiếp nói với ta." Nghĩ đến đời trước mình mãi cho đến chết đi, cũng không có gặp lại Sở Nguyệt, Sở Chúc lại bổ sung một câu: "Nếu về sau chúng ta còn có thể gặp lại mà nói."

Sở Nguyệt không có nghe ra ý ngoài lời nói của nàng, vỗ tay nói: "Vậy thì không thể tốt hơn rồi."

"Còn có biến hóa..."

"Cũng để ở chỗ của ngươi đi, hoặc là dùng thứ khác đổi cô biến hóa cũng được." Sở Nguyệt sáng khoái nói.

Linh Mộc Hầu là một loại yêu thú không thể biến hóa, cho nên Sở Nguyệt không có hứng thú nào đối với cô biến hóa, còn về sau nàng có thể lại kế hoạch được yêu thú khác hay không, đó cũng đợi về sau rồi lại nói.

Sở Chúc nhìn không được khẽ cười, nói: "A Nguyệt, mấy thứ này ngươi đều muốn đặt ở chỗ ta, vạn nhất về sau chúng ta vẫn luôn không có cách nào khác gặp lại thì làm sao bây giờ?"

Lời này làm cho Sở Nguyệt có chút nghi hoặc: "Sao vậy? A Chúc, ngươi phải rời khỏi sao? Đi đâu?"

Sở Chúc liền nói cho nàng chuyện mình bởi vì đúng dịp cứu một vị Phong chủ Tây Kiếm Tông, nên nhận được hân đồng ý cho nàng danh ngạch đến Tây Kiếm tông tu hành: "Đội tộc trưởng báo cáo việc này cho các trưởng lão trong tộc, ta hẳn là sẽ xuất phát đi Tây Kiếm tông tu hành."

Sở Nguyệt giật mình nhìn nàng, sau đó thì cao hứng cho nàng: "Thật tốt quá, đây là một cơ hội cực kì tốt, ta tin tưởng sau khi A Chúc tiến vào Tây Kiếm tông tu hành rồi, tu vi nhất định sẽ nâng cao cực nhanh." Sau đó lại có chút mất mát nói: "Kỳ thực ta đã sớm biết, ngươi và nhóm chúng ta không giống nhau, sớm hay muộn sẽ ngươi cũng rời khỏi Sở gia, bước tiến đều nhanh hơn chúng ta."

Sở Chúc chớp mắt.

Sở Nguyệt thần bí sáp lại gần: "Nghe nói chính mạch ngũ phòng các ngươi, chính là tốc độ tu hành có vẻ nhanh, mới có thể rời khỏi Sở gia. Chẳng qua giống như chuyện tăng gia gia và phụ thân ngươi năm đó đều làm vô cùng lợi hại, làm cho tất cả mọi người cũng không quá thích bọn họ."

Sở Chúc cười cười, thần nhiên nói: "Thật không? Ta rất ít nghe người ta nói về bọn họ, cũng không biết bọn họ là thế nào."

Nghe nói như thế, Sở Nguyệt lại có chút đồng tình với nàng, thấy rằng sở dĩ tốc độ Sở Chúc tu hành nhanh như vậy, phỏng chừng cũng là hoàn cảnh bức ra. Từ nhỏ sinh hoạt một mình, cái gì cũng phải dựa vào chính mình, không có phụ mẫu người thân giúp đỡ, có thể nghĩ có bao nhiêu chật vật.

Cuối cùng, về nước linh tuyến và cô biến hóa, Sở Nguyệt chỉ cần một bình nhỏ nước linh tuyến, cô biến hóa thì dùng những thứ khác thay thế, do bản thân Linh Mộc Hầu đi chọn đồ thay thế cô biến hóa.

Sở Chúc cũng vô cùng hào phóng, phàm là nó nhìn trúng, đều đưa cho nó.

Nhận lấy thù lao rồi, Sở Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc nói: "A Chúc ngươi yên tâm đi, việc này trừ bỏ ta và ngươi, ta cũng không sẽ lộ ra với ai, trừ phi ta chết!" Mặc kệ là cô biến hóa hay là nước linh tuyến đều là chuyện quan hệ trọng đại, Sở Nguyệt cũng không phải là ngốc bạch ngọt, loại chuyện này vẫn nên quên mất đi.

Sở Chúc khẽ cười nói: "Ta tin ngươi."

Tính cách của Sở Nguyệt kỳ thực rất tốt, tuy rằng Sở Chúc không biết tương lai nàng có thể thay đổi hay không, nhưng hiện tại tiểu cô nương này vô cùng chân thành.

Mấy thứ thật sự phải đưa cho Sở Nguyệt, trừ bỏ thứ là thù lao cho Linh Mộc Hầu ra —— Sở Chúc chưa bao giờ nguyện ý đùa giỡn thủ đoạn ở trên người yêu thú. Cũng là bởi vì có khả năng về sau nàng sẽ không gặp lại những người này, cho dù gặp lại, lấy thực lực của nàng đủ để ứng phó, nên mới vừa rồi đã thẳng thắn thành khẩn như vậy.

Sở Chúc đã có thói quen mỗi khi làm một chuyện, trước đó đều cân nhắc xong hậu quả, mới có thể bước ra từng bước.

Loại xúc động này nọ, theo nàng dần dần thích ứng với phương thức sinh tồn biến thái của thế giới này rồi, cũng đã bị xóa đi.

Ngày thứ hai trở lại Sở gia, Sở Chúc gặp mặt với nhóm bạn nhỏ lúc trước cùng nhau tiến vào rừng trúc Thanh Tâm tu luyện, hơn nữa báo cho bọn họ biết chuyện mình sắp đi Tây Kiếm Tông tu hành.

Người ở đây phản ứng không đồng nhất.

Sở Nguyên Triết và Sở Thanh Loan đều vô cùng kinh ngạc, Sở Thượng vẻ mặt hăm mộ, mặt Sở Thanh Từ không chút thay đổi, Sở Nguyệt vô cùng không nổi.

Nhưng mà, người ở đây đều rõ ràng đây là cơ hội khó có được, đều chúc mừng Sở Chúc.

Chỉ có Sở Thanh Từ yên lặng ngồi ở chỗ kia, cuối cùng vẻ mặt nghiêm túc nói với Sở Chúc: "Ta biết ngươi rất lợi hại, nhưng mà sớm hay muộn cũng có một ngày, ta sẽ đuổi theo."

Sở Chúc nhìn nàng mỉm cười: "Ừ, ta biết."

Ai ngờ nhìn đến phản ứng của nàng, biểu tình Sở Thanh Từ cực kì cứng ngắc, lại có vài phần phẫn nộ, rồi đứng dậy bỏ đi.

Sở Chúc bị nàng khiến cho có chút không hiểu ra sao, quay đầu nhìn về phía đám người Sở Nguyên Triết, cảm thấy có phải tâm tư của mình tuổi quá lớn hay không, đã không thể hiểu được tâm tư nhóm tiểu cô nương trẻ tuổi.

Sở Thanh Từ là một cô nương kiêu ngạo lại rất mạnh mẽ, cũng là một người cuồng tu luyện trời sinh, có thể nói là một người khác loại Sở gia. Chuyện nàng ấy xem mình trở thành mục tiêu tu luyện và đối thủ cạnh tranh thì Sở Chúc cũng biết đến. Mỗi lần đối nàng ấy khiêu chiến, nàng đều vui vẻ đáp ứng, đóng vai nhân vật đối thủ cạnh tranh của Sở Thanh Từ vô cùng tốt.

Sở Nguyên Triết cười hi hi nói: "Ai biết nàng suy nghĩ cái gì? Cả ngày gương mặt lạnh lùng, trừ bỏ sâu trong bụng nàng, có lẽ không có ai hiểu."

Sở Thanh Loan như có chút suy nghĩ nói: "Ta thấy rằng, Thanh Từ hẳn là vì phản ứng của A Chúc mà tức giận."

Nghe nói như thế, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hẳn.

Sở Thanh Loan yên lặng nhìn về phía Sở Chúc, trong giọng nói thuộc loại nhu hòa sạch sẽ của thiếu niên, lại từng câu từng chữ gõ ở trong lòng Sở Chúc.

"A Chúc, ngươi quả thật là người có tư chất tốt nhất trong chúng ta, cho dù Thanh Từ được xưng là thiên tài mấy năm nay liệu mạng đuổi theo, đến nay cũng chỉ là Ngưng Mạch cảnh tầng một. Kỳ thực chính bản thân ngươi cũng biết, thực lực của ngươi đã vượt qua chúng ta nhiều lắm, mặc kệ chúng ta đuổi theo như thế nào, cũng theo không nổi, cho dù là Thanh Từ cũng giống vậy. Tuy rằng Thanh Từ coi ngươi thành đối thủ cạnh tranh, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng chênh lệch giữa mình và ngươi, nhưng mà ở mỗi lần khi Thanh Từ khiêu chiến ngươi, ngươi phản ứng..."

Sở Thanh Loan nghĩ nghĩ, dùng một câu nói vô cùng thỏa đáng để hình dung: "Hoàn toàn không thêm đề ý! Đúng vậy, ngươi căn bản là không thêm đề ý, đây mới làm cho nàng tức giận. Giống như vừa rồi, khi nàng nói lời đó, trong miệng ngươi đáp ứng, nhưng ngươi lại căn bản không thêm đề ý."

Cuối cùng, hẳn nhẹ giọng nói: "Có đôi khi, không thêm đề ý thường hay càng đa thương người khác hơn."

Sở Chúc kinh ngạc nhìn hẳn, giống như là lần đầu tiên nhận biết hẳn.

Sở Thanh Loan một hơi nói nhiều lời như vậy, có chút thở gấp, ánh mắt gầy yếu và tối tăm càng phát ra rõ ràng. Hẳn dùng tay đỡ khóe môi ho khan vài tiếng, rồi mới dùng ánh mắt thâm trầm tiếp tục nhìn nàng.

Sau một lúc lâu Sở Chúc không nói gì.

Những người khác cảm giác được không khí không đúng, đều không có mở miệng.

Sau khi trở lại nhà trúc, Sở Chúc sờ sờ mặt mình, nhận không được bắt đầu kiểm điểm lại chính mình.

Nhưng mà nàng tự kiểm điểm còn chưa tới một phút đồng hồ, đã bị yêu thú bỏ nhào vào đầu đánh gãy, còn có Uyên Đồ Huyền Quy cợ ở bên chân, dùng một đôi mắt đen đen ngơ ngác nhìn nàng.

Sở Chúc biết đây là ý tứ muốn ăn linh đan, từ trong Trữ Nạp Giới lấy ra một lọ đan dược, một viên nhét một con, lập tức đã dứt bỏ cảm xúc trong lòng.

So với chú ý cảm xúc nhỏ vì diệu của thiếu nữ, Sở Chúc cảm thấy chuyện sắp phải vào Tây Kiếm Tông tu hành đối với nàng quan trọng hơn.

Ừ, Sở cô nương thì chính là tính cách như vậy, ngẫu nhiên cẩn thận sâu sắc, ngẫu nhiên cũng vô cùng đại liệt.

Ăn xong dược hoàn rồi, bé rửa đi ngâm linh thủy Ngũ Hành Hoạt, A Chiếu thì lại rời khỏi nhà trúc, cũng không biết muốn đi đâu giường oai. Dù sao toàn bộ Sở gia, trừ bỏ bí cảnh tu luyện có yêu thú cao cấp bảo vệ ra, gần như không có địa phương nào là nó không thể đi.

Chương 19: Nàng Lại Nhặt Loạn Yêu Thú, Không Vui!

Ba ngày sau, Sở Chúc được võ gia tộc trưởng phái tới kêu đi tiền viện.

Khi nàng đi đến chính sảnh tiền viện, thì thấy được các trưởng lão bình thường không phải là ẩn náu tu hành, thì chính là chuyên tâm dạy đệ tử gia tộc đều ở đó, họ rõ ràng nàng lập tức lại muốn rời khỏi cái nhà này lần nữa.

Quả nhiên, các tộc trưởng ở đó thăm dò vài câu về chuyện danh ngạch Tẩy Kiếm Tông tu hành rồi, thì không có hỏi gì nữa, chỉ nói: "Lần này cơ hội khó có được, tương lai người ở Tẩy Kiếm tông có thể học được bao nhiêu thì học bấy bao nhiêu, nhưng mà người phải nhớ kỹ một điểm, người là ngự thú sư Sở gia, chớ bỏ cái chính lấy cái phụ."

Sở Chúc cung kính đáp lại một tiếng.

Các trưởng lão lại rời đi ngay.

Còn lại tộc trưởng Sở Nguyên Hạo, hắn nhìn tiểu cô nương vóc người còn chưa trưởng thành ở trước mặt, chần chờ một lát, rồi nói: "Tiểu thập bát, về sau con ở bên ngoài cẩn thận một chút, tuy rằng Sở gia chúng ta xưa nay giúp người làm điều tốt, nhưng tăng gia gia và phụ thân của con làm việc có chút... khụ, chỉ cần về sau con ở bên ngoài đừng tận lực báo tên của bọn họ, sẽ không có ai làm khó dễ con."

Sở Chúc: "... Con biết, cảm ơn tộc trưởng."

Sở Nguyên Hạo có chút xấu hổ, có một loại giống như tộc trưởng nói xấu người nhà của nàng ở trước mặt vẫn bối.

Nghĩ đến Sở Chúc năm nay mới mười ba tuổi, ở trong mắt hắn, chính là đứa nhỏ choai choai, tuổi tác như vậy mà đi ra ngoài xông xáo, có bao nhiêu lo lắng... Nhưng mà nghĩ đến phong cách hành sự của ngũ phòng, Sở Nguyên Hạo đột nhiên lại thấy rằng giống như không có gì.

Cuối cùng Sở Nguyên Hạo theo thói quen nói vài câu, rồi để cho nàng rời khỏi.

Sau khi Sở Chúc trở lại nhà trúc trong rừng trúc Thanh Tâm, thì bắt đầu làm chuẩn bị cho ngày kia xuất hành.

Mọi thứ nàng sắp sửa mang đi đều bỏ vào trong Trữ Nạp Giới, kỳ thực không có bao nhiêu đồ, không có gì để thu thập, lại phải đi báo cáo cho quân sự tọa trấn ở rừng trúc Thanh Tâm việc mình phải rời khỏi, để trả lại cho hắn môn bài cấm chế nhà trúc.

Những thứ này cũng không tính là chuyện gì, đời trước Sở Chúc đã trải qua rồi, xử lý được đâu vào đấy.

Ngày Sở Chúc rời khỏi, tất cả người quen biết đều đến đưa tiễn, Sở Thanh Từ cũng rõ ràng ở đó.

Sở Chúc không nghĩ tới ngày đó Sở Thanh Từ bị tức rời đi, lúc này còn có thể vội tới tiễn đưa nàng, lại nhìn tiểu cô nương tuy rằng nghiêm mặt cứng ngắc, nhưng tốt xấu gì cũng không có lộ ra bộ dạng chán ghét, thù hận, nhịn không được khẽ cười.

Nhìn đến những người này, làm nàng nhớ tới mình đời trước, ở cái tuổi cũng giống như bọn họ, chỉ thấy được bầu trời ở Sở gia, không có bị thế giới tàn khốc biến thái ô nhiễm, trong tính cách còn bảo tồn ngây thơ sạch sẽ chỉ đặc biệt là thiếu niên mới có, làm cho người ta cảm thấy đã ngu đại lại phá lệ tốt đẹp.

Lúc ấy ấn tượng của mấy người Chiêm Hòa Trạch đối với nàng, cũng giống như ấn tượng hiện tại của nàng đối với mấy người bầu bạn nhỏ này.

Sở Chúc nắm một con Tật Phong thú, cười nói với bọn họ: "Ta đi rồi, về sau có duyên lại gặp."

Nghe nói như thế, Sở Thanh Loan theo bản năng nhăn mi lại, cảm thấy lời này của Sở Chúc giống như về sau bọn họ rút cuộc vô duyên gặp lại. Cho dù nàng cũng học trưởng bối ngũ phòng rời nhà bỏ trốn, mấy trăm năm cũng không trở lại một chuyến, nhưng không có nghĩa là về sau không có cơ hội.

Về mặt Sở Nguyệt không nữ, nàng và Sở Chúc lưu luyến chia tay, thẳng cho đến khi Sở Nguyên Triết đều cảm thấy ẽ rằng, mới kéo nàng trở về. Lúc này Sở Chúc mới vẫy tay nói lời từ biệt với bọn hắn, nhảy lên Tật Phong thú, bay nhanh mà đi.

Một người một thú rất nhanh thì biến mất ở ngoài thành Lăng Dương.

Lăng Dương ở phương Nam Tấn Thiên đại lục, Ngật Khâu Sơn thì ở phương Bắc Tấn Thiên đại lục, nếu như dùng Tật Phong thú chạy đi, từ nam đến bắc, phải tốn một tháng mới tới được.

Sở Chúc chạy đi ban ngày, buổi tối thì lại tiến vào thành trấn nghỉ ngơi, cũng không có đi gấp ngay đêm.

Loại nhân nhả chạy đi này, làm cho trạng thái tinh thần của nàng vô cùng tốt.

A Chiêu ngồi xỏm ở trên vai nàng, nhìn hoàn cảnh chung quanh chẳng có thay đổi gì, không khỏi cảm thấy có chút nhàm chán.

Huyền thế giới bình thường là linh khí loãng, trình độ luyện đan, luyện khí cũng kém, ngay cả truyền tống trận cũng dùng không nổi, thật sự rất không thú vị.

Sở Chước ngồi xếp bằng ngồi ở trên lưng Tật Phong thú, đang nhìn hoàn cảnh chung quanh, đột nhiên cảm giác được cổ bị một cái đuôi lông xù quết tới quết lui, khiến cho nàng ngửa ngửa. Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy yêu thú nhỏ ở trên vai đang ngán người.

Mỗi khi nó ngán người, lúc nào cũng không khống chế được cái đuôi đến gãi phiền nàng.

Sở Chước dịch cái đuôi nó ra một chút, ai ngờ trong chốc lát sau, cái đuôi đó lại bò lên lần nữa.

Sở Chước quay đầu, thì đụng phải mặt đối mặt, chớp mũi chạm chớp mũi với yêu thú, thậm chí cái mũi cũng cọ đến cùng nhau.

Một đôi dị đồng của yêu thú giống như có chút trợn ngược, chớp cũng không chớp nhìn nàng.

Sở Chước không nghĩ nhiều, thậm chí vô cùng thân thiết tiến lên đụng tới phía trước, cọ cọ chớp mũi với nó, rồi mới ôm nó từ trên vai vào trong lòng, nhanh chóng lấy áo choàng bọc lại.

Cái đuôi đều dựng thẳng của yêu thú bị mạnh mẽ đặt ở trong bộ ngực thiếu nữ đang trưởng thành, mới chậm rãi trầm tĩnh lại, quyết định chôn mình trong ngực nàng.

Dù sao ngực này... cũng không lớn, không cần lo lắng hô hấp không thuận.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, khi chàng vạng, Sở Chước đi đến Thạch Thông thành.

Thành Thạch Thông là một tòa thành thị cỡ trung, không có lớn như Lăng Dương thành, nhưng vô cùng náo nhiệt, nơi này là một tòa thành thị nổi liền Nam Bắc, rất nhiều tu luyện giả lui tới Nam Bắc đều sẽ tới nơi này nghỉ tạm bổ sung một ít nhu yếu phẩm.

Sở Chước tìm một gian khách điểm giá cả vừa phải nghỉ trọ rồi mang theo hai con yêu thú cùng đi dạo chợ Thạch Thông thành.

Vừa đi ra từ một gian cửa tiệm bùa chú, thì đã ngửi được mùi thơm thức ăn xông vào mũi, tiếp theo cái cổ căng thẳng, Sở Chước liếc mắt nhìn yêu thú về mặt vô tội dùng cái đuôi vòng trên cổ nàng một cái, rồi mang nó đi mua đồ ăn nó coi trọng.

Con yêu thú này tuyệt đối là tên ham ăn.

Đi dạo ở chợ dạo một vòng, khi trở lại khách sạn thì đêm đã khuya.

Sở Chước lấy toàn bộ tài sản trong Trữ Nạp Giới ra, sau khi phát hiện hôm nay mua một cái trận bàn bát bảo cần khôn cấp bốn, thì linh thạch, linh châu trên người không còn thừa được mấy, không khỏi thở dài.

Linh thạch không đủ xài.

Bình thường nhìn nàng rất nhiều tài sản, nhưng một khi mà xài thì sẽ không đủ dùng, không bằng ngày mai đi bán vài cây linh thảo đổi linh thạch.

Ở trong lòng quyết định xong chuyện muốn làm, Sở Chước mới mang theo hai yêu thú đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, Sở Chước lại đi dạo chợ ở Thạch Thông thành, bán ra một ít linh thảo mình cũng không cần.

Nàng cũng không có đổi linh thảo ở cùng một cửa tiệm, mà là mỗi lần đều thay đổi bộ dạng và thân hình, dùng thân phận khác nhau đi cửa tiệm khác nhau bán, mãi cho đến khi thanh lý một đám linh thảo, được năm trăm khối linh thạch.

Trong tay có linh thạch, trong lòng không hoảng hốt, Sở Chước lại mua vào một ít thứ thượng vàng hạ cám gì đó nàng nhìn vừa mắt.

Tổng cộng Sở Chước ở lại Thạch Thông thành ba ngày.

Ngày đầu tiên và ngày hôm sau đều là mưa mưa mưa, thoát nhìn nhân nhả cực kỳ. Mãi cho đến ngày thứ ba, nàng không có tiếp tục mưa nữa, mà là đi dạo đến một chợ tạp hoá lớn nhất ở Thạch Thông thành.

Cái chợ tạp hoá này bán rất nhiều thứ hỗn tạp, linh đan, linh thảo, linh khí, linh phù, yêu thú... phàm là thứ gì tu luyện giả cần thì đều có thể nhìn thấy ở đây. Nhưng mà phẩm chất thì hết sức hỗn tạp, mà đại đa số là một ít thứ cấp thấp, bình thường đệ tử danh môn thật sự chú ý mất, cũng không thèm tới nơi này, chỉ có tu luyện giả trong tay túng quẫn mới có thể đến.

Hôm nay Sở Chước tới nơi này, là đi nhặt tiện nghi.

A Chiêu nhìn thấy chợ này khác với bên ngoài, có vẻ vô cùng náo nhiệt, có chút hưng phấn mà nâng đầu lên nhìn chung quanh. Đợi sau khi phát hiện ở đây bán đồ phẩm chất thấp cũng không vừa mắt thì lập tức liền nằm úp sấp trở lại trên vai Sở Chúc, cũng không có tinh thần gì nữa, cũng không rõ Sở Chúc tới nơi này làm cái gì.

Sở Chúc vừa đi vừa nhìn, lúc này trên người nàng mặc một quần áo nửa mới nửa cũ, trên tóc trừ bỏ mang một băng gắm màu hồng thì cũng không có bao nhiêu vật phẩm trang sức dư thừa khác, thoạt nhìn giống như một võ giả không có xuất thân gì, làm cho người ta vừa thấy thìn biết là tới nơi này lượm tiện nghi.

Dọc theo đường đi rất nhiều chủ quán nhiệt tình tiếp đón nàng.

Sở Chúc chỉ nhìn không mua, một đường đi, rồi đi thẳng đến trước một tiệm bán yêu thú.

Chủ quán là một đại thúc trung niên râu ria lộn xộn, thấy Sở Chúc tới thì lập tức nhiệt tình tiếp đón: "Vị cô nương này cần mua yêu thú sao? Đừng nhìn mấy con này đều là tiểu yêu thú, chúng nó rất hữu dụng, đây đều là Sở gia Lăng Dương dạy dỗ, vô cùng hiểu tính người..."

Nghe nói như thế, Sở Chúc và A Chiêu đều liếc hần hống một cái, cảm thấy nam nhân này thật sự đủ vô liêm sỉ, loại lời nói dối trôi chảy cứ lấy ra này, cũng không biết đã lừa bao nhiêu người.

Sở Chúc không vạch trần hống, đi tới xem xem xét xét yêu thú đang bị nhốt ở trong lồng, đều là yêu thú cấp một cấp hai, hơn nữa xem ra là cái loại yêu thú không có lực sát thương gì, ngay cả linh trí cũng chưa mở, chẳng khác gì động vật phổ thông.

Cũng chỉ có yêu thú như vậy, mới có thể bị người ta dễ dàng bắt giữ.

Thực lực của chủ quán cũng chỉ mới Ngưng Mạch cảnh tầng hai, tuổi đã lớn, có lẽ là không có thiên phú tu luyện gì, mới có thể làm loại mua bán này.

Sở Chúc xóc lên một cái lồng sắt, dưới lồng sắt có một hộp sắt hư hại, bên trong có một con nhện bạch ngọc nửa chết nửa sống đang nằm.

Đó là con nhện toàn thân ngọc bạch chỉ lớn cỡ nắm đấm trẻ con, trên xác nhện có mấy dấu vết nứt nẻ không thể nhận ra, hiển nhiên bị trọng thương nặng nề, khiến cho hơi thở của nó rất mỏng manh.

"Lão bản, con linh nhện bán thế nào?" Sở Chúc hỏi.

Chủ quán nhìn lên, liền nói: "Đây là linh nhện bạch ngọc cấp hai, có thể phun tơ bạch ngọc thượng đẳng, hai khối linh thạch, chắc giá!"

Sở Chúc yên lặng nhìn chủ quán.

Quán chủ có chút nhụt chí, gầy dựa nói: "Vậy một khối linh thạch năm trăm linh châu."

Sở Chúc chỉ là nhìn hống như cũ.

Chủ quán sắp muốn khóc: "Một khối linh thạch, thật sự không thể giảm nữa! Đây chính là giá học máu nhảy lầu rồi, còn thấp nữa thì ta sẽ nhảy lầu."

Sở Chúc phì một tiếng cười rộ lên, nàng cười đến dung mạo cong cong, phá lệ xinh đẹp, nháy mắt hấp dẫn tầm mắt của rất nhiều người chung quanh.

A Chiêu phát hiện một màn này, mắt húng vung đuôi.

Nàng cười khanh khách nói: "Lão bản, con linh nhện bạch ngọc này hơi thở mỏng manh, hiển nhiên là bị thương rất nặng, nó còn có thể sống sót sao?"

Nghe nói như thế, chủ quán có chút chột dạ.

Kỳ thực linh nhện bạch ngọc này là khi hống đang tìm tìm Thanh Li thú, vừa đúng lúc nhặt được ở trong một cái động nhện. Lúc ấy hơi thở của nó đã vô cùng mỏng manh, vừa nhìn thì biết là sống không được bao lâu, với nguyên tắc nhặt không tổn gì nên đã thuận tay mang nó đi, nhìn xem có ai coi tiền như rác sẽ coi trọng nó hay không.

Mấy ngày nay, con linh nhện bạch ngọc này vẫn luôn nửa chết nửa sống, không có tỉnh qua lần nào. Bởi vì không ăn không uống, hơi thở càng ngày càng yếu. Vốn tưởng nếu nó không chống đỡ nổi nữa, đành phải nấu nó sang khoái làm bữa tối cho yêu thú khác.

Cuối cùng, Sở Chúc dùng hai mươi cái linh châu mua về con linh nhện bạch ngọc này.

A Chiêu nhìn con linh nhện bạch ngọc đó, lại nhìn chủ quán học máu cầm một cái hộp đưa cho Sở Chúc, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Gia hỏa này lại tới chỗ này lượm yêu thú bị thương, lần này thế nhưng còn lượm một con Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai, thật sự rất quá mức rồi!

Nghĩ đến chính mình kỳ thực cũng là nàng lượm về, không hiểu sao A Chiêu có chút không vui, cảm thấy địa vị của mình cũng chỉ giống như con Ngọc Bích Băng Nhện này.

Chương 20: Đồ Ăn Của Uyên Đồ Huyền Quy.

Trở lại khách điểm, Uyên Đồ Huyền Quy liền từ trong túi linh thú bò ra.

Đầu tiên là nó bình tĩnh nằm úp sấp ở đằng kia phát ngốc trong chốc lát, lúc này một đôi mắt đen mới chuyển hướng sang chủ nhân bận rộn và lão đại.

Sau khi trở lại khách điểm, thì Sở Chúc lấy ra một cái hộp ngọc thông khí từ trong Trữ Nạp Giới, đổ nửa hộp nước linh tuyến vào trong hộp ngọc, tiếp theo cẩn thận bỏ linh nhện bạch ngọc vừa mua trở về vào trong nước linh tuyến.

Nửa thân thể linh nhện bạch ngọc đều ngâm mình ở trong nước linh tuyến, vẫn không nhúc nhích như cũ, thoát nhìn giống như sắp chết.

Sở Chúc nhìn nó không chuyển mắt, hy vọng lần này có nước linh tuyến, có thể làm cho nó ít chịu tội một chút.

Đây cũng không phải là linh nhện bạch ngọc cấp hai giống theo như lời chủ quán nói, mà là Ngọc Bích Băng Nhện hệ băng cấp mười hai cực kì rất hiếm có trong truyền thuyết. Cái này cũng không phải là chủ quán không nhìn được hàng, chỉ là Ngọc Bích Băng Nhện lúc này bị thương rất nặng, cảnh giới rút thẳm, dẫn tới tình trạng hơi thở thuộc loại yếu thú cấp mười hai trên người nó biến mất, làm cho người ta cảm giác chỉ giống như linh nhện bạch ngọc cấp hai.

Rất nhiều yêu thú đều có loại màu sắc tự vệ này, khi chúng nó bị thương nặng, khi cảnh giới rút thẳm, sẽ thay đổi bộ dạng bản thân, làm cho người ta tưởng là yếu thú cấp thấp, tiện đây sẽ xem nhẹ nó, sẽ không mạnh mẽ thừa dịp nó trọng thương ký kết loại khế ước chủ tớ sỉ nhục chúng nó.

Cả thân thể Ngọc Bích Băng Nhện trắng nõn như ngọc, khi nó yên lặng bất động, nghiêm nhiên chính là một con nhện được chạm khắc bằng ngọc, tuyệt đối không dư tợn đáng sợ, ngược lại có một loại thú vị mê người. Rất nhiều nữ võ giả thích đặt chúng nó trong tay, tùy chúng nó phun ra tơ bạch ngọc quấn ở trên tay, biến thành một cái bao tay trắng nõn mỏng như cánh ve.

Mà con Ngọc Bích Băng Nhện này tuy rằng thoát nhìn cũng giống linh nhện bạch ngọc cấp hai, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, thì có thể nhìn thấy bụng nó có chỗ mờ hồ có chút màu xanh biếc. Đường nhiên, đại đa số người sẽ xem nhẹ, cho rằng chỉ là trùng hợp thôi.

Rất nhiều người nghe qua Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai, nhưng không có ai thật sự gặp qua, dù sao thứ này quá mức ít ỏi.

Đời trước Sở Chúc cũng đi qua cái chợ tạp hoá kia, chẳng qua lúc ấy trong hà bao của nàng cũng không có trống rỗng như hiện tại, một cái linh châu đều muốn bỏ thành hai để mà dùng. Thực lực cũng chỉ là khó khăn lắm mới Nhập Huyền cảnh tầng năm, tự nhiên không dám để tiền tài lộ ra ngoài, đi chợ tạp hoá cũng chỉ là tâm huyết dâng trào, đi thử thời vận, nói không chừng nàng cũng có thể gặp may mắn đào được thứ gì tốt ấy nhỉ?

Lúc ấy Sở Chúc vẫn rất là ngây thơ, đã bị một ít kịch bản tiểu thuyết Internet kiếp trước ảnh hưởng, hưng trí bừng bừng muốn đi nhặt tiện nghi.

Kết quả chứng minh, nhặt này cũng không phải dễ nhặt, trên thế giới này tu luyện giả nhiều như vậy, ánh mắt bắt phàm lão luyện cay độc, làm sao sẽ để cho người một võ giả cấp thấp nhặt tiện nghi? Thay vì tin tưởng kịch bản, không bằng làm đến nơi đến chốn.

Sau khi phát hiện không dễ nhặt tiện nghi, tuy rằng Sở Chúc thất vọng, nhưng cũng không phải rất khó chấp nhận.

Khó khi được bước ra ngoài, nàng thử đi xem yêu thú khác của thế giới này, một đường đi dạo qua, mới có thể dạo đến chủ quán bán ngọc bích băng nhện nơi đó, lại ở dưới cơ duyên xảo hợp, nhìn thấy "linh nhện bạch ngọc cấp hai" tùy thời có khả năng sẽ tắt thở. Nàng nghĩ cũng không phí bao nhiêu tiền, chỉ tốn năm linh châu mua trở về, dự tính làm khẩu phần lương thực cho Huyền Uyên.

Lúc ấy nàng là thật sự nghĩ rằng mua con yêu thú cấp hai sắp chết làm đồ ăn cho Huyền Uyên = . =!

Yêu thú cũng sẽ cắn nuốt yêu thú, lấy cái này tới để nâng cao thực lực và huyết mạch của mình. So với nhân loại, thế giới yêu thú càng thêm tàn khốc, huyết tính, Sở Chúc từng chứng kiến hết thấy ở Sở gia, chẳng qua đều là vì nhân loại và yêu thú định ra khế ước mà điểm tô cho đẹp, trên thực tế chúng loài bất đồng, nhóm yêu thú cùng cấp bậc rất ít có thể làm được hòa bình ở chung.

Đồ ăn của Huyền Uyên vẫn luôn đều là linh thủy Ngũ Hành Hoạt và đan dược đến một ít thịt phổ thông để ăn, Sở Chúc cũng đau lòng nó, nên nghĩ làm cho nó chút thịt khác để ăn. Cho nên nhìn thấy một con linh nhện giống như chạm ngọc, bộ dạng cũng không khủng bố, dù sao cũng sắp chết, liền mua cho Huyền Uyên làm khẩu phần lương thực đi.

Lúc ấy khi Sở Chúc mua nó về, cũng không có để ý tới làm gì, tùy tay quăng vào trong túi linh thú, chỉ cần nó vừa chết, thì trở thành thức ăn cho Huyền Uyên.

Nào biết đến cuối cùng đồ ăn này thế nhưng dựa vào nghị lực của mình mà sống sót.

Sau đó khi Sở Chúc phát hiện này con "linh nhện bạch ngọc cấp hai" không có chết, thì mê mang.

Càng mê mang là, linh nhện cấp hai đột nhiên biến thành yêu thú cấp mười hai trong truyền thuyết. Tuy rằng giữa cấp hai và cấp mười hai thiếu một cái "mười", nhưng hoàn toàn là khái niệm bất đồng.

Nên may mắn lúc ấy Huyền Uyên không có thừa dịp khi nó bị thương ngủ say, thật sự đem nó trở thành đồ ăn sao?

Lại nghĩ tới từng chút từng chút của đời trước, Sở Chúc nhện không được cười rộ lên.

Hiện tại ngẫm lại, quá trình thật sự rất 罔 (quần), lại trời xui đất khiến.

Lần này, đương nhiên Sở Chúc sẽ không quăng mặc kệ giống như đời trước, cũng không nghĩ tới coi Ngọc Bích Băng Nhện trở thành đồ ăn của Huyền Uyên, mà là hết sức cứu trợ cho nó.

A Chiêu và bé rùa đều muốn đưa đầu tiên đến trước hộp ngọc vậy xem con nhện đang ngâm bên trong nước linh tuyến. Ở trong mắt A Chiêu, lúc này con Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai này thoát nhìn giống như yêu thú dùng để ngâm linh rượu. Nếu nó thật sự đã chết, một thân công lực của nó tan ra ở trong nước linh tuyến, thật đúng là một vỏ "rượu linh tuyến" không tệ.

Nhìn đến kết cục khôi hài này của Ngọc Bích Băng Nhện, A Chiêu vô cùng vừa lòng. Nó vươn móng vuốt ra kéo kéo nhỏ Ngọc Bích Băng Nhện trong nước linh tuyến, phát hiện nó vẫn từ khi trăm trăm như cũ, chỉ dùng bản năng hấp thu tuyến lực trong nước linh tuyến để trị liệu thương thể trong cơ thể, thì không có hứng thú nữa.

Chỉ có bé rùa còn đang dùng mắt đậu đen ngơ ngác nhìn nó.

Sở Chúc chọc chọc đầu bé rùa, nói với nó: "Huyền Uyên, về sau đây là đồng bọn ngơoi, đừng coi nó trở thành đồ ăn mà ăn."

Huyền Uyên bình tĩnh liếc nhìn nàng một cái, sau đó bình tĩnh tiếp tục nhìn Ngọc Bích Băng Nhện ngâm trong nước linh tuyến.

Được rồi, nếu đời trước Huyền Uyên cũng chưa từng coi Ngọc Bích Băng Nhện làm khẩu phần lương thực mà gặm nhấm, hiện tại nói rõ muốn trị thương cho nó, phỏng chừng Huyền Uyên cũng sẽ không gặm nhấm.

Sở Chúc nhún nhún vai, cũng tránh ra.

Cuối cùng mục đích đi đến thành Thạch Thông đã đạt được rồi, ngay sau đó thì Sở Chúc rời khỏi thành Thạch Thông, tiếp tục đi tới hướng bắc.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng Sở Chúc cũng chú ý Ngọc Bích Băng Nhện ngâm mình ở trong nước linh tuyến một chút, phát hiện nó vẫn không nhúc nhích ngâm ở trong nước như cũ, trừ bỏ hơi thở không ngừng suy yếu rồi cuộc ổn định lại, dường như không có phản ứng gì như dĩ vãng.

Sở Chúc cũng không biết đời trước khi nào thì Ngọc Bích Băng Nhện tỉnh lại, nó vẫn luôn ở trong túi linh thú, mà túi linh thú chỉ có một bé rùa Huyền Uyên ở lại. A Chiêu là đứa không chịu ngồi yên, căn bản sẽ không đợi ở bên trong, cũng làm cho Sở Chúc không thể phán đoán.

Mãi cho đến năm năm sau, đột nhiên một yêu thú cấp mười hai cường hãn cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, sau đó ký kết khế ước ngang hàng với nàng, rồi trở thành một trong những đồng bọn nàng kết bạn đồng hành như vậy.

Nay nghĩ đến, Sở Chúc chỉ cảm thấy hết thảy trùng điệp điểm đáng ngờ.

Làm một yêu thú cấp mười hai hiếm có, bản tính của chúng nó không thích trói buộc, cho dù được nàng cứu giúp, thì cũng sẽ không buông xuống tư thế mà ký kết khế ước với một nhân loại, bị trói buộc ở bên người nàng.

Cho nên Sở Chúc có quyền hoài nghi, sở dĩ Ngọc Bích Băng Nhện không nói hai lời ký kết khế ước với nàng, tuyệt đối có bút tích của A Chiêu.

Nghĩ xong, Sở Chúc quay đầu nhìn về phía yêu thú trên vai.

A Chiêu lấy cái đuôi quét quét gương mặt của nàng, tiếp tục bình tĩnh nhìn phía trước.

Sở Chúc tiện tay vuốt nó đến trong lòng, trực tiếp chôn trong ngực, căn bản đã xem nó trở thành một sủng vật meo meo, không nghĩ tới nó là nam hay là nữ, có thể chiếm tiện nghi hay không. Chẳng lẽ khi chủ tử nhân loại ôm mèo ở trong nhà, còn nghĩ có thích hợp linh tinh hay không sao?

Một tháng sau, rốt cuộc Sở Chúc đi đến Ngật Khâu Sơn.

Dưới chân Ngật Khâu Sơn, là một thành thị náo nhiệt, tên là Ngật Khâu thành.

Thế lực trong Ngật Khâu thành đại bộ phận đến từ chính Tây Kiếm Tông, coi như là một trong những sản nghiệp danh nghĩa của Tây Kiếm Tông. Bởi vì khoảng cách gần sơn môn Tây Kiếm Tông nhất, không ai dám sinh sự ở đây, khiến cho thành thị này dần dần phát triển thành thành thị tu luyện giả nổi danh Tân Thiên đại lục, tất cả thứ gì tu luyện giả cần, đều có thể mua được ở đây.

Xuyên qua thành thị, lại đi một đoạn đường, thì đi đến dưới chân sơn môn Tây Kiếm Tông.

Xa xa nhìn lại, một dãy núi cao ngất vất ngang qua phía chân trời, không biết kéo dài mấy ngàn vạn dặm, mà chỗ Tây Kiếm Tông ở vào trong dãy núi này, toàn bộ dãy núi này đều là chỗ ở của tông môn Tây Kiếm Tông.

Cánh cửa Tây Kiếm Tông mở rộng, có thể nhìn thấy một cầu thang cao từ chân núi quanh co tới đỉnh.

Thang trời này có tất cả một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc, liên tục tới quảng trường diễn võ trên đỉnh núi. Mặc kệ là tu luyện giả có thân phận gì, chỉ cần đến Tây Kiếm Tông, thực lực không đủ, đều phải từ bậc thang trời cấp mười mà lên. Chỉ có tu luyện đến Không Minh cảnh, mới có thể ngự vật phi hành, người ở dưới Không Minh cảnh, đều chỉ có thể dựa vào hai chân đi đường.

Ở Tân Thiên đại lục, tu luyện giả có thể tu luyện đến trên Không Minh cảnh, thực lực không tầm thường, xem như rất có thanh danh địa vị. Những người này tự nhiên không cần giống như tu luyện giả cấp thấp đi thang trời, trực tiếp ở giữa không trung ngự vật bay qua.

Sở Chước gửi Tật Phong thú ở trong một chỗ trại thú dưới chân núi, giống như những người khác, bắt đầu bò thang trời.

Chung quanh, người đi thang trời rất nhiều, Sở Chước chú ý tới đại đa số là võ giả công Toái Tinh kiếm, những người này chính là đệ tử Tây Kiếm Tông, Toái Tinh kiếm là dấu hiệu của Tây Kiếm Tông.

Nghĩ đến đời trước Toái Tinh kiếm làm bầu bạn với nàng vượt qua vô số năm tháng, Sở Chước không khỏi có chút hoài niệm.

Đây là một trong những mục đích nàng đi đến Tây Kiếm Tông, một lần nữa đúc lại Toái Tinh kiếm.

Sở Chước trèo lên không nhanh, nhưng nắm chắc tiết tấu rất khá, đây là kỹ năng rất nhiều đệ tử Tây Kiếm Tông phải nắm giữ. Bò nhiều lần, thì hiểu được làm sao khi bò thang trời thuận tiện rèn luyện chính mình, rèn luyện này đề cập đến phương diện thể lực, sự chịu đựng, nghị lực ...

Sở Chước bò một lần này, là bò một ngày một đêm, mới đến đỉnh núi.

Đi đến đỉnh núi, nàng lau mồ hôi trên mặt, nhìn tia nắng ban mai chiếu thẳng xuống thanh kiếm to lớn trên quảng trường trong Tây Kiếm Tông, trên mặt lộ ra tươi cười vui vẻ.

"Vị cô nương này, xin chờ." Một đệ tử Tây Kiếm Tông đi tới, vừa dùng tầm mắt tò mò đánh giá nàng, vừa nói: "Nơi này là Tây Kiếm Tông, không biết cô nương tới đây tìm người nào, có lệnh bài hay không?"

Cửa lớn ở chân núi Tây Kiếm Tông cũng không có thiết lập đại trận, thẳng cho đến đỉnh núi, ở đây có một đại trận, chỉ có đệ tử nắm giữ lệnh bài Tây Kiếm Tông mới có thể đi vào. Mà ở đây cũng có đệ tử thủ vệ, phụ trách tiếp đãi người bên ngoài đến.

Sở Chước lấy ra lệnh bài Chiêm Hòa Trạch giao cho nàng.

Đệ tử đó kiểm tra qua, nói với nàng: "Thì ra là khách nhân của Phòng chủ Phù Thiên Phong, cô nương, mời bên này."

Sở Chước lễ phép đáp lễ, rồi cầm lệnh bài bước vào cửa chính Tây Kiếm Tông.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Trước Tiên Phải Lập Quy Củ Cho Nó.

Sau khi tiến vào cửa Tây Kiếm Tông, thì lập tức có đệ tử Tây Kiếm Tông chuyên môn tiếp đãi khách nhân tiến đến.

Đệ tử Tây Kiếm Tông tiếp đãi Sở Chước là một người tuổi còn trẻ, công một thanh Toái Tinh kiếm cấp hai, da thịt màu đồng cổ, tươi cười sáng sủa như ánh mặt trời.

Khi đệ tử tiếp đãi nhìn thấy Sở Chước, vẻ mặt nhiệt tình tươi cười nghênh đón, cười đến lông A Chiếu đều xù lên, cảnh giác nhìn hẩn.

Không chỉ có riêng đệ tử này, chung quanh, nam đệ tử Tây Kiếm Tông đi qua cũng dùng ánh mắt "không có hảo ý" nhìn Sở Chước. Trong lúc nhất thời, tiểu cô nương mềm mại yếu ớt giống như một tiểu bạch thỏ đột nhiên xông vào trong bầy sói hung ác, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị sói ngậm đi.

Sau khi biết được Sở Chước là muốn đi Phù Thiên Phong, đệ tử đó lấy ra một cái còi đặc chế, thổi một tiếng huyết sáo hướng giữa bầu trời, xa xa thì nhìn thấy một con chim loan thân cánh có màu sắc bay tới.

Chim loan này là một loại yêu thú cấp ba, bình thường lông vũ trên người đều có ba đến bảy loại màu sắc, màu sắc lông vũ càng nhiều, thực lực càng

cao. Chúng nó là yêu thú Tây Kiềm Tông đặc biệt có được, sống ở nhiều chỗ trên đỉnh núi Tây Kiềm Tông, cũng là công cụ thay đi bộ của các đệ tử Tây Kiềm Tông lui tới giữa các ngọn núi.

Đệ tử tiếp đãi đó có chút tri kỷ nói: "Phù Thiên Phong cách nơi này hơi xa, cần phải có chim loan thay đi bộ, cô nương là lần đầu tiên đến Tây Kiềm Tông đi? Kỳ thực ngồi chim loan cũng cần một chút kỹ xảo nhỏ..."

Sở Chúc hé miệng cười, khách khí nói một tiếng cảm ơn.

A Chiêu theo dõi hẩn, cái đuôi không tự chủ được vòng lên cổ Sở Chúc, thấy rằng mấy tên đệ tử Tây Kiềm Tông đều không có ý tốt.

Nhìn thấy tươi cười trên mặt nàng, đệ tử Tây Kiềm Tông đi ngang qua ở chung quanh đều bị nàng cười đến da mặt đỏ lên, trong lòng kích động.

Tuy rằng cô nương này tuổi còn nhỏ, nhưng đã trở nên được vô cùng mỹ lệ, dung mạo như vậy cho dù là nữ đệ tử mỹ mạo nổi danh đặt ở Đan Tâm Tông cũng rất hiếm thấy. Chính yếu là, nàng thoát nhìn mềm mại nhu nhược, thanh tú xinh xắn đứng ở nơi đó, giống như một làn gió mát, quả thực chính là muội tử mềm mại trong cảm nhận của nam nhân.

Lực sát thương của Loli chỉ cần là nam nhân thì đều hiểu.

Tu luyện giả Tây Kiềm Tông lấy kiếm tu thân, tông môn to như vậy, lấy nam đệ tử chiếm đa số, rất ít có thể nhìn thấy nữ đệ tử. Cho dù có nữ đệ tử, thì nhóm những nữ đệ tử đó đại đa số đều là tư thế oai hùng hiên ngang, cực kì dũng mãnh, đánh giá mà nói, ngay cả nam nhân cũng không đánh lại các nàng. Nghiễm nhiên chính là một nữ hán tử càng nam nhân hơn bọn hẩn, không biết bao nhiêu thiếu nam tâm tư ngây thơ bị nhóm sư tỷ sư muội đồng môn đánh nát.

Cho nên lúc này đột nhiên có một muội tử mềm mại yếu đuối xuất hiện, làm cho một đám tu luyện giả Tây Kiềm Tông đi qua kích động đến không thôi.

Tuy rằng cô nương này còn nhỏ, nhưng không quan hệ, rồi nàng cũng sẽ lớn lên. Về sau nhất định cũng là một muội tử mềm mại, bọn họ đều có thể đợi nàng lớn lên.

Đội Sở Chúc đứng ở trên lưng chim loan lông vũ có bốn màu sắc, tiện tay vỗ yêu thú trên vai đang xù lông vào trong lòng, sau khi thuận lòng an ủi nó rồi, một lần nữa thả tới trên vai.

A Chiêu được thuận lòng xong vẫn dùng ánh mắt sắc lang nhìn tên đệ tử Tây Kiềm Tông bên cạnh.

Đệ tử Tây Kiềm Tông cũng đứng ở trên lưng một con chim loan, dẫn Sở Chúc đi Phù Thiên Phong. Biết được Sở Chúc là lần đầu tiên đến Tây Kiềm Tông, hẩn vô cùng nhiệt tình giới thiệu hoàn cảnh ven đường cho Sở Chúc.

Thăng cho đến Phù Thiên Phong rồi, đệ tử đó về mặt tiếc nuối, nhưng mà không tốt để ở lại, chỉ có thể cười chim loan lưu luyến không rời rời đi.

Tây Kiềm Tông tổng cộng có một trăm lẻ tám ngọn núi lớn có được truyền thừa, trong đó kèm với vô số ngọn núi nhỏ, trong mỗi một ngọn núi lớn có một vị Phong chủ tọa trấn. Thực lực Phong chủ đều ở trên Không Minh cảnh. Chiêm Hòa Trạch là Phong chủ Phù Thiên Phong, phía dưới có sáu người đệ tử thân truyền, mười đệ tử trên danh nghĩa, người khác đều là nô bộc của phong.

Nô bộc tiếp đãi thấy nàng nắm lệnh bài Phong chủ Phù Thiên Phong thì không dám trì hoãn, lập tức đi thông truyền.

Một lát sau, Sở Chúc nhìn thấy Chiêm Hòa Trạch ở giữa đại điện Phù Thiên Phong.

Đối với việc nàng đã đến, Chiêm Hòa Trạch biểu hiện ra thật cao hứng, giống như trường bối rộng lượng, hỏi nàng chuyến đi này có thuận lợi hay không, có gặp phiền toái gì hay không v.v...

"Hết thấy đều bình an, đa tạ Chiêm tiên bối quan tâm." Sở Chúc khách khí nói.

Chiêm Hòa Trạch thấy tiểu cô nương tiến lui khéo léo, nhưng ít nhiều mang theo khách khí, thì cười nói: "Chiêm gia và Sở gia coi như là giao tình mấy đời, nếu Sở cô nương là không ngại, thì kêu ta một tiếng Chiêm thúc thúc đi."

Đời trước Sở Chúc không nghĩ sâu lời này của hẩn, sau đó trải qua một ít chuyện rồi, mới hiểu được lời này của Chiêm Hòa Trạch cũng là cấp cho nàng thuận tiện khi tu hành ở Tây Kiềm Tông. Người ngoài tu hành ở Tây Kiềm Tông không nhiều lắm, nhưng những người ngoài này rốt cuộc không phải là đệ tử Tây Kiềm Tông, ở Tây Kiềm Tông cũng không được tự do. Nếu như có vị Phong chủ "thúc thúc" Chiêm Hòa Trạch này, hết thấy đều thuận tiện hơn rất nhiều.

Sở Chúc không biết hẩn là thật sự nể mặt mũi Sở gia hay là mặt mũi phụ thân nàng, nhưng mà nàng thừa nhận phần ân tình này của hẩn.

Vì thế Sở Chúc rất sáng khoái đổi giọng gọi: "Chiêm thúc thúc".

Tiếp theo Chiêm Hòa Trạch liền nói cho nàng chuyện tu hành ở Tây Kiềm Tông, sau khi hỏi rõ ràng phương hướng Sở Chúc tu hành, trầm ngâm nói: "Con đã muốn tu tập Toái Tinh kiếm, vậy con phải rèn luyện tốt thân thể trước. Nếu tu kiếm mà không có khí lực mạnh mẽ, thì không thể sử dụng kiếm. Từ ngày mai, con phải đi Tây Thiên phong thôi, khi nào con có thể đi lên đỉnh núi Tây Thiên, thì con có thể bắt đầu cầm kiếm."

Sở Chúc đáp lại một tiếng vâng.

Toái Tinh kiếm là chiêu bài Tẩy Kiếm Tông, phàm là đệ tử Tẩy Kiếm Tông, đều sẽ công một thanh Toái Tinh kiếm. Nhưng nếu muốn học được Toái Tinh kiếm pháp, chỉ có thể dựa vào nhận thức mỗi cá nhân, bởi vì bản thân nó vốn không có kiếm pháp. Phải hoàn toàn là dựa vào chính mình tìm kiếm ra kiếm đạo thuộc về mình, phàm là người nghĩ muốn học Toái Tinh kiếm, phải đi trèo Tây Thiên phong.

Tẩy Kiếm Tông là một tông môn to lớn, Toái Tinh kiếm cũng không bắt đệ tử học tại tông môn Tẩy Kiếm Tông, người ngoài muốn học, vậy đi trèo Tây Thiên phong, có thể học được bao nhiêu thì học bấy nhiêu.

Mà những người ngoài này, phần lớn đều giống như Sở Chúc có được danh ngạch tu hành Tẩy Kiếm Tông.

Sở Chúc ở lại trong viện nhỏ trên sườn núi Phù Thiên Phong.

Danh ngạch nâng tu hành là Chiêm Hòa Trạch cấp cho, tự nhiên hết thấy công việc ở Tẩy Kiếm Tông cũng do Chiêm Hòa Trạch an bài cho nàng, như thế cũng có ý giám sát. Tuy rằng Tẩy Kiếm Tông cho nàng một danh ngạch tu hành, nhưng nếu nàng làm ra chuyện gì gây bất lợi cho Tẩy Kiếm Tông, Tẩy Kiếm Tông cũng sẽ không chút do dự trừ bỏ nàng.

Nô bộc Phù Thiên Phong thu thập sân viện sạch sẽ giúp Sở Chúc rồi đưa tới đồ ăn nóng hằm hập, mới cung kính rời khỏi.

Sở Chúc vừa đóng cửa viện, thì thà Uyên Đồ Huyền Quy trong túi linh thú ra, đồng thời cũng xem xét Ngọc Bích Băng Nhện ngâm linh tuyến trong hộp ngọc. Khi phát hiện nó còn đang trong giấc ngủ say, bộ dạng vẫn không nhúc nhích nghiêm nhiên giống như ngọc tinh xảo được thợ khéo tay chạm khắc, cũng không biết khi nào thì mới tỉnh.

Khi Sở Chúc ăn cơm thì nói với hai yêu thú: "Bắt đầu từ ngày mai, ta phải đi trèo Tây Thiên phong, nếu không có gì ngoài ý muốn, trong hai năm hẳn là có thể bò đến đỉnh núi. Trong khoảng thời gian ở Tẩy Kiếm Tông này, các ngươi cũng không cần đi gây chuyện, đặc biệt là A Chiêu, ngoan một chút, ngày mai ta sẽ nhờ người chuẩn bị chân gà nướng cho ngươi, một ngày mười cái."

A Chiêu đang lười biếng khây khây thịt nướng trong đĩa, thấy không phải là chân gà nướng, nó không có hứng thú.

Nghe được lời nói của Sở Chúc, nó lập tức vươn móng vuốt ra, ấn vài cái ở trên mặt bàn.

Sở Chúc bình tĩnh nói: "Được, thì hai mươi cái, không thể lại nhiều hơn, dù sao chúng ta cũng là làm khách ở Tẩy Kiếm Tông." Nói xong, lại gấp mấy miếng thịt nướng cho bé rùa đang chậm rì rì ăn cơm.

So với A Chiêu kiêu ăn, Huyền Uyên thật sự rất dễ nuôi, cho cái gì thì ăn cái đó, chưa từng có kháng nghị qua, là một đứa cực ngoan trong tất cả yêu thú Sở Chúc kẻ ước.

Đương nhiên, cũng là một đứa nhỏ tuổi nhất.

Cơm nước xong xong, thì Huyền Uyên tiến đến hộp ngọc nhìn Ngọc Bích Băng Nhện đang ngâm trong linh thủy, phát hiện nước linh tuyến trong hộp ngọc lấy Ngọc Bích Băng Nhện làm trung tâm, dần dần bắt đầu ngưng kết thành băng, nó chậm rì rì kêu một tiếng: 【 Lão đại... 】

A Chiêu đang ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc nhìn nàng sửa sang lại Trữ Nạp Giới, nghe được tiếng kêu to, quay đầu qua nhìn.

【 Lão đại, kết băng ... 】 Bé rùa vẫn như cũ nó lấy ngữ điệu đặc biệt chậm rì rì nói.

Lời này còn chưa nói xong, thì đột nhiên choang một tiếng, hộp ngọc vỡ ra, mặt phẳng tiếp xúc vỡ ra có thể nhìn thấy bông tuyết trong suốt long lanh.

Sở Chúc nghe được thanh âm, quay đầu qua nhìn, chỉ thấy hộp ngọc đặt ở trên bàn biến thành hộp băng, chia năm xẻ bảy, một con nhện như chạm ngọc đang nằm ở trên mặt, vẫn không nhúc nhích như cũ.

Sở Chúc kiểm tra, phát hiện khối băng trong hộp ngọc này đã không có linh lực. Có lẽ linh lực trong nước linh tuyến đều bị Ngọc Bích Băng Nhện hấp thu, cũng làm cho thương thế của nó chuyển biến tốt hơn, để lộ ra một ít hơi thở của yêu thú băng hệ cấp mười hai, có thể làm hộp ngọc băng bị chia năm xẻ bảy.

Sở Chúc đành phải lấy ra một cái bồn ngọc thạch cho bé rùa ngâm linh thủy, đổ nước linh tuyến vào một lần nữa, quăng Ngọc Bích Băng Nhện đi vào.

Đợi Sở Chúc rời khỏi, A Chiêu nhảy lên trên bàn, dùng móng vuốt cào xuống mai rùa của bé rùa, giáo dục nó: 【 Lần sau khi muốn nhắc nhở, phải sớm một chút. 】

Bé rùa một đôi mắt đen đen ngơ ngác nhìn nó trong chốc lát, sau một lúc lâu mới nga một tiếng.

A Chiêu lại cào mai rùa của nó vài cái, mới sấp qua xem xét Ngọc Bích Băng Nhện, cân nhắc thời gian nó tỉnh lại.

Hừ, đợi nó tỉnh lại, lại nhiều thêm một tiểu đệ, trước tiên phải lập quy củ cho nó.

Chương 22: Đã Từng Giống Như Một Thô Hán Tử.

Sáng sớm hôm sau, Sở Chúc ăn xong bữa sáng, thì chuẩn bị đi Tây Thiên phong.

Ban đầu Sở Chúc vốn nghĩ đều để ba con yêu thú ở lại, nhưng nghĩ đến trèo Tây Thiên phong không chỉ có lợi cho nhân thể, cũng không thiếu chỗ tốt cho yêu thú. Vì thế chỉ để lại Ngọc Bích Băng Nhện ngâm mình ở trong nước linh tuyến ngũ sâu như cũ, mang theo A Chiếu và bé rùa đi ra ngoài.

Sau khi lên tiếng kêu gọi với nô bộc trông coi chân núi Phù Thiên Phong, Sở Chúc liền nhảy lên lưng một chim loan, bay đi hướng Tây Thiên phong.

Một khắc sau, chim loan dừng lại ở chân núi Tây Thiên phong.

Tây Thiên phong là nơi cho đệ tử nhập môn Tây Kiếm Tông rèn luyện thân thể, cả ngọn núi đều được cải tạo thành một cầu thang uốn lượn quanh co lên trên, chọc thẳng tận trời, nhìn không tới đỉnh núi. Mỗi ngày ở đây đều có thể nhìn thấy một đám võ giả cố gắng bò hướng lên trên, bọn họ phân tán các nơi ở Tây Thiên phong, từ xa nhìn lại, giống như điểm đen đang leo lên ở trên thềm đá cẩm thạch.

Chân núi Tây Thiên phong có một ngọc đá trắng rất lớn, trên mặt bóng loáng, trên đó rõ ràng còn chiếu ra mấy cái thang trời Tây Thiên phong, trong đó còn có chỉ chỉ chút tên người. Những cái tên này đúng là tên của người lúc này đang leo lên Tây Thiên phong, trong đó tên ở chân núi cực dày đặc, hướng lên trên thì dần dần giảm bớt.

Người ở chân núi có thể thấy rõ ràng vị trí hiện tại của đệ tử trên Tây Thiên phong, cùng với tình huống trèo lên.

Sở Chúc liếc mắt ngắm nhìn một cái, phát hiện lúc này khoảng cách gần đỉnh núi nhất chính là của một người tên là Thân Đồ Hoàng.

Nàng nhìn cái tên kia trong chốc lát, rồi đi qua bên cạnh đăng ký chỗ, đưa lệnh bài đến cho đệ tử Tây Kiếm Tông đăng ký.

Đệ tử Tây Kiếm Tông phụ trách đăng ký thấy là một tiểu cô nương hơn mười tuổi thì có chút giật mình, hoài nghi liếc mắt nhìn thân thể của nàng một cái, thật sự không thể tưởng tượng cô nương gầy yếu như vậy cũng muốn bò Tây Thiên phong. Lại mang lệnh bài qua dán lên một tảng đá hiện ra ở bên cạnh, phát hiện chủ nhân lệnh bài này cũng không phải là đệ tử Tây Kiếm Tông, mà là người ngoài đến Tây Kiếm Tông tu hành, hiện nay ở tạm ở Phù Thiên Phong.

Tuy rằng không quá rõ ràng vì sao tiểu cô nương vừa thấy là thon nhỏ yếu ớt này lại có thể lựa chọn đến Tây Thiên phong luyện thể —— loại phương pháp luyện thể này chủ yếu rất vất vả, rất nhiều nữ tu cũng không thích. Nhưng mà đệ tử đăng ký vẫn lưu loát đăng ký xong cho nàng, hơn nữa còn có lòng khuyên bảo nói: "Nếu thân thể không chịu nổi, tốt nhất không cần liều lĩnh, nếu không thương đến gân cốt, nếu như để lại tai họa ngầm thì sẽ có trở ngại cho tu hành trong tương lai, mất nhiều hơn được."

Sở Chúc tiếp nhận lệnh bài, sau khi cảm tạ hần nhắc nhở, thì đi tới bậc thang Tây Thiên phong lên núi.

Tìm một chỗ ít người, Sở Chúc trước ngồi xuống điều tức, điều dưỡng thân thể thành trạng thái tốt nhất rồi sau đó đều thả hai con yêu thú ra, bắt đầu bò Tây Thiên phong.

Khi bước trên bậc thang đầu tiên của Tây Thiên, áp lực trăm trọng dưới chân làm cho người lần đầu lên núi sẽ không hề phòng bị mà ngã trên mặt đất, đại đa số sẽ bị té chập vật không chịu nổi.

Thân thể Sở Chúc lung lay, nhưng ổn định lại rất nhanh.

Đệ tử Tây Kiếm Tông ở bên cạnh vốn muốn chế giễu nhưng thấy nàng thể nhưng ổn định được thì đều có chút giật mình, hoài nghi nàng cũng không phải lần đầu tiên đến đây.

Người đến lần đầu tiên, không có biểu hiện như vậy.

So với một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cấp cầu thang ở lối vào sơn môn Tây Kiếm Tông, cầu thang Tây Kiếm phong càng gấp ghe, có tất cả ba vạn cấp, hơn nữa trọng lực (sức hút trái đất) ở Tây Thiên phong là cao hơn gấp hai mươi lần tình huống dưới chân núi bình thường. Hơn nữa cách mỗi trăm trọng hướng lên trên thì tăng gấp đôi, liên tục quanh co đến đỉnh núi.

Cả ngọn Tây Thiên phong, nghiêng nhiên chính là từ một khối đá trọng lực thiên nhiên đúc thành, là một nơi cực kì thích hợp cho võ giả luyện thể.

Sở Chúc thích ứng trong chốc lát, mới bước ra bước thứ hai.

Mỗi một bước nàng bước ra, đều nghỉ ngơi trong chốc lát, lại tiếp tục bước tiếp theo, tuy rằng tốc độ leo lên vô cùng chậm, cũng rất là vững chắc.

Bé rùa cũng mang theo cái mai nặng nề, cố gắng bò hướng lên trên, động tác chậm rì rì như cũ, nhìn không ra có cái gì khác nhau với bình thường.

Chỉ có A Chiêu, bỏ chạy xa nhanh như chớp, căn bản chưa cho người chung quanh đang leo núi thấy rõ ràng bóng dáng của nó.

Nếu để cho người ta nhìn thấy một con yêu thú cấp thấp hoạt bát bay nhanh xuyên qua ở Tây Thiên phong đúc trọng lực như vậy, vậy thì rớt nhân bánh rồi. May mắn A Chiêu còn biết hiện tại không thể chọc phiền toái cho Sở Chúc, cũng không có làm cho người ta nhìn thấy được nó khác thường.

Cho dù là ở đây có mấy chục lần trọng lực, với nó mà nói căn bản không phải là chuyện gì.

Sở Chúc luôn luôn mặc kệ A Chiêu, cấp bậc của A Chiêu ở trong lòng nàng vô cùng thần bí, ngay cả yêu thú cấp mười hai nó cũng có thể đánh được quỷ xuống kêu lão đại, đã vượt qua nhận thức của nàng đối với yêu thú bình thường.

Leo Tây Thiên phong ngày đầu tiên, Sở Chúc chỉ bò mười trượng.

Khi sắc trời đến đêm đen, Sở Chúc mới chậm rì rì mà dẫn dắt bé rùa và A Chiêu về Phù Thiên Phong.

Sau khi ăn cơm rửa mặt, tưới linh tuyến cho cỏ biến hóa trong chậu hoa, đổi nước linh tuyến trong bồn ngọc thạch cho Ngọc Bích Băng Nhện rồi, Sở Chúc trực tiếp nằm rạp ở trên giường, mới qua ba hơi thở thì ngủ như chết.

Hôm nay thật sự là rất mệt mỏi.

Bé rùa cũng mệt mỏi ghé vào trong linh thủy Ngũ Hành Hoạt, thân thể không tự chủ được hấp thu thuộc tính ngũ hành trong linh thủy, nó hấp thu được càng nhiều linh thủy Ngũ Hành Hoạt, mới càng có lợi đối nó trưởng thành.

Hôm nay rèn luyện, đối với Uyên Đồ Huyền Quy mà nói, khó khăn cũng không lớn, nhưng nó rất lười, muốn đuổi kịp tiến độ nhịp điệu chủ nhân, cũng cảm thấy có chút mệt.

Chỉ có A Chiêu không coi trọng chuyện này, hôm nay nó chạy đến chỗ đỉnh núi Tây Thiên phong xem qua, phát hiện nơi này quả thật là một nơi vô cùng thích hợp luyện thể, thì cũng không phản đối Sở Chúc và bé rùa tu hành ở đây.

Hiện tại cố gắng tu hành, là làm chuẩn bị tung hoành ngang ngược cho tương lai đến Địa Hoang giới.

A Chiêu tin tưởng vững chắc như vậy.

Những ngày kế tiếp, mỗi ngày Sở Chúc đều bắt đầu đi bò Tây Thiên phong, bé rùa cùng nhau bò với nàng, chỉ có A Chiêu đi theo bò vài ngày, thì không có hứng thú. Mỗi ngày khi Sở Chúc và bé rùa bắt đầu bò Tây Thiên phong, nó sẽ chạy ra đi giương oai, còn nó đi đâu giương oai, Sở Chúc cũng không biết. Dù sao chỉ cần nó không làm chuyện xấu bị Tây Kiềm Tông phát hiện, Sở Chúc cũng mặc kệ.

Lấy bản lĩnh của A Chiêu, trên Tây Thiên đại lục, người có thể bắt được nó khi nó làm chuyện xấu thì rất ít.

Sở Chúc không hiểu sao lại có loại tin tưởng này với A Chiêu.

Mấy ngày này, Sở Chúc mỗi ngày bò Tây Thiên phong xong, chỉ còn lại khí lực để trở về, có đôi khi ngay cả tắm cũng không tắm, ngã đầu thì ngủ ngay, bị A Chiêu ghét bỏ không thôi, cũng không cam lòng ngủ chung trên một giường với nàng.

Rõ ràng là muội tử bộ dạng xinh đẹp khả ái như vậy, lại sinh hoạt giống như một thô hán tử (đàn ông thô lỗ), càng ngày càng noi theo cái đám nam đệ tử Tây Kiềm Tông kia, không thể không nói, đây là một bi kịch.

Sở Chúc nhìn yêu thú nhảy đến trên mặt bàn mài móng vuốt, cười tủm tỉm nói: "Hiện tại ta không còn khí lực, chỉ muốn đi ngủ, ngày mai lại tắm."

Trêu ghẹo hai câu, thì nàng nhắm mắt lại, lập tức hô hấp trở nên nặng nề.

A Chiêu một lần nữa nhảy trở lại trên giường, tiến đến trước mặt nàng xem xét nhìn ngó, miễn cưỡng dựa vào trong lòng nàng, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà buổi sáng đợi Sở Chúc tỉnh lại, A Chiêu lại là về mặt ghét bỏ, thẳng cho đến khi nàng tắm rửa sạch sẽ, mới dán đến trên mặt nàng.

May mắn một tháng sau, rốt cuộc Sở Chúc thích ứng cường độ rèn luyện như vậy, sau khi trở về còn có khí lực tắm rửa sạch sẽ cho mình, lúc này A Chiêu mới bỏ nhào vào nàng trong lòng ngủ một lần nữa.

Sở Chúc ôm "meo meo" đại gia của nàng, hôn nhẹ lên nhúm lông trắng trên trán nó, cười hỏi: "Gần đây ngươi không làm chuyện xấu gì chứ?"

A Chiêu nghiêng đầu, đôi mắt một vàng một đen ngập nước nhìn nàng, ra vẻ không hiểu nàng đang nói cái gì.

Lại bắt đầu ác ý bán manh, xem ra đúng là đã làm ra chuyện không tốt gì ở Tây Kiềm Tông rồi. (ác ý: dụng ý xấu)

Sở Chúc thầm nghĩ trong lòng, dù sao không ai bắt được, cũng không có nghe được tiếng gió trong Tây Kiềm Tông có cái gì, coi như là không biết đi.

Sở Chúc thả quả tim vào trong lòng, lại không biết có mấy vị Phong chủ Tây Kiềm Tông tức giận đến giờ chân mắng to.

"Lại là tên tặc kia, cũng dám trộm quả Bạch Linh Chi ta vất vả trồng được, đó là muốn để dành cho tiểu đệ từ bỏ đường thân thể."

"Còn có Bách Linh Nhưỡng của ta, đó là tổ sư gia để lại, đúng lúc nhưỡng được một ngàn năm, chuẩn bị chậm rãi uống, cũng bị trộm đi vài hũ."

"Toái Tinh thạch cao nhất của ta cũng không thấy, tên hỗn tiểu tử nào trộm hả?"

"Còn có ta ..."

"... .."

Một đám Phong chủ mắt trộm đều hoài nghi là đệ tử môn hạ, chỉ có đệ tử môn hạ mới biết được bọn họ có mấy thứ này, nhưng mà tra đến tra đi, cũng không tra ra được cái gì, cuối cùng rất tức giận, đành phải đổi một nơi càng bí ẩn giấu đồ đi, bày ra tầng tầng cấm chế.

Bởi vì thứ mất đi cũng không tính là nhiều, cũng không tính là cực trân quý, cho nên mấy vị Phong chủ cũng không lộ ra bên ngoài, toàn bộ Tây Kiếm Tông vẫn là rất an lành.

Sở Chước liên tục không ngừng mà bỏ Tây Thiên phong sau ba tháng, rốt cục quyết định nghỉ ngơi vài ngày.

Nghỉ ngơi vài ngày, là vì đi tìm một ít Linh Đan Linh Dược bổ dưỡng thân thể, để tránh cho liên tục không ngừng rèn luyện cường lực mà hư hao căn cơ thân thể, để lại tai họa ngầm. Đây là rất nhiều tu luyện giả khi ở tiền kỳ thì liều mạng tu luyện, thế cho nên đến hậu kỳ mới phát giác trong cơ thể để lại tai họa ngầm đã ảnh hưởng đến tu hành.

Nếu như muốn đi được xa hơn, thì không thể làm cho thân thể để lại quá nhiều tai họa ngầm. Diendanlequydon~ChieuNinh

Cố gắng tu hành thì có thể, nhưng mà phải điều dưỡng thân thể thích hợp, mỗi một giai đoạn đều phải điều dưỡng kỹ, làm được mới không để tai họa ngầm.

Giống như rất nhiều đại tông môn, bọn họ sẽ vô cùng coi trọng đối với đệ tử thiên tài tu hành, trong khi bọn họ mài luyện thân thể, sẽ ở một bên tìm kiếm các loại thứ tốt cho bọn hắn có thể bổ dưỡng nguyên khí thân thể, có thể khiến cho thể lực càng cường hãn, không có tai họa ngầm.

Đời trước Sở Chước không hiểu, sau đó khi tu vi của nàng dần dần cường đại, rốt cuộc mới hiểu được.

Chẳng qua khi đó, tai họa ngầm trong cơ thể nàng không nhiều lắm, Sở Chước cảm thấy...

Khi nàng ở dưới sự ra hiệu của A Chiêu, đào ra một vò Bách Linh Nhưỡng linh khí xông vào mũi ở trong sân, rốt cuộc Sở Chước xác nhận suy đoán của mình.

Đời trước, nàng có thể thuận lợi tu luyện đến Nhân Hoàng cảnh, khẳng định là tiền kỳ A Chiêu tận hết sức lực tìm kiếm các loại đồ bổ dưỡng nguyên khí cho nàng, giống như hiện tại biết bao.

Chỉ là lúc ấy nàng không nghĩ nhiều, A Chiêu để cho nàng uống thì nàng uống, còn tưởng rằng là A Chiêu có đồ ăn ngon cũng không quên nàng. Lúc ấy vô cùng cảm động, lại không biết mấy thứ này có chỗ hữu dụng khác, vào giai đoạn nào cần có vật bổ dưỡng kiểu dạng gì.

A Chiêu dùng cái đuôi kéo tay nàng, kêu nàng uống nhanh chút, để tránh hương vị tiết lộ đi ra ngoài.

Sở Chước lại bày ra một cái cấm chế ở chung quanh, thế này mới ôm A Chiêu đến trong lòng dùng sức xoa xoa đầu nó, không thêm để ý gãy dựa yếu ớt của nó.

Sở Chước chia đồ A chiêu mang về cho Uyên Đồ Huyền Quy rồi cùng nhau ăn, sau khi điều dưỡng thân thể xong, lại tiếp tục đi Tây Thiên phong.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngọc Bích Băng Nhện Thức Tỉnh.

Sở Chước tốn thời gian hai năm, rốt cuộc bỏ đến đỉnh núi Tây Thiên phong.

Chiêm Hòa Trạch nhận được tin tức trước tiên, nhện không được than thở nói: "Đáng tiếc không phải đệ tử Tây Kiếm Tông, đáng tiếc!"

Từ hai năm trước mới gặp Sở Chúc, thì Chiêm Hòa Trạch đã biết cô nương này tuy rằng thoát nhìn yếu ớt nhỏ người, cũng là một thiên tài không hơn không kém. Tư chất, tính bền bỉ, năng lực... cũng không thiếu, hiện tại cũng chỉ cần xác định tư chất của nàng thôi.

Hơn nữa nhìn Sở Chúc biểu hiện hai năm này, Chiêm Hòa Trạch cảm thấy so với làm một ngự thú sư, Sở Chúc càng thích hợp làm một võ giả hơn.

Tu luyện giả cũng chia nhiều loại hệ thống, trong đó là võ giả lấy luyện thể làm chủ một loại võ hệ, giống kiếm tu, thể tu cũng có thể xưng là võ giả. (kiếm tu: giống như tu luyện kiếm, rèn kiếm; thể tu: là tu luyện thể chất)

Nếu Sở Chúc chính là một người không có gia tộc, không có môn phái, Chiêm Hòa Trạch nhất định sẽ thu nàng làm môn hạ trước tiên. Đáng tiếc nàng là ngự thú sư Sở gia Lăng Dương, chỉ có thể lấy danh nghĩa tu hành ở Tây Kiếm Tông mà tu hành.

Dưới mắt đang có một thiên tài lác lư, mỗi ngày nhìn nàng tiến bộ nhanh chóng, lại không có biện pháp chiêu nạp vào tông môn mình, loại cảm giác này quả thực vô cùng dày vò.

Không chỉ có Chiêm Hòa Trạch đáng tiếc, ngay cả Phong chủ Kiếm Phong Võ Thịnh cũng cảm thấy đáng tiếc.

Võ Thịnh từ lúc nhận được truyền thừa tiểu bí cảnh, hai năm này vẫn chuyên tâm bế quan tu luyện, rốt cuộc thật vất vả mới xuất quan. Chợt nghe nói đến việc cô nương Sở gia lúc trước đã cứu sư huynh đệ bọn họ ở trong tiểu bí cảnh đến Tây Kiếm Tông tu hành, hơn nữa phương hướng nàng tu luyện, dường như có liên quan với Toái Tinh kiếm Tây Kiếm Tông.

Võ Thịnh từ chỗ Chiêm Hòa Trạch mới biết kết quả tu hành hai năm nay của Sở Chúc, hơi chút trầm ngâm, nhân tiện nói: "Cô nương này hẳn là sẽ muốn đức cho mình một thanh Toái Tinh kiếm thuộc về mình, đến lúc đó ta sẽ kêu người đưa ba khối lại đây, đệ đưa cho nàng đi."

Chiêm Hòa Trạch nghe xong thì cười: "Sư đệ xem trọng Sở cô nương?"

Võ Thịnh gật đầu nói: "Không kiêu không nóng nảy, giữ vững tâm tính ban đầu, đúng là hiếm thấy."

Chiêm Hòa Trạch không nghĩ tới hẳn đánh giá Sở Chúc cao như vậy, có thể thấy được việc Sở Chúc tốn hai năm thời gian mà đã bò đến đỉnh núi Tây Thiên phong, quả thật làm cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Không chỉ có hai người Võ Thịnh và Chiêm Hòa Trạch chú ý Sở Chúc rồi nhìn với cặp mắt khác xưa, trong Tây Kiếm Tông rất nhiều người cũng nhìn Sở Chúc với cặp mắt khác xưa.

Hai năm trước, khi Sở Chúc bắt đầu bò Tây Thiên phong, bởi vì nàng là người ngoài đến Tây Kiếm Tông tu hành, mà lại là một cô nương yếu ớt nhỏ nhắn, đã không khỏi bị nhiều nơi chú ý, đặc biệt là nam đệ tử. Bình thường ở trong tông môn có thể nhìn thấy được tiểu cô nương khá ái cực thấp, tự nhiên hai mắt đều nhìn thêm.

Phát hiện Sở Chúc là một tiểu cô nương thanh tú xinh đẹp như vậy thể nhưng đến Tây Thiên phong luyện thể, không biết đã có bao nhiêu nam đệ tử Tây Kiếm Tông giết mình, tiếp theo còn bắt đầu đánh đố, khi nào thì nàng sẽ không kiên trì được mà rời khỏi.

Phải biết rằng, quá trình Tây Thiên phong luyện thể không phải dễ dàng như vậy, không nói là nữ võ giả, cho dù là rất nhiều nam võ giả cũng khó mà kiên trì đến cùng, thật sự là rất khổ rất mệt mỏi, rất khảo nghiệm lực kiên trì và lực thừa nhận.

Cổ tình hai năm này đến nay, nàng không chỉ có gắng gượng, hơn nữa bò đến đỉnh núi Tây Thiên phong còn nhanh hơn bọn họ.

Thế này thì không được, từ khi tông môn Tây Kiếm Tông thành lập mà bắt đầu, người có thể tốn thời gian hai năm bò đến đỉnh núi Tây Thiên phong ít ỏi không có mấy người, cũng có thể đếm được trên mười đầu ngón tay, không nghĩ tới một tiểu cô nương gầy yếu thể nhưng làm được.

Tin tức này một khi truyền ra, làm cho rất nhiều đệ tử Tây Thiên phong có chút không phục, muốn nhìn một cái là thần thánh phương nào có thể tốn hai năm bò xong Tây Thiên phong. Phải biết rằng trong Tây Kiếm Tông Thân Đồ Hoàng được gọi là thiên tài trăm năm khó gặp cũng phải tốn ba năm mới bò đến đỉnh núi.

Một tiểu cô nương mới mười lăm tuổi, có thể sao?

Trừ bỏ đệ tử không phục ra, còn có một đám đệ tử là khóc không ra nước mắt.

Những đệ tử này đều là đệ tử lúc trước khi Sở Chúc đi đến Tây Kiếm Tông, ở công tông môn thì vừa vặn gặp được. Bọn họ đều tưởng đó là một muội tử mềm mại yếu đuối, vẫn luôn một lòng ngóng trông sau khi nàng lớn lên, thì sẽ mạnh mẽ xuống tay, đuổi theo nắm quyền làm bạn lữ rồi nói tiếp.

Nào biết đâu cô nương này thể nhưng lựa chọn một con đường giống như sư tỷ muội Tây Kiếm Tông, về sau nhất định dùng mãnh đến nỗi bọn họ cũng không đánh lại, còn nói chuyện gì theo đuổi? Khóc!

Cũng không biết vì sao, Tây Kiếm Tông có một truyền thống bất thành văn, phàm là đệ tử cùng thể hệ, lúc nào nữ đệ tử cũng muốn bu hãm hơn nam đệ tử, kiếm thuật và tu vi đều mạnh hơn một đám nam đệ tử đồng lứa.

Cái hiện tượng quái dị khiến cho nữ đệ tử Tây Kiếm Tông tuy ít, nhưng kéo ra ngoài, thì ai ai đều có thể nghiền ép một đám nam đệ tử.

Nói nửa đùa là nước mắt.

Hiện tại Sở Chúc cũng lựa chọn con đường này, trong lòng mấy nam đệ tử có một loại dự cảm vô cùng không tốt.

Tìm thiếu nam đều vỡ nát.

Sở Chúc không biết tâm tư kia của đám đệ tử Tây Kiếm Tông, sau khi rút cuộc hoàn thành luyện thể trong hai năm, nàng bắt đầu tu luyện bước thứ hai ở Tây Kiếm Tông.

Đầu tiên, nàng cần chế tạo một thanh Toái Tinh kiếm thuộc về mình.

Sở Chúc đang lên kế hoạch làm thế nào lấy được Toái Tinh thạch thì đã được Chiêm Hòa Trạch phái người kêu đi qua.

Hai năm nay, Sở Chúc một lòng bỏ Tây Thiên phong luyện thể, vẫn chưa gặp lại Chiêm Hòa Trạch. Hiện nay Chiêm Hòa Trạch kêu nàng đi qua, nghĩ một chút thì cũng hiểu được hẳn là chuyện Toái Tinh thạch.

Quả nhiên, khi nhìn thấy Chiêm Hòa Trạch, Chiêm Hòa Trạch đưa qua một cái tráp, nói với Sở Chúc: "Ở đây có sáu khối Toái Tinh thạch, có thể chế tạo một thanh Toái Tinh kiếm cấp ba. Nếu con muốn chế tạo một thanh có cấp bậc cao chút, vậy thì Toái Tinh thạch cần thiết còn lại chỉ có thể tự con đi tìm."

Toái Tinh thạch là tài liệu nấu chột chế tạo Toái Tinh kiếm, là một trong những tài liệu luyện khí quan trọng nhất chỉ có ở Tây Kiếm Tông. Mà thu hoạch Toái Tinh thạch này, cũng tràn ngập nguy hiểm, ở bên trong một chỗ hiểm địa, đệ tử tâm thường muốn chế tạo Toái Tinh kiếm của mình, trừ bỏ tông môn phát ra cho, cái khác thì phải tự mình đi tìm.

Cũng bởi vì Toái Tinh thạch tìm kiếm không dễ, cho nên đại đa số đệ tử Tây Kiếm Tông nắm Toái Tinh kiếm đều lấy cấp thấp là nhiều.

Sở Chúc theo bản năng lùi lại: "Chiêm thúc thúc, hai năm này người đã đủ chiều cổ con, sao con còn không biết xấu hổ mà lấy của người..."

Chiêm Hòa Trạch khoát tay: "Võ sư đệ mới xuất quan, nghe chuyện của con, cũng đưa ba khối qua đây, con cứ nhận lấy đi."

Sở Chúc đành phải đáp ứng.

Giao Toái Tinh thạch cho nàng rồi, Chiêm Hòa Trạch lại thăm dò nàng kế tiếp có an bài gì.

Sở Chúc cũng không giấu giếm hẳn, nói: "Văn bối muốn tạo một thanh kiếm thuộc về mình trước, tiếp theo thì lĩnh ngộ Toái Tinh kiếm pháp, có khả năng còn muốn ở Tây Kiếm Tông quấy rầy một đoạn thời gian."

Đáp án này cũng không có gì bất ngờ xảy ra, Chiêm Hòa Trạch nghe xong, động viên nàng vài câu, rồi để cho nàng rời khỏi.

Trở lại sân viện ở chân núi Phù Thiên Phong, vừa mở cửa viện ra đã bị một con yêu thú nhào lên vào mặt, một cái đuôi câu ở trên vai nàng.

Nay Sở Chúc luyện thể thành công, tốc độ so với dĩ vãng cũng nhanh hơn mấy lần, nhưng vẫn tránh không khỏi A Chiêu nhào tới dán lên mặt. Nàng kéo yêu thú trên mặt xuống dưới, vừa đi vào trong phòng, vừa nói: "A Chiêu, ba ngày sau ta muốn đi Đoạn Tinh nhai tìm Toái Tinh thạch."

A Chiêu nghiêng đầu nhìn nàng, dùng cái đuôi quét quét cánh tay của nàng.

Sở Chúc hiểu rõ đây là ý tứ nó ủng hộ mình, nàng xoa xoa nó đầu, nói: "Được rồi, hai ngày này chúng ta phải chuẩn bị đồ tốt cho xuất hành."

Đời trước nàng vẫn chưa đi qua Đoạn Tinh nhai, lúc ấy thực lực của nàng không đủ, hơn nữa tốn thời gian bốn năm mới bò đến đỉnh núi Tây Thiên phong. Khi nàng chuẩn bị đúc Toái Tinh kiếm, lại nghe nói Đoạn Tinh nhai xảy ra chút chuyện, Tây Kiếm Tông phong bế nó lại, tự nhiên nàng cũng không có cơ hội đi. Sau đó Toái Tinh thạch nàng vốn cần đều dùng tiền mua về.

Hiện tại Đoạn Tinh nhai còn không có bị Tây Kiếm Tông phong bế lại, hơn nữa thực lực của nàng lại cao hơn đời trước hai cảnh giới, Sở Chúc quyết định đi xông vào một lần. Đến lúc đó cũng dễ tìm Toái Tinh thạch phẩm chất cao nhiều chút, chế tạo một thanh vũ khí bản mạng thật tốt.

Lập tức Sở Chúc liền quyết định chuẩn bị mấy thứ cần thiết cho xuất hành.

Đầu tiên phải đi tìm người mua một phần bản đồ Đoạn Tinh nhai, cho dù không được đầy đủ, cũng tốt hơn lần đầu tiên đi vào tự mình mò mẫm mù quáng.

Khi Sở Chúc bận rộn cho xuất hành, A Chiêu và Uyên Đồ Huyền Quy lại có vẻ thanh nhàn.

Nếu là bình thường, lúc này không biết A Chiêu đã chạy đi nơi đâu gây sự rồi. Nhưng mà hôm nay, nó và bé rùa cùng nhau khuấy động ở trước một cái bồn ngọc thạch, nhìn Ngọc Bích Băng Nhện nằm ngay đơ ngăm mình ở trong nước linh tuyến trong bồn ngọc thạch.

Theo nước trong bồn ngọc thạch dần dần kết thành bông tuyết, bông tuyết đó lấy thân thể ngọc Ngọc Bích Băng Nhện làm trung tâm lan tỏa ra quanh thân, dần dần toàn bộ nước trong bồn ngọc thạch đều bị đông lại thành băng, thậm chí băng sương này bắt đầu lan tràn hướng ra bên ngoài bồn ngọc thạch.

Khi đầu bé rùa cũng bị đông cứng một tầng sương, mới nghĩ đến lùi về, run run đầu, run rơi băng sương.

A Chiêu nhàn nhã vung đuôi, vẫn như cũ chậm rì rì yên lặng bất động nhìn Ngọc Bích Băng Nhện trong bồn ngọc thạch, chờ đợi nó tỉnh lại.

Đột nhiên, Ngọc Bích Băng Nhện cho tới nay không hề động tĩnh lại động một cái.

Tuy rằng động tĩnh này vô cùng mỏng manh, không cẩn thận mà nói thì sẽ không phát hiện, nhưng không thể gạt được cảm giác của A Chiêu.

Khi Ngọc Bích Băng Nhện trong bồn ngọc thạch không hề có điềm báo phá băng mà ra, một cái móng vuốt nhanh hơn nó nặng nề chụp vào trong bồn ngọc thạch. Một tiếng bẹp nặng nề mà nện ở trên vụn băng, nửa thân thể đều nghiêng lệch sang một bên.

Bên cạnh, bé rùa thấy thế, trong đầu càng kiên định phát ra ý niệm bình thường nghe lời lão đại nói.

Lão đại tát yêu thú cấp mười hai cũng có thể giống như chụp dưa chuột trở về, thì còn có cái gì mà nó không làm được? Nghe lời mới là vương đạo.

Nó cũng không muốn bị lão đại chụp vỡ mai rùa của mình.

Ngọc Bích Băng Nhện mới từ trong giấc ngủ say thanh tỉnh thì bị chụp đến choáng váng choáng váng hồ đồ, nó vừa chuyển thân thể, thì nhìn thấy hai con yêu thú ngoài bốn băng. Một con là Uyên Đồ Huyền Quy thủy hệ cấp mười, một con là... yêu thú hỏa hệ cấp ba hoặc là cấp bốn?

Ngọc Bích Băng Nhện dùng một đôi mắt màu phi thủy băng lãnh nhìn chăm chăm yêu thú hỏa hệ cấp thấp đó, trực giác không bình thường.

Nào có yêu thú cấp thấp ở trước mặt yêu thú cấp mười hai còn có thể bình tĩnh như vậy? Yêu thú chú ý cấp bậc huyết mạch, yêu thú cao cấp cho dù thực lực không cao, dựa vào cấp bậc cũng có thể uy áp yêu thú cấp thấp, khiến cho thần phục.

【 Các hạ là người phương nào? 】 Giọng nói băng lãnh trầm ngưng của Ngọc Bích Băng Nhện vang lên.

A Chiêu vung vẩy đuôi, hướng sang bé rùa đang ngo ngắc ở bên cạnh nói: 【 Huyền Uyên, ta là ai? 】

【 Lão đại! 】 Giọng nói non nớt của bé rùa không chút do dự nói.

A Chiêu hơi hơi nâng cằm lên, một vẻ kiêu ngạo đến có thể lên trời.

Ngọc Bích Băng Nhện lại càng phát ra cảnh giác, có thể làm cho một Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười, có được huyết mạch thần thú Huyền Vũ cam tâm tình nguyện kêu lão đại, cũng không thể là tiểu yêu thú cấp ba cấp bốn.

Nghĩ đến vừa rồi bị nó một móng vuốt chụp trở về, ánh mắt Ngọc Bích Băng Nhện thoáng hiện vẻ âm u.

Tuy rằng hiện tại thực lực của nó còn chưa khôi phục, nhưng yêu thú xếp cấp bậc cấp mười hai ở đây, cũng không phải là một yêu thú cấp thấp có thể tùy ý khiêu khích, con yêu thú này lại dễ dàng chụp nó trở về...

Đột nhiên Ngọc Bích Băng Nhện nhảy ra khỏi bồn ngọc thạch kết băng, lấy nó làm trung tâm, băng tuyết phủ xuống.

Rất nhanh, băng sương này đều đóng băng toàn bộ phòng ở, nghiêm nhiên chính là một thế giới băng tuyết.

A Chiêu không thèm để ý chút nào, lại chụp một móng vuốt đi qua, nhào qua Ngọc Bích Băng Nhện vỗ vỗ bên trái vỗ vỗ bên phải. Đến khi chụp đến choáng váng choáng váng hồ đồ, một móng vuốt đặt ở trên người nó, nói: 【 Cho người hai lựa chọn, một là thần phục, hai là chết! Người chọn thế nào? 】

Ngọc Bích Băng Nhện: 【 Lão đại! 】

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tình Thế Yêu Thú Mạnh Hơn, Đành Phải Cúi Đầu.

Sở Chúc đẩy cửa tiến vào, nháy mắt một cổ khí rét lạnh ập vào mặt, tập trung nhìn vào thì phát hiện phòng ở đã biến thành một vùng thế giới băng tuyết. Hơi thở băng hàn thuộc loại yêu thú băng hệ cấp mười hai đặc biệt mới có tràn ngập ở trong phòng, làm cho nàng cảm giác được một loại rét lạnh căm căm, va chạm sẽ tổn thương thân thể.

Sở Chúc vội vàng vận chuyển linh lực chống đỡ rét lạnh này, ánh mắt rơi xuống trên người ba con yêu thú trên mặt bàn ngưng kết thành băng.

Hoặc là nói, là trên người Ngọc Bích Băng Nhện bị một móng vuốt yêu thú màu đen đặt ở trên mặt bàn.

Trải qua hai năm thời gian được nước linh tuyến nuôi dưỡng, thương thể Ngọc Bích Băng Nhện dần dần chuyển tốt. Về ngoài lúc ban đầu của Ngọc Bích Băng Nhện ở trong hai năm tắm bồ này, từng chút từng chút nhiễm lên sắc màu ngọc bích xinh đẹp. Thoạt nhìn nghiêm nhiên chính là ngọc bích điêu khắc mà thành, phá lệ xinh đẹp. Cho tới bây giờ khi tỉnh lại, nhan sắc trên người nó đã biến thành màu sắc ngọc bích chỉ Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai mới có. Hơi thở cũng cực kì cường đại, khôi phục hơi thở yêu thú cấp mười hai nên có, cái loại hơi thở tuyệt đối sẽ không làm cho người ta nhận sai này.

Sở Chúc nhớ rõ đời trước khi nàng nhìn thấy Ngọc Bích Băng Nhện thức tỉnh đã cách năm năm sau, hiện tại chẳng qua mới hai năm, thì nó đã tỉnh, hẳn là công hiệu của nước linh tuyến.

Đương nhiên, có thể nhìn thấy nó bình an thức tỉnh, trong lòng Sở Chúc cũng vui vẻ.

Yêu thú này đi cùng với nàng từ thấp kém tới cường đại, bọn họ là đồng bọn có thể tin cậy nhau, kết bạn đi qua đoạn đường dài, thế cho nên mấy năm trùng sinh trở về này, Sở Chúc sẽ ngẫu nhiên có chút hoảng hốt, phá lệ không quen.

Trong lòng nhớ lại, trên mặt cũng không hiện ra, hỏi: "Sao lại thế này?"

A Chiêu nâng móng vuốt buông Ngọc Bích Băng Nhện ra, hơn nữa khi buông móng vuốt lại vỗ xuống tính cảnh cáo, để cho nó tốt nhất không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Ngọc Bích Băng Nhện đã biết con yêu thú này cấp bậc cũng không thấp hơn mình, thậm chí có thể là... tồn tại trong truyền thuyết. Cho nên hiện tại cũng không có lại làm việc vô dụng, tiếng "Lão đại" này cũng kêu được cam tâm tình nguyện.

Thế giới yêu thú từ trước đến nay luôn đơn giản thô bạo, cường giả vi tôn, ai mạnh thì nghe kẻ đó, không có nhiều cong cong queo queo như nhân loại.

Chỉ là, hiện tại xem ra ở đây thế nhưng còn có nhân loại, hiển nhiên là lần này sau khi nó bị thương, ở trong khi nó hôn mê đã đi đến cuộc sống thế giới nhân loại, trong lòng Ngọc Bích Băng Nhện có loại dự cảm không ổn.

Yêu thú ở trước khi không biến hóa, là không thể trao đổi với đồng bạn như bình thường, ngôn ngữ không thông, trừ phi khế ước với nhân loại, mới có thể biểu đạt rõ ràng một ít ý nguyện của mình với chủ nhân.

Cho nên lập tức do Uyên Đồ Huyền Quy nói với Sở Chúc rõ ràng chuyện này.

Huyền Uyên kể lại rất rõ ràng, chỉ nói Ngọc Bích Băng Nhện vừa thức tỉnh, A Chiêu và nó đánh nhau xác nhận địa vị lão đại, A Chiêu thắng, địa vị lão đại như cũ không có bị dao động.

Ở trong lòng Huyền Uyên, Sở Chúc là chủ nhân, A Chiêu là lão đại, phân chia được rất rõ ràng.

Sở Chúc nghe được có chút dở khóc dở cười.

Hiện tại nàng càng thêm khẳng định, đời trước Ngọc Bích Băng Nhện sẽ khế ước cùng với nàng, quả nhiên là bị A Chiêu đánh phục tùng.

Lần này nàng trở về quá sớm, A Chiêu vừa đánh phục, còn chưa có để cho Ngọc Bích Băng Nhện đáp ứng chủ động khế ước cùng nàng.

Sở Chúc cũng không gấp, nói với Ngọc Bích Băng Nhện: "Ngươi tỉnh là tốt rồi, ta biết ngươi là yêu thú Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai, ngươi có hứng thú khế ước cùng ta không?"

【 Không có khả năng! 】 Ngọc Bích Băng Nhện không chút nghĩ ngợi cự tuyệt ngay. Đường đường là yêu thú cấp mười hai, làm sao sẽ khế ước cùng một nhân loại?

Yêu thú tôn trọng tự do, kết quả khế ước cùng nhân loại đó là mất đi tự do, còn phải nghe nhân loại sai phái, thể xác và tinh thần không được tự do, đại đa số yêu thú cao cấp tâm cao khí ngạo, sẽ không đáp ứng.

Ngọc Bích Băng Nhện vừa mới nói xong, đã bị một móng vuốt đá bay.

【 Khế ước với nàng! 】 A Chiêu không cho phép chất vấn nói.

Ngọc Bích Băng Nhện lạnh lùng nhìn nó: 【 Ta tôn các hạ là cường giả, cho nên phục ngươi, nhưng ta sẽ không khế ước cùng một nhân loại. Đây không chỉ có quan hệ tôn nghiêm ta là yêu thú cấp mười hai, cũng quan hệ tự do của ta. Các hạ cũng là yêu thú cao cấp, nói vậy hẳn là hiểu rõ ý nghĩ của ta là

gi. 》

Yêu thú cao cấp đều có chung kiểu ngạo, sẽ có cực ít cam tâm tình nguyện khế ước cùng nhân loại.

A Chiêu vẫn chưa bởi vậy mà tức giận, ngược lại kiểu ngạo nói: 【 Yêu thú tự do là thành lập ở trên nền móng thực lực tuyệt đối. Mà người hiện tại có cái tư cách gì nói tự do với ta? 》

Theo lời này hạ xuống, lại là một móng vuốt chụp đi qua, đá bay Ngọc Bích Băng Nhện đi ra ngoài.

Sở Chúc nhìn chằm chằm Ngọc Bích Băng Nhện bị ném tới thùng tường, lại nhìn A Chiêu như một con gió đi ra ngoài theo, thì cũng hiểu được hai tên này tuyệt đối phải đi đánh nhau.

A Chiêu rất ít sẽ ra tay, đây không chỉ là vì ẩn giấu thân phận của mình, chỉ vì Tấn Thiên đại lục cấp bậc rất thấp, nó coi thường ra tay. Nhưng mà hiện tại khác biệt, có một yêu thú cấp mười hai, vừa vận cho nó luyện tập, nếu như đánh nhau ở trong phòng, Ngọc Bích Băng Nhện có khả năng sẽ biến ảo ra hình thái cuối cùng, viện này cũng sẽ nứt vỡ, cho nên đi ra ngoài đánh là thích hợp nhất.

Đại đa số yêu thú cao cấp có thể khống chế hình thái bản thân, biến lớn thu nhỏ hoàn toàn tùy tâm.

Hai yêu thú nháy mắt thì đã biến mất không thấy.

Sở Chúc đoán hiện tại chúng nó phải đi tìm chỗ đánh nhau, cũng không có quá lo lắng, lấy ra vũ khí bản đồ đi đường và đồ vật vĩnh đến Đoạn Tinh nhai vừa rồi đối ở trong Tây Kiếm Tông.

Bé rùa ngơ ngác nhìn cái động bị phá trên tường một lát rồi bò đến bên người Sở Chúc, bình tĩnh gặm nhấm đan dược Sở Chúc nhét tới.

Sở Chúc sờ sờ mai rùa của nó, đột nhiên phát hiện linh văn trên mai rùa của nó trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, cái này đại biểu thực lực Huyền Uyên cũng có tăng trưởng. Linh văn trên mai rùa Uyên Đồ Huyền Quy là một loại dấu hiệu huyết mạch của chúng nó, linh văn càng rõ ràng sáng ngời, huyết mạch càng cường đại, thực lực cũng càng mạnh.

Bình thường A Chiêu cào linh văn của nó, kỳ thực cũng biến thành để lại hơi thở của mình ở trên đó, làm cho bé rùa hấp thu hơi thở yêu thú cao cấp của nó, có lợi cho xúc tiến nó trưởng thành.

Khi sắc trời trở một chút, rốt cuộc A Chiêu và Ngọc Bích Băng Nhện trở về.

A Chiêu như cũ là một bộ dạng tiêu yêu thú cấp thấp, da lông bóng nhoáng trơn nhuận, vừa thấy thì biết là dương rất khá. Trái lại Ngọc Bích Băng Nhện, nửa người xiêu vẹo, bò đi khập khiễng, hiển nhiên lần này bị A Chiêu sửa trị không nhẹ.

Sau khi trở về, Ngọc Bích Băng Nhện liền chủ động yêu cầu khế ước cùng Sở Chúc.

Sở Chúc nhìn A Chiêu nhảy đến trên bàn, vẽ mặt vô tội vung đuôi, lại nhìn nhìn Ngọc Bích Băng Nhện đáng thương, có điểm muốn cười. Có lẽ đời trước, ở thời điểm nàng không biết, A Chiêu cũng khi dễ Bích Tâm Châu thành như vậy. Chẳng trách sau đó thái độ Bích Tâm Châu đối với A Chiêu vô cùng tệ nhị.

Sở Chúc lấy ra quyền trục khế ước Sở gia, nhỏ một giọt máu ở trên mặt.

Khi linh quang quyền trục sáng lên, Ngọc Bích Băng Nhện cũng nhảy đến trong quyền trục, thẳng cho đến khi linh quang biến mất, giữa Sở Chúc và Ngọc Bích Băng Nhện sinh ra một loại liên hệ có như có như không, cũng không mãnh liệt, chỉ có thể cảm giác tồn tại của đối phương.

Hơn nữa đây là một phần khế ước tuyệt đối ngang hàng, cũng không sẽ làm tổn thương lẫn nhau với đối phương, thậm chí nếu một bên gặp chuyện không may, bên còn lại cũng sẽ không đã bị thương quá nặng.

Sở Chúc cảm giác được ý niệm Ngọc Bích Băng Nhện truyền qua, cười nói với nó: "Bích Tâm Châu, hoan nghênh gia nhập chúng ta."

Trong lòng nhện không được than thở, Bích Tâm Châu cũng đến đây, thật tốt.

Ngọc Bích Băng Nhện hướng nàng gật đầu, nói cho nàng, chờ thêm đoạn thời gian nữa, thương thể của nó tốt lên, là nó có thể hóa thành hình người.

Bích Tâm Châu không chỉ là yêu thú cấp mười hai, hơn nữa đã trải qua lối kiếp tu luyện ra hình người. Lần này bị thương quá nặng, hiện tại tuy rằng thức tỉnh, nhưng thương thể như cũ không có hoàn toàn chuyển tốt, cho nên không thể biến hóa, hiện tại chỉ có thể duy trì bộ dạng bản thể.

"Vậy thì không thể tốt hơn."

Sau khi Sở Chúc biểu đạt hoan nghênh nó, lấy một lọ đan dược cho chúng nó, để cho ba con yêu thú đi chơi, nàng tiếp tục bận rộn.

Ngọc Bích Băng Nhện ngửi ngửi đan dược, phát hiện hương vị có chút đặc biệt —— đặc biệt có thể khiến cho yêu thú thèm ăn, lại nhìn Uyên Đồ Huyền Quy đang say sưa ngon lành ăn đan dược, nó cũng nuốt vào một viên.

【 Ăn ngon chứ? 》 Bé rùa non nót hỏi.

Bích Tầm Châu thân nhiên nói: 【 Không tệ, không biết là vị luyện đan sư nào luyện chế, rất thích hợp khẩu vị yêu thú. 】

【 Không phải luyện đan sư, là chủ nhân tự tay luyện. 】 Nói tới đây, bé rùa liền vô cùng kiêu ngạo.

Bích Tầm Châu có chút kinh ngạc, sau khi khế ước với Sở Chúc, nó cũng cảm giác được tình huống của Sở Chúc, biết Sở Chúc là tu luyện giả khí mạch thủy thuộc tính, cũng không thích hợp luyện đan, hơn nữa con đường nàng đi là vô giả.

Nàng có tay nghề kỹ thuật luyện đan này thật không tệ.

Tuy rằng Bích Tầm Châu bị A Chiêu đánh phục, nhưng để cho nó khế ước cùng một nhân loại thì vẫn kháng cự, chỉ là tình thế có yêu thú mạnh hơn, không có biện pháp, đành phải cúi đầu. Thẳng cho đến khi phát hiện Sở Chúc lấy ra phân quyền trực khế ước cũng không phải là khế ước chủ tử, mà là khế ước ngang hàng, thế này mới trở nên cam tâm tình nguyện.

Thế đạo hiện tại mà nói, có rất ít tu luyện giả nguyện ý ký kết khế ước ngang hàng với yêu thú, không nghĩ tới còn có nhân loại bảo trì cái thói quen này.

Nó đột nhiên có chút hiểu rõ vì sao yêu thú nó nhìn không thấu hừ thật sẽ nguyện ý ở lại bên người nàng.

Còn có Uyên Đồ Huyền Quy, chỉ cần về sau Sở Chúc không ngã xuống, theo tu vi của nàng tinh tiến, đối với tu hành của Uyên Đồ Huyền Quy cũng có chỗ tốt thật lớn, so với yêu thú tự mình tìm kiếm tu luyện thì tốc độ muốn nhanh hơn. Dùng cách nói của nhân loại mà giảng giải, có thể giảm phần đầu mấy ngàn năm.

Bích Tầm Châu tâm bình khí hòa lại, ăn xong đan dược thì trở về túi linh thú nghỉ ngơi, tranh thủ tận lực dưỡng tốt thương thế.

Đã khế ước cùng nhân loại, như vậy tự nhiên phải làm tốt một khế ước thú đủ tư cách.

Ba ngày sau, mọi việc chuẩn bị xong, Sở Chúc liền mang theo ba con yêu thú xuất phát.

Đoạn Tinh nhai cách Tây Kiếm Tông có khoảng ba ngày lộ trình, có chim loan đi tới đi lui thay đi bộ.

Kỳ thực Đoạn Tinh nhai cũng là phạm vi thế lực của Tây Kiếm Tông, bởi vì trong Đoạn Tinh nhai thừa thải Toái Tinh thạch, mới bị Tây Kiếm Tông giữ lại, biến thành nơi Tây Kiếm Tông thu hoạch Toái Tinh thạch.

Đi đến trước Đoạn Tinh nhai, Sở Chúc bị đệ tử Tây Kiếm Tông canh giữ ở chỗ này ngăn lại, cho đến khi đối phương xem xét qua lệnh bài của nàng, lại có sự chứng minh của Chiêm Hòa Trạch, mới thu của nàng mười khối linh thạch, cũng đưa cho nàng một cái lưới mỏng như cánh ve.

Mười khối linh thạch chính là phí dụng đệ tử Tây Kiếm Tông tiến vào lấy Toái Tinh thạch, lưới là một loại Tinh lưới dùng sợi đặc thù dệt thành, dùng để thu hoạch Toái Tinh thạch.

"Vị sư muội này là lần đầu tiên đến đi? Khi lấy Toái Tinh thạch phải trăm ngàn lần cẩn thận, tốt nhất dùng Tinh lưới này tới lấy, để tránh làm bị thương chính mình." Đệ tử đó có lòng khuyên bảo một tiếng.

Sở Chúc nghe nói qua phương thức thu hoạch Toái Tinh thạch, lập tức nói cảm ơn với đệ tử đó, rồi cùng đi tới Đoạn Tinh nhai với mấy đệ tử Tây Kiếm Tông gần đó cũng đi lấy Toái Tinh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Năng Lực Của Ngọc Bích Băng Nhện.

Trận gió phá vào mặt, một đám nhân loại đứng ở trước Đoạn Tinh nhai nhện không được lên lút nuốt nước miếng.

Dưới Đoạn Tinh nhai có thể tùy ý thấy được lỗ xoáy không khí, khí lỗ xoáy này từ trong lòng đất phun trào ra, cao thấp bất đồng, có lúc có thể nhìn thấy Toái Tinh thạch từ trong khí lỗ xoáy phun ra. Toái Tinh thạch này có lớn có nhỏ, phẩm chất không đồng nhất, có nhỏ như cái móng tay, có to như nắm đấm, màu sắc ánh sáng cũng từ màu sắt đá đến màu đỏ thẫm, nhan sắc càng đậm thì phẩm chất càng tốt.

Tốc độ lỗ xoáy xoay tròn cũng có nhanh có chậm, khi chậm có thể thấy rõ quỹ đạo, khi nhanh có thể hút kéo hết thấy mọi vật chung quanh trong nháy mắt.

Đệ tử Tây Kiếm Tông canh giữ ở trước Đoạn Tinh nhai nói với bọn họ: "Các người có thời gian ba ngày, ba ngày sau phải bước ra. Bên này thông đến cửa vào Đoạn Tinh nhai, các người có thể đi từ hướng này. Sau khi tiến vào đây cốc, hy vọng chú ý trăm ngàn cẩn thận, trong khí lỗ xoáy phun ra Toái

Tinh thạch đánh ở trên người cũng rất đau, nếu không cẩn thận, còn có thể tai nạn chết người."

Người lần đầu tiên đến Đoạn Tinh nhai nghe nói như thế, nhin không được âm thầm nuốt nước miếng.

Nghe qua có vẻ rất nguy hiểm.

Đoạn Tinh nhai kỹ thực cũng không sâu, đáng sợ là khí lốc xoáy phun trào ra từ lòng đất, chỉ có tu luyện giả thực lực đạt tới trên Không Minh cảnh, mới có thể trực tiếp từ vách đá nhảy xuống. Người khác thực lực không đủ, bình thường chỉ có thể từ thông đạo an toàn do con người đào bới ra đi xuống.

Như thế cũng có thể tránh đi khí lốc xoáy không chỗ nào không có.

Hôm nay tới nơi này là một đám tu luyện giả dưới Không Minh cảnh, tự nhiên không thể thật sự nhảy xuống đó, chỉ có thể đi thông đạo an toàn.

Sau đó đó đệ tử trông giữ nhai còn nói một ít hạng mục công việc cần chú ý, cùng với địa khu nguy hiểm nào không thể đi, thì để cho nhóm người này đi xuống.

Một cầu thang quanh co đi xuống thông tới đáy cốc Đoạn Tinh, một đám người vừa chạy vừa nhảy, đi hết một canh giờ (=2h), mới đến đáy cốc.

Đi ra khỏi thông đạo an toàn xuống đáy cốc, lọt vào trong tầm mắt đó là từng cái khí lốc xoáy từ trong lòng đất dưng mãnh phun ra, cao thấp to nhỏ không đồng nhất. Có cái cao mấy trăm trượng, có cái thấp không đến nửa trượng, khí lốc xoáy càng cao, quy mô càng lớn, cũng càng đồ sộ, chỉ có thân ở trong đó, mới có thể cảm nhận được loại rung động này.

Đột nhiên, một người kêu ôi một tiếng.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nọ ôm đầu, mà bên cạnh hắn có một khối Toái Tinh thạch lớn màu sắt đá.

"Hắc, Tàn Cảnh, vận khí không tệ nha." Bên cạnh, một đệ tử Tẩy Kiếm Tông cười nói.

Đệ tử kêu là Tàn Cảnh nhặt khối Toái Tinh thạch lên, dờ khóc dờ cười nói: "Không nghĩ tới vừa tới đã bị đập đầu, cổ tình không đập khối lớn một chút, lại nhỏ như vậy..."

Tuy rằng ghét bỏ, nhưng vẫn thu hồi lại.

Trong Đoạn Tinh nhai có quy định bất thành văn, Toái Tinh thạch từ trong khí lốc xoáy phun ra, đập đến người không hay ho nào thì chính là của người đó.

Bình thường Toái Tinh thạch từ trong khí lốc xoáy phun ra, nó sẽ bị khí lốc xoáy sinh ra hấp lực hút trở về lòng đất một lần nữa, nhưng mà có đôi khi cũng sẽ xuất hiện lệch lạc, đến lúc đó Toái Tinh thạch đó sẽ từ giữa không trung đập đến mặt đất.

Nhưng mà nếu không có ai lượm nó, nó lại sẽ bị lực khí lốc xoáy chung quanh hút trở về, trở lại dưới lòng đất một lần nữa, trộn cùng một chỗ với Toái Tinh thạch ở dưới lòng đất rồi lại không ngừng cuộn cuộn trong khí lốc xoáy, tiếp tục bị khí lốc xoáy tán loạn trong lòng đất cọ sát va chạm. Có lẽ là mấy ngàn mấy vạn năm sau, bị mài thành một khối Toái Tinh thạch phẩm chất cao, tiếp tục bị khí lốc xoáy phun trào phun ra khỏi mặt đất.

Đây là giai đoạn Toái Tinh thạch phải trải qua, mang theo quy luật kỳ dị nào đó.

Cũng chỉ có lặp lại cọ sát va chạm không ngừng như vậy, mới có thể biến thành Toái Tinh thạch tài liệu có thể rèn ra Toái Tinh kiếm vô cùng cứng cỏi.

Tàn Cảnh được một khối đầu tốt đẹp, làm cho đệ tử khác cũng nóng lòng muốn thử.

"Vị sư muội này, muốn đi cùng nhau với chúng ta hay không?" Một nam đệ tử đỏ mặt hỏi.

Nam đệ tử khác ở chung quanh cũng nhin không được nhìn qua đây, lớn tuổi một chút còn có thể trấn định được, một ít người trẻ tuổi đã muốn xuân tâm rực rộ, ước gì vị sư muội này đáp ứng.

Từ khi vừa mới bắt đầu, thì bọn họ đã chú ý tới sư muội cùng đi theo xuống dưới này, hiện tại mới mở miệng thăm dò, đã không dễ dàng.

Sở Chúc mười lăm tuổi đã trở mã được duyên dáng yêu kiều, cực có ý nhị thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp, dung mạo càng phát ra xinh đẹp không tỳ vết, khí chất gây yếu thanh thuần, hoàn toàn chính là một đóa bạch liên hoa nhu nhược thuần khiết không tỳ vết, có thể dễ dàng kích thích ý muốn bảo hộ của nam nhân, tâm nữ nhân ghen tị.

Đệ tử Tẩy Kiếm Tông làm sao gặp qua bạch liên hoa nhu nhược thanh thuần như vậy? Hoàn toàn không giống với các sư tỷ sư muội buru hân trong tông môn bọn họ. Hai mắt nhìn thấy mà đều không nhin được mặt đỏ tim đập, chỉ mong có thể được lọt vào mắt xanh của mỹ nhân.

Chỉ có thể nói, đám kiếm tu suốt ngày làm bạn với kiếm kinh nghiệm từng trải vẫn là quá ít.

Yêu thú trên vai Sở Chúc dùng ánh mắt lãnh khốc nhìn y bây giống đực không có ý tốt này, móng vuốt bén nhọn thiếu chút nữa xuất ra từ trong đệm thịt.

Không cần chờ A Chiêu nổi bão, Sở Chúc đã cự tuyệt rất nhanh, một đám người chỉ có thể tiếc nuối rồi thôi.

Sở Chúc cũng chọn một phương hướng ngược lại với bọn họ mà đi, vòng qua khí lốc xoáy, dần dần biến mất ở trong đó.

Đi đến trước một cái khí lốc xoáy cao mười trượng, Sở Chúc nhìn chằm chằm chỗ tiếp giáp giữa khí lốc xoáy và mặt đất, rất nhanh thì nhìn thấy bóng dáng chột lóc rồi biến mất trong khí lốc xoáy. Bóng dáng đó có tốc độ cực nhanh, mắt thường căn bản không thể bắt giữ, lập tức nhảy lên đến phía trên khí lốc xoáy, phun một cái, tiếp theo lại bị hút vào trong khí lốc xoáy lần nữa, cuối cùng trở về lòng đất.

Sở Chúc quan sát trong chốc lát, đột nhiên nhảy vọt lên không, đập vách núi nhảy đến phía trên khí lốc xoáy, đứng vững trước lực hút của khí lốc xoáy, dùng Tinh lưới bao phủ Toái Tinh thạch đang đứng mảnh phun ra.

Loại Tinh lưới đặc chế này có thể tuyệt đối ngăn cách lực hút của Toái Tinh thạch và khí lốc xoáy.

Trở lại mặt đất một lần nữa, Sở Chúc linh hoạt tránh đi khí lốc xoáy chung quanh, mở Tinh lưới ra, chỉ thấy bên trong là một khối Toái Tinh thạch cỡ nắm đấm trẻ con, ánh sáng màu sắt đá, là một khối Toái Tinh thạch cấp ba.

Phẩm chất Toái Tinh thạch từ cấp một đến cấp mười, cấp mười là Toái Tinh thạch cao nhất, hiện ra màu đỏ thẫm, có thể rèn ra Toái Tinh kiếm tốt nhất. Nhưng mà Toái Tinh thạch loại phẩm chất này vô cùng khó thu hoạch, hơn nữa số lượng cũng không nhiều, rất khó gặp được.

Giống như Toái Tinh thạch Chiêm Hòa Trạch đưa cho Sở Chúc là cấp sáu, đã rất khó có được.

Sở Chúc thu hồi, lại trông coi trong chốc lát, phát hiện khí lốc xoáy này tạm thời sẽ không ra tiếp Toái Tinh thạch thì đi tìm chỗ khác.

Dưới đất, khí lốc xoáy không ngừng thay đổi, không có quy luật, đều không phải là mỗi một cái khí lốc xoáy đều sẽ phun ra Toái Tinh thạch, cái này cần con người tự mình đi tìm kiếm.

Mà quá trình thu hoạch Toái Tinh thạch này, rất nhiều khảo nghiệm, không chỉ có khảo nghiệm nhãn lực, sự chịu đựng, năng lực phản ứng, còn có tốc độ. Nếu tốc độ theo không kịp, căn bản không có biện pháp thu hoạch, chỉ có thể trở mặt nhìn Toái Tinh thạch bị hút trở lại lòng đất một lần nữa.

Nửa ngày sau, Sở Chúc nhận được một khối Toái Tinh thạch cấp năm, hai khối cấp bốn, năm khối cấp ba.

Cái thành tích này rất không tệ, nhưng Sở Chúc đối với phẩm chất của mấy Toái Tinh thạch này vẫn có chút bất mãn, nàng muốn chế tạo Toái Tinh kiếm phẩm chất là trên cấp bảy, ít nhất phải có một viên Toái Tinh thạch cấp tám mới được.

Nhưng Toái Tinh thạch cấp tám không phải dễ tìm như vậy, cho dù có thể tìm được, coi như thực lực hiện tại của nàng cũng không lấy được.

Tuy rằng có thể mua, nhưng Sở Chúc không có nhiều tiền như vậy để đi mua Toái Tinh thạch cao cấp, cũng không có phương pháp.

Một hôm hơn nửa ngày, ở dưới sự nhắc nhở của A Chiêu, Sở Chúc tìm một nơi được hai tảng đá lớn vây thành góc nghỉ ngơi.

Ngồi ở trên nệm êm trải trên mặt đất, Sở Chúc đều kêu Uyên Đồ Huyền Quy và Ngọc Bích Băng Nhện trong túi linh thú ra, chia một ít lương khô mang đến, thuận tiện mỗi một con đều có một viên đan dược làm ăn vặt.

Ngọc Bích Băng Nhện liếc mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh một cái, không khỏi có chút kinh ngạc.

【Nơi này là một cái quảng Toái Tinh thạch?】Ngọc Bích Băng Nhện vô cùng ngoài ý muốn, trong Huyền thế giới linh khí loãng này thế nhưng sẽ có quảng Toái Tinh thạch không lồ như vậy, xem ra cũng không phải quá tệ.

Không có người trả lời nó, Sở Chúc nghe không hiểu lời nó nói, A Chiêu và Huyền Uyên vội vàng ăn gì đó.

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn hai cái đầu miệt mài cắn cỏ ăn, trước mặt A Chiêu là mấy cái chân gà nướng, đây là Sở Chúc chuẩn bị trước đó, đặt ở trong Trữ Nạp Giới. Bởi vì làm không lâu, cho nên khi vừa lấy ra thì còn nóng hừng hực, bóng nhảy mỡ, thơm ngào ngạt. Mà trước mặt Huyền Uyên trừ bỏ một viên đan dược ra, còn có một chút quả vặt, chạy măn đều có, chậm rì rì ăn.

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn bọn nó trong chốc lát, quyết định không so đo với tiểu hài tử, rồi nhìn về phía Sở Chúc, nhấn gừ ý niệm đơn giản của mình tới cho nàng.

"Người có biện pháp lấy được Toái Tinh thạch phẩm chất cao?" Sở Chúc kinh ngạc nhìn nó, sau đó nghĩ đến thói quen dùng vũ khí của nó, nhất thời hiểu ra.

Ngọc Bích Băng Nhện bước chân tới nàng duỗi duỗi, xem như trả lời vấn đề của nàng.

Làm một yêu thú cấp mười hai, cho dù hiện tại bị thương, chỉ có thể lấy ra ba thành thực lực, nhưng cũng đã đủ.

Sở Chúc cao hứng cười nói: "Vậy thì được, đợi lát nữa liền phiên toái người." Trong lòng lại thầm nghĩ, quả nhiên Bích Tầm Châu là cực kì giỏi.

Lại nhìn hai đứa đang vui đùa miệt mài ăn, Sở Chúc âm thầm lắc đầu.

A Chiêu thì thôi, bây giờ bé rùa Huyền Uyên còn là kỳ ấu sinh, nếu muốn nó có thể giúp đỡ bận rộn, còn phải đợi.

Tiền kỳ ngự thú sư Sở gia đều chỉ có thể dựa vào chính mình, chỉ có hậu kỳ sau khi yêu thú trưởng thành rồi, mới có thể trở tài.

Ăn com xong, Sở Chúc và Ngọc Bích Băng Nhện cùng nhau nghiên cứu bản đồ, rất nhanh lại xuất phát lần nữa.

Khi chạng vạng, Sở Chúc đã mang theo ba con yêu thú đi đến trước một cái khí lỗ xoáy, khí lỗ xoáy này to lớn, cao tới trăm trượng. Quan sát từ giữa không trung, bán kính có vài chục trượng, chỉ riêng lỗ thủng khí lỗ xoáy thì ước chừng có một trượng. Mà lực hút chung quanh khí lỗ xoáy cũng cực lớn chưa từng có. Khi Sở Chúc ở cách khí lỗ xoáy khoảng trăm trượng, thì đã không thể đi qua, đi qua tiếp sẽ bị khí lỗ xoáy hút vào trong, cuối cùng kết cục là bị áp lực cường đại trong khí lỗ xoáy xoắn thành thịt nát.

Cũng bởi vì như thế, cho nên Toái Tinh thạch phẩm chất cao mới khó thu hoạch như thế.

Sở Chúc tránh ở sau chỗ tiếp giáp vách núi và một tảng đá to, ngón tay bám vào tảng đá, làm vậy để ngăn cản lực hút sinh ra từ khí lỗ xoáy.

A Chiêu và Huyền Uyên một trái một phải chiếm cứ cả vai nòng, cũng lộ đầu nhìn.

Chỉ thấy chỉ một Ngọc Bích Băng Nhện to bằng đầu nắm tay đi ra, đón lực hút khí lỗ xoáy đáng sợ. Khi nó đi đến khoảng cách khí lỗ xoáy ba mươi trượng thì dừng lại, tiếp theo đó tốc độ thân thể con Ngọc Bích Băng Nhện lấy mắt thường có thể thấy được trở nên lớn hơn, thẳng cho đến khi cao cỡ nửa người thì mới ngừng biến hóa.

Một sợi băng tơ trơn bóng như tuyết xuất hiện từ bụng Ngọc Bích Băng Nhện, bay nhanh mà đi tới khí lỗ xoáy, cuối cùng nhập vào trong đó.

Ở trong lực hút xoắn đáng sợ của khí lỗ xoáy, sợi băng tơ đó vẫn chưa bị xoắn đứt, có thể thấy được trình độ cứng cỏi của nó.

Băng tơ rung động ở giữa không trung, Ngọc Bích Băng Nhện cũng yên lặng bất động, thẳng cho đến khi một bóng dáng từ lòng đất thoát ra, đột nhiên Ngọc Bích Băng Nhện cử động, nhanh chóng thu lưới.

Phịch một tiếng, một khối Toái Tinh thạch nên ở phụ cận Sở Chúc, vừa mới rớt xuống, khi Toái Tinh thạch đó cũng bị lực hút của khí lỗ xoáy hút trở về một lần nữa, lại bị băng tơ cuốn lấy giữ chặt nó.

Ngọc Bích Băng Nhện bò lại đến, đẩy khối Toái Tinh thạch đi qua cho Sở Chúc.

Con nhện cực lớn cao nửa người ở ngay trước mặt, tản ra hơi thở cường hãn của yêu thú cấp mười hai, cho dù mỹ lệ giống như ngọc bích phi thúy, vẫn làm cho người ta rất áp lực như cũ, người có sức thừa nhận hơi yếu một chút, chỉ sợ lúc này đã muốn sụp đổ.

Nhưng mà đời trước Sở Chúc và nó ở chung thật lâu, đã quen thuộc hơi thở của nó, thậm chí đã thấy qua bộ dạng khi hình người của nó, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng sau khi nó biến hóa, thật sự là không sợ hãi, thậm chí có chút hân hoan.

Toái Tinh thạch Ngọc Bích Băng Nhện thành công mang về đến cho Sở Chúc lớn cỡ nắm đấm người lớn, cả vật thể là màu đỏ thẫm, đúng là một khối Toái Tinh thạch phẩm chất cao cấp gần cấp mười.

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn A Chiêu, giống như không có việc gì hỏi: 【Lão đại, thế nào?】

A Chiêu cũng giống như không có việc gì nói: 【Không tệ, tiếp tục cố gắng, kiếm nhiều chút để đổi linh thạch.】

Ngọc Bích Băng Nhện: 【... ...】

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bích Tầm Châu Am Hiểu Sâu Đạo Lý Đầu Cơ Trục Lợi.

Bình thường thiên tài địa bảo hình thành, nói chung có liên quan với hoàn cảnh địa vực kỳ lạ.

Lượng quặng Toái Tinh thạch danh nghĩa Tây Kiếm Tông này ẩn chứa vô cùng phong phú, đối với người Tấn Thiên đại lục mà nói, chẳng có gì lạ, nhưng đối với một Huyền thế giới linh khí loãng mà nói, lại đủ để khiến cho người ta giật mình.

Nó và địa mạch nó tiếp cận ở dưới lòng đất điều có liên quan, trong địa mạch này có vô số nguyên tố khí mạch, khí mạch hình thành vô số khí lỗ xoáy phun trào mà ra. Trải qua hơn mười triệu năm không ngừng mài mòn và chạm, rốt cuộc sinh ra thành quặng Toái Tinh thạch này, chỉ cần địa mạch không ngừng, quặng Toái Tinh thạch sẽ sinh sôi diễn sản không thôi.

Toái Tinh thạch là một loại tài liệu luyện khí thuần thiên nhiên, công dụng lớn nhất đó chính là rèn vũ khí và tàu con thoi.

Đương nhiên người Tán Thiên đại lục chỉ biết là Toái Tinh thạch có thể rèn vũ khí, Toái Tinh kiếm Tẩy Kiếm Tông ở Tán Thiên đại lục bởi vậy mà nổi tiếng, trở thành một trong những dấu hiệu của Tẩy Kiếm Tông. Nhưng người biết Toái Tinh thạch còn có thể luyện ra tàu con thoi cũng rất ít, lấy trình độ luyện khí của Tán Thiên đại lục, còn không đủ để chạm được đến loại luyện khí thuật cao cấp như tàu con thoi này.

Ngọc Bích Băng Nhện kiến thức rộng rãi, tự nhiên biết tác dụng của Toái Tinh thạch. Đối với Tẩy Kiếm Tông chiếm một quãng Toái Tinh thạch thế nhưng lại rộng rãi cho phép bọn họ tiến vào ba ngày như vậy, thậm chí không can thiệp hành vi của bọn họ, chỉ tùy ý thu mười khối linh thạch hạ cấp...

Không thể không nói, Ngọc Bích Băng Nhện cũng sợ ngáy người.

Kính ngạc đến ngây người qua đi, nó quyết định sẽ nhân cơ hội tiện tay vơ vét nhiều thêm một ít Toái Tinh thạch, tốt nhất là Toái Tinh thạch cao cấp.

Đương nhiên, Tẩy Kiếm Tông sẽ hào phóng như vậy, kỳ thực cũng có liên quan với Toái Tinh thạch cao cấp rất hiếm có. Hơn nữa lực xoắn của khí lốc xoáy sinh ra Toái Tinh thạch cao cấp quá mức đáng sợ, võ giả tầm thường căn bản không thể tới gần, càng không cần phải nói là muốn dựa vào vũ khí thu hoạch, cho dù là pháp bảo bản mạng, tới gần khí lốc xoáy căn bản không thể không chế được.

Bình thường võ giả cấp thấp tiến vào, nhiều nhất cũng chỉ có thể thu hoạch Toái Tinh thạch cấp hai cấp ba, thời gian ba ngày căn bản không đủ dùng.

Nhưng mà đối với Ngọc Bích Băng Nhện mà nói khó khăn không lớn.

Băng tó của Ngọc Bích Băng Nhện vô cùng cứng cỏi, có thể ngăn cản lực xoắn của khí lốc xoáy. Tuy rằng phải cần một ít thời gian, lại có thể làm cho nó lấy tốc độ nhanh nhất lấy Toái Tinh thạch trong khí lốc xoáy vào tay, hệ số nguy hiểm cực thấp.

Có Ngọc Bích Băng Nhện gia nhập, tới ngày hôm sau, số lượng Toái Tinh thạch Sở Chúc nhận được cực kì khả quan, nhìn Toái Tinh thạch trong Trữ Nạp Giới, lấy phẩm chất trên cấp bảy làm chủ. Không phải cấp bảy, Ngọc Bích Băng Nhện căn bản là chướng mắt.

Buổi tối khi nghỉ ngơi, một người ba yêu thú làm tổ nghỉ ngơi ở trong sơn động căn gió.

Sở Chúc đang kiểm kê Toái Tinh thạch trong Trữ Nạp Giới, ấn phẩm chất mà phân loại chúng nó, ba con yêu thú thì lại ở bên cạnh hưởng thụ món ngon và đan dược.

Bởi vì Ngọc Bích Băng Nhện biểu hiện quá mức xuất sắc một ngày, cho nên Sở Chúc cũng không keo kiệt ăn ngon, đồ ăn và đan dược đều có, còn có quả Băng Lân mà Ngọc Bích Băng Nhện thích ăn.

Khi nhìn thấy Sở Chúc lấy ra hai quả Băng Lân, Ngọc Bích Băng Nhện đã vô cùng giật mình.

"Ta nghe nói yêu thú băng hệ rất thích quả Băng Lân, trước kia ở trong thành thị nhìn thấy có người bán, nên đã mua về." Sở Chúc giống như không có việc gì hồi đáp, chưa nói đây là năng đặc biệt chuẩn bị trước đó.

Bích Tầm Châu luôn luôn là đồng bọn tốt, Sở Chúc hiếm khi gặp được nó một lần nữa, thì nghĩ chuẩn bị cho nó một ít.

Quả Băng Lân to như nắm đấm, hình dạng không theo quy tắc, trên vỏ có một loại vải băng tinh mịn, cả vật thể như bông tuyết, có thể nhìn thấy được thịt quả trong suốt bên trong bao vây lấy hột màu xanh ngọc, vào tay thì băng lãnh, hương vị thanh đậm, nhân loại cũng không thích lắm, nhưng yêu thú băng hệ lại rất thích.

Vắt vả làm việc một ngày, buổi tối lại được hai quả Băng Lân, quả thực không thể thích hơn.

Đột nhiên Ngọc Bích Băng Nhện cảm thấy chủ nhân này rất không tệ, cẩn thận dịu dàng, nếu lão đại đừng không chế phục dịch thú như vậy thì tốt rồi.

Huyền Uyên chậm rãi rì rầm nhấm đan dược, không biết nghĩ đến cái gì, hỏi: 【Toái Tinh thạch có thể bán rất nhiều linh thạch sao?】

【Đương nhiên.】 Ngọc Bích Băng Nhện trả lời, đột nhiên nghĩ đến tình huống Tán Thiên đại lục, lại nói: 【Nhưng mà nhân loại ở Huyền đại lục cấp bậc thấp này sẽ không biết phân biệt tốt xấu, nếu mang nó đi Địa Hoang giới, ở đó mới đáng giá.】

Ngọc Bích Băng Nhện am hiểu sâu đạo lý đầu cơ trục lợi, ở trong thế giới cấp thấp lấy giá thấp thu mua khoáng thạch hiếm có, đến trong thế giới cao cấp bán ra giá cao, trung gian kiếm chênh lệch giá, gần như là không chỉ mấy chục lần đến mấy trăm lần. Càng không cần phải nói Toái Tinh thạch hiện tại, chỉ tồn có mười khối linh thạch cấp thấp đã có thể miễn phí thu hoạch, chỉ cần có năng lực, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Đột nhiên Ngọc Bích Băng Nhện cảm thấy Tán Thiên đại lục này cũng không tệ tí nào, ít nhất chỉ là quãng Toái Tinh thạch này, cũng đủ để cho Tán Thiên đại lục nổi tiếng.

Nghĩ đến đây, Ngọc Bích Băng Nhện đột nhiên hỏi: 【Lão đại, Tán Thiên đại lục này có một quãng Toái Tinh thạch như vậy, vì sao chưa bao giờ nghe nói có tu luyện giả thế giới cao cấp tiến đến?】

Tình hình chung, nếu như phát hiện mấy đại lục ở Huyền thế giới cấp thấp có thiên tài địa bảo trân quý gì, một khi tu luyện giả đại lục cao cấp phát hiện, sẽ lập tức phái người tới can thiệp, cũng chiếm cứ luôn. Huống chi Toái Tinh thạch còn là một trong những tài liệu chủ yếu luyện chế tàu con thoi, là vật

hiếm lạ ở Địa Hoang giới, không có đạo lý biết có một quãng Toái Tinh thạch như vậy tồn tại, lại vẫn không có tiếng gió gì.

Trừ phi Tán Thiên đại lục vẫn luôn ngăn cách, ngay cả tu luyện giả thế giới cao cấp cũng không cách nào phát hiện.

【Ta làm sao mà biết?】A Chiếu gặm nhấm chân gà, không chút để ý nói.

Ngọc Bích Băng Nhện âm trầm liếc mắt nhìn nó một cái, tuy rằng cho tới bây giờ A Chiếu không biểu hiện ra cái gì khác thường —— trừ bỏ đánh nó một trận, nhưng nó cảm thấy lão đại này lại lịch bất phàm. Không nói A Chiếu, cho dù là Uyên Đồ Huyền Quy bị khế ước triệu hồi đến, có lẽ cũng không phải Huyền thế giới cấp bậc như Tán Thiên đại lục có thể có được.

Bản thân Ngọc Bích Băng Nhện cũng không phải yêu thú thuộc Tán Thiên đại lục.

Rốt cuộc Sở Chước kiểm kê xong Toái Tinh thạch hôm nay có được, nói với Ngọc Bích Băng Nhện: "Hôm nay nguoi vát và rồi, hôm nay tổng cộng có được năm trăm khối Toái Tinh thạch, trong đó cấp mười có hai khối, cấp chín có tám mươi ba khối, cấp tám..."

Nghe Sở Chước tự thuật, Ngọc Bích Băng Nhện chậm rãi ăn xong quả Băng Lân, nhấn ý nguyện của mình tới nàng.

Sở Chước cảm giác được ý tứ Ngọc Bích Băng Nhện, nhện không được sừng sốt, tiếp theo thiếu chút nữa cười rộ lên.

Ngọc Bích Băng Nhện kêu nàng thừa dịp cơ hội lần này, thu Toái Tinh thạch nhiều hơn, về sau có chỗ hữu dụng lớn.

Có ích lợi gì thì Sở Chước còn không biết, nhưng từ trước đến nay Ngọc Bích Băng Nhện làm việc luôn có trình tự của mình, chưa bao giờ sẽ bắn tên không đích, nghe nó thì không sai.

Đời trước nàng chưa có tới Đoạn Tinh nhai lấy Toái Tinh thạch, cho nên Bích Tầm Châu vẫn chưa nói cho qua nàng Toái Tinh thạch ngoại trừ đúc vũ khí thì còn có ích lợi gì.

Xem ra, chỉ cần thay đổi một ít quỹ đạo, rất nhiều chuyện vẫn có biến hóa, đều không phải là đã hình thành thì không thay đổi.

Đi đến Đoạn Tinh nhai ngày thứ ba, Ngọc Bích Băng Nhện và Sở Chước nhiệt tình mười phần như cũ.

A Chiếu nhàn nhã ngồi xôm ở trên vai Sở Chước, thường xuyên lấy cái đuôi đi gãi quấy nhiễu nàng, bé rùa ghé vào trên vai bên kia của Sở Chước, ngo ngác nhìn Ngọc Bích Băng Nhện bận rộn.

Đối với nhóc rùa Huyền Uyên bây giờ còn là một ấu tể trong giai đoạn trưởng thành, ở đây người và yêu thú đều không có yêu cầu gì đối với nó.

Nhưng mà khi Ngọc Bích Băng Nhện thu một khối Toái Tinh thạch cấp chín, trong lúc băng tơ của nó đột nhiên bị khí lốc xoáy cường đại xoắn đứt, khi mất thấy Toái Tinh thạch đó sắp bị hút trở về, đột nhiên xuất hiện một thủy kính, ngăn nó lại.

Một sợi băng tơ cũng nhân cơ hội quán tốt khối Toái Tinh thạch đó một lần nữa rồi kéo trở về.

Sở Chước nhện không được nhìn về phía bé rùa ngo ngác như cũ.

Huyền Uyên là yêu thú thủy hệ cấp mười, tuy rằng cấp bậc so ra kém hơn Ngọc Bích Băng Nhện, nhưng trong cơ thể nó có một chút huyết mạch thần thú Huyền Vũ. Chỉ cần đến khi nó có thể trưởng thành, kích phát huyết mạch Huyền Vũ, thì sẽ vượt qua yêu thú cấp mười hai, trở thành thần quý Huyền Vũ. Đây là thua kém của yêu thú cấp mười hai phổ thông. Cho dù hiện tại cấp bậc Ngọc Bích Băng Nhện cao hơn Huyền Uyên, nhưng tới giai đoạn trưởng thành mà nói, ngược lại Ngọc Bích Băng Nhện không kịp Uyên Đồ Huyền Quy.

Từ trong đó cũng có thể thấy được, cấp bậc yêu thú đều không phải là quyết định hết thảy, thậm chí có một vài yêu thú trong cơ thể có huyết mạch thần thú, cho dù cấp bậc có vẻ thấp, chỉ cần có thể kích phát huyết mạch thần thú trong cơ thể, sẽ Nhất Phi Túng Thiên (bay một cái tới tận trời).

Thấy chủ nhân và A Chiếu nhìn nó, Huyền Uyên chậm rì rì nói: 【Ta cũng rất có ích ...】

Sở Chước cảm giác được tâm tình của nó, sờ sờ mai rùa của nó, đưa cho nó một viên đan dược, tiếp tục bận rộn.

Thời gian nửa ngày, bọn họ lại có được đến gần ba trăm khối Toái Tinh thạch cao cấp, một số Toái Tinh thạch trung cấp.

Nếu không phải Tây Kiếm Tông quy định chỉ có ba ngày thời gian, hơn nữa mỗi người chỉ có thể vào đoạn tinh nhai một lần, Ngọc Bích Băng Nhện còn muốn đợi lâu chút, đến thêm vài lần.

Như vậy một quãng Toái Tinh thạch bày xếp ở trong này mặc cho người tự động thu hoạch, nhìn đã khiến cho người ta động tâm.

Sau khi thu một Toái Tinh thạch do khí lốc xoáy phun ra, ngồi đợi trong chốc lát, phát hiện sắp tới nó sẽ không lại phun ra Toái Tinh thạch chất lượng cao, vì thế tiếp tục xuất phát xuống phía dưới một khí lốc xoáy khác.

Sở Chước nhìn bản đồ, khu vực này tại bọn họ đang đứng bị phân chia là khu vực nguy hiểm, tu luyện giả không phải ở trên Không Minh cảnh tốt nhất dừng tới, đây cũng là vì cam đoan an toàn cho tu luyện giả dưới Không Minh cảnh. Nhưng mà Sở Chước có Ngọc Bích Băng Nhện hộ tống, thật ra cũng không cần lo lắng, trong những khu vực khí lốc xoáy nguy hiểm này phun ra Toái Tinh thạch phẩm chất rất cao, đương nhiên phải chạy sang hướng

này.

Đột nhiên, lỗ tai A Chiêu giật giật, dùng cái đuôi vòng ở cổ Sở Chúc.

Sở Chúc bị nó siết đến thiếu chút nữa không thở nổi, có kinh nghiệm đời trước, nàng nhanh chóng trốn tới giữa một kẽ núi.

Ngọc Bích Băng Nhện nhảy vọt lên, nhanh chóng bò đến phía trên vách tường núi cao mấy trăm mét, thu nhỏ mình lại, thoát nhìn tựa như một con nhện con không đáng để mắt, bám tơ bám vù ở nham thạch lồi ra, rù xuồng ở giữa không trung, một đôi ánh mắt băng lãnh nhìn xuống phía dưới.

Một người ba yêu trốn đi rồi, thì thấy đến cách đó không xa trong một con đường núi chật hẹp có một người bị thương dọc theo vách núi vội vàng chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sở Chúc Biểu Diễn Tâm Cơ.

Lập tức Sở Chúc đã nhận ra người bị thương đó, đúng là Tàn Cảnh khi tiến vào đáy cốc Đoạn Tinh thì bị Toái Tinh thạch từ trên trời giáng xuống đập trúng đầu.

Hai đôi Sở Chúc tới nay, tu hành ở Tây Kiềm Tông đều phá lệ cố gắng, vẫn luôn vui đầu tu luyện, rèn luyện thân thể, đối với rất nhiều đệ tử Tây Kiềm Tông cũng không quen thuộc, nên giờ cũng không biết Tàn Cảnh này là đệ tử ngọn núi nào của Tây Kiềm Tông.

Thương thế của Tàn Cảnh thoát nhìn vô cùng nghiêm trọng, vạt áo trước ngực bị máu nhiễm đỏ, sắc mặt trắng bệch, nghiêng ngã lao đảo chạy tới chỗ nàng đang tránh.

Sở Chúc chỉ do dự trong chốc lát, rồi quyết định ra tay.

Lập tức Sở Chúc liền hạ lệnh cho Ngọc Bích Băng Nhện đang leo lên ở trên vách núi đá.

Tàn Cảnh nghiêng ngã lao đảo chạy tới, bởi vì mất máu quá nhiều, trước mặt biến thành từng đợt màu đen, hẳn biết khả năng mình sắp chống đỡ không được, nhưng mà hắn vẫn không dám thả lỏng, ý chí cầu sinh làm cho hắn cắn răng liều mạng trốn.

Ngay tại khi hắn chống đỡ không nổi sắp ngã xuống, đột nhiên thân thể bị cái gì đó cuốn lấy, nhẹ nhàng treo lơ lửng lên trên, mấy thứ này ép đến miệng vết thương, hắn đau đến mức mặt tối sầm, tiếp theo cũng không biết gì nữa.

Sở Chúc nhìn Tàn Cảnh bị tơ nhện trói gô kéo lên giữa không trung, nhanh chóng biến mất ở trong một con đường núi, nàng cũng tùy tiện chọn rồi lập tức chạy tới một con đường núi khác.

Đáy cốc Đoạn Tinh có mấy tuyến đường chính rộng rãi bao la, chung quanh còn có vô số con đường núi tương đối mà nói khá chật hẹp. Mấy con đường núi địa thế chật hẹp thì ít khí lốc xoáy, hơn nữa độ cao khí lốc xoáy đại đa số chỉ có nửa trượng đến một trượng, lực hút xoắn cũng không lớn, đối với võ giả cấp thấp mà nói cũng không nguy hiểm, những đường núi này cũng là dễ thông với mấy con đường chính.

Sở Chúc chạy một lát thì dừng lại, ngồi canh giữ ở trước một khí lốc xoáy, vừa vặn lúc này khí lốc xoáy đó phun ra một khối Toái Tinh thạch, Sở Chúc giương Tinh lưới trong tay lên, bắt lấy khối Toái Tinh thạch đó.

Khi vừa bắt lấy Toái Tinh thạch, thì cảm giác được chỗ phía sau cách mấy trăm trượng có hai đạo hơi thở, tiếp theo là một giọng nói ngọt ngào truyền đến.

"Vị sư muội này, lúc này ngươi có nhìn thấy người nào qua đây không?"

Sở Chúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa là một đôi nam nữ, nam ngũ quan anh tuấn, mặc một bộ trường bào màu trắng Lưu Vân, áo khoác lụa mỏng xanh, phá lệ anh tuấn tiêu sái, tác phong nhanh nhẹn. Nữ mặc váy Nguyệt Hoa màu hồng nhạt, đầu cắm bảo trâm, bên hông treo một cái trường tiên dài nhỏ màu xanh, thoát nhìn xinh đẹp lại mỹ lệ.

Lời vừa rồi đó, chính là thiếu nữ này hỏi.

Khi nhìn đến Sở Chúc, hai người đó cũng có chút kinh ngạc, thật sự là một bộ dạng dịu dàng yếu ớt, vừa nhìn thì biết dễ bắt nạt. Chẳng qua cũng chỉ là nhìn, vùng này chính là khu vực nguy hiểm, bình thường đệ tử Tây Kiềm Tông sẽ không dễ dàng qua đây, nàng dám chạy đến nơi đây, hẳn là có cái gì đó dễ dựa vào, đại đa số người thông minh sẽ rất ít trông mặt mà bắt hình dong.

Lập tức nữ tử mặc váy nguyệt hoa vẻ mặt lo lắng trùng trùng hỏi: "Vị sư muội này, lúc trước một đồng bạn của chúng ta khi thu hoạch Toái Tinh thạch vô ý bị thương, sau đó lạc đường, cũng không biết ở đâu, chúng ta đều vội vã tìm hân, người nhìn thấy hân không?" Tiếp theo lại miêu tả bộ dạng đồng bạn ăn mặc một phen.

Thần sắc Sở Chúc trầm tĩnh, thoạt nhìn dáng vẻ sạch sẽ động lòng người, hơi nhíu mi lại, giọng nói rõ ràng: "Ta cũng vừa đến nơi này tìm Toái Tinh thạch, vẫn chưa nhìn đến người nào lại đây, có khả năng hân cũng không có đi bên này."

Trong lòng cô nương đó cũng không tin, trên mặt cũng không hiện ra, như cũ là vẻ lo lắng trùng trùng.

Lại hỏi vài câu, thấy Sở Chúc đều là vẻ bình tĩnh hoặc là không biết, trong lòng biết hỏi không ra cái gì, đành phải thôi.

Hai người lập tức rời khỏi.

Bọn họ thoạt nhìn thực vội, cũng không biết là thật lo lắng "đồng bạn" bị thương, hay là cái khác.

Sở Chúc nhìn phương hướng bọn họ rời đi, đột nhiên phát hiện khí lốc xoáy bên cạnh lại phun ra một khối Toái Tinh thạch, phi thân nhảy lên xẹt qua trên không khí lốc xoáy, dùng Tinh lưới bắt lấy khối Toái Tinh thạch đó.

Chính là Toái Tinh thạch cấp một, nhỏ như ngón tay cái, thật sự nhỏ đến đáng thương.

Sở Chúc chép miệng, như cũ đặt nó tới trong một cái túi bên hông lộ ra ngoài dùng để mê hoặc người khác, trong đó có vài khối Toái Tinh thạch cấp ba cấp bốn làm ra vẻ.

Sở Chúc lại thu hoạch Toái Tinh thạch ở chung quanh vài lần, đều là cấp một hai, rất ít có cấp ba, thấy khí lốc xoáy trong khoảng thời gian ngắn sẽ không lại phun Toái Tinh thạch ra nữa, nàng mới đi qua con đường núi khác.

Sau Sở Chúc rời khỏi, hai người đó từ chỗ ẩn núp bên cạnh đi ra.

Nữ tử váy Nguyệt Hoa nói: "Yến sư huynh, xem ra cô nương này quả thật không gặp được Tàn Cảnh, hiện tại làm sao bây giờ?" Nói tới đây, nàng có chút lo lắng, nếu như để cho Tàn Cảnh chạy đi, kế hoạch của bọn họ sẽ thất bại, nếu như để cho người ta biết sẽ không tốt lắm.

Sắc mặt nam tử được gọi là Yến sư huynh có chút lạnh lùng hà khắc, lạnh giọng nói: "Tàn Cảnh chạy trốn là hướng vùng này, hân bị thương rất nặng, không có khả năng chạy trốn xa. Chúng ta đều cẩn thận đi tìm ở vùng này, nhưng không có tìm được người, nếu không phải bị cuốn tiến vào trong khí lốc xoáy, thì chính là được người giấu đi."

Nghe nói như thế, nữ tử váy nguyệt hoa đó oán hận nói: "Nữ nhân vừa rồi đó quả nhiên có tình nghi! Yến sư huynh, phải điều tra rõ xem nàng là người phong nào của Tây Kiếm Tông, mới dễ làm an bài."

Yến sư huynh đáp ứng một tiếng, lại liếc mắt nhìn phương hướng Sở Chúc rời đi một cái, nói với vị sư muội này: "Nô Song sư muội, muội rời khỏi trước, ta tiếp tục đi qua tìm."

Trong lòng nữ tử váy Nguyệt Hoa biết hân lo lắng đối với Sở Chúc như cũ, vẫn muốn đi theo nhìn một cái, nên đáp ứng một tiếng.

Lập tức hai người liền tách ra làm việc.

Yến sư huynh đuổi kịp theo hơi thở Sở Chúc, nhưng mà vào lúc tiến vào một con đường chính, nhìn khí lốc xoáy phóng lên cao cực đại ở chung quanh, phát hiện hơi thở của Sở Chúc biến mất ở chung quanh khí lốc xoáy, không khỏi nhíu mày.

Vùng này đều là khí lốc xoáy cao tới trăm trượng, hơn nữa lực hút xoắn đáng sợ, nàng kia chẳng qua mới Ngưng Mạch cảnh tầng chín, căn bản không có khả năng ngăn cản lực hút xoắn khí lốc xoáy này, dám tới gần chỉ có một con đường chết. Nhưng hơi thở nàng ta biến mất ở trong này, hân cũng không cho rằng có người sẽ đại đột tới nơi này chịu chết.

Yến sư huynh ngưng mi nhìn khí lốc xoáy cao to ở chung quanh, sau một lúc lâu mới xoay người rời khỏi.

Sở Chúc và Ngọc Bích Băng Nhện có khế ước, có thể đại khái cảm ứng được chỗ hiện tại của Ngọc Bích Băng Nhện.

Theo hơi thở của nó, bảy quẹo tám rẽ, rốt cuộc đi đến chỗ ẩn nấp một sơn động, cũng không biết Ngọc Bích Băng Nhện làm thế nào tìm được, trốn ở chỗ này quả thật không dễ dàng bị người phát hiện.

Sở Chúc biết hai người đó nhất định sẽ hoài nghi mình, loại thời điểm này nàng tốt nhất cái gì cũng không làm, rời khỏi Đoạn Tinh nhai trước. Nhưng mà nghĩ đến lúc trước Tàn Cảnh bị thương nặng như vậy, vẫn quyết định đi qua xem thế nào.

Khi Sở Chúc đi đến, chỉ thấy bộ dạng Ngọc Bích Băng Nhện đã biến thành cỡ nắm đấm, an tĩnh bám víu ở trên vách núi đá, thu liễm hơi thở thật yếu ớt, đột nhiên vừa thấy, căn bản không thể phát hiện ra nó.

Tàn Cảnh cả người là máu nằm trên mặt đất, đã gần chết.

Sở Chước phân biệt cho hấn Bồi Nguyên Đan và Hồi Xuân Đan, Hồi Xuân Đan giúp bổ máu bị mất trở về, Bồi Nguyên Đan bảo vệ tâm mạch, khó khăn giữ lại cho hấn một mạng. Tiếp theo nàng cũng không quản Tần Cảnh có phải gặp đại nạn hay không, còn đang trong hôn mê, vẫn cứ dùng Hủ Xuân Hoa đánh thức hấn.

Vô cùng đơn giản thô bạo.

Tần Cảnh là bị thối tỉnh.

Hủ Xuân Hoa có thể nói kỳ hoa tập hợp hội thối trong thiên hạ, tất cả những ai đã ngửi qua mùi của nó, đều hận không thể thứ đồ này biến mất khỏi thế gian, hương vị đó quả thực là đáng sợ, người chết cũng có thể y như bị huân tỉnh.

Khi Tần Cảnh bị thối tỉnh, cả người còn choáng váng choáng váng hồ đồ, đợi khi nhìn thấy thiếu nữ bên cạnh mặt mạng lụa trắng, vô cùng mỹ lệ, ánh mắt lại rơi xuống bình hoa đựng Hủ Xuân Hoa nàng cầm, trong lúc nhất thời tâm tình phá lệ vì diệu.

Thiếu nữ mỹ lệ như vậy, vì sao luẩn quẩn trong lòng tùy thân mang theo Hủ Xuân Hoa như thế đây?

Phong cách này cũng đáng sợ!

"Này, đừng choáng váng!" Sở Chước vỗ vỗ ở trên mặt hấn, nói: "Phát sinh chuyện gì?"

Bị nàng nhắc nhở như vậy, Tần Cảnh lập tức nhớ tới chuyện lúc trước, đột nhiên nhảy người lên, khi đụng đến miệng vết thương lại đau đến thở dồn dập. Nhưng bất chấp thương thế trên người, vẫn cầm lấy tay Sở Chước thúc giục nói: "Nhanh, vị sư muội này, phiền toái muội nhanh đi tìm Thân Đồ sư huynh, nói cho hấn, Yên Nhã Chính không có lòng tốt!"

Dưới cơn thờ gấp, lại phun ra một búng máu.

Sở Chước tốt bụng lại nhét cho hấn một viên Bồi Nguyên Đan, nói: "Người đừng vội, hấn không có lòng tốt thế nào?"

Ánh mắt Tần Cảnh mê loạn, nói năng lộn xộn nói: "Ta nghe lén được lời nói của Yên Nhã Chính và Từ sư muội, lần này Yên Nhã Chính tới Tây Kiếm Tông tu hành, căn bản chính là không có ý tốt, mục tiêu của hấn là Đoạn Tinh nhai, bọn họ muốn hủy Đoạn Tinh nhai..."

Lại khó thở, oa một tiếng, phun ra một búng máu rồi hôn mê đi.

Sở Chước hơi hơi nheo mắt lại, tên Yên Nhã Chính nàng đã nghe nói qua, chẳng qua là nghe nói ở đời trước, lại chưa thấy qua một lần nào.

Nghe nói hấn là đệ tử Tuần Toa Tông, giống như nàng là người ngoài tới Tây Kiếm Tông tu hành, cùng nữ nhi của Từ Phong chủ Kim Đào Phong Tây Kiếm Tông—— Từ Nô Song sa vào tình yêu cuồng nhiệt. Sau đó khi rời khỏi Tây Kiếm Tông, Từ Nô Song cũng đi theo hấn rời khỏi.

Khi việc này phát sinh, đời trước nàng khó khăn lắm mới bỏ Tây Thiên phong xong, chỉ nghe ở bên tai, không có nhìn thấy người, cho nên cũng không thêm để ý.

Không nghĩ tới hôm nay sẽ nhìn thấy hai người bọn họ, có lẽ lúc trước đó nữ tử mặc váy Nguyệt Hoa chính là Từ Nô Song.

Sở Chước nhìn Tần Cảnh hôn mê, trong lòng biết hiện tại không thể đưa hấn đi ra ngoài, nhưng bỏ một mình hấn ở đây...

Sở Chước nói với Ngọc Bích Băng Nhện: "Tầm Châu, phiền toái người ở trong này bảo vệ hấn, nếu hấn tỉnh lại rồi muốn rời khỏi, người ngăn cản một chút."

Dứt lời, nàng để lại mấy bình đan dược, lại dặn dò Bích Tầm Châu vài câu, Sở Chước liền mang theo A Chiêu và Huyền Uyên rời khỏi.

Lúc này đã là buổi chiều ngày thứ ba Sở Chước tiến vào Đoạn Tinh nhai, chỉ còn hai canh giờ thì đến thời gian quy định. Nàng không biết Yên Nhã Chính và Từ Nô Song có thể chờ nàng ở bên ngoài Đoạn Tinh nhai để chặn nàng hay không, tất nhiên không có khả năng vào loại thời điểm này tiện tay vợ đi Tần Cảnh ra ngoài, chỉ có thể để cho hấn tạm thời "mất tích".

Khí lốc xoáy đầy cốc Đoạn Tinh có mạnh có yếu, hàng năm đều có đệ tử Tây Kiếm Tông tiến vào tìm Toái Tinh thạch gặp chuyện không may, ngẫu nhiên biến mất một hai người như vậy cũng không làm người ta chú ý. Dù sao có vài đệ tử không biết lượng sức, muốn có được Toái Tinh thạch cao cấp, kết quả thường là chết trong những khí lốc xoáy này.

Đối với loại đệ tử không biết tự lượng sức mình này, Tây Kiếm Tông cũng không đáng tiếc, dù sao tông môn đối với mỗi một đệ tử đến Đoạn Tinh nhai đều đã luôn mãi dặn dò hạng mục công việc cần chú ý. Người trông coi Đoạn Tinh nhai cũng sẽ lập lại dặn dò, vẫn gặp chuyện không may chỉ có thể trách lòng tham của chính mình.

Chỉ cần tiếc mệnh, tự nhiên sẽ bình bình an an rời khỏi, không tiếc mệnh, vậy vĩnh viễn ở lại chỗ này.

Người bình thường không tới đúng giờ bước ra, sẽ có đệ tử chuyên môn tiến vào tìm kiếm, nếu không tìm kiếm được, vậy chỉ có thể nói rõ đã thật sự xảy ra chuyện.

Sở Chước ở thời hạn cuối cùng, một lần nữa trở lại sườn dốc Đoạn Tinh.

Đi cùng nàng còn có đệ tử Tây Kiếm Tông lúc trước tiến vào đáy cốc Đoạn Tinh, chỉ có Tần Cảnh không có mặt. Khi Sở Chước đứng ở một bên vừa chờ đợi đăng ký, nghe được một đám người đang thảo luận Tần Cảnh đi đâu, thế nào cũng không thấy hắn, có phải xảy ra chuyện gì hay không, một đám người lo lắng trùng trùng.

Thần sắc trên mặt Sở Chước rất bình tĩnh.

Khi đến phiên nàng đăng ký, thì nhìn thấy bên cạnh đệ tử Tây Kiếm Tông phụ trách đăng ký còn có một nữ tử mỹ mạo, đúng là Từ Nô Song lúc trước nhìn thấy.

Từ Nô Song nhìn thấy nàng thì cười nói: "Vị cô nương này, lại gặp mặt."

Nàng liếc mắt nhìn tin tức Sở Chước đăng ký một cái, phát hiện cô nương này thế nhưng là Sở Chước gần đây nổi bật cực điểm ở Tây Kiếm Tông, được gọi là thiên tài khó gặp. Ngay cả ái đồ Thân Đồ Hoàng của chương môn Tây Kiếm Tông cũng không đuổi kịp nàng, đáng tiếc nàng là ngự thú sư Sở gia Lăng Dương, cũng là một người ngoài đến Tây Kiếm Tông tu hành, đều không phải là đệ tử Tây Kiếm Tông.

Sở Chước hơi hơi gật đầu với nàng ta, chống chọi tầm mắt của Từ Nô Song, tiếp nhận lệnh bài do đệ tử đó đưa lại.

Sau đó nàng đi đến trước mặt đám đệ tử muốn trở về Tây Kiếm Tông, hơi hơi đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Mấy vị sư huynh, các huynh là phải về Tây Kiếm Tông sao? Không biết có thể hay không..."

Một đám nam đệ tử làm sao đã từng tiếp xúc gần gũi qua muội tử xinh đẹp khả ái như vậy, tâm tư nhộn nhạo lập tức nói: "Sư muội không ngại thì đi cùng nhau thôi, nhiều người mới náo nhiệt."

Sở Chước lộ ra một tươi cười nho nhỏ với bọn họ, thanh thuần lại tốt đẹp, quả thực là muội tử nhu thuận lại xinh đẹp mềm mại trong cảm nhận của nam nhân, làm cho một đám nam đệ tử mừng rỡ không tìm thấy phương hướng.

Yêu thú ngồi xổm ở trên vai Sở Chước thấy một màn như vậy, lại nhìn thấy Sở Chước đỏ mặt, cả thú cũng không tốt lắm (cả người cũng không tốt lắm)

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tam Chương Hợp Nhất.

Khi Sở Chước đến Đoạn Tinh nhai chỉ có bản thân nàng và ba con yêu thú, khi trở về cũng là cùng kết bạn với một đám người chậm rãi mà đi.

Trong đám người đồng hành không chỉ có nam đệ tử Tây Kiếm Tông có cảm tình với Sở Chước, còn có Từ Nô Song là ái nữ duy nhất của Phong chủ Kim Dao phong. Điều này làm cho nhóm nam đệ tử vốn bối vì có Sở Chước đồng hành mà tâm tình nhộn nhạo nhảy nẩy không dám lơ đãng.

Từ Nô Song là nữ nhi duy nhất của Phong chủ Kim Dao phong, tuy rằng ban đầu tu luyện cũng không phải là kiếm thuật đặc biệt Tây Kiếm Tông có, nhưng thân phận của nàng đặt ở đó, thì không phải đệ tử Tây Kiếm Tông phổ thông có thể sánh bằng. Tuy rằng tuổi không lớn, nhưng bối phận lại cao, ở đây nam đệ tử đều phải kêu nàng một tiếng "Từ sư thúc".

Một người sư thúc có thân phận, bối phận đều cao ở đó, cho dù nàng xinh đẹp mỹ lệ, vẫn làm cho một đám nam đệ tử ngoan tựa như chim cút như cũ.

Mọi người đều biết, Từ Nô Song một lòng yêu đệ tử Tuần Hoa Tông đến Tây Kiếm Tông tu hành——Yến Nhã Chính, chỉ cần chỗ Yến Nhã Chính xuất hiện, tất nhiên sẽ có Từ Nô Song. Tâm tư của Từ Nô Song đối với Yến Nhã Chính chưa từng có che giấu qua, tông môn đối chuyện này cũng vô cùng vui vẻ. Nhóm nam đệ tử Tây Kiếm Tông biết vị sư thúc này không phải bản thân mình có thể mong nhớ, tự nhiên sẽ không đi tới trước mặt nàng tự làm mất mặt.

Ngược lại thái độ Từ Nô Song là vô cùng hữu nghị, tuy rằng cao ngạo cũng không mất thân thiết.

Nàng biểu đạt ra mười phần thiện ý đối với Sở Chước đồng hành, lúc nghỉ ngơi thì đặc biệt tìm Sở Chước tán gẫu vài câu.

"Nghe nói Sở sư muội là ngự thú sư Sở gia Lăng Dương, làm sao có thể đến Tây Kiếm Tông tu hành? Hiện tại muội là ở tại Phù Thiên Phong chỗ Chiêm sư thúc sao?" Từ Nô Song vẻ mặt tò mò hỏi.

Sở Chước âm áp dịu dàng đáp: "Thuở nhỏ thì ta thích kiếm thuật, Toái Tinh kiếm Tây Kiếm Tông nổi danh thiên hạ, đối với cái này vẫn luôn vô cùng hướng tới. Mấy năm trước Chiêm thúc thúc đi Lăng Dương làm khách, vừa đúng dịp ta giúp Chiêm thúc thúc làm một việc nhỏ, Chiêm thúc thúc biết được ta có hứng thú với kiếm thuật, nên đề cử một danh ngạch Tây Kiếm Tông tu hành cho ta, mới có may mắn tới nay Tây Kiếm Tông tu hành, ta vô

cùng cảm kích Chiêm thúc thúc."

Nghe nói như thế, đám nam đệ tử vênh tai nghe lén ở chung quanh bưng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là như vậy.

Ánh mắt Từ Nô Song hơi chớp, vẻ mặt tò mò như cũ hỏi: "Danh ngạch tu hành ở Tây Kiếm Tông chúng ta cũng không phải là dễ dàng có được như vậy, trong trăm năm số người có thể được đến Tây Kiếm Tông tu hành đều đếm được trên mười đầu ngón tay, có thể thấy được Sở sư muội giúp đỡ nhất định không phải là việc nhỏ gì đi?"

Sở Chúc giọng hơi nhỏ nhẹ nói: "Vậy ta cũng không biết, lúc ấy Chiêm thúc thúc mượn khế ước thú của ta, sau đó thì có lòng tốt cho ta một danh ngạch đến Tây Kiếm Tông tu hành."

"Thật sự? Không biết yêu thú của Sở sư muội là..."

Sở Chúc lấy Uyên Đồ Huyền Quy làm tổ ngủ ở trong túi linh thú ra, đặt ở trong lòng bàn tay.

Bé rùa rất là nhỏ, nằm ở giữa bàn tay trắng nõn nà của thiếu nữ, cái mai màu xanh thẫm phá lệ nặng nề, tứ chi rút lại, lộ nửa đầu, một đôi mắt đen ngơ ngác nhìn người ta...

Tất cả mọi người nhìn con rùa nhỏ này, trong lúc nhất thời không thể phán đoán chủng tộc và phẩm chất của nó.

Nhìn giống như không có gì đặc sắc.

Từ Nô Song cũng nhìn không ra chủng loài con rùa nhỏ này, chủ yếu là bây giờ nó còn quá nhỏ, hơi thở thuộc loại yêu thú cấp mười trên người quá yếu, hơn nữa rùa có thuộc tính đặc biệt, làm cho người ta rất khó phán đoán phẩm chất của nó.

"Chiêm sư thúc cần yêu thú của muội làm cái gì?" Từ Nô Song lại hỏi, thật sự nghĩ không ra Chiêm Hòa Trạch mượn con rùa nhỏ như vậy của Sở Chúc có ích lợi gì.

"Ta không biết, Chiêm thúc thúc mượn thì một tháng sau đó đã trả lại..." Sở Chúc nhỏ giọng trả lời, hơi hơi cúi đầu.

Từ Nô Song nhìn đến bộ dạng nàng như vậy, trong mắt không khỏi lóe qua mấy phần không kiên nhẫn.

Nàng ghét nhất loại nữ nhân ôn nhu yếu ớt này, cho dù biết có khả năng Sở Chúc cũng không nhu nhược như biểu hiện ra ngoài như vậy, nếu không cũng sẽ không dám đi khu nguy hiểm của Đoạn Tinh nhai tìm Toái Tinh thạch. Nhưng hiện nhìn bộ dạng nàng như vậy, hỏi vài câu thì yếu sức, hơn nữa căn bản nhìn không ra là giả bộ, hiển nhiên trời sinh chính là cái đức hạnh này...

Từ Nô Song lại chịu đựng hỏi vài câu, thấy Sở Chúc đều không trả lời được, nàng ta nhất thời có chút bực mình, lại nhìn nam đệ tử chung quanh đang nhìn chằm chằm các nàng, giống nhau sợ hãi nàng ta bắt nạt nữ nhân này vậy, chỉ đành phải bực mình đứng dậy tránh ra.

Từ Nô Song vừa đi, mấy nam đệ tử bên cạnh liền sáp lại, nhỏ giọng nói: "Sở sư muội, muội đừng khó chịu, Từ sư thúc chính là loại tính tình này."

"Đúng vậy, nàng là nữ nhi Từ phong chủ, tự nhiên là có chút tính khí."

"Người vẫn không xấu."

"Muội đừng sợ."

Sở Chúc nâng mặt lên, cảm kích nói với bọn họ: "Muội không sợ hãi, chỉ là lời Từ sư tỷ hỏi muội không trả lời được, muội..." Nàng vẻ mặt chán nản cúi đầu.

Một đám nam đệ tử không khỏi có chút đau lòng, tuy rằng không dám nghi ngờ Từ Nô Song, nhưng cũng hiểu được vừa rồi nàng ấy quả thật có chút hùng hổ dọa người.

Cũng không phải chuyện lớn gì, không nhất thiết phải hỏi đến tận tận như vậy chứ?

Lộ trình kế tiếp, mỗi khi nghỉ ngơi khi, thì bên cạnh Sở Chúc sẽ xuất hiện mấy nam đệ tử, bọn họ cũng không phải hiền ân cần với Sở Chúc, mà là mỗi một khi Từ Nô Song đi tới gần, họ sẽ giả bộ thảo luận với Sở Chúc kỹ xảo bò đỉnh Tây Thiên phong, làm cho Từ Nô Song vẫn luôn không tiện nói gì.

Tự nhiên Sở Chúc biết mấy nam đệ tử này là muốn giúp nàng cách ly Từ Nô Song, trong lòng không khỏi buồn cười, nhưng chỉ cần đạt tới mục đích, một chút thủ đoạn nhỏ cũng không có gì.

Nàng ôm A Chiếu, ngón tay nhẹ nhàng mà vỗ về nó bắt đầu xù lông, vừa nói chuyện phiếm với một nam đệ tử sáp lại, nói với hắn một ít kỹ xảo bò khi đỉnh Tây Thiên, như thế nào có thể làm cho thân thể đạt được rèn luyện tốt nhất.

Mấy nam đệ tử này vốn cũng không muốn nhìn Từ thúc sư khó xử một tiểu cô nương người ta, không nghĩ tới còn có ngoài ý muốn vui mừng như vậy, nhất thời sinh ra một loại kính nể nồng đậm đối với Sở Chúc.

Muội từ bộ đáng mỹ mạo mềm mại, tính tình dịu dàng đáng yêu, thực lực cường hãn —— quả thực là nữ thần trong cảm nhận nam nhân đó!

Vì thế trên đường quay về, Sở Chúc dễ dàng thu được vài fan.

So sánh với nàng, không cần nói Từ Nô Song có bao nhiêu buồn bực.

Nàng ta làm một trưởng bối, cũng không tốt khiến trách đấm nam đệ tử chuyển động vây quanh cô nương đi?

Từ Nô Song không có biện pháp, chỉ có thể âm thầm quan sát, nhìn tới nhìn lui thật sự không nhìn ra Sở Chúc có cái gì khác thường, có lẽ thật sự là bọn họ hiểu lầm, nàng căn bản không có gặp qua Tần Cảnh, hẳn là cũng không biết chuyện bọn họ phải làm.

Thật vất vả tìm được một cơ hội, Từ Nô Song còn chưa có bắt đầu hỏi, chợt nghe được Sở Chúc hỏi: "Từ sư tỷ, vì sao không thấy vị sư huynh đi cùng với sư tỷ?"

Ánh mắt Từ Nô Song híp lại, trên mặt cười nói: "Người nói Yến sư huynh? Hắn còn chưa có thu Toái Tinh thạch vào tay, muốn ở Đoạn Tinh nhai lâu thêm một ngày, ta nhớ cha ta, cho nên về trước."

Nghe nói như thế, nam đệ tử bên cạnh có chút kinh ngạc, Từ sư tỷ thế nhưng không đi cùng Yến Nhã Chính?

Tuy nói Đoạn Tinh nhai có quy củ, chỉ có thể vào ba ngày, nhưng quy củ này hình như không có hiệu quả đối với các đệ tử thân truyền của Phong chủ các phong, bọn họ có thể ở lại thêm vài ngày. Hơn nữa cũng không sẽ hạn chế số lần bọn họ tiến vào, chỉ cần có nhu cầu, lên tiếng báo cho tông môn là có thể tùy thời đi vào.

Án theo tính cách Từ Nô Song, hẳn là sẽ bồi bên cạnh Yến Nhã Chính ở lại Đoạn Tinh nhai mới đúng.

Còn nàng nhớ Từ phong chủ? Lời này thực sự gượng ép.

Một đám nam đệ tử nói thầm trong lòng, cũng không dám thực hỏi ra miệng, nếu không ít nhiều bị thưởng một roi đó.

Sau khi trở lại Tây Kiếm Tông, một đám nam đệ tử lưu luyến không rời cáo biệt với Sở Chúc.

Lần này trên đường về, bọn họ và Sở Chúc thảo luận rất nhiều kỹ xảo tu luyện bô đỉnh Tây Thiên, lợi ích lấy được không phải là ít, càng phát ra tôn trọng yêu thích với nàng, thực hận không thể nói nhiều thêm một ít với nàng.

Từ Nô Song cũng cáo biệt với Sở Chúc, nàng một tay đề lại trường tiên màu xanh bên hông, giọng nói tươi cười ngọt ngào nói: "Ta thấy Sở sư muội thân thiết đáng yêu, thật sự thích, không bằng lần khác đi tìm Sở sư muội trò chuyện, được không?"

Sở Chúc như cũ là vẻ mặt âm áp dịu dàng, âm giọng nói: "Từ sư tỷ muốn tới, ta tất nhiên là hoan nghênh."

Từ Nô Song vĩnh môi: "Tốt lắm, cứ định như vậy đi."

Dứt lời, Từ Nô Song nhảy lên một con chim loan, tư thế rất đặc sắc của nữ đệ tử Tây Kiếm Tông, quả nhiên tư thế oai hùng hiên ngang.

Sở Chúc nhìn theo nàng rời khỏi, ánh mắt hơi thâm trầm, sau đó cũng cười chim loan bay đi Phù Thiên Phong.

Trở lại Phù Thiên Phong rồi, Sở Chúc mới nhìn thấy đại sư huynh Phù Thiên Phong Tô Cố, liền lên tiếng vẫy gọi hắn, mới trở về trong viện chân núi nghỉ ngơi.

Hôm sau, Sở Chúc liền bị Chiêm Hòa Trạch phái tới nô bộc kêu đi.

Sở Chúc nghe xong thì biết Tô Cố đã nói tin tức nàng trở về cho Chiêm Hòa Trạch, phúi phúi ống tay áo, đi tới đại điện đỉnh núi Phù Thiên Phong.

Chiêm Hòa Trạch ở giữa đại điện thấy nàng, thăm dò thu hoạch lần này nàng đi Đoạn Tinh nhai.

Sở Chúc mỉm cười nói: "Toái Tinh thạch quả nhiên không dễ lấy, đi vào ba ngày, cũng chỉ được mấy khối Toái Tinh thạch trên cấp bốn, lại hợp với mấy khối Toái Tinh thạch Chiêm thúc thúc và Võ phong chủ đưa cho con, hẳn là có thể đúc một thanh kiếm tốt rồi."

Chiêm Hòa Trạch khẽ cười nói: "Phong nhận Toái Tinh kiếm cấp năm không gì sánh bằng, võ giả trước Linh Quang cảnh đều có thể thích hợp dùng." Còn tu luyện đến Nhân Vương cảnh sau Linh Quang cảnh, tư chất không phải người phàm, cũng cần không chỉ mấy trăm năm, còn có thời gian đi đúc lại vũ khí thích hợp.

Sở Chúc đáp ứng một tiếng.

Chiêm Hòa Trạch cũng là nghe đại đệ tử nói nàng trở về, mới vừa rồi kêu nàng tới đây quan tâm một tiếng, sau khi nói xong thì để cho nàng rời khỏi.

Sở Chúc lại là vẻ mặt chần chờ.

"Thế nào? Đã gặp phải chuyện gì?" Chiêm Hòa Trạch kinh ngạc hỏi, tiểu cô nương này ở trong lòng hắn vẫn luôn là người hiểu biết đại thể, lại có thiên phú, ấn tượng của Chiêm Hòa Trạch đối với nàng luôn luôn tốt, thấy mặt nàng có vẻ chần chừ, thì hỏi thăm một tiếng.

Sở Chúc liền thuận thế nói: "Chiêm thúc thúc, kỳ thực lần này khi con ở Đoạn Tinh nhai, còn gặp được một chuyện, cũng có thể có chút khó giải quyết..."

Lập tức Sở Chúc liền nói chuyện của Tần Cảnh với hắn.

Chiêm Hòa Trạch vốn còn mỉm cười lắng nghe, về sau tươi cười trên mặt dần dần biến mất, thần sắc trở nên ngưng trọng.

"Con cảm giác được Từ sư tỷ còn đang hoài nghi con, trên đường trở về còn thử nhiều, hắn là sẽ cho người tiếp tục giám thị hành tung của con, trong khoảng thời gian ngắn, con không thể làm cái gì. Hôm nay Chiêm thúc thúc gọi con tới đây hỏi thăm, chỉ sợ rất nhanh thì Từ sư tỷ sẽ nhận được tin tức..."

Chiêm Hòa Trạch nghe đến đó, liền hiểu rõ ý tứ của nàng.

Hắn hơi suy tư nói với nàng: "Việc này ta hiểu được, giao cho ta đi!" Chuyện của tông môn mình, không có đạo lý để cho người ngoài đến quan tâm, Sở Chúc có thể làm đến trình độ này, đã coi như là không tệ rồi.

Sở Chúc cũng không dự tính nhúng tay, dù sao nàng ở Tây Kiếm Tông là một người ngoài, nhúng tay vào việc của tông môn người ta thật sự không ổn.

Lập tức Sở Chúc nhân tiện nói: "Con khế ước một con yêu thú còn đang canh giữ ở bên cạnh Tần Cảnh, nó là một Bạch Ngọc Linh Nhện cấp hai, hỗ trợ chăm sóc Tần Cảnh. Nếu như Chiêm thúc thúc phải người đi qua, không cần để ý nó, nó sẽ tự trở về."

Ngọc Bích Băng Nhện bình thường cũng không gặp người, tính ẩn tàng vô cùng tốt, chỉ cần người đi qua không cố ý tìm, sẽ không phát hiện nó, cho nên Sở Chúc cũng không sợ bị người nhìn thấu lời của mình. Còn Tần Cảnh, Sở Chúc lại càng không lo lắng hắn sẽ phát hiện Ngọc Bích Băng Nhện, tin tưởng Bích Tầm Châu sẽ xử lý tốt.

Chiêm Hòa Trạch nghe xong, hiếm khi cười nói: "Thì ra con đã khế ước được con yêu thú thứ ba, Bạch Ngọc Linh Nhện cấp hai phun ra Bạch Ngọc tơ dệt thành vật phẩm quả thật không tệ, có hiệu quả phòng ngự."

Sở Chúc ngại ngừng nở nụ cười, lại nói mấy câu với Chiêm Hòa Trạch, liền thức thời cáo từ.

Đợi sau khi Sở Chúc rời khỏi, Chiêm Hòa Trạch lập tức lấy ra một khối truyền âm thạch, truyền âm cho Võ Thịnh mới xuất quan, nói cho hắn chuyện của Tần Cảnh, để cho hắn tránh tai mắt của người khác, tự mình đi Đoạn Tinh nhai một chuyến.

Sau khi Sở Chúc rời khỏi từ chỗ của Chiêm Hòa Trạch, thì trở lại sân viện dưới chân núi.

Tuy rằng lúc ấy Tần Cảnh để cho nàng đi tìm đại đệ tử Thân Đồ Hoàng của chương môn Tây Kiếm Tông. Nhưng Sở Chúc biết mình và Thân Đồ Hoàng cũng không cùng xuất hiện chung, nếu như mạo muội đi tìm hắn, đó không phải nói cho đám người Từ Nô Song nàng có vấn đề sao? Việc này tự nhiên là nói cho Chiêm Hòa Trạch vị Phong chủ Phù Thiên Phong không còn gì tốt hơn.

Nàng chỉ là một người ngoài, quả thật không tốt nhúng tay.

Vì thế Sở Chúc cũng không đi tìm Thân Đồ Hoàng, mà là bắt đầu chuẩn bị tài liệu đúc Toái Tinh kiếm của nàng.

Chiêm Hòa Trạch và Võ Thịnh đưa cho Sở Chúc sáu khối Toái Tinh thạch cấp sáu, nếu chỉ dựa vào sáu khối Toái Tinh thạch này, chỉ có thể chế tạo một thanh Toái Tinh kiếm cấp ba. Nhưng nếu bù đủ số lượng Toái Tinh thạch, tất nhiên là có thể chế tạo một thanh Toái Tinh kiếm cấp năm đến cấp sáu.

Đời trước Sở Chúc dựa vào sáu khối Toái Tinh thạch Chiêm Hòa Trạch đưa này cùng với Toái Tinh thạch nàng xuất tiền ra mua, khó khăn lắm mới chế tạo ra một thanh Toái Tinh kiếm cấp năm, thanh Toái Tinh kiếm đó từng ở bên cạnh nàng thật lâu.

Nhưng mà lần này, nàng tự mình đi Đoạn Tinh nhai, lại có Ngọc Bích Băng Nhện hỗ trợ, ngay cả Toái Tinh thạch cấp mười cũng có, tự nhiên chưa thỏa mãn với một thanh Toái Tinh kiếm cấp năm.

Đã có cơ hội, đương nhiên phải đúc một vũ khí có thể cùng với nàng tu luyện đến Nhân Hoàng cảnh.

Lập tức Sở Chúc đã có ý tưởng, sau khi chuẩn bị xong Toái Tinh thạch cần thiết, nàng tiếp tục đi bỏ đỉnh Tây Thiên.

Mặc dù đã có thể bỏ đến đỉnh đỉnh núi Tây Thiên, nhưng nàng quyết định cố thêm một chút, bỏ nhiều thêm vài lần cũng không có hại. Hơn nữa, đây cũng là diễn trò cho người ngầm giám thị nàng xem.

Nửa tháng kế tiếp, Sở Chúc vẫn là đảo quanh ở giữa Phù Thiên Phong và đỉnh Tây Thiên, bất chấp mưa gió.

Điều này làm cho người giám thị nàng cảm thấy rất không thú vị, Từ Nô Song nghe được cấp dưới hồi báo tin tức, càng thêm cảm thấy Sở Chúc cũng không có vấn đề. Tuy là như thế, nhưng nếu chỉ một ngày không thể xác định Sở Chúc thực không có gặp được Tần Cảnh, là một ngày sẽ không thể an tâm.

Không chỉ có nàng, ngay cả Yến Nhã Chính cũng là có chút do dự.

"Yến sư huynh, mấy ngày nay người nhìn chăm chăm Đoạn Tinh nhai nói cũng không có đệ tử quan trọng của tông môn đi Đoạn Tinh nhai, đều là một ít đệ tử phổ thông đi tìm Toái Tinh thạch. Có lẽ Tàn Cảnh thật sự chết ở bên trong khí lốc xoáy rồi, lúc ấy Sở Chúc hẳn là trùng hợp xuất hiện ở đó." Từ Nô Song nói.

Mặt anh tuấn của Yến Nhã Chính hơi ngưng hàn sương, trầm giọng nói: "Nô Song sư muội, muội hẳn là biết chuyện lần này quan hệ trọng đại, ta không thể không cẩn thận một chút."

Từ Nô Song hiểu biết nói: "Muội biết, cho nên muội vẫn luôn để cho người nhìn chăm chăm Sở Chúc và Đoạn Tinh nhai, nhất định không có việc gì."

Yến Nhã Chính "ừm" một tiếng, thần sắc trên mặt không thấy tốt như cũ.

Không biết vì sao, trong lòng hắn chung quy cứ có một loại cảm giác không xác định, có lẽ chuyện mưu đồ lần này phải chuẩn bị trước.

Sở Chúc lại bỏ đình Tây Thiên một tháng, phát hiện Tây Kiếm Tông sóng yên biển lặng, không có truyền ra tin tức gì, cũng không biết tình huống thế nào.

Còn Tàn Cảnh, khi Sở Chúc đang bỏ đình Tây Thiên, gặp được mấy nam đệ tử lúc trước cùng nhau kết bạn trở về, ra về lơ đãng hỏi thăm. Từ chỗ bọn họ mới biết, đến nay Tàn Cảnh cũng không có trở về, Tây Kiếm Tông coi hắn như người mất tích mà đối đãi, chỉ sợ là đã chết ở trong khí lốc xoáy Đoạn Tinh nhai.

"Khí lốc xoáy Đoạn Tinh nhai quả nhiên đáng sợ." Một nam đệ tử sụt sịt nói: "Chẳng trách Toái Tinh thạch phẩm chất cao hiếm có như thế, không có thực lực nhất định, thật đúng là không dám đi lấy. Lúc ấy Tàn Cảnh và chúng ta tách ra, nào biết chỉ trong chốc lát sau, đã không thấy hắn ..."

Đệ tử khác có quan hệ thân thiết với Tàn Cảnh cũng có chút thương cảm.

Sở Chúc nhận không được âm thầm đoán, có lẽ việc Yến Nhã Chính tính toán còn chưa thành, Tây Kiếm Tông chưa có tìm được căn cứ hùng hồn chính xác, không thể định tội hắn, cho nên mới không có hành động.

Còn Tàn Cảnh, chỉ có thể tạm thời làm một người mất tích.

Từ chỗ bọn họ, rốt cuộc Sở Chúc biết Tàn Cảnh thì ra là đệ tử Kinh Thiên Phong, Kinh Thiên phong là ngọn núi cao nhất Tây Kiếm Tông, cũng là nơi cư trú nhất mạch chương môn. Thật ra lại không nghĩ tới lai lịch Tàn Cảnh lớn như vậy, chẳng trách khi phát sinh việc này, trước tiên hắn để cho nàng đi tìm vị đại sư huynh Thân Đồ Hoàng này.

Bỏ hết đình Tây Thiên, khi Sở Chúc trở lại sân viện chân núi Phù Thiên Phong, đột nhiên cảm giác được hơi thở Ngọc Bích Băng Nhện.

Nàng mở cửa ra, thì thấy được Ngọc Bích Băng Nhện bò ở trên mặt bàn.

"Tầm Châu, ngươi đã trở lại, sao lại lâu như vậy?" Sở Chúc kỳ quái hỏi, chẳng lẽ Tây Kiếm Tông kéo lâu như vậy mới đi đón Tàn Cảnh? Tàn Cảnh không đối chết ở Đoạn Tinh nhai sao?

Ngọc Bích Băng Nhện không có trả lời, mà là trước đây một cái Trữ Nạp Giới tới.

Sở Chúc: "... ..."

Sở Chúc giống như hiểu rõ cái gì, cầm lấy cái Trữ Nạp Giới, phát hiện nó là một cái Trữ Nạp Giới vô chủ, cũng không có in dấu hơi thở của người tu luyện, tiếp theo linh thức quét vào bên trong, nháy mắt bị chi chi chút chút Toái Tinh thạch chấn trụ.

Lập tức Sở Chúc thì từ chỗ Ngọc Bích Băng Nhện mà biết được, kỳ thực khi đến ngày thứ ba, Tàn Cảnh đã được người bí mật mang đi.

Từ trong hình dung của Ngọc Bích Băng Nhện, Sở Chúc có thể xác định lúc ấy người mang đi Tàn Cảnh là Vô Thịnh.

Sau khi không cần trông coi Tàn Cảnh, Ngọc Bích Băng Nhện căn bản hẳn là trở về, nhưng nó có tình không về, mà là tiếp tục ở tại Đoạn Tinh nhai, tiếp tục tìm Toái Tinh thạch khắp nơi, thu hồi lại Toái Tinh thạch từ khí lốc xoáy phun ra, ý thức bò vào trong Trữ Nạp Giới.

Bé rùa Huyền Uyên vừa gặm nhấm đan dược vừa đẩy một viên cho Bích Tầm Châu, hỏi:【Làm sao ngươi có Trữ Nạp Giới?】

Bích Tầm Châu khí phách một ngụm gặm nhấm hết đan dược, nói:【Tốt xấu gì ta là yêu thú cấp mười hai, đã biến hóa, tự nhiên có chút của cải.】

Huyền Uyên chậm rì rì nga một tiếng, tiếp tục cúi đầu gặm nhấm đan dược.

Trong chốc lát sau, nó đột nhiên nói:【Hiện tại ngươi cũng có chủ nhân, phải nộp tài sản lên.】

Ngọc Bích Băng Nhện:【... ... 】【

A Chiêu nhảy đến trên mặt bàn, ngồi xổm ở trước mặt hai yêu thú, nhàn nhả vung vẩy đuôi, tiếp theo nói: 【Huyền Uyên nói đúng, học theo nó một chút.】

Ngọc Bích Băng Nhện:【... Đã biết, lão đại.】

A Chiêu thấy bộ dạng nó muốn chết không sống, duỗi móng vuốt chụp qua, nói:【Ngươi đi theo nàng, về sau có lợi thật lớn!】

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn nó, thử thăm dò hỏi:【Lão đại, ý tứ ngài là... 】【

A Chiêu bật cười một tiếng:【Nghe nói qua Đại hoàng giới chưa?】

Nếu lúc này Ngọc Bích Băng Nhện là nhân hình, nhất định sẽ trừng to mắt. Nhưng lúc này nó chính là một con Ngọc Bích Băng Nhện, ánh mắt trừng không nổi, chỉ là ngơ ngác nhìn nó.

A Chiêu không lại để ý chúng nó, chạy đi tìm Sở Chúc.

Đội nó rời khỏi rồi, Ngọc Bích Băng Nhện lại đựng một viên đan dược cho đỡ sợ, thế này mới hỏi con rùa nhỏ ở bên cạnh:【Huyền Uyên, lão đại chúng ta là loài yêu thú gì?】

【Không biết.】

【Nó có lai lịch gì?】

【Không biết.】

【Làm sao nó có thể xuất hiện Tán Thiên đại lục Huyền thế giới linh khí loãng như vậy?】

【Không biết.】

【... Sao ngươi cái gì cũng không biết?】

Bé rùa liếc mắt nhìn nó một cái, chậm rãi nói:【Ít nhất ta biết, lão đại rất lợi hại, nghe nó là chính xác.】

Ngọc Bích Băng Nhện: 【... ... 】【thật sự là vô nghĩa!

Yêu thú vô danh hung tàn như vậy, chúng nó dám không nghe lời nó nói sao? Nếu lại bị nó đánh một chút...

Sở Chúc đang kiểm kê Toái Tinh thạch, đột nhiên bà vai chùng xuống, quay đầu thì thấy được một yêu thú lông xù lại nhảy đến bà vai nàng.

Sở Chúc đưa tay sờ sờ đầu nó vuron tới, thu nạp Toái Tinh thạch kiểm kê tốt đến trong một cái Trữ Nạp Giới.

Trong Trữ Nạp Giới Ngọc Bích Băng Nhện đưa cho nàng có không gian hai trăm mét khối, cũng không tính là lớn, nhưng ở Tán Thiên đại lục, đã xem như hiếm thấy, giống như bình thường nàng dùng là, chỉ có năm mươi mét khối.

Sở Chúc cất hết Toái Tinh thạch lần này lấy được từ Đoạn Tinh nhai vào trong một Trữ Nạp Giới, cất kỹ, bên ngoài dùng vẫn là Trữ Nạp Giới Sở gia thường cho nàng.

Sau khi Ngọc Bích Băng Nhện trở về, Sở Chúc biết Tàn Cảnh được Vô Thịnh mang đi, nhất định là Tây Kiếm Tông đã phòng bị Yến Nhã Chính, nên buông chuyện này, bắt đầu bắt tay chuẩn bị đúc vũ khí.

Sở Chúc mang theo Toái Tinh thạch chuẩn bị tốt dùng để đúc kiếm, đi Đúc phong Tây Kiếm Tông thuê một cái phòng luyện khí.

Tuy rằng Tây Kiếm Tông lấy kiếm tu nổi tiếng, nhưng trong đó cũng có phe phái khác, giống luyện đan sư, luyện khí sư vẫn phải có, đặc biệt một hệ luyện khí. Dựa vào Tây Kiếm Tông tu kiếm, tự nhiên coi phẩm chất trọng kiếm, một hệ luyện khí cũng không kém, chẳng qua bởi vì Toái Tinh kiếm nổi danh bên ngoài, ngược lại luyện khí cũng không nổi bật.

Đúc phong là một tòa núi hệ luyện khí ở Tây Kiếm Tông dùng để đúc kiếm, ở đây có linh hóa dẫn tới từ dưới đất, cũng dùng để đúc Toái Tinh kiếm.

Đại đa số đệ tử Tây Kiếm Tông đều hiểu được một ít luyện khí thuật, dù sao làm một kiếm tu, tốt nhất là tự mình rèn ra kiếm của mình, đây là bước đầu tiên biết kiếm.

Đời trước Sở Chúc tự tay rèn Toái Tinh kiếm của mình, đối với môn luyện khí này cũng không xa lạ. Nhưng mà đời này là lần đầu tiên tiếp xúc luyện khí, tự nhiên nàng không thể biểu hiện ra quá quen thuộc, đành phải án theo bước một ít đệ tử luyện khí Đúc phong cùng học tập một ít trụ cột nhập môn luyện khí.

Sở Chúc vừa học tập luyện khí, vừa ở trong phòng thuê luyện khí âm thầm xoa tay dùng địa hỏa hòa tan Toái Tinh thạch, có thể nói là không để ý đến chuyện bên ngoài, thế cho nên không biết gốc gác của nàng đã bị người điều tra ra.

"Nàng là người duy nhất chính mạch ngũ phòng Sở gia Lăng Dương ở lại Tản Thiên đại lục?" Yến Nhã Chính nghe được tin tức này, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Cấp dưới tiến đến bẩm báo hỏi đáp: "Quả thật như thế, nghe nói ngũ phòng chính mạch Sở gia làm việc cùng với mấy phòng khác rất khác biệt. Bọn họ vừa đến tuổi, sẽ không sẽ ở lại Sở gia, mà sẽ đi ra bên ngoài lưu lạc, lưu lạc lại đột nhiên không thấy. Mọi người đều coi bọn họ là rời nhà bỏ trốn, khả năng bị nhốt ở đâu đó không ra được. Nhưng mà thuộc hạ thấy rằng, bọn họ hẳn là rời khỏi Tản Thiên đại lục không về được."

Sắc mặt Yến Nhã Chính có vài phần kinh dị: "Chẳng lẽ bọn họ cũng có tàu con thoi?"

"Thuộc hạ không biết."

"Vậy Sở Chúc... nàng cũng biết chỗ người ngũ phòng đi?"

"Hẳn là không biết, nghe nói khi nàng sinh ra, mẫu thân khó sinh qua đời, phụ thân Sở Nguyên Thương ở bên ngoài vẫn luôn không trở về, hai tỷ tỷ cũng không ở. Tăng tổ phụ (ông cố) từ lúc mấy trăm năm trước thì mất tích... Nghe nói Sở Nguyên Thương này làm việc không bám vào một khuôn mẫu, năm đó ở Tản Thiên đại lục kết thù kết oán không ít với người ta..."

"Kết thù kết oán với người khác? Có người nào?"

"Đều kết oán qua với người tam tông tứ tộc ngũ môn Tản Thiên đại lục."

Yến Nhã Chính đã không nói được gì, rốt cuộc Sở Nguyên Thương có bao nhiêu có thể làm hã, thế nhưng đều kết thù kết oán với toàn bộ thế lực lớn đại lục, hẳn không lo lắng chọc đại họa cho gia tộc hoặc con cháu sao?

"Thật ra thì sẽ không, hẳn đều là kết thù kết oán ngay tận mặt rồi tháo dỡ ngay tại chỗ, dám làm dám chịu. Nghe nói người hận hẳn cho dù hận đến muốn chết, cũng sẽ không giận chó đánh mèo đến trên người người ngoài, cái này có liên quan với cách làm người xử sự của Sở Nguyên Thương. Cực kì quang minh chính đại, người kết qua oán với hẳn cuối cùng đều kính nể hẳn là một hẳn từ..."

Yến Nhã Chính càng nghe càng cảm thấy kỳ quái.

Ngũ phòng chính mạch Sở gia làm việc vô cùng quái dị, nghe thì không thành vấn đề, nhưng lại không thể không cân nhắc.

Người làm trưởng bối nào sẽ quăng đứa nhỏ mới sinh ra một mình một người ở nhà? Cho dù có tộc nhân chăm sóc, làm sao so được với huyết mạch chí thân? Có lẽ không phải bọn họ không muốn mang đứa nhỏ đi, mà là không thể mang đi? Hay là khác...

Yến Nhã Chính không thể phỏng đoán ra được, chỉ có thể tạm thời buông xuống, tiếp tục nghe cấp dưới báo cáo.

Thẳng cho đến khi nghe nói ở năm Sở Chúc mười tuổi khế ước được một Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười, trong mắt hơi lộ ra kinh ngạc.

"Uyen Đồ Huyền Quy cấp mười chớ nói là Huyền thế giới, cho dù là Linh thế giới cũng ít gặp, chúng nó có thể coi thường bất luận áp chế linh thú thuộc tính gì, có thể ngự sử vạn nước, trong cơ thể có một chút huyết mạch Huyền Vũ... Xem ra tư chất Sở Chúc này quả thật không tệ."

Yến Nhã Chính trầm ngâm một lát, thì đề cho cấp dưới rời khỏi.

Tuy rằng bên Sở Chúc không tra được cái gì mang tính thực tế, nhưng biết được chuyện bậc cha chú của nàng, coi như là không tệ.

Yến Nhã Chính dựa vào bàn bát tiên, cân nhắc khả năng lợi dụng việc này.

"Yến sư huynh, huynh có đây không?"

Yến Nhã Chính lấy lại tinh thần, nghe giọng nói này, mắt sắc hơi thâm trầm, trên mặt thoáng lộ ra tươi cười phong độ, lại cười nói: "Ta ở đây, Nô Song sư muội tiến vào đi."

Từ Nô Song đi vào, nhìn đến nam nhân anh tuấn vô song đứng ở trong phòng, gương mặt hơi có chút hồng, cười nói: "Yến sư huynh vừa rồi đang làm cái gì?"

Yến Nhã Chính lại cười nói: "Lúc trước đề cho người ta đi hỏi thăm một việc Sở gia Lăng Dương."

Từ Nô Song vừa nghe, lập tức thì hiểu rõ Yến sư huynh muốn ra tay.

Trong lòng nàng có vài phần bất an, nhưng mà lập tức áp chế loại bất an này xuống. So với tông môn, đối với nàng mà nói, Yến sư huynh là quan trọng nhất, về sau bọn họ sẽ rời khỏi Tản Thiên đại lục, cùng đi đến thế giới rất cao cấp sinh sống. Trái lại Tản Thiên đại lục, cho dù là Tẩy Kiếm tông đại tông môn như vậy, ở trong thế giới cao cấp, chẳng qua chỉ là một cái địa phương nhỏ không đáng giá nhắc tới, linh khí loãng, người Linh thế giới coi thường tới nơi này.

Còn không bằng nàng cố gắng một chút, vì Tây Kiếm Tông tìm một đường ra tốt, dù sao vẫn mạnh hơn luôn bị nhốt ở Tấn Thiên đại lục.

Thuyết phục chính mình rồi, lập Từ Nô Song bỏ xuống bất an trong lòng, thương lượng với Yến Nhã Chính.

Sở Chúc không biết Yến Nhã Chính để cho người ta điều tra mình, nhưng mà cho dù có biết nàng cũng không thêm để ý, việc này không có gì khả gấu diễm.

Trải qua nửa tháng quan sát, Sở Chúc rốt cục "học được" luyện khí, vì thế mang theo ba con yêu thú cùng nhau tiến vào phòng luyện khí, đóng cửa lại, bắt đầu bế quan đúc kiếm.

Sở Chúc lấy ra hai phần Toái Tinh thạch chuẩn bị tốt.

Một phần là Toái Tinh thạch cấp chín trở lên, trong đó cấp mười có hai khối; một phần là Toái Tinh thạch từ cấp sáu trở xuống.

Sở Chúc muốn đúc hai thanh vũ khí, một cái là Toái Tinh kiếm cấp năm, một thanh là linh khí bản mạng trên cấp chín.

Cấp năm vô cùng dễ dàng, đòi trước nàng đã thành công đúc tạo ra, nhưng mà linh khí bản mạng trên cấp chín thì trong lòng Sở Chúc không nắm chắc, chỉ có thể thử nhìn xem có thể đúc ra linh khí bản mạng trong cảm nhận của nàng hay không.

Sở Chúc quyết định đúc Toái Tinh kiếm cấp năm trước, dùng để luyện tập.

Trong khi Sở Chúc bận rộn, ba con yêu thú nhàn nhã ngồi ở trong góc vui chơi giải trí.

Không phải chúng nó không hỗ trợ, mà là chúng nó không giúp được gì. Huyền Uyên là yêu thú thủy thuộc tính, Bích Tầm Châu là yêu thú băng hệ, đều không quan hệ với lửa luyện khí cần. A Chiêu thì đúng là yêu thú thuộc tính hỏa, theo lý thuyết có thể hỗ trợ, đáng tiếc lửa của nó có thể đốt hủy vạn vật, vạn nhất đám đá vụn còn chưa có hòa tan, đã bị nó phun một ngụm lửa cháy sạch, thật thảm rồi!

Cho nên Sở Chúc cũng không nghĩ tới để cho nó ra tay.

Quá trình đúc kiếm vô cùng nhàm chán, giai đoạn đầu lập đi lập lại rèn tài liệu gần như tiêu hao mất hai phần ba thời gian.

Không chỉ có không người nào tán gẫu, ngay cả nhóm yêu thú cũng không tán gẫu.

Vì thế mỗi ngày Sở Chúc ở trong phòng luyện khí, chỉ sử dụng Ích Cốc Đan không có hương vị gì để lấp bụng. A Chiêu thì lại mang theo Ngọc Bích Băng Nhện vụng trộm nhảy loạn lên ở trong Tây Kiếm Tông.

Đi đến Tây Kiếm Tông hai năm, A Chiêu vô cùng quen thuộc với Tây Kiếm tông, trừ bỏ cấm địa và bí cảnh ra, Tây Kiếm Tông không có chỗ nào nó không thể đi. Cho dù là một vài cấm địa, nó cũng dạo qua, chẳng qua cũng không làm gì, nên không người nào phát hiện có một con yêu thú đã xông vào cấm địa Tây Kiếm Tông dạo một vòng.

Lúc đầu Ngọc Bích Băng Nhện lơ đãng đi theo nó loạn chuyển, đợi xoay chuyển nhiều hơn, nó càng ngày càng giật mình, đối với lai lịch của lão đại cũng càng ngày càng hiếu kỳ.

Ngay cả thiên tài địa bảo không kém trong cấm địa Tây Kiếm Tông ở trong mắt nó nó cũng khinh thường, vậy rốt cuộc trước kia nó sống qua là cuộc sống gì? Chẳng lẽ là lớn lên ở trên đồng thiên tài địa bảo chồng chất sao?

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn không được đoán ở trong lòng, nhưng A Chiêu không nói, nó chỉ có thể kiềm chế lại, nghe nó lời nói thu thập một vài thứ nó, dùng một cái Trừ Nạp Giới mình mang theo để chứa.

【Lão đại, lấy cái này để làm gì?】 Ngọc Bích Băng Nhện kỳ quái hỏi.

Đối với thiên tài địa bảo phẩm chất không tệ thì không có hứng thú, thế nào lại thu thập mấy thứ giá trị không lớn ở trong mắt nó?

A Chiêu liếc mắt nhìn nó một cái, cảm thấy tiểu đệ kiếm khế ước thú này thật sự rất không hợp cách, nhất định phải dạy dỗ lại.

Lập tức nhân tiện nói: 【Đây là cho Chúc Chúc. 】

Ngọc Bích Băng Nhện cũng không tính rất ngốc, lập tức thì hiểu rõ ý tứ của nó, sau một lúc lâu trầm mặc, mới nói:【Lão đại yên tâm, về sau ta sẽ chú ý.】

Có một lão đại bừa bẩn như vậy, làm cho nó ngẫu nhiên cũng sẽ quên chủ nhân hiện tại kỳ thực chính là một võ giả cấp thấp Ngưng Mạch cảnh tầng chín. Nếu đặt ở trước kia, người như vậy nó cũng không thêm liếc mắt nhìn tới một cái, chỉ coi một con sâu nhỏ tùy tay có thể diệt. Nhưng hiện tại nàng đã trở thành chủ nhân của nó, cũng quyết định đi theo nàng thật tốt, tự nhiên phải chú ý một ít.

Mà A Chiêu làm cho mấy thứ này, quả thật thích hợp giai đoạn hiện tại Sở Chúc cần, ngay cả Huyền Uyên cũng có thể dùng.

Trộm đồ đối với yêu thú mà nói, căn bản không phải trộm, mà là dựa vào bản lĩnh đoạt được, không hề có cảm giác tội lỗi.

Không chỉ có yêu thú, người tu luyện cũng như vậy, người có bản lĩnh, có thể mở ra bảo khố những người khác, trộm đi bao nhiêu cũng không có ai nói người, người mất của chỉ có thể tự than thở xui xẻo, đây là một cách sinh tồn giữa nhân loại và yêu thú.

Cho nên rất nhiều người tu luyện thích tùy thân mang theo một ít thứ quan trọng, hoặc là đặt ở nơi càng bí ẩn, dùng tầng tầng cấm chế khóa lại, chỉ sợ người có tâm hoặc yêu thú có lòng đề mắt tới.

Hai con yêu thú dạo qua một vòng ở Tây Kiếm Tông, đưa chút đồ cho Sở Chúc và Huyền Uyên ngăn người bề quan đốc kiểm ở trong phòng luyện khí có thể bổ sung thân thể. Sau đó chúng nó bắt đầu đi theo dõi Yến Nhã Chính và Từ Nô Song.

Tuy rằng Sở Chúc không dự tính trà trộn vào chuyện Tây Kiếm Tông, nhưng A Chiêu rất có hứng thú đối với chuyện Yến Nhã Chính muốn làm.

Ngọc Bích Băng Nhện là tên cao ngạo, không có hứng thú đối với chuyện nhân loại lục đục với nhau, nhưng nhìn lão đại có hứng thú như vậy, nó đành phải nhắc lên hứng thú.

Hai yêu đầu tiên là đi vòng vo trên đỉnh Kim Dao phong.

Cấm chế Kim Dao Phong đối với chúng nó mà nói căn bản không phải chuyện gì, hai con yêu thú chạy từ trên xuống dưới ở Kim Dao Phong, lại tranh thủ quan sát Từ Nô Song mấy ngày. Tiếp theo đi theo nàng cùng đi khách viện chân núi Kim Dao Phong, Yến Nhã Chính ở đây.

Từ Nô Song đối với Yến Nhã Chính đó là tình yêu đích thực, tình yêu đích thực đến thì giúp hấn giành bí bảo tông môn mình cũng sẽ không tiếc.

Hai con yêu thú ẩn núp ở chỗ mái hiên, nghe được chuyện hai người phía dưới thương lượng, rốt cuộc Ngọc Bích Băng Nhện nhìn không được giắt mình nói:【Lão đại, thể nhưng bọn họ muốn mưu đoạt địa mạch Đoạn Tinh nhai!】

Nếu Đoạn Tinh nhai không có địa mạch, thì quãng Toái Tinh thạch sẽ dần dần khô kiệt, cuối cùng biến thành một cái phế quãng vô dụng. Địa mạch cực kỳ quan trọng đối với sinh ra Toái Tinh thạch, chỉ cần người Tây Kiếm Tông không ngu ngốc, cũng không sẽ cho phép loại chuyện này phát sinh.

A Chiêu quãng cái đuôi, một đôi di đồng lạnh như băng nhìn hai người phía dưới.

Lúc này, đúng lúc nghe được kế hoạch của Yến Nhã Chính.

"Yến sư huynh, huynh là muốn vu oan chuyện này đến trên người Sở Chúc? Có thể được không?" Từ Nô Song có chút lo lắng hỏi: "Phong chủ Chiêm Hòa Trạch Phủ Thiên Phong rất bảo vệ nàng, nghe nói coi nàng trở thành cháu gái mà đối đãi."

"Chỉ cần cẩn thận mưu đồ, tất nhiên có thể thành công! Huống hồ ta cũng không phải thật muốn vu oan đến trên người nàng, chỉ cần có thể để cho nàng thu hút ánh mắt của một vài người Tây Kiếm Tông là được." Khoe mỗi Yến Nhã Chính mỉm cười, quả nhiên ôn nhã hiền lành, lời nói phun ra lại vô cùng lạnh lùng: "Nghe nói nàng trong khoảng thời gian này đang bế quan đốc kiểm, đợi nàng xuất quan rồi, thì có thể hành động."

Từ Nô Song có chút bất an: "Nhưng mà, có thể quá nhanh hay không?"

Vốn kế hoạch của bọn họ là lại dùng thêm hai năm, như vậy có vẻ ổn thỏa một ít, nhưng hiện tại thực hiện trước hai năm, nàng lo lắng có thể có chuyện xấu gì hay không.

Giọng nói của Yến Nhã Chính ảm áp trấn an: "Nô Song sư muội yên tâm, không có việc gì. Cho dù gặp chuyện không may, tin tưởng Tuần Hoa Tông sẽ không không để ý chúng ta, chỉ cần Tuần Hoa Tông còn nghĩ đến được Linh thể giới ủng hộ, bọn họ cũng chỉ có thể phối hợp với ta."

Từ Nô Song liếm liếm môi khô ráo, cuối cùng bị hấn thuyết phục.

Yến Nhã Chính sờ sờ gương mặt của nàng, ánh mắt ôn nhu: "Cô nương tốt, đợi trở lại Tinh Triệu đại lục, ta chắc chắn nắm rõ với gia tộc, cưới nàng làm thê."

Sắc mặt Từ Nô Song ửng đỏ, nhìn không được ngượng ngùng tựa vào ở trong lòng hấn.

Trên mái hiên, Ngọc Bích Băng Nhện nghe được việc hai người tính toán, khi nhìn không được muốn quãng băng tơ bóp chết đôi nam nữ này, đã bị lão đại chụp một móng vuốt, ý bảo nó rời khỏi.

Ngọc Bích Băng Nhện có chút khó hiểu, nhưng vẫn đi theo lão đại rời đi.

Đợi rời khỏi Kim Dao Phong rồi, Ngọc Bích Băng Nhện khó hiểu hỏi:【Lão đại, vì sao không giết chết hai nhân loại đó?】

Theo nó, hai người kia dám lợi dụng Sở Chúc, chết không đáng tiếc, vừa rồi bọn họ không có phòng bị, muốn giết bọn họ vô cùng dễ dàng.

【Hiện tại giết quá sớm.】

【Sớm?】Đầu óc Ngọc Bích Băng Nhện chuyển một vòng, thử hỏi:【Người là muốn để cho chuyện của bọn họ phát sinh, sau đó do Tây Kiếm Tông đến thu thập bọn họ?】

【Đúng, cái này vốn chính là chuyện của Tây Kiếm Tông, mắc mớ gì đến chúng ta? Nhưng mà nếu bọn họ thực đánh chủ ý tới trên người Chúc Chúc, vậy thì chết đi!】

Từ "chết" cuối cùng âm trầm, Ngọc Bích Băng Nhện nghe được có chút run.

Ngọc Bích Băng Nhện xác định, lão đại này quả nhiên không phải người dễ chọc.

Một gia hỏa không phải dễ chọc như vậy, cũng không biết vì sao nguyên ý đi theo một võ giả cấp thấp, ngấm lại cũng không tương tượng nổi.

【Có muốn nói chuyện này cho chủ nhân không?】Ngọc Bích Băng Nhện lại hỏi.

【Hiện tại không cần, đến lúc đó lại nói.】

Nghe xong, Ngọc Bích Băng Nhện cũng không nói cái gì nữa.

Hai yêu thú một trước một sau trở lại phòng luyện khí, đúng lúc này Sở Chúc cũng bởi vì linh lực khô kiệt mà nghỉ ngơi giữa chừng.

A Chiêu nhảy người lên, phóng tới gương mặt của nàng, bụng lông mềm mại trực tiếp dán đến trên mặt thiếu nữ.

Ngọc Bích Băng Nhện cảm thấy hình tượng này quả thực không thể nhìn, cổ tình bên ngoài lão đại không phải người dễ chọc lúc này lại giống như yêu thú sùng vật, ngồi xôm ở trước mặt thiếu nữ người ta, nghiêng đầu, một đôi dị đồng ngập nước, ngao ô một tiếng, móng vuốt nhỏ lông xù đẩy một cái Trữ Nạp Giới đi qua.

Quả thực là ác ý bán manh.

Sở Chúc nhìn đến đồ trong Trữ Nạp Giới, quả nhiên rất cảm động, ôm lấy nó, hôn một cái ở trên đầu nó.

Cái đuôi nháy mắt liên căng thẳng, sau một lúc lâu mới rũ xuống, sau đó giống như không có việc gì ngồi ở bên cạnh, thúc giục Sở Chúc ăn vài thứ bổ sung thể lực và dinh dưỡng nhanh chút. Luyện khí là một công việc thể lực và vất vả, phải bổ sung dinh dưỡng thật tốt, không thể quá mệt.

Tuy rằng Ích Cốc Đan có thể ăn no một tháng, nhưng thể nào cũng kém hơn đồ ăn khác ẩn chứa linh lực.

Ngọc Bích Băng Nhện nói với Uyên Đồ Huyền Quy đang ngâm trong linh thủy Ngũ Hành Hoạt:【Lão đại vẫn luôn là như thế này sao?】

Bé rùa một đôi mắt đen ngơ ngác nhìn nó, sau một lúc lâu mới hỏi:【Cái gì?】

【Chính là giống như bây giờ...】 ác ý bán manh, lấy lòng một nhân loại, cái này căn bản không phải là chuyện một yêu thú cao cấp sẽ làm, nhưng làm ra từ nó, quá mức tự nhiên.

Bé rùa chậm rì rì nói:【Rất tốt ... Lão đại thích là tốt rồi.】

Ngọc Bích Băng Nhện cảm thấy, có lẽ nó phải có thói quen phong cách hành sự của nhóm tiểu hỏa bầu bạn bên người một chút, nếu không sớm hay muộn hồn không nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bích Tầm Châu Không Muốn Làm Lão Nhị.

Sở Chúc cũng không biết thời điểm mình bẽ quan đức kiếm, A Chiêu đã mang theo Ngọc Bích Băng Nhện gây sự ở bên ngoài.

Nhưng mà cho dù có biết, nàng cũng không có biện pháp ngăn cản, đứng nhìn A Chiêu bình thường mặc cho nàng vãn về nhào nặn, cái vẻ yêu thú sùng vật, có đôi khi nó gấu lên, thì không chút thoái nhượng, ngay cả nàng cũng không có biện pháp ngăn cản.

Nên may mắn là, thực lực của A Chiêu và Ngọc Bích Băng Nhện cũng không kém, mỗi lần làm xong việc bỏ chạy, rất ít sẽ để người bắt được cái đuôi chúng nó.

Bích Tầm Châu vốn là một yêu thú cẩn thận lại lãnh ngạo, nào biết bị A Chiêu dạy dỗ vài năm, sau đó càng ngày càng thích gây sự. Còn hiện tại, Sở Chúc tin tưởng Bích Tầm Châu vẫn là rất ngoan.

Đương đương đương, tiếng va chạm vang lên ở trong phòng luyện khí phong bế, tia lửa bắn ra bốn phía.

Thiếu nữ trước lò lửa mặc một bộ quần áo vải thô thanh đạm, tay áo rộng thùng thình và làn váy đều buộc lại, lộ ra cánh tay tinh tế tron bóng, trên da thịt không thể tránh khỏi bị vết bẩn màu đen hoặc nâu dính vào, hỗn hợp với mồ hôi ồ ạt chảy xuống nhỏ giọt trên quần áo. Nghênh đón địa hỏa màu hồng quả quyết trong lò lửa, chiếu sáng lên gương mặt dịu dàng, thần sắc trầm tĩnh, động tác búa nện đánh trên tay lại vô cùng vững vàng hữu lực, phối kiếm ở trong sự rèn luyện lặp đi lặp lại mà dần dần thành hình.

Trong góc phòng, một con rùa nhỏ an ổn ngâm mình thùy Ngũ Hành Hoạt như cũ, trong tiếng búa nện đánh cực có quy luật mà đi vào giấc ngủ.

Khi A Chiêu và Ngọc Bích Băng Nhện trở về, vừa vặn thấy một màn như vậy.

【Kiếm muốn thành hình, thực nhanh!】Ngọc Bích Băng Nhện kinh ngạc nói.

A Chiêu nhảy đến bên cạnh chỗ để tài liệu, trả lời: 【Sáng quắc tư chất rất tốt, nàng học cái gì cũng rất nhanh.】

Ngọc Bích Băng Nhện nhất thời không muốn nói chuyện với nó, chỉ cần vừa kéo đến trên người chủ nhân Sở Chúc này, lão đại của nó sẽ vô cùng bảo vệ nàng, mặc kệ tốt hay xấu, thoát nhìn giống như là tên không não.

Tôn nghiêm yêu thú cao cấp đâu?

Nửa tháng này, Ngọc Bích Băng Nhện và A Chiêu mỗi ngày đều đã ra ngoài đi dạo, hoặc là đi theo dõi Yến Nhã Chính và Từ Nô Song muốn gây sự, hoặc là đi tìm một ít đồ ăn cho Sở Chúc bổ sung linh lực. Nhưng mà phần lớn thời gian, chúng nó vẫn là ở trong phòng luyện khí cùng Sở Chúc, nhìn nàng đánh bóng tài liệu từng chút một, hòa tan, rèn giữa, đúc... tất cả Toái Tinh thạch

Trừ bỏ phối kiếm trong tay Sở Chúc đang rèn luyện ra, bên cạnh còn có một phần tài liệu còn đang xử lý.

Lần này linh khí Sở Chúc cần đúc là hai loại, một loại là Toái Tinh kiếm, một loại bây giờ còn là một đồng tài liệu đang được xử lý, nhìn không ra là cái gì. Hơn nữa phần tài liệu luyện khí chưa xử lý tốt này đều dùng là Toái Tinh thạch cao cấp, Sở Chúc dùng tới hơn phân nửa Toái Tinh thạch cấp chín và cấp mười lần này được đến, chính là vì đúc thanh vũ khí này.

Điều này làm cho mấy con yêu thú đều rất ngạc nhiên, rốt cuộc nàng muốn làm kiểu dạng linh khí gì.

Nhưng mà có thể đoán được, thanh linh khí này phẩm chất nhất định không thấp.

Một tháng sau, một thanh Toái Tinh kiếm cấp năm rốt cuộc đúc thành công.

Sở Chúc tưới nước linh tuyến đã chuẩn bị tốt lên, Toái Tinh kiếm phát ra tiếng động xèo xèo, nhanh chóng hấp thu linh lực trong nước linh tuyến, thân kiếm màu bạc càng phát ra ánh sáng như tuyết, vô cùng sắc bén.

Sở Chúc cắt đầu ngón tay nhỏ ra một giọt máu, bắn lên.

Sau khi Toái Tinh kiếm hấp thu giọt máu này, thân kiếm sáng lên một màu đỏ máu, sự sắc sảo bao trùm cả thân kiếm, sau một lúc lâu mới biến mất.

Khi huyết sắc biến mất, thân kiếm màu bạc sắc sảo biến thành một màu tối lạnh lùng sắc bén, nhẹ nhàng phiếm hàn mang lạnh lẽo, lập tức thì thu liễm lại bình thường.

Sở Chúc vỗ về kiếm đúc tốt, trong lòng có vài phần vừa lòng.

Dùng nước linh tuyến để tẩy qua kiếm quả nhiên không đồng dạng với Toái Tinh kiếm phổ thông, bên ngoài vụng về bên trong xuất sắc, thích hợp dùng để giả heo ăn thịt hổ.

Lúc đúc kiếm, dùng nước linh tuyến tưới tẩy rửa phối kiếm hết lần này tới lần khác cũng là bỏ đi tạp chất trong tài liệu, đề cao phẩm chất bản thân tài liệu. Đây là thường thức rèn khí đời trước nàng học được ở linh thể giới, nhưng mà nước linh tuyến hiếm có, trừ bỏ nắm chắc bao hàm luyện khí đại tông môn ra, những người khác muốn dùng nước linh tuyến rửa kiếm căn bản không có khả năng, càng không cần phải nói Tán Thiên đại lục loại Huyền thể giới linh khí loãng này.

Có nước linh tuyến tẩy kiếm, cấp bậc Toái Tinh kiếm có thể muốn cao hơn một đại bậc so với ban đầu, nhìn như là cấp năm, kỳ thực phẩm chất của nó đã đạt tới cấp sáu.

Đừng xem thường một bậc lớn này, bình thường khi đang chiến đấu, chính là một cấp này sẽ tạo thành kết quả không tưởng được.

Rốt cuộc đúc xong Toái Tinh kiếm rồi, Sở Chúc đặt tới bên cạnh, sau đó bắt đầu rèn tài liệu bán thành phẩm ở bên cạnh.

Lúc này Sở Chúc đã ở trong phòng luyện khí bế quan một tháng, nhưng mà lúc trước nàng thuê ba tháng, còn có hai tháng, là nàng dự phòng để đúc một thanh linh khí khác.

Sở Chúc tiếp tục cố gắng rèn luyện tài liệu, lặp đi lặp lại rèn luyện lần thứ hai, lần thứ ba...

Muôn vạn thử thách ai cũng như thế.

Thời gian dài rèn luyện rất tiêu hao thể lực, linh lực và tinh thần, thậm chí đối thân thể mà nói là gánh nặng không thể thừa nhận. Nếu không phải Sở Chúc tốn hai năm thời gian bỏ đình Tẩy Thiên, rèn luyện thân thể đến trạng thái tốt nhất, căn bản không thể thừa nhận rèn nặng nề như thế.

Mỗi ngày đều có thể nghe được tiếng búa nện đập đương đương đương, nghe được nhiều, mấy con yêu thú phát hiện trong tiếng rèn luyện này ẩn chứa nhịp điệu kỳ diệu nào đó, thế nhưng không giống tạp âm gây phiền lòng, ngược lại ở đây trong loại thanh âm có quy luật này, dễ dàng có thể đi vào cảnh giới quên mình (vong ngã), linh ngộ huyền diệu trong đó.

Đây rõ ràng chính là một loại thuật luyện khí cực cao.

Luyện khí sư lấy luyện khí nhập đạo, luyện khí cũng có thể tu luyện.

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn không được cẩn thận quan sát thiếu nữ trước lò lửa, yêu thú bình thường đều không quá chú trọng bên ngoài nhân loại, chỉ chú trọng thực lực. Cho nên Bích Tầm Châu cũng không có trông mặt mà bắt hình dong, xuyên thấu qua bề ngoài gầy yếu trời sinh của Sở Chúc, có thể càng rõ ràng nhìn thấy bên trong của nàng.

Tư chất của nàng nó không biết có được hay không, nhưng tâm tính Sở Chúc, năng lực và tính bền bỉ không thể nghi ngờ là người tốt nhất trong số nhân loại nó gặp qua.

Đây là con đường căn bản người tu luyện nhân loại đi lên cường giả.

Có tư chất như vậy, hơn nữa có một "yêu thú" cao cấp tương trợ có thể đến từ Đại Hoang giới, thành tựu tương lai của người này nhất định bất phàm.

Ngọc Bích Băng Nhện nghĩ, đối với khế ước giữa mình và Sở Chúc, lần đầu tiên không có tâm kháng cự, ngược lại muốn đi theo nàng, nhìn nàng có thể mang chúng nó đi bao xa.

Cho dù nó là một yêu thú cấp mười hai, có đôi khi không thừa nhận cũng không được, vận khí của nhân loại thường hay có được kỳ diệu hơn yêu thú. Dù sao bọn họ có thể có được số phận nhóm yêu thú không thể tưởng được, đi được xa hơn.

Theo Sở Chúc rèn luyện, tài liệu trong tay nàng dần dần lộ ra hình dạng phôi thể.

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn trong chốc lát, nhìn không được hỏi:【Lão đại, người cảm thấy hình dạng phôi thể này, có giống cán dù không?】

A Chiêu:【Không phải giống, chính là.】

Huyền Uyên phụ họa nói:【Là cán dù!】

Ngọc Bích Băng Nhện liếc mắt nhìn bé rùa đang ngậm mình ở trong linh thủy Ngũ Hành Hoạt một cái, không quan tâm nó, tiếp tục nói:【Chẳng lẽ thanh vũ khí này là chủ nhân muốn làm thành dù?】

So với dù, không phải kiếm càng thích hợp làm vũ khí sao? Kiếm là đứng đầu trong tất cả hung khí, làm sao đều so với dù rồi?

Hơn nữa, Sở Chúc đến Tẩy Kiếm Tông học là kiếm, cũng không phải là nữ tử dùng dù.

A Chiêu liếc mắt nhìn cán dù đó một cái, gặm nhấm chân gà nướng béo ngậy, không sao cả nói:【Dù cũng không sao, dù sao trong lòng sáng quắc có tính toán.】

Ngọc Bích Băng Nhện nghe xong, vô cùng sáng suốt không nói thêm nữa.

Tồn thời gian hai tháng, vũ khí thứ hai của Sở Chúc rốt cuộc ra lò, nhưng mà cũng là bán thành phẩm.

Bởi vì nó chỉ có một khung xương, còn khuyết thiếu mặt dù, giai đoạn hiện tại, Sở Chúc cũng tìm không ra tài liệu làm mặt dù có phẩm chất xứng đôi với khung dù này.

Sở Chúc tỉ mỉ chăm chút khung dù trong tay, trải qua nước linh tuyến lặp đi lặp lại tưới tủy, đã hoàn toàn loại bỏ tạp chất trong tài liệu. Bởi vì tài liệu sử dụng là Toái Tinh thạch cao cấp, khung dù hiện ra một màu đỏ thẫm, màu sắc cũng không nồng đậm mỹ lệ, nhưng lại làm cho người ta vừa thấy thì đã biết là phẩm chất bất phàm.

Phẩm chất cái khung dù này, trực tiếp đến gần Linh Khí cấp mười đỉnh phong, đã có hình thức ban đầu của bảo khí.

Trong lòng Sở Chúc có chút vui mừng, đợi nàng tìm được mặt dù thích hợp, rèn hoàn thành nó, về sau nàng sẽ có một linh khí bản mạng có thể bầu bạn với nàng rất lâu, cho dù tu luyện đến trên Nhân Hoàng cảnh, cũng không cần phát sầu cấp bậc linh khí bản mạng không theo kịp, phải đúc lại linh khí bản mạng.

"Ừ, vậy kêu là Toái Tinh dù đi." Sở Chúc đặt tên cho nó.

Lấy Toái Tinh thạch làm tài liệu đúc, kêu Toái Tinh dù cũng không quá mức.

Tuy là dù, cũng là lợi khí giết người, chỗ chớp dù phá lệ bén nhọn, không nói cơ thể con người, cho dù là yêu thú cao cấp, chỉ sợ cũng có thể dễ dàng cho nó đâm một cái là thùng lỗ máu.

Thấy Sở Chúc cầm lấy cán dù vung vài cái, mang theo một trận tiếng ào ào không mũi nhọn, tuy chỉ là cán dù, nhưng nháy mắt phát ra dòng khí và hàn mang lạnh lẽo, giống như một thanh linh kiếm cao cấp tùy ý xuất ra, khí thế sắc bén vạn phần. (hàn mang: có thể hiểu như là sự chuyển động lạnh lẽo sắc bén của không khí khi vũ khí vung lên. Đạo phong, phong nhận cũng có thể hình dung như vậy. Ở trong phim kiếm hiệp sẽ dễ thấy hiệu ứng này)

Mấy con yêu thú dường như có chút thấu hiểu vì sao nàng muốn tạo một cái dù.

Dù vừa công kích cũng phòng ngự, quả thật là một vũ khí tốt, khi nữ tử sử dụng, cũng sẽ không quá mức đột ngột.

Sở Chúc thu hồi khung dù bán thành phẩm lại, dù này là linh khí bản mạng của nàng, giai đoạn hiện tại sẽ không sử dụng nó, có thể giấu điếm bao lâu thì giấu điếm bấy lâu.

Tiếp theo, Sở Chúc nắm chặt thời gian chế tạo vỏ kiếm cho Toái Tinh kiếm cấp năm.

"Kế tiếp, ta muốn tìm một ít tài liệu có thể làm mặt dù. Tầm Châu, nếu ngươi có phát hiện gì, có thể nói cho ta biết." Sở Chúc bớt chút thời gian nói với Ngọc Bích Băng Nhện.

Mặc dù Ngọc Bích Băng Nhện không rõ vì sao nàng đặc biệt nói loại chuyện này cùng với mình, nhưng cũng chứng minh chủ nhân tín nhiệm mình, thì ghi nhớ ở trong lòng.

Vỏ kiếm chế tạo xong, Sở Chúc lấy Toái Tinh kiểm tra vào vỏ, rốt cục mang theo ba con yêu thú rời khỏi gian phòng luyện khí đợi gần ba tháng này.

Khi Sở Chúc đi trở về phòng luyện khí, người đăng ký liếc nhìn nàng một cái, cười nói: "Vị sư muội này ở trong phòng luyện khí bế quan ba tháng, cũng thật đủ lâu, chẳng lẽ không thuận lợi?"

Sở Chúc ngại ngùng nói: "Lần đầu tiên đúc kiếm, lo lắng làm không tốt lãng phí tài liệu, cho nên giai đoạn trước thì tìm kiếm hồi lâu, may mắn cuối cùng vẫn là thành công đúc tạo ra."

Thấy nàng không có ý tứ lấy kiếm ra để cho người ta quan sát, đệ tử đó cũng khó mà nói cái gì.

Đội Sở Chúc rời khỏi rồi, đệ tử đó nhìn bóng dáng nàng, chép miệng, lấy ra một khối truyền âm thạch, nhỏ giọng nói: "Lưu sư huynh, người ngại cho ta nhìn chăm chú hôm nay đã xuất quan, rời khỏi phòng luyện khí."

Lưu sư huynh nhận được tin tức lập tức đưa tin tức đến chỗ Từ Nô Song ở Kim Đạo phong.

Sau khi Từ Nô Song được tin tức, cũng không quan sắc trời đã không còn sớm, liền đi tới khách viện dưới chân núi tìm Yên Nhã Chính.

"Yên sư huynh, Sở Chúc đã bước ra khỏi phòng luyện khí."

Yên Nhã Chính nghe xong, hơi hơi rũ mắt, nói: "Nô Song sư muội, kế hoạch bắt đầu thôi."

Từ Nô Song gật đầu, nhìn mặt Yên Nhã Chính anh tuấn phi phàm trong ánh sáng mờ mờ, trong lòng lại vô cớ dâng lên vài phần bất an.

Trở lại sân viện chân núi Phù Thiên Phong, Sở Chúc thoải mái mà rửa mặt một phen, xử lý cho mình nhẹ nhàng khoan khoái, thế này mới để cho nô bộc Phù Thiên Phong đưa tới bữa tối.

Một người ba yêu tỳ cùng một chỗ ăn bữa tối.

Linh thước (gao), linh nường (rượu), linh thái (rau cải)... đều là đồ ăn ẩn chứa linh lực. Tuy rằng phẩm chất không cao, nhưng cũng chỉ có đệ tử nội môn Tây Kiếm Tông mới có đãi ngộ, đây là Chiêm Hòa Trạch đặc biệt phân phó nô bộc cung cấp cái ăn cho nàng.

Sở Chúc nâng bát linh cơm, kẹp một cái đùi gà cho A Chiếu, kẹp chút linh thước và món ăn mặn cho Huyền Uyên, thức ăn chay mặn phối hợp, lại kẹp chút thức ăn chay cho Bích Tâm Châu, lấy ra mấy hạt linh quả cho nó.

Ngọc Bích Băng Nhện bằng hệ cũng không thích ăn thịt, ưa đồ chay, tốt nhất là đồ ăn bằng hệ.

Ngọc Bích Băng Nhện nhin không được lại xem xét Sở Chúc vài lần, phát hiện Sở Chúc dường như rất hiểu rõ thói quen và khẩu vị mấy con yêu thú chúng nó, sẽ rất ít khi cho chúng nó ăn thứ gì đó chán ghét. Cũng không biết là nàng thật cẩn thận, hay là thứ ngự thú sư Sở gia nhất định phải học, cho dù là ngự thú sư, thực sự rất ít có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, làm rõ ràng khẩu vị và thói quen nhóm yêu thú.

Hôm sau, Sở Chúc lại bị Chiêm Hòa Trạch phái người kêu tới.

Ba con yêu thú thì ở lại trong sân.

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn không được nói:【Ta phát hiện, dường như chủ nhân rất hiểu biết thói quen của chúng ta.】

A Chiêu liếc mắt nhìn nó một cái, đột nhiên một móng vuốt chụp qua.

Ngọc Bích Băng Nhện: 【... ...】 Làm sao lại chụp nó?

Uyên Đồ Huyền Quy bò khỏi bồn nước, chậm rì rì nói: 【Đó là bởi vì chủ nhân quan tâm chúng ta.】

Ngọc Bích Băng Nhện xem xét liếc mắt yêu thú rất không phân rõ phải trái một cái, quyết đoán cảm miệng, quyết định về sau có lời nói gì về tình cảm của chủ nhân Sở Chúc này, tuyệt đối không thể nói với A Chiêu này lão đại, nói ngược lại sẽ bị đánh.

A Chiêu nhảy xuống cái bàn, nói với Ngọc Bích Băng Nhện: 【Lão nhị, đi thôi.】

Ngọc Bích Băng Nhện: 【... ...】 Lão nhị là ý tứ cái lông gì?

【Về sau sáng quắc hẳn là còn có thể khế ước yêu thú khác, đến lúc đó thì ẩn theo trình tự trước sau đặt tên đi.】 A Chiêu nói, hiện tại thì nó đã có thói quen nhận mệnh đối với Sở Chúc đi tới đâu sẽ lượn yêu thú tới đó.

Dù sao mặc kệ đến bao nhiêu, đều là tiểu đệ của nó!

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn về phía con rùa nhỏ đó, hỏi: 【Huyền Uyên thì sao? Nó còn tới sớm hơn ta.】

【Nó tuổi quá nhỏ, giai đoạn hiện tại nhất định là đưa kéo chân sau, không dám đương nổi lão Nhị này.】 A Chiêu duỗi móng vuốt vồ vồ nó, nói lời thăm thía:【Người tuổi khá lớn, lại là đại yêu thú có thể biến hóa, gánh được rất tốt danh hiệu lão Nhị này.】

Nhưng nghe qua lão nhị cứ thấy là lạ thế nào, cứ cảm thấy chúng nó giống như thành một đám thổ phi chuyên vào nhà cướp của.

A Chiêu chưa cho nó thời gian rồi rắm, thì đã thúc giục nó cùng nhau ra cửa.

Chiêm Hòa Trạch nghe nói Sở Chúc từ Đức phong trở về, thì kêu nàng đi lên, một là thói quen quan tâm, hai là vì chuyện khác.

Biết được lần này Sở Chúc đúc ra một thanh Toái Tinh kiếm cấp năm, Chiêm Hòa Trạch không khỏi có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ lại thì cũng hiểu rõ lần này Sở Chúc đúc kiếm thì phẩm cấp Toái Tinh thạch khẳng định là không kém. Cấp bậc Toái Tinh thạch trong Đoạn Tinh nhai không đồng nhất, chỉ cần người có năng lực lấy vào tay chính là của người, Tây Kiếm Tông cũng sẽ không tính toán chi li ở trên việc này.

Lập tức nhân tiện nói: "Không tệ, Toái Tinh kiếm cấp năm có thể bầu bạn với con đi được xa hơn, hy vọng về sau con tiếp tục cố gắng."

Sở Chúc hé miệng cười đáp ứng một tiếng.

"Nay con đã có được Toái Tinh kiếm thuộc về mình, kế tiếp cũng là muốn đi đỉnh Tây Thiên luyện kiếm?" Chiêm Hòa Trạch lại hỏi.

Sở Chúc gật đầu, Toái Tinh kiếm Tây Kiếm Tông căn bản vốn không có hệ thống kiếm quyết, nếu đệ tử muốn học Toái Tinh kiếm, thì phải đi bỏ Tây Thiên phong, bỏ hết đỉnh Tây Thiên rồi, có thể đến trên đỉnh núi Tây Thiên phong luyện kiếm.

Chỗ đỉnh núi Tây Thiên phong có một mặt tường kiếm, mặt tường kiếm này là tiền bối các đời Tây Kiếm Tông để lại, mỗi một người có kiếm pháp thành công, đều để lại ở đó một kiếm. Lâu dài, thì biến thành một mặt tường kiếm, có một câu nói trong kiếm đều có kiếm ý, cũng cung cấp cho hậu nhân lĩnh ngộ quan sát. Phàm là đệ tử muốn tập kiếm, đều phải đi tường kiếm quan sát kiếm ý trong đó, lấy đó để lĩnh ngộ ra kiếm đạo của mình.

Mà lĩnh ngộ này cũng xem nhận thức cá nhân, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu chính là bấy nhiêu.

Đó chính là đặc sắc Toái Tinh kiếm pháp của Tây Kiếm Tông.

Không có kiếm quyết, mới là kiếm quyết của nó.

Chiêm Hòa Trạch cười nói: "Cũng nên như thế, vậy thì con cố gắng thôi. Nhưng mà có khả năng trong mấy ngày này, Tây Kiếm Tông sẽ có chút không yên ổn, con phải cẩn thận một chút." Lo lắng nghĩ nhiều, lại thêm một câu: "Ồ trong tông môn, hẳn là vẫn an toàn."

Trên mặt Sở Chúc lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lòng lại động, thì cũng hiểu rõ ràng ý tứ của Chiêm Hòa Trạch.

Trải qua thời gian lâu như vậy, Tây Kiếm Tông sắp sửa chuẩn bị xử lý Yến Nhã Chính. Nếu Yến Nhã Chính thật sự muốn ra tay với Đoạn Tinh nhai của Tây Kiếm Tông, Tây Kiếm Tông không có khả năng ngồi xem mặc kệ, chắc chắn trước tiên phá hư kế hoạch của hắn, vạch trần việc này. Mặc dù không biết Tây Kiếm Tông muốn làm như thế nào, Chiêm Hòa Trạch đã có thể nhắc nhở nàng, nói vậy bên trong nhất định còn có nội tình không rõ ràng khác, không thể cam đoan không có tí sơ hở nào.

Tâm tư Sở Chúc thay đổi thật nhanh, trên mặt thì vô cùng cảm kích đáp ứng một tiếng.

Chiêm Hòa Trạch nói với nàng một tiếng, chẳng qua chỉ là dự phòng vạn nhất mà thôi. Tuy Yến Nhã Chính đó là đệ tử Tuân Hoa Tông, nhưng trong khoảng thời gian này Tây Kiếm Tông lên tra xét nhiều phen, mới phát hiện thân phận của hắn dường như có chút kỳ quái. Chiêm Hòa Trạch cũng lo lắng Yến Nhã Chính hoài nghi Sở Chúc phá hư đại sự của hắn, nếu như hắn đối phó với Sở Chúc thì thật không ổn.

Lần này Sở Chúc ra tay cứu Tàn Cảnh đi, cũng trước tiên nói cho Tây Kiếm Tông một tiếng, với Tây Kiếm Tông mà nói đã là đại ân, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn nàng gặp chuyện không may.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sở Chúc Trọng Kiếm Đập Người.

Đỉnh núi Tây Thiên phong chia làm hai mặt âm dương, mặt dương là con đường cho đệ tử Tây Kiếm Tông leo lên luyện thể, còn lại sau lưng là một vách núi đen dốc đứng, bên vách núi đen có một luyện võ trường bằng đá cổ kiên cố, bên cạnh là một mặt tường kiếm rất lớn cao chót vót, do cả một mặt khối nham cực đại cắt ra mà thành.

Tường kiếm cao cỡ ba mươi trượng, rộng đến hai mươi trượng, dày đặc vết kiếm trên đó.

Mấy vết kiếm này sâu cạn không đồng nhất, nếu đối với người không nhìn được kiếm mà nói, chỉ là chém lung tung về loạn trước mắt, nhưng từ người biết kiếm sẽ thấy, mỗi một kiếm đều ẩn chứa kiếm ý, có móng nhát có thâm sâu, có hơi thở sơ sài sang sảng, cũng có sắc bén nghiêm nghị, hoặc là khó hiểu, hoặc là ảo diệu, kiếm ý đại biểu cho kiếm tu khác nhau để lại.

Khi Sở Chúc đi đến, phát hiện trên luyện võ trường đã có vài đệ tử Tây Kiếm Tông đang luyện kiếm ở đó.

Trước tường kiếm còn có một người đứng ở đó tìm hiểu kiếm ý, dáng người đĩnh đạc như tùng, lại có như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, phong mang sắc sảo. Chẳng qua cũng chỉ là một bóng lưng, lại làm cho người không thể xem nhẹ.

Sở Chúc đi đến trước tường kiếm, thì lập tức phát hiện người đứng ở trước tường kiếm đang tìm hiểu kiếm ý rõ ràng là thiên tài trẻ tuổi tiếng tăm lừng lẫy Tây Kiếm Tông—— Thân Đồ Hoàng.

Thân Đồ Hoàng là đại đệ tử thân truyền của chương môn Tây Kiếm Tông Âm Chính Dương, cũng là đại sư huynh của đám đệ tử trẻ tuổi thế hệ này của Tây Kiếm Tông. Tư chất cực cao, trời sinh chính là một kiếm tu, vì kiếm mà sinh, năm đó một thanh Toái Tinh kiếm nổi danh đại lục.

Sở Chúc nhìn không được liếc nhìn hắn một cái, vừa vận nhìn đến sườn mặt kiên nghị lạnh lùng, tóc đen buộc ngay ngắn chỉnh tề ở sau đầu, lông mày như đao, tóc mai như đao cắt, không chỗ nào không nói rõ thuộc loại dương cương lạnh lùng đặc trưng nam tính.

Sở Chúc không muốn kinh động đối phương, lập tức thu hồi tầm mắt, chọn một chỗ, bắt đầu quan sát kiếm ý trên tường kiếm.

Thời gian chỉ qua mấy hơi thở, Sở Chúc đã đắm chìm ở bên trong kiếm ý vô biên.

Mặc kệ là đời trước, hay là đời này, kiếm ý ẩn chứa trong tường kiếm trên đỉnh Tây Thiên phong ảnh hưởng sâu sắc với nàng. Mặc dù cho rằng đời trước đã hiểu được, hiện tại trùng sinh một lần, cấp cho nàng thu hoạch thật lớn như cũ.

Thân Đồ Hoàng chậm rãi mở to mắt, trong đôi mắt đen nhánh thoáng hiện ánh sáng, rồi lập tức thu liễm ở chỗ sâu trong lòng mắt.

Tâm thần rút ra khỏi kiếm ý từ trong tường kiếm, Thân Đồ Hoàng đang muốn cất bước rời khỏi, đột nhiên nhìn về phía nữ tử cách đó không xa đang tìm hiểu kiếm ý. Hắn phát hiện là một cô nương tuổi không lớn, lúc này toàn bộ tâm thần của nàng đều đắm chìm ở trong kiếm ý, thậm chí đã đạt tới cảnh giới vong ngã...

Ánh mắt của Thân Đồ Hoàng lộ ra vài phần kinh ngạc, kiếm ý của nhóm tiền bối để lại thiên biến vạn hóa, mỗi một đạo vết kiếm có kiếm ý khác biệt, thậm chí có chút tối nghĩa khó nói. Nếu là người tâm trí kém một chút, chỉ sợ không đến mười hơi thở thì sắc mặt sẽ trắng bệch rời khỏi, không dám lại mặc kệ bản thân đắm chìm trong đó, càng không cần nói đạt tới cảnh giới quên mình.

Phải có ngộ tính tuyệt vời, chân chính hiểu được trên mặt kiếm ý, mới có thể đạt tới cảnh giới quên mình.

Thân Đồ Hoàng thu hồi ánh mắt, Toái Tinh kiếm sau lưng phát ra tiếng động vù vù, đột nhiên ra khỏi vỏ, rơi xuống trong tay hắn.

Thân Đồ Hoàng ở trên luyện võ trường bắt đầu luyện kiếm mỗi ngày.

Trọng lực trên đỉnh núi Tây Thiên phong là một sân bãi trận địa thiên nhiên thích hợp luyện kiếm, không chỉ có thể rèn luyện người, cũng có thể rèn luyện kiếm.

Thân Đồ Hoàng nghiêm túc luyện kiếm, dần dần đạt tới cảnh giới vong ngã, mãi cho đến bốn canh giờ sau, Thân Đồ Hoàng mới thu kiếm. Khi chuẩn bị xuống núi, nhìn lại hướng tường kiếm, hắn phát hiện cô nương đó vẫn đang tìm hiểu kiếm ý như cũ.

Thân Đồ Hoàng lại liếc nhìn nàng một cái, mới đi xuống núi.

Ngày hôm sau, khi Thân Đồ Hoàng tiếp tục luyện kiếm, phát hiện cô nương đó lại tới nữa.

Ngày thứ ba, cũng như thế.

Liên tục nửa tháng, cô nương đó mỗi ngày đều đến tường kiếm tìm hiểu kiếm ý, mỗi lần đứng chính là một ngày, đặt ở trong mắt người ngoài, vô cùng không tưởng tượng nổi.

"Vị sư muội thoát nhìn mềm mại yếu đuối này sẽ không phải chính là Sở Chúc đi?"

"Đúng vậy, các sư tỷ sư muội trong tông môn chúng ta, nào có ai trưởng thành khả ái như vậy? Hơn nữa tính tình của nàng rất tốt, vô cùng dịu dàng, quá thực chính là... thật nhiều các sư huynh đệ ta quen biết đều đang âm thầm chú ý nàng, đợi nàng sau khi lớn lên, hy vọng có thể theo đuổi nàng làm bạn đời." Một nam đệ tử nhin không được dùng giọng điệu nhộn nhạo nói.

"Trần sư đệ, ta nhớ rõ ngươi luôn luôn không đến Tây Thiên phong luyện kiếm, lần này sẽ không vì nàng mà đến đi?"

"Vương sư huynh, chẳng lẽ huynh cũng..."

"Hắc, thì ra các ngươi đều nghe nói Sở cô nương muốn tới đây luyện kiếm, cho nên mới chạy tới?" Lại một nam đệ tử sáp tới.

"Ta đã sớm tám trăm năm trước không đến đỉnh Tây Thiên phong, nghe nói Sở cô nương muốn tới đỉnh núi Tây Thiên phong luyện kiếm, ta mới đặc biệt tới đây để có được ngẫu nhiên gặp gỡ với nàng..."

Một đám nam đệ tử tụ cùng một chỗ trao đổi với nhau, mới phát hiện thì ra bọn họ đều là nghe được tin tức, mới đặc biệt chạy tới.

Bên cạnh vài nam đệ tử đang luyện kiếm nhin không được hắc tuyến.

Bọn họ cứ khó hiểu, gần đây sao lại có nhiều sư huynh sớm đã không đến Tây Thiên phong luyện kiếm đột nhiên trở nên chăm chỉ như vậy, thì ra là đánh cái chủ ý này đây. Tông môn hẳn là nên thu nhận nhiều nữ đệ tử thêm mới đúng, nhìn xem chỉ một người ngoài cũng có thể để cho một đám nam đệ tử trở nên chăm chỉ đến vậy.

Nghe được tiếng lòng các sư đệ, một sư huynh liền trầm trọng nói: "Sư môn có lại thu nhận thêm nhiều nữ đệ tử cũng vô dụng, chúng ta sẽ bị các nàng dùng mãnh đánh cho không xuống giường được, càng không cần phải nói theo đuổi các nàng... Vẫn là Sở cô nương là cô nương vừa dịu dàng vừa đáng yêu mới tốt, cho dù trở thành kiếm tu, nàng vẫn rất dịu dàng vừa đáng yêu như cũ."

"Đúng vậy đúng vậy, nghe các sư huynh Phù Thiên Phong nói, tính tình Sở cô nương tốt lắm, thích hợp làm bạn đời."

Các sư đệ: "... ..."

Tiếp theo, lại có đệ tử nghi hoặc hỏi: "Mỗi ngày nàng đều như vậy... thật là tìm hiểu kiếm ý, hay chính là đang làm ra vẻ?"

"Làm ra vẻ? Ngươi dám đứng ở trước tường kiếm làm bộ một ngày sao?"

"Không dám... cho dù ở trước tường kiếm cũng không làm cái gì, kiếm ý trên đó vẫn sẽ quá nhiều liên tục, linh thức nhin không được sẽ bị cuốn vào, nếu không ra được, bị mất phương hướng thì thảm rồi."

"Cho nên, nàng căn bản không cần làm bộ ở đây."

"Chẳng lẽ nàng thật sự cả một ngày đều đang tìm hiểu kiếm ý? Trời ạ, chẳng lẽ nàng không khó chịu sao?"

"Rõ ràng, nàng không chỉ có không khó chịu, ngược lại thu hoạch không ít."

"... Thì ra thế gian này thực sự có thiên tài."

Một đám nam đệ tử ở trên luyện võ trường vừa vung chiêu vừa nhỏ giọng thảo luận, càng nói càng kích động.

"Không biết nàng và Thân Đồ sư huynh, so ra thì ai tư chất cao hơn?"

"Đương nhiên là đại sư huynh! Hiện tại Đại sư huynh chính là Vũ Hóa cảnh tầng tám, có thể đột phá lập tức, chính thức tiến vào Không Minh cảnh. Sở cô nương hiện tại chính là Ngưng Mạch cảnh tầng chín, giữa Ngưng Mạch cảnh và Vũ Hóa cảnh cũng là một cảnh giới lớn."

"Đúng vậy, đại sư huynh chính là vì kiếm mà sinh, là thiên tài ngàn năm khó gặp Tây Kiếm Tông chúng ta."

"Nhưng mà đại sư huynh từ nhỏ thì đã bắt đầu tập kiếm, nghe nói vị Sở sư muội này là người Sở gia Lăng Dương, đến Tây Kiếm Tông chúng ta tu hành cũng mới hai năm..."

"Ta không bằng nàng!" Một giọng nói đông lạnh đột nhiên vang lên, xen vào trong đám đệ tử đang thảo luận đến vui sướng kia.

"Ai nói đại sư huynh không bằng nàng, đại sư huynh... Đại, đại sư huynh?"

Một đám nam đệ tử nhìn đến đại sư huynh không biết khi nào thì xuất hiện, vẻ mặt kinh sợ, vội vàng bước tới hành lễ, trên mặt có chút không yên, lo lắng đại sư huynh cho rằng bọn họ nhàn hạ, không thiếu được cũng bị phạt chạy từ trên xuống dưới vòng quanh Tây Thiên phong.

Đây quả thực chính là cách xử phạt về thể xác nghiêm trọng nhất Tây Kiếm Tông dùng, thật là muốn mạng người ta!

Thật ra thì Thân Đồ Hoàng cũng không có phạt bọn họ, chỉ là vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta không bằng nàng, nàng có thể ở trước tường kiếm lĩnh ngộ lâu như thế, có thể thấy được năng lực cao, ta cũng không thể sánh bằng."

Kiểm tu chưa bao giờ hồ thẹn thừa nhận mình tài nghệ không bằng người, đặc biệt là thiên tài giống như Thân Đồ Hoàng từ nhỏ đã được tông môn ký thác kỳ vọng cao. Hắn có thể ỷ vào thực lực bản thân mình, nhưng chưa bao giờ cậy tài khinh người, không thừa nhận bản thân mình chính là thiên hạ vô địch.

Nay đột nhiên xuất hiện một người có tư chất càng tốt hơn hắn, Thân Đồ Hoàng không chỉ có không có khiếp sợ thối lui, ngược lại nổi lên chiến ý, chờ mong ngày người khác này có thể đánh với mình một trận.

Đây cũng là nguyên nhân Thân Đồ Hoàng chú ý Sở Chúc.

Nếu không phải mấy năm nay hắn bắt chước mưa gió đến đỉnh núi Tây Thiên phong tìm hiểu luyện kiếm, chỉ sợ cũng nghĩ Sở Chúc giống như hắn, lúc này đã tìm hiểu được mấy năm, thói quen kiếm ý trên tường kiếm đánh sâu vào tư duy, mới có thể tìm hiểu ở trước tường kiếm lâu như vậy.

Nhưng mà, trên thực tế, Sở Chúc cũng là gần đây mới đến.

Ngày gần đây từ chỗ chương môn nghe được một sự kiện, Thân Đồ Hoàng không thể tránh né chú ý tới Sở Chúc, thế mới biết được thanh danh của Sở Chúc ở trong hàng đệ tử Tây Kiếm Tông cũng không yếu, mà nàng cũng là một người ngoại môn, được Phong chủ Chiêm Hòa Trạch Phù Thiên Phong dẫn tiến Tây Kiếm Tông tu hành.

Ngay cả Thân Đồ đại sư huynh cũng thừa nhận thiên phú của Sở Chúc, điều này làm cho một đám đệ tử Tây Kiếm Tông nhìn không được càng thêm phẫn chấn.

Bọn họ đều đang đoán xem rốt cuộc Sở Chúc có thể tìm hiểu bao lâu, chẳng lẽ nàng sẽ không sẽ bị kiếm ý hỗn tạp trên tường kiếm khuấy động đến sao?

Ngay tại khi bọn họ nghĩ như vậy, đột nhiên phát hiện rốt cuộc Sở Chúc chấm dứt tìm hiểu, bắt đầu luyện kiếm.

Tinh thần tất cả nam đệ tử trên đỉnh núi lại chấn động mạnh lần nữa, muốn nhìn một chút nửa tháng nay nàng tìm hiểu ra cái gì, làm ra kiếm chiêu gì.

Chỉ là, khi nhìn đến Sở Chúc xuất ra một thanh trọng kiếm Toái Tinh kiếm hoàn toàn không hợp với nữ tử nhẹ nhàng linh hoạt, tất cả mọi người ㄟ.

Nữ tử và nam tử trời sinh thể chất bất đồng, vốn chọn kiếm cũng lấy nhẹ nhàng làm chủ, sẽ có rất ít nữ võ giả lựa chọn loại trọng kiếm này, nếu như từ một đại hán khô khan sử dụng, mặc kệ là trên tâm mắt hay là trên tinh thần, đều thấy rằng hết sức thích hợp.

Nhưng mà một cô nương vừa nhìn đã thấy gầy yếu, chọn một thanh trọng kiếm còn nặng hơn cả chính mình, giống như tiểu hài tử múa đại đao, mặc kệ là trên thị giác hay là tinh thần, đều làm cho người ta bị kích thích đến không nhẹ.

Ngay tại khi một đám nam đệ tử hỗn độn trong gió, Sở Chúc đã tìm một góc, bắt đầu vùng kiếm.

Cánh tay tinh tế trơn bóng cầm lấy trọng kiếm, dùng động tác không nhanh không chậm vùng kiếm lặp đi lặp lại. Lúc đầu có chút cố hết sức, về sau dần dần quen thuộc, động tác cũng lưu loát, mồ hôi trán càng ngày càng nhiều, cũng không kêu một tiếng, kiên trì động tác vùng kiếm buồn tẻ như cũ.

Từ ngày đầu tiên vùng một ngàn kiếm, đến ngày hôm sau vùng một ngàn hai trăm, đến ngày thứ ba vùng một ngàn bốn trăm...

Chỉ là vùng kiếm ở mức trụ cột ban đầu, không có chút kiếm chiêu đáng nói nào.

Ở khi một đám nam đệ tử lại ㄟ lại thất vọng, Thân Đồ Hoàng lại nói: "Vùng kiếm là trụ cột chính của tu hành, các ngươi mỗi ngày vùng kiếm một vạn lần."

Một đám nam đệ tử kêu thảm thiết: "Đại sư huynh, đừng mà!!!"

Bọn họ là đặc biệt tới đây nhìn muội tử, thuận tiện có một mộng ảo bất ngờ gặp gỡ, mà không phải tới nơi này để cho đại sư huynh ngược.

Thân Đồ Hoàng không để ý đám các sư đệ rảnh rỗi đi quan sát cô nương nhà người ta, hắn cũng tìm một chỗ, bắt đầu luyện kiếm theo lệ thường.

Dần dần, nam đệ tử đến đỉnh núi Tây Thiên phong luyện kiếm càng ngày càng nhiều, trong không khí giống như đều pháp phối hơi thở màu hồng phấn.

Một con yêu thú ngồi xổm ở trên tường kiếm, nhìn xuống đám nam đệ tử luyện kiếm cũng luyện không chuyên tâm, phát hiện bọn họ lúc nào cũng là vùng trộm nhìn ngó thiếu nữ nghiêm túc vùng kiếm ở góc sáng sủa, nhất thời có chút không vui.

Con yêu thú nào đó không vui, thì người làm cho nó không vui sẽ gặp xui xẻo.

Khi nghe được tiếng kêu thảm thiết vang lên, Thân Đồ Hoàng và phần đông sư huynh đệ cùng nhau ngó qua, chỉ thấy mấy sư đệ không chịu chuyên tâm luyện kiếm đột nhiên từ đỉnh núi lộn nhào xuống vách núi đen, chỉ để lại vài tiếng kêu thảm thiết kéo thật dài.

Mọi người: "... ..."

Thân Đồ Hoàng thấy đệ tử khác về mặt mê mang sợ hãi, đột nhiên nói: "Về sau ai không nghiêm túc, kết cục chính là như thế!" Dứt lời, một kiếm đánh tới một sư đệ ừ rử không chuyên tâm xuống vách núi đen.

Các sư đệ: QAQ đại sư huynh thật đáng sợ!

Người ngã từ đỉnh núi Tây Thiên phong xuống sẽ không chết được, nhiều nhất sẽ rơi mặt mũi bầm dập, nằm liệt ở trên giường nằm mấy ngày là có thể khỏe lại, chỉ là chịu chút đau khổ. Thân Đồ Hoàng phát hiện so với hình phạt đám các sư đệ không chịu tập trung luyện kiếm chạy vòng Tây Thiên phong, trực tiếp đánh người xuống sườn núi cũng có tác dụng kinh sợ, vì thế quyết định về sau cứ như vậy mà làm.

Sau đó, loại chuyện đẩy đệ tử không tập trung luyện kiếm xuống vách núi Tây Thiên, nghiêm nhiên trở thành truyền thống của Tây Kiếm Tông.

Sở Chúc mới đầu nhìn thấy thú vị, nhưng mà rất nhanh thì phát hiện miêu mị trong đó.

Khi xuống núi, A Chiêu từ trong đường núi bên cạnh lủi nhanh qua, khi bỏ nhào vào trong lòng nàng, Sở Chúc xoa xoa đầu nó, nhỏ giọng nói: "Hôm nay ngươi lại đập mấy người xuống dưới?"

Yêu thú nghiêng đầu, hướng nàng ngao ô một tiếng, mạnh mẽ nhìn nàng, làm như không hiểu nàng đang nói cái gì.

Sở Chúc búng xuống đầu nó, cười nói: "Ngươi cứ già bộ đi."

Hôm nay trời sắc đã tối muộn, khi từ đỉnh Tây núi Thiên phong đi xuống, rớt cuộc một tia ánh sáng cuối cùng phía chân trời cũng biến mất.

Người bò Tây Thiên phong đã đi gần hết, chỉ còn lại có vài ba tiểu miêu vẫn còn ở kiên trì.

Sở Chúc đi đến nơi đỗ chim loan, khi đang chuẩn bị nhảy lên chim loan, dựa vào kinh nghiệm từng trải nhiều năm, trong nháy mắt liền cảm giác được dị thường trong không khí.

Nàng theo bản năng ngừng thở, thắt lưng mềm mại uốn ra một độ cong xinh đẹp, tránh né đi thể kiếm nghiêng đâm tới, toàn thân vừa chuyển, trọng kiếm ra khỏi vỏ, hiện lên kiếm quang sắc bén, đỡ sát chiêu thứ hai của đối phương.

A Chiêu hí mắt nhìn sát thủ không ngừng công tới, phát hiện tu vi đối phương cũng không tính là rất cao, chỉ có Vũ Hóa cảnh tầng năm, lại am hiểu cách đánh lén, trời tối trở thành màu sắc tự vệ của hắn, khiến cho hắn thoát nhìn giống như một sát thủ xuất quỷ nhập thần.

Tu vi của sát thủ cao hơn Sở Chúc một cảnh giới, vốn cho rằng có thể trong một kích phải trúng, nào biết bị nàng dễ dàng tránh thoát, thậm chí vài lần sát chiêu kế tiếp đều bị nàng thoái mái mà chặn trở về. Sát thủ vốn cho rằng Sở Chúc là vận khí tốt, nhưng liên tiếp như vậy, rốt cục ý thức được thực lực của đối phương đã cao hơn tu vi Ngưng Mạch cảnh.

Ngay khi sát thủ nhận rõ ra chuyện này, trong lòng rung mình, khi chuẩn bị muốn hạ tử thủ, đột nhiên trọng kiếm trong tay Sở Chúc nhanh chóng tăng tốc. Khi kiếm quang hiện lên, sát thủ chỉ cảm thấy ngực chợt lạnh, một con đau nhức đánh lên thần kinh, thiếu chút nữa hôn mê đi.

Không đợi hắn phản ứng kịp, một thanh trọng kiếm vỗ lên đầu hắn.

Trong nháy mắt, sát thủ có một loại ảo giác xương sọ cũng muốn vỡ vụn.

Bị một thanh trọng kiếm như vậy vỗ lên, cho dù là yêu thú cấp năm cũng muốn bị vỗ đến xương cốt dập nát, huống chi là một người. Sát thủ đó nháy mắt héo rụi ngã trên mặt đất, hấp hối.

"Không có việc gì chứ?"

Sở Chúc quay đầu, chỉ thấy Thân Đồ Hoàng đi chỗ này.

Ngày đó, Sở Chúc chú ý tới Thân Đồ Hoàng chăm chỉ luyện kiếm ở chỗ đỉnh núi Tây Thiên phong, nhưng mà nàng biết tác phong của Thân Đồ Hoàng, tự nhiên sẽ không mạo muội đi lồi kéo làm quen với hắn, hai người bọn họ chiếm cứ một chỗ riêng, chẳng dính dáng gì với nhau.

Lúc này Thân Đồ Hoàng xuất hiện ở đây, còn tới sao khéo như vậy...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên lại thấy bên cạnh nhảy ra mấy bóng dáng, Sở Chúc lại giơ lên trọng kiếm vỗ đi qua.

Thân Đồ Hoàng phản ứng cũng cực nhanh, trong bóng đêm, đôi mắt đen nhánh hiện lên vẻ lãnh khốc lạnh lùng, đồng thời trong lòng cũng có vài phần ảo não. Ý định ban đầu của hắn là tới cứu Sở Chúc, nào biết ngược lại mang đến một đám sát thủ.

Hai người không nói hai lời, chém tới đám sát thủ này.

Sau khi Sở Chúc trùng sinh, thật lâu không có động thủ như vậy, hơn nữa còn dùng trọng kiếm mình am hiểu nhất, trong lúc nhất thời nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề. Đợi nàng rút cuộc giải quyết xong một sát thủ cuối cùng rồi, tinh thần vẫn phá lệ phấn khởi. Lại nhìn qua chỗ Thân Đồ Hoàng, phát hiện hắn đang quần đấu với một sát thủ, thực lực sát thủ đó lợi hại hơn đám bị Sở Chúc giải quyết này, vậy mà lại chính là Không Minh cảnh tầng một, cao hơn Thân Đồ Hoàng một cảnh giới, để cho hắn đối phó có chút cô hết sức.

Sở Chúc không nói hai lời, mang theo kiếm tiến lên.

A Chiêu ở khi Sở Chúc động thủ, cũng đã nhảy đến trên một thân cây bên cạnh quan sát.

Nhìn Sở Chúc thành thạo đối phó đám sát thủ này, thì nó không có ra tay, lại nhìn Sở Chúc vùng một thanh trọng kiếm đến uy vũ sinh phong, trong nháy mắt A Chiêu có chút đại ra.

Dại ra qua đi, A Chiêu vùng vẫy đuôi, làm như không thấy được, ẩn từ một nơi bí mật gần đó, thừa dịp người không chú ý, đồng thời giải quyết mấy tên sát thủ ngấm mai phục.

Giết mấy con tôm nhỏ thước tuyệt không kén đâu, A Chiêu giết cũng lười giết, làm hôn mê cho xong việc.

Có Sở Chúc gia nhập, áp lực của Thân Đồ Hoàng chợt giảm.

Chỉ là rất nhanh, khi Thân Đồ Hoàng phát hiện Sở Chúc một người Ngưng Mạch cảnh thế lại có thể làm cho sát thủ đó luống cuống tay chân, thì nhảy mất bị đá kích. Đợi khi Sở Chúc lại có thể một kiếm vỗ sát thủ đó choáng váng, Thân Đồ Hoàng..

Thân Đồ Hoàng tin tưởng đã bị đá kích trước nay chưa từng có.

"Còn chưa chết, muốn gọi người đến áp bọn họ đi xuống thăm vấn hay không?" Sở Chúc lau một vốc mồ hôi, dò hỏi.

Thân Đồ Hoàng: "... Ừ."

Lập tức Thân Đồ Hoàng dùng truyền âm thạch của sư môn gọi tới vài võ giả tuần tra, bắt đám sát thủ đi.

Bởi vì trời đã tối, đám sát thủ cũng không muốn dẫn người chú ý, nên tìm địa phương cũng hẻo lánh, ngược lại không có khiến cho đệ tử khác của Tây Kiếm Tông chú ý.

Sau khi sát thủ bị võ giả tuần tra lặng yên không một tiếng động áp đi xuống, hiện trường chỉ còn lại có hai người Sở Chúc và Thân Đồ Hoàng.

Sở Chúc nhìn thấy một màn này, thì biết Tây Kiếm Tông hẳn là sớm có chuẩn bị, bằng không Thân Đồ Hoàng và mấy võ giả tuần tra sẽ không tới đây kịp lúc.

Khi nàng cũng đang muốn hỏi một chút, đột nhiên chợt nghe được Thân Đồ Hoàng nói: "Người không phải Ngưng Mạch cảnh tầng chín?"

Vừa rồi khi nàng đối phó sát thủ đó Không Minh cảnh tầng một, đã bày ra lực sát thương cũng không phải người tu luyện Ngưng Mạch cảnh tầng chín nên có.

Sở Chúc không về gì nói: "Thân Đồ công tử, chẳng lẽ hiện tại người thăm nghĩ hỏi ta cái này? Chẳng bằng nói với ta một chút, đám sát thủ này là làm sao đến, bọn họ muốn làm cái gì, bây giờ Tàn Cảnh còn khỏe chứ?"

Thân Đồ Hoàng: "... ..."

Thân Đồ Hoàng trầm mặc trong chốc lát, mới cất giọng lạnh lùng nói: "Lần này Tây Kiếm Tông thanh lý môn hộ, sẽ không liên lụy người vô tội."

Sở Chúc nở nụ cười: "Mấy sát thủ có phải nhắm vào ta hay không?"

"Phải."

"Vì sao?"

"Vu oan!"

Sở Chúc không hề kinh ngạc nói: "Vu oan như thế nào?" Nàng ngày thường an phận thủ tu luyện, lại không làm việc gì khiến người hiểu lầm, có thể vu oan nàng cái gì? Mục đích vu oan nàng lại là cái gì?

Thân Đồ Hoàng nhủ mảy, hiển nhiên không am hiểu mấy thứ giải thích này, cuối cùng chỉ nói: "Ngày sau ngươi sẽ biết được."

Về mặt Sở Chúc co rút, từng nghe nói Thân Đồ Hoàng là một người không nói cười tùy tiện, trầm mặc ít lời, hôm nay vừa nhìn, kỳ thực là lười nhiều lời.

"Được rồi, ta đã hiểu rõ ý tứ của Thân Đồ công tử, không biết hiện tại bên Đoạn Tinh nhai như thế nào?"

"Không tệ."

Thân Đồ Hoàng im lặng là vàng như cũ.

Rốt cuộc Sở Chúc và hắn không quen, hơn nữa A Chiếu đã nhào qua, ngồi xổm ở trên vai nàng nhìn chăm chăm Thân Đồ Hoàng, lo lắng nó ngứa móng vuốt, sẽ cho Thân Đồ Hoàng một cáo, Sở Chúc đành phải nói: "Một khi đã như vậy, ta đây liền cáo từ."

Thân Đồ Hoàng thấy thế, gọi một con chim loan đến, tự mình đưa nàng về Phù Thiên Phong.

A Chiếu ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc nhìn chăm chăm Thân Đồ Hoàng, một đuôi vòng ba vòng trên cổ Sở Chúc, móng vuốt quả thật có chút ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: 【Nó Đi Gây Sự.】

Thân Đồ Hoàng tự mình đưa Sở Chúc về Phù Thiên Phong rồi mới rời khỏi.

Sở Chúc đứng ở trước sân viện, nhìn theo bóng dáng Thân Đồ Hoàng rời đi, nhin không được đoán mục đích của Yến Nhã Chính.

Đời trước vào lúc này, nàng còn đang bỏ đình Tây Thiên, không có đi Đoạn Tinh nhai, tự nhiên cũng sẽ không gặp được Yến Nhã Chính và Từ Nô Song, lại càng không sẽ cứu được Tần Cảnh ra. Nếu đời trước cuối cùng Tần Cảnh là chết ở trong tay Yến Nhã Chính và Từ Nô Song, Tây Kiếm Tông không có được tin tức, một chuyện năm năm sau Đoạn Tinh nhai bị phong bế đóng cửa, quả thật đáng giá để cân nhắc.

Tuy rằng Tần Cảnh nói Yến Nhã Chính muốn hủy diệt Đoạn Tinh nhai, nhưng Sở Chúc thấy rằng lời này còn chờ bàn bạc lại.

Chỉ cần Yến Nhã Chính không phải ngốc, thì biết hủy diệt Đoạn Tinh nhai mất nhiều hơn được, sẽ không làm loại chuyện này. Chỉ khi hắn và Tây Kiếm Tông có thù địch oán hận không thể hòa giải, muốn hủy diệt căn cơ của Tây Kiếm Tông.

Lại nhìn mấy ngày này Từ Nô Song cho người gấp gấp chăm chú nhìn nàng, thấy thế nào cũng không giống như là trả thù.

Nói vậy việc Yến Nhã Chính và Từ Nô Song tính toán hẳn là không nhỏ, nếu không cũng sẽ không phái người tới giết nàng, thậm chí còn muốn vu oan lên người nàng. Mà việc bọn họ tính toán, quả thật có liên quan với Đoạn Tinh nhai, thậm chí là quặng Toái Tinh thạch Đoạn Tinh nhai.

Có thể này mới giải thích được thông.

Lúc trước Tần Cảnh hẳn là nghe sai, tưởng là Yến Nhã Chính muốn hủy diệt Đoạn Tinh nhai.

Đột nhiên hai má hơi ngứa, Sở Chúc quay đầu, thì nhìn thấy yêu thú ngồi xổm ở trên bả vai nàng. Nàng đột nhiên nhớ tới A Chiếu đúng là thích gây sự, nó đã biết chuyện Yến Nhã Chính muốn làm, lấy tính cách của nó, khẳng định sẽ có đi biết rõ ràng chuyện này.

Sở Chúc xách nó từ trên vai đến trong lòng, hỏi: "A Chiếu, ngươi hẳn là biết mục đích của Yến Nhã Chính đi?"

A Chiếu nhìn ngó nàng, là vẻ mặt vô tội như cũ.

Sau một lúc lâu, Sở Chúc xoa xoa đầu nó, ôm nó tiến vào sân nhỏ.

Sở Chúc bung com chiều do nô bộc đưa tới tiến vào, kêu mấy con yêu thú cùng nhau ăn com chiều, phát hiện Ngọc Bích Băng Nhện không ở đây, nên hỏi: "Huyền Uyên, Tầm Châu đi đâu rồi?"

Uyên Đồ Huyền Quy chậm rì rì nói:【Nó đi gây sự.】

Sở Chúc: "... ..."

Tuy rằng nghe không hiểu lời Huyền Uyên nói, nhưng đại khái có thể từ trong sự biểu đạt ý tứ của nó mà biết, Ngọc Bích Băng Nhện khẳng định là trả

trộn tham dự vào chuyện đêm nay. Bích Tầm Châu luôn luôn lãnh ngạo, không thích gây sự với nhân loại, đêm nay nó sẽ chủ động đi gây sự, không cần nghĩ cũng biết nhất định là A Chiêu sai sử.

Từ chuyện cũ trước đây có thể phỏng đoán Tẩy Kiếm Tông nhất định sẽ hành động vào đêm nay, mặc dù không biết kết quả sẽ như thế nào, hiện tại Sở Chúc lại không có biện pháp làm cái gì. Dù sao nàng ở trong Tẩy Kiếm Tông quả thật là một người ngoài, cực kỳ nhúng tay vào việc tông môn người ta, duy nhất có thể làm là khi người ở bên cạnh tìm nàng gây phiền toái, cho nàng phản kích.

Một người hai thú ăn xong cơm chiều, Sở Chúc đang định rửa mặt một chút thì nghỉ ngơi, đột nhiên bên ngoài vang lên giọng nói của đại sư huynh Phù Thiên Phong - Tô Cổ.

Sở Chúc đi đến trong viện, chỉ thấy Tô Cổ đang đứng ở ngoài sân.

Tô Cổ là một kiếm tu vừa nhìn sẽ khiến cho người ta thấy rằng chính khí nghiêm nghị, tu kiếm đạo cũng là lấy đoan chính làm chủ, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra hảo cảm, là đại sư huynh rất đáng tin cậy.

Sở Chúc mở cửa viện ra, hỏi: "Tô sư huynh tìm ta có việc gì không?"

Tô Cổ thấy nàng ở, nhẹ nhàng thở ra, nói: "Sở sư muội, sư phụ kêu ta nói cho muội một tiếng, đêm nay nếu không có chuyện gì, trăm ngàn đừng rời khỏi Phù Thiên Phong."

Sở Chúc vẻ mặt nhu thuận nói: "Đã biết, đa tạ Tô sư huynh đặc biệt đi một chuyến."

Tô Cổ cười cười với nàng, nhàn xong chuyện Chiêm Hòa Trạch nhờ, rốt cuộc không nên ở lâu, nên lập tức rời khỏi.

Sở Chúc đóng cửa viện lại, trở về phòng rửa mặt rồi lên giường nghỉ ngơi.

Bóng đêm thâm trầm, cửa sổ tỏa ra ánh đèn mờ nhạt.

Khi nghe được động tĩnh trong viện, Sở Chúc mở to mắt, yêu thú ngủ ở trong ổ chăn của nàng cũng mở một đôi dị đồng sáng loáng trong suốt, tinh thần rạng rỡ nâng đầu lên.

Sở Chúc đi ra cửa phòng, chợt nghe được bên ngoài có tiếng nô bộc truyền đến: "Sở cô nương, ngài có ở đây không?"

Sở Chúc đứng ở ngưỡng cửa sân viện, nhìn nô bộc đó, nhận ra hẳn là A Thường nô bộc bình thường đưa cơm cho nàng, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

A Thường lo lắng nói: "Sở cô nương, Phong chủ tìm ngài có việc, đề thuộc hạ kêu ngài đi qua."

"Chiêm thúc thúc tìm ta? Trễ như vậy đi đâu?" Sở Chúc vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

A Thường có chút khản trương nói: "Phong chủ kêu ngài đi Kinh Thiên phong, Phong chủ nói lần này có chút chuyện không vui, có lẽ cần Sở cô nương đi tới chỗ chương môn giáp mặt đối chất..."

Sở Chúc hơi hơi nheo mắt lại, nói với nô bộc đó: "Một khi đã như vậy, ta đây liền đi thôi. Người đợi một lát, đầu tiên ta trở về phòng đi đổi bộ y phục."

A Thường lập tức nói: "Sở cô nương, việc này thực vội, ngài vẫn là đi theo ngay thôi."

Vừa dứt lời, đồng thời chương phong sắc bén đánh úp lại tới trước mặt của Sở Chúc, xuyên thấu qua ánh trăng mờ tối, trên mặt A Thường làm gì còn có cung kính cẩn thận như bình thường, mà là lạnh nhạt khác thường, ra tay từng chiêu là sát chiêu.

Sở Chúc sớm có chuẩn bị, ở khi hấn động thủ, thì lui về phía sau cực nhanh, lật tay nắm lấy một thanh trọng kiếm, cầm kiếm chụp đi qua hướng A Thường.

Dưới chân A Thường dịch qua vài bước, tránh đi trọng kiếm, một bàn tay dò vào trong tay áo, vung lên tới hướng của nàng.

Sở Chúc trực giác có nguy hiểm, theo bản năng giơ trọng kiếm lên, kiếm quang lóe lên, chỉ nghe được thanh âm leng keng leng keng, Toái Tinh kiếm cản trở ngăn chận tinh tế như lông trâu đánh úp lại.

"Người không phải A Thường, A Thường đâu?" Sở Chúc khẳng định hỏi.

Người nọ không có trả lời, một kích chưa trúng, lại ra tay lần nữa, như cũ là ám khí nhìn không thấy.

Sở Chúc dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu, theo bản năng phi thân lên, nhảy đến trên nóc nhà, nhảy vọt vài cái lại từ nóc nhà nhảy xuống, thất lung xoay chuyển, Toái Tinh kiếm chém qua giữa không trung, một tiếng coong vang lên, đánh rơi một cái ngăn chận màu vàng.

Vài lần ra tay đều bị nàng tránh thoát đi, rốt cuộc người này đã hiểu rõ vì sao trước đó phái ra mấy sát thủ đều không có giải quyết được nàng, ngược lại bị tiểu tử Thân Đồ Hoàng đó phá rối, thực lực nữ nhân này cùng với bọn họ tra được không khớp nhau... Không, phải nói, nữ nhân này rõ ràng chỉ có thực lực Ngưng Mạch cảnh tầng chín, cổ tình lại có thể xuất ra thực lực vượt qua Vũ Hóa cảnh, quả thực không tưởng tượng nổi.

Ngày nào đó nếu để cho nàng trưởng thành, nhất định sẽ trở thành một nhân vật cực lợi hại.

Nghĩ đến đây, người nọ xuống tay càng phát ra sắc bén.

Sở Chước dần dần có chút mệt mỏi ứng phó, tuy rằng nàng có thể dựa vào kinh nghiệm chiến đấu đời trước và tu vi đặc biệt áp chế để đánh bất ngờ, bày ra sức chiến đấu càng cường đại hơn Ngưng Mạch cảnh thể hiện ra. Nhưng đêm nay sát thủ nguy trang thành A Thường có thực lực đều đã lợi hại hơn trước đó, cao hơn nàng hai cái cảnh giới, có thể kéo dài đến bây giờ đã không tệ rồi.

Hơi thở của Sở Chước bắt đầu trở nên hỗn loạn, nhưng mà vẫn là không có xin giúp đỡ, mà là tiếp tục tự mình chống chọi.

Đối tượng thử chiêu tốt như vậy, buông tha rất đáng tiếc.

Tên sát thủ đó lập tức phát hiện, nữ nhân này quả thực là coi hấn trở thành bồi luyện, cái phát hiện này làm cho hấn cả mặt âm hàn.

Ở khi Sở Chước lại chụp đến một trọng kiếm, sát thủ không lùi ngược lại tiếp cận gần hơn, kéo gần gũi với nàng. Khi nhìn đến thần sắc kinh ngạc trên mặt nàng, hấn lộ ra một cái mỉm cười dữ tợn tràn ngập sát khí, bàn tay tích tụ toàn bộ lực lượng, chuẩn bị tới ngực của nàng..

"Ầm" một tiếng, sát thủ ngã ra phía sau, nặng nề mà ngã trên mặt đất.

Sát thủ phun ra một ngụm máu mang theo thịt vụn, hai mắt trừng to, đến chết cũng không rõ, làm một võ giả Không Minh cảnh, vì sao hấn sẽ chết ở chỗ này.

Rõ ràng đối tượng đêm nay hấn ám sát chính là một võ giả cấp thấp Ngưng Mạch cảnh tầng chín.

Sở Chước chống kiếm há miệng thở, giọt mồ hôi theo hai má chảy xuống, trong bóng đêm an tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc ồ ồ của nàng.

Sau một lúc lâu, tiếng thở dốc chậm rãi bình ổn lại, Sở Chước chậm rãi nhẹ thở một hơi, rũ mắt nhìn về phía sát thủ té trên mặt đất.

Y phục trên ngực sát thủ bị máu nhuộm dần, toàn bộ nội tạng và xương ngực bị chấn nát, tử vong trong nháy mắt.

Sở Chước chỉ liếc mắt nhìn một rồi thu hồi ánh mắt, tiếp theo nhìn về phía tiểu yêu thú đứng ở hành lang, màu lông của nó là màu đen, giống như hòa thành một thể với bóng đêm. Nhưng nhúm lông trắng trên trán lại bắt mắt như thế, dưới ánh trăng lại phỉm màu bạc sáng bóng nhàn nhạt. Một đôi dị đồng ẩn ở chỗ trong tối, băng lãnh lại cao ngạo.

Sở Chước đặt mông ngồi dưới đất, nói với con yêu thú: "A Chiếu, cảm ơn."

Nếu A Chiếu không ra tay, một chương đó của sát thủ chụp đến trên người nàng, cho dù không chết cũng mất một nửa cái mạng. Thực lực của sát thủ này quá mạnh mẽ, lấy thực lực hiện tại của Sở Chước căn bản không thể ứng phó. Nếu không có A Chiếu, phòng chừng đêm nay chết chính là nàng, đó chẳng phải là trùng sinh trở về, thế nhưng mệnh sống được còn ít hơn đời trước sao?

Nếu là như thế này, nàng tuyệt đối sẽ chết không nhắm mắt.

Lúc này A Chiếu mới nhảy đến trên vai nàng, dùng cái đuôi quét quét gương mặt của nàng, coi như làm an ủi.

Sở Chước nghỉ ngơi một lát, thì muốn đi tra xét trên người sát thủ, hấn là có thể tìm được cái gì đó.

Đuôi A Chiếu quét đến trên mặt nàng ngăn cản lại, kéo đến một đôi bao tay phòng độc, để cho nàng mang vào.

Sở Chước nghĩ đến thủ đoạn vừa rồi của sát thủ, đeo lên cái bao tay phòng độc đi kiểm tra quả thật có vẻ ổn thỏa.

Rất nhanh Sở Chước đã tìm ra một cái nhẫn không gian, còn có một chút đồ chơi thượng vàng hạ cám, đều là ám khí, trên ám khí có ngâm độc, nếu thực bị đâm một cái, chỉ sợ vừa rồi nàng đã treo.

Lấy hết mọi thứ tìm được trên người sát thủ đặt tới bên cạnh, Sở Chước cân nhắc xử lý sát thủ này như thế nào.

Thi thể đặt ở đây khó coi, nếu để cho người Tây Kiếm Tông phát hiện, đến lúc đó bọn họ sẽ hoài nghi nàng làm sao có thể lấy thực lực Ngưng Mạch cảnh đánh chết một người tu luyện Không Minh cảnh, có miệng cũng nói không rõ. Nàng tạm thời không dự tính bại lộ thực lực của A Chiếu và Bích Tầm Châu.

Cho nên, sát thủ này tạm thời không thể để cho người Tây Kiếm Tông phát hiện.

Sở Chước nghĩ xong, quyết định trước tiên đào cái hố chôn ở trong sân viện, đợi Bích Tầm Châu trở về, lại để cho nó đi xử lý.

Chôn sát thủ ở dưới một gốc cây đào trong sân viện, Sở Chước cầm theo đồ tìm được từ trên người sát thủ trở về phòng.

Trong phòng, Uyên Đồ Huyền Quy vốn hấn là ngâm linh thủy Ngũ Hành Hoạt ngủ lại bò ra từ trong bồn ngọc thạch, lại dùng một đôi mắt đen nhìn chăm chăm nàng.

Sở Chước cảm giác được nó lo lắng, hướng nó cười nói: "Ta không sao, ngươi yên tâm đi."

Uyên Đồ Huyền Quy lại nhìn nhìn nàng, xác nhận nàng không có việc gì rồi, mới chú ý tới đồ gì đó Sở Chước đặt tới trên mặt bàn, nó phun ra một cột nước nhỏ, cột nước nhỏ nâng nó lên đưa đến trên bàn.

Đây là sở trường của Huyền Uyên, tuy rằng làm một rùa có tính cách tập quán chậm rì rì, không có biện pháp giống như Ngọc Bích Băng Nhện và A Chiếu lão đại loạn nhảy lên khắp nơi, nhưng nó có cột nước, muốn lên bàn thì lên bàn, muốn trên giường thì trên giường, cột nước đều sẽ đưa nó đi qua, hoàn toàn không thành vấn đề.

Sở Chước không có hứng thú đối với ám khí nhúng độc của sát thủ, cho nên trước kiểm tra nhẫn không gian của sát thủ.

Bởi vì chủ nhân từ vong, linh thức trong nhẫn không gian biến mất, linh thức của nàng rất dễ dàng thì có thể dò xét đi vào, phát hiện không gian trong nhẫn không gian thật lớn, thế nhưng có khoảng một ngàn mét khối, không nói đồ trong nhẫn không gian, chỉ riêng cái nhẫn không gian này, ở Tản Thiên đại lục đã vô cùng đáng giá.

Lại nhìn đồ trong nhẫn không gian, một đồng linh thạch, linh đan, linh phù, linh khí...

Lời rồi!

Trên mặt Sở Chước lộ ra tươi cười, tuy rằng vừa rồi thiếu chút nữa bị sát thủ đó giết chết, nhưng có khoản tiền này, coi như là có chút an ủi.

Đen ăn đen quả nhiên là nhanh phát tài!

Nàng xem xét một lần mọi thứ trong nhẫn không gian, phát hiện trừ bỏ linh thạch và vật tư tu luyện ra, thế nhưng không có tin tức thân phận của sát thủ, làm cho nàng cũng không có cách nào phán đoán thân phận sát thủ này. Có thể khẳng định là, những sát thủ tới giết nàng đêm nay nhất định là Yến Nhã Chính phái tới, mà Yến Nhã Chính lại là đệ tử Tuần Hoa Tôn, chẳng lẽ Tuần Hoa Tôn có giao tình với tổ chức sát thủ nào đó người Tản Thiên đại lục sao?

Từ không gian và đồ bên trong nhẫn không gian để xem, thân phận sát thủ này cũng không thấp, mới có thể tích lũy nhiều thứ như vậy. Đáng tiếc Sở Chước cũng không biết Tản Thiên đại lục có tổ chức sát thủ nào, đời trước nàng không có biết chuyện này, đời này còn không có cơ hội biết được.

Cuối cùng, Sở Chước đành phải nói: "Quên đi, quan nó là cái gì, dám đến lại giết chết cho xong việc."

A Chiếu ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, sau đó nhảy đến trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sở Chước thu hồi mọi thứ lại, ám khí còn lại của sát thủ cũng dùng một cái hộp phòng độc chứa đựng hết lại, quăng vào trong nhẫn không gian, chuẩn bị ngủ.

Sau nửa đêm, quả nhiên không có sát thủ tới cửa nữa.

Sáng sớm hôm sau, Sở Chước bò dậy, lại nhìn không được bắt đầu suy tư chuyện lần này.

Yến Nhã Chính có thể phái một sát thủ Không Minh cảnh tới đây, có thể thấy được sát tâm của hắn đối với nàng rất mãnh liệt. Ở Tản Thiên đại lục, người tu luyện Không Minh cảnh đã thuộc loại hàng ngũ cao thủ, chết một người là tổn thất thật lớn. Càng không cần phải nói phái sát thủ Không Minh cảnh tới giết một võ giả cấp thấp Ngưng Mạch cảnh, thấy thế nào cũng là đại tài tiểu dụng.

Như thế cũng có thể nhìn ra, Yến Nhã Chính coi trọng nàng.

Đợi khi nô bộc đưa bữa sáng tới, Sở Chước phát hiện hôm nay đến quả thật không phải là A Thường bình thường đưa ba bữa cho nàng.

"A thường đâu?" Sở Chước khen thưởng nô bộc đó mấy hạt linh châu, dò hỏi.

"A Thường mất tích, bắt đầu từ hôm nay thuộc hạ đưa cơm cho ngài." Nô bộc cung kính hồi đáp.

"Mất tích? Sao lại mất tích? Đã có báo cáo cho tổng quản Phù Thiên Phong chưa?"

"Đã báo cho tổng quản biết, trời chưa sáng thì tổng quản phái người đi tìm."

Sở Chước ừ một tiếng, trong lòng hiểu rõ hẳn là A Thường đã chết, bằng không cũng sẽ không để cho sát thủ đó trà trộn vào Phù Thiên Phong, thế thân thân phận A Thường đến ám sát nàng.

Từ Nô Song ngồi trong điện ở đỉnh Kim Đao phong, tuy rằng một đêm không ngủ, chuyện này đối với người tu luyện mà nói cũng không tính là cái gì.

Theo sắc trời bên ngoài càng ngày càng sáng, lòng của nàng ta cũng càng ngày càng chìm xuống, mặc kệ là Đoạn Tinh nhai hay là Sở Chước bên kia đều không có tin tức truyền đến, Từ Nô Song trực giác đã xảy ra chuyện.

Mặc kệ là chỗ Yến sư huynh, hay là sát thủ phái đi giết Sở Chúc, đều thất bại.

Từ Nô Song nhìn không được nhắm mắt lại.

Kết quả khi thất bại, nàng ta đã có thể tưởng tượng ra sẽ như thế nào, lại vẫn nhìn không được ôm vài phần hy vọng, hy vọng Yến Nhã Chính đã lấy ra địa mạch Đoạn Tinh nhai xong, sau đó dẫn nàng rời khỏi Tần Thiên đại lục, đi đến Linh thể giới rất cao cấp.

Sau một lúc lâu, Từ Nô Song đột nhiên đứng lên, xách trường tiên màu xanh trên bàn lên, bước đi ra đại điện.

Từ Nô Song thổi một cái còi lên, một con chim loan có bốn đuôi đứng ở dưới điện, lúc đang muốn nhảy lên chim loan rời đi, chợt nghe được một giọng nói vang lên.

"Nô Song, mới sáng tinh mơ, con muốn đi đâu?"

Phong chủ Đình Kim Đào—— Từ Văn đi ra từ chỗ đại điện khác, trầm giọng hỏi.

Từ Nô Song quay đầu nhìn về phía phụ thân, sắc mặt có vài phần tái nhợt, miễn cưỡng cười nói: "Cha, con đi Phù Thiên Phong tìm Sở sư muội trò chuyện."

"Phù Thiên Phong?" Từ Văn kinh ngạc nói: "Phù Thiên Phong thu cô nương họ Sở làm đồ đệ khi nào?"

"Không phải, nàng là người Sở gia Lăng Dương, đến Tây Kiếm Tông chúng ta tu hành."

Bình thường Từ Văn cũng không chú ý chuyện phía dưới, đúng là cũng không nghe nói qua tên Sở Chúc, lúc này nghe được nữ nhi nhắc tới nàng, chỉ kỳ quái một chút, nhân tiện nói: "Đi thôi, đừng khi dễ cô nương người ta."

Từ Nô Song nũng nịu một tiếng, mới nhảy lên chim loan rời khỏi.

Từ Nô Song vừa rời đi không lâu, Từ Văn chợt nghe nói đại đệ tử Thân Đồ Hoàng của chương môn Kinh Thiên phong dẫn theo người Chấp Pháp đường tới đây.

Từ Văn khẽ nhíu mày, không rõ vì sao Thân Đồ Hoàng và người Chấp Pháp đường cùng nhau đi tới đây, vội vàng nghênh tiếp, nhìn thấy Thân Đồ Hoàng thì cười nói: "Thân Đồ sư đệ, sao hôm nay lại đến đây? Chính là chương môn sư huynh có việc?"

Thân Đồ Hoàng lạnh lùng thốt: "Ta đến tìm Từ sư muội."

"Tìm Nô Song?" Từ Văn kỳ quái hỏi, lại nhìn mấy người quản lý Chấp Pháp đường, trong lòng có một loại dự cảm không tốt.

Một người quản lý nói: "Phụng lệnh của chương môn, chúng ta trước tới bắt Từ Nô Song, mong rằng Từ phong chủ chớ ngăn trở."

Từ Văn kinh hãi: "Nô Song thế nào?"

Thân Đồ Hoàng không để ý đến ông, để cho người Chấp Pháp đường đi vào tìm kiếm.

Từ Văn vừa sợ vừa giận, khiển trách một tiếng "Làm càn", khi muốn động thủ, bị Thân Đồ Hoàng ngăn lại.

Từ Văn là người tu luyện Không Minh cảnh tầng bảy, Thân Đồ Hoàng cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhưng Thân Đồ Hoàng là đại đệ tử thân truyền của chương môn Âu Chính Dương, không xem mặt tăng cũng xem mặt phật, tất nhiên Từ Văn không thể ra tay với hắn, chỉ có thể trở mặt nhìn người Chấp Pháp đường đi vào tìm người.

"Thân Đồ sư đệ, người nói với ta một chút, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?" Từ Văn hỏi.

Thân Đồ Hoàng thần nhiên liếc hắn một cái, nói: "Sau này Từ phong chủ sẽ biết."

Nghe nói như thế, Từ Văn thâm hận, thật muốn đâm qua một kiếm.

Chấp Pháp đường tốc độ cực nhanh, lập tức đã tìm kiếm xong, cũng không có tìm được Từ Nô Song.

Đối mặt bọn họ chất vấn, Từ Văn tự nhiên sẽ không nói lời nói thật, chỉ nói: "Ta cũng không biết Nô Song đi đâu, tiểu cô nương nàng ham chơi, ta cũng không quản được."

Thân Đồ Hoàng liếc hắn một cái, xoay người liền đi: "Đi!"

Người Chấp Pháp đường cũng đi qua, nhảy lên chim loan rời khỏi.

Trong lòng Từ Văn càng phát ra bất an, hắn cũng sẽ không coi khinh người đại đệ tử Thân Đồ Hoàng này của chương môn, muốn tự mình đi tìm nữ nhi, lại lo lắng bị người Chấp Pháp đường theo dõi nhìn thấy, đành phải tìm đến một tiểu đệ tử, dặn dò vài câu, để cho hắn lặng lẽ theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trêu Chọc Rối Loạn.

Bữa sáng qua đi, Sở Chúc đang muốn giống thường ngày mà đi đỉnh Tây Thiên, nào biết mới vừa ra cửa, chợt nghe nói Từ Nô Song đến đây, đang ở bên ngoài cấm chế chân núi Phù Thiên phong.

Trong Tây Kiếm Tông, mỗi một đỉnh núi đều gồm có bố trí cấm chế, không phải người của phong thì không được dễ dàng tiến vào, trừ phi có người dẫn dắt.

Từ Nô Song đứng ở trước cấm chế, quát với một nô bộc: "Kêu Sở Chúc bước ra, ta có việc tìm nàng."

Nô bộc đó nói: "Không biết Từ cô nương tìm Sở cô nương có chuyện gì, thuộc hạ..."

Lời nói của nô bộc bị một roi đánh bay, Từ Nô Song không để ý tới nô bộc bị đánh bay trên mặt đất, cả mặt không kiên nhẫn: "Kêu các người đi thì đi, dong dài nhiều như vậy làm gì?"

Nếu không có cấm chế Phù Thiên Phong ngăn đón, không có người dẫn dắt nàng ta đi vào, chỉ sợ thật sự sẽ trực tiếp xông tới.

Tuy rằng Từ Nô Song vẻ mặt tức giận, nhưng lo lắng trong đáy mắt vẫn để lộ ra một chút, đám nô bộc này không dám đối diện với nàng, tự nhiên nhìn không thấy, bị hành động ngang ngược của nàng khiến cho tim gan run sợ, vội vàng chạy tới chỗ khách viện dưới chân núi.

Sở Chúc vừa mới đi tới, nô bộc đó tới tìm vừa nhìn thấy nàng, nhất thời mừng rỡ, nói: "Sở cô nương, Từ cô nương Kim Đào phong tìm ngài."

Sở Chúc đáp nhẹ một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Nô bộc đó nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: "Sở cô nương, Từ cô nương thoát nhìn có chút không thích hợp, ngài cẩn thận một chút."

Sở Chúc cười cười với hắn, không nói gì.

Đi đến trước cấm chế dưới chân núi, Sở Chúc nhìn thấy Từ Nô Song cầm trường tiên trong tay, đón ánh sáng mặt trời, như cũ là một bộ váy Nguyệt Hoa hoa mỹ, tôn lên xinh đẹp mỹ lệ của nàng ta.

Đáng tiếc phần mỹ lệ này bị vẽ cả vú lấp miệng em trên mặt nàng phá hư vài phần.

Nhìn đến thần sắc trên mặt nàng, trong lòng Sở Chúc đã có chút hiểu ra.

Khi nhìn thấy Sở Chúc chậm rãi đi đến, cho dù Từ Nô Song sớm có phỏng đoán, vẫn vô cùng thất vọng như cũ.

Việc phái người ám sát Sở Chúc là Yến sư huynh ra chủ ý, muốn nhân cơ hội vu oan chuyện Đoạn Tinh nhai đến trên người nàng. Không chỉ có thể khơi mào mâu thuẫn giữa Sở gia Lăng Dương và Tây Kiếm Tông, cũng có thể dời đi lực chú ý của Tây Kiếm Tông, thật thuận tiện cho bọn họ làm việc. Đến lúc đó lại là cái chết không đối chứng, chỉ cần lấy Sở gia ngăn chặn Tây Kiếm Tông, thì bọn họ có thể thuận lợi lấy địa mạch Đoạn Tinh nhai vào tay, mạo hiểm cũng nhỏ đi rất nhiều.

Nhưng hiện tại Sở Chúc vẫn sống khỏe mạnh, sát thủ phái ra đi không một ai trở về, thậm chí ngay cả sát thủ Kiều Điện phái tới cũng không có tin tức. Trong lòng Từ Nô Song nháy mắt chìm đến đáy cốc, cả người băng lãnh.

"Không biết Từ sư tỷ sáng sớm đến đây, tìm ta có chuyện gì không?" Sở Chúc cất giọng ấm áp lời nói nhỏ nhẹ hỏi, thuận tay quăng một lọ dược hoàn chữa thương cho nô bộc bị Từ Nô Song đánh bị thương.

Nô bộc đó vô cùng cảm kích, được đồng bạn nâng đỡ đứng dậy.

Từ Nô Song vỗ về trường tiên trong tay, trên mặt miễn cưỡng kéo ra một nụ tươi cười, nói: "Sở sư muội, hồi lâu không thấy, nghe nói gần đây muội đang đúc Toái Tinh kiếm, vậy đúc thế nào rồi?"

Sở Chúc tự nhiên cười nói: "Đa tạ từ sư tỷ quan tâm, đã đúc xong."

Từ Nô Song ừm một tiếng, tiếp tục nói: "Sở sư muội, ta có việc muốn mời muội hỗ trợ, chẳng biết có thể đi theo ta một chuyến không?"

"Có thể giúp đỡ Từ sư tỷ, ta tự nhiên là vui sướng, không biết Từ sư tỷ có chuyện gì cần phải giúp, đi nơi đâu?" Sở Chúc nói xong, vẫn đứng ở trước

cắm chế Phù Thiên Phong như cũ, cách một cắm chế với Từ Nô Song.

Từ Nô Song cho dù muốn trực tiếp mang nàng đi, nhưng không xông vào được, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nàng ta mím môi, bình phục tâm tình, nói: "Sở sư muội chỉ cần đi theo ta thì biết. Hay là Sở sư muội ngay cả một việc nhỏ như vậy cũng không chịu giúp ta?" Nói xong, nàng ta cố ý lộ ra thần sắc không vui.

Nào biết Sở Chúc chỉ là cười cười, giọng nói nhỏ nhẹ như cũ: "Từ sư tỷ, ta cũng muốn giúp tỷ, chỉ là..." Nàng vẻ mặt khó xử nói: "Hôm nay ta đáp ứng Thân Đồ công tử, muốn đi đỉnh núi Tây Thiên phong luận kiếm với hắn."

Cái này đương nhiên là nói hươu nói vượn, nhưng Từ Nô Song không biết, nghe được tên Thân Đồ Hoàng, trong lòng nàng ta buồn bực.

Từ Nô Song thâm trầm liếc nhìn nàng một cái, phát hiện nàng dầu muối không vào, rốt cuộc thừa nhận chính mình đã nhìn nhầm.

Sở Chúc này thoát nhìn ôn nhu yếu ớt, nhưng trong khung cũng không nhu nhược, nếu không hiện tại nàng ta cũng sẽ không chỉ có thể đứng ở chỗ này giương mắt nhìn nàng. Rốt cuộc Từ Nô Song không cam lòng, nếu không phải lúc ấy Sở Chúc vừa mới xuất hiện ở địa phương Tàn Cảnh mất tích, bọn họ cũng sẽ không hoài nghi nàng biết cái gì, nóng lòng cầu thành, tiến hành kế hoạch trước mấy năm, dẫn tới hiện tại thất bại trong gang tấc.

Từ Nô Song cắn môi, mắt lộ ra âm ngoan, đột nhiên một roi đánh lên cắm chế Phù Thiên Phong.

Cắm chế Phù Thiên Phong bị công kích, người trong Phù Thiên Phong cảm giác được dị thường trước tiên, đều bước ra xem xét tình huống.

Từ Nô Song lại không thêm đề ý, sau một trận đánh ngoạn độc, ánh mắt nhìn về phía Sở Chúc phá lệ tàn nhẫn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Sở Chúc! Lần này chúng ta không xong đâu!"

Dứt lời, xoay người đi nhanh rời khỏi.

Sở Chúc lẳng lặng nhìn nàng ta, tầm mắt dời lên, nhìn đến xa xa trên bầu trời một đám chim loan bay tới Phù Thiên Phong, lông đuôi màu sắc rực rỡ ở dưới ánh mặt trời sáng lạn phá lệ lung lay.

Thân Đồ Hoàng khi còn ở giữa không trung thì từ trên lưng chim loan nhảy xuống, đứng ở trước mặt Từ Nô Song, ngăn lại đường đi của nàng ta.

Một đám chim loan rất nhanh liền đáp xuống, người Chấp Pháp đường từ sau lưng chim loan rơi xuống, đứng ở sau lưng Thân Đồ Hoàng, ánh mắt băng lãnh nhìn Từ Nô Song.

Tô Cố và đệ tử Phù Thiên Phong đều đi đến chân núi, thấy một màn như vậy, không khỏi có chút giật mình.

Từ Nô Song nhìn đến Thân Đồ Hoàng và người Chấp Pháp đường, không sợ hãi ngược lại cười, thản nhiên nói với bọn họ: "Thân Đồ sư huynh, không nghĩ tới sẽ là người tự mình đến."

Thân Đồ Hoàng không dong dài với nàng ta, để cho người Chấp Pháp đường mang nàng đi.

Từ Nô Song đánh một roi tới người Chấp Pháp đường, ở khi người Chấp Pháp đường muốn động thủ, nàng ngao ngễ nói: "Các ngươi không cần trói ta, tự ta sẽ đi theo các ngươi."

Người Chấp Pháp đường nghe xong, mới không hề động tay. Chỉ là như cũ nhìn nàng chăm chăm, chỉ cần nàng có động tác, lập tức sẽ ra tay.

Từ Nô Song ném trường tiên cầm trong tay xuống mặt đất, hỏi: "Thân Đồ sư huynh, ta muốn biết, hiện tại Yên sư huynh thế nào?"

Thân Đồ Hoàng liếc nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

Từ Nô Song bạnh cằm, nếu lúc này trong tay có kiếm, nàng cũng muốn đâm hắn một kiếm, mở miệng nói một lời cũng khó như vậy sao?

Nhìn đến Từ Nô Song bị mang đi, người Phù Thiên Phong đều hai mắt nhìn nhau.

Tô Cố dẫn theo mấy sư đệ đi đến trước mặt Sở Chúc, hỏi: "Sở sư muội, muội không sao chứ? Vừa rồi Từ sư muội tới tìm muội có chuyện gì?"

Sở Chúc đoán Tây Kiếm Tông hẳn là tạm thời sẽ không công khai chuyện này, rất nhiều đệ tử cũng không biết chuyện, tự nhiên cũng sẽ không nói lung tung, chỉ nói: "Từ sư tỷ nói kêu muội giúp nàng một việc, đi theo nàng một chuyến, nhưng nàng không chịu nói rõ, cho nên muội không đáp ứng."

Vì sao mới sáng sớm Từ Nô Song đã chạy tới tìm nàng, Sở Chúc đoán Từ Nô Song hẳn là biết Tây Kiếm Tông muốn động thủ, trong lòng không cam lòng, cho nên đến xem nàng còn sống hay không, có lẽ muốn mang nàng đi để thêm chút lợi thế cấp cho mình và Yên Nhã Chính.

Dù sao, cũng chính là chuyện như vậy thôi.

Tô Cố lo lắng nói: "Chấp Pháp đường làm việc xưa nay công chính, nếu không có chứng cứ, sẽ không vô cớ bắt người, có thể thấy được lần này khẳng định là Từ sư muội làm việc trái với luật lệ tông môn. Về sau muội cách xa nàng ta một chút đi."

Sở Chước là người ngoài sư phụ hấn dẫn vào Tây Kiếm Tông, nghe nói có ân với sư phụ, trên dưới Phù Thiên Phong đối với nàng cũng có chút thân thiết, tự nhiên không hy vọng nàng bị cuốn vào chuyện trong phiên toái.

Sở Chước vô cùng nhu thuận đáp ứng một tiếng.

Chuyện Từ Nô Song bị người Chấp Pháp đường mang đi, rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ Tây Kiếm Tông.

Từ Nô Song cũng là nữ nhi duy nhất của Phong chủ Kim Dao Phong, Từ Văn đối với nàng có bao nhiêu yêu thương, ở trong Tây Kiếm Tông cũng cực có danh tiếng. Lần này lại bị người Chấp Pháp đường mang đi ở trước công chúng, người người đều đang suy đoán nàng phạm vào chuyện gì.

Có người thích Từ Nô Song tự nhiên không tin Từ Nô Song sẽ phạm tội, cho rằng có thể là có người nhắm vào nàng.

Phong chủ Kim Dao phong Từ Văn sau khi biết được nữ nhi bị Chấp Pháp đường mang đi, hôm đó bỏ chạy đến Chấp Pháp đường nháo loạn. Đáng tiếc tọa trấn Chấp Pháp đường Tây Kiếm Tông là một trưởng lão cực kì thiết diện vô tư trông coi, căn bản sẽ không sợ Từ Văn nháo.

Từ Văn không có biện pháp, cuối cùng đành phải đi Kinh Thiên phong tìm chương môn Âu Chính Dương.

Cũng không biết Từ Văn từ chỗ chương môn biết được cái gì, chờ sau khi hấn từ Kinh Thiên phong trở về, thì nhốt mình ở trong phòng, đối với chuyện của nữ nhi cũng không hỏi qua nữa.

Đệ tử phía dưới đều vô cùng tò mò rốt cuộc chương môn và Từ Văn nói cái gì, làm cho hấn thế nhưng không có muốn cứu nữ nhi ra.

Đáng tiếc việc này trừ bỏ chương môn và Từ Văn ra, căn bản không có ai biết, cũng tra xét không ra cái gì.

Có vài nam đệ tử thật sự tò mò, thừa dịp khi Thân Đồ Hoàng luyện kiếm ở đỉnh Tây Thiên phong, liền tìm hấn thăm dò.

"Đại sư huynh, Từ sư muội phạm vào chuyện gì? Vì sao người Chấp Pháp đường mang nàng đi?" Một nam đệ tử nổi lên dũng khí hỏi.

Nam đệ tử khác cũng vênh tai, muốn nghe xem Thân Đồ Hoàng nói như thế nào.

Thân Đồ Hoàng hồi đáp là, một kiếm đưa hấn đẩy xuống sườn núi, nhìn sư đệ chung quanh, lạnh lùng nói: "Lo mà luyện kiếm."

Kết cục không lo luyện kiếm, chính là bị đẩy xuống sườn núi!

Một đám nam đệ tử bị đại sư huynh bọn họ hung tàn chấn động giống như con thỏ, vội vàng chạy đi, ảu nấu rất xa.

Tuy rằng Thân Đồ Hoàng cũng không nói gì, nhưng ngăn cản không được đám các sư đệ bỏ đi.

"Ta cảm thấy đại sư huynh nhất định là biết rõ tình hình, chỉ là hấn lười nói, cho nên mới trực tiếp đẩy chúng ta xuống sườn núi, như vậy sẽ không cần trả lời rồi. Đại sư huynh quả nhiên là đại sư huynh, vẫn không thích nhiều lời."

"Đại sư huynh như vậy rất dễ dàng mất đi chúng ta, hấn có biết không?" Một nam đệ tử khổ bức nói.

"Đại sư huynh hiển nhiên biết, nhưng hấn không thèm để ý, không có một sư đệ, còn có ngàn ngàn vạn vạn sư đệ khác."

"... Người câm miệng!"

Lúc này, lại có người nói: "Từ sư muội bị người Chấp Pháp đường mang đi, vậy Yến Nhã Chính Tuần Hoa Tôn đâu? Hấn và Từ sư muội lưỡng tình tương duyệt, Từ sư muội gặp chuyện không may, thế nào lại không thấy hấn?"

Nghe nghi ngờ như thế, rốt cục người ở đây phản ứng kịp.

Đúng vậy, sau khi Từ Nô Song bị người Chấp Pháp đường mang đi, Yến Nhã Chính vẫn luôn không có xuất hiện, cũng không trách bọn họ kỳ quái.

"Nghe nói vài ngày trước đó Yến công tử có việc rời khỏi, cũng không ở trong tông môn." Một đệ tử biết chuyện nói.

"Vậy khi nào hấn trở về?"

"Ai biết? Nếu hấn biết Từ sư muội gặp chuyện, không biết có thể gấp trở về cứu nàng hay không?"

"Hấn là vậy đi, Từ sư muội một lòng say mê đối với hấn, nhìn Yến Nhã Chính đối với Từ sư muội cũng không phải là không có cảm tình..."

Đột nhiên, một giọng nói vang lên: "A, mau nhìn, đại sư huynh hấn, hấn thế nhưng..."

Mọi người theo bản năng nhìn lại, chỉ thấy được Thân Đồ Hoàng vốn đang luyện kiếm đã thu kiếm, thế nhưng đi qua tới góc sáng sửa chỗ Sở Chước đang vùng kiếm.

Nháy mắt, nhóm nam đệ tử ở đây làm sao còn có tâm tư để ý tới Yến Nhã Chính và Từ Nô Song như thế nào, đều nhìn chăm chăm hai người đó, yên lặng cầu nguyện Sở Chúc trăm ngàn đừng mất mù coi trọng đại sư huynh.

Đại sư huynh trừ bỏ tư chất cao ra, có gì tốt chứ? Cả người lạnh như băng, hẳn trừ bỏ một chuyện đối kiếm đạo chịu khó một chút ra, cái khác thì lười thần kỳ, ngay cả nói chuyện cũng lười. Mỗi lần thỉnh giáo vấn đề về kiếm thuật với hắn khi hắn lười hồi đáp, thì trực tiếp đánh người một chút, để cho bọn họ tự mình đi lĩnh ngộ.

Cùng so sánh với đại sư huynh, bọn họ cảm thấy mình trừ bỏ tư chất thua kém đại sư huynh ra, thì cái nào cũng tốt. Vừa chịu khó, vừa tri kỷ, biết ăn nói tuyệt đối sẽ không giống đại sư huynh làm cho người ta muốn âm thầm đâm chết hắn như vậy.

Bọn họ mới là người để cô nương gia lựa chọn làm bạn đời.

Phát hiện Thân Đồ Hoàng đi qua, Sở Chúc dừng lại vùng kiếm buồn tẻ, ngẩng đầu nhìn hắn.

Mồ hôi từ cái trán của nàng chảy xuống, tụ tập ở trên cằm tròn nhắn xinh đẹp, nhỏ giọt đến trong vạt áo, một khuôn mặt tinh xảo phấn nộn bởi vì liên tục không ngừng vùng kiếm mà nhiễm lên đỏ ửng mỏng manh, xinh đẹp động lòng người.

Nhưng một tiểu mỹ nhân như vậy ở trong mắt Thân Đồ Hoàng, còn không hấp dẫn được hắn bằng trọng kiếm trong tay nàng.

"Thân Đồ công tử có việc?" Sở Chúc thấy hắn nhìn chăm chăm kiếm của mình, nhin không được hỏi.

Thân Đồ Hoàng nhìn chăm chăm kiếm kia như cũ, nói: "Thanh Toái Tinh kiếm này của muội, trọng lượng là bao nhiêu?"

Trong đầu không khỏi nhớ tới buổi tối hôm kia, hình ảnh thanh trọng kiếm này dễ dàng ném đi mấy tên sát thủ, cực có lực đánh sâu vào. Toái Tinh kiếm Thân Đồ Hoàng đang sử dụng là loại kiếm bình thường, so với nữ tử thường dùng thì hơi rộng dài hơn một chút, lại không đạt được trình độ trọng kiếm. Có thể nói, toàn bộ Tẩy Kiếm Tông, đệ tử sử dụng trọng kiếm cũng không nhiều, càng không cần phải nói là nữ đệ tử.

Cố tình một tiểu cô nương lại lựa chọn dùng trọng kiếm.

Sở Chúc rất sáng khoái đưa kiếm đi qua: "Người thử thì biết."

Thân Đồ Hoàng bị động tác của nàng khiến cho có chút không vui, lạnh giọng nói: "Người tu kiếm, lấy kiếm làm gốc, kiếm không rời tay, tại vì sao lại đưa vào tay người khác?"

Sở Chúc a một tiếng, thu hồi kiếm về: "Thân Đồ công tử đặc biệt đi qua tìm ta, chính là hỏi kiếm của ta có trọng lượng bao nhiêu hả?"

Thân Đồ Hoàng: "... ..."

Thân Đồ Hoàng dừng lại, mới nói: "Buổi tối hôm trước có sát thủ lên vào Phù Thiên Phong gây bất lợi cho muội hay không?"

"Có, bị ta giải quyết rồi." Sở Chúc thẳng thắn nói.

Ánh mắt đen nhánh của Thân Đồ Hoàng nhú lại, mím môi nói: "Việc này là Tẩy Kiếm Tông xử lý không chu toàn."

Sở Chúc rất rộng rãi xua tay: "Cái này ngược lại không có gì, dù sao ta cũng không có việc gì. Nếu Thân Đồ công tử thấy rằng thật có lỗi mà nói, không bằng trả lời ta một ít vấn đề, như thế nào?"

Thân Đồ Hoàng không nói chuyện, Sở Chúc coi như hắn ứng, trực tiếp hỏi: "Yến Nhã Chính hiện tại như thế nào?"

"Võ phong chủ Minh Kiếm phong tự mình áp tải hắn về Tẩy Kiếm Tông, hiện tại đang giam giữ ở trong mật lao Tẩy Kiếm Tông, đợi người Tuần Hoa Tôn qua đây, gặp rồi sẽ xử lý hắn." Khó khi nói được lời dài như vậy, Thân Đồ Hoàng có chút không quen, nhưng mà vẫn là nói tiếp: "Thân phận của Yến Nhã Chính đề cập đến một ít việc phức tạp, Sở cô nương vẫn chớ nên tìm hiểu thì hơn."

Sở Chúc hơi hơi kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Yến Nhã Chính không phải là đệ tử Tuần Hoa Tôn?"

"Người biết?" Thân Đồ Hoàng kinh ngạc hỏi.

Sở Chúc: "... Ta không biết, ta chỉ là tùy tiện đoán thôi, không nghĩ tới người thế nhưng thừa nhận."

Thân Đồ Hoàng: "... ..."

Sở Chúc thấy hắn xoay người muốn đi, vội gọi hắn lại: "Thân Đồ công tử, ta còn không có hỏi xong đâu."

Thân Đồ Hoàng mặt lạnh lùng, yên lặng nhìn nàng.

Sở Chúc đang muốn mở miệng, đột nhiên từ trên trời giáng xuống một yêu thú màu đen, nàng theo bản năng vươn tay, yêu thú liền rơi xuống trong lòng nàng, một cái móng vuốt phấn nộn non mềm đặt ở trên ngực tiểu cô nương hơi hơi hờ ra.

A Chiêu vội vàng thu hồi móng vuốt về, khoác móng vuốt lông xù lên trên cánh tay nàng, mạnh mẽ nhìn ngó nàng, muốn mạnh thế nào thì mạnh thế đó.

Sở Chước không để ở trong lòng, sờ sờ lưng nó.

Thân Đồ Hoàng nhìn đến tiểu yêu thú có đôi dị đồng tử, nhú mi lại.

Trọng lực đình Tẩy Thiên phong có bao nhiêu đáng sợ, chỉ có người thân ở tại nơi đây mới có thể cảm giác được, loại yêu thú cấp thấp này làm thế nào đi lên chứ?

Sở Chước giống như không có việc gì ôm lấy A Chiêu, không nhìn Thân Đồ Hoàng nghi hoặc, tiếp tục nói: "Mục đích của Yến Nhã Chính là cái gì?"

Thân Đồ Hoàng không mở miệng.

"Tần Cảnh nói hắn muốn hủy diệt Đoạn Tinh nhai, nhưng ta tin tưởng mục đích của hắn cũng không phải là hủy hoại, hắn là còn có ý khác. Chẳng lẽ hắn muốn giành hết cả quặng Toái Tinh thạch? Quặng Toái Tinh thạch thì sinh ra ở nơi này, lại lấy không được, hắn có thể mưu đồ cái gì?" Sở Chước chậm rãi nói, nói ra nghi hoặc của mình.

Ý nghĩ của Thân Đồ Hoàng không khỏi bị lời nói của nàng dẫn đường, đợi khi phản ứng kịp thì đã trả lời nàng rồi: "Mục đích của hắn là địa mạch."

"Địa mạch?" Sở Chước giật mình nhìn hắn: "Là cái địa mạch trong quặng Toái Tinh thạch kia?"

Thân Đồ Hoàng có chút không muốn nói chuyện với nàng.

Hiện tại hắn đã phản ứng được, cô nương này tư duy cực nhanh nhạy, hơn nữa sẽ đào hầm cho người ta nhảy, làm cho người ta bất tri bất giác liền đi theo ý nghĩ của nàng, nói ra tin tức nàng muốn.

Tiếp theo mặc kệ Sở Chước kêu thế nào, Thân Đồ Hoàng cũng chưa để ý nàng, mang theo kiếm xuống núi.

Trên mặt Sở Chước mang vẻ bất đắc dĩ cười cười với các đệ tử Tẩy Kiếm Tông nhìn qua đây, cũng không lo lắng Thân Đồ Hoàng sẽ nhân việc này đối phó nàng. Người giống như Thân Đồ Hoàng, sẽ không tùy tiện giận chó đánh mèo lên người khác, hơn nữa Sở Chước bởi vì cứu Tần Cảnh mà bị cuốn vào, bị Yến Nhã Chính phái sát thủ ám sát, coi như là một người vô tội, việc này nếu nàng đã tự mình đoán ra, tự nhiên Thân Đồ Hoàng sẽ không muốn bị niệng nàng.

Nhiều nhất là không thêm quan tâm nàng.

Bởi vì Sở Chước suy xét tin tức có được từ chỗ Thân Đồ Hoàng, hôm nay sau khi vung kiếm xong hai ngàn cái, thì không có lại tiếp tục, mà là trực tiếp xuống núi.

Hành động này tự nhiên làm cho đám nam đệ tử Tẩy Kiếm Tông hiểu lầm, cảm thấy nhất định là đại sư huynh nói gì đó với tiểu cô nương người ta, làm hại tiểu cô nương không có chịu khó như bình thường.

Chẳng lẽ đại sư huynh đầu gối khó chịu cũng hiểu được đi trêu chọc rối loạn tiểu cô nương rồi hả?

Sở Chước trở lại sân viện Phù Thiên Phong, lập tức cảm giác được hơi thở Ngọc Bích Băng Nhện, trên mặt vui vẻ, cười nói: "Tầm Châu, người đã trở lại?"

Một con Ngọc Bích Băng Nhện lớn cỡ nắm tay từ trên nóc nhà rơi xuống.

Sở Chước lấy từ trong nhẫn không gian ra một lọ đan dược, nhét cho nó hai viên khao nó vắt vả, mới hỏi: "Vẫn thuận lợi chứ?"

Sau khi Ngọc Bích Băng Nhện ăn xong đan dược, mới trần thuật một lần chuyện lần này nó đi Đoạn Tinh nhai nhìn với Sở Chước.

Từ trong tin tức Ngọc Bích Băng Nhện truyền đạt trở về, rốt cục Sở Chước biết lần này Tẩy Kiếm Tông đối phó với Yến Nhã Chính như thế nào.

Từ lúc biết việc này, thì chương môn Tẩy Kiếm Tông đã âm thầm phái ra vài Phong chủ thực lực không thấp, ngày đêm không ngừng canh giữ ở Đoạn Tinh nhai, dù là một con ruồi bay vào cũng sẽ bị tìm ra. Cho nên người mà Yến Nhã Chính và Từ Nô Song xếp vào ở Đoạn Tinh nhai mấy năm nay đã bị phát hiện rất nhanh, đám người Võ Thịnh án binh bất động, âm thầm quan sát.

Quan sát mấy tháng, rốt cục để cho bọn họ thăm dò được mục đích của Yến Nhã Chính.

Yến Nhã Chính thế nhưng muốn giành lấy địa mạch Đoạn Tinh nhai.

Nếu địa mạch mất đi, quặng Toái Tinh thạch sẽ phế bỏ lập tức, không còn sản xuất Toái Tinh thạch nữa, với Tẩy Kiếm Tông mà nói, chính là một cái đá kích cực lớn, làm sao có thể để cho hắn đạt được?

Tuy rằng nhóm kiếm tu Tây Kiếm Tông thích trực lai trực vãng, nhưng mà đủ am hiểu tạo ra âm mưu, quyết định tương kế tựu kế.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tam Quan Bể Nát.

Địa mạch dưới Đoạn Tinh nhai là một địa mạch nguyên tố tự nhiên hình thành, loại địa mạch tự nhiên sinh thành này vô cùng hiếm có, thời gian cần dựng đục hơn mười triệu năm, mới có thể ở dưới điều kiện thiên thời và địa lợi, may mắn hình thành một cái địa mạch nguyên tố.

Địa mạch nguyên tố như vậy, bình thường là mấu chốt sinh ra thiên tài địa bảo, địa phương có địa mạch nguyên tố, chắc chắn có vật phối hợp khác.

Giống như địa mạch Đoạn Tinh nhai, vật phối hợp đó là quặng Toái Tinh thạch.

Yến Nhã Chính muốn giành địa mạch này, là muốn mang nó đi, chuyển qua một đại lục nào đó ở Linh thể giới, cho bản thân mình sử dụng.

Cho nên ở khi lấy ra địa mạch, nhất định phải vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, giai đoạn trước bóc cục và chuẩn bị không ít, riêng linh khí và vật chứa lấy địa mạch ra nhất định phải chuẩn bị tốt trước tiên. Đối với cái này phẩm chất yêu cầu cực kì cao, mới có thể không phá hoại địa mạch. Tiếp theo phải thăm dò vị trí của địa mạch, còn có hướng đi và kích cỡ, hình dạng của địa mạch,...

Vì nhận được địa mạch này, Yến Nhã Chính mưu đồ thời gian hơn mười năm.

Mất thấy việc tính toán đã sắp thành công, làm sao cho phép bởi vì ngoài ý muốn mà bị phá hỏng chứ? Yến Nhã Chính cũng lo lắng Tây Kiếm Tông sẽ phản ứng kịp, biết đã không thể đợi thêm nữa, đơn giản quyết định cố gắng liều mạng, trước lấy địa mạch này ra rồi nói sau.

Về phần Tây Kiếm Tông có thể tức giận hay không, Yến Nhã Chính cũng không thêm để ý, hắn có cũng đủ sức lực đối mặt tức giận và báo thù của Tây Kiếm Tông.

Tây Kiếm Tông bởi vì Tần Cảnh và Sở Chước báo tin, trước tiên nhận được tin tức, biết việc Yến Nhã Chính tính toán, liền tương kế tựu kế, trải qua mấy bận khúc chiết, rốt cục bắt đám người Yến Nhã Chính lúc ấy đang chuẩn bị lấy ra địa mạch ở Đoạn Tinh nhai hiện hình.

Lần hành động này nhân vật chủ yếu là Phong chủ Minh Kiếm phong—— Võ Thịnh.

Võ Thịnh từ lúc nhận được truyền thừa tiểu bí cảnh, bế quan hai năm, nay tu vi nhảy đến Linh Quang cảnh tầng ba. Ở Tấn Thiên đại lục, người tu luyện cao nhất cũng chỉ là Nhân Vương cảnh, dưới Nhân Vương cảnh là Linh Quang cảnh. Năm nay Võ Thịnh cũng chỉ mới ngoài trăm tuổi, lấy tuổi của hắn như vậy mà đã thăng lên Linh Quang cảnh, có thể nói là thiên tài.

Võ Thịnh quả thật là một thiên tài kiếm tu, vài năm trước, tiếng tăm của hắn cũng hiển hách giống như Thân Đồ Hoàng hiện tại, nổi danh đại lục. Từ lúc trở thành Phong chủ Minh Kiếm phong thì dốc lòng tu luyện, nên mới lắng đọng lại. Tuy là như thế, nhưng hiện tại hắn là một trong một trăm lẻ tám vị phong chủ ở Tây Kiếm Tông, cũng là mười cao thủ dẫn đầu, đây cũng là nguyên nhân chương môn Tây Kiếm phong quyết định giao việc này cho hắn xử lý.

Võ Thịnh tự mình ra tay, cho dù Yến Nhã Chính có thủ đoạn, lại có thuộc hạ cấp dưới liên can trung tâm tương trợ, bó tay khó thoát khỏi như cũ.

Từ lúc Võ Thịnh ra tay đến khi chấm dứt, thời gian chẳng qua là một ngày đêm, cũng đã kết thúc.

Ngọc Bích Băng Nhện vốn là bị lão đại đá đi gây sự, sau đó phát hiện, căn bản không cần nó làm gì, nhóm kiếm tu Tây Kiếm Tông cũng đã giải quyết xong.

Ngọc Bích Băng Nhện thấy không có việc của mình, cũng không ở lại, đi theo những đệ tử Tây Kiếm Tông đó cùng nhau trở về.

Tuy rằng nó rất muốn cho Yến Nhã Chính ăn một ít khổ sở vì dám can đảm tính kế Sở Chước, nhưng Tây Kiếm Tông trông coi Yến Nhã Chính đến cực nghiêm, tạm thời nó không muốn bại lộ chính mình, đành phải uể oải trở về.

Sau khi biết rõ ràng chuyện Đoạn Tinh nhai, rốt cục Sở Chước hiểu rõ đời trước vì sao Tây Kiếm Tông phải phong bế Đoạn Tinh nhai, sau đó khi nàng mua Toái Tinh thạch luyện kiếm, giá cả Toái Tinh thạch đột nhiên tăng cao như vậy.

Khẳng định là đời trước Yến Nhã Chính và Từ Nô Song thành công giành được lấy đi địa mạch Đoạn Tinh nhai.

Không có địa mạch, quặng sản xuất Toái Tinh thạch sẽ một năm không bằng một năm, cuối cùng trực tiếp biến thành một phế quặng, Tây Kiếm Tông

không có cách nào, đành phải phong bế nó.

Đời này bởi vì nàng trong lúc vô ý can thiệp, khiến cho Tây Kiếm Tông phát hiện trước tiên bảo vệ địa mạch, Đoạn Tinh nhai hẳn là không có việc gì đi.

Nhưng mà Sở Chúc còn có chút kỳ quái là, vì sao Yến Nhã Chính phải giành địa mạch Đoạn Tinh nhai, hẳn lấy ra địa mạch này dùng để làm cái gì? Trong này nhất định còn có chuyện mà nàng không biết.

Đội Sở Chúc từ chỗ Ngọc Bích Băng Nhện mới biết được, loại địa mạch nguyên tố này sau khi bị lấy ra, nếu bảo tồn thích đáng, hơn nữa địa mạch cũng không có tổn thương phẩm chất, có thể chuyển qua đại lục khác, lựa chọn một nơi có linh khí dư thừa rồi chôn xuống, rất nhanh sẽ sinh ra một quãng mạch Toái Tinh thạch mới.

Như thế xem ra, mấu chốt vẫn là ở trên Toái Tinh thạch.

Chẳng lẽ Toái Tinh thạch trừ bỏ đúc vũ khí ra, còn có cách sử dụng khác hay sao?

Sở Chúc nhìn không được suy nghĩ sâu xa, đáng tiếc lấy kiến thức hiện tại của nàng, chỉ biết là Toái Tinh thạch chế tạo ra Toái Tinh kiếm phẩm chất vô cùng cứng rắn, còn có chỗ lợi gì khác, thì nàng không biết.

"Tầm Châu, Toái Tinh thạch này trừ bỏ rèn vũ khí ra, hẳn là còn có sử dụng khác đi, là gì vậy?" Sở Chúc khẳng định hỏi.

Ngọc Bích Băng Nhện vươn ra một cái chân điểm điểm, xem như trả lời vấn đề của nàng.

Toái Tinh thạch tác dụng rất lớn, chỉ là chế tạo tàu con thoi có thể xuyên qua ở đại lục khác nhau cũng khiến cho người ta điên cuồng. Bởi vì Tán Thiên đại lục ngăn cách, ở đây mọi người tưởng Toái Tinh thạch chỉ dùng để rèn Toái Tinh kiếm, cũng không để ý gì với nó.

Qua vài ngày, Sở Chúc vẫn như thường đi Tây Thiên phong luyện kiếm, chợt nghe được một chuyện làm cho nàng sợ kinh ngạc.

"Đoạn Tinh nhai bị phong bế?"

Mấy nam đệ tử đang trò chuyện việc này, đột nhiên nghe được một giọng nữ dịu dàng trong veo, nhất thời sững sốt. Đợi đến khi nhìn thấy cô nương mang theo trọng kiếm đứng sau lưng bọn họ cách đó không xa thì đều nhìn không được kích động trong lòng, trên mặt ngượng ngùng.

Một nam đệ tử lập tức nhiệt tình trả lời: "Đúng vậy, Sở cô nương hẳn là còn không biết đi? Chúng ta cũng là hôm qua mới nhận được tin tức, nghe nói chương môn tự mình hạ lệnh, phong bế Đoạn Tinh nhai, người không liên quan không được tiến vào. Về sau đệ tử nào cần Toái Tinh thạch đúc kiếm, thì đi làm việc vất vả nhận lĩnh Toái Tinh thạch với định mức nhất định. Nếu như muốn đúc một thanh kiếm tốt, chỉ có thể tự mình bỏ linh thạch ra mua, về sau sẽ không thể lại tự thân đi Đoạn Tinh nhai thu hoạch."

Một đệ tử khác may mắn nói: "May mắn chúng ta đã sớm đúc xong Toái Tinh kiếm của mình, về sau không cần giống nhóm sư đệ sư muội, nếu không đủ Toái Tinh thạch, chỉ có thể tự mình bỏ tiền mua."

"Đúng vậy, trước kia chúng ta cần Toái Tinh thạch, chỉ cần tiến vào Đoạn Tinh nhai, đến lúc đó dựa vào bản lĩnh của mình là có thể có được bao nhiêu đều là của mình. Hiện tại không thể đi vào, ngược lại phải cần linh thạch mua, ngẫm lại liền đau lòng. Cũng không biết Đoạn Tinh nhai bên kia rốt cuộc phát sinh chuyện gì, làm sao chương môn có thể hạ loại mệnh lệnh này. Các ngươi biết phát sinh chuyện gì không?"

Một đám người ở đây đều lắc đầu.

"Ta thấy đại sư huynh nhất định biết, không bằng đến hỏi hắn?" Một sư đệ thăm dò hỏi.

Lời này nhận được mọi người ở đây nhất trí khinh bỉ: "Ngươi muốn bị đại sư huynh đẩy xuống sườn núi sao?"

Cho nên đường này đi không thông.

Sở Chúc nghe xong lời nói lung tung của đám nam đệ tử, cuối cùng xác nhận tin tức Đoạn Tinh nhai bị phong bế.

Đời trước Đoạn Tinh nhai bị phong bế là vì địa mạch đã bị lấy ra, đời này địa mạch cũng không bị lấy ra, thế nhưng vẫn bị phong bế, chẳng lẽ Tây Kiếm Tông từ chỗ Yến Nhã Chính có được tin tức gì?

Sở Chúc ôm nghi vấn này, bắt đầu vùng kiếm, vừa vùng mấy chục cái, thì thấy Thân Đồ Hoàng cũng đến đây.

Thân Đồ Hoàng vừa tới, đã bị một đám các sư đệ bao vây chung quanh, mồm năm miệng mười hỏi hắn nguyên nhân Đoạn Tinh nhai bị phong bế.

Toái Tinh thạch Đoạn Tinh nhai quan hệ đến vũ khí của nhóm kiếm tu, mọi người vô cùng quan tâm vấn đề này, đáng tiếc phía trên chưa cho ra nguyên nhân, bọn họ đành phải tự mình đi tìm hiểu.

Ánh mắt Thân Đồ Hoàng lạnh lùng, bên tai nghe giọng nói líu ríu, trong mắt hiện ra dao động, mấy nam đệ tử đến hỏi chuyện dữ dội nhất quả nhiên bị đẩy xuống sườn núi, chỉ để lại vài tiếng kêu thảm thiết ngân nga xa xa truyền đến.

Các đệ tử đang bỏ Tẩy Thiên phong nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này, từ lúc ban đầu kinh sợ đến bây giờ đã bình tĩnh, còn có tâm tình nói chuyện với đồng bạn bên cạnh, nhất định là vị sư huynh nào đó luyện kiếm không thật sự tập trung, lại bị Thân Đồ đại sư huynh đẩy xuống dưới.

Các sư đệ khác vội vàng cảm miệng, nhưng mà vẫn trông mong nhìn hắn như cũ.

Thân Đồ Hoàng liếc mắt nhìn bọn hắn một cái, nói: "Việc này từ vai vị trưởng lão tông môn cùng nhau quyết định."

"Vậy khi nào thì Đoạn Tinh nhai lại mờ ra?"

"Không biết."

"Đại sư huynh, huynh thật sự không biết sao?" Một nam đệ tử hoài nghi hỏi: "Kỳ thực huynh có biết, chỉ là lười giải thích đi?"

Lời này nhận được rất nhiều các sư đệ ở đây cùng tán thành, cảm thấy bọn họ có chân tướng rồi.

Thân Đồ Hoàng liếc nhìn hắn một cái, nam đệ tử nghi ngờ đó lập tức lưu loát lăn đến bên cạnh, đỡ phải bị hắn đẩy xuống sườn núi.

Thân Đồ Hoàng không khách khí đẩy mấy sư đệ xuống núi rồi, một đám người cho dù lòng tràn đầy nghi hoặc, vẫn không dám lại sáp qua, chỉ có thể cắn tay áo, khô bức nhìn đại sư huynh đã bắt đầu luyện kiếm, chậm rì rì luyện kiếm theo.

Bên kia, Sở Chúc vùng kiếm xong ba ngàn cái, rốt cục dừng lại nghỉ ngơi.

Nàng dùng tay áo lau mồ hôi, ánh mắt chuyển tới trên người Thân Đồ Hoàng đang luyện kiếm, đầu tiên là thưởng thức kiếm thuật sắc bén mang theo chính trực của hắn trong trong chốc lát, rồi mới đi qua.

Phát hiện động tác của nàng, đám đệ tử đang ủ rũ không có lòng luyện kiếm nhất thời có chút kích động, kêu ngao ngao ở trong lòng, kêu nàng trăm ngàn lần đừng mất mụ coi trọng đại sư huynh cái loại nam nhân khó hiểu phong tình lại lười thần kỳ này.

Khi nàng đi tới, Thân Đồ Hoàng cuối cùng đánh ra một kiếm, sau đó thu kiếm cùng lúc.

Hắn quay đầu nhìn qua, khi phát hiện là Sở Chúc, xoay người muốn đi.

"Thân Đồ công tử, đợi chút." Sở Chúc trên mặt mỉm cười, cảm thấy lúc này mình có điểm giống như Hoa hoa công tử (play boy) quần quýt người ta. Mà Thân Đồ Hoàng là hiệp nữ nghiêm nghị cao lãnh không thể xâm phạm, không thể trêu vào còn trốn không nổi sao.

Luyện võ trường lớn như vậy, Thân Đồ Hoàng không có chỗ đi, cuối cùng chỉ có thể xoay người đối mặt với nàng, về mặt hàn khí.

Sở Chúc vừa thấy biểu tình này của hắn, thì biết hắn vẫn còn để ý chuyện ngày đó bị lời nói của nàng ảnh hưởng, nàng cười cười, nói: "Thân Đồ công tử xin yên tâm, cho dù ta biết chuyện Đoạn Tinh nhai lần này, cũng sẽ không lăm miệng nói ra ngoài. Nếu không phải lần này ta bị liên lụy trong đó, cũng sẽ không làm điều thừa, tìm hiểu mọi cách, chẳng qua là muốn chuẩn bị rõ ràng thôi."

Sắc mặt Thân Đồ Hoàng hơi hoãn, vẫn không nói được một lời như cũ.

Sở Chúc biết tính tình của hắn, cũng không thêm đề ý, nghiêm mặt nói: "Ta muốn hỏi Thân Đồ công tử, không biết Yến Nhã Chính giành địa mạch này, rốt cuộc dùng để làm cái gì?"

Thân Đồ Hoàng lại có chút muốn nhử mày.

Cô nương này mỗi lần vấn đề đều là nói trúng tim đen, làm cho hắn thật sự không muốn trả lời. Nhưng không trả lời, phỏng chừng nàng cũng sẽ tự mình suy đoán, sau đó sẽ rất nhanh làm rõ ràng mọi chuyện.

Nàng đầu óc xoay chuyển quá nhanh, bình thường kiếm tu thích trực lai trực văng thật đúng không phải là đối thủ của nàng.

Cuối cùng, Thân Đồ Hoàng chỉ có thể nói: "Việc này tông môn còn đang điều tra, qua mấy ngày nữa, chương môn Tuần Hoa Tông sẽ đến, đến lúc đó Sở cô nương sẽ được biết."

Dứt lời, không hề để ý nàng, xoay người rời khỏi.

Sở Chúc biết hỏi không ra cái gì, cũng không có tiếp tục khó xử hắn.

Chấm dứt một ngày tu luyện, Sở Chúc từ đỉnh núi Tẩy Thiên phong xuống dưới, đến giữa sườn núi đã bị A Chiêu tới đón nàng dán ở trên mặt.

Sở Chúc xách nó từ trên mặt xuống, xoa bóp lông móng vuốt của nó, nhỏ giọng nói: "Sao lúc nào ngươi cũng thích bỏ nhào vào trên mặt ta."

A Chiêu nhảy đến trên vai nàng, dùng cái đuôi quét quét gương mặt của nàng làm trả lời, một đôi mắt xoay tròn ngấm trên người Thân Đồ Hoàng đang xuống sườn núi ở một bên. Tuy rằng bên cạnh Thân Đồ Hoàng còn có một đám đệ tử Tẩy Kiếm Tông, nhưng A Chiêu chỉ là không hiểu sao nhìn hắn có chút không vừa mắt.

Cho nên gần đây mỗi ngày nó đều đã đi theo Sở Chúc đến Tẩy Thiên phong, giống như đặc biệt đưa đón nàng đi học.

Sở Chúc không hề có cảm giác đối với cái này, chỉ tưởng A Chiêu không chịu ngồi yên, mỗi ngày chuẩn bị ở Tẩy Kiếm Tông, vào thời gian này chẳng qua chỉ là thuận tiện đi cùng nàng về Phù Thiên Phong.

Vừa trở lại Phù Thiên Phong, Sở Chúc liền thấy Tô Cố đứng ở chân núi.

"Tô sư huynh." Sở Chúc đi qua, chào hỏi hân.

Tô Cố nhìn thấy nàng, trên mặt lộ ra tươi cười, nói: "Sở sư muội đã trở lại, sư phụ vừa trở về, người kêu ta tới gọi muội đi qua."

Trong lòng Sở Chúc khẽ động, trên mặt cười nói: "Đa tạ Tô sư huynh, muội đi qua ngay."

Đi đến đại điện đỉnh núi, Sở Chúc nhìn thấy Chiêm Hòa Trạch thần sắc mỗi một.

Từ một tháng trước, sau khi Chiêm Hòa Trạch dẫn dò nàng cẩn thận, Sở Chúc đã không gặp qua hắn. Nàng đoán, lần này Tẩy Kiếm Tông ra tay đối phó Yến Nhã Chính, Chiêm Hòa Trạch là một người biết chuyện này. Mặc dù không biết hắn có tham dự trong đó hay không, nhưng nay xem ra, nhiệm vụ của Chiêm Hòa Trạch cũng không nhẹ.

Nhìn thấy nàng, Chiêm Hòa Trạch theo thói quen lại quan tâm tình huống nàng tu luyện một chút, mới nói: "Lần này ít nhiều con kịp lúc cứu Tần Cảnh ra, nhắc nhở chúng ta, mới tránh cho Đoạn Tinh nhai gặp chuyện không may. Chương môn nói muốn thưởng cho con, nhưng mà bởi vì một ít chuyện còn chưa giải quyết, tạm thời không nên nói chuyện này rộng rãi ra, cũng không để cho người khác biết công lao của con..."

Sở Chúc an tĩnh nghe hắn nói xong, nói: "Chiêm thúc thúc yên tâm, con biết tốt xấu."

Tẩy Kiếm Tông phát sinh chuyện như vậy, không nói tồn tại của nàng ra ngoài, xem như biến thành một cách bảo vệ nàng. Đặc biệt thân phận của Yến Nhã Chính còn có vấn đề, không biết sẽ liên lụy ra cái gì, không lộ ra sự tồn tại của nàng cũng là một loại bảo vệ.

Chiêm Hòa Trạch thấy nàng quả nhiên hiểu biết thời thế, trong lòng vô cùng vừa lòng, nhìn không được liền lộ ra một chút với nàng: "Thân phận của Yến Nhã Chính không đơn giản, có khả năng cũng không phải là người Tẩn Thiên đại lực... con có hiểu không?"

Trên mặt Sở Chúc lộ ra thần sắc kinh ngạc, thế nào mà không rõ chứ? Chỉ là không nghĩ tới Yến Nhã Chính thế nhưng không phải người Tẩn Thiên đại lực, vậy hắn là người một trong đại lực nào đó của Huyền thế giới, hay là đến từ Linh thế giới rất cao cấp?

Sở Chúc nghiêng về về sau, chỉ có người của Linh thế giới, mới có thủ đoạn không hề sai sót nhằm lẫn lấy ra địa mạch, cũng đòi nó đi.

Chiêm Hòa Trạch thấy nàng thật lâu không nói gì, tưởng nàng bị chuyện này kinh động, có chút thông cảm.

Trên thực tế, khi bọn hắn tra được việc này, cũng là vô cùng kinh ngạc.

Tẩn Thiên đại lực ngăn cách với thế giới, người tu luyện sống ở trên phiến đại lực này, rất ít người biết ở ngoài đại lực còn có đại lực, đại lực giống như Tẩn Thiên đại lực đếm không hết. Ở đây còn có vài đại lực phía trên, còn có thế giới rất cao cấp, nghe nói địa vực thế giới cao cấp này càng rộng lớn, linh khí càng sung túc, có vô số thiên tài địa bảo, còn có vô số người tu luyện cao cấp. Cho dù là một cường giả Nhân Vương cảnh, ở tại mấy đại lực kia căn bản không phải là chuyện gì to tát.

Khi biết được những bí mật này, trong lòng đám người Chiêm Hòa Trạch không thể nghi ngờ là kinh hãi, kinh hãi qua đi, đó là trái tim sôi sục, khó mà kiềm chế.

Trước đó bọn họ đều tưởng Yến Nhã Chính giành địa mạch Đoạn Tinh nhai là muốn hủy diệt Tẩy Kiếm Tông, nào biết cuối cùng sẽ tra ra mấy thứ này, cũng tra ra lai lịch Yến Nhã Chính. Ở trong mắt cao tầng Tẩy Kiếm Tông, Yến Nhã Chính tạm thời sẽ không thể động rồi.

Nếu chân tướng theo như lời của Yến Nhã Chính, như vậy gia tộc và sư môn của hắn phải dẫn đến Tẩn Thiên đại lực, Tẩn Thiên đại lực không thiếu được phải trải qua cân nhắc.

Thân phận của Yến Nhã Chính bại lộ, cũng mang đến chấn động nhất định cho người Tẩn Thiên đại lực.

Sau khi Chiêm Hòa Trạch lộ ra những lời này, thì không nói thêm nữa, đây vẫn là nề mặt ở chuyện Sở Chúc có công hiến trong chuyện này, hắn mới lộ ra một hai câu, nhiều hơn thì tạm thời không thể nói. Nếu không có Sở Chúc nhúng tay, mới khiến cho thân phận của Yến Nhã Chính bại lộ, biết được ở ngoài đại lực còn có đại lực... Có thể nghĩ tầm quan trọng của Sở Chúc ở trong đó.

Có lẽ tiểu cô nương này có vận khí nào đó, mới có thể từ một lần ra tay cứu người, dẫn một chuyện đủ để oanh động Tẩn Thiên đại lực đại như vậy.

Sở Chúc ôm tạ lễ Tẩy Kiếm Tông đưa nàng từ chỗ Chiêm Hòa Trạch trở về, cả người đều có chút không chân thật.

Cái này xem như chọc thủng tam quan của người tu luyện Tẩn Thiên đại lực trước giờ sao?

Sở Chúc nghĩ đến đòi trước của mình, nếu không phải ngoài ý muốn đi đến một đại lực ở Linh thế giới, nàng cũng giống như phần đông người tu luyện

Tân Thiên đại lục, không biết thì ra ở ngoài đại lục còn có đại lục, hơn nữa đại lục phân chia cấp bậc.

Lúc ấy tam quan đều đã trùng tu một lần, làm cho nàng lại sinh ra một loại cảm khái thế giới to lớn, nhân loại nhỏ bé.

Ngẫm lại đời trước, nhìn lại đời này, đột nhiên Sở Chúc phát hiện, thế giới sau trùng sinh, đã sớm thay đổi ở trong lúc không hay biết, đã có rất nhiều chuyện hướng đi đã hoàn toàn khác biệt với đời trước.

Qua mấy ngày, người Tuần Hoa Tông rốt cục đến Tây Kiếm Tông.

Sở Chúc ở đình Tây Thiên phong luyện kiếm, tự nhiên cũng từ chỗ nam đệ tử hoạt bát nghe nói tin tức người Tuần Hoa Tông đến.

Tân Thiên đại lục có cách nói tam tông tứ tộc ngũ môn, tam tông này đó là Tây Kiếm Tông, Tuần Hoa Tông, Đan Tầm Tông.

Nếu nói Tây Kiếm Tông dương thịnh âm suy, thì Tuần Hoa Tông đó là âm thịnh dương suy, lấy nữ đệ tử chiếm đa số. Chỉ có Đan Tầm Tông thì có tỉ lệ nam nữ cân đối, lấy luyện đan sư làm chủ. Mà những luyện đan sư phần lớn thể chất nhu nhược, nhóm nữ đệ tử lại lấy mỹ mạo và dịu dàng nổi danh, là người được chọn làm bạn đời trong cảm nhận rất nhiều người tu luyện nam.

Lần này tới Tây Kiếm Tông là chương môn Tuần Hoa Tông —— Hoa Tích, cùng với ba vị trưởng lão, trong đó cũng có sư phụ trên danh nghĩa của Yên Nhã Chính, chính là trưởng lão Tuần Hoa Tông - Hoa Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: A Chiếu Hung Tâm Tráng Chí.

Một đám nương tử quần chống lại một đám kiếm tu trực lai trực văng, hiện trường giống như tu la trận.

Thân Đồ Hoàng đứng ở vị trí phía dưới chương môn Tây Kiếm Tông Âu Chính Dương, thân thể thẳng tắp như tùng, khuôn mặt cương nghị lạnh lùng, giống như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ đã thương người, khiến người ta không thể bỏ qua.

Chương môn Hoa Tích của Tuần Hoa Tông nhện không được liếc hần một cái, đối với việc Âu Chính Dương mang theo đệ tử trẻ tuổi bên người, có chút khó hiểu.

Nhưng mà lúc này cũng không phải thời điểm chú ý loại chuyện này, Hoa Tích thu liễm tâm thần, cân nhắc lần này làm như thế nào để Tuần Hoa Tông tồn thất hạ tới thấp nhất.

Trưởng lão Hoa Lăng của Tuần Hoa Tông là người tính khí táo bạo, gặp mặt liền quát hỏi: "Đồ đệ Nhã Chính của ta đâu? Các người giam hãm ở nơi nào? Còn không thả hã ra?"

Chương môn Âu Chính Dương Tây Kiếm Tông cười tủm tỉm nói: "Hoa Lăng sư muội đừng vội, tuy rằng Yên sư diệt làm người không đoan chính, nhưng Tây Kiếm Tông chúng ta cũng nói đạo lý, vẫn chưa làm chuyện gì quá mức với Yên sư diệt. Việc làm lúc trước của Yên sư diệt, tin tưởng các người đã rõ ràng đi?"

Tây Kiếm Tông và Tuần Hoa Tông từ trước quan hệ thân thiết, hai tông bên ngoài thường xuyên lấy xưng hô sư huynh đệ, sư tỷ muội gọi lẫn nhau.

Hoa Tích mặt bình tĩnh, lạnh giọng nói: "Âu sư huynh, trong này có phải có cái gì hiểu lầm hay không?"

Khi Tây Kiếm Tông giam giữ Yên Nhã Chính trong mật lao, trước tiên thì đưa tin cho Tuần Hoa Tông, ở trong tin đề cập chuyện Yên Nhã Chính làm, người Tuần Hoa Tông gần như không thể tin được. Mặc kệ Yên Nhã Chính có làm loại chuyện này hay không, Tây Kiếm Tông và Tuần Hoa Tông không thể trở mặt. Bằng không nếu hai tông đánh nhau, sẽ tiêu hao tài nguyên và sức chiến đấu hai tông, đối với phát triển của hai tông môn cũng không tốt.

Hoa Lăng là người bao che khuyết điểm, phụ họa nói: "Khẳng định là có cái hiểu lầm gì đó, Nhã Chính là đứa nhỏ có lễ phép, làm sao sẽ làm chuyện như vậy?"

Âu Chính Dương không để ý đến nàng, nói với đại đồ đệ bên cạnh: "Hoàng nhi, con đi mật lao mang Yên sư diệt tới đây."

Thân Đồ Hoàng đáp ứng một tiếng, xoay người đi ra đại điện.

Nghe được lời nói của Âu Chính Dương, sắc mặt của người Tuần Hoa Tông mới tốt hơn một ít.

Mặc kệ Yên Nhã Chính làm cái gì, đầu tiên hấn là đệ tử Tuần Hoa Tông, hơn nữa là đệ tử ngay cả chương môn Hoa Tích cũng xem trọng. Có thể nói, địa vị của Yên Nhã Chính ở Tuần Hoa Tông giống như địa vị của Thân Đồ Hoàng ở Tây Kiếm Tông, đều là đệ tử nhận được tông môn coi trọng, làm sao cam lòng bị hủy diệt?

Càng không cần phải nói, việc này liên quan mặt mũi tông môn, mặc kệ chuyện như thế nào, đầu tiên phải biết rõ ràng, hạ tồn thất tới thấp nhất.

Âu Chính Dương lại không nghĩ tới khiến cho chuyện này trở nên nhẹ nhàng rồi bỏ qua, hấn cười nói: "Mấy vị sư muội, thực không dám giấu giếm, kêu bọn muội đến đây, cũng là Tây Kiếm Tông chúng ta phát hiện một ít chuyện thú vị. Mặc kệ như thế nào, chuyện Yên sư diệt đã làm, đều đã xúc phạm tới căn cơ của Tây Kiếm Tông, chỉ mong đến lúc đó mấy vị sư muội chớ mềm lòng, cho Tây Kiếm Tông một câu trả lời thỏa đáng mới tốt."

Lời nói, nói đến sắc mặt Hoa Tích và mấy nương tử quân khê biến.

Âu Chính Dương nói lời này rất khách khí, nhưng ý tứ trong lời nói tuyệt không khách khí, đây chính là đánh tiếng, người nghe được vô cùng ghen ghét, làm sao có phong cách hành sự của kiếm tu cương trực?

Lại nói đến, đệ tử Tây Kiếm Tông ở Tân Thiên đại lục làm việc lấy "ngay thẳng, chính trực" nổi tiếng, nhưng mỗi một chương môn Tây Kiếm Tông đương nhiệm làm việc cũng không ngay thẳng, ngược lại cay độc giống như hồ ly, rất ít có thể để cho người ta chiếm tiện nghi. Bọn họ đều nhận không được hoài nghi, khi Tây Kiếm Tông tuyển chương môn, đều không phải là thực lực cường giả lên ngôi, mà là chuyên môn tuyển chọn loại hồ ly tâm tư thông minh nặng nề này.

Mật lao của Tây Kiếm Tông xưa nay thần bí, không người nào biết nó ở đâu, cửa vào ở đâu, chỉ có thể đoán có lẽ nó là ở bên trong một bí cảnh.

Trong mật lao kín không kẻ hở, giam giữ vài người.

Yên Nhã Chính bị giam giữ lúc này đã nửa tháng, thời gian nửa tháng tuy nói không lâu, nhưng đối với tù nhân mà nói, lại vô cùng dài lâu.

Trong mật lao không có linh khí, càng giống như Thế Tục giới cấp thấp.

Đối với người tu luyện mà nói, không có linh khí, thì không thể tu luyện, khí mạch trong thân thể không có được bổ sung linh khí, tiếp tục lâu dài, thân thể sẽ suy yếu đi từng chút một, cuối cùng sẽ giống một phàm nhân bình thường, dần dần già đi, thẳng cho đến hao hết tuổi thọ mà tử vong.

Mấy ngày nay Yên Nhã Chính bị giam giữ ở trong này, không ai tới thăm hấn, người không thể tu luyện, thời gian liền phá lệ lâu dài gian nan. Nhưng mà hấn vẫn hồ hững thông dong, vẫn chưa lộ ra chút nôn nóng nào, giống như là được mời đi làm khách, làm cho đệ tử Tây Kiếm Tông giám thị hấn vô cùng kinh dị.

Nghe được tiếng bước chân, Yên Nhã Chính ngẩng đầu nhìn qua, thì nhìn thấy Thân Đồ Hoàng đứng trước cửa lao.

Đệ tử Chấp Pháp đường đi theo Thân Đồ Hoàng mở cửa lao ra, đi đến trước mặt Yên Nhã Chính, buộc hai cái Linh Hoàn Khẩu lên trên cổ tay hấn, mới mang hấn đi ra ngoài.

Yên Nhã Chính vuốt vuốt ống tay áo có chút nếp nhăn, hỏi Thân Đồ Hoàng: "Nô Song sư muội đâu? Hiện tại nàng như thế nào?"

Thân Đồ Hoàng liếc hấn một cái, xoay người rồi đi.

Yên Nhã Chính đứng ở nơi đó, thể hiện rõ hấn không trả lời, hấn ta sẽ không đi.

Cuối cùng vẫn là người Chấp Pháp đường nói: "Nàng rất tốt, ở trong địa lao Chấp Pháp đường, chỉ cần ngươi phối hợp, thì nàng không có việc gì."

Yên Nhã Chính nghe nói như thế, nở nụ cười một tiếng, ý tứ hàm xúc không rõ liếc mắt nhìn người Chấp Pháp đường đó một cái, cất bước đuổi kịp Thân Đồ Hoàng.

Khi Thân Đồ Hoàng mang theo Yên Nhã Chính bị buộc Linh Hoàn Khẩu đi tới, toàn bộ đại diện tràn ngập mùi thuốc súng nồng đậm.

Sắc mặt của chương môn Tuần Hoa Tông và mấy vị trưởng lão lúc này phá lệ khó coi.

Tương phản với bọn họ, Chương môn Tây Kiếm Tông Âu Chính Dương vẫn là đáng vẻ cười tủm tỉm, khuôn mặt Phong chủ Linh Kiếm phong Võ Thịnh tiếp khách lạnh nhạt. Phong chủ mấy phong còn lại thần sắc không đồng nhất, trong đó lấy sắc mặt Phong chủ Kim Dao phong Từ Văn càng không tốt, nhìn Yên Nhã Chính đi vào, ánh mắt đó giống như muốn ăn luôn hấn.

Nếu không phải tại xử tử từ này mê hoặc nữ nhi của ông ta, Nô Song sẽ vì hấn mà phản bội Tây Kiếm Tông sao? Nếu không phải tông môn giam giữ Yên Nhã Chính, không để cho người ta đi vào thăm, Từ Văn cũng nhận không được vọt vào, một đao chém chết tử tù này.

"Nhã Chính, con không sao chứ?" Hoa Lăng nhìn thấy đệ tử, lập tức hỏi.

Yến Nhã Chính tác phong như cũ, khẽ cười với sư phụ, quay sang chường môn Tây Kiếm Tông nói: "Âu Dương chường môn, việc này là một mình ta gây nên, không quan hệ với Tuần Hoa Tông. Mà nói ra, ta cũng không xem như là đệ tử của Tuần Hoa Tông."

Nghe nói như thế, sắc mặt người Tuần Hoa Tông nhin không được đổi đổi.

Hoa Lăng đang muốn mở miệng, bị chường môn Hoa Tích đè lại.

Âu Chính Dương hơi hơi gật đầu, nói: "Yến sư diệt phải chứng minh việc này không quan hệ với Tuần Hoa Tông như thế nào?"

Yến Nhã Chính khẽ cười một tiếng: "Ta có thể chứng minh, nhưng mà trước đó, ta muốn gặp Nô Song."

Nghe nói như thế, tất cả mọi người nhin không được kinh ngạc nhìn hấn, ngay cả Phong chủ Kim Đào phong Từ Văn cũng kinh ngạc vạn phần. Hấn vẫn luôn nghĩ Yến Nhã Chính là vì giành địa mạch Đoạn Tinh nhai mà lợi dụng nữ nhi, nữ nhi gốc đó của ông ta nào biết đâu rằng lời nói nam nhân là không thể tin, thế nhưng ngây ngốc tin tưởng hấn, giống như bạch nhãn lang giúp đỡ hấn mưu đồ với tông môn sinh dưỡng mình, quả thực cực kì ngu xuẩn.

Nhưng hiện tại xem ra, giống như cũng không phải là như thế.

"Yến sư diệt là ý gì?" Âu Chính Dương tiếp tục hỏi.

Yến Nhã Chính cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Nói vậy các người đã từ chỗ Nô Song sư muội biết được lai lịch của ta. Đây là ta giao cho nàng, nếu kế hoạch thất bại, thì để cho nàng nói ra, như thế các người cũng sẽ không trừng phạt nàng. Ta nói đúng có phải không?"

Đám kiếm tu ngay thẳng Tây Kiếm Tông nhin không được nhủu mảy, Yến Nhã Chính này nói đúng, sau khi từ chỗ Từ Nô Song biết được lai lịch chân chính của Yến Nhã Chính, lại trải qua một phen tra xét rõ ràng, biết lời nói của nàng là đúng, bọn họ mới không có xử lý nàng trước tiên.

Làm không tốt, việc này sẽ trở thành chuyện trọng đại quan hệ toàn bộ Tấn Thiên đại lục.

Cùng so sánh với Tây Kiếm Tông đã hiểu rõ, Tuần Hoa Tông rõ ràng có chút lơ mờ, không rõ bọn họ đang đánh cái bí hiểm gì.

Âu Chính Dương hơi hơi suy tư, liền đề cho người đi dẫn Từ Nô Song tới.

Từ Nô Song lập tức đã bị người Chấp Pháp đường mang tới đây, trên người nàng mặc một thân váy Nguyệt Hoa như cũ, trên người không có một vật trang sức nào, sắc mặt vô cùng tiêu tụy, có lẽ nửa tháng qua cũng không tốt.

Khi nhìn đến Yến Nhã Chính trong đại điện, nàng hai mắt sáng ngời kêu lên: "Yến sư huynh."

Yến Nhã Chính tao nhã cười yếu ớt với nàng, ôn nhu nói: "Nô Song sư muội, muội khỏe không?"

Từ Nô Song hốc mắt ửng đỏ, nghẹn ngào nói: "Muội không sao, chỉ là vẫn luôn rất lo lắng cho huynh."

Nàng cũng biết việc Yến Nhã Chính tính toán sẽ gây bất lợi cho Tây Kiếm Tông, nhưng với Tây Kiếm Tông mà nói, làm sao cũng không phải một con đường rộng thênh thang chứ? Nhưng nàng lo lắng người tông môn không tin lời nàng nói, muốn xử tử Yến Nhã Chính, nửa tháng qua sống vô cùng dày vò.

Yến Nhã Chính không nhìn người ở đây, đưa tay sờ sờ đầu nàng, than thở nói: "Nô Song, để muội chịu ủy khuất."

Từ Nô Song lắc đầu, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng nói không nên lời.

Yến Nhã Chính xác nhận Từ Nô Song không có việc gì rồi, mới xoay người nhìn về phía Âu Chính Dương, nói: "Âu Dương chường môn, chúng ta làm giao dịch đi."

Âu Chính Dương bất động thanh sắc hỏi: "Giao dịch gì?"

"Về tương lai Tấn Thiên đại lục!"

Âu Chính Dương không nói chuyện.

Mà đám người Tuần Hoa Tông đã hoàn toàn mê mẩn, giống như là nghe không hiểu rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì.

Người Tuần Hoa Tông sau khi đến Tây Kiếm Tông, Sở Chúc cũng chú ý việc này, muốn nhìn một chút phát triển của chuyện này.

Nhưng nàng không nghĩ tới, chuyện phát triển được nhanh chóng như thế, vượt qua nàng tưởng tượng.

Chỉ qua mấy ngày, chợt nghe nói Từ Nô Song đã được thả ra khỏi từ trong địa lao Chấp Pháp đường, Yến Nhã Chính cũng trở lại Tây Kiếm Tông, chường môn Tuần Hoa Tông ở lại Tây Kiếm Tông làm khách, nhìn cách thức, dường như có dự tính làm khách lâu dài.

Không chỉ có như thế, Tẩy Kiếm Tông đột nhiên phát rộng thiệp mời cho các thế lực Tấn Thiên đại lục, mời bọn họ tiến đến Tẩy Kiếm Tông tham gia hôn lễ.

Hôn lễ của ai?

Đương nhiên là hôn lễ của ái nữ Từ Nô Song của Phong chủ Kim Dao phong Tẩy Kiếm Tông cùng với Yến Nhã Chính Tuấn Hoa Tông.

Nghe được tin tức này, mọi người mới hiểu được vì sao đột nhiên chương môn Tuấn Hoa Tông đến Tẩy Kiếm Tông làm khách, thì ra là thế.

Trong lúc nhất thời, giống như mọi người đều quên mất chuyện lúc trước Từ Nô Song bị Chấp Pháp đường nhốt vào địa lao, đều nói đến cộc hôn sự này. Chỉ có mấy người nhện không được nhắc tới, nhưng không có đáp án.

"Rốt cuộc lúc trước Từ sư muội phạm chuyện gì, thế nhưng bị Chấp Pháp đường nhốt lại, cũng không có giải thích nào."

"Đúng vậy, Từ phong chủ đối với việc này thế nhưng cũng không nháo, bởi người Chấp Pháp đường giam giữ, hiện tại cũng không đứng ra nói lời nào cho nữ nhi mình, giống như hận không thể để cho mọi người đều quên đi mới tốt."

"Trong này nhất định có cái nội tình gì đó không muốn người khác biết."

"Nếu không, đến hỏi đại sư huynh?"

"Thôi đi, đừng nhớ ăn không nhớ đánh, đại sư huynh sẽ đẩy người xuống sườn núi."

Một đám đệ tử Tẩy Kiếm Tông lại tiến đến chỗ đỉnh núi Tẩy Thiên phong nói chuyện phiếm bát quái, đều thảo luận việc này.

So với bọn họ dám tán gẫu không dám hỏi, Sở Chúc thì trực tiếp đến hỏi.

Thân Đồ Hoàng vừa thấy nàng, theo bản năng đã muốn đi.

Sở Chúc ở trong lòng hấn, đã biến thành một người phiền toái. Đối với người không muốn giải thích mà nói, chỉ cần vừa thấy được người muốn bắt hấn giải thích, hấn sẽ không muốn quan tâm.

"Thân Đồ công tử, đừng như vậy, tốt xấu gì chuyện lần này, ta cũng là kẻ bị hại, thế nào cũng phải làm cho rõ ràng, không phải sao?" Sở Chúc lấy cớ vô cùng hợp lý.

Thân Đồ Hoàng: "... Ngươi muốn biết cái gì?"

"Đương nhiên là hôn lễ Yến Nhã Chính và Từ Nô Song, thế nào lại đột nhiên muốn tổ chức hôn lễ?"

"Ích lợi giao dịch." Thân Đồ Hoàng lời nói ngắn gọn dễ hiểu.

Sở Chúc như có chút suy nghĩ nói: "Chẳng lẽ giao dịch này là nói Yến Nhã Chính nguyện ý trở thành người liên hệ giữa Tấn Thiên đại lục và Linh thế giới sao?"

Thân Đồ Hoàng đơ, theo bản năng hỏi lại: "Làm sao mà ngươi biết?"

Sau khi hỏi xong, sắc mặt hấn hơi cương, yên lặng đưa Sở Chúc nhập vào danh sách người phiền toái không thể chọc.

Sở Chúc về mặt nguyệt ngừng cười nói: "Kỳ thực ta cũng đoán vậy, lúc trước Chiêm thúc thúc có thể là xem ở phần lần này ta chịu tội, nói ra với ta một hai câu. Hơn nữa có được tin tức từ chỗ của ngươi, lại cân nhắc suy nghĩ, thì có thể chấp và bảy tám phần."

Thân Đồ Hoàng lại muốn xoay người bỏ đi.

Sở Chúc vẫn có nghi vấn: "Yến Nhã Chính đã không phải người Tấn Thiên đại lục, hôn lễ của hấn và Từ Nô Song đáng tin sao?"

Phong tục thế giới này và phong kiến cổ đại ở đời trước mà Sở Chúc biết, vẫn xem trọng lệnh của cha mẹ, lời của mối mai. Nhưng mà làm người tu luyện nghịch thiên, có vài thời điểm cũng không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần ngươi có thực lực, đạo đức thế tục này hơn nữa còn lễ giáo quy củ cái gì đó, hoàn toàn chính là cái rắm.

Nhưng mà nam nữ ở trong hôn lễ, vẫn xem trọng một chút.

Yến Nhã Chính không phải người Tấn Thiên đại lục, ai biết hấn thành hôn ở Tấn Thiên đại lục, khi trở lại gia tộc ở Linh thế giới, gia tộc của hấn có thể thừa nhận Từ Nô Song là nàng dâu Yến gia hay không? Càng không cần phải nói ở trong mắt vài người của Linh thế giới, người Huyền thế giới giống như kẻ quê mùa từ nông thôn đến, thân phận người trong thành và nông dân chênh lệch quá lớn, rất nhiều người cũng không xem trọng.

"Bọn họ sẽ lập ra huyết khế." Thân Đồ Hoàng hồi đáp.

Nghe được "huyết khế", thần sắc Sở Chúc có chút vi diệu.

Huyết khế này nghe là điềm xấu, kì thực cũng là một loại khế ước hôn nhân vô cùng vững chắc, khế ước hai người không quan hệ huyết thống đến với nhau, huyết mạch tương liên, vinh nhục cùng nhau, nếu như một bên nghĩ muốn thương tổn bên còn lại, chính mình cũng sẽ bị tổn thương. Huyết khế làm cho hai người không quan hệ huyết thống biến thành tồn tại thân mật nhất, không thể thương hại lẫn nhau với đối phương, cả đời liên hệ cùng một chỗ, là khế ước cực kì vững chắc.

"Ai ra chủ ý?" Sở Chúc tò mò hỏi, thuần túy là bất quái (nhiều chuyện).

Thân Đồ Hoàng lại không biết hiện tại nàng chính là bất quái, còn tưởng rằng đầu óc người này lại không biết chuyển tới đâu, đành phải nói: "Phong chủ Kim Đào phong đề xuất."

Sở Chúc hiểu rõ, tuy rằng chuyện Yến Nhã Chính mưu đồ địa mạch Đoạn Tinh nhai không thành, nhưng lưu lại ấn tượng ác liệt ở Tẩy Kiếm Tông như cũ. Cho dù cảm tình của hắn đối với Từ Nô Song là thật, Từ Văn cũng không thể tin được. Chẳng qua nữ nhi ngọc của hắn một lòng buộc ở trên người đối phương, cộc hôn sự này lại là chương môn cũng tán thành, không có cách nào khác, Từ Văn đành phải đề xuất để cho bọn họ lập ra huyết khế ở trong hôn lễ.

"Đúng rồi, Yến Nhã Chính thật sự có thể liên hệ đại lục ở Linh thể giới sao?" Sở Chúc hỏi.

Thân Đồ Hoàng hoài nghi nhìn nàng: "Người hoài nghi hắn?"

"Cũng không phải là hoài nghi, đây không phải thói thường của con người sao? Tản Thiên đại lục gần cách lâu như vậy, có rất ít người biết ở ngoài đại lục còn có đại lục, không biết làm thế nào mới có thể liên hệ cùng đại lục khác, càng không cần phải nói là đại lục cao cấp. Yến Nhã Chính làm thế nào đi đến Tản Thiên đại lục, lại làm thế nào có thể trở về, mấy thứ này đều là vấn đề có sẵn, không biết lúc ấy Âu chương môn có hỏi rõ ràng không?"

Thân Đồ Hoàng: "... ..."

Thân Đồ Hoàng thâm trầm liếc nhìn nàng một cái, nói: "Ta sẽ phản ánh việc này với chương môn."

Trên mặt Sở Chúc lộ ra một cái tươi cười phá lệ ngọt ngào: "Vậy cứ quyết định như vậy, vất vả Thân Đồ công tử."

Thân Đồ Hoàng mặt lạnh rời khỏi.

Trên đường xuống núi, A Chiêu lại tới đón Sở Chúc.

Sở Chúc ôm nó, dọc theo đường đi nhỏ giọng nói với nó chuyện nàng biết được từ chỗ Thân Đồ Hoàng, cuối cùng tổng kết nói: "Cũng không biết Yến Nhã Chính này có phải phát hiện một đường không gian thông đạo ổn định thông tới Linh thể giới hay không, hoặc là có pháp bảo khác có thể xuyên qua hai giới..."

Lúc trước Sở Chúc tìm Thân Đồ Hoàng tìm hiểu việc này, cũng đều không phải là nhân rồi không có chuyện gì, hoặc là tò mò.

So với mấy người vừa biết được Linh thể giới, đời trước nàng chính là người tu luyện đầu đi qua tất cả ngay cả Đại Hoang giới được hưởng tới nhất. Chi tiết nàng vừa đến Đại Hoang giới không lâu, thì không hay ho bị ám sát mà chết, trùng sinh trở về, một khi trở lại trước giải phóng.

Đời trước nàng trải qua có thể nói là vô cùng phong phú, mang theo một đám khế ước thú, chạy một cái đại lục lại một cái đại lục, thăng cấp đánh quái, tự nhiên biết thông đạo không gian giữa đại lục và đại lục vô cùng bí ẩn. Thậm chí rất nhiều thông đạo không gian cũng không ổn định, hơi không cẩn thận sẽ không hay ho cuốn vào trong gió lốc không gian, cuối cùng thân rơi xuống con đường tiêu tan.

Lúc ấy nàng có thể từ Tản Thiên đại lục chạy đến Linh thể giới, cũng là trải qua một phen đau khổ, thiếu chút nữa thì đã bị cuốn đi vào gió lốc không gian.

Khi đó tình huống quá mức hung hiểm, Sở Chúc đời này cũng không muốn lại trải qua một lần, nếu có có sẵn thông đạo không gian ổn định, có thể an toàn đến Linh thể giới, nàng tự nhiên lựa chọn loại này.

Đời này có thể trùng sinh, nàng cũng rất là tiếc mệnh.

A Chiêu an tĩnh nghe nàng nói chuyện, một cái đuôi không tự chủ vung lên, phui đến vùng đi ở trên cánh tay của nàng.

Khi Yến Nhã Chính và Tẩy Kiếm Tông giao dịch, A Chiêu ngồi xổm ở trên xà nhà, nghe được rõ ràng một hai, tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng cũng biết cái này đối với Tản Thiên đại lục mà nói, quả thật là một cái cơ hội hiếm có.

Trên Tản Thiên đại lục không hề, thiên tài kinh tài tuyệt đỉnh, chính là chịu đựng linh khí đại lục có hạn, tốc độ tu luyện của bọn họ khắp nơi không nhanh, cũng không có cách nào tu luyện đến cấp rất cao. Nếu cho bọn hắn một cơ hội có thể đến thể giới cấp rất cao để tu luyện, có lẽ sẽ kỳ ngộ bất đồng.

Người tu luyện nghịch thiên mà đi, chỉ có không ngừng phá tan gông cùm, mới có thể có con đường thênh thang.

A Chiêu còn muốn Sở Chúc nhanh chóng trưởng thành, về sau cùng đi Đại Hoang giới xưng vương xưng bá đây.

Cho nên đối với việc này, nó vô cùng vui mừng khi thấy việc đã thành, hiếm khi không có đi gây sự, nhìn tình huống thế lực Tấn Thiên đại lục và Yên Nhã Chính giao dịch mà bình tĩnh.

Hôn lễ của Yên Nhã Chính và Từ Nô Song vào một tháng sau.

Thời gian một tháng, người tu luyện Tấn Thiên đại lục nhận được thiệp mời đều tới tham gia hôn lễ trước, khiến cho buổi hôn lễ này nghiêm nhiên trở thành việc trọng đại của toàn bộ Tấn Thiên đại lục.

Đối với võ giả cấp thấp mà nói, chỉ nhìn đến cộc hôn lễ này là đám hỏi (liên hôn) Tây Kiếm Tông và Tuần Hoa Tông, tự nhiên không giống người thường. Nhưng đối với thế lực tam tông tứ tộc ngũ môn mà nói, bọn họ nhìn đến cũng là một cái cơ hội có lợi cho con cháu gia tộc, cho dù là người tu luyện bề quan tu luyện, cũng đều xuất quan, tự mình chạy tới Tây Kiếm Tông.

Không có một thế lực nào nguyện ý buông tha cho cơ hội có thể làm cho tông môn hoặc gia tộc cao hơn một tầng này.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: 【 Làm Chết Nàng! 】

Theo hôn lễ tới gần, Tây Kiếm Tông cũng càng ngày càng náo nhiệt, ngay cả Sở Chúc là người đốc lòng tu hành cũng có thể cảm giác được toàn bộ Tây Kiếm Tông phơi bày ra hơi thở vui mừng.

Tân khách tiến đến Tây Kiếm Tông tham gia hôn lễ càng ngày càng nhiều, trong Tây Kiếm Tông mỗi ngày đều vô cùng náo nhiệt.

Sở Chúc kiên trì đi chỗ đỉnh núi Tây Thiên phong luyện kiếm như cũ, ngẫu nhiên sẽ từ trong đám hàng đệ tử Tây Kiếm Tông thích nói chuyện phiếm bát quái biết được mỗi ngày có người môn phái nào hoặc người gia tộc nào tới Tây Kiếm Tông. Xem tình thế này, gần như toàn bộ thế lực có uy tín danh dự ở Tấn Thiên đại lục đều đến đây.

Tiếp theo, Sở Chúc cũng từ chỗ đệ tử Tây Kiếm Tông biết được, người Sở gia Lăng Dương cũng đến đây.

"Bọn họ tới lúc nào?" Sở Chúc kinh ngạc hỏi.

Nam đệ tử được nàng hỏi thăm về mặt kích động, trả lời càng cẩn thận —— những thứ này cũng là bọn hắn đặc biệt đi nghe được, vì để chạy đến chỗ Sở Chúc tranh công: "Bọn họ là đến ngày hôm qua, được an bài ở tại khách viện Phụng Linh phong, ở cùng với họ là ba gia tộc khác. Nghe nói lần này trong những người Sở gia tới đây, có tộc trưởng và vài vị trưởng lão của các người."

Nói tới đây, bên cạnh liền có một nam đệ tử nói: "Lại nói tiếp, hôn lễ lần này cũng thật không tầm thường, nghe nói tới tham gia hôn lễ đều là tộc trưởng gia tộc hoặc chương môn các môn phái, còn có trưởng lão đang ẩn dật, bọn họ cũng thật cho mặt mũi Tây Kiếm Tông chúng ta."

Đệ tử khác nghe đến đó, nhìn không được mặt lộ vẻ kiêu ngạo.

Lần hôn lễ này, tuy rằng nhìn thì phong cảnh, kỳ thực lại nói tiếp có vài chi tiết cũng làm cho người ta nói thầm, tuy nói Tây Kiếm Tông ở Tấn Thiên đại lục làm dê đầu đàn, không thể khinh thường, nhưng lúc này rốt cuộc là gã cô nương, nào có hôn lễ là tổ chức ở tông môn nhà gái? Kì lạ là mặc kệ Tây Kiếm Tông hay là Tuần Hoa Tông, đối với cái này đều không có ý kiến.

Tiếp theo bọn họ phát hiện, trước đó các tân khách tới tham gia hôn lễ, đều là nhân vật số một số hai Tấn Thiên đại lục, thậm chí còn có một vài trưởng lão tông môn ẩn dật, hiện tại huy động nhân lực ồ ạt, giống như muốn tổ chức đại lễ thịnh thế nào đó, phá lệ long trọng.

Điều này làm cho một đám đệ tử Tây Kiếm Tông đã kiêu ngạo, lại nhìn không được bí mật nói thầm không thôi.

Sở Chúc mỉm cười, cảm tạ đệ tử đó báo cho biết, nàng liền thu hồi kiếm, trước tiên rời khỏi Tây Thiên phong.

Nếu đã biết người Sở gia cũng đi đến Tây Kiếm Tông, không đạo lý không đi bái kiến. Mặc kệ là đòi trước hay là đòi này, nàng ở Sở gia bình bình an an trưởng thành đến mười ba tuổi. Mặc dù Sở gia không có chăm sóc nàng thật tốt, nhưng mà chưa từng có khát khe nàng, phần ân tình dưỡng dục này, Sở Chúc vẫn phân biệt được.

Nghe được vị trí chỗ ở Phụng Linh phong, Sở Chúc liền cười chim loan đi qua.

Chim loan là phương tiện giao thông đặc biệt có ở Tây Kiếm Tông, bởi vì hôn lễ gần tới, toàn bộ Tây Kiếm Tông vô cùng náo nhiệt, giữa bầu trời bất cứ

lúc nào cũng có thể thấy được chim loan bay qua, lông đuôi hoa mỹ xẹt qua trời cao bao la, lưu lại một màu cầu vồng đẹp đẽ.

"A Chúc!"

Sở Chúc mới từ trên lưng chim loan nhảy xuống, chợt nghe được một giọng nói kinh ngạc mừng rỡ.

Nàng quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy dưới chân núi Phượng Lĩnh phong có mấy người thiếu niên kết bạn mà đi, tổ hợp tuần nam mỹ nữ hợp cùng một chỗ, có chút chói mắt.

Sở Chúc trên mặt mỉm cười, cười nói với bọn họ: "Nguyên Triết, Thanh Loan, Thanh Từ, A Nguyệt, đã lâu không gặp."

Sở Nguyệt đã kinh hi chạy tới, một phen ôm lấy Sở Chúc, vừa cười vừa nháy: "A Chúc, đã lâu không thấy! Vừa rồi chúng ta đang nói muốn đi tìm ngươi đây, không nghĩ tới ngươi đã tới rồi!"

Sở Nguyên Triết và Sở Thanh Loan cũng cười tùm tùm nhìn nàng, chỉ có Sở Thanh Từ là một vẻ lạnh lùng như cũ, mà vì tuổi tăng trưởng, có một loại xu thế phát triển thành băng sơn mỹ nữ.

Nhưng mà ánh mắt của nàng cực kỳ sạch sẽ, khí chất cũng trong trẻo thanh thuần, là bộ dạng như cũ trong ấn tượng của Sở Chúc, điển hình nữ tu chỉ thích ru rú trong nhà tu luyện cuồng.

Sở Chúc thật vất vả kéo Sở Nguyệt kích động xuống khỏi người nàng, mới cười nói với đám người Sở Nguyên Triết: "Không nghĩ tới các ngươi cũng đến đây."

Sở Nguyên Triết cười hắc hắc nói: "Ngươi ở đây, đương nhiên chúng ta muốn tới đây! Kỳ thực lần này tộc trưởng không muốn dẫn bọn ta đến, là chúng ta cứ quẩn quít lấy hấn, tộc trưởng mới miễn cưỡng dẫn chúng ta tới đây."

Sở Thanh Loan đi theo nói: "Hôn lễ ở Tây Kiếm Tông đều là chuyện lớn ở toàn bộ đại lục, không đến rất đáng tiếc."

Sở Chúc quay đầu nhìn hấn, chống lại ánh mắt Sở Thanh Loan, thì hiểu rõ rằng lấy trí tuệ sâu sắc của Sở Thanh Loan, chỉ sợ đã phát hiện ra cái gì, chỉ là manh mối quá ít, hấn không thể xác định phát sinh chuyện gì, chỉ theo bản năng cảm giác được không thích hợp.

Sở Thanh Loan là người thông minh có bộ não cực thịnh vượng, có đôi khi Sở Chúc nhìn không được nghĩ, có phải là vì hấn quá thông minh, cực trí tuệ mà bị thương tổn, thể chất phải yếu hơn một tu luyện bình thường, giữa trán lúc nào cũng quanh quẩn mấy phần gầy yếu tối tăm, thoát nhìn chính là quý đoán mệnh...

Khụ, phải nói, hiện tại hấn tuổi không lớn, còn không biết che giấu, lộ ra ngoài quá mức thông minh, rất dễ dàng vì vậy mà chết trẻ ngoài ý muốn.

Đời trước Sở Thanh Loan có chết trẻ hay không Sở Chúc không biết, đời này... Hy vọng hấn có thể phải tiếp tục sống tốt, gia tộc có một người thông minh là chuyện may mắn, chỉ cần hấn trưởng thành không nghiêng lệch, tự nhiên sẽ làm người hiền kế cho gia tộc.

Sở Thanh Từ nhìn xem Sở Chúc, mỉm môi nói: "Ngươi tiến bộ rất nhanh, hơn nữa cảnh giới rất ổn." Giống như có chút không cam lòng, ở khi nàng cố gắng đuổi theo, Sở Chúc đã dần trưởng thành, giống như một ngọn núi đặt ở trên đầu nàng, giống như đuổi theo thế nào cũng không đuổi kịp.

Điều này làm cho tiểu cô nương vẫn luôn vui đầu khổ tu không vui, dĩ nhiên coi Sở Chúc trở thành mục tiêu.

Sở Chúc chỉ cười cười, không có lệ giống như trước, nhưng cũng không coi là quan trọng.

Gặp lại nhóm bầu bạn nhỏ, Sở Chúc vô cùng cao hứng, hai năm trước khi rời khỏi Sở gia, nàng còn tưởng rằng sẽ giống đời trước khó mà gặp lại những người này. Nào biết người tính không bằng trời tính, một chút việc nhỏ thay đổi, khiến cho sau khi nàng trùng sinh thì quỹ đạo đã hoàn toàn khác biệt với đời trước, người và chuyện tiếp xúc cũng không giống.

Đối với loại thay đổi này, Sở Chúc cũng không sợ hãi, vui vẻ nhận.

Vận mệnh huyền ảo vô cùng, nếu chỉ có thể ẩn theo đời trước mà hoạch định bước đi, Sở Chúc mới phải kinh hồn táng đảm.

Bởi vì còn phải đi gặp tộc trưởng, Sở Chúc không có tán gẫu nhiều, nói: "Hiện tại ta ở tại khách viện Phù Thiên Phong, các ngươi có rảnh có thể đi nơi đó tìm ta."

Đám người Sở Nguyệt phấn chấn đáp ứng, bọn họ đến Tây Kiếm Tông chính là vì thăm Sở Chúc.

Tình hữu nghị thời thiếu niên lúc nào cũng có vẻ đơn giản, không có xung đột ích lợi gì, tự nhiên rất dễ dàng tiếp tục kéo dài phần tình hữu nghị đơn thuần này, ai cũng không đành lòng phá hư nó.

Sở Chúc nói lời từ biệt với bọn họ, liền đi đến hướng sân viện Tây Kiếm Tông an bài cho tộc nhân Sở thị nghỉ ngơi.

Đi đến khách viện, lập tức Sở Chúc nhìn thấy tộc trưởng Sở Nguyên Hạo.

Sở Nguyên Hạo không nghĩ tới nàng sẽ đi tới nhanh như vậy, cẩn thận đánh giá, phát hiện hai năm không thấy, nàng đã trưởng thành một thiếu nữ xinh

đẹp, hơn nữa tu vi cũng tấn thăng đến Ngưng Mạch cảnh tầng chín (cửu trọng). Tuy nói tốc độ tu luyện bậc này cũng không tính là kinh thế hãi tục, nhưng cũng khiến người ta vô cùng giật mình, càng không cần phải nói hiện tại nàng mới mười lăm tuổi.

Võ giả mười lăm tuổi Ngưng Mạch cảnh tầng chín, quả thật là một thiên tài.

Mà thiên tài này là Sở gia bọn hắn, nếu không phải là ngũ phòng, vậy thì rất tốt.

Sở Nguyên Hạo cảm khái ở trong lòng, trên mặt cười nói: "Thập bát đến đây, đến đây ngồi."

Sở Chúc hành lễ xong mới ngồi vào vị trí dưới tay tộc trưởng, hỏi: "Tộc trưởng và mấy trưởng lão đến Tây Kiếm Tông, là vì hôn lễ mà đến?"

Sở Nguyên Hạo nghe nói như thế, trong lòng khẽ động, miệng nói: "Đây là việc trọng đại của Tây Kiếm Tông, tất nhiên là không thể bỏ qua. Hai năm nay con ở Tây Kiếm Tông tu hành có khỏe không?"

Nói đến có chút buồn cười, tuy nói Tấn Thiên đại lục có thứ là truyền âm thạch này, nhưng mà Sở Chúc cũng rất ít dùng, hơn nữa truyền âm thạch là có hạn chế khoảng cách, vượt qua khoảng cách nhất định, thì truyền âm thạch không có hiệu quả.

Cho nên hai năm nay Sở Chúc ở Tây Kiếm Tông tu hành, chưa từng có sử dụng qua truyền âm thạch với ai.

Bởi vì nàng một lòng tu hành, không nghe thấy chuyện ở bên ngoài, rất ít trao đổi thông tin với ai, đám người Sở Nguyệt cũng không nghĩ tới viết thư cho nàng. Dù sao không có chuyện gì, cũng không thể đi quấy rầy nàng, người tu hành cực kỳ bị thế tục quấy rầy.

Vì thế người Sở gia cũng không biết tình huống Sở Chúc tu hành ở Tây Kiếm Tông.

Sở Chúc nói chuyện tu hành của mình cho hắn, Sở Nguyên Hạo nghe được có chút sững sờ, yên lặng nghĩ, không hổ là người ngũ phòng, tư chất này, nghị lực này, loại phương thức tu hành này quả thực... biến thái.

Toàn bộ Sở gia, gần như giống như tất cả tư chất tốt đều tập trung ở ngũ phòng, khiến cho địa vị ngũ phòng ở Sở gia trở nên vô cùng vi diệu. Nếu không phải người ngũ phòng không ở, chỉ sợ toàn bộ Sở gia, hắn là từ ngũ phòng đến làm đương gia, mà không phải giống như hiện tại, ngay cả một người cuối cùng ngũ phòng cũng đã rời khỏi.

Trong lòng Sở Nguyên Hạo ngàn hồi trăm chuyển, thẳng cho đến khi Sở Chúc nói xong, hắn nói: "Con rất tốt, rất cố gắng, nếu như phụ thân con biết được, chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Sở Chúc thân nhiên đáp ứng một tiếng.

Sở Nguyên Hạo thấy thế, làm sao không hiểu nàng không có gì cảm tình đối với phụ thân chưa từng gặp mặt, cho nên xúc động cũng không lớn.

Nghĩ đến tin tức có được từ Tây Kiếm Tông lần này, Sở Nguyên Hạo đại khái hiểu rõ người ngũ phòng Sở gia đi nơi nào, thử thăm dò nói: "Tiểu thập bát, kỳ thực phụ thân con bọn họ... đại khái đã không ở mảnh đại lục này..."

Ai ngờ Sở Chúc lại gật đầu, hồ hững nói: "Con biết, bọn họ hẳn là đi đại lục khác, có thể là thế giới cao cấp, cho nên cũng chưa về."

Sở Nguyên Hạo: "... Con biết?"

Sở Nguyên Hạo cả người đều có chút mê mang, bộ dạng mê mang này, giống như Thân Đồ Hoàng đã lĩnh giáo.

Nếu Thân Đồ Hoàng ở đây, có lẽ sẽ rất vui mừng, thì ra còn có người giống như hắn, cuối cùng cũng bị năng lực phản ứng biến thái của Sở Chúc khiến cho hỗn loạn.

Vốn hắn là muốn ôm kín bí mật, nhưng ở trước mặt nàng, thì trở nên không phải bí mật, dễ dàng bị nàng bóc trần.

Thật sự là một tim.

Sở Chúc dạ một tiếng, thẳng thắn nói: "Trên thực tế, hôn lễ lần này chú rể Yến Nhã Chính cũng không phải là người Tấn Thiên đại lục... Tộc trưởng hẳn là vì việc này mà đến đi?"

Sở Nguyên Hạo càng mê mang, ngay cả việc này nàng cũng biết?

Sở Chúc không có tâm tư thăm dò gì, nàng vô cùng trực tiếp nói chuyện mình trải qua trong khoảng thời gian này cho hắn. Từ chuyện nàng cứu Tân Cảnh ở Đoạn Tinh nhai mà bắt đầu, đến Tây Kiếm Tông ra tay đối phó Yến Nhã Chính muốn giành địa mạch Đoạn Tinh nhai, đến thúc đẩy cộc hôn lễ này...

Sở Nguyên Hạo nghe nàng rủi rùi nói tới, cả người đều đờ đẫn.

Hắn có loại ảo giác, giống như xếp thám tử vào ở Tây Kiếm Tông, bí mật của Tây Kiếm Tông căn bản không phải là bí mật, tư vị này thật sự là một mối dễ chịu.

Sở Chúc cứ thản nhiên nói ra chuyện này như vậy, kỳ thực cũng là hy vọng để cho Sở gia có thể nâng cao một bước, Tấn Thiên đại lục sớm hay muộn sẽ nối đường ray cùng với đại lục Linh thể giới. Gia tộc nghĩ muốn phát triển, như vậy phải tiến về thế giới rất cao cấp, đệ tử gia tộc mới có thể có được tài nguyên và kỳ ngộ nhiều hơn để trưởng thành, tương lai đưa trở lại gia tộc.

Có thể được tin tức tỉ mỉ như vậy, đối với Sở gia mà nói, có thể làm cho bọn họ được vậy ở địa vị có lợi trong chuyện lần này do Tây Kiếm Tông chủ trì, cũng để quyết định con đường tương lai Sở gia.

Sở Nguyên Hạo nhìn cô nương bình tĩnh lý trí trước mặt, trong lòng có vài phần cảm động và bội phục.

Làm một người ngoài, nàng có thể phỏng đoán chuyện phát sinh gần đây ở Tây Kiếm Tông được tinh chuẩn như vậy, thật sự rất lợi hại, Sở gia có thể biết được mấy thứ này trước tiên, với Sở gia mà nói là vô cùng có lợi.

Sở Nguyên Hạo nói: "Tiểu thập bát, vất vả cho con. Việc này ta sẽ nói với các trưởng lão, mặc kệ tương lai Sở gia đi đến một bước kia, đều nhờ tình của con."

Sở Chúc cười cười, nói: "Con cũng là người Sở gia, tự nhiên hy vọng Sở gia tốt."

Sở Nguyên Hạo cũng mỉm cười theo, tiếp tục nói: "Chúng ta sẽ ở Tây Kiếm Tông đợi một đoạn thời gian, con và mấy đứa Nguyên Triết, Thanh Từ đã lâu không gặp, vừa vặn tụ họp với nhau."

Sở Chúc đáp ứng một tiếng.

Hai người lại hàn huyên vài câu, Sở Chúc mới cáo từ rời khỏi.

Sở Nguyên Hạo nhìn bóng lưng của nàng, nhìn không được suy đoán, có lẽ tiểu thập bát đã nhìn thấu mục đích hẩn dẫn đám người Sở Nguyên Triết tới đây, không khỏi có vài phần xấu hổ. Quyết định mang vài đứa nhỏ đến, quả thật cũng là muốn nhìn thái độ Sở Chúc một chút, nhìn xem có thể từ chỗ nàng có được chút tin tức gì hay không. Nào biết Sở Chúc biết được còn nhiều hơn trong tưởng tượng của bọn hắn, hơn nữa cũng thẳng thắn.

Tuy rằng mấy năm nay bọn họ cố ý vô tình xem nhẹ ngũ phòng và nàng, nhưng đứa nhỏ này cũng không có cấu giận gia tộc, tâm tính này thật sự hiếm có.

Nghĩ đến đây, Sở Nguyên Hạo nhìn không được than nhẹ một tiếng, có chút áy náy, có lẽ năm đó bọn họ thực không nên bỏ qua ngũ phòng như vậy, làm hại nàng một tiểu cô nương một mình lớn lên...

Rời khỏi từ chỗ tộc trưởng, Sở Chúc lại hẹn thời gian gặp nhau với một đám bầu bạn nhỏ, mới rời đi.

Trở lại khách viện chân núi Phù Thiên Phong, Sở Chúc liền thấy một người phía trước sân viện.

Nàng hơi ngừng bước, rồi mới cất bước đi qua.

"Sở sư muội." Người tới lộ ra một tươi cười vui thích với nàng.

Sở Chúc khách khí nói: "Từ sư tỷ sắp phải thành thân, thế nào lại rảnh tới đây?"

Nhìn thấy bộ dạng nàng xa cách khách khí, làm sao Từ Nô Song không biết nàng còn đang cấu giận với mình. Suy bụng ta ra bụng người, nếu nàng bị người ta phái sát thủ ám sát, cho dù đối phương không có thành công, mình còn sống được khỏe mạnh, cũng sẽ cấu giận không thôi như cũ.

Nàng ta lập tức nói: "Sở sư muội, ta là tới đây nhận lỗi."

Sở Chúc đánh giá nàng ta, phát hiện mặt Từ Nô Song lộ vẻ xin lỗi, trong mắt có vài phần không yên, tin tưởng nàng ấy quả thật là tới xin lỗi.

Nói thật ra thì, Từ Nô Song bản tính không xấu, chỉ là vì tình yêu, trở nên dần dần thôi. Nay chuyện đã qua rồi, giữa các nàng không có xung đột, cho nên tam quan rời nhà bỏ trốn hiện tại đã trở về, biết việc này bọn họ làm được không chính thống, mới tới cửa để nhận lỗi.

"Sở sư muội, lúc ấy có nhiều đắc tội, xin muội thứ lỗi." Từ Nô Song bày tư thái thật sự thấp, xin lỗi đầy đủ.

Sở Chúc thản nhiên nhìn nàng, đột nhiên nói: "Từ sư tỷ, đáng giá sao?"

Từ Nô Song hơi sững sốt, nàng ta cũng không phải là người xuẩn ngốc, làm sao nghe không ra ý tứ trong lời nàng nói, nàng ta nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: "Ta không biết có đáng giá hay không, nhưng ta biết Yên sư huynh đối xử là thật tâm, ta cũng nguyện ý làm một chuyện gì đó cho hắn. Huống hồ, ta cũng không phải muốn mưu hại Tây Kiếm Tông, chỉ là muốn tìm một đường ra cho Tấn Thiên đại lục."

Nghe đến đó, Sở Chúc có chút chán ngán, xoay người rời đi.

Tam quan bất đồng, căn bản không thể trao đổi bình thường!

Từ Nô Song vội theo sau: "Sở sư muội, đợi chút, ta là thành tâm thành ý..."

Sở Chúc mạnh mẽ xoay người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng ta, nói: "Từ sư tỷ, nói thật ra, đêm đó sát thủ phái tới là một người tu luyện Không Minh cảnh, ta thiếu chút nữa thì đã chết rồi. Lúc ấy trong lòng ta là cực hận, ta không rõ bản thân mình có chỗ nào mắc nợ các người, phải đền bù một cái mạng cho mưu đồ của các người. Nếu không phải thân phận của Yến Nhã Chính không giống người thường, Tản Thiên đại lục còn cần hắn, có lẽ ta sẽ dùng hết tất cả trả lại cho các người. Lấy đạo của người trả lại cho người, rất công bằng, không phải sao?"

Thần sắc của nàng cực kì lạnh nhạt, khuôn mặt ôn nhu lại phá lệ thanh lãnh, không có một chút nhu hòa.

Từ Nô Song nhìn ra được, nàng nói là thật sự, thật sự muốn hoàn trả thứ đã nhận lấy ở trên người cho bọn hắn, mặc kệ sống chết.

Sắc mặt Từ Nô Song trở nên vô cùng khó coi, tuy rằng nàng ta không thừa nhận là lấy thực lực của Sở Chúc hiện tại có thể giết được Yến sư huynh và nàng ta, nhưng Sở Chúc có thể toàn thân trở ra ở trong tay một sát thủ Không Minh cảnh, chứng minh nàng có bản lĩnh hơn người. Nếu thực sự ra tay với bọn họ, còn không biết kết quả ra sao.

Sở Chúc đẩy cửa viện ra, cất giọng lạnh lùng nói: "Cho nên, về sau Từ sư tỷ không có việc gì chớ xuất hiện ở trước mặt ta, nếu không ta thật sự sẽ không khách khí."

Dứt lời, vung một cái cửa viện khép lại ngay trước mặt Từ Nô Song.

Sắc mặt Từ Nô Song chợt xanh chợt đỏ, đứng thẳng một lát, rồi mới rời đi.

Sở Chúc mặt lạnh trở lại trong phòng, ba yêu thú đang sắp lại nói chuyện với nhau đều nhìn qua đây.

【Chủ nhân làm sao vậy?】 Uyên Đồ Huyền Quy nhin không được hỏi.

【Chẳng lẽ vừa rồi nhân loại ngoài sân chọc phiền nàng?】 Ngọc Bích Băng Nhện cũng đoán.

A Chiêu không đoán, nó nhảy đến trên vai Sở Chúc, một cái móng vuốt ấn lên trên mặt nàng, đem thịt phần non mềm, móng vuốt lông xù, còn có nghiêng đầu, quả thực chính là một manh vật, dễ dàng khiến cho lòng người ta đều biến manh rồi.

Ngọc Bích Băng Nhện thấy thế, nhất thời chỉ muốn che ánh mắt.

Mỗi lần khi lão đại ác ý bán manh, chẳng lẽ không sẽ cảm thấy rất xấu hổ sao?

Sắc lạnh trên mặt Sở Chúc hơi hoãn, ôm A Chiêu đến trong lòng, xoa bóp móng vuốt lông xù của nó, nói: "Không có chuyện gì, vừa rồi bị một người ghê tởm đến, đáng tiếc tạm thời không thể ra tay."

Nghe nói như thế, trong lòng A Chiêu và Bích Tầm Châu hiểu rõ, chỉ có Uyên Đồ Huyền Quy vẻ mặt không hiểu.

Nhưng mà nó biết, vừa rồi chủ nhân tâm tình không tốt, mà làm cho chủ nhân tâm tình không tốt chính là nữ nhân nhân loại ở ngoài sân lúc trước đó.

Đội Sở Chúc ổn định tâm tình xong, vui đầu đến phòng luyện đan cách vách để luyện đan cho ba con yêu thú rồi, ba con yêu thú lại tụ cùng một chỗ.

Lúc này trọng tâm đề tài là về người làm cho Sở Chúc buồn bực.

【Làm chết nàng!】 Bích Tầm Châu nói, nó đã sớm nhìn Yến Nhã Chính và Từ Nô Song không vừa mắt, hai người này dám tính kế Sở Chúc, chết là xứng đáng.

Đối với yêu thú mà nói, giết một người rất đơn giản, chúng nó không có quan niệm thị phi, chỉ có mạnh hiếp yếu.

【Hiện tại không thể giết.】 Bình thường A Chiêu tuy rằng gấu, nhưng cái nhìn đại cục vẫn không sai, một cái móng vuốt chụp ở trên bàn:【Nhưng mà hôn lễ này sẽ không nhất định làm được long trọng như vậy.】

A Chiêu cũng biết nhân loại có bao nhiêu coi trọng đối với hôn lễ, đặc biệt nhiều tân khách như vậy, nếu như hôn lễ xảy ra cái tình trạng gì, tân nương tử và tân lang vô cùng rất mất mặt.

Này ngày này Bích Tầm Châu đi theo A Chiêu gây sự, làm sao không rõ ý tứ của nó, lập tức nói:【Việc này giao cho ta, tuyệt đối sẽ không để cho hôn lễ tiến hành thuận lợi!】

A Chiêu thấy nó hiếm khi tích cực gây sự, trong lòng vừa lòng, tiểu đệ giác ngộ vẫn là rất cao.

Lập tức liền truyền thụ một ít kỹ xảo gây sự cho nó, cần phải để cho tiểu đệ hiểu được tình tứ gây sự, làm xong rồi còn có thể toàn thân trở ra, không để cho người ta hoài nghi đến trên người chúng nó.

Huyền Uyên ở một bên nghe xong một lát, chậm rì rì nói:【Ta cũng gia nhập, không thể bỏ qua ta.】

Vừa rồi chủ nhân bị tức thành như vậy, nó cũng muốn xả giận cho chủ nhân.

A Chiêu và Bích Tầm Châu liếc mắt nhìn nó một cái, sau đó trực tiếp không nhìn, tiếp tục thảo luận làm thế nào phá hư hôn lễ.

Dù sao chỉ cần hai người kết thành huyết khê thì chính là vợ chồng, hôn lễ có long trọng hay không cũng không quan trọng, đến lúc đó thì trực tiếp quấy rối hôn lễ này đi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Xe Hoa Rơi Xuống Rồi!

Cổng chính Tây Kiếm Tông đặt ở trên núi Ngật Khâu Sơn, trọn cả dãy núi Ngật Khâu Sơn đều là địa bàn của Tây Kiếm Tông, địa thế rộng rãi, khó mà tưởng tượng.

Nếu như các đệ tử Tây Kiếm Tông muốn lui tới giữa các núi, bình thường đều dùng chim loan thay đi bộ, chỉ có người tu luyện Không Minh cảnh, mới có thể ngự kiếm phi hành. Mà trong Tây Kiếm Tông, người tu luyện có thể tu luyện tới Không Minh cảnh phần lớn là Phong chủ các phong, đệ tử phổ thông chỉ có thể dùng chim loan thay đi bộ như cũ. (phong: đỉnh núi)

Ở trong Tây Kiếm Tông, chim loan làm công cụ thay đi bộ có vẻ cực kỳ quan trọng, gần như có thể nói là một trong những đồng bọn tốt cho các đệ tử Tây Kiếm Tông xuất hành.

Tây Kiếm Tông có một ngọn núi bách thú chuyên môn nuôi dưỡng chim loan, mặc dù tên là Bách Thú phong, kì thực yêu thú bên trong lấy chim loan làm chủ, dưỡng một bầy chim loan khổng lồ, tuy có yêu thú khác loài, nhưng mà đa số là yêu thú cấp thấp.

Trên Bách Thú phong có hằng hà sa số chim loan, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy vô số chim loan bay ra từ Bách Thú phong, lông đuôi nhiều màu sắc đẹp để xẹt qua bầu trời bao la, giống như rằng mây ngũ sắc dất ngang phía chân trời, đẹp không sao tả xiết.

Chim loan là yêu thú cấp ba, bình thường lông vũ trên người có ba đến bảy màu, màu sắc lông vũ càng nhiều, thực lực càng cao.

Hôm nay, một con Ngọc Bích Băng Nhện to cỡ nắm tay đi đến chân núi Bách Thú phong.

Tuy trong Bách Thú phong có cấm chế, nhưng cấm chế này không có chắc chắn như ở núi khác. Ngọc Bích Băng Nhện ẩn núp ở trong bụi cỏ, đợi một lát, rốt cuộc nhìn thấy một đệ tử Tây Kiếm Tông được phân phối đến trong Bách Thú phong làm việc, ở khi hắn mở ra cấm chế, một sợi băng tơ trong suốt long lanh dính đến phía sau lưng hắn.

Ngọc Bích Băng Nhện nương theo băng tơ bám víu đến phía sau lưng đệ tử Tây Kiếm Tông đó, cứ như vậy thuận lợi theo hắn trà trộn vào Bách Thú phong.

Bách Thú phong là thiên đường của yêu thú, sau khi Ngọc Bích Băng Nhện tiến vào, thu liễm hơi thở đến gần như không còn, nếu như không soi kỹ, còn tưởng rằng là một tiểu yêu thú phổ thông cấp một, cho dù nó ngهنhng ngang đi lại ở trong Bách Thú phong, cũng sẽ không bị chú ý.

Ngọc Bích Băng Nhện đi một chút ngừng một lát ở Bách Thú phong, quan sát chim loan, từ ánh sáng màu sắc lông đuôi chúng nó mà phán đoán cấp bậc chim loan.

Cuối cùng, Ngọc Bích Băng Nhện đi đến trước một gốc cây ngô đồng cao trăm trượng trong Bách Thú phong, ngửa đầu nhìn một chim loan sống ở trên cây ngô đồng.

Con chim loan này phải lớn hơn con chim loan khác mấy chục lần, thậm chí lông đuôi của nó dài chừng năm trượng, lông vũ có bảy màu, màu sắc hoa mỹ, rũ xuống từ trên lá cây, giống như cầu vồng sáng bóng chảy xuôi, phá lệ mỹ lệ, giống như vua của trăm loài chim.

Đây là chim loan có thực lực mạnh nhất trong Bách Thú phong, cũng là vương của tất cả chim loan, trong mỗi một đàn chim loan chỉ có một chim loan vương có lông đuôi bảy màu. Nó là một chim loan biến dị, phẩm cấp hơn hẳn chim loan phổ thông, vừa mới sinh đã trở thành yêu thú cấp bảy, thậm chí thực lực đã đạt tới trình độ yêu thú cấp mười.

Chim loan vương giống như mỗi ngày, đậu ở trên cây ngô đồng, đón ánh sáng mặt trời sáng lạn chải vuốt hoa văn lông chim trên người, đột nhiên nó dừng động tác lại, giương cổ lên, cảnh giác nhìn quanh mình.

Vừa rồi nó cảm giác được một cỗ hơi thở không thuộc về yêu thú trong Bách Thú phong, hơi thở đó chỉ thoáng lướt qua, nhưng hơi thở cường đại lại khiến tim người ta đập nhanh vẫn làm cho nó cảnh giác không thôi.

【Bọn trộm cắp ở đâu ra, còn chưa cút ra đây?】Chim loan vương cao ngạo quát một tiếng.

Ngọc Bích Băng Nhện đang bò tới trên cây ngô đồng nghe nói như thế, không vui rồi.

Vậy mà lại dám coi nhện lão đại nó thành bọn đạo chích, con chim loan vương này thật sự là rất gan to.

Vì vậy Ngọc Bích Băng Nhện trong nháy mắt buông hơi thở ra, đồng thời thân thể cũng nhanh chóng trở nên to lớn, cho đến khi cao chừng một trượng thì từ giữa cây đã nhảy lên đỉnh cây ngô đồng, một chân đạp tới về phía mặt con chim ngu kia.

Chim loan vương bị đạp lên mặt, cái mào xinh đẹp trên đầu cũng bị méo lệch, thân thể to lớn lăn cuộn cuộn từ trên đỉnh cây ngô đồng xuống.

"Lịch lịch lịch ——"

Chim loan vương phát ra tiếng kêu tức giận, trong nháy mắt cả đám yêu thú trong Bách Thú phong cũng xao động, những đệ tử Tây Kiếm Tông làm việc ở trong Bách Thú phong ngạc nhiên không dứt, vừa trấn an yêu thú nháy loạn, vừa vội vàng đi tra xét xem chuyện gì xảy ra.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tiếng kêu vừa nãy, là chim loan vương phải không?"

"Chẳng lẽ có con yêu thú nào không biết sống chết đi khiêu khích nó?"

"Con yêu thú kia trong núi này chưa hề xuất hiện chứ?"

"Không có, nó vẫn còn đang ngủ say!"

"Nếu không phải nó đi khiêu khích chim loan vương, làm sao chim loan vương đột nhiên kêu dữ dội như vậy?"

Một đám đệ tử rồi rít suy đoán.

Quản sự Bách Thú phong cũng vô cùng lo lắng, nói: "Ta mang vài người đi lên xem một chút, các người trấn an tốt những yêu thú này, đừng để cho bọn nó rời khỏi Bách Thú phong."

Theo hôn lễ tiến tới gần, tân khách Tây Kiếm Tông càng ngày càng nhiều, đại đa số là nhân vật dẫn đầu các môn các phái, thân phận từng người đều không giống nhau, cũng không thể gây ra chuyện gì vào lúc này, tránh cho khỏi mất mặt mũi của Tây Kiếm Tông.

Quản sự Bách Thú phong mang theo mấy đệ tử thật vất vả đi tới trước cây ngô đồng bình thường chim loan Vương hay đậu, thì nhìn thấy con chim loan vương cao ngạo kia lúc này nằm trên mặt đất, thậm chí còn giống như con đà điểu, vậy mà một cái đầu ghim vào trong động dưới lòng đất.

Mọi người: "."

Chim loan vương là tồn tại rất cao ngạo, bình thường cho dù là Chương môn muốn uy phong cưỡi nó một chút, còn phải cho nó chỗ tốt, nếu không nó liền mang một đám bọn tiểu đệ bãi công, đến lúc đó khổ vẫn là những đệ tử Tây Kiếm Phong không biết ngự kiếm phi hành. Vì vậy địa vị chim loan vương ở Tây Kiếm Tông vô cùng cách biệt, luôn luôn chỉ có nó bắt nạt người khác, khi nào lại có người dám khi dễ nó.

Nhưng lúc này, nó không chỉ có giống như con đà điểu ghim đầu vào trong động, lông vũ trên người cũng không tron thuận sáng bóng bằng bình thường, thậm chí trên đất rơi rụng xuống rất nhiều lông vũ, xem ra giống như bị người nào sửa chữa một trận.

Nhìn rất đáng thương.

Nhưng không biết vì sao, mấy đệ tử Tây Kiếm Tông lại không nhịn được cười, vẻ hả hê này dè thế nào cũng không ép xuống nổi.

Chim loan vương đột nhiên rút đầu từ trong động đất - ra ngoài, mặt hung ác trừng tới, lịch một tiếng, tràn ngập cảnh cáo.

Quản sự thấy thế, cũng biết nó không có việc gì, hơn nữa rất có cảm giác thẹn quá thành giận, còn đợi tiếp nữa, sợ là con chim loan vương cao ngạo lại thích thể diện này sẽ tức giận vỗ cánh quạt bọn họ bay xuống núi, nên nhanh chóng mang mấy đệ tử rời đi.

Chờ sau khi mấy người quản sự rời đi không lâu, Ngọc Bích Băng Nhện to bằng đầu nắm tay mới lộ bóng dáng ra từ trong lá cây ngô đồng.

Băng ti treo ngược nó từ trên cây ngô đồng xuống, lơ lửng giữa không trung, nhìn con chim ngu dưới đất, Bích Tầm Châu nói:【Còn muốn đánh không?】

Mặc dù chim loan vương cao ngạo, nhưng mà biết mình không phải là đối thủ con yêu thú này, thức thời nói:【Đừng đánh, người muốn làm gì?】

Bích Tầm Châu có chút thất vọng, nếu như con chim loan vương này chết vì sĩ diện, thì nó đã có thể học lão đại ngược nó mấy lần, ngược đến quỳ xuống gọi nó là lão đại, tư vị kia mới êm ái thoải mái đấy.

Nhưng mà nghĩ đến mục đích tự mình tới nơi này, Bích Tầm Châu nhìn xuống kích động tiếp tục ngược, nói rõ ý đến.

【Cái gì?】Chim loan vương lại xù lông, ngay cả lông đuôi trên mông cũng bùng lên, nó tức giận nói:【Người muốn bắt lợi đối với Tây Kiếm Tông? Cho dù

chết, ta sẽ không để cho ngươi thực hiện được!】

Ngọc Bích Băng Nhện trực tiếp quát một băng ti tới, quát chim loan vương lật thuyền vài bận, mới nói:【Cái con chim ngu này, cái lỗ tai nào nghe được ta nói sẽ bắt lợi với Tây Kiếm Tông?】

Chim loan vương chóng mặt:【Nhưng ngươi mới vừa nói】

Con chim loan vương này quá ngu rồi, Ngọc Bích Băng Nhện cảm thấy, yêu thú ngu xuẩn như vậy, nhất định không thể nhận làm tiểu đệ.

【Còn có ba ngày, Tây Kiếm Tông muốn cử hành hôn lễ, nghe nói đến lúc đó do ngươi tới kéo xe hoa, lúc đó chỉ là khiến cho xe hoa lật xe thôi, lại không để cho ngươi làm chuyện gì bắt lợi Tây Kiếm Tông.】

Tây Kiếm Tông quyết định khiến cho một con chim loan vương kéo xe hoa, có thể thấy được coi trọng đối với cộc hôn sự này, hoặc giả nói là làm cho Yến Nhã Chính nhìn. Mặc dù chim loan vương không hài lòng, nhưng Âu Chính Dương Chương môn Tây Kiếm Tông tự mình ra mặt, lại ưng thuận rất nhiều chỗ tốt, rốt cuộc lại để cho nó gặt đầu đồng ý kéo xe hoa.

【Thật sự?】

【Đương nhiên là thật.】Ngọc Bích Băng Nhện nói được rất thuần lương:【Chủ nhân của ta cũng tu hành ở Tây Kiếm Tông, làm sao ta sẽ để cho ngươi làm chuyện bắt lợi Tây Kiếm Tông, đúng không? Chỉ là lật xe hoa thôi, cũng không có vấn đề gì, dù sao ngươi cũng không muốn làm kéo xe cho ngươi ta.】

Ở dưới Ngọc Bích Băng Nhện khuyên (lừa dối), rốt cuộc chim loan thỏa hiệp:【Ngươi nói đúng, cứ như vậy đi.】

Nếu như nó không đồng ý, đoán chừng sẽ bị nó đánh một trận, thậm chí khó giữ được tánh mạng. Nhưng sau khi đáp ứng, nhiều nhất chỉ làm cho hôn lễ khó coi một chút, Âu Chính Dương cũng không thể làm gì nó, thấy thế nào cũng không sao.

Ngọc Bích Băng Nhện lại dặn dò mấy câu, mới hài lòng rời đi.

Chỉ là nó cũng không hề rời đi Bách Thú phong, mà là tiếp tục che giấu mình, hóa thành một con tiểu yêu thú cấp thấp, tiến vào trong lòng núi Bách Thú phong.

Chờ Ngọc Bích Băng Nhện làm xong chuyện trở lại, thì phát hiện trong sân có nhiều người.

Những người này tuổi tương đương với Sở Chúc, Ngọc Bích Băng Nhện nghĩ một chút cũng biết bọn họ chính là người Sở gia Lăng Dương. Nó không làm kinh động bọn họ, lặng yên không một tiếng động men theo hơi thở Uyên Đồ Huyền Quy đi tới.

Chỉ là chờ Ngọc Bích Băng Nhện thấy bày yêu thú trong phòng kia thì mềm có chút há hốc.

Bầy yêu thú kia mạnh mẽ đáng nhìn nó, một trong số đó có con gấu con càng thêm tò mò muốn đuổi móng vuốt tới, chỉ là còn chưa có đụng được Ngọc Bích Băng Nhện, thì bị một sợi tơ nhện bắn trở về.

Thấy một màn như vậy, một đôi mắt màu hổ phách của Mục Băng Sư lãnh diễm cao quý ngồi chồm hóm ở bên cạnh nhìn sang, cao ngạo nhìn con yêu thú này, móng vuốt bắt đầu ngứa ngáy.

Đây là yêu thú Băng Hệ, còn là một con nhện, có thể đánh!

Không đợi nó đánh, Huyền Uyên đang để cho một con Linh Mục Hài lớn cỡ hai ngón tay đứng trên lưng đã mở miệng nói:【Tầm Châu ca, huynh trở lại.】

Những yêu thú kia nghe được lời nói của Huyền Uyên, rồi rút tò mò nhìn Ngọc Bích Băng Nhện to bằng đầu nắm tay, rốt cuộc Mục Băng Sư không nhịn được nhào tới.

Kết quả tự nhiên không cần phải nói, bị Bích Tầm Châu giống như đánh con quay mà đánh bay xa mấy trượng, thân thể mượt mà tròn nhuận xoay tròn xoay tròn, không thua bao nhiêu so với năm đó bị A Chiêu quát nó.

Đại Địa Liệt Hùng lặng yên thu hồi móng vuốt gấu, biết rõ con yêu thú này không phải bọn nó có thể đối phó.

Bích Tầm Châu cũng cao ngạo nhìn bọn nó, nói:【Huyền Uyên, lão đại đâu?】

【Lão đại có chuyện đi ra ngoài.】Huyền Uyên trả lời, lại giới thiệu cho những người bạn nhỏ này:【Đây là Tầm Châu ca, là lão Nhị nhà chúng ta.】

Một đám yêu thú mạnh mẽ đáng nhìn nó, đồng loạt kêu lên:【Lão Nhị!】

Bích Tầm Châu:【.】

Mẹ trứng, đột nhiên chân ngứa, thật là muốn đánh yêu (thú)!

Bích Tâm Châu không có hứng thú đối với bất nạt bày thú con yêu thú này, thấy lão đại không có ở đây, thì trở lại ở trong phòng, vì vậy nó không biết, đợi sau khi nó rời đi, con Tiểu Ô Quy Huyền Uyên kia làm cái gì.

Hôm nay đám người Sở Nguyên Triết đến tìm Sở Chúc nói chuyện, mang tới một đám yêu thú.

Các chủ nhân có quan hệ tốt, quan hệ giữa khế ước thú cũng không tồi, cộng thêm còn có đan dược của Sở Chúc quyền rũ, đám yêu thú cũng thích chạy tới chỗ nàng.

Hiếm khi được gặp mấy người bạn nhỏ trước kia, Huyền Uyên cũng rất vui mừng, một khi nó vui mừng, thì tiết lộ với những người bạn nhỏ ý tứ nó muốn tìm người khác gây phiền toái. Một đám tiểu yêu thú tuổi không lớn lắm, bình thường bị bắt tu luyện ở trong rừng trúc Thanh Tâm, nhưng theo tuổi tăng trưởng, đã trưởng thành thành đứa nhỏ đầu gấu thích chọc mèo đùa chó. Nghe được Huyền Uyên nói muốn gây sự, bọn nó hưng phấn đến không chịu được, nhao nhao bày tỏ muốn tham gia.

Một đám tiểu yêu thú tiến đến cùng một chỗ nói thầm, bên ngoài sân một đám người trẻ tuổi cũng trò chuyện hết sức vui vẻ.

Cho đến khi mặt trời xuống núi, đám người Sở Nguyên Triết mới cáo từ.

Mỗi người bọn họ tự nhận khế ước thú của mình, nói lời từ biệt với Sở Chúc.

Sở Nguyệt có chút hưng phấn nói: "Hôn lễ chẳng mấy chốc sẽ đến, nghe nói cộc hôn sự này cử hành được hết sức long trọng, ngàn năm khó gặp, đến lúc đó Sở gia chúng ta sẽ phải có một chỗ ngồi xem lễ vô cùng tốt, A Chúc, chúng ta cùng đi xem lễ nha."

Sở Chúc cười cười với nàng, đáp ứng một tiếng.

Đưa đám người bạn nhỏ ra ngoài rồi, Sở Chúc mới đóng cửa viện, thì thấy A Chiếu ra ngoài rong chơi một ngày trở về.

A Chiếu nhảy đến bả vai của nàng, cúi đầu hít hà ở trên người nàng, phát hiện trên người nàng dính vào mùi son phấn của nữ nhân khác.

Không khỏi có chút không vui.

Sở Chúc không có cảm giác được tiểu yêu thú có tâm tư nhạy cảm, ôm nó từ trên bờ vai đến trong ngực, chải vuốt lông trên lưng nó, cười hỏi: "Cả một ngày nay, ngươi đã đi đâu? Còn có mấy ngày nữa chính là hôn lễ, Tây Kiếm Tông lắm thầy nhiều ma, ngươi phải cẩn thận một chút, chớ để bị người ta coi thành tiểu yêu thú cấp thấp mà bắt cóc."

A Chiếu dùng cái đuôi phui đi cánh tay của nàng, không nói gì.

Người tu luyện dám lừa bắt đại gia nó, không phải là chưa ra đời, thì cũng đã chết đến mức không thể chết thêm rồi, cái Đại lục Huyền thế giới này, ai không có mắt dám lừa đại gia nó?

Trở lại trong phòng, thừa dịp Sở Chúc đi rửa mặt thì A Chiếu lại triệu tập tiểu đệ mở hội nghị.

Ba con yêu thú gặp mặt, Ngọc Bích Băng Nhện liền nói chuyện hôm nay nó làm cho lão đại, cuối cùng nói:【Lão đại, ngươi hãy yên tâm đi, tất cả an bài thỏa đáng!】

A Chiếu cực kỳ hài lòng:【Rất tốt.】

Chờ chúng nó nói xong, Huyền Uyên chen miệng nói:【Đệ cũng đã hỗ trợ.】

A Chiếu và Ngọc Bích Băng Nhện ríu rít quay đầu nhìn nó, thì nghe được nó nói:【Hôm nay đệ và những yêu thú kia Sở gia đã nói xong.】

Sau khi A Chiếu và Ngọc Bích Băng Nhện nghe xong, lại dờ mắt đi, tiếp tục thương nghị kế hoạch kế tiếp.

Huyền Uyên:【.】Bị xem thường rồi, tức giận nga!

Tiểu Ô Quy tức giận bò vào trong chậu ngọc thạch ngâm linh thủy Ngũ Hành Hoạt, tinh thần ngọt ngào, quyết định đến lúc đó để cho bọn họ thất kinh.

Sau khi Sở Chúc trở lại, thì nhìn thấy hai con yêu thú tiến đến cùng một chỗ, mà Huyền Uyên thì bức bối trong bồn ngọc thạch, làm người khế ước, nên có thể cảm thấy được lúc này tâm tình của nó có chút không quá tốt.

"Huyền Uyên làm sao vậy?" Sở Chúc quan tâm hỏi một câu.

Đứa nhỏ này là một đứa chậm chạp, làm cái gì cũng chậm rì rì, bởi vì có một chút huyết mạch thần thú Huyền Vũ, hơi thở thuần hậu vững vàng, không có sắc bén như yêu thú cấp cao, là đứa bé đỡ lo nhất trong tất cả khế ước thú ở bên cạnh Sở Chúc—— dĩ nhiên, cái này chỉ dừng lại ở trước khi nó lớn lên.

A Chiếu và Ngọc Bích Băng Nhện về mặt mạnh mẽ nhìn nàng, cũng không lên tiếng.

Sở Chúc nháo cũng không hiểu đám yêu thú làm sao, Huyền Uyên không chịu nói, thì sờ sờ mai rùa của nó, không truy hỏi nữa.

Hôn lễ của Yến Nhã Chính và Từ Nô Song đến rất nhanh.

Hôn lễ hôm nay, Tây Kiếm Tông giăng đèn kết hoa khắp nơi, lộ vẻ vui mừng, từ khi trời còn chưa có sáng tỏ thì đã náo nhiệt lên.

Trên bầu trời phiêu đảng các loại đèn lồng linh quang lấp lờ, giống như một dải lụa từ đằng xa quanh co khúc khuỷu mà đến, ở giữa ban ngày cực kỳ bắt mắt, xinh đẹp tựa như ảo mộng.

Sở Chúc theo người Sở gia cùng nhau đi tới hiện trường hôn lễ, nghi thức hôn lễ cử hành ở trên quảng trường cửa chính Tây Kiếm Tông, nơi đó tầm mắt trống trải, rất thích hợp cho tân khách xem lễ, và lại ý nghĩa đối với Tây Kiếm Tông cũng không phải bình thường.

Sở Chúc và đám người Sở Nguyên Triết ngồi chung ở vị trí sau lưng Tộc trưởng Sở Nguyên Hạo, theo mọi người đều nhìn về Linh Đẳng phía bầu trời, bên tai nghe những lời đánh giá của người môn phái khác đối với cộc hôn lễ này.

"Những thứ kia là Linh Đẳng do Kim Cơ Môn tạo ra chứ nhỉ? Nghe nói một chiếc giá tiền sẽ phải là ba trăm linh châu, nhiều như vậy. . . . phải là bao nhiêu linh thạch đây?"

"Tây Kiếm Tông quả nhiên nhiều tiền lắm của."

"Đây coi là cái gì? Nghe nói hôm nay kéo xe hoa còn là một con chim loan vương biến dị cấp bảy, có thể thấy được Tây Kiếm Tông coi trọng đối với cộc hôn sự này."

"Về phần bản thân Yến Nhã Chính cũng không bình thường, không trách Tây Kiếm Tông coi trọng."

"Không tầm thường thế nào? Không phải là đệ tử Tuần Hoa Tông sao? Lấy tư cách là đàn trai, còn là đồ đệ trưởng lão Tuần Hoa Tông, thế nhưng lựa chọn cử hành hôn lễ ở Tây Kiếm Tông, cũng không ngại mất thể diện."

"Đúng vậy, nhìn như vậy, giống như Tuần Hoa Tông đành thấp hơn Tây Kiếm Tông một đầu."

"Tổng hợp thực lực Tuần Hoa Tông thật ra thì cũng không kém Tây Kiếm Tông bao nhiêu, đám đàn bà kia cũng không dễ đối phó."

"Đám kiếm tu Tây Kiếm Tông cũng không dễ trêu đâu. . . ."

Ở trong tiếng bàn luận xôn xao một đám người dự lễ, đột nhiên một giọng nói vang lên: "Mau nhìn, xe hoa đã tới!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người nhìn sang, thì nhìn thấy một dải lụa không điểm cuối do Linh Đẳng tạo thành, một con chim loan khổng lồ bay tới, phía sau nó là một chiếc xe hoa Bát Bảo Lưu Ly linh quang lấp lánh. Ở chung quanh xe hoa, là vô số chim loan tạo thành đội ngũ, những con chim loan kia màu sắc đuôi lông dưới ánh mặt trời sáng lên lấp lánh, cực kỳ mỹ lệ.

Chỉ là xinh đẹp nhất, vẫn phải kể ra con chim loan vương kia.

Cái tên chim loan vương hết sức nổi danh ở Tân Thiên Đại lục, tất cả mọi người đều biết Tây Kiếm Tông có một con chim loan vương thực lực cường hãn. Bởi vì nó là yêu thú biến dị, thực lực đã đạt tới trình độ yêu thú cấp mười, tương đương với Nhân Vương cảnh sơ kỳ.

Ngay tại khi một nhóm người nín thở ngưng thần quan sát trận hôn lễ thịnh thế này thì đột nhiên dị biến phát sinh.

Con chim loan vương đột nhiên bay đi, sau đó chỗ xe hoa do nó kéo rớt xuống từ giữa không trung. . . .

Mọi người: =□=!!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiểu Ô Quy Hung Tàn.

Một đám người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chiếc xe hoa trắng lệ cứ như vậy mà rơi xuống từ giữa không trung, gần như là đã quên phản ứng.

May mắn, vài người tu luyện Không Minh cảnh của Tây Kiếm Tông và Tuần Hoa Tông phản ứng kịp lúc, ngự kiếm bay qua, thậm chí có hai nữ đệ tử Tuần Hoa Tông vừa vung dải lụa dài trong tay, khó khăn kéo xe hoa đang rơi xuống treo ở giữa không trung, thiếu điều không có ngã đến trên đất.

Trong xe hoa Yến Nhã Chính và Từ Nô Song cũng có chút mộng.

Bọn họ ở trong xe hoa bát bảo lưu ly kiến tạo được hết sức mỹ lệ, có thể nhìn thấy chim loan vương bay đi, cái đuôi hoa mỹ của nó giữa bầu trời so với đám mây màu lam càng chói mắt mỹ lệ, nhưng rơi vào trong mắt bọn họ, thật sự là thấy quá mức thế nào ấy.

Thật muốn bóp chết con chim ngu này!

Phát hiện xe hoa không có thật sự ngã xuống trên mặt đất, một đám người mới nhẹ thở một hơi.

Tiếp theo, rốt cuộc người Tuần Hoa Tông nhìn không được nổi giận.

"Âu Chính Dương!" Chương môn Tuần Hoa Tông Hoa Tích trợn mắt nhìn: "Người đây là ý gì?"

Mọi người đều biết, chim loan vương là yêu thú của Tây Kiếm Tông, cũng là Âu Chính Dương tự mình đi thỉnh nhờ mới quyết định kéo xe hoa cho đôi tân nhân. Nếu chim loan vương đã đáp ứng, vốn không có đạo lý sẽ làm loại chuyện này. Thế nhưng nửa đường nó quay đầu bỏ chạy, làm cho xe hoa thiếu chút nữa rơi xuống từ giữa không trung, lấy tính cách của yêu thú mà nói, sẽ làm ra loại chuyện này, trừ phi là có người sai sử nó làm như vậy.

Có thể sai sử được chim loan vương địa vị cao cả trong Tây Kiếm Tông, trừ bỏ chương môn Tây Kiếm Tông ra, còn có ai?

Tốt xấu gì thân phận Yến Nhã Chính còn treo ở một bên là đệ tử Tuần Hoa Tông, mặc kệ nói như thế nào, quả thật Tuần Hoa Tông và hắn còn có một phần tình thầy trò, tự nhiên hy vọng cục hỗn sự này thuận thuận lợi lợi.

Cho nên, cũng không trách Hoa Tích tức giận như thế.

Âu Chính Dương cau mày, thần sắc nghiêm túc: "Hoa sư muội, việc này ta thật không biết, vì sao chim loan vương lại như thế."

Hai người nói xong, đột nhiên lại nghe được một trận tiếng kinh hô, trong lòng căng thẳng, xoay người nhìn lại, gần như là nhìn không được giống như người chung quanh, lại lộ ra bộ dạng ngốc ngốc giương mắt dò dẫm.

Bởi vì chiếc xe hoa thật vất vả treo ở giữa không trung thế nhưng bị túm đi xuống, mà túm nó là một con yêu xà vô cùng khổng lồ.

Yêu xà toàn thân dài trăm trượng, thân rắn vô cùng cực đại, hiện ra màu đen băng lãnh, xa xa nhìn tới, giống như một con rồng dài, trên người tản ra hơi thở thuộc về yêu thú cấp mười một, mãnh liệt thô kệch. Không có ai biết nó là từ đâu tới đây, giống như trong nháy mắt thì từ dưới đất nhảy lên xuất hiện, thân thể căng thẳng, cái đuôi nhọn hơi vạch, ôm lấy một cái bánh xe xe hoa, trực tiếp túm đi xuống.

Lực của con yêu xà này vô cùng lớn, hơn nữa đột nhiên xuất hiện, làm cho đệ tử Tuần Hoa Tông vốn dùng lụa dài cài chặt xe hoa vô ý, thực sự bị nó túm xuống.

Mặt khác, trong hai đệ tử Tây Kiếm Tông tiến đến trợ giúp có một người theo bản năng muốn công kích con yêu xà, đã bị tên còn lại ngăn cản.

"Đó là Xà tổ tông Bách Thú phong, người không muốn sống nữa sao?"

Nghe nói như thế, đệ tử đó mới phản ứng kịp thân phận yêu xà này, mồ hôi lạnh thoáng cái rơi như mưa, vì thế dừng động tác trên tay, tiếp theo chỉ có thể trơ mắt nhìn yêu xà túm xe hoa đi xuống.

Hết thảy phát sinh rất bất ngờ, đợi yêu xà đó túm xe hoa đi xuống rồi, xe hoa nặng nề mà ngã trên mặt đất. Tuy rằng không có rút hư hỏng, nhưng tiếng nổ vang âm ầm ồ, một đám người vẫn nghe được mà đầu não run lên, nhìn không được đứng lên nhìn qua.

Cái này còn chưa có xong, yêu xà sau khi túm xe hoa đi xuống, một cái đuôi đập đi qua xe hoa, cho dù là xe hoa đặc biệt làm theo yêu cầu, cũng chịu không nổi đại yêu thú cấp mười một đập như thế, rất nhanh bị đập thành một đồng phế vật. Nếu không phải Yến Nhã Chính nhanh tay lẹ mắt ôm Từ Nô Song phá xe mà ra, chỉ sợ bọn họ sẽ giống như chiếc xe hoa đó, bị đập tới nát bươm, không chết cũng đi mất nửa cái mạng.

Hai vị tân nhân mặc hi phục đỏ thắm chặt vật không thôi chạy trốn, nếu không phải đệ tử Tây Kiếm Tông và Tuần Hoa Tông chạy tới bảo vệ, chỉ sợ thật sự bị yêu xà mạnh mẽ đập một cái.

Bọn họ khẩn trương nhìn yêu xà này, thật sự không thể tin được trong Tây Kiếm Tông thế nhưng có yêu thú cường đại bậc này.

Yêu thú cấp mười một, lại còn là một yêu thú trưởng thành, cũng không phải là người bình thường có thể đối phó, cố tình nó lại qua lại tự nhiên ở Tây Kiếm Tông, làm sao mà không biết nó là Tây Kiếm Tông nuôi dưỡng chứ?

May mắn, yêu xà đập bể xe hoa xong, cũng không để ý tới người chung quanh, một lần nữa chui về dưới đất, lập tức biến mất.

Sau khi yêu xà biến mất, hiện trường là một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Sắc mặt Từ Nô Song trắng bệch dựa ở trong lòng Yến Nhã Chính, da mặt không chịu nổi khiếp hãi, bị yêu xà đó dọa sợ tới mức không nhẹ.

"Âu Chính Dương!" Chương môn Tuần Hoa Tông lại rống giận ra tiếng.

Bởi vì hiện trường quá mức an tĩnh, cho nên rất nhiều người đều nghe được giọng nói của chương môn Tuần Hoa Tông, không khỏi nghĩ nhiều một chút.

Âu Chính Dương vội nói: "Hoa sư muội, cái này thật sự là cái ngoài ý muốn! Ta cũng không nghĩ tới hai con yêu thú trong Bách Thú phong đều không phối hợp thể này, có lẽ là chúng nó đang bước ra chơi đùa thôi, đừng quá so đo. Bây giờ vẫn nên nhanh chóng thu thập một chút, để cho bọn họ tiến hành nghi thức thành hôn trước, tránh cho giờ lành sắp trôi qua."

Người ở đây nghe nói như thế, phản ứng không đồng nhất, Tuần Hoa Tông tự nhiên là tức giận đến muốn chết, chương môn các môn các phái thì lại cảm thấy Tây Kiếm Tông thế nhưng phái hai con yêu thú đến quấy rối, chẳng lẽ trong này còn có nội tình gì hay sao?

Kỳ thực Tây Kiếm Tông cũng không phải thật tình muốn kết cộc hôn nhân này như vậy sao?

Còn người hoàn toàn không biết gì cả đối với chuyện sau lưng cộc hôn sự này, còn đang âm thầm cảm khái nội tình Tây Kiếm Tông quả nhiên kinh người, một con chim loan vương không đủ, bây giờ còn thêm một con yêu xà cấp mười một, Tây Kiếm Tông thật cừ, đều đã theo kịp Sở gia Lăng Dương rồi.

Mà người Sở gia Lăng Dương...

Đám người Sở Nguyên Hạo vô cùng bình tĩnh.

Hai con yêu thú này ở Tây Kiếm Tông thì Sở gia Lăng Dương sớm biết chúng nó tồn tại, chim loan vương ở Tân Thiên đại lục cũng không tính là bí mật, nhưng ngược lại yêu xà cấp mười một, quả thật rất ngạc nhiên.

Nó nán lại ở Tây Kiếm Tông thời gian thật lâu, có rất ít người biết nó tồn tại, thật lâu trước kia có nghe, nó từng là yêu thú do một kiếm tu Tây Kiếm Tông nào đó thu phục. Sau đó vị kiếm tu kia ngoài ý muốn ngã xuống, yêu rắn luyện tiếu kiếm tu kia, liền ở lại Tây Kiếm Tông, che chở Tây Kiếm Tông. Phần lớn thời gian đều ngủ say ở trong Bách Thú phong, rất ít đi ra hoạt động, lâu dài, rất nhiều người đều xem nhẹ tồn tại của nó.

Nào biết hôm nay con yêu xà này đột nhiên chạy đến, mục đích rõ ràng chính là phá hư hôn lễ, cũng không biết là ý tứ của Tây Kiếm Tông, hay thuần túy là yêu xà này không thích.

Không thể không nói, nhìn đến biểu hiện của hai yêu thú, phần lớn người hoài nghi Tây Kiếm Tông có phải không đồng ý cộc hôn sự này hay không, mới có ý như thế.

Âu Chính Dương và các trưởng lão Tây Kiếm Tông có miệng cũng nói không rõ.

Bây giờ vẫn còn đang lơ mơ, trong lòng cũng vô cùng buồn bực, làm sao chuyện lại có thể phát triển thành như vậy? Hai con yêu thú này vì sao đột nhiên biến thành như vậy, chẳng lẽ có người sai sử?

Ở trong mê mang, hai vị tân nhân của hôn lễ hôm nay rốt cuộc được mấy võ giả Không Minh cảnh dẫn tới, nhìn chặt vật vô cùng.

Người trên quảng trường xem lễ nhìn đôi tân nhân này, quả thực vô cùng thê thảm, có lẽ là lần đầu tiên bọn hắn nhìn đến tân nhân chặt vật như vậy. Vốn tưởng rằng là một buổi hôn lễ thịnh thế, không nghĩ tới là một cộc chê cười thịnh thế mới đúng.

Sắc mặt Yến Nhã Chính cũng ảm ảm biến thành màu đen, so với Từ Nô Song khổ sở ủy khuất, tuy rằng Yến Nhã Chính không có biểu hiện ra rất rõ ràng, nhưng mà cực kì mất hứng. Cho dù là ai, hôn lễ bị phá hỏng thành như vậy, cũng không cao hứng nổi.

Càng đừng nói xấu mặt ở trước công chúng, cái này đối với Yến Nhã Chính mà nói, vẫn là lần đầu gặp phải, bóng ma trong lòng có thể nghĩ.

"Yến sư huynh..." Từ Nô Song cúi đầu kêu một tiếng.

Yến Nhã Chính thở sâu, cố gắng để cho tâm tình của mình ổn định lại, đồng thời suy tư ở trong lòng là ai muốn phá hư cộc hôn sự này? Tây Kiếm Tông sao? Không có khả năng! Nếu Tây Kiếm Tông nghĩ muốn phá hư, đã sớm phá hủy, sẽ không kéo đến bây giờ, làm cho hôn lễ xấu mặt, đối với Tây Kiếm Tông cũng không có lợi ích gì, ngược lại cực kì tổn hại mặt mũi đại tông môn.

Hơn nữa trong lòng hắn biết, phần lớn người trong Tây Kiếm Tông là hy vọng thúc đẩy cộc hôn sự này, căn bản không có khả năng phá hư nó.

Yến Nhã Chính hoài nghi, có phải có người cố ý vu oan chuyện này đến trên đầu Tây Kiếm Tông hay không, để cho hắn trực tiếp chống lại Tây Kiếm Tông.

Trong nháy mắt, trong đầu Yến Nhã Chính suy nghĩ rất nhiều, thậm chí các loại lập luận âm mưu đều đã nghĩ ra, lại không biết cái này hoàn toàn chính là chủ ý của mấy yêu thú thích gây sự, căn bản chẳng quan hệ gì với nhau với âm mưu quỷ kế.

Thuần túy chính là muốn giày vò bọn họ, làm cho bọn họ xấu mặt chịu tội, để xả ra buồn bực trong lòng.

May mắn, tuy rằng xe hoa bị hủy, nhưng một đôi tân nhân không có việc gì, nghi thức hôn lễ còn có thể tiếp tục tiến hành.

Yến Nhã Chính nắm tay Từ Nô Song, đi qua quảng trường, ảm theo quá trình hôn lễ của Tân Thiên đại lục, khi đang chuẩn bị tế bái thiên địa, đột nhiên lại nghe được một tiếng thét kinh hãi.

Đầu mọi người nhìn không được căng lên, bọn họ thực sợ lại phải xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng mà cũng là sợ cái gì thì sẽ gặp điều đó, theo tiếng yêu thú rống giận dữ vang lên, toàn bộ tràng diện lại hỗn loạn lần nữa.

Yến Nhã Chính và Từ Nô Song quay đầu nhìn lại, chỉ thấy được yêu thú các tân khách mang đến không biết vì sao đột nhiên bạo - loạn. Tuy rằng chúng nó không công kích người, lại nhảy loạn lên ở chung quanh, tất cả đều là yêu sủng người tu luyện mang đến, mọi người cũng không có khả năng ra tay với chúng, chỉ có thể luống cuống tay chân trấn an.

"A..."

Từ Nô Song hét lên một tiếng, cánh tay mấy con yêu thú vượn đen lớn cỡ bàn tay nhảy đến trên mũ phượng của nàng ta, xé rách phượng tinh và trán châu trên mặt. Từ Nô Song theo bản năng vượn tay xua đi, không nghĩ tới ngược lại mũ phượng đều bị ném đi. Cuối cùng vẫn là Yến Nhã Chính vội vàng bảo vệ nàng ta ở trong lòng, mới không để cho nàng ta tiếp tục mất mặt.

Toàn bộ cảnh tượng quả thực hỗn loạn không chịu nổi.

Xem thế này sắc mặt Yến Nhã Chính thật sự hoàn toàn đen.

Thế này còn chưa đủ, xa xa chợt nghe được tiếng gọi âm ỉ của một đệ tử Tây Kiếm Tông: "Không tốt, yêu thú Bách Thú phong bạo - loạn, đều chạy đến ..."

Tuy rằng Bách Thú phong lấy chim loan làm chủ, nhưng cũng không thiếu yêu thú khác, càng không cần phải nói yêu thú do đệ tử Tây Kiếm Tông mỗi lần ra ngoài lượm về, cả tòa núi đều là yêu thú, nếu đề cho chúng nó chạy đến làm loạn, cũng đủ cho người ta uống đủ.

Hôn lễ chấm dứt ở trong hỗn loạn như vậy.

Một đám tân khách trốn mất há hốc mồm, thấy rằng đây quả thực chính là một buổi hôn lễ cực hỗn loạn gần ngàn năm đến nay của Tấn Thiên đại lục.

Quả thực mở mang tầm mắt.

Khi Sở Chúc và người Sở gia rời khỏi quảng trường, còn có thể nhìn thấy thần sắc quái dị đó của mọi người, ngay cả đám người Sở Nguyên Triết cũng nhìn không được trực tiếp lác đác.

"Lên hôn sự này... thật sự là hoàn toàn mới." Sở Nguyên Triết nói thầm với mấy người bầu bạn nhỏ: "Các người nói xem, có phải có người không hy vọng cọc hôn sự này kết thành, cho nên đặc biệt quấy rối phải hay không?"

Sở Thanh Loan phát huy năng lực phân tích cường đại của hắn, đi theo nói: "Hắn không phải là Tây Kiếm Tông, có lẽ là có người đặc biệt vu oan Tây Kiếm Tông, chỉ cần có đầu óc, đều biết đây khẳng định là vu oan. Không biết ai có năng lực lớn như vậy, thế nhưng có thể làm cho một chim loan vương biến dị và yêu xà cấp mười một tự mình bước ra quấy rối, thậm chí không nhìn mặt mũi Tây Kiếm Tông... Người này ắt hẳn được cũng thật sâu."

Sở Nguyệt về mặt kích động lại sợ hãi nói: "Thật là như vậy sao? Thanh Loan, người thấy rằng sẽ là ai?"

"Nhiều người như vậy, ta nào biết đâu chứ?" Sở Thanh Loan miệng nói xong, dư quang khéo mắt lại quét tới trên người Sở Chúc.

Sở Chúc trên mặt bình tĩnh, kỳ thực trong lòng cũng có chút treo.

Nếu không phải Tây Kiếm Tông gây nên, có thể làm cho chim loan vương và yêu xà cấp mười một ra mặt... Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy là A Chiêu và Bích Tâm Châu nhà nàng rất khả nghi.

Chỉ là mấy thứ này nàng không có khả năng nói cho người ngoài, thậm chí ngay cả lộ ra một chút cũng tuyệt đối không được, chỉ có thể giả vờ như không biết.

Sở Chúc lại hóa thân kỹ xảo ảnh đế, biểu hiện giống như người chung quanh, đều đoán rốt cuộc là ai làm.

Mà Sở Chúc không biết, trừ bỏ A Chiêu và Bích Tâm Châu ra, Huyền Uyên luôn luôn nhu thuận nhà nàng vì xả giận cho nàng, cũng làm một chuyện, không chỉ có Huyền Uyên, còn có nhóm kẻ ước thú Sở gia.

Thẳng cho đến khi màn đêm buông xuống, Sở Chúc nghe nói Từ Nô Song đột nhiên học máu hôn mê.

Việc này cũng kinh động toàn bộ Tây Kiếm Tông, thậm chí Tây Kiếm Tông đi thỉnh chương môn Đan Tâm Tông lần này tới tham gia hôn lễ tự mình đi qua xem bệnh...

Sở Chúc: Ha ha, cái này không quan hệ với mấy con yêu thú nhà nàng đi?

Sở Chúc nghĩ như vậy lại không biết rằng, lúc này A Chiêu và Bích Tâm Châu đang nhìn chăm chăm con rùa nhỏ.

【Đệ làm đất!】Bé rùa trả lời đến vô cùng sáng khoái.

Ngọc Bích Băng Nhện - cả nhện cũng không tốt lắm**【Độc – được của đệ ở đâu ra?】**

Ở trong lòng Bích Tầm Châu, Huyền Uyên vẫn là ấu tể thuần khiết, mỗi ngày chỉ cần chơi bởi phóng túng, khỏe mạnh lớn lên, cho tới bây giờ không trông cậy vào nó có thể làm gì, không nghĩ tới vừa ra tay thì hung tàn như vậy.

So sánh ra, nó và lão đại làm đã không tính là cái gì, ngược lại có vẻ quá mức ôn hòa.

Ai có thể nghĩ đến Huyền Uyên không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trực tiếp độc người ta chết khiếp cho xong việc, Từ Nô Song này cũng quá bị kịch, đêm nay còn là đêm động phòng hoa chúc của nàng và Yến Nhã Chính đó.

【Lấy ở chỗ chủ nhân đó.】Huyền Uyên chậm rì rì nói**【Sát thủ kia để lại.】**

Nghe đến đó, Ngọc Bích Băng Nhện và A Chiêu đều hiểu rõ, lần trước sát thủ ản vào Phù Thiên Phong làm cho Sở Chúc ăn đau khổ một phen, nếu không phải A Chiêu ra tay, chỉ sợ Sở Chúc đã mất mạng. Mà trên người sát thủ đó có rất nhiều ám khí nhưng độc, có thể nói là gặp máu phong hầu, cực kì ác độc.

Sở Chúc cũng không có hứng thú đối với độc vật và ám khí, tùy tay nhét chúng nó vào trong nhẫn không gian là xong việc.

Sở Chúc không thêm đề ý, nhưng không ngăn nổi bé rùa nhớ ở trong lòng, hơn nữa Sở Chúc không có hạ xuống linh thức trên nhẫn không gian, cho nên khi bé rùa đi lấy, cũng không kinh động Sở Chúc. Cứ như vậy mang độc do sát thủ Kiều Điện để lại ra ngoài, sau đó liền hợp với Băng Mục Sư và đám tiểu bầu bạn. Do Linh Mục Hầu thể tích nhỏ nhất, cực linh hoạt ản vào tân phòng, rắc độc vào trên đệm giường tân hôn.

Sát thủ Kiều Điện sử dụng độc có thể nói là độc vô cùng mạnh, dính phải thì nhất định tổn thương. Khi hai người Yến Nhã Chính và Từ Nô Song đang cùng động phòng hoa chúc, lúc tân nương từ Từ Nô Song nằm ở trên giường đó, y phục cởi ra, vì thế thì không hay ho liền dính vào.

Độc cũng không phải là nhập vào từ trong miệng, chính là dính vào da thịt, hơn nữa vị trí dính vào cũng rất gì kia, cho dù thành luyện đan sư Đan Tầm Tông đi trị liệu, cũng không dễ trị..

Nghe xong lời Huyền Uyên nói, sau khi phỏng đoán mọi chuyện đại khái, A Chiêu và Bích Tầm Châu bắt đầu tỉnh lại.

【Thì ra giữa chúng ta, vô cùng tàn nhẫn là Huyền Uyên, có tiền đồ!】A Chiêu gãi gãi ở trên mai rùa của Huyền Uyên.

Ngọc Bích Băng Nhện không còn lời nào để nói.

Ở nó trong mắt, Huyền Uyên chính là ấu tể dung lượng não không lớn, chúng nó tuổi còn nhỏ, không cần nghĩ nhiều như vậy, chỉ bằng tâm ý làm việc, muốn làm như thế nào thì làm như thế đó.

Cùng so sánh với Huyền Uyên, A Chiêu và Ngọc Bích Băng Nhện thì nghĩ nhiều lắm, làm việc gì cũng bần khoản vài phần.

Huyền Uyên coi như khích lệ, vô cùng cao hứng nói**【Ừm, về sau ai dám khi dễ chủ nhân, cứ làm như vậy!】**

Ngọc Bích Băng Nhện: **【... ..】**Con rùa thật hung tàn, không hổ là bị kèm theo hai chữ "Uyên Đồ" Huyền Quy sao? (Uyên: sâu; Đồ: tàn sát; Uyên Đồ: hung tàn ác sát nặng)

A Chiêu lại không nói gì thêm, cổ vũ nó một phen, liền rời đi tìm Sở Chúc.

Ngọc Bích Băng Nhện nhìn chăm chăm bé rùa làm đại sự rất giỏi mà không tự biết, đột nhiên hỏi**【Đệ làm sao để cho đám yêu thú giúp đệ?】**Hơn nữa sau khi giúp nó, còn có thể làm cho chúng nó cảm miệng, không để lộ ra ngoài.

【Cho mỗi đứa một viên đan dược chủ nhân luyện là được.】

Thật dễ thu mua!

Ngọc Bích Băng Nhện nghĩ đến đám tiểu yêu thú ngốc mạnh ngốc mạnh này, lại thừa nhận, là nó đã nhìn nhầm, cho dù là ấu tể, nếu muốn gây sự, lực sát thương cũng là khiêng lên cả gánh.

Nhưng mà, hiện tại Từ Nô Song bị độc đến nửa chết nửa sống, không biết Yến Nhã Chính có thể tức giận giận chó đánh mèo hay không, đến lúc đó hẳn còn có thể hợp tác với Tân Thiên đại lục sao? Đột nhiên Ngọc Bích Băng Nhện có chút lo lắng, nhìn không được thờ dài, quả nhiên là lớn tuổi, lo nghĩ nhiều lắm.

Một lát sau, Sở Chúc cũng đã trở lại, A Chiêu ngồi xổm ở trên vai nàng.

Sở Chúc ôm A Chiêu đặt tới trên bàn, để cho ba con yêu thú đứng sắp xếp thành hàng, nhìn chăm chăm một dãy ba con yêu thú, ánh mắt nặng nề.

Ba con yêu thú cũng nhìn nàng, không có phản ứng.

Sau một lúc lâu, Sở Chúc nói: "Chuyện hôm nay là các người làm đi?"

Chuyện chúng nó làm cũng nhiều, không biết nói là cái chuyện nào?

Làm sao Sở Chúc nhìn không ra ba con yêu thú giả ngu, đòi trước đã cùng chúng nó đi qua năm tháng lâu như vậy, đối chúng nó đã quen thuộc đến không quen thuộc hơn. Chúng nó cong mông một cái, thì nàng biết muốn gây sự. Chỉ là không nghĩ tới, còn chưa có rời khỏi Tản Thiên đại lục đâu, ba con này đã làm ra đại sự như vậy, làm cho nàng thật sự ngạc nhiên một phen.

Đột nhiên nàng cũng không xác định, dưới loại tình huống này, giao dịch giữa Yến Nhã Chính và Tản Thiên đại lục còn có thể thuận lợi tiến hành hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nói Lời Thật Cái Gì Đâu!

Nửa đêm, ngọn núi Kim Đào phong cao nhất Tây Kiếm Tông đèn đuốc sáng trưng như cũ.

Lúc này hơn phân nửa phong chủ Tây Kiếm Tông đều tụ tập ở đây, còn có Tuần Hoa Tông và vài luyện đan sư Đan Tầm Tông, chủ rể Yến Nhã Chính ngày hôm nay cũng đang ở đây.

Lúc này, sắc mặt Phong chủ Kim Đào phong Từ Văn và Yến Nhã Chính phá lệ khó coi.

Đặc biệt là Yến Nhã Chính, ở trong hôn lễ, hắn và Từ Nô Song đã kết huyết khế, huyết mạch tương liên lẫn nhau, phúc họa cùng nhau, Từ Nô Song đột nhiên trúng độc hôn mê, cũng ảnh hưởng đến Yến Nhã Chính. Tuy rằng Từ Nô Song không có chết, nhưng cũng bị mất đi nửa cái mạng, đến nay vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, tình huống rất đáng lo, tương đối mà nói thân thể Yến Nhã Chính cũng suy yếu vài phần.

Tư vị chịu khổ sở trúng độc, cho dù Yến Nhã Chính không trúng độc, cũng cảm nhận lấy.

"Chương môn sư huynh, người nhất định phải làm chủ cho Nô Song, tìm ra người hạ độc!" Sắc mặt Từ Văn đỏ bừng, cả người sát khí lẫm liệt: "Bọn họ dám có can đảm tính kế, khẳng định là nghĩ muốn phá hư cục hôn sự này, nhất định không thể để cho người phía sau màn thực hiện được."

Từ Văn lo lắng cho tình huống của nữ nhi, nhìn đến nữ nhi trúng độc hôn mê, có thể nói là hận thấu xương người hạ độc phía sau màn.

Tuy rằng hận tức giận nữ nhi gây chuyện, nhưng hiện tại sau khi kết thành đồng minh với Yến Nhã Chính, coi như lấy công bù lại, vẫn là đau lòng nữ nhi.

Sắc mặt đám người Âu Chính Dương cũng khó coi, hôm nay chuyện phát sinh liên tiếp, cũng đồng thời làm cho hắn hoài nghi có phải phía sau màn còn có ai không hy vọng cục hôn sự này kết thành hay không.

Hoặc là nói, là muốn phá hư Tây Kiếm Tông và Yến Nhã Chính kết thành đồng minh.

Giao dịch với Yến Nhã Chính có quan hệ đến vận mệnh về sau của Tản Thiên đại lục, phàm là người thật tình mắt sẽ không phản đối cục hôn sự này, cho nên những môn phái trước đó tới tham gia hôn lễ tạm thời có thể loại bỏ hiểm nghi. Nhưng đồng thời, cũng là đối tượng hoài nghi, dù sao không phải tất cả mọi người có thể thấy rõ dụng ý đến ý nghĩa sau lưng cục hôn sự này.

"Các người yên tâm, việc này Tây Kiếm Tông sẽ điều tra rõ." Âu Chính Dương nghiêm túc nói.

Lòng Từ Văn vẫn tràn đầy phần nộ không cam lòng, hỏi chương môn Đan Tầm Tông: "Tề chương môn, khi nào thì nữ nhi Nô Song của ta có thể tỉnh?"

Đây đã là lần thứ mười Từ Văn hỏi những lời này, chương môn Đan Tầm Tông Tề Nghi Hạo kiên nhẫn nói: "Độc trên người lệnh viện ta còn chưa phân tích ra thành phần, chỉ có thể tạm thời ngăn chặn, phải chờ đợi thời gian nghiên cứu thêm mới được. Nếu như sử dụng đan giải độc không đúng, độc trong cơ thể lệnh viện khó giải, có khả năng không thể tỉnh lại." (lệnh viện: là một cách gọi về con gái của một ai đó; còn có cách gọi tương tự như là lệnh tôn là cha; lệnh đệ là em trai; lệnh đường là mẹ; lệnh muội là em gái)

Yến Nhã Chính hỏi: "Thời gian cần bao lâu?"

Chương môn Đan Tầm Tông chần chờ một lát, mới cười khổ nói: "Thực không dám giấu giếm, ta cũng không biết, chỉ có thể làm hết sức."

Nghe xong, sắc mặt Từ Văn và Yến Nhã Chính đều không tốt lắm.

Sắc mặt Yến Nhã Chính âm trầm, mặc kệ là ai hạ độc thủ như vậy, hắn nhất định sẽ không cho đối phương dễ chịu!

Từ Văn vừa tức vừa giận lại đau lòng, cuối cùng chỉ có thể ăn nói khép nép khẩn cầu Tề Nghi Hạo cần phải cứu cứu nữ nhi hân. Yến Nhã Chính không nói gì, nhưng theo sắc mặt của hân mà xem ra, hân cũng đúng là cực kì tức giận chuyện lần này.

Quả nhiên, chợt nghe được Yến Nhã Chính nói: "Âu chương môn, việc này ta cần Tây Kiếm Tông cho ta một câu trả lời! Nếu không, đừng trách ta không khách khí."

Lời này của Yến Nhã Chính đã lộ ra uy hiếp, sắc mặt người ở đây đều có chút không tốt, nhưng mà cổ kị thể lực sau lưng Yến Nhã Chính, nên không lên tiếng.

Âu Chính Dương gật đầu: "Người yên tâm, Tây Kiếm Tông chúng ta tất nhiên sẽ điều tra rõ việc này."

Yến Nhã Chính lo lắng cho Từ Nô Song, nghe xong không hề dong dài thêm mà phát tay áo rời khỏi.

Đội đám người Yến Nhã Chính rời khỏi, hiện trường chỉ còn lại có người Tây Kiếm Tông.

"Chương môn, huynh cảm thấy việc này là ai làm?" Một Phong chủ hỏi.

Những người khác cũng nhìn về phía Âu Chính Dương, Âu Chính Dương tức trí đa mưu, đầu óc nhanh nhẹn, thường hay có thể nghĩ đến chỗ người ngoài không thể tưởng được, cũng là đối tượng đám kiếm tu này vô cùng ý lại.

Muốn đánh nhau thì bọn họ lên, làm âm mưu thì do chương môn lên, phân công hợp tác, thỏa đáng.

Âu Chính Dương thờ dãi, nói: "Chuyện lần này... nói thực ra, ta cũng không có rõ ràng, tra không ra cái gì."

Trên thực tế, việc này ngay cả hân cũng biết được khó giải quyết, đã thật lâu không có gặp phải chuyện như vậy, có loại cảm giác không thể nào xuống tay.

Trước tiên là nói về việc chim loan vương và yêu xà quấy rối trong hôn lễ, khiến cho Âu Chính Dương đầu đầu không thôi, hôn lễ mới chấm dứt, hân liền đi Bách Thú phong tìm chim loan vương hỏi han. Nhưng mà chim loan vương căn bản là không chim (để ý) hân, mặc hân hỏi thế nào, chim loan vương cũng chỉ có một hồi đáp: Chim đại vương nó khó chịu khi làm kẻ kéo xe hoa cho người ta, cho nên tùy hứng nửa đường bỏ chạy.

Nếu không phải chim loan vương và Tây Kiếm Tông từng kí qua khế ước, tuyệt đối sẽ không phản bội Tây Kiếm Tông, làm ra chuyện bất lợi Tây Kiếm Tông, Âu Chính Dương cũng nghĩ có phải chim loan vương bị người xúi giục thu mua hay không.

Nhưng chim loan vương làm việc thì chính là tùy hứng bá đạo, làm cho Âu Chính Dương không lời nào để nói.

Chim đại vương nhà mình, Âu Chính Dương và nó giao tiếp lâu như vậy, cũng biết một ít tính cách của nó, có lẽ thật sự cảm thấy làm loại chuyện kéo xe hoa cho người ta rất mất mặt, cho nên nửa đường lại tùy hứng bỏ chạy, khiến cho cho hôn lễ xảy ra khó coi lớn như vậy.

Làm một yêu thú không có quan niệm thị phi, làm sao nó sẽ quan tâm làm như vậy có thể làm cho Tây Kiếm Tông rất mất mặt hay không chứ?

Yến Nhã Chính kiểm chế thân phận, mà lại là người đến từ Linh thế giới, bị một yêu thú đại lục Huyền thế giới cấp thấp lường gạt như thế, làm sao không tức giận được. Nếu không phải chim loan vương là yêu thú trấn tông của Tây Kiếm Tông, có lẽ Yến Nhã Chính sẽ nhổ sạch lông chim rồi thịt nó. May mắn sau đó lại có việc Từ Nô Song trúng độc hấp dẫn lực chú ý của hân, mới sẽ không đếm xỉa tới hai con yêu thú quấy rối này.

Còn con yêu xà kia, Âu Chính Dương càng không biết vì sao nó muốn làm loại chuyện này, bởi vì hân căn bản không gặp được nó.

Yêu xà quấy rối xong rồi, trở về lòng núi Bách Thú phong tiếp tục ngủ say, căn bản là kêu không tỉnh.

Âu Chính Dương có thể có biện pháp nào chứ? Đây là hai yêu thú trấn tông của tông môn mình, nói chung không thể làm cho Yến Nhã Chính ghi hận lên được, kể sách hiện giờ, bọn họ chỉ có thể gánh vác, nỗ lực bỏ qua chuyện này.

Còn chuyện Từ Nô Song trúng độc, người Chấp Pháp đường Tây Kiếm Tông đã phải đi điều tra trước tiên, đáng tiếc không có chút phát hiện nào.

Mặc kệ là ăn uống, dùng gì đó, đều tìm không ra dấu vết bị hạ độc, bọn họ phong tỏa toàn bộ tân phòng, mong muốn kiểm tra dấu vết để lại, đáng tiếc tân phòng trừ bỏ dấu vết của đôi tân nhân ra, không có giữ lại hơi thở bên thứ ba. Bọn họ chỉ có thể đoán, có lẽ ở khi độc đó dính vào thân thể Từ Nô Song, cũng đã bốc hơi đi, không để lại chút dấu vết.

Bởi vậy có thể thấy được, thủ pháp hạ độc của người phía sau màn rất lão luyện, không có để lại một chút dấu vết gì.

Còn Từ Nô Song trúng là độc gì, thì ngay cả nhóm luyện đan sư Đan Tầm Tông trong lúc nhất thời cũng không tìm ra được nguyên nhân, có thể thấy được độc này lợi hại.

Vì thế manh mối có thể nói là gần như không có.

Chuyện cũng chỉ có thể giằng co như vậy.

Âu Chính Dương thay đổi tâm tư thật nhanh, trong đầu hiện lên vô số phương pháp suy đoán và ứng đối.

Đối mặt với ánh mắt lo lắng của các Phong chủ trong tông môn, cuối cùng Âu Chính Dương nói: "Mọi người cũng không cần quá lo lắng, tuy nói hôn lễ phát sinh loại chuyện này, Yến Nhã Chính quả thật có chút tức giận, nhưng hẳn ở Tấn Thiên đại lục người ít thể lực mỏng, lại có Nô Song kiềm chế hẳn, hẳn cũng chỉ có thể chịu đựng."

Nói đến cùng, vẫn là Yến Nhã Chính chân đứng không vững.

Dù sao ngay từ đầu là hẳn có lòng muốn mưu đoạt địa mạch Đoạn Tinh nhai, sau đó chuyện bại lộ, dưới bất đắc dĩ mới lựa chọn hợp tác với Tấn Thiên đại lục. Mà hợp tác này cũng không ổn định, một mặt Tây Kiếm Tông không có tin tưởng hẳn, nhưng cũng biết đây là một cơ hội có thể liên hệ với ngoại giới, mới thuận thế hợp tác với hẳn.

Ở dưới đủ loại suy tính, không thể che giấu tính toán trong âm thầm vô hình, chỉ là xem thủ đoạn của ai cao hơn một bậc.

Mọi người lại thảo luận trong chốc lát, mới cáo từ rời khỏi.

Ở lúc bọn họ rời đi, Âu Chính Dương đột nhiên gọi Phong chủ Phù Thiên Phong Chiêm Hòa Trạch lại.

"Chương môn sư huynh, còn có chuyện gì sao?" Chiêm Hòa Trạch hỏi.

Âu Chính Dương nghĩ nghĩ, hỏi: "Tiểu cô nương Sở gia tạm trú ở Phù Thiên Phong hiện tại thế nào?"

"Nàng là hải tử ngoan, tu hành rất nghiêm túc, tuy rằng không phải đệ tử Tây Kiếm Tông chúng ta, nhưng đệ cảm thấy nàng rất thiên phú, tương lai nhất định là một kiếm tu tài ba." Chiêm Hòa Trạch đánh giá Sở Chúc cực cao.

Âu Chính Dương hiềm khi có vài phần hứng thú, nói: "Nghe Hoàng nhi nói, đêm đó còn có sát thủ ả vào Phù Thiên Phong, may mắn nàng mệnh lớn, mới có thể sống sót. Lần này nàng giúp Tây Kiếm Tông rất nhiều, coi như là bị Tây Kiếm Tông liên lụy, Tây Kiếm Tông chúng ta tất nhiên sẽ ghi nhớ phần ân tình này, đến lúc đó thì cấp thêm cho Sở gia vài danh ngạch đi."

Việc Yến Nhã Chính còn phái sát thủ ả vào Phù Thiên Phong, sau đó bọn họ mới biết được, không phải không phản ứng, mà là có suy tính khác, cho nên không có biện pháp làm cái gì. Bọn họ ghi nhớ chuyện này ở trong lòng, lại nghĩ về sau bồi thường một phen, không bằng cấp cho Sở gia thêm vài danh ngạch.

Chiêm Hòa Trạch nghe xong, trên mặt lộ ra tươi cười, nói: "Chương môn sư huynh, như vậy không thể tốt hơn, nàng là người có thiên phú, kết cái thiện duyên với nàng tốt hơn là kết thù."

Đây cũng là lý do Âu Chính Dương cân nhắc, mới sẽ thẳng thắn lớn như vậy.

Vì Từ Nô Song trúng độc hôn mê bất tỉnh, khiến cho cục hôn sự này cũng biến thành một chuyện cười.

Nhưng mà người thực sự dám chê cười Tây Kiếm Tông không nhiều lắm, đặc biệt là cao tầng các phái đã biết lai lịch Yến Nhã Chính, cùng với sau khi biết giao dịch giữa Yến Nhã Chính và Tấn Thiên đại lục, bọn họ tất nhiên là không dám đắc tội Tây Kiếm Tông và Yến Nhã Chính, lần này đa số môn phái đều muốn giành chỗ tốt hơn.

Hôn lễ qua đi, người các môn các phái còn không có rời khỏi, giống như là dự tính nhân cơ hội làm khách dài lâu ở Tây Kiếm Tông.

Điều này làm cho rất nhiều người đều buồn bực không thôi, không biết những người này rốt cuộc là tới làm gì. Dần dà, thì có chút tiếng gió truyền ra.

Mấy tiểu bầu bạn Sở Nguyên Triết ở ngày thứ ba sau hôn lễ thì đã rời khỏi, chỉ có tộc trưởng Sở Nguyên Hạo và mấy trưởng lão ở lại Tây Kiếm Tông. Sở Chúc tạm biệt mấy tiểu bầu bạn ngày xưa rồi thì khôi phục tu hành như thường, mỗi ngày đều đi đỉnh núi Tây Thiên phong luyện kiếm.

Bởi vậy cũng nghe đầy lỗ tai, mỗi lần nghe được đám đệ tử Tây Kiếm Tông ngày ngày đủ loại suy đoán, thì nàng có chút muốn cười.

Muốn cười rất nhiều, không khỏi nghĩ đến chuyện ba con yêu thú nhà nàng làm ra, lại nhịn không được ôm trán.

Hiển nhiên Tấn Thiên đại lục và Yến Nhã Chính còn không có thảo luận xong xuôi, nếu không sẽ không không có tin tức truyền ra.

Một tháng sau, rốt cuộc người các phái cáo từ rời khỏi.

Ở trước khi rời đi, Sở Nguyên Hạo kêu Sở Chúc đến.

Sở Nguyên Hạo thần sắc phức tạp nhìn tiểu cô nương trước mặt, nghĩ nghĩ, vẫn là nhịn không được mà nói theo thực tế: "Tiểu thập bát, lần này ít nhiều có con, Sở gia chúng ta mới có thể có được mười danh ngạch đi tới Linh thể giới."

Sở Chúc kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, mọi người đã bàn xong?"

Sở Nguyên Hạo ừ một tiếng, cũng không gạt nàng, kể lại một lần chuyện đại biểu Tấn Thiên đại lục giao dịch với Yến Nhã Chính cho nàng.

Yến Nhã Chính phụ trách tìm một thông đạo không gian tương đối ổn định cho bọn họ, hơn nữa cung cấp một chiếc tàu con thoi dẫn bọn họ đi tới đại

lục Linh thế giới.

Đây mới là dựa vào lớn nhất của Yến Nhã Chính. Muốn tìm kiếm thông đạo không gian hai giới, có hai cái phương pháp, một cái là người tu luyện sau khi có thực lực đạt tới cấp bậc nhất định, có thể tự mở ra thông đạo, một cái là dùng pháp bảo định vị đặc thù tìm kiếm. Thực lực của Yến Nhã Chính chẳng qua là Không Minh cảnh tầng một, tự nhiên không có khả năng tự mình mở ra thông đạo, mà là dùng pháp bảo định vị đặc thù tìm kiếm.

Còn hần thì cung cấp tàu con thoi hần mang đến từ gia tộc, là một chiếc tàu con thoi loại nhỏ, chỉ có thể chứa được một trăm người. Trong đó có ba mươi người thuộc hạ Yến Nhã Chính mang đến, còn thừa lại bảy mươi danh ngạch có thể cấp cho người Tản Thiên đại lục.

Thế lực Tản Thiên đại lục đều yêu cầu bảy mươi danh ngạch này.

Không ai không hy vọng rời khỏi Tản Thiên đại lục nơi linh khí loãng này, đi đến thế giới rất cao cấp, mặc kệ là từng trải phong phú, hay là có được tài nguyên tu luyện càng nhiều, hoặc là cái khác.

Dưới tình huống sự nhiều chao ít, cuối cùng chỉ có thể do Tây Kiếm Tông đến phân phối.

Sở gia được chia đến mười danh ngạch, có thể nói là ngoài Tây Kiếm Tông và Tuân Hoa Tông thì Sở gia là thế lực có được danh ngạch nhiều nhất, làm cho người bốn phía đỏ mắt lên, càng không cần phải nói đám người Sở Nguyên Hạo, cũng vô cùng ngạc nhiên. Bọn họ không rõ vì sao Tây Kiếm Tông sẽ cho bọn họ nhiều danh ngạch như vậy, những người khác cũng nghi ngờ, thẳng cho đến khi Âu Chính Dương nói thẳng ra, đây là Sở gia nên được.

Những người khác cho dù bất mãn, nhưng nhìn đến đám kiếm tu sát ý nghiêm nghị Tây Kiếm Tông kia, đành phải chấp nhận.

Sở Nguyên Hạo cũng không phải người vụng về, lập tức liền nghĩ đến Sở Chúc tu hành ở Tây Kiếm Tông.

Đây là Tây Kiếm Tông bồi thường cho Sở Chúc.

Người Sở gia sau khi hiểu rõ thì tâm tình rất phức tạp, không nghĩ tới năng lực một người cuối cùng của ngũ phòng luôn luôn làm cho bọn họ xem nhẹ sẽ làm nhiều chuyện như vậy cho gia tộc, đã vượt qua tài nguyên gia tộc bồi dưỡng nàng.

Sở Chúc nghe đến đó, cũng vô cùng kinh ngạc, bước đầu có thể khẳng định gia tộc của Yến Nhã Chính không đơn giản.

Chỉ có gia tộc giàu có, mới có thể bảo trì trọn vẹn truyền thừa, cùng với có được dự trữ tri thức phong phú cường đại, thậm chí là loại tàu con thoi này có thể tự do xuyên qua hai giới.

Yến Nhã Chính tìm cách giành địa mạch Tây Kiếm Tông, muốn có được càng nhiều Toái Tinh thạch, nhất định là tác dụng của Toái Tinh thạch này không đơn giản.

Sau khi Sở Nguyên Hạo nói xong, dừng lại, mới tiếp tục nói: "Tiểu thập bát, trong mười danh ngạch này, con có một." Đây dù sao cũng là bởi vì Sở Chúc tranh thủ mới có mười danh ngạch này, mặc kệ là Sở Nguyên Hạo hay là mấy vị trưởng lão, đều không có ý kiến.

Sở Chúc cũng không ngoài ý muốn lời nói của tộc trưởng, cười nói: "Cảm ơn tộc trưởng."

Tiếp theo Sở Nguyên Hạo lại nói cho nàng thời gian xuất phát, xác định là nửa năm sau, để cho nàng trong nửa năm này phải lo tu hành, đến lúc đó tiến về Linh thế giới rất cao cấp.

Từ chỗ tộc trưởng trở về, Sở Chúc vào cửa nhìn đến ba con yêu thú lại tụ cùng một chỗ không biết đang tán gẫu cái gì, đột nhiên nàng lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Sở Chúc ôm lấy A Chiếu, hôn lên nhúm lông màu trắng ở trên trán của nó một cái, cười nói: "A Chiếu, Tầm Châu, Huyền Uyên, nói cho các ngươi một tin tức tốt, nửa năm sau, chúng ta sẽ rời khỏi Tản Thiên đại lục, đi Linh thế giới rất cao cấp."

A Chiếu vốn bị nàng làm cho có chút xù lông, thì lập tức lực chú ý đã bị lời nói của nàng hấp dẫn qua.

Sở Chúc nói cho chúng nó tin tức tốt này rồi, thì vui rạo rục đi bận rộn.

Lần này không cần cử tử nhất sinh bằng qua thông đạo không gian, mà là có phương thức càng an toàn ổn thỏa, làm sao mà Sở Chúc mất hứng cho được? Kế hoạch ban đầu của nàng là đợi tu luyện đến Không Minh cảnh, lại đi nhìn xem tình huống thông đạo không gian đời trước trong lúc vô tình bị cuốn vào, nay xem ra, không cần mạo hiểm như vậy.

Đội Sở Chúc rời khỏi rồi, ba con yêu thú lại sáp lại với nhau, Huyền Uyên và Bích Tầm Châu nhìn A Chiếu chăm chăm.

A Chiếu đang suy tư về lời nói vừa rồi của Sở Chúc, thấy hai tiểu đệ nhìn nó chăm chăm, một móng vuốt chụp ở trên bàn:【Nhìn cái gì?】

Huyền Uyên là đứa nhỏ chính trực, nói thẳng:【Vì sao chủ nhân chỉ hôn huynh?】

Với tư cách là nhân loại đầu tiên nó mới sinh ra nhìn thấy, lại ký kết khế ước ngang hàng với nó, Uyên Đồ Huyền Quy đối với chủ nhân Sở Chúc này có

cảm tình không đồng dạng như vậy. Thay vì nói là chủ nhân, không bằng nói là thân nhân thì thỏa đáng hơn, nó cực kỳ ý lại Sở Chúc. Đây cũng là một loại trạng thái thông thường giữa ngự thủ sư Sở gia và kẻ ước thủ, có thể được nhóm yêu thủ toàn tâm toàn ý che chở và tín nhiệm khắp nơi.

Cho nên đối với chủ nhân lúc nào cũng chỉ ôm hôn một cái với A Chiêu, bé rùa rất tủi thân.

A Chiêu kiêu ngạo mà ngẩng đầu, lúc đang muốn nói cái gì, thì chợt nghe được Ngọc Bích Băng Nhện nói:【Chờ đệ trưởng thành lông xù, lại còn bán mạnh, thì chủ nhân cũng sẽ hôn đệ.】

A Chiêu trực tiếp một móng vuốt đá bay nó.

Lời nói thật mù quáng cái gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tiến Về Linh Thế Giới.

Sau khi Sở Chúc biết thời gian mình có thể tu hành ở Tây Kiếm Tông chỉ còn lại có nửa năm, vì thế càng thêm khắc khổ.

Mặc kệ là đời trước, hay là đời này, những ngày tu hành ở Tây Kiếm Tông này, đều là giai đoạn quan trọng nhất trong sinh mệnh của Sở Chúc. Cho dù nó vô cùng buồn tẻ, không chút gọn sóng, mỗi ngày chỉ có tu luyện vĩnh viễn không ngừng nghỉ, làm bạn với mồ hôi và mệt nhọc. Tất cả tuổi thanh xuân thiếu nữ của nàng đều hao phí vào lúc này, cũng là một đoạn kinh nghiệm đơn giản bình nhất của nàng thuở ban đầu.

Không có mùi Tây Thiên phong, không có một lần cắn chặt răng, gánh nặng đi trước, vốn không có Sở Chúc tương lai đi đến chỗ cao.

Nghị lực, kiên trì, chấp nhất... tất cả đều là phẩm chất tốt nhất được thành lập ở Tây Kiếm Tông, cũng là gốc rễ nàng có thể ở trong khốn cảnh lần lượt tiếp tục kiên trì.

Tuy rằng Tây Kiếm Tông không phải gia tộc và tông môn của nàng, đối với nàng mà nói đã có một ý nghĩa quan trọng khác không thể nói thành lời.

Trong lòng nàng nhớ kỹ phần tình nghĩa này, cũng hy vọng Tây Kiếm Tông càng ngày càng tốt.

Cho dù đời này dường như đã thay đổi rất nhiều chuyện, nàng đã thấy không rõ lắm hướng đi của Tấn Thiên đại lục, vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu như cũ.

Thời gian nửa năm chớp mắt trôi qua.

Mất thấy thời gian ước định đã đến, Sở Chúc dần dần không còn đi tường kiểm tìm hiểu nữa, nhưng mà vẫn kiên trì huấn luyện vùng kiểm đơn giản nhất như cũ, làm cho các đệ tử Tây Kiếm Tông vốn muốn xem nàng có thể ngộ ra kiểm quyết gì thì rất thất vọng.

Bọn họ phát hiện, trừ bỏ đại sư huynh Thân Đồ Hoàng ra, không ai giống như tiểu cô nương này, có thể kiên trì huấn luyện trụ cột buồn tẻ, mỗi ngày trừ bỏ vùng kiểm chính là vùng kiểm, giống như không có không nhận được xúc động ngộ ra kiểm pháp tu luyện.

Chẳng lẽ mạch não của thiên tài đều là giống nhau?

Ngay tại khi những đệ tử Tây Kiếm Tông đó phân tâm ủ rũ luyện kiểm, đột nhiên phát hiện tiểu cô nương ở góc sáng sủa vùng kiểm đã dừng lại.

Bọn họ nhìn xem mặt trời trên cao, vừa mới là buổi chiều thôi, sao lại ngừng rồi?

Tiếp theo, bọn họ liền thấy Sở Chúc mang theo thanh trọng kiếm, đi đến chỗ bọn họ.

Đám nam đệ tử đều rất kích động, thậm chí nhện không được ngưng ngừng nghỉ, có phải nàng muốn tới tìm bọn họ nói chuyện hay không? Chẳng lẽ cuối cùng nàng đã phát hiện đại sư huynh trừ bỏ tư chất tốt ra, cái khác đều rất kém cỏi, bị bọn họ anh tuấn tiêu sái cảm phục rồi sao? Hoặc là muốn kết giao bằng hữu với bọn họ?

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, họ phát hiện tiểu cô nương đã đi tới, vì thế tất cả mọi người dừng lại.

Tiếp theo, chỉ thấy tiểu cô nương xinh đẹp đột nhiên nhoẻn miệng cười với bọn họ, dung mạo như ánh mặt trời, cười đến cực kỳ đáng yêu, ngũ quan vốn còn có chút nhu hòa điềm tĩnh cũng sáng lạn lên, cả người tựa như tiểu muội muội thanh xuân dào dạt, cười làm cho lòng người ta cũng hóa ngọt ngào.

Chỉ là, nghe tới lời nói kế tiếp của nàng, tất cả nam đệ tử đều mê mang.

"Muội phải đi?" Một nam đệ tử vừa kinh hoàng vừa hỏi.

Chung quanh nam đệ tử cũng ngốc kinh, sau khi phản ứng kịp, đều nhận không được che tim nhỏ bị thương, không thể thừa nhận cái chuyện tàn khốc này.

Bọn họ còn dự tính đợi sau khi cô nương này lớn lên, theo đuổi để nàng làm bạn đời mà.

Ái ngờ tiểu cô nương thế nhưng nói, nàng phải rời khỏi Tây Kiếm Tông.

Sở Chúc ừ một tiếng, bên môi hàm chứa cười ngọt ngào như cũ, nói với bọn họ: "Muội phải về nhà! Trong khoảng thời gian này, đa tạ chư vị sư huynh chăm sóc cho muội."

Tuy rằng cô không phải đệ tử Tây Kiếm Tông, nhưng có thể ở Tây Kiếm Tông tu hành, trên danh nghĩa cũng có thể xưng một tiếng sư huynh muội.

Một đám nam đệ tử vô cùng mất mát, lúc này bọn họ mới nhớ tới, cô nương này cũng không phải là đệ tử Tây Kiếm Tông bọn họ, mà là người ngoài tới đây tu hành, sớm hay muộn nàng phải rời đi.

"Vậy về sau muội còn tới Tây Kiếm Tông không?" Một nam đệ tử nhận không được hỏi.

"Nếu có duyên mà nói, có lẽ sẽ đến." Sở Chúc trả lời, về sau nếu có thể lại trở về Tân Thiên đại lục, thì sẽ đến.

Lời này nháy mắt làm cho tất cả người đều phấn chấn lên.

Ôi, tiểu cô nương chỉ là về nhà thôi, bọn họ có thể đợi nàng lại lớn hơn một chút, sau đó đi Sở gia Lăng Dương để ngẫu nhiên gặp mặt nàng, đến lúc đó lại theo đuổi nàng cũng không vội.

Sau khi Sở Chúc nói lời từ biệt với đám nam đệ tử kia, thì mang theo trọng kiếm xuống núi.

A Chiếu đợi nàng ở giữa sườn núi, nhìn thấy nàng đi xuống dưới, chỉ nhảy vài cái đã đến trên vai nàng, dùng cái đuôi quét quét cổ nàng.

Sở Chúc bị cái đuôi lông xù khiến cho có chút ngứa, nhỏ giọng nói: "Kỳ thực thật sự có chút luyến tiếc, Tây Thiên phong là một nơi tu luyện vô cùng tốt, những đệ tử Tây Kiếm Tông đó đều rất thú vị."

Thích bắt quái, luyện kiếm lúc nào cũng là không chăm chú, thường bị đại sư huynh đẩy xuống sườn núi, ngấm lại đều cảm thấy buồn cười.

A Chiếu lại dùng cái đuôi quét quét nàng.

Chỉ là trong chốc lát, cái đuôi đó trực tiếp vòng đến trên cổ nàng.

Sở Chúc bị nó bóp mà bước chân hơi ngừng một lát, ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy Thân Đồ Hoàng đi tới bên này.

Sở Chúc đã có một đoạn thời gian rất dài không có nhìn thấy Thân Đồ Hoàng, từ lúc thế lực Tân Thiên đại lục và Yến Nhã Chính liên minh rồi, Thân Đồ Hoàng đã không đến Tây Thiên phong tu luyện. Nghe đệ tử luyện kiếm ở Tây Thiên phong nói, hắn bị chương môn ném vào trong cấm địa Tây Kiếm Tông tu luyện, tự mình chỉ điểm hắn tu hành, một lần chính là nửa năm.

Lúc này nhìn Thân Đồ Hoàng, Sở Chúc phát hiện lúc này khí chất của hắn thay đổi rất lớn so với nửa năm trước, khi đó hắn giống như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, hiển lộ sắc bén, trong đơn giản lại có thể tổn thương người. Nay kiếm đã vào vỏ, sắc sảo nội敛, hơi thở cũng trở nên càng ổn trọng.

Nhưng không giấu đi sự phong thái tuyệt đỉnh của hắn như cũ, chỉ cần hắn ở đó, chính là tồn tại không thể xem nhẹ, cảm giác tồn tại rất rõ ràng.

Kiểm tu và kiếm giao tiếp, đại đa số kiếm tu phong duệ mười phần như Thân Đồ Hoàng như vậy, cho dù là một thanh kiếm vào vỏ, vẫn là lợi khí như cũ.

Khi Thân Đồ Hoàng đi đến trước mặt Sở Chúc, đột nhiên đứng lại.

Sở Chúc nhìn hắn, trong lòng đoán Thân Đồ Hoàng bị chương môn ném vào cấm địa tu luyện, phỏng chừng là muốn đưa hắn đi Linh thế giới.

"Nghe nói ngươi phải rời khỏi Tây Kiếm Tông?" Thân Đồ Hoàng hỏi.

Sở Chúc gật đầu: "Đúng vậy."

"Bao lâu?"

"Khi các ngươi xuất phát, ta sẽ đi cùng các ngươi."

Nghe nói như thế, trên mặt Thân Đồ Hoàng cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hắn nghiêm mặt, đột nhiên nói: "Khi kế hoạch của Yến Nhã Chính thất bại, hắn đã từng hỏi qua ta, một sát thủ Kiều Điện hắn phái tới đã mất tích ở Tây Kiếm Tông."

Sở Chước hơi kinh ngạc, rất nhanh thì hiểu rõ ý tứ Thân Đồ Hoàng, thì ra đêm đó sát thủ ả vào Phù Thiên Phong là tổ chức sát thủ nổi danh Tấn Thiên đại lục—— người Kiều Điện.

"Kiều Điện là một tổ chức sát thủ vô cùng thần bí ở Tấn Thiên đại lục, chỉ cần trả được giá tiền, bất cứ việc gì bọn họ đều nhận. Yên Nhã Chính và Kiều Điện giao dịch, thỉnh một điện chủ trong mười ba điện của Kiều Điện tới giết người, nghe nói điện chủ đó là một người tu luyện Không Minh cảnh..."

Theo Thân Đồ Hoàng hiềm khi thao thao bất tuyệt tự thuật, thần sắc trên mặt Sở Chước từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, chỉ nhìn hẩn.

A Chiêu nhìn Thân Đồ Hoàng, đồng tử dị sắc lướt qua mấy phân u quang trầm tĩnh.

"Đêm đó sát thủ lên vào Tây Thiên phong đúng là sát thủ Kiều Điện, có đúng không?" Cuối cùng Thân Đồ Hoàng hỏi.

Sở Chước gật đầu: "Đúng là hẩn, ta thiếu chút nữa bị hẩn giết chết, may mắn tránh được một kiếp."

Thân Đồ Hoàng nghe xong, không chút sợ hãi kinh ngạc nào, cũng không có hỏi nàng làm thế nào tránh được một kiếp, chỉ nói: "Lúc ấy khi Yên Nhã Chính hỏi ta, ta nói là Tây Kiếm Tông phái người đi bảo hộ người, đã loại trừ."

Nghe nói như thế, trên mặt Sở Chước lộ ra vẻ tươi cười, chấp tay nói: "Đa tạ Thân Đồ công tử trượng nghĩa."

Trên thực tế, Sở Chước đã sớm có dự đoán, mặc kệ là lần này Tây Kiếm Tông đề xuất cấp cho Sở gia mười danh ngạch đi Linh thể giới, hay là Yên Nhã Chính vẫn luôn không có tới tìm nàng gây phiền toái, nàng đều hiểu rõ rằng nhất định là Thân Đồ Hoàng đã làm gì đó ở trong này. Quả nhiên là nàng đoán đúng, cũng không uống lúc trước nàng đặc biệt tìm tới Thân Đồ Hoàng, hơn nữa lộ ra nhiều như vậy.

Thân Đồ Hoàng không phụ nàng tín nhiệm.

Thân Đồ Hoàng nhìn nàng chằm chằm, nhìn đến thần sắc thích ý trên mặt nàng, dĩ nhiên cũng hiểu rõ bị nàng tính kế, nhưng không nghĩ ra có chỗ nào không tốt. Dù sao là hợp tình hợp lý, hẩn cũng có thể làm như vậy, đây cũng là Tây Kiếm Tông phải làm, một tông môn lớn như vậy, nói chung cũng không thể làm hại một tiểu cô nương mạo hiểm, cuối cùng lại không bảo hộ được nàng.

"Nếu như về sau nhìn thấy Yên Nhã Chính, người phải cẩn thận."

Thân Đồ Hoàng nói xong lời này, xoay người rời khỏi.

Sở Chước nói một tiếng cảm ơn với hẩn, Thân Đồ Hoàng đã đi xa, cũng không biết có nghe được hay không.

Sở Chước ôm A Chiêu đến trong lòng, hôn đầu nó một cái, nói: "A Chiêu, Thân Đồ Hoàng này thật sự là một người thú vị, có phải hay không?"

A Chiêu đặt một móng vuốt ở trên mặt nàng, tuyệt không thú vị.

Trở lại Phù Thiên Phong, Sở Chước thu thập đơn giản, rồi đi đại điện trên đỉnh núi bái phỏng Chiêm Hòa Trạch.

A Chiêu không đi theo, mà là đứng ở trên hành lang, dường như đang tự hỏi thú sinh đại sự gì đó. (người ta thường nói là đại sự nhân sinh: chuyện đời người. Mà A Chiêu là thú nên tác giả dùng từ thú sinh, sau này sẽ có vài trường hợp tương tự như thế mọi người đừng khó hiểu nha.)

Uyên Đồ Huyền Quy đang ngâm linh thủy Ngũ Hành Hoạt trong bồn ngọc thạch thò đầu ra, liếc mắt nhìn tiểu yêu thú ngoài cửa một cái, đột nhiên nói: **【Tầm Châu ca, thoát nhìn lão đại tâm tình không tốt, làm sao vậy?】**

Ngọc Bích Băng Nhện từ mái hiên treo băng tơ xuống dưới, lơ lửng ở giữa không trung, nói: **【Làm sao mà ta biết? Không bằng người hỏi nó một chút.】**

Huyền Uyên vẫn là đứa nhỏ đơn thuần, lập tức nói thẳng: **【Lão đại, huynh làm sao vậy?】**

Rốt cuộc A Chiêu thu hồi ánh mắt, trở lại trong phòng, nhảy lên trên bàn, hỏi: **【Nếu một nữ nhân cảm thấy một người nam nhân thú vị, cái này đại biểu cho cái gì?】**

Ngọc Bích Băng Nhện: **【Đại biểu giống như nữ nhân sinh ra cảm tình với nam nhân.】**

Uyên Đồ Huyền Quy: **【Đại biểu bọn họ là bạn chơi!】**

A Chiêu và Bích Tầm Châu không nhìn con rùa nhỏ đó, hai đứa sáp lại với nhau nghiêm túc thảo luận xem một nữ nhân cảm thấy một nam nhân thú vị đại biểu cho cái gì.

【Lão đại, người hỏi cái này làm cái gì?】 Bích Tầm Châu vẫn là một con nhện rất đơn thuần, không hiểu rõ vì sao lão đại lại rối rắm chuyện nhân loại này.

【Nếu sáng quắc đột nhiên sinh ra cảm tình với một người nam nhân...】

【Đó là không có khả năng!】 Bích Tầm Châu không chút nghĩ ngợi nói.

【Vì sao?】

【Bởi vì có chúng ta ở đây, nếu nam nhân đó không đánh lại chúng ta, chủ nhân mới sẽ không thích loại cận bã yếu kém này.】

Bích Tầm Châu nói được rất hiển nhiên, đương nhiên thì cũng được Huyền Uyên phụ họa ra tiếng:【Đúng đấy, chủ nhân mới không thích cận bã yếu kém! Về sau đệ sẽ trở nên rất mạnh đấy!】

Bích Tầm Châu và A Chiêu lại không nhìn nó.

A Chiêu sau khi trải qua một phen tự hỏi, chấp nhận mà nói:【Lão nhị, người nói đúng! Cho nên, về sau chúng ta phải nhìn kỹ một chút, đừng để cho mấy đả nam nhân câu sảng quắc đi rồi.】Nó dừng lại, lại phụ thêm một câu:【Còn có đả yêu thú!】

Nếu lúc này Ngọc Bích Băng Nhện là hình người, nhất định khoe miệng co rút không thôi.

Nhưng sau khi móng vuốt của lão đại sáng lên, nó lập tức nói:【Lão đại nói đúng. Còn có, lão đại, người có thể không gọi ta là lão nhị không?】

A Chiêu vô cùng vừa lòng, không nhìn Bích Tầm Châu kháng nghị, vỗ vỗ cái bàn kêu Huyền Uyên đi qua, bắt đầu kế hoạch giáo huấn "Phòng ngừa đừng để đả nam nhân và đả yêu thú câu Sờ Chúc đi" cho bé rùa, nói đến mắt đậu đen của bé rùa xoay vòng vòng, cả rùa đều mộng rồi.

【Hiểu rõ chưa?】A Chiêu cào vài cái ở trên mai rùa của nó.

Bé rùa:【Đã hiểu rõ, chủ nhân chỉ có thể là của lão đại, ai cũng không thể cướp đi.】

A Chiêu:【... Rất tốt, cứ như vậy!】

Ngọc Bích Băng Nhện nhện không được che mặt, lại nói Huyền Uyên rốt cuộc là người làm sao cho ra được cái kết luận hiếm thấy như vậy? Còn có lão đại người cũng quá không biết xấu hổ, thế nhưng cứ thừa nhận như vậy, cũng không hỏi chủ nhân một chút sao?

Trong đại điện, Sờ Chúc đang chào từ biệt với Chiêm Hòa Trạch.

Chiêm Hòa Trạch đối với cái này cũng không ngoài ý muốn, chỉ là có chút cảm khái, cuối cùng nói: "Về sau đi đến Linh thể giới, hy vọng hết thấy cẩn thận, mấy người Võ sư huynh cũng sẽ đi qua, nếu gặp phải phiền toái gì, có thể đi tìm Võ sư huynh."

Sư huynh đệ bọn họ được Sờ Chúc cứu giúp ở tiểu bí cảnh, ân cứu mạng không cách nào hồi báo, cũng không phải một danh ngạch tu hành ở Tây Kiếm Tông là có thể triệt tiêu. Cho nên mặc kệ là Chiêm Hòa Trạch hay Võ Thịnh đều nguyện ý chiêu cô nàng nhiều hơn, coi như là kết cái thiện duyên.

Sờ Chúc cười đáp ứng, nói: "Trong thời gian ba năm qua có được Chiêm thúc thúc quan tâm, con vô cùng cảm kích, ngày khác nếu như có thể trở về Tản Thiên đại lục, nhất định đến thăm Chiêm thúc thúc."

Chiêm Hòa Trạch cười đáp ứng, trong lòng hiểu rõ lần này bọn họ vừa đi, không biết đến khi nào mới có thể trở về, càng không cần phải nói cấp của đại lục Linh thể giới cao hơn Tản Thiên đại lục. Nơi đó người tu luyện càng nhiều, thể lực càng không lờ, những người này đi tới đó, không có tông môn và gia tộc che chở, bọn họ đi từng bước một đều phải dựa vào chính mình, không biết đến khi nào mới có thể dựa vào bọn họ xông ra một mảnh thiên địa, khai thông một thông đạo ổn định cho Tản Thiên đại lục thông tới đại lục Linh thể giới.

Một đám người đi Linh thể giới, cũng là người khai thác, cũng là người dò đường.

Ba ngày sau, một đám người tập trung đến quảng trường Tây Kiếm Tông.

Sờ Chúc đi theo bên cạnh Võ Thịnh Minh Kiếm phong, quả nhiên nhìn thấy Thân Đồ Hoàng ở trong một đám kiếm tu Tây Kiếm Tông.

Những kiếm tu Tây Kiếm Tông đó cũng nhìn không được nhìn qua đây, tự nhiên bọn họ phát hiện Sờ Chúc cũng không phải là đệ tử Tây Kiếm Tông, không rõ vì sao sẽ đi theo bên người Võ Thịnh.

Võ Thịnh nói đơn giản: "Nàng là người Sờ gia Lăng Dương, Sờ tộc trưởng ủy thác ta đưa nàng đoạn đường."

Nghe xong, nhóm kiếm tu này thu hồi ánh mắt.

Thật sự là một đám kiếm tu vô cùng ngay thẳng!

Sờ Chúc cũng có chút lo lắng sau khi bọn họ đến Linh thể giới, tính khí như vậy có thể bị hờ hay không. Mãi cho đến khi phát hiện trong nhóm người này, còn có một trưởng lão lấy giả dối nổi tiếng ở trong hàng đệ tử Tây Kiếm Tông, thì nhất thời hiểu rõ.

Lần này bọn họ là phải đi Linh thể giới thăm dò tình huống, thuận tiện phát triển thể lực Tản Thiên đại lục, đương nhiên không có khả năng phái một đám kiếm tu ngay thẳng đi qua, còn cần đến một người đầu óc linh hoạt. Giống như ở Tản Thiên đại lục, vũ lực cường đi làm nắm đám, đầu óc linh hoạt ở sau lưng làm âm mưu, hợp tác khăng khít.

Sau một lát, thì thấy Yến Nhã Chính ôm một người ở trong lòng ngực kiếm mà đến.

Người Yến Nhã Chính ôm trong lòng chính là Từ Nô Song sau khi trúng độc thì đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Nửa năm qua, mặc kệ là chương môn Đan Tầm Tông cố gắng như thế nào, đều không thể giải trừ độc trên người Từ Nô Song, chỉ có thể liên tục dùng giải độc đan áp chế độc tố trong cơ thể nàng, giữ một hơi.

Tinh thần của Yến Nhã Chính thoát nhìn có chút không xong, cũng không biết là thật sự lo lắng cho tình huống của Từ Nô Song, hay là vì nguyên nhân huyết khí, khiến cho hắn cũng đi theo chịu tội.

Thời gian nửa năm, Tây Kiếm Tông vẫn không có thể tra ra người hạ độc là ai, chỉ có thể suy đoán có thể là người có thù oán với Tây Kiếm Tông hoặc Tuấn Hoa Tông, mục đích là phá hư cộc hôn sự này. Đây cũng không phải là suy đoán lung tung, dù sao Tấn Thiên đại lục lớn như vậy, khó bảo toàn hai tông môn này không có kết phái kẻ thù nào, chỉ là ở trong bóng tối nên bọn họ không biết mà thôi.

Hai tông vẫn bí mật phái người đi thăm dò việc này, cho dù không có đầu mối, cũng muốn làm cho Yến Nhã Chính nhìn.

Ở trong khoảng thời gian này Yến Nhã Chính không phải vội vàng tìm kiếm thông đạo không gian ổn định, chính là nghiên cứu độc trên người Từ Nô Song. Cũng không có tâm tư nào đi thăm dò ai hạ độc, chỉ hy vọng có thể mau chóng trở lại đại lục Linh thể giới, thành luyện đan sư rất cao cấp ra tay cứu Từ Nô Song, đối với luyện đan sư của Tấn Thiên đại lục, Yến Nhã Chính đã vô cùng thất vọng.

Nhưng mà nghĩ đến linh khí loãng trên Tấn Thiên đại lục, cũng không có điều kiện tạo ra một luyện đan sư cấp cao, cũng không kỳ quái.

Yến Nhã Chính ôm người trong lòng, gạt đầu tỏ ý với chương môn Âu Chính Dương đến tiền đưa, rồi nhảy lên một con chim loan.

Những người khác trên quảng trường cũng đều sôi nổi chào từ biệt cùng với đám người Âu Chính Dương tiền đưa, nhảy lên chim loan. Chim loan phát ra một tiếng hót líu lo trong veo, giương cánh bay đi hướng lên bầu trời, đuôi lông hoa mỹ để lại một đường ánh sáng cầu vồng trong không trung.

Năm ngày sau, rốt cuộc bọn họ đến đích.

Nơi đây là góc bắc địa của Tấn Thiên đại lục, chung quanh là một vùng đất núi hoang khô cằn, gió bắc lãnh liệt gào thét thổi qua, nhắc lên tay áo của mọi người.

Lúc này trên mặt đất khô cằn đã có một đám người đang chờ, trừ bỏ thuộc hạ của Yến Nhã Chính, còn có người môn phái khác của Tấn Thiên đại lục, phần lớn tu vi đều là Không Minh cảnh trở lên.

Rất nhanh Sở Chúc nhìn thấy người Sở gia.

Người Sở gia vô cùng dễ nhận biết, bởi vì bầu bạn bên người bọn họ đều là một yêu thú loại hình chiến đấu, tổng cộng có chín người, làm cho nàng giật mình là, thế nhưng còn có Sở Thanh Từ.

Sở Chúc đi qua, thình an với các trưởng bối Sở gia.

Dẫn đầu Sở gia là ngũ trưởng lão, tên là Sở Khai Hào, cùng vai vế với Tăng gia gia của Sở Chúc, tu vi của ông ở Linh Quang cảnh tầng năm.

Sở Khai Hào gạt đầu với nàng, đánh giá một phen, phát hiện tu vi của nàng ở Ngưng Mạch cảnh tầng chín, hơn nữa ần ần đã có xu thế đột phá, không khỏi âm thầm gật đầu, nói: "Chuyến này vừa đi, không biết con đường phía trước sẽ như thế nào, con phải nhớ lấy, con là đệ tử Sở gia, bảo vệ tốt cho mình."

Sở Chúc vâng dạ đáp ứng.

Lúc này, đột nhiên nghe được một trận tiếng hút không khí nho nhỏ.

Sở Chúc quay đầu nhìn qua, vừa vận nhìn thấy giữa bầu trời xuất hiện một chiếc thuyền con thoát nhìn cực kì cổ quái, lấy trình độ của luyện khí Tấn Thiên đại lục, làm sao gặp qua khí cụ bay trên không như vậy, người người đều vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sói Kim Cương Giải Thích.

Tấn Thiên đại lục linh khí loãng, không chỉ có hạn chế con đường luyện võ của người tu luyện, đồng thời ở phương diện luyện đan, luyện khí cũng bị hạn chế, khiến cho trình độ hai mặt này cũng không cao.

Người tu luyện trên Tản Thiên đại lục khi xuất hành đã có thói quen dùng Tật Phong thú và yêu thú thay đi bộ, rất ít người dùng pháp bảo do luyện khí sư luyện chế ra, càng không cần phải nói loại pháp bảo tàu con thoi có thể phi hành xuyên qua không gian này. Lấy trình độ luyện khí hiện tại của Tản Thiên đại lục, bọn họ căn bản là không có gặp qua.

Yến Nhã Chính không có nhìn người ở đây, hấn ôm người trong lòng, bay lên trời, tiến vào pháp bảo phi hành treo ở giữa không trung.

Tiếp theo, liền thấy một người vạm vỡ đi ra, nói với người tu luyện ở đây: "Còn đây là pháp bảo phi hành, là một cái linh thuyền, có thể xuyên qua không gian, mời chư vị bước lên."

Dứt lời, lấy người vạm vỡ đó làm chủ dẫn đầu một đám người đi lên, bọn họ đều là thuộc hạ của Yến Nhã Chính, trừ bỏ vài người là hấn mang từ Linh thể giới tới đây, còn lại là hấn thu nhận ở Tản Thiên đại lục. Sau khi trải qua sàng lọc, hấn quyết định mang đến Linh thể giới.

Người Tản Thiên đại lục thấy thế, cũng đều đi lên theo.

Người tu luyện Không Minh cảnh có thể ngự kiếm phi hành, còn lại người tu luyện dưới Không Minh cảnh, là do các trưởng bối sư môn mang đi theo bên người.

Sở Chúc và Sở Thanh Từ đều do người tu luyện Sở gia mang đi theo, lập tức thì đi đến một chỗ tương đương như phòng khách.

Chiếc linh thuyền này là loại pháp bảo phi hành nhỏ, ngay cả tàu cũng không thể gọi, còn là pháp bảo phi hành hiếm thấy trong Linh thể giới, dòng họ đại môn phái mới có. Sở Chúc đánh giá chung quanh, phát hiện không gian của nó quả thật nhỏ lại, cũng không trách Yến Nhã Chính chỉ cho người Tản Thiên đại lục bảy mươi quân số.

Trong lúc nhóm người tu luyện Tản Thiên đại lục tò mò đánh giá chiếc linh thuyền này, chỉ thấy Yến Nhã Chính từ một cửa thông đạo đi tới.

Yến Nhã Chính thần sắc đạm mạc, ánh mắt mỗi một khiến cho hấn càng phát ra thanh tuyến nho nhỏ, nhân vật như vậy, đừng nói Tản Thiên đại lục, cho dù là ở Linh thể giới, cũng là cực kì hiếm thấy.

Điều này làm cho mọi người càng phát ra kinh ngạc với thân phận của Yến Nhã Chính, đáng tiếc hấn vẫn chưa lộ ra nhiều lắm.

Lúc này Từ Nô Song đã được hấn dàn xếp xong, Yến Nhã Chính qua đây, là nhắc nhở người ở đây một ít hạng mục công việc cần chú ý.

"Một tháng là có thể đến Linh thể giới, ở sau khi linh thuyền tiến vào thông đạo không gian, bởi vì thông đạo không gian không ổn định, đặc biệt lúc ấy có xóc nảy phát sinh, chư vị chuẩn bị tâm lý thật tốt, đến lúc đó cũng chớ kích động, chỉ cần không rời khỏi linh thuyền, thì sẽ vô sự."

Tiếp theo lại đơn giản giới thiệu bố cục bên trong của thuyền con thoi với bọn hấn một phen. Chiếc linh thuyền này tổng cộng có hai mươi gian phòng, trừ bỏ năm gian phòng Yến Nhã Chính cấp cho thuộc hạ, còn lại mười lăm phòng để cho người ở đây tự mình phân phối.

Nói xong những thứ này, Yến Nhã Chính liếc mắt nhìn mọi người ở đây một cái, ánh mắt dừng lại, rồi mới rời khỏi, để lại mấy thuộc hạ ở lại chờ, sắp xếp cho những người này.

Sở Chúc đứng ở bên cạnh người Sở gia, ở sau khi Yến Nhã Chính thu hồi ánh mắt, nàng cũng nhìn qua, trong mắt lộ ra vài phần suy nghĩ sâu xa.

Đội Yến Nhã Chính rời khỏi, lại thấy người vạm vỡ đầu lĩnh lúc trước đó nâng một cái cốc diệu ngọc bảo giám lớn cỡ bàn tay đi đến phía trước đầu linh thuyền.

Hấn đưa linh khí vào trong diệu ngọc bảo giám đó, vốn là một cái cốc bảo giám đen kịt giống như được thấp sáng đèn, nở rộ ánh sáng trắng nhu hòa, ánh sáng trắng càng lúc càng thịnh, cuối cùng tụ tập ở một viên trân châu trên diệu ngọc bảo giám, hóa thành một chùm sáng.

Chùm sáng xuyên thấu linh thuyền, vuron thẳng tới một chỗ trong hư không phía trước.

Người vạm vỡ hét lớn một tiếng, linh thuyền đứng yên lặng ở giữa không trung hưu một cái bay đi tới nơi chùm tia sáng, phá vỡ không gian, tiến vào một thông đạo không gian.

Người trong Linh thuyền bất ngờ không kịp phòng bị, vừa vặn thiếu chút nữa té ngã xuống thì vội vàng ổn định thân thể, vẫn có một vài người trực tiếp té ngã, rất chật vật.

Đám người người vạm vỡ nhìn không được cong môi lên, mặt lộ vẻ khinh miệt.

"Chư vị, linh thuyền đã tiến vào thông đạo không gian, tuy rằng thông đạo không gian này được diệu ngọc bảo giám định vị, cũng không thể cam đoan nó là cực ổn định. Rất nhiều thông đạo không gian nhìn như ổn định kì thực cất dấu nhân tố không ổn định, cái này phải xem vận khí của chúng ta." Nói đến vận khí, người vạm vỡ nhìn không được lại cười một tiếng.

Nghe được tiếng cười của hấn trong lòng mọi người có chút không vui.

Người vạm vỡ là thuộc hạ Yến Nhã Chính cực nể trọng, là đi cùng Yến Nhã Chính từ Linh thể giới tới, vô cùng xem thường người tu luyện Tản Thiên đại lục. Hấn cảm thấy đại lục linh khí loãng này có thể dựng dục ra người tài ba gì? Quý trọng nhất của đại lục căn cốt này cũng chỉ có cái địa mạch quặng

Toái Tinh thạch kia, đáng tiếc là không thể lấy đi, cuối cùng ngược lại bị Tấn Thiên đại lục bắt bí, không thể không kết thành đồng minh cùng bọn họ.

Đột nhiên, linh thuyền lại tròng trành.

Sở Chúc sớm có chuẩn bị, thân thể theo xóc nảy đu đưa, cũng không có té ngã xuống, ngược lại Sở Thanh Từ ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, mắt thấy thân thể nàng nghiêng lệch, Sở Chúc vươn tay kéo nàng một cái.

Sở Thanh Từ nhìn qua, ánh mắt chớp lên, bắt lấy tay nàng dễ như trở bàn tay, hai người nâng đỡ cho nhau, ổn định thân thể ở trong xóc nảy.

Trong mắt Sở Chúc lộ ra vài phần ý cười, cô nương này thoát nhìn cũng không phải khó trị như vậy.

Sau khi linh thuyền tiến vào thông đạo không gian, vài lần xóc nảy, làm cho đám người tu luyện lần đầu tiên cười pháp bảo phi hành xuyên qua không gian rất khó chịu. May mắn sau vài canh giờ, linh thuyền dần dần ổn định lại, động tĩnh xóc nảy trở nên nhỏ đi nhiều.

Yến Nhã Chính trở lại trong gian phòng thuyền con thoi, đi đến trước giường, rũ mắt nhìn nữ tử hơi thở mỏng manh trên giường, trong mắt lộ ra vài phần về thương tiếc.

"Nô Song, là ta hại nàng." Yến Nhã Chính nhẹ nhàng nói.

Hắn đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của nàng, cất giọng mềm dịu: "Tuy rằng Tây Kiếm Tông và Tuân Hoa Tông không có điều tra ra là ai hại nàng đến nỗi này, nhưng trong lòng ta đã có cân nhắc, nàng yên tâm, ta chắc chắn báo thù cho nàng."

Ở Tấn Thiên đại lục, bọn họ thân cô thế yếu, không làm gì được được bọn chúng, chỉ có thể cùng hợp tác. Nhưng chỉ cần đến Tinh Triệu đại lục, còn sợ nhóm người này sao? Làm sao mà hắn không biết Tây Kiếm Tông phái người đi điều tra chẳng qua là làm cho hắn thấy, trên thực tế, Tây Kiếm Tông chưa bao giờ từng tin tưởng qua hắn. Có lẽ duy nhất vui vẻ thật lòng cho cộc hôn sự này, chỉ có Phong chủ Từ Văn của Kim Đao phong.

Cửa bị gõ vang, người vạm vỡ đẩy cửa tiến vào, nói: "Thiếu chủ, đã sắp xếp đám người kia thỏa đáng."

Yến Nhã Chính ngồi ở trên giường, nâng mắt nhìn qua, hỏi: "Tây Kiếm Tông và Sở gia Lăng Dương an bài ở nơi nào?"

"Ba gian bên trái và phòng thứ năm, cách xa với Tuân Hoa Tông." Người vạm vỡ hồi đáp.

Yến Nhã Chính gật đầu: "Tà Bru, người phái người đi nhìn chăm chăm người của ba tông môn này, chẳng qua đừng khiến cho bọn họ chú ý."

Tà Bru đáp ứng một tiếng, có chút khó hiểu nói: "Thiếu chủ, đám người Huyền thế giới này thực đáng giận, không bằng chúng ta chế tạo chút ngoài ý muốn ở thông đạo không gian, giết tất cả bọn họ là được."

Ánh mắt Yến Nhã Chính nặng nề nhìn qua đây.

Trong lòng Tà Bru hơi run sợ, vội vàng cúi đầu, thỉnh tội nói: "Thiếu chủ, là thuộc hạ đi quá giới hạn."

Yến Nhã Chính lạnh giọng nói: "Tấn Thiên đại lục tuy rằng là một đại lục cấp thấp, nhưng đừng quên rằng nếu như dốc sức lực toàn bộ đại lục, cũng là một cơn thiên tai? Huống hồ kết thù kết oán cùng với một đại lục, không bằng cùng kết giao thân thiết, coi như là để lại một con đường cho chính mình."

Tuy rằng Yến Nhã Chính làm ra việc mưu đoạt địa mạch Đoạn Tinh nhai, nhưng đây là chuyện thường của con người, người tu luyện cường giả vì tôn, chỉ cần dựa vào bản lĩnh lấy được thứ gì đó, thì chính là của mình, mặc kệ quá trình có ti bi vô si hay không.

Nếu như không có bản lĩnh, vậy chỉ có thể lui, đừng oán người ngoài.

Lần này sau khi mưu đoạt địa mạch thất bại, Yến Nhã Chính cũng không oán người ngoài, cho nên hắn rất rõ ràng đề xuất hợp tác cùng Tấn Thiên đại lục, lấy việc này để triệt tiêu hậu quả mang đến, lấy cái này để bảo toàn bản thân.

Hắn làm việc xưa nay đều có kết cấu, đặc tội một hai thế lực thì con được, nếu như đặc tội thế lực toàn bộ đại lục, cho dù đó chỉ là đại lục cấp thấp, ai có thể cam đoan trong một ngày nào đó đại lục cấp thấp này không có người kinh tài tuyệt đỉnh phá tan gông cùm đi đến Linh thế giới trả thù?

Trong linh thuyền, người Tấn Thiên đại lục đến từ tinh anh các môn phái, nếu thực sự toàn bộ chết ở trong thông đạo không gian, không có bị phát hiện thì thôi, nếu như bị người biết, còn không biết người thế lực khác nhìn hắn thế nào.

Yến Nhã Chính vẫy tay, để cho Tà Bru đi xuống, tiếp tục ngồi ở bên giường nhìn Từ Nô Song trên giường.

Sau một lúc lâu, hắn khẽ thở dài, đứng dậy rời khỏi.

Linh thuyền là phong bế, mắt thường không thể nhìn được tình huống bên ngoài linh thuyền, linh thức của người tu luyện thật ra cũng có thể xuyên qua linh

thuyền, nhìn đến tình huống bên ngoài thông đạo không gian. Nhưng cần phải cực kì cẩn thận, để tránh linh thức bị lực không gian không ổn định trong thông đạo không gian cắn nát.

Người tu luyện ở trên Không Minh cảnh đơn giản liếc mắt nhìn một cái, thì đã thu hồi linh thức, không dám thả ra nữa.

Người tu luyện dưới Không Minh cảnh, thì dưới sự dẫn dắt của trường bối sư môn, cũng không có mạo muội thả linh thức đi ra, loại chuyện thỏa mãn lòng hiếu kỳ này, cũng phải ở dưới tình huống tuyệt đối an toàn.

Nếu như linh thức bị thương, cũng là phiền toái.

Không gian mỗi một gian phòng cũng không tính là lớn, càng không cần phải nói so sánh với gian phòng trong nhà, nghĩ muốn nằm ngủ giống bình thường như vậy thì càng không thể nào. May mắn một đám người tu luyện đều không phải là người ham hưởng lạc, đối với hoàn cảnh cũng không phải để ý như vậy, có thể dùng gối thiên thay thế giấc ngủ, bình thường ba bữa, lại lấy Ích Cốc đan thay thế.

Nhưng mà một đám người ở trong một căn phòng, có nhiều bất tiện.

Sở Chúc ôm A Chiêu, dùng linh thức nhìn xuống hai con yêu thú trong túi linh thú, chúng nó đều ngoan ngoãn đợi, không có chạy đến.

Ôm yêu thú giống như Sở Chúc còn có Sở Thanh Từ bên cạnh nàng.

Băng Mục Sư biến thành một con sư tử con ngoan ngoãn ở trong lòng chủ nhân, một đoàn lông xù, giống như quả cầu tuyết, không cần nói có bao nhiêu mạnh. Mặc dù Sở Chúc đã có nhiều yêu thú như vậy, nhưng khi nhìn đến cục bông ấu tẻ Băng Mục Sư này, vẫn sinh ra vài phần yêu thích.

A Chiêu nhìn chằm chằm Băng Mục Sư, đang nghĩ có nên cho nó một móng vuốt hay không.

Băng Mục Sư cảm giác được sát khí của lão đại, lạnh run làm tỏ ở trong lòng chủ nhân, không hiểu vì sao lão đại lại một bộ dạng muốn đánh nó, nó lại không làm gì chuyện xấu, càng không tranh vị trí lão đại của nó mà.

Sở Thanh Từ cảm giác được cảm xúc khế ước thú không đúng, liếc mắt nhìn Sở Chúc một cái, sau đó đứng dậy cách xa nàng một chút.

Sở Chúc: "... ..."

Lộ trình kế tiếp, Sở Thanh Từ lúc nào cũng cách một khoảng cách với Sở Chúc, điều này làm cho những người khác của Sở gia vô cùng khó hiểu.

"Thanh Từ làm sao vậy? Không phải cảm tình giữa con và A Chúc rất tốt sao?" Sở Khai Hào cười hỏi.

Sở Chúc và đám người Sở Thanh Từ, Sở Nguyên Triết xem như là đệ tử cùng thế hệ của Sở gia, bọn họ cùng nhau tu hành ở rừng trúc Thanh Tâm, tình nghĩa tự nhiên không tầm thường. Phần lớn các trưởng bối đều coi bọn họ như là tiểu bầu bạn chơi với nhau vô cùng tốt.

Sở Thanh Từ lạnh như băng nói: "Băng Mục sợ hãi."

Sở Khai Hào sững sờ, nhìn về phía Sở Chúc, thấy nàng ôm tiểu yêu thú dị đồng tử cấp thấp, một bộ dạng vô hại, thật sự nhìn không ra làm sao nàng làm cho người ta sợ hãi, chẳng lẽ là con Băng Mục Sư quá mức nhất gan?

Sở Khai Hào nghĩ không ra, thì hỏi khế ước thú của hắn, một con sói Kim Cương loại hình chiến đấu.

Sói Kim Cương bật cười một tiếng, truyền âm nói:【Tiểu cô nương kia cũng thật khó lường, bên người có hơi thở yêu thú cao cấp, cực kì cường đại.】

Sở Khai Hào gật đầu, truyền âm nói:【Nàng khế ước thú là một con Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười.】

Sói Kim Cương lại bật cười một tiếng, cảm thấy chủ nhân này thế nào mà ngốc như vậy:【Con Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười sinh ra mới bao lâu, vẫn đang là một ấu tẻ, căn bản là không phải!】

Cho dù là yêu thú cao cấp, khi mới sinh ra, chỉ có oai uy yêu thú cao cấp, lại không có thực lực tương ứng, chỉ có thể lấy uy áp hù dọa người khác. Nếu thực sự đánh nhau, còn không nhất định đánh thắng được một yêu thú cấp thấp trưởng thành trong thời kì hưng thịnh, nhiều nhất là phòng ngự lợi hại một ít.

Nói đến trình độ này, làm sao Sở Khai Hào còn không rõ, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, lại nghe được sói Kim Cương nói:【Sở gia các người thực khó lường, không nghĩ tới bây giờ còn có người huyết mạch thuần túy như vậy, tương lai nàng thành tựu cũng không thấp, nhất định sẽ giống như tổ tiên thành lập Sở gia... 】【

Sở Khai Hào không nghĩ tới sói Kim Cương đánh giá Sở Chúc cao như vậy, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người.

Sói Kim Cương là một Lang vương đã biến hóa, ở Sở gia chỉ ru rú trong nhà, hàng năm tu luyện ở trong bí cảnh với Sở Khai Hào. Đây cũng là lần đầu tiên nó nhìn thấy Sở Chúc, đối với A Chiêu từng coi là lão đại ở Sở gia lại hoàn toàn không biết gì cả, nhưng không ảnh hưởng nó cảm giác được cái hơi thở nguy hiểm khủng bố mà run rẩy.

Con tiểu yêu thú thật khó lường, không có thực lực nhất định, thật đúng nhìn không thấu nó nguy trang.

Sói Kim Cương vùng vẫy đuôi, ý vị thâm trường nhìn chủ nhân trầm tư, không có nói cho hẳn phát hiện của mình, đỡ phải biến khéo thành vụng. Hậu nhân Sở gia thể nhưng đã có thể hấp dẫn được tồn tại cường đại như vậy đến, bầu bạn ở bên người nàng, có thể thấy được huyết mạch trên người hậu nhân này rất thuần túy, không phải người khác của Sở gia có thể so sánh được.

Sở Khai Hào suy tư chỉ trong chớp lát, nhìn thoáng qua sói Kim Cương, than thở nói: "Chính mạch ngũ phòng quả nhiên không giống người thường..."

Bên kia, Sở Chúc cách một khoảng cách nói chuyện phiếm với Sở Thanh Từ.

"Vì sao ngươi cũng đến đây?" Sở Chúc hỏi.

Sở Thanh Từ ôm Băng Mục Sư, vẫn là rất ngoan ngoãn trả lời: "Phụ thân để cho ta tới."

Sở Chúc im, đột nhiên muốn tách đầu tộc trưởng ra nhìn một chút bên trong là cái gì, chỉ cần là người có đầu óc đều biết việc này nguy hiểm cỡ nào, tốt nhất là phái người thực lực thích hợp đi. Thế nhưng còn tâm tư lớn như vậy cho hai cô nương tuổi không lớn cùng nhau đi đến, Sở Chúc tự mình biết việc của mình, cho nên nàng đến không có gì, nhưng Sở Thanh Từ... chắc.

Sở Thanh Từ mặt băng bó, nói: "Ngươi có thể đến, ta cũng có thể đến! Ta sẽ cố gắng, chờ đứng vững chân ở Linh thể giới, tìm được cơ hội, sẽ tiếp đón người trong gia tộc đến."

Sở Chúc: "... Thực rất giỏi, cố lên!"

Sở Thanh Từ ừm một tiếng, nàng ôm Băng Mục Sư, khò khò không thềm nhắc lại.

Linh thuyền ở trong thông đạo không gian một đường đi tới trước, người trên linh thuyền lần đầu tiên cười loại đồ này, đối với thỉnh thoảng sẽ trông chừng một chút nhắc nhở bọn họ tồn tại thông đạo không gian vô cùng kiêng kị. Tự nhiên sẽ không chạy ra bên ngoài tìm chết, đều rất an phận ở trong phòng ngồi thiền hoặc nghỉ ngơi, không có việc cần thiết, sẽ không đi ra ngoài.

Sở Chúc cũng rất an phận, nhưng ba con yêu thú đã có thể ghen hông rồi.

Ba con đều quen phóng túng ở Tây Kiếm Tông, đột nhiên chỉ có thể ở trong túi linh thú, Ngọc Bích Băng Nhện và Uyên Đồ Huyền Quy đều ủ rũ ủ rũ. Uyên Đồ Huyền Quy còn tốt, ít nhất người Sở gia đều biết nó tồn tại, thỉnh thoảng có thể bước ra thông khí. Ngọc Bích Băng Nhện lại không được, cho dù nó có thể nguy trang thành yêu thú cấp thấp, lại không lừa được khế ước thú người Sở gia ở đây.

Lần này trong những người Sở gia đi Linh thể giới, trừ bỏ khế ước thú của Sở Chúc và Sở Thanh Từ, khế ước thú của những người khác đều đã trưởng thành, hơn nữa có ba con khế ước thú đã sớm biến hóa. Khế ước thú biến hóa so với nhân loại thì cảm giác càng sâu sắc, có rất ít yêu thú cao cấp có thể lừa gạt cảm giác của chúng nó.

Sở Chúc tạm thời không muốn lộ ra tồn tại của Ngọc Bích Băng Nhện, đành phải để cho nó ủ khuất đợi ở trong túi linh thú.

Khi còn có vài ngày thì đến mục đích, A Chiêu và Huyền Uyên rút cuộc nhìn không được đi hóng gió.

Sở Chúc cũng không lo lắng cho chúng nó, từ sau khi Huyền Uyên hung tàn thiếu chút nữa độc chết Từ Nô Song, Sở Chúc đã ý thức được lợi hại của đứa nhỏ đầu gấu này, lại có A Chiêu đi cùng, lúc này đây nàng rất yên tâm mà để cho chúng nó đi ra ngoài.

Sở Chúc mới mở mắt từ trong nhập định, phát hiện một thuộc hạ của Yến Nhã Chính gõ cửa tiến vào.

Thuộc hạ đó đầu tiên là khách khí chấp tay ân cần thăm hỏi với Sở Khai Hào, tiếp theo nói rõ ý mình đến.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tự Chủ Trương Ngu Xuẩn.

Yến Nhã Chính mở tiệc chiêu đãi người Tấn Thiên đại lục ở tại đại sảnh linh thuyền.

Sở Chúc và Sở Thanh Từ là hai văn bối theo các trưởng bối Sở gia cùng đi tham gia yến hội, lại thấy ở đại sảnh của linh thuyền xếp đầy bàn, trên bàn bày chứa nhiều thức ăn, đều là lấy linh thực làm chủ, chay mặn phối hợp, đầy đủ sắc hương vị, còn dùng linh thảo, linh quả ủ thành linh tửu, hương vị xông vào mũi, linh khí bức người.

Yến Nhã Chính ngồi ở vị trí đầu, trên mặt mỉm cười, thỉnh thoảng vào ngửi.

"Còn có thời gian ba ngày, thì linh thuyền sẽ đến mục đích, sắp đến đại lục tên là Tinh Triệu đại lục. Chắc hẳn chư vị đang ngồi đây cũng không rõ ràng lắm Tinh Triệu đại lục, để ta nói một chút tình huống của nó cho mọi người ở đây..."

Tiếng nói của Yến Nhã Chính không nhanh mà chậm rãi mà giới thiệu đại khái tình huống Tinh Triệu đại lục cho bọn hắn.

Ở đây, mọi người nghe được rất nghiêm túc, Tinh Triệu đại lục là một trong phần đông đại lục của Linh thế giới, là đại lục ẩn theo sắp xếp linh khí có thể đứng vào vị trí mười đại lục dẫn đầu, được phân chia làm đại lục nhất cấp, là loại đại lục mà Tấn Thiên đại lục của Huyền thế giới không thể so sánh được, càng là bọn hắn không thể tưởng tượng ra.

Lời nói của Yến Nhã Chính làm cho trong mắt một đám người tu luyện ở đây nghe được mà lóe tia sáng kỳ dị liên tục, trừ bỏ người tu luyện xuất thân danh môn đại phái còn có thể ổn được tinh thần, người tu luyện khác đều nhìn không được kích động. Trong miệng Yến Nhã Chính miêu tả Tinh Triệu đại lục quá mức tốt đẹp, giống như ngay trước mắt còn có một lượng tài nguyên đáng kể đặt ở trước mặt tu luyện để cho bọn họ tùy tay có thể lấy.

Khi Sở Chúc nghe được tên "Tinh Triệu đại lục" này, có chút kinh ngạc, rồi đã lập tức thu liễm thần sắc, an tĩnh lắng nghe.

Yến Nhã Chính đơn giản giới thiệu xong, mỉm cười nói: "Tương lai chư vị đi đến Tinh Triệu đại lục, có thể tự mình dụng tâm để xem, lúc này ta cũng không nói nhiều. Tương lai hi vọng chư vị thuận buồm xuôi gió, tại hạ coi như là kết cái thiện duyên với chư vị trước."

Nói xong, hắn giơ ly rượu đựng linh tửu lên, trước kính một ly cùng mọi người ở đây.

Người ở đó đều nâng chén, mặc kệ là thật tâm, hay là diễn trò, đều biểu hiện ra bộ dạng cực kì cảm kích.

Linh tửu khá cao độ, mấy chén linh tửu xuống bụng, một ít người tu luyện có mặt liền đỏ mặt rất nhanh, có chút say rượu.

Hương rượu bay ra đại sảnh, lan tràn ở trong linh thuyền.

【Lão đại, thơm quá.】Một con rùa nhỏ thò đầu chung quanh, ngửi theo hương rượu bay qua.

Rượu phổ thông rất khó làm cho người tu luyện uống say, linh tửu lại không giống, hương vị linh tửu tuyệt nhất, mà sau đó lực phát huy tương đối lớn, nếu người tu luyện rộng mở bụng mà uống, rất dễ dàng uống say.

Không nói người tu luyện, linh tửu này cũng là vật trong chén rất nhiều yêu thú yêu thích, lúc này Huyền Uyên đã bị hương vị gây thêm không thôi.

A Chiếu cào ở trên mai rùa của nó một phen, thấy bộ dạng thêm ăn của nó, rộng rãi thỏa mãn nguyện vọng muốn uống linh tửu của tiểu đệ.

Lúc này Ngọc Bích Băng Nhện đi theo Sở Chúc, ở ngay trong túi linh thú, A Chiếu ghét bỏ Huyền Uyên tốc độ quá chậm, để cho nó ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, còn mình thì đi địa phương giấu rượu trong linh thuyền. Thừa dịp khi người khiêng linh tửu đi ra ngoài, nó lướt nhẹ từ cánh cửa nửa khép hờ nhảy vọt vào trong.

Trong phòng còn có vài bình linh tửu chưa có mở niêm phong, A Chiếu duỗi móng vuốt đều thu vài hũ vào trong không gian của nó, rồi mới nhảy đến trước một vò linh tửu đã mở ra. Nó phát hiện bên trong còn có nửa bình rượu, thì duỗi đầu vào uống vào một ngụm thật lớn, chếp chếp miệng, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Linh tửu này mặc dù hương vị có chút nhạt nhẽo, nhưng ở Linh thế giới đã coi như không tệ.

Đã uống xong nửa vò linh tửu rồi, A Chiếu thấy đã không còn rượu, thì mới rời khỏi.

Tốc độ của nó cực nhanh, xuyên qua ở trong linh thuyền, người tuần tra vẫn chưa phát hiện ra nó.

Đột nhiên, A Chiếu dừng lại, ngẩng đầu nhìn xem chung quanh, phát hiện nơi này là phòng khổng lồ của linh thuyền, loáng thoáng có thể nghe được tiếng nói chuyện với nhau ở trong phòng.

"... Thật sự phải làm như vậy sao?"

"Người sợ cái gì?"

"Buruu ca, không phải sợ, mà nơi này là thông đạo không gian, không nói loạn lưu trong thông đạo không gian này không ổn định, có chỗ nào mà không phải là lực không gian quá mức. Vạn nhất linh thuyền không cẩn thận đánh lên không gian loạn lưu không ổn định, nếu linh thuyền gặp chuyện không may, có lẽ chúng ta cũng bị xui xẻo thiệt hại ở trong này."

"Yên tâm, linh thuyền rắn chắc, không có việc gì."

"Thật sự?"

"Lừa người làm cái gì? Lúc trước khi chúng ta theo thiếu chủ cùng đi đại lục khác, từng đi qua chỗ không gian này, không gian loạn lưu thì có một chút, nhưng cũng không mạnh, chỉ là sẽ tạo thành một chút xóc nảy thôi, không có việc gì."

"Được rồi, đó đến lúc đó liền nghe Bưu ca an bài..."

Tiếng nói trong phòng lập tức dừng lại, tiếp theo cửa mở ra, Tả Bưu đi ra.

Người được vị linh tử trong không khí, trên khuôn mặt tục tằn cường tráng của Tả Bưu hiện ra một nụ cười thị huyết.

Sau khi Tả Bưu rời khỏi, A Chiêu mới từ trong góc đi ra, liếc mắt nhìn phương hướng Tả Bưu rời khỏi một cái, quyết định không đi chỗ nào trong linh thuyền nữa, tránh cho bọn họ làm cản.

Khi A Chiêu trở lại trong phòng, người còn trong đại sảnh và yến tiệc chưa có trở về.

A Chiêu cũng không lo lắng cho Sở Chúc, tuy rằng Yến Nhã Chính không là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không phải ngu xuẩn, tất nhiên sẽ không ra tay với Sở Chúc ở trong linh thuyền. Cái này không phải là tìm phiền toái cho chính mình sao? Ngược lại cái đám thuộc hạ ngu xuẩn tự cho là thông minh một ít kia, cũng không biết Yến Nhã Chính có thể kịp lúc phát hiện chuyện của đám ngu xuẩn này làm hay không.

【Lão đại, có rượu không?】Huyền Uyên vội vàng hỏi, giọng nói cũng không chậm rì rì giống như bình thường.

A Chiêu lấy ra một vò rượu thơm được, một móng vuốt chụp vào trong vò rượu.

Ừng ực ừng ực! Uyên Đồ Huyền Quy ngâm mình ở trong vò rượu, thiếu chút nữa biến thành một con rùa ngâm linh tửu, nhưng mà rất nhanh nó đã uống xong một vò rượu, mà vẫn chưa đã thêm, mong ngóng nói: 【Lão đại, uống ngon, còn muốn uống!】

【Thực không có tiền đồ, linh tửu này cũng chỉ là hạ cấp, mùi cũng chưa nồng, làm sao uống ngon?】A Chiêu coi thường nói.

Huyền Uyên giật mình nói:【Uống ngon như vậy, vẫn chỉ là hạ cấp sao?】

Xem bộ dạng không tiền đồ của nó, A Chiêu không khỏi có chút thương xót nó, tiểu đệ này mới sinh ra không lâu đã bị Sở Chúc triệu hồi đến Tấn Thiên đại lục. Sau đó lại luôn luôn đợi trong thâm sơn cùng cốc, cũng không trách nó thiếu kiến thức, linh tửu hạ cấp cũng có thể tôn sùng là món ngon mỹ vị. Làm lão đại, hẳn là để cho tiểu đệ thấy nhiều chuyện đời hơn.

【Đương nhiên, về sau đi đến thế giới rất cao cấp, ta cho đệ uống linh tửu cực phẩm, đó mới kêu là cực phẩm mỹ vị.】A Chiêu nói xong, chép miệng, nghĩ tới Sở Chúc là người tu luyện thủy thuộc tính, hẳn là cũng sẽ thích một loại linh tửu gì đó đi.

Huyền Uyên bị nó nói đến cực kì tâm động, nhìn không được bắt đầu mong mỏi với tương lai, nó là yêu thú thủy thuộc tính, đối với linh tửu cũng không thể cự tuyệt.

Nhưng mà, giai đoạn hiện tại cũng không ảnh hưởng nó tiếp tục uống linh tửu phẩm cấp này.

Trong lúc Huyền Uyên còn muốn quần quít lấy lão đại lại uống một vò linh tửu đột nhiên linh thuyền xảy ra một cái xóc nảy mãnh liệt, bé rùa bóp một tiếng, toàn bộ rùa đều đánh bộp ở trên tường.

Thông đạo không gian cũng không phải ổn định vĩnh viễn, ngẫu nhiên thì khi ở phía trước, linh thuyền sẽ phải chịu ảnh hưởng một ít loạn lưu không gian, đột nhiên xóc nảy lên. Người trong linh thuyền bị xóc nảy thành thói quen, từ lúc ban đầu thất kinh cho đến bây giờ đã bình tĩnh.

Nhưng mà lần này, linh thuyền xóc nảy càng kịch liệt hơn, làm cho đám người tu luyện vốn có chút cảm giác say trong nháy mắt bừng tỉnh.

"Sao lại thế này?" Yến Nhã Chính phút chốc đứng lên, trực giác xóc nảy này bất thường.

Tả Bưu vội vàng chạy tới, gấp giọng nói: "Thiếu chủ, không tốt, gặp phải không gian loạn lưu."

Sắc mặt Yến Nhã Chính đột nhiên đại biến, hai mắt nhìn chăm chăm Tả Bưu, lạnh lùng nói: "Không phải đã định vị tốt mục đích rồi sao, làm sao có thể gặp được không gian loạn lưu?"

Đã định tốt vị trí, theo lý thuyết cho dù có không gian loạn lưu, cũng chỉ là rất nhỏ, cũng sẽ không ảnh hưởng, nhưng hiện tại xem ra, làm sao chỉ là hơi chút? Căn bản chính là không gian loạn lưu đủ để phá hủy linh thuyền.

Tả Bưu há to miệng, nói: "Thiếu chủ, ta cũng không biết."

Yến Nhã Chính không dám lại trì hoãn, hẳn nói với đám người tu luyện Tấn Thiên đại lục: "Chư vị, gặp phải không gian loạn lưu, ta cần phải qua đi xem, tốt nhất các ngươi đợi ở trong này, đừng chạy loạn, nếu như linh thuyền gặp chuyện không may, chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây."

Dứt lời, Yến Nhã Chính vội vã bận rộn rời khỏi.

Nhìn thấy trên mặt Yến Nhã Chính không giống như giả bộ lo lắng, tâm của mọi người cũng nhấc lên.

Tuy rằng bọn họ không có trải qua không gian loạn lưu, mấy ngày nay lại nghe Yến Nhã Chính đề cập qua, biết chỗ lợi hại của nó. Linh thuyền con thoi loại nhỏ giống như thế này, căn bản không thể chống chọi, chỉ có thể né tránh, nếu không mọi người cùng nhau bị lực không gian trong không gian loạn

lưu xoắn chết.

Cho dù Yến Nhã Chính muốn vui đùa, cũng sẽ không lấy loại sự tình này vui đùa đi?

Sở Chúc ngồi ở trong đám người, trong lòng cũng có vài phần thấp thòm.

Không có ai rõ ràng uy lực của không gian loạn lưu hơn nàng, đời trước nàng chính là cử tử nhất sinh ở trong không gian loạn lưu, khó khăn lắm mới đến Linh thể giới, lúc ấy đường thương vòn vẹn một năm mới khỏe lại. Đến nay hồi tưởng lại, vẫn có chút sợ hãi.

Đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy A Chiêu và Huyền Uyên chạy tới nơi này.

A Chiêu nhảy vọt vài cái đã nhảy đến trên vai nàng.

Trái lại là Huyền Uyên, được một cột nước phốc phốc phốc đưa đi qua, người nghe được âm thanh nhìn đi qua, sau đó đều có chút cạn lời.

Hình ảnh này thật sự rất khôi hài, nếu không phải tình huống không đúng, bọn họ đều nhịn không được muốn cười.

Không phải không có xem qua rửa ở trong nước bơi qua bơi lại, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn đến rửa đi ở trên đất bằng, ngự sử một trụ nước thay đi bộ, loại phương thức đi đường này thật sự là hoàn toàn mới, trừ bỏ rửa ra, có lẽ yêu thú khác không làm được.

Khi Huyền Uyên đuổi tới bên người Sở Chúc, cột nước dưới thân hóa thành một giọt nước, bay vào giữa mai rửa của nó. Sau đó nó ghé vào bên cạnh Sở Chúc, bộ dạng mệt rã rời. Đoạn đường chạy tới này, không ngừng mà ngự nước, đối với một bé rửa ấu tể mà nói, thật sự là rất mệt mỏi.

Sở Chúc sờ sờ lưng nó, thu hồi nó vào trong túi linh thú.

Bên cạnh Sở Thanh Từ cũng thu Băng Mục Sư vào túi linh thú.

Những người Sở gia khác cũng làm như vậy, chỉ có ba con yêu thú có thể biến hóa là không có đi vào, mà là đi theo bên người từng chủ nhân.

Đám người Sở Khai Hào nhìn đến yêu thú ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc, nhịn không được ghé mắt, loại thời điểm này, yêu thú chưa biến hóa tiến vào trong túi linh thú thì có vẻ an toàn.

Theo linh thuyền xóc nảy càng ngày càng kịch liệt, người ở đây gần như đều ngồi không vững, ở đại sảnh trừ bỏ cái bàn và bài trí được cố định ra, cái khác đã sớm bị chất đồng đến bên cạnh, để tránh vướng chân vướng tay.

Sắc mặt người tu luyện Tấn Thiên đại lục đều thật không tốt, lo lắng linh thuyền này không thể bình an xuyên qua khu vực không gian loạn lưu, chẳng lẽ bọn họ còn chưa có đi đến Linh thể giới, thì phải chết ở chỗ này hay sao?

Trong phòng không chế của linh thuyền, trán của Yến Nhã Chính thấm mồ hôi tinh mịn, hai mắt đang nhìn chăm chăm ở phía trước, cố gắng khống chế phương hướng linh thuyền.

Hắn là chủ nhân linh thuyền, tình huống hiện tại, chỉ có hắn mới có thể khống chế được linh thuyền, thật cẩn thận đi qua ở trong không gian loạn lưu.

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Yến Nhã Chính nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hắn không tin không gian loạn lưu là bỗng dưng xuất hiện, ban đầu dùng diệu ngọc bảo giám xác định tốt vị trí, xảy ra sai sót là cực nhỏ. Cho dù là gặp được không gian loạn lưu, cũng sẽ không nguy hiểm mãnh liệt như vậy.

Sắc mặt Tà Bưu phát khổ, cẩn thận nói: "Thiếu chủ, là... thuộc hạ vốn là muốn khi ở đi qua một chỗ loạn lưu cũng không mãnh liệt, nhân cơ hội trừ bỏ nha đầu Sở gia đó, ai ngờ..."

"Vô liêm sỉ, ai cho ngươi tự chủ trương?" Yến Nhã Chính giận tím mặt.

Lúc này Tà Bưu đã là vẻ mặt hối hận, giải thích nói: "Thiếu chủ, nha đầu Sở gia đó làm hại người và thiếu phu nhân như thế, thuộc hạ thật sự là không cam lòng. Vốn tưởng là muốn nhân cơ hội quăng nàng ta ra khỏi linh thuyền, để cho nàng ta bị mất phương hướng ở trong không gian loạn lưu, nhất định không sống được, coi như là báo thù cho ngài và thiếu phu nhân..."

Nguyên nhân Yến Nhã Chính giành địa mạch Đoạn Tinh bại, xét đến cùng là Sở Chúc nhúng một tay, sau khi chuyện bại lộ, Yến Nhã Chính bị quản chế ở Tẩy Kiếm Tông, cũng không thể làm cái gì, mới bỏ qua chuyện này.

Sau đó Từ Nô Song trúng độc hôn mê, làm sao Yến Nhã Chính có thể chịu đựng? Đặc biệt độc trên người Từ Nô Song vẫn luôn chưa giải, Yến Nhã Chính tự nhiên cũng có hoài nghi, mà đối tượng hoài nghi đó là sát thủ Kiều Điện của Tấn Thiên đại lục.

Sát thủ Kiều Điện thích dùng độc, mà độc này vô cùng kì quái, Kiều Điện làm là mua bán giết người, bọn họ chỉ biết nghiên cứu độc, chưa bao giờ sẽ làm giải được. Cho dù Yến Nhã Chính tra ra được độc trên người Từ Nô Song là một trong độc – được do Kiều Điện nghiên cứu chế tạo ra, cũng không thể khẳng định thật sự là Kiều Điện đã hạ thủ. Ngược lại là theo một sát thủ trong Kiều Điện từng may mắn sống sót nói Sở Chúc rất khả nghi.

Tuy nói lấy năng lực của Sở Chúc, nàng còn không có bản lĩnh thần không biết quỷ không hay hạ độc này cho bọn hắn, nhưng Yến Nhã Chính vẫn hoài nghi không thoát khỏi can hệ với nàng.

Ân oán thù địch giữa Yến Nhã Chính và Sở Chúc cũng không phải đơn giản một hai câu là có thể xóa sạch. Bởi vì đều có điều cố kỵ lẫn nhau, vẫn luôn không có chống đối chính diện, cho nên hai người đều là đáng vẻ dường như không có việc gì, coi chuyện này làm như không có phát sinh. Nhưng mặc kệ là Sở Chúc hay là Yến Nhã Chính, trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, chỉ cần cho đối phương cơ hội, nhất định sẽ muốn giết chết đối phương, diệt trừ hậu họa.

Án theo ý tưởng của Yến Nhã Chính, tới Tinh Triệu đại lục rồi, muốn giết chết Sở Chúc, còn không phải chỉ một câu của hắn? Ở trong linh thuyền, trước mặt người tu luyện Tân Thiên đại lục thiết kế giết chết Sở Chúc, cho dù là kế hoạch có hoàn mỹ, cũng sẽ xuất hiện vấn đề, càng có khả năng sẽ đề lại nhuộc điểm.

Cho nên hắn cũng không nghĩ tới muốn ra tay với Sở Chúc ở trên đường.

Nhưng khó ngăn nổi thuộc hạ trung tâm bên người hắn nóng vội hơn cả hắn, thế nhưng muốn giải quyết Sở Chúc trước tiên, còn muốn làm cho nàng chết ở trong không gian loạn lưu, mới sẽ làm chút thủ đoạn, thế nhưng thay đổi phương hướng đi của linh thuyền, nào biết vừa đúng lúc đụng phải tiến vào trong không gian loạn lưu.

Yến Nhã Chính hiểu rõ ràng tiền căn hậu quả, thiếu chút nữa nhịn không được mà quăng thuộc hạ tự chủ trương này tiến vào trong không gian loạn lưu.

Hắn lạnh giọng nói: "Tà Buru, người đi theo ta cũng có hai mươi năm, lần này nếu có thể bình an vượt qua, thì người rời đi đi."

Thần sắc của Tà Buru chấn động, da mặt nhịn không được mà rung động kịch liệt, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu thật sâu, chưa sót đáp lại một tiếng.

Tà Buru là thuộc hạ trung tâm do chính mạch Yến gia đặc biệt bồi dưỡng ra, thuộc hạ giống như vậy có rất nhiều. Nếu đã nhận định chủ nhân thì trừ phi chết đi, nếu không vĩnh viễn sẽ không phản bội. Cũng bởi vì quá mức trung tâm, cho nên mới không thể chịu được chủ nhân đã bị một chút tổn hại, mới sẽ tự chủ trương, cho rằng có thể hoàn mỹ giải quyết kẻ địch thay chủ nhân, cũng không nghĩ tới khéo quá thành vụng.

Yến Nhã Chính không để ý đến hắn, chuyên tâm khống chế linh thuyền.

Ở trong thông đạo không gian không có cuối cùng, linh thuyền giống như một chiếc lá cây trong biển lớn, theo mãnh liệt sóng biển mà trôi đi phía trước, tùy thời có khả năng bị sóng to nhấn lên đánh tan, cắn nát, hóa thành bụi bặm biển mất.

Yến Nhã Chính không chế đến cực kì vất vả, thậm chí có thể cảm giác được ở dưới áp lực không gian, linh thuyền đã có vài chỗ tổn hại. Thật sự nếu không rời khỏi vùng không gian loạn lưu này, chỉ sợ linh thuyền thật sự sẽ bị hư hỏng, đến lúc đó mọi người trong linh thuyền sẽ chết.

Mất thấy linh thuyền sắp không gánh vác được nữa, nháy mắt Yến Nhã Chính liền làm ra một cái quyết định. Hắn dùng diệu ngọc bảo giám ở trong không gian loạn lưu, một lần nữa định vị một cái thông đạo không gian đến đại lục gần nhất, lúc này linh thuyền bị hư hỏng trực tiếp tiến lên.

Ngay tại khi linh thuyền chống chọi áp lực cực lớn vọt vào một thông đạo không gian, người tu luyện ở lại trong đại sảnh cũng rõ ràng cảm giác được linh thuyền lung lay sắp đổ.

Thần sắc mọi người đều kinh hoảng, đột nhiên, tiếng kêu sợ hãi cùng vang lên.

Mọi người nhìn lại, phát hiện tường mặt linh thuyền vô cùng cứng rắn thế nhưng bị vỡ ra, một trận gió mãnh liệt thổi vào, thổi trúng mọi người ngã trái ngã phải.

Ở trước mặt pháp tắc oai uy tự nhiên, cho dù là người tu luyện có thủ đoạn thông thiên, cũng bất lực.

Lỗ hỏng bị phá vỡ của linh thuyền càng ngày càng nghiêm trọng, có thể đoán được, cứ tiếp tục như thế, chiếc linh thuyền này sớm hay muộn phải vỡ nát.

Tệ hơn là, lại đúng lúc này, những thuộc hạ của Yến Nhã Chính đột nhiên ra tay.

Chỉ nghe được vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, vài người tu luyện Tân Thiên đại lục có khoảng cách gần mặt tường vỡ ra nhất đột nhiên bị lực hấp không gian bên ngoài hút ra khỏi linh thuyền, rồi lập tức đã bị lực nén của không gian không chỗ nào không có xoắn thành một bãi máu thịt, tình trạng tử vong cực kỳ thảm.

"Các người muốn làm cái gì?" Vài người tu luyện Tây Kiếm Tông và Tuân Hoa Tông lớn tiếng chất vấn, đều lấy vũ khí ra.

Mấy người đó không trả lời, ánh mắt của bọn họ rơi xuống bên Sở gia.

Trong lòng Sở Chúc hiểu rõ đây là nhắm vào nàng, cũng không biết là ý tứ của Yến Nhã Chính, hay là tên thuộc hạ thoát nhìn trung tâm lại thích tự chủ trương kia.

Sở Khai Hào ngăn đối phương lại, không để cho bọn họ tới gần.

Đáng tiếc bọn họ ngăn được người, lại phòng không được tình huống linh thuyền ngoài ý muốn, mặt tường linh thuyền phía sau Sở Chúc bất ngờ không

kịp phòng bị mà bị vỡ ra, Sở Thanh Từ có khoảng cách gần Sở Chúc nhất song bị hút đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Bích Tầm Châu Biến Hình.

Trên bầu trời ngoài khơi yên ả, vạn dặm không mây, ánh sáng mặt trời chiếu khắp nơi.

Một đám chim biển bay qua từ giữa bầu trời, để lại từng đường vằn ở trên mặt biển, hết thấy có vẻ tốt đẹp tường hòa như thế.

Đột nhiên, giữa bầu trời trong xanh, bỗng vỡ ra một vết nứt màu đen, trong khe nứt đó bật ra từng trận khí tức đáng sợ. Khi lan tràn đến chung quanh, thì mặt biển bình tĩnh bỗng ầm một cái rồi nhấc lên sóng to gió lớn, từng tầng sóng to đánh lên, hù dọa động vật biển gần đó. Chúng cảm giác được lực không gian đáng sợ, vội vàng nhảy lên được thật xa, rồi khỏi phiên không gian bạc nhược này.

Không lâu sau, trong vết nứt không gian hắc ám đó, phun ra một người, rồi vết nứt đó mới chậm rãi khép lại.

Sóng to xếp chồng dựng lên nhau cuốn lấy người bỏ nhào ra từ trong vết nứt không gian vào trong sóng biển, nước biển giống như máy giặt quay cuồng, người bị nước cuốn vào trong nước giống như một bộ y phục nhẹ bồng, trôi nổi dập dòn.

Tiếp theo, trong biển trống rỗng lại xuất hiện một người, trầm xuống dưới biển, bắt lấy người bị nước biển đảo lộn kéo vào trong biển, ổn định thân thể nâng trầm xuống.

Bởi vì vết nứt không gian, vùng lân cận nước biển mệnh mông cuộn trào mãnh liệt, dưới biển lại càng là dòng chảy xiết gọn sóng không ngừng, ngay cả động vật biển cũng đã trốn tránh không kịp, càng không cần phải nói là người tu luyện nhân loại. Bị cuốn vào trong đó, nếu không thể rời xa trước tiên, chỉ sợ sẽ bị cuốn vào càng sâu bên trong đáy biển, sau đó bị đó áp lực trầm trọng nghiền áp máu thịt toàn thân, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Tiếp theo lại là một con rùa nhỏ xuất hiện từ hư không, bé rùa phun ra một bọt nước, bọt nước bao chặt người sắp bị nước biển cuốn đi xuống, kèm theo cũng bao bọc luôn cả con yêu thú đang bám víu ở trên vai người kia, ngăn cách với nước biển.

Yêu thú bị bọt nước bao vây run run lông ướt sũng, bọt nước văng khắp nơi, bọt nước bay vút ở trên vách đá, trượt xuống bộp bộp.

Sau khi yêu thú phun ra một ngụm nước, thì vuren ra một cái móng vuốt dùng đệm thịt đè lên mặt người nọ, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, sắc môi nhạt gần như không còn, trong đôi đồng tử một đen một vàng không khỏi lộ ra vài phần sầu lo.

Bé rùa cũng tiến vào trong bọt khí, nhìn đến chủ nhân không có ý thức, lo lắng hỏi:【Lão đại, hiện tại chủ nhân thế nào?】

Lúc này A Chiêu tâm phiền ý loạn, giọng điệu cũng không tốt lắm:【Lão nhị, mang sáng quắc rời khỏi nơi này trước, nhanh chút!】

Nghe nói như thế, Huyền Uyên theo bản năng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một nam nhân tay ôm lấy thất lưng Sở Chúc. Ở trong nước biển xanh lam, khuôn mặt đó đẹp như ảo mộng, sắc mặt nghiêng về về lạnh lùng, lại làm cho hấn xuất trần thoát tục, phảng phất như đó là tiên nhân trên chín tầng mây. (xuất trần thoát tục: không dính bụi trần)

Ánh mắt của bé rùa trong nháy mắt bị chấn động mạnh.

Cho dù là yêu thú, cũng có thẩm mỹ, bé rùa bị Sở Chúc giáo dục rất khá, tam quan bình thường, thẩm mỹ cũng bình thường.

【Tầm Châu ca, ca thật là xinh đẹp! Giống như một nữ yêu tinh!】Huyền Uyên sợ hãi thán phục nói.

Khi Bích Tầm Châu nghe nói như thế, đúng lúc một mạch nước ngầm vọt tới, thiếu chút nữa làm cho hấn không khống chế được mà bị hất bay ra ngoài.

Hấn mặt lạnh lùng, liếc mắt trừng bé rùa không tự giác chọc xù lông người ta một cái, cố gắng bơi đi hướng lên trên.

Theo vết nứt không gian khép lại, nước biển quay cuồng chung quanh cũng dần dần yếu bớt, Bích Tầm Châu có thể thuận lợi mà dẫn dắt một người hai thú di chuyển trên mặt biển.

Rầm một tiếng, một cái đầu phá nước mà ra.

Lúc này sóng biển quay cuồng trên mặt nước đã nhỏ đi nhiều, Bích Tầm Châu nâng thân thể Sở Chúc lên, để cho đầu nàng lộ ra trên mặt biển, đồng thời bọt nước bao vây lấy nàng cũng rào rào một tiếng tan ra.

A Chiêu bám víu ở trên vai Sở Chúc như cũ, nó là yêu thú thuộc tính hỏa, trời sinh sẽ không thích nước, tuy rằng nước bình thường có uy hiếp cực nhỏ với nó, nhưng cũng có ảnh hưởng nhất định. Tại đây loại địa phương khắp nơi đều là nước này, còn không có ích bằng Huyền Uyên.

Huyền Uyên khổng chế được nước chung quanh, Bích Tầm Châu nhân cơ hội biến nước một phương thành một mặt băng di động, nâng Sở Chúc lên.

Khối băng di động chìm chìm nổi nổi ở trong nước biển, hòa cùng bầu trời đột nhiên âm trầm xuống, tình cảnh thoát nhìn có vài phần thê lương.

Bích Tầm Châu không kịp nghỉ ngơi một chút, vội vàng kiểm tra cho Sở Chúc, sau đó phát hiện tình huống của nàng rất không lạc quan.

【Tầm Châu ca, chủ nhân thế nào?】Huyền Uyên cũng lo lắng hỏi, bởi vì chúng nó và Sở Chúc ký kết là khế ước ngang hàng, loại thời điểm này trừ bỏ có thể cảm giác được nàng có nguy hiểm ra, sau khi nàng bị thương, cũng không thể chia sẻ cho nàng.

A Chiêu cũng vô cùng lo lắng, nhìn chăm chăm sắc mặt Sở Chúc không có một chút máu, ánh mắt âm trầm.

"Thân thể của nàng có bao nhiêu chỗ phá vỡ, còn có trong gân mạch còn sót lại dư uy của lực không gian, phải tỉnh dưỡng thật tốt." Bích Tầm Châu cảm thấy Sở Chúc có thể sống sót ở trong không gian loạn lưu đã là kỳ tích, thương tổn thành như vậy là bình thường.

Nếu như so với nó lúc trước, sở dĩ chịu trọng thương như vậy, cũng là bởi vì xuyên qua không gian loạn lưu.

【Vậy khi nào thì chủ nhân có thể tỉnh?】Huyền Uyên lại hỏi.

"Không biết, xem tình huống đi." Bích Tầm Châu vừa nói, vừa từ trong nhẫn không gian tìm ra vài viên đan dược, nuốt nó cho Sở Chúc.

Đáng tiếc mấy viên đan dược đều chính là linh đan trị liệu cấp thấp, có thể nhắc lên tác dụng cũng không lớn, giống như tình huống hiện tại của Sở Chúc, tốt nhất có một viên linh đan cấp chín. Nhưng mà linh đan cấp chín đã thuộc loại linh đan cao cấp, không nói Tầm Thiên đại lực không có, cho dù là đại lực Linh thể giới cũng ít có, giá cả lại xa xỉ.

【Cho nàng uống nước linh tuyền!】A Chiêu đột nhiên nói.

Bích Tầm Châu giật mình, nhớ lại bọn họ còn có thứ này, lập tức đi tìm ra một lọ nước linh tuyền, rồi nuốt cho Sở Chúc.

Sắc mặt trắng bệch của Sở Chúc quả nhiên tốt hơn rất nhiều, hơi thở cũng sẽ không còn như có như không nữa.

Ba con yêu thú thấy thế, rốt cục nhẹ thở ra, tuy rằng không có linh đan cao cấp, nhưng năng lực trị liệu của nước linh tuyền cũng không tệ. Lúc trước Bích Tầm Châu bị thương nặng như vậy, sau khi ngâm qua nước linh tuyền, có thể thức tỉnh trước mấy năm, có thể thấy được tác dụng của nước linh tuyền này, có thể gặp mà không thể cầu.

Oàng ——!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, mây đen quay cuồng, mắt thấy mưa to sắp rơi xuống.

【Trước tìm một chỗ tránh mưa!】A Chiêu nói.

Bích Tầm Châu và Huyền Uyên đáp ứng một tiếng, một đứa khổng chế nước, một người khổng chế băng, lúc này băng bồng bênh ở trên mặt biển mượn sức nâng của nước biển, lao nhanh tới trước.

Trước khi mưa rơi, bọn họ khó khăn đến được một chỗ đá ngầm.

Bãi đá ngầm – vị trí lộ ra trên mặt nước có chừng trăm trượng, thoát nhìn giống như một cái hoang đảo tối như mực, kì thực chính là bãi đá ngầm bỏ hoang. Trong bãi đá ngầm có vài cái hang động thiên nhiên, Bích Tầm Châu ôm lấy người đang hôn mê, từ trong biển nhảy lên, nhảy đến trên bãi đá ngầm.

Hắn ở tìm tìm trong bãi đá ngầm, rốt cục tìm được một cái hang động sâu mười trượng, rộng bốn trượng, cao hai trượng, vội vàng chạy đi vào.

Lúc này trên bầu trời đã rơi xuống từng giọt nước cực lớn, đập xuống bốp bốp bốp, tiếng sấm cuồn cuộn, mặt biển sóng lớn mãnh liệt, sóng biển từng đợt chụp lên đá ngầm, thế giới mưa gió rơi là tả, lập tức biến thành một mảnh trắng xóa.

Sau khi tiến vào hang động, Bích Tầm Châu từ trong nhẫn không gian lấy ra một tấm thảm lông ấm áp trải trên mặt đất, lại đặt Sở Chúc hôn mê tới trên thảm, sau đó cả người đều mệt tê liệt trên mặt đất, cuối cùng khổng chế không được mà biến trở về một con nhện nhỏ một lần nữa.

Thương thế của hắn vốn không có hết hẳn, lần này là vì Sở Chúc gặp nạn, đánh phải mạnh mẽ biến hóa, đưa nàng ra khỏi mặt biển, lại ép buộc lâu như vậy, lúc này lực lượng còn thừa trong cơ thể đã không còn có bao nhiêu, rốt cuộc không tiếp tục duy trì được hình người, nhảy mất lại biến thành một con nhện con.

Huyền Uyên nhìn ngó nó, đột nhiên nói:【Tầm Châu ca, vẫn là sau khi ca biến hóa thì xinh đẹp nhất.】

Bích Tầm Châu bước chân lảo đảo qua đi, cả giận nói:【Ta khó coi chỗ nào? Nhìn ngoại hình ta bình thường là ngọc bích, đẹp hơn người!】

Huyền Uyên buồn bực nói:【Về sau đệ trưởng thành sẽ mọc lông, trở thành lông xù, chủ nhân sẽ thích đệ đấy!】

Bích Tầm Châu kinh hãi, làm sao đứa nhỏ này lại có thể có loại suy nghĩ này đây? Con rùa lông rậm, cho dù là thần thú Huyền Vũ, vậy còn có thể nhìn sao?

A Chiếu nhảy đến bên người Sở Chúc, đuổi móng vuốt đặt ở trên gương mặt của nàng.

Lúc này, Bích Tầm Châu đã bắt đầu giáo dục bé rùa, để cho nó trăm ngàn đừng lông rậm, rùa lông xù thật sự là rất làm cho người ta khó mà chấp nhận, đó quả thực là không bình thường có được không?

A Chiếu không để ý tới hai con yêu thú đó, ngâm một cái chai đựng nước linh tuyến, nâng hai móng lên, cho nàng uống chút nước linh tuyến.

Uống xong nước linh tuyến rồi, A Chiếu lại thăm dò hơi thở của nàng, cảm giác hơi thở vững vàng hơn rất nhiều, rốt cục nhẹ thở một hơi.

Bên kia, Huyền Uyên không có tâm tư đang ủ rũ nghe Bích Tầm Châu giáo dục, nhìn thấy hành động của A Chiếu, vội vàng bò tới, hỏi:【Lão đại, chủ nhân thế nào rồi?】

【Đội nàng tỉnh lại rồi nói sau.】

A Chiếu ngồi ở trên thảm, từ trong nhẫn không gian khảy ra một cái chân gà nướng đến thơm ngào ngạt gặm nhấm.

Chân gà là vật sở hữu của A Chiếu, trừ bỏ Sở Chúc ra, đừng hòng nó chia cho người ngoài. Ở đây, hai con yêu thú có mặt khác cũng chưa tranh với nó, tự mình tìm đồ ăn đặt ở trong nhẫn không gian, trước ăn no bụng rồi nói sau.

Ăn uống no đủ, nghe tiếng bão táp bên ngoài, ba con yêu thú tiến đến một chỗ nói chuyện lần này.

【Lão đại, lúc ấy phát sinh chuyện gì?】

Trong khoảng thời gian này, Ngọc Bích Băng Nhện vẫn luôn ở trong túi linh thú, lúc đó nó cũng không rõ ràng lắm tình huống bên ngoài. Nếu không phải nó đột nhiên cảm giác được Sở Chúc gặp nguy hiểm, vội vàng bước ra từ trong túi linh thú, không chừng Sở Chúc đã bị mạch nước ngầm trong biển cuốn xuống đáy biển.

Nghe đến đó, con tức của A Chiếu cũng lớn lên cực đại.

【Gặp phải mấy tên đầu óc có hớ.】

Sau khi nghe xong A Chiếu nói chuyện, mặc kệ là Ngọc Bích Băng Nhện hay là Huyền Uyên, đều tức giận đến không chịu được, đồng thời cảm thấy những người đó đầu óc có hớ. Hơn nữa đầu óc càng hớ chính là Yên Nhã Chính có được đám thuộc hạ này, không chỉ có hớ người khác, cũng hớ người một nhà. (hớ: còn có nghĩa là lừa gạt, hãm hại.)

Tuy nói Sở Chúc và Sở Thanh Từ lúc ấy xui xẻo bị cuốn ra khỏi linh thuyền, nhưng nhìn tình huống chiếc linh thuyền đó, có lẽ đã không thể bình an đến một đại lục nào đó. Tình huống người trong linh thuyền và bọn họ cũng không khác nhau lắm, chỉ sợ cũng cừu tử nhất sinh, có thể sống sót hay không, hoàn toàn dựa vào vận khí và thực lực của chính mình.

【Quả nhiên lúc trước nên giết hần!】Bích Tầm Châu lạnh lùng nói.

Ban đầu chúng nó dự tính là lợi dụng Yên Nhã Chính để bình an tiến vào Linh thế giới, tốt hơn bọn họ mạo hiểm một mình tiến vào thông đạo không gian. Đến Linh thế giới, đến lúc đó Linh thế giới to lớn, cũng không sợ chỉ là một cái Yên gia, nào biết đầu còn chưa tới Tinh Triệu đại lục thì xảy ra loại chuyện này.

Sát tâm của ba con yêu thú đối với Yên Nhã Chính chỉ có tăng chứ không giảm, nhưng mà nhìn đến mưa rền gió dữ bên ngoài, còn có sóng to không ngừng mà đánh vào bãi đá ngầm, nháy mắt lại ủ rũ.

【Lão đại, đây là chỗ nào?】Hai con yêu thú hỏi.

A Chiếu liếc mắt nhìn chúng nó một cái:【Làm sao ta biết được?】

Được rồi, đều là mới đến, quả thật không biết.

Bão táp vẫn luôn giăng co ba ngày, ba ngày sau mới trong.

Mà Sở Chúc cũng hôn mê liên tục ba ngày, sau ba ngày bị đổ nước linh tuyến, rốt cuộc yếu ớt tỉnh lại.

Khi Sở Chúc tỉnh lại, thì nhìn thấy tiểu yêu thú ghé vào bên má nàng nhắm mắt dưỡng thần, cái đuôi lông xù thường xuyên đá hai cái, lỗ tai ngẫu nhiên run lên một chút, vô cùng đáng yêu.

Thần sắc của Sở Chúc nháy mắt trở nên nhu hòa, nhịn không được đuổi tay khe khẽ chạm vào cái lỗ tai đó.

Giống như mỗi lần khi gặp phải đại kiếp nạn sinh tử, chỉ cần có A Chiêu ở, nó đều sẽ toàn lực bảo vệ nàng, cũng không biết có phải nó nợ nàng hay không.

Lần này khi bị cuốn vào không gian loạn lưu, Sở Chúc bắt đầu đã phát hiện, mình lại sắp lặp lại chuyện đời trước trải qua, phải xui xẻo một lần nữa, nhưng lại liên lụy đến Sở Thanh Từ. Điều này làm cho trong lòng nàng có chút áy náy, cho nên lúc ấy nàng dùng hết toàn lực, đẩy Sở Thanh Từ ra khỏi phương hướng lao tới không gian loạn lưu. Mặc kệ Sở Thanh Từ sẽ gặp phải cái gì, nói chung vẫn tốt hơn so với ở trong không gian loạn lưu bị xoắn thành một bãi máu thịt.

Sau khi đẩy Sở Thanh Từ ra bên ngoài, nàng đã bị vòng xoắn của không gian loạn lưu dồn ép, nếu không có A Chiêu bảo vệ nàng, Sở Chúc chỉ sợ thân thể xương cốt đều đã bị lực lượng trong không gian loạn lưu cắn nát, càng không cần nói tìm kiếm được địa phương an toàn ở trong không gian loạn lưu, phá vỡ không gian rồi khỏi.

Cũng là ý vào có A Chiêu, Sở Chúc mới có thể đẩy Sở Thanh Từ ra bên ngoài, bằng không... nàng cũng không thể khẳng định có thể vì sống sót, kéo theo Sở Thanh Từ cùng nhau hay không. Dù sao con người ở dưới tuyệt cảnh, rất nhiều lựa chọn cần bản không chịu được khảo nghiệm.

A Chiêu thấy nàng tỉnh lại, một đôi di đồng tử nhìn chằm chằm nàng, sau đó kêu ngạo mà quay mặt đi, không để ý tới nàng.

Lúc này Sở Chúc cả người đều vô cùng đau đớn, nội tạng lại càng tổn hại nghiêm trọng, như là đánh vào nhau, động một chút đều vô cùng đau đớn, nhưng trên mặt nàng vẫn là nhin không được lộ ra tươi cười.

"A Chiêu, tức giận sao?" Sở Chúc nhẹ giọng nói, tiếng nói khàn khàn mà suy yếu.

A Chiêu xoay người, chỉ cho nàng một cái móng, còn có một cái đuôi.

Sở Chúc lại nhin không được cười, cười cười, ánh mắt liền rũ xuống, lại bắt đầu buồn ngủ.

Mãi cho đến khi trong miệng đột nhiên có một cổ chất lỏng đầy linh khí chảy vào, đầu óc cũng thanh tỉnh vài phần, nàng mở to mắt, thì nhìn thấy tiểu yêu thú dùng hai móng vuốt nâng đỡ cái chai cho nàng uống nước linh tuyến. Tuy rằng động tác thoát nhìn rất buồn cười, lại đáng yêu đến bất ngờ, cũng làm cho lòng của nàng mềm mại.

Sau khi uống xong nửa bình nước linh tuyến, Sở Chúc khàn khàn nói: "A Chiêu, cảm ơn."

A Chiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, lại xoay người, chỉ chừa cái móng và cái đuôi cho nàng.

Đối với chuyện lần này, trong lòng A Chiêu cũng vô cùng buồn bực, nó vẫn luôn thấy rằng Huyền thể giới là thể giới cấp thấp không có gì nguy hiểm, cũng tốt dùng để rèn luyện nàng, để cho nàng có thể trưởng thành ở trong nghịch cảnh. Nhưng cho tới bây giờ nó không nghĩ tới, thể nhưng sẽ bị vài tên nhân loại đầu óc có hồ hãm hại, cuối cùng Sở Chúc còn đem cơ hội cho người khác, đặt mình vào trong nguy hiểm.

Nếu không phải hiện tại thực lực của nó chỉ có một phần của bản thể, cũng sẽ không trở nên chật vật như vậy.

Một bàn tay khoác lên trên cái đuôi của nó, A Chiêu rút rút cái đuôi, cuối cùng vẫn là không có rút ra, tùy tay người nào đó khe khẽ đặt lên.

Sở Chúc tinh thần thật không tốt, sau khi tỉnh lại trong chốc lát, liền nhắm mắt lại, thậm chí không kịp hỏi Huyền Uyên và Bích Tầm Châu ở nơi nào.

Đợi khi Sở Chúc lại tỉnh lại, thì đột nhiên nhìn thấy một gương mặt tiên khí bức người, đẹp đến tuyệt nhất thế gian.

"Tầm Châu..."

Nam nhân mặc một bộ tuyết y lụa mỏng bằng băng quay đầu nhìn qua, mi của hắn, mắt của hắn, mũi của hắn, môi của hắn... Giống như không có một chỗ nào là không hoàn mỹ, giữa trán vương vấn vẻ ngạo khí băng lãnh nhân nhật, đã xinh đẹp lại băng lãnh. Nếu đó là một nữ nhân, tuyệt đối là tiên nữ trên trời, cổ tình cũng là một nam nhân...

Sở Chúc dõi theo ngực bằng phẳng của hắn, lại cảm thấy đáng tiếc.

Xinh đẹp như vậy, vì sao không phải một muội tử chứ?

Nhưng mà nhìn nhện luôn luôn đều là đẹp tuyệt nhân gian, Bích Tầm Châu là con nhện nhện công (đực), xinh đẹp cũng không kém hơn nữ yêu tinh.

"Người cảm thấy thế nào?" Bích Tầm Châu hỏi, giọng nói là một loại trong trẻo lộ ra tuyệt đẹp, cao thấp khó phân.

Sở Chúc về mặt đau khổ nói: "Toàn thân đều đau, có khả năng phải nằm cả tháng mới được."

Bích Tầm Châu không nói cái gì, cho nàng một ít nước linh tuyến, nói: "Có nước linh tuyến ở đây, tuy rằng chậm một chút, hắn là rất nhanh có thể khỏi hắn."

Sở Chúc cực kì khó chịu, chỉ phải nói chuyện để dời đi lực chú ý: "Đúng rồi, Tầm Châu, huynh biến hóa khi nào?"

Bích Tầm Châu thần nhiên nói: "Ta đã sớm biến hóa, lần trước bị thương quá nặng, vẫn luôn không thể ngưng tụ lực lượng biến hóa, chỉ có thể duy trì bộ

dạng bản thể. Lần này bởi vì người có nguy hiểm, ta chỉ có thể mạnh mẽ hóa thành hình người, thuận tiện chiếu cố người."

Bằng không ba con yêu thú đều không biến hóa, cho nàng uống chút nước linh tuyền đều phiền toái, cho nên Bích Tầm Châu đành phải chống đỡ biến hóa chăm sóc nàng, tuy rằng tiêu hao lực lượng có vẻ nhiều, nhưng cuối cùng cũng tốt hơn ba con yêu ép buộc đi?

Sở Chúc về mặt cảm động nói: "Tầm Châu, huynh thật sự là một nam nhân tốt hiền lành."

Bích Tầm Châu: "... ..." Nam nhân tốt hiền lành là cái quý gì?

A Chiêu và Huyền Uyên từ trở về bên ngoài, đứng lúc nghe nói như thế, ánh mắt quý dị nhìn gương mặt xinh đẹp tiên khí mười phần đó của Bích Tầm Châu.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bích Tầm Châu Hiền Huệ.

Bích Tầm Châu quả thật là một nam nhân tốt vô cùng hiền lành.

Hoặc là nói, là một yêu thú tốt hiền lành. (hiền lành: hiền huệ, đức hạnh là những từ dùng để ngợi khen phụ nữ)

Trong khoảng thời gian Sở Chúc bị thương này, đều là Bích Tầm Châu chăm sóc cho nàng, không chỉ có chăm sóc nàng, còn phải chiếu cố ba bữa cho hai con yêu thú khác. Nếu như không nhìn gương mặt mỹ nhân và khí chất lạnh như băng của hắn, sẽ cho người ta một loại ảo giác là người đàn ông bếp núc gia đình vô cùng hiền lành.

Bởi vì Sở Chúc bị thương, hơn nữa vị trí bọn họ đang ở là một vùng biển không biết tên, bốn phía đều là nước, nhìn không thấy bờ biển, vì thế liền quyết định ở chỗ này chờ Sở Chúc dưỡng thương khỏe rồi mới rời khỏi.

Bọn họ ở trong hang động trên bãi đá ngầm như cũ.

Bích Tầm Châu lục tìm ở trong nhẵn không gian, lấy ra một ít thứ không ra gì để trang trí hang động, rất nhanh đã trang trí một cái hang động trở trọi giống như một cái phòng ngủ loại nhỏ. Vì để cho Sở Chúc nằm được thoải mái, hắn dùng mấy tấm hòa phù cấp một để xoa tan ẩm ướt trong không khí, khiến cho bọn họ cho dù đang ở trên bãi đá ngầm trong biển, cũng giống như đang trên đất liền.

Vì năng lực động thủ của Bích Tầm Châu rất đáng khen.

Đời trước Sở Chúc đã biết Bích Tầm Châu có bao nhiêu hiền lành, nhìn hắn trong thời gian ngắn ngắn trang điểm sơn động đơn sơ thành như vậy, cũng không kỳ quái, nhưng đứa nhỏ đơn thuần Huyền Uyên thì cực kỳ giật mình.

【Tầm Châu ca, ca thật tinh tế lợi hại!】Huyền Uyên nói chậm rì rì, giọng điệu non nớt.

A Chiêu rất bình tĩnh, ấn móng vuốt bày tỏ, làm tiểu đệ, có khả năng không phải là nên sao?

Chỗ lợi hại của Bích Tầm Châu không chỉ có ở cái này, còn ở việc hắn có một tay kỹ năng nấu nướng giỏi.

Sau khi ở lại trong bãi đá ngầm, thức ăn của bọn họ lập tức đã sửa lại là các loại hải sản, không chỉ có hải sản phổ thông, còn có yêu thú cấp thấp trong biển. Chỉ cần thoạt nhìn ăn ngon, A Chiêu và Huyền Uyên đều đã chạy tới bắt. Vừa đúng lúc Huyền Uyên là yêu thú thuộc tính thủy, tuy rằng bây giờ còn là một ấu tể rùa, thực lực không mạnh, nhưng không ngăn nổi sau lưng nó có một con yêu thú thực lực khó lường nổi gió cho giặc.

Mấy ngày gần đây, đều là Bích Tầm Châu ở lại trong hang động chăm sóc cho Sở Chúc hành động không tiện, hơn nữa phụ trách một ngày ba bữa cho bọn họ, mà A Chiêu và Huyền Uyên thì lại chạy đi ra ngoài phóng túng, thuận tiện gây tai họa cho yêu thú và động vật trong biển.

Đối với Bích Tầm Châu thậm chí có một tay kỹ năng nấu nướng giỏi, tất cả mọi người kinh ngạc —— đời trước Sở Chúc đã kinh ngạc qua, đời này cũng không kinh ngạc, nhưng mà vẫn là làm ra vẻ.

Bích Tầm Châu lơ đãng nói: "Ta cũng từng ở trong thế giới nhân loại sinh hoạt qua, học chút kỹ năng không phải bình thường sao?"

Yêu thú đã biến hóa giống như Bích Tầm Châu, lại con là yêu thú cấp mười hai cao cấp, từng vô cùng nỗ lực nỗ lực. Sau khi biến hóa dưới cơ duyên xảo hợp, đã sống qua một đoạn thời gian ở trong xã hội nhân loại.

Chẳng qua, Bích Tầm Châu có thể dưỡng thành bộ dạng hiền lành như vậy, cũng có liên quan với đoạn thời gian hắn sinh sống ở xã hội nhân loại. Sở Chúc cảm thấy, lúc trước nhất định là Bích Tầm Châu bị nhân loại lừa, nếu không sẽ không học loại kỹ năng cuộc sống này, người lừa hắn căn bản chính là đưa hắn phát triển theo phương hướng công việc quản gia của nữ tử phẩm nhân.

Có lẽ là do bộ dáng thật đẹp của Bích Tầm Châu, đối phương tưởng lầm hẳn là một nữ tử, nên mới dạy hẳn kỹ năng công việc quản gia của nữ tử phạm nhân này.

Ở trong một đoạn thời gian rất dài, Bích Tầm Châu căn bản không phát giác khác thường, cứ bồi dưỡng mình như vậy.

Cho nên Sở Chúc nói hẳn là nam nhân tốt hiền lành thật đúng là chưa nói sai.

Không thể không nói, có một yêu thú hiền lành như vậy ở đây, thật sự là đồng bọn tốt làm bạn lữ hành, ít nhất ở cái ăn, một đám yêu thú cũng chưa bạc đãi qua chính mình.

Sở Chúc nằm ngay đơ sau nửa tháng, rốt cục có thể miễn cưỡng ngồi dậy.

Sắc mặt của nàng vẫn là vô cùng tái nhợt, tôn lên dung nhan tiều tụy đáng yêu, cả người thoạt nhìn càng nhu nhược, làm cho người ta chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn không được mà lòng sinh thương tiếc, không đành lòng để nàng chịu tội.

Ít nhất khi Bích Tầm Châu nhìn đến nàng là thương tiếc, đợi sau đó phản ứng kịp, thì sắc mặt cũng có chút đen.

Kỳ thực đại đa số yêu thú cũng không thêm để ý tướng mạo da thịt, mà càng chú trọng thực lực, khi bộ dạng một người có thể làm cho yêu thú đều không tự chủ được mà sinh ra thương tiếc, năng lực này quả thực nghịch thiên.

Ngay từ đầu Bích Tầm Châu còn tưởng là ảo giác của mình, chịu ảnh hưởng khế ước mà thôi, đợi sau đó hẳn phát hiện Sở Chúc có thể sử dụng cái bộ dạng này lừa gạt được rất nhiều yêu thú, thì mới hiểu được đây quả thực chính là kỹ năng thiên phú của Sở Chúc.

Ngay cả yêu thú nhìn cũng không tự chủ được mà thương tiếc yêu mến, càng không cần phải nói nhân loại thích trông mặt mà bắt hình dong.

Bích Tầm Châu nhìn không được thương tiếc Sở Chúc, vì thế chăm sóc được càng dụng tâm, đặc biệt ở cái ăn.

Đối với người tu luyện mà nói, kỳ thực bị thương da thịt rất dễ khỏi hẳn, cho dù là xương cốt dập nát, nội tạng tổn hại, một viên đan dược hoặc là nước linh tuyến đủ để trị liệu. Nhưng cổ tình lần này Sở Chúc gặp được không gian loạn lưu, chỗ đáng sợ nhất của không gian loạn lưu là ở, khi nghiền áp thân thể con người, còn có thể dễ lại lực không gian ở trong gân mạch, những thứ lực không gian này không dễ loại trừ, khiến cho tốc độ thương thể khỏi hẳn cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

Không có linh đan trị liệu cao cấp tương ứng, chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất, làm cho lực không gian trong gân mạch tự mình chậm rãi thoái lui, cái này cần một đoạn thời gian mới được.

Sở Chúc dựa vào gối mềm, nhìn Bích Tầm Châu đang may vá y phục, tư duy phóng ra, có chút không đành lòng nhìn thấy.

Bích Tầm Châu đang may vá là quần áo của Sở Chúc, rõ ràng nhìn chính là mỹ nam tử tiên khí mười phần, nhưng động tác may vá khéo léo phá lệ thành thạo, thấy cổ quái thế nào ấy.

Mặc kệ qua bao lâu, Sở Chúc đều không thể thích ứng loại tương phản mãnh liệt này của Bích Tầm Châu.

Đương nhiên, Bích Tầm Châu như vậy lại là tốt nhất, là đồng bọn cực tri kỷ.

Ngoài cửa động truyền đến tiếng động, Sở Chúc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai con yêu thú một trước một sau trở về.

Con lông xù cực kì linh hoạt, nhảy vài cái liền đến trong lòng Sở Chúc, ngoài ra còn con khác thì lại ngự sử cột nước đi tới, kỳ thực tốc độ cũng không chậm, nhưng chính là do bé rùa làm ra lại có một loại hiệu quả thị giác chậm rì rì.

【Tầm Châu ca, hôm nay nướng cá mực ăn.】Huyền Uyên há mồm liền gọi com.

Bích Tầm Châu buông y phục khâu được một nửa, tiếp nhận nhãn không gian, nhìn đến nguyên liệu nấu ăn trong nhãn không gian, thì biết hai đứa này hôm nay đi đâu.

Bích Tầm Châu là một băng sơn mỹ nhân, bình thường không có việc gì mà nói, thì không thích nói lời vô nghĩa.

Lần này hẳn cũng không dong dài, trước quăng một tấm hỏa phù đến trong lò, đặt lên một nồi nước linh tuyến, lại quăng chút linh thảo bổ dưỡng, linh quả đi vào, bắt đầu hầm canh.

Sở Chúc là người trù sinh, thích lo trước khỏi họa, cho nên trong nhãn không gian của nàng cái gì đó cũng có, thượng vàng hạ cám, chỉ có không thể tưởng được, không có không tìm thấy. Cho nên khi Bích Tầm Châu tìm ra nồi bát bôn muốn và bộ đồ ăn linh tinh các loại ở trong nhãn không gian, tuyệt không kỳ quái, hòa phù cần cho nấu com lại không ít.

Một lát sau, trong sơn động liền bay ra đầy hương vị thức ăn.

Sở Chước hiện giờ vẫn là một phé nhân, không có việc gì làm, vì thế chỉ ngồi ở chỗ kia chải vuốt bộ lông cho A Chiêu.

A Chiêu đối cái này vô cùng thích, hưởng thụ ghé vào trên đùi nàng, ngón tay nàng như cái lược lướt qua bộ lông trên lưng, thoải mái đến buồn ngủ.

【Chủ nhân, hôm nay người thế nào?】Huyền Uyên chậm rì rì bò đến trên thảm, mở miệng hỏi.

"Đã tốt lên rất nhiều, hôm nay các em đi đâu?" Sở Chước vươn tay sờ sờ ở trên mai rùa của nó, cười hỏi.

Vì thế Huyền Uyên liền nói địa phương hôm nay chúng nó đi với bọn họ, do Bích Tầm Châu thuật lại cho Sở Chước nghe, nếu không nàng trừ bỏ có thể mơ hồ cảm giác được cảm xúc của kẻ ước thú ra, thật đúng là nghe không hiểu lời nói của chúng nó.

Giữa yêu thú với nhau có thể trao đổi mà không để ý chủng tộc, nhưng giữa nhân loại và yêu thú chưa biến hóa, thật đúng là không thể trao đổi.

Hôm nay A Chiêu và Huyền Uyên đi địa phương có chút xa.

Mấy ngày nay, tuy nói hai yêu thú này thường xuyên ở bên ngoài phóng túng tìm thức ăn, nhưng mà cũng là tìm hiểu hoàn cảnh chung quanh, xem xét tình huống phiên đại lục này. Rất nhanh thì đã tìm tòi triệt để vùng biển chung quanh, biết được vùng biển này trừ bỏ đá ngầm ra, chính là nước biển, một mảnh mờ mịt, nhìn không tới cuối cùng, nếu muốn tra xét ra xa, còn phải tốn càng nhiều thời gian.

Bây giờ Sở Chước còn không thể hành động, chúng nó cũng sẽ không chạy đi quá xa.

Nhưng mà hôm nay, bọn họ tìm được một hòn đảo.

Sở Chước cảm thấy hứng thú hỏi: "Đảo đó lớn không?"

【Thoạt nhìn coi như lớn đi.】Huyền Uyên nói:【Trên đó linh khí rất đầy đủ, nhưng mà giống như không có người.】

Sở Chước ừ một tiếng, vừa vuốt lông vổ về A Chiêu, vừa suy tư về phiên đại lục này là nơi nào, cũng không biết đòi trước nàng đã tới hay không.

Bích Tầm Châu đã nướng xong cá mực bùng lên, hỏi: "Huyền Uyên, đệ có hỏi yêu thú trong biển, phiên đại lục này là đại lục gì không?"

【Không có, lân cận trong vùng biển này cũng không có yêu thú mở trí nào.】

Nghe xong, Sở Chước và Bích Tầm Châu đều có chút thất vọng, nhưng mà cũng chỉ là một ít, dù sao cuối cùng cũng sẽ biết rõ ràng.

Một người ba yêu bắt đầu giải quyết cơm chiều của bọn họ.

Sở Chước đang bùng nồi nấu canh hải sản dùng nước linh tuyến, hương đó vị quả thực tuyệt nhất, nhìn không được hưởng thụ neho ánh mắt lại. Nước linh tuyến có tác dụng thật lớn, trực tiếp dùng nó để hầm canh, có thể làm đồ ăn bình thường nhất thành mỹ vị tuyệt đỉnh, càng không cần phải nói nguyên liệu A Chiêu và Huyền Uyên mang về để nấu ăn đại đa số cũng không kém.

Cuối cùng một người một chén canh, giải quyết nồi canh hải sản.

Như thế lại qua mấy ngày, rốt cuộc Sở Chước có thể đứng lên.

Nàng quyết định ra ngoài đi dạo một chút.

Bích Tầm Châu thấy nàng khó khăn đi ra ngoài, thì đỡ lấy tay nàng, đột nhiên cảm giác được cái gì, Bích Tầm Châu quay đầu nhìn lại, chống lại một đôi dị đồng tử u ám.

Bị lão đại nhìn mà cả người rét run, Bích Tầm Châu không khỏi buông Sở Chước ra.

Sau khi buông ra, thì thấy A Chiêu chỉ nhảy vài cái đã đến trên vai Sở Chước, bé rùa cũng ngượng nước theo kịp, bỏ một con nhện Bích Tầm Châu ở lại trong hang động.

Sở Chước một chút cũng không cảm giác được tình huống kẻ ước thú, lấy Toái Tinh kiểm tra làm gãy ba-toong, leo lên địa phương cao nhất của bãi đá ngầm, ngắm nhìn vùng biển này.

Xa xa trời quang vạn dặm, bầu trời trong xanh, mặt biển thì bình tĩnh, sóng biển dưới ánh mặt trời nổi lên kim quang.

Đây là một vùng biển vô cùng bình tĩnh lại bình thường, không có gì đặc thù, căn bản không thể nào phán đoán nó là chỗ nào.

Gió biển ập vào mặt, thời tiết đẹp trời, nhìn mặt biển vô tận, tâm tình cũng không khỏi thoải mái vài phần.

Bích Tầm Châu mang theo một cái giỏ thức ăn đi tới.

Trong giò thức ăn là một loại bánh ngọt dùng thực vật trong biển làm ra, màu xanh ngọc bích như nước biển, trong suốt long lanh, hương vị trong veo, A Chiêu và Huyền Uyên đều vô cùng thích, ăn đến không ngừng đâu.

Sở Chúc ăn một miếng, thì không ăn nữa, mà là nhìn về phía vùng biển xa xa, hỏi: "Tầm Châu, địa phương chúng ta xuất hiện tại vùng biển của đại lục này là nơi đó sao?" Nàng chỉ vào một nơi nào đó.

Bích Tầm Châu xem qua, gật đầu nói: "Đúng vậy, ta có thể cảm giác được nơi đó là một chỗ không gian hơi bạc nhược, thường xuyên sẽ có vết nứt không gian xuất hiện, vùng biển chung quanh đều bị nó ảnh hưởng, dưới biển lại là mạch nước ngầm không ngừng, vùng chung quanh đây cũng không có động vật biển khổng lồ nào."

Rốt cuộc Sở Chúc hiểu rõ ràng vì sao bọn họ sinh hoạt dưỡng thương ở trong này lâu như vậy, cũng không có gặp phải động vật biển khổng lồ, càng không cần phải nói là con thuyền. Có lẽ người của phiến đại lục này đều biết nó nguy hiểm, cho nên thuyền sẽ không đi qua đây.

Đại khái hiểu rõ khu vực chung quanh, Sở Chúc lại trở về hang động dưỡng thương vài ngày, thẳng cho đến khi thương thế trên người khỏe lại bảy tám phần, thì quyết định rời khỏi chỗ ở bãi đá ngầm gần một tháng.

Mục đích của bọn họ phải đi là đảo A Chiêu và Huyền Uyên phát hiện.

Sở Chúc tìm tìm từ trong nhãn không gian, tìm ra một chiếc thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ này là luyện chế phẩm bình thường nhất, ngay cả linh khí cấp một cũng không thể gọi, phỏng chừng một con yêu thú cấp thấp cũng có thể làm cho nó tan nát. Nhưng mà khu vực chung quanh không có động vật biển khổng lồ, tạm thời dùng thật ra cũng không sao.

Sau khi một đám người lên thuyền, lại do Huyền Uyên sẽ ngự nước ngự sử nước biển, phụ giúp thuyền nhỏ đi tới trước.

Đại khái sau một ngày, rốt cuộc bọn họ nhìn đến đảo trên biển.

Vừa tiếp cận, thì cảm giác được một trận linh khí ập vào mặt, lỗ chân lông cả người đều thư giãn mở ra.

Thuyền dừng lại ở trên bờ cát rồi, Sở Chúc và ba con yêu đều rời thuyền, Sở Chúc vẫy tay thuận tiện thu thuyền nhỏ vào trong nhãn không gian.

Trên bờ cát có rất nhiều dấu chân rùa biển sinh sống, khắp nơi đều là trứng rùa biển, giữa bầu trời là mấy con chim biển đang bay lượn, ngẫu nhiên sẽ có chim biển lao xuống dưới, ngậm lấy một cái trứng rùa biển nuốt vào, một lần nữa bay lên bầu trời.

Đảo này kỳ thực cũng không lớn, từ giữa bầu trời cúi đầu nhìn xuống, giống như trăng rằm uốn cong nằm ở trên mặt biển màu xanh lam, trên mặt đầy đặc thực vật xanh lá, nhìn không ra có cái gì khác biệt.

Nhưng linh khí trên đảo quả thật như Huyền Uyên nói lúc trước, vô cùng nồng đậm.

Càng là đi vào bên trong đảo, linh khí trong không khí càng đậm, tùy ý có thể thấy được linh thực mọc khả quan, hơn nữa phẩm chất cực cao.

Sở Chúc nhìn đến những linh thực này, không khỏi có vài phần vui sướng, đã nghĩ đảo vài cọng linh thực cao cấp trồng đến trong chậu hoa của nàng.

Nay trong chậu hoa của nàng còn trồng vài cọng cỏ biến hóa, còn có một chút linh thảo ở trên cấp sáu, số lượng cũng không nhiều. Cách mỗi một đoạn thời gian, Sở Chúc đều đã thay linh thạch cho chậu hoa, tưới lên chút nước linh tuyến, để cho chúng nó mọc càng ngày càng tốt.

Khi phát hiện quả Du Sương thuộc tính băng treo đầy một mặt nham thạch, Bích Tầm Châu cực kì vui vẻ.

Đây mây Du Dương là một loại linh thực cấp sáu băng hệ, trái cây chỉ có lớn cỡ ngón tay cái, bề ngoài phủ một tầng băng sương, ăn vào có vị mát lạnh như băng thấm thấu, là một trong những linh hồn quả yêu thú băng hệ thích ăn.

Tiếp theo, lại gặp được vài gốc Viêm Long Chu Quả cao nửa người, đây là một loại linh thực cấp bảy thuộc tính hỏa, bề ngoài đỏ rực, dưới ánh mặt trời, ngoài da làm như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

A Chiêu nhào đi qua, nhảy vài cái lên đến trên cây, a ô mấy ngụm thì gặm nhấm được mấy trái Viêm Long Chu Quả.

Đương nhiên, này trên đảo nhiều nhất vẫn là linh quả thuộc tính thủy, dù sao cũng là sinh trường ở trên hải đảo, hoàn cảnh quyết định thuộc tính đại đa số linh thực, đưa tới trên hải đảo này cũng là lấy linh thực thuộc tính thủy chiếm đa số.

Một người ba yêu vội vàng gặm nhấm linh quả, hái linh quả.

Sở Chúc nhặt lên một trái linh quả, vừa vào miệng liền tan, nước trái cây trong veo trơn nhập yết hầu, quả thực là hưởng thụ hiếm có.

Xem ra hải đảo này vẫn không tệ.

Ăn xong linh quả, bọn họ mới bắt đầu thăm dò hải đảo.

Hải đảo không quá lớn, thời gian nửa ngày thì để bọn họ đi hết, rất nhanh thì quay lại địa phương sinh trưởng rất nhiều linh thực.

"Thoạt nhìn giống như không có gì đặc biệt." Bích Tầm Châu nghi hoặc nói, đối với linh khí nồng đậm trên đảo có chút khó hiểu, không rõ linh khí này là từ đâu tới.

"Có lẽ dưới đảo có một cái linh mạch?" Sở Chúc suy đoán nói.

Ba con yêu thú theo bản năng nhìn về phía dưới chân bọn họ, chỉ nhìn được cỏ xanh xanh mơn mơn.

A Chiêu dùng móng vuốt vồ vồ cỏ đó, trong mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa, cảm thấy đảo này vô cùng không đơn giản, có lẽ dưới đảo này còn có bí mật gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Âm Cát Dị Thủy.

Mất thấy sắc trời đã tối, chuyện thăm dò khác thường của hòn đảo chỉ có thể đẩy đến ngày hôm sau.

Tuy rằng làm người tu luyện không ngủ mấy ngày cũng không thành vấn đề, nhưng Sở Chúc vẫn có thói quen buổi tối đi ngủ như bình thường, như thế cũng có thể điều tiết tinh thần, không đến mức rất mệt mỏi bởi vì ngày ngày tu hành.

Sở Chúc treo hai linh đăng (đèn) do Kim Cơ Môn rèn ra ở trên cây bên cạnh, đều chiếu sáng lên phạm vi trong vòng trăm mét, thoáng như ban ngày.

Bích Tầm Châu đang làm bữa tối cho bọn họ, lập tức trong không khí tràn ngập mùi thơm thức ăn, Sở Chúc và hai con yêu thú chỉ ngồi ở bên cạnh đợi ăn, thường xuyên làm trợ thủ cho Bích Tầm Châu.

Hôm nay Bích Tầm Châu muốn làm cá nướng đá phiến, tôm hùm nướng, hẳn tìm được một khối muối thạch bằng phẳng, loại muối thạch này rất thông thường ở rìa đảo. Tiếp theo đem cắt lát cá xếp đặt lên trên muối thạch đang cháy đến nóng bỏng, rất nhanh thì phát ra thanh âm xèo xèo, sau khi cá lát được nướng đến béo ngậy, ánh vàng rực rỡ, lại quét lên tương hoa quả làm thành từ linh quả.

Linh quả này trên đảo rất nhiều, linh quả ở trên cấp năm cũng không ít, đã là vật vô chủ, tự nhiên là có bao nhiêu thì hái bấy nhiêu.

Rất nhanh thì đã làm xong một khay cá nướng, Bích Tầm Châu chia làm ba phần, Sở Chúc, A Chiêu, Huyền Uyên mỗi người một phần. Cá xắt lát nướng được ngoài giòn trong non mềm, da ánh vàng rực rỡ, cắn một cái tươi non nhiều nước. Trong muối thạch mang chút hương muối mặn kỳ lạ thấm thấu vào trong thịt, bên ngoài lại được quét nước linh quả trong chua có ngọt, làm cho đầy mỡ trong thịt cá và vị chất của muối thạch dung hợp hoàn mỹ lại với nhau, biến thành một vị khác loại, quả thực ăn một lần thì không dừng lại được.

"Ăn ngon!" Sở Chúc dựng thẳng ngón cái với Bích Tầm Châu.

【Ăn ngon!】Huyền Uyên cũng khích lệ theo, Tầm Châu ca quả nhiên hiển lãnh.

A Chiêu cúi đầu ăn, không nói chuyện, theo biên độ đong đưa cái đuôi của nó có thể thấy được nó cũng vô cùng vừa lòng.

Trên mặt Bích Tầm Châu vẫn luôn giữ vẻ cao ngạo băng lãnh, chỉ có trong mắt để lộ ra một chút vui thích, làm một đầu bếp, người ngoài cổ vũ như vậy, tự nhiên có cảm giác thành tựu.

Bích Tầm Châu nướng được nhanh, bọn họ cũng ăn được nhanh, ăn xong cá lát nướng, đồng thời còn có tôm hùm nướng linh quả ánh vàng rực rỡ, thịt tôm ngoài xốp trong mềm, răng ngập trong thịt, lại là một loại vị khác.

Sở Chúc và A Chiêu cuối cùng ăn no rồi.

Sở Chúc không thể không giúp A Chiêu nhu bụng, tiểu yêu thú lông xù nằm ở trên đầu gối của nàng, giữa bụng ra, lộ ra phần bụng mềm mại, mềm nhũn, lông xù, mặc cho sờ mó nhào nặn...

Sở Chúc không khách khí vuốt thú, lòng tràn đầy yêu thích.

Thấy một màn như vậy Bích Tầm Châu nháy mắt có loại xúc động che mặt.

Con yêu thú này thật sự rất không biết xấu hổ, rõ ràng chính là yêu thú cao cấp cường đại, ngược lại chạy tới làm con yêu sùng, còn không coi là hổ thẹn.

Đương nhiên, làm cho Bích Tầm Châu cảm thấy càng cường đại hơn A Chiêu lão đại này, vẫn là Sở Chúc.

Ngay cả A Chiêu là đại yêu thú không biết như vậy mà nàng cũng thu phục được, biến thành một con yêu sùng, thật sự cường đại.

Huyền Uyên cũng ăn no, nhưng nó không có biện pháp xoay người để cho chủ nhân giúp nhu bụng, vô cùng mất mát đến ngồi xổm ở bên cạnh, yên lặng tiếp tục gặm nhấm linh quả. (Ed: Hãy tưởng tượng con rùa muốn xoay người giữa bụng ra)

Bóng đêm dần dần trở nên sâu sắc.

Trên bầu trời chằm nhỏ lấp lóe, gió biển nhẹ nhẹ, làm cho một người ba yêu hiếm khi nằm xuống mặt đất thiên nhiên đều cảm thấy có chút mới lạ.

Sở Chúc ở trong tiếng gió biển nghen ngào, dần dần đi vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Sở Chúc đột nhiên bừng tỉnh.

Không chỉ có nàng, A Chiêu và Bích Tầm Châu là tỉnh lại trước hết, chỉ có bé rùa Huyền Uyên ngủ bất tỉnh nhân sự như cũ.

Khi Sở Chúc bừng tỉnh, không hiểu sao lại cảm giác được tim đập nhanh, không chút nghĩ ngợi liền quăng bé rùa còn đang ngủ tiến vào trong túi linh thú, nàng và Bích Tầm Châu đi tới chỗ cao của đảo, A Chiêu nhảy đến trên vai nàng.

Chỉ là tốc độ của bọn họ có nhanh đi nữa, cũng không nhanh bằng nước biển trong nháy mắt liền nuốt hết toàn bộ đảo.

Một người hai yêu đều bị quay cuồng trong nước biển vừa vụn dội lên đầu, nước biển cuộn cuộn mà đến đều nhấn chìm bọn họ.

Sở Chúc vội vàng lấy ra chiếc thuyền nhỏ khi ban ngày đã dùng, nàng và A Chiêu, Bích Tầm Châu cùng nhau bò lên trên thuyền.

Lúc này đã không thấy bóng dáng hải đảo, bọn họ trôi dạt ở trong sóng biển, sóng biển từng đợt từng đợt vọt tới, thuyền nhỏ đóng đũa không ngớt, thậm chí có khả năng tan vỡ bất cứ lúc nào.

Sở Chúc lau đi nước trên mặt một cái, hỏi: "A Chiêu, Tầm Châu, hai người có thể cảm giác được phát sinh chuyện gì không?"

Bích Tầm Châu lắc đầu, trong lòng cũng là cực buồn bực: "Nước biển đột nhiên lại dâng lên, không hề có điềm báo."

Nước biển bao phủ đảo, lúc này bọn họ căn bản không cảm giác linh khí trên đảo, càng không cần phải nói bóng dáng của đảo, cái loại cảm giác này, cứ giống như nơi này không có hải đảo, bọn họ là đang phiêu bạt trong biển lớn mờ mịt như cũ.

A Chiêu đang ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc đột nhiên nói:【Nước biển này có cổ quái.】

"Cái gì cổ quái?" Bích Tầm Châu vội hỏi, cảm thấy lấy thực lực của lão đại A Chiêu, hẳn là rõ ràng hơn hẳn.

A Chiêu không nói chuyện, mà là vỗ túi linh thú, đánh thức bé rùa ngủ đến mơ mơ màng màng ra.

Bé rùa trực tiếp rơi xuống trong biển, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Trong chốc lát sau, bé rùa từ trong biển chui ra, bò lên thuyền nhỏ, chậm rì rì hỏi:【Lão đại, Tầm Châu ca, phát sinh chuyện gì?】

Bích Tầm Châu hỏi: "Huyền Uyên, vừa rồi đệ ở trong biển, có phát hiện cái gì?"

Huyền Uyên:【Vừa rồi đang ngủ, không biết.】

Bích Tầm Châu: "... ..."

Bích Tầm Châu không nói gì nhìn bé rùa này, không biết nói cái gì cho phải, quả nhiên là đứa nhỏ chỉ cần chơi bời phóng túng, nhanh chút lớn lên là được sao?

Bé rùa vẫn có ánh mắt, phát hiện không thấy hải đảo bọn họ nán lại trước khi ngủ, mà bọn họ lại đang ở trên thuyền, hẳn là phát sinh chuyện gì rồi. Vì thế nó nói:【Đệ xuống lần nữa đi xem một chút.】

Nhưng mà không đợi bé rùa đi xuống, lại có một con sóng biển đánh tới.

Sau đó, thuyền nhỏ rút cuộc đảm nhiệm không nổi, vỡ tan.

Một người ba yêu rơi bùm xuống trong nước biển.

Bích Tầm Châu vội vàng làm ra một khối băng di động, cùng Sở Chúc bò lên trên băng, A Chiêu đã sớm nhẹ nhàng nhảy lên, so với hai người chật vật, nó thoạt nhìn thành thạo điều luyện.

Huyền Uyên ẩn vào trong biển một lần nữa.

Một lúc lâu sau, nó mới chui ra, giọng nói non nớt mang theo hưng phấn:【Chủ nhân, lão đại, Tầm Châu ca, phía dưới nước khác thường! Là âm cát dị thủy.】

"Âm cát dị thủy?" Bích Tầm Châu có chút kinh dị: "Chẳng lẽ đảo này là bị âm cát dị thủy trở mình làm nước biển bao phủ?"

Thế gian này vạn vật ngũ hành thiên biến vạn hóa, đều có sự khác biệt, giống như nước cũng có dị thủy vô số loại phẩm chất thuộc tính. Những dị thủy này và nước phổ thông khác nhau, cực hiếm có, giống như âm cát dị thủy, đó là một loại dị thủy thuộc tính âm, giống như dị thủy thuộc tính dương là một dạng hiếm có.

Âm cát dị thủy này hình thành phải là ở một nơi cực âm, hơn nữa dư thừa linh khí thủy, mới có thể hình thành âm cát dị thủy này. Âm cát dị thủy là một loại dị thủy cực kì thích hợp cho khí mạch người tu luyện thuộc tính thủy sử dụng. Nếu như người tu luyện thuộc tính thủy có dị thủy này, như hồ thêm cánh, sức chiến đấu có thể tăng đến một tầng cao.

Sở Chúc hết sức ngạc nhiên hỏi: "Thật sự? Xác nhận là âm cát dị thủy sao?"

【Vâng đấy! Nhưng mà lúc đệ đi qua, thì nó trốn đi.】

Phàm là linh dị vật thể gian, đều cực kì cẩn thận, không dễ dàng bại lộ chính mình ở trước mặt người khác. Nếu không phải có Uyên Đồ Huyền Quy, chỉ sợ mấy người Sở Chúc cũng không biết dưới hải đảo này thế nhưng sẽ cất giấu âm cát dị thủy.

Như thế rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng hết thảy, vì sao hải đảo này đột nhiên bị sóng biển bao phủ, khẳng định là khi âm cát dị thủy hoạt động, lật chuyển quần đảo nước biển, nước biển dâng lên, mới bao phủ hải đảo.

Bởi vì âm cát dị thủy là một loại dị thủy âm tính, cho nên bình thường sẽ chỉ hoạt động khi ở ban đêm, nếu như không có ai tới hải đảo này, hoặc là đi qua vào ban ngày, tự nhiên cực ít có người phát hiện hải đảo này khác thường.

"Âm cát dị thủy mặc kệ là chủ nhân hay là Huyền Uyên đều thích hợp để dùng, muốn đi lấy nó không?" Bích Tầm Châu hỏi.

A Chiêu lập tức chụp móng vuốt bày tỏ, nhất định phải có được nó.

Hiếm khi gặp được âm cát dị thủy ở trong một thế giới, chứng minh đây là cơ duyên của bọn họ, đều đã đưa đến trước mặt, có gì không lấy?

Sở Chúc cũng nói: "Đương nhiên muốn lấy, nhưng mà trước thăm dò xem vị trí nó đang ở. Huyền Uyên, nhờ đệ rồi."

Bé rùa nghe được lời nói của chủ nhân, phát hiện mình rất hữu dụng, lập tức cũng không ngủ được, lập tức rất là hưng trí ẩn vào trong biển, đi tìm tung tích của âm cát dị thủy.

Đáng tiếc, thẳng đến hừng đông, cũng không có tìm được.

Lúc này nước biển đang chậm rãi thối lui, hải đảo lộ ra mặt biển một lần nữa, nước biển rầm rào rời khỏi, một cảnh một vật trên đảo cũng không có biến hóa, thẳng cho đến khi mặt trời dâng lên, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, rất nhanh thì hải đảo trở nên khô ráo, bộ dạng như ngày hôm qua khi bọn họ đến.

Một người ba yêu cũng trở lại trên đảo một lần nữa.

Tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng tinh thần Sở Chúc vô cùng tốt.

Nàng và Bích Tầm Châu nghiên cứu, cuối cùng tổng kết nói: "Đảo này sở dĩ có thể làm cho linh khí không tiêu tan, hẳn là do âm cát dị thủy ảnh hưởng, nói vậy âm cát dị thủy này ngay ở phía dưới đảo."

Phàm là linh vật thể gian, chỗ nó ở đều sẽ có linh lực cực kì dư thừa, trừ phi một ít hoàn cảnh đặc thù, bằng không rất dễ dàng làm cho người ta phát hiện.

"Vậy phải đào đảo sao?" Bích Tầm Châu hỏi.

Sở Chúc lắc đầu: "Trước không đào, đợi đêm nay lại xác định một chút, xem tình huống đi."

Lúc này, bé rùa ở bên cạnh ngơ ngác nghe bọn họ nói chuyện thì nói:【Tầm Châu ca, đệ đói bụng.】

Tối hôm qua bận rộn nửa đêm, bé rùa đứng là công thần lớn, vì thế Bích Tầm Châu lập tức đi làm thức ăn ngon cho nó.

Sở Chúc vẫn mang theo A Chiêu thăm dò đảo này một lần nữa.

Ngày hôm qua mặc dù cũng đã thăm dò một lần, nhưng khi đó không biết đảo có bí mật, cho nên chỉ xem xét đại khái, hôm nay tự nhiên phải tra xét kỹ lại một lần.

Tìm tòi tra xét như vậy, thật đúng là để cho bọn họ tra xét ra chút khác biệt.

A Chiêu nhảy đến trên một tảng đá lớn bên bờ biển, dùng móng vuốt chụp hai lần, ý bảo Sở Chúc tới đây.

Sở Chúc lấy tay dán lên tảng đá đó, đưa chút linh khí vào, nhìn không ra khác thường, lại lấy Toái Tinh kiểm gỗ gỗ, cạo xuống một chút đá vụn, không có phát hiện tảng đá này có cái gì khác biệt.

Nhưng mà A Chiêu đã khẳng định, vậy chứng minh tảng đá này có vấn đề.

Vì thế khi Sở Chúc thu hồi Toái Tinh kiểm, kéo tay áo lên chuẩn bị đẩy tảng đá này, thì giọng nói của Bích Tầm Châu vang lên.

"Chủ nhân, lão đại, ăn cơm trưa."

Sở Chúc ngoan ngoãn buông tay áo, mang theo A Chiêu trở về ăn cơm trưa.

Cơm trưa như cũ là hải sản làm chủ, có canh linh quả, mỹ vị lại giải ngấy, một người ba yêu đều ăn được cực kì thỏa mãn.

"Tầm Châu, kỹ năng nấu nướng của huynh thật tốt, về sau chúng ta không có linh thạch, có thể tìm một chỗ mở tiệm kiếm tiền." Sở Chúc cười nói.

Bích Tầm Châu đầu tiên là nhú mày, suy tư khả năng mở tiệm kiếm tiền, cuối cùng nói: "Có thể thì có thể, chỉ là nguyên liệu nấu ăn là một phiền toái, đặc biệt là gia vị, nếu muốn hương vị không giống người thường, tốt nhất là mấy thứ linh thảo linh quả cao cấp làm thành gia vị."

Sở Chúc cười nói: "Không sao, về sau ta trồng nhiều thêm một ít, đến lúc đó sẽ không thiếu tài liệu."

Nói xong, Sở Chúc đã bắt đầu kiểm kê chậu hoa của nàng, tổng cộng có một trăm hai mươi bốn, đều trồng linh thực cấp năm trở lên, trong đó cực trân quý là cỏ biến hóa, cái khác nhiều nhất là linh dược có thể luyện đan.

Tuy rằng Sở Chúc không phải luyện đan sư, nhưng nàng dưỡng ba con yêu thú, yêu thú dùng đến linh đan không phải người tu luyện nhân loại có thể so sánh được. Hơn nữa cũng không cần lo lắng trong cơ thể sẽ để lại bệnh căn, hoàn toàn có thể làm thành đường đậu mà gặm nhấm, bao nhiêu cũng không tính toán gì hết. Hơn nữa dùng đan dược đối với yêu thú mà nói, có thể bổ sung dinh dưỡng trong cơ thể cần, trưởng thành rất nhanh.

Cho nên, chỉ cần gặp được linh dược có thể luyện đan, Sở Chúc đều sẽ thu thập một ít.

Sau khi ăn cơm xong, Sở Chúc, Bích Tầm Châu và yêu thú đều đi tới địa phương vừa rồi A Chiêu phát hiện điểm đáng ngờ.

Bích Tầm Châu là yêu thú cấp mười hai, kiến thức không tầm thường, hơn nữa được A Chiêu giải thích, rất nhanh thì hiểu rõ ràng bí mật của đảo này, nói với Sở Chúc: "Chủ nhân, đây là một điểm trận."

Sở Chúc sùng sốt, tiếp theo thì lập tức hiểu rõ, trên đảo này quả nhiên khác thường.

"Chẳng lẽ đảo này có một đại trận bảo vệ?"

"Hẳn là vậy, bởi vì có đại trận này, mới có thể khóa linh khí ở trên đảo không bay tán, hơn nữa bảo vệ linh thực trên đảo không bị nước biển ảnh hưởng."

Nếu dưới đảo này có âm cát dị thủy buổi tối mỗi ngày lật chuyển quấy đảo nước biển, đưa tới nước biển chảy ngược, bao phủ hải đảo, đối với thực vật trên đảo cũng có ảnh hưởng. Nhưng mà linh thực trên đảo này vẫn sinh trưởng thật tốt như cũ, đó là công lao của đại trận này, khi nước biển chảy ngược bao phủ, chúng nó được đại trận bảo vệ, mới có thể an toàn sinh trưởng.

Bọn họ lại tiếp tục nghiên cứu, cuối cùng do A Chiêu xác nhận:【Đại trận trên đảo này, hẳn là do con người tạo ra.】

"Con người? Là vì bảo vệ âm cát dị thủy dưới đảo sao?" Sở Chúc hỏi.

Cái đuôi của A Chiêu quét quét gương mặt của nàng:【Có khả năng.】

Nghe đến đó, một người ba yêu đều cảm thấy, đã có người đặc biệt dưỡng ra, bọn họ phải nhanh chóng thu phục âm cát dị thủy, sau đó chạy trốn đi, tránh cho chủ nhân trở về, phát hiện âm cát dị thủy không còn, đến lúc đó biết bọn họ lấy đi âm cát dị thủy, còn không đuổi giết tới sao.

Tiếp theo một người ba yêu lại bắt đầu thương lượng làm thế nào thu phục âm cát dị thủy.

A Chiêu ra chủ ý:【Có lẽ người thiết lập đại trận là vì bồi dưỡng giọt âm cát dị thủy này, âm cát dị thủy hẳn là dựa vào hải đảo mà sinh tồn, chỉ cần tìm theo hải đảo, hẳn là có thể tìm được. Huyền Uyên, đêm nay đệ đến trong biển xem xét, sau khi phát hiện âm cát dị thủy, không cần kinh động nó, tìm ra chỗ nó ẩn thân, để cho sáng quắc đi thu phục nó.】

【Hiểu rõ, lão đại, giao cho đệ!】Huyền Uyên cao hứng trả lời, cảm thấy rốt cuộc có chuyện mình có thể làm, cao hứng cực kỳ.

Buổi tối, một người ba yêu ăn xong bữa tối thì bắt đầu chờ đợi màn đêm buông xuống.

Khi đến nửa đêm, quả nhiên nước biển lại bắt đầu lật chuyển quấy đảo, nước biển chảy ngược, rất nhanh hải đảo đã bị nước biển bao phủ.

Huyền Uyên sớm đã ẩn núp đến trong biển, tứ chi gắt gao bám vào trên đảo bị ngâm tẩm ở trong nước biển, Sở Chúc và Bích Tầm Châu, A Chiêu ở

trên băng đi động do Bích Tâm Châu ngưng kết ra, chờ đợi tin tức tốt của Huyền Uyên.

Ban đêm trong biển là một mảnh tối tăm, ánh sáng ngôi sao nhỏ không thể nào chiếu sáng, một giọt dị thủy ở trong biển lật chuyển quấy đảo không ngừng.

Âm cát dị thủy hóa thành một giọt nước, vui vẻ rong chơi ở trong nước biển, không chút phát hiện bé rùa từ hải đảo chậm rãi bò đi xuống. Nó thu liễm hơi thở đến cực thấp, lại là một yêu thú thuộc tính thủy, cũng không dễ dàng khiến cho chú ý, lập tức có thể nhìn thấy âm cát dị thủy gây sóng gió ở trong biển.

Thẳng đến khi càng ngày càng gần, rốt cuộc kinh động giọt dị thủy đó, nó nhanh chóng trốn vào trong một cái nham động trong biển.

Bé rùa đi theo qua, bám vào trước hang huyết động, nhìn chăm chăm dị thủy bên trong.

Trong nước biển tuy rằng tối tăm, nhưng đối với Uyên Đồ Huyền Quy mà nói, cũng không bị ảnh hưởng, có thể nhìn xem giọt dị thủy đó rành mạch như cũ.

Bé rùa khóa chặt giọt dị thủy, ngự sử nước biển chung quanh phong tỏa khu vực này lại, trong lòng vội vàng kêu gọi chủ nhân.

Sở Chước cảm giác được Huyền Uyên kêu gọi, lập tức nói với hai người A Chiêu: "Huyền Uyên gọi ta, nó đã tìm được giọt dị thủy đó, kêu ta đi xuống."

Bích Tâm Châu nghĩ nghĩ, nói: "Ta cùng đi xuống với ngươi."

A Chiêu là yêu thú thuộc tính hỏa, trời sinh không thích nước, nhưng nghe đến lời Bích Tâm Châu nói, nó cũng quyết định cùng đi theo.

Vì thế một người hai yêu cùng nhau nhảy vào trong biển, chống đỡ nước biển quay cuồng lặn xuống dưới.

Ngay từ đầu Sở Chước còn lo lắng sau khi A Chước xuống nước có thể chết đuối hay không, nào biết đầu rằng nó liền thích ứng rất nhanh, cái đuôi vòng ở trên cổ nòng, bình tĩnh ngồi đó.

Vì thế Sở Chước và Bích Tâm Châu do một Ngọc Bích Băng Nhện biến thành cùng nhau đi theo hơi thở của Huyền Uyên.

Lặn xuống nửa canh giờ, rốt cuộc bọn họ đi đến chỗ Huyền Uyên đang ở.

Dưới đáy biển vô cùng tối tăm, Sở Chước và Bích Tâm Châu đều bị vây ở trong một loại trạng thái mù mờ, hơn nữa vẫn luôn bế khí trầm xuống, cảm giác cũng có chút không tốt. Thẳng đến khi Huyền Uyên nhìn thấy bọn họ, ngưng tụ bọt nước bao vây ở đầu bọn họ, mới làm cho bọn họ cảm giác tốt hơn rất nhiều.

【Chủ nhân, nó ở trong này, thu phục nó nhanh!】Huyền Uyên kêu lên.

Sở Chước lấy ra một cái linh đăng ngăn nước, tiến đến trong khe nham thạch đó, rốt cuộc thấy rõ ràng bên trong có một giọt dị thủy giống như hạt cát, phá lệ nồng đậm, hiện ra một loại ánh sáng màu bạc rất nhạt.

Dị thủy bị nhiều người và yêu thú nhìn chăm chăm như vậy, càng thêm lui vào bên trong, đáng tiếc chung quanh đều là nham thạch, nó không thể lại trốn đi.

Dị thủy có thể dung nhập bất kì thứ gì trong nước, ẩn giấu chính mình đi, lại không có biện pháp thâm thấu ẩn tàng vào trong nham thạch, chỉ có thể đáng thương lui ở chỗ đó.

Sở Chước một tay cầm linh đăng, một tay chậm rãi với vào trong.

Sau đó phát hiện tay nòng không đủ dài, với không đến chỗ của nó =_!=!

Âm cát dị thủy phát hiện nòng với không đến chỗ của mình, nhất thời đắc ý, giống một giọt bọt nước, từ nơi này lăn tới chỗ kia, từ chỗ kia lăn đến chỗ nọ, chỉ là không cho nòng đụng tới.

Sở Chước kiên nhẫn vòng quanh với nó.

Đáng tiếc A Chiêu không có tính nhẫn nại đó, nó đột nhiên phun một ngụm linh hỏa đi qua bên cạnh hang động.

Âm cát dị thủy cảm giác được lửa đó nguy hiểm, vèo một cái bay ra, bị Sở Chước đang canh giữ ở đó chia tay bắt giữ ở trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lại Nhặt Loạn.

Sau khi Âm cát dị thủy bị thu phục, không có nó quấy rối, nước biển lập tức bình tĩnh trở lại.

Dưới ánh trăng, rớt cuộc hải đảo trời lên mặt biển.

Ánh trăng trắng lười liềm chiếu sáng phía chân trời, nước biển màu u lam dưới ánh trăng, sóng nước mênh mông, sóng biển nhẹ nhàng mà vượt lên bờ đá ngầm, toàn bộ thế giới an tĩnh mà bình yên, phá lệ dịu dàng.

Đoàn người Sở Chúc trở lại trên đảo một lần nữa.

Gió biển từ từ thổi, một lát sau, y phục trên người được hong khô.

Lúc này một người ba yêu đang tụ cùng một chỗ, nhìn chăm chăm một giọt nước trong lòng bàn tay Sở Chúc.

Giọt nước này rất tròn trịa no đủ, khi ngưng tụ cùng một chỗ, hiện ra một màu bạc nhạt thập phần xinh đẹp, đây là một loại màu nhạt gần như không màu sắc. Nhưng mà nếu nó dung nhập vào trong nước, có thể thay đổi biến hóa thành cát trôi tựa như nước, chẳng qua một giọt nho nhỏ, lại có thể dời sông lấp biển, gây sóng gió, làm cho người hoặc yêu thú trong nước khổ không nói nổi.

Lúc này giọt nước nước bị mang cách khỏi nước, ủ rũ ở trong lòng bàn tay Sở Chúc.

Loại thiên tài dị bảo tụ tập linh khí thiên địa dựng dục mà sinh ra này, tuy rằng có thể trưởng thành, nhưng rất ít có thể sinh ra linh trí độc lập, lại càng sẽ không biến hóa, chỉ có thể hồ đồ mơ màng thích ứng vùng thiên địa này, một khi bị người bắt giữ, nếu như không thu phục nó kịp thời, thì nó sẽ vẫn luôn muốn chạy trốn.

Một người ba yêu sau khi xem xong, Bích Tầm Châu hóa thân thành hình người một lần nữa rồi nói với Sở Chúc: "Chủ nhân, người trước thu phục nó nhận chủ."

Sở Chúc gật đầu, để cho Bích Tầm Châu hộ pháp cho nàng, liền toàn tâm toàn ý bắt đầu thu phục âm cát dị thủy.

Sở Chúc phóng ra một luồng linh thức, phủ lên dị thủy ở trong lòng bàn tay, thử khơi thông với nó.

Âm cát dị thủy còn chưa sinh thành linh trí độc lập, tính tình mê mê, khi linh thức của Sở Chúc bao trùm lên, nó lập tức quên đi tình cảnh của mình, tò mò truy đuổi linh thức của Sở Chúc. Sau đó trong lúc tính tình mê mê, đã bị linh thức của Sở Chúc khắc dấu lên, tiếp theo nó hướng tới trán của Sở Chúc, bóp một cái, dung nhập chỗ mi tâm của nàng.

Giữa trán tròn bóng trắng nõn của Sở Chúc, nhiều thêm một hoa văn hình giọt nước cực nhạt, hiện ra màu bạc nhàn nhạt.

Âm cát dị thủy tiến thân thể vào Sở Chúc, hòa thành một thể với nàng.

Đây cũng là khác biệt giữa linh vật ngũ hành và thiên tài địa bảo khác, linh vật ngũ hành sau khi bị thu phục, có thể dung nhập trong thân thể người tu luyện, cũng hình thành một loại bảo hộ, khi cần có thể tự động tách ra, chiến đấu thuận theo tâm ý chủ nhân.

Sở Chúc có thể cảm giác được sự tồn tại của âm cát dị thủy trong tri thức, trong thức hải trôi nổi một giọt nước. Nó thoát nhìn rất sống động, loạn nhảy lên một phen ở trong thức hải của nàng, sau khi phát hiện không có gì hay để chơi, rốt cục chọn một địa phương an tĩnh lại. (thức hải: có thể hiểu là trong đầu óc)

Sở Chúc mở to mắt, đột nhiên trong tay xuất hiện một thanh trọng kiếm, tâm niệm vừa động, trọng kiếm được phủ lên một tầng dị thủy màu bạc nhàn nhạt, nổi bậc lên mũi nhọn hàn quang trong suốt, sắc bén không thể ngăn cản.

Hai tay Sở Chúc cầm kiếm đi phía trước chém một cái, trọng kiếm cắt qua không gian, kiếm khí sắc bén chém một tảng đá lớn ở phía trước thành bột mịn.

Một tiếng nổ ầm vang, giống như tiếng sấm cắt qua màn đêm yên tĩnh, ba con yêu thú đều nhìn qua đây.

Sở Chúc cầm kiếm mà đứng, nhìn trước mặt là tảng đá lớn hóa thành bột mịn, trông mắt không kinh không hi, vô cùng bình thản.

Quả nhiên sau khi phủ âm cát dị thủy lên, lực sát thương của linh khí cũng như là được tăng thêm vào, vô cùng sắc bén. Sở Chúc chỉ dùng một thanh lực lượng, đã có thể làm đến trình độ này, đã rất không tệ. Đồi trước Sở Chúc đã nghe nói lợi hại của linh vật ngũ hành, nếu như tác dụng ở trên linh khí bản mạng, lại càng bất phàm. Nay dưới sự âm kém dương sai, để cho nàng có được cơ duyên như vậy, đáng vui đáng mừng.

Nhưng mà, có được tất có mất.

Nàng đi đến phiên đại lục không biết tên này, có được cơ duyên mới, cơ duyên đồi trước vốn có được, chỉ sợ phải bỏ qua một vài thứ.

Trong lòng Sở Chúc không phải không tiếc nuối, cơ duyên này nếu ở trong thời gian đặc biệt đi lấy, mới có thể có được, nếu không không phải lỡ mất dịp tốt với chúng nó, chính là bị người hữu duyên khác có được. Cũng không phải là bởi vì đời trước nàng từng có được chúng nó, thì đương nhiên cho rằng, cơ duyên đời này là của mình như cũ.

Đời này nàng đã đi con đường khác biệt, chỉ sợ không thể ở thời gian đặc biệt đi lấy.

Tâm tư trải qua chuyển đổi, lập tức Sở Chúc thu lại những tiếc nuối trong lòng.

Nếu đã bỏ lỡ thì đó là bỏ lỡ, đời này bắt đầu một lần nữa, cơ duyên cũng là mới, có lẽ sẽ đi một con đường mới khác.

Nghĩ đến đây, Sở Chúc nhảy lên, bỏ ra một kiếm tới hải dương xa xa.

Kiểm ý hào hùng, bao hàm khí thế rộng rãi bao la nào đó, liên tiếp bỏ ra một con đường ở trong biển, nước biển bị phân thành hai, thậm chí thời gian yên lặng mấy hơi thở, rồi mới ầm ầm chảy ngược, lấp lại đường biển bị tách ra một lần nữa.

Phen động tĩnh này, làm cho ba con yêu thú đều đã nhìn đến không chuyển mắt.

Bọn nó có thể cảm giác được kiếm ý muôn vạn hào hùng trong nháy mắt đó, từ một người tuổi không lớn sử dụng ra, hơn nữa còn là một nữ nhân trời sinh thể chất so ra kém hơn nam nhân. Nếu như lúc này có người tu luyện hiểu được kiếm, chỉ sợ phải chấn động.

Kiểm tu tu kiếm, tu đó là kiếm ý.

Chỉ có chân chính lĩnh ngộ được kiếm ý, hình thành kiếm ý của mình, mới có thể được xưng là kiếm tu.

Mà kiếm tu muốn hình thành kiếm ý của mình, khó khăn muôn vạn, thậm chí có vài võ giả, luyện kiếm cả đời, cũng chỉ có kiếm chiêu, mà không có kiếm ý. Kiếm ý của Sở Chúc tuy rằng còn rất yếu, cũng đã hình thành kiếm ý chính mình độc hữu, hiểu rõ ràng phương hướng trưởng thành của mình. Ngày khác đợi nàng trưởng thành, tất nhiên là thể không thể đỡ.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, rốt cuộc Sở Chúc hình thành kiếm ý của mình, có thể nói là thiên tài.

Sở Chúc chậm rãi thu kiếm, đứng ở nơi đó, thường thức kiếm ý trong nháy mắt vừa rồi, trong lòng dần dần mở rộng ra.

Kiểm ý của Sở Chúc, ở đời trước đã tu luyện ra, nhưng mà khi đó kiếm ý lại có khuynh hướng "Tự chủ kiếm", cho dù có kiếm ý, vẫn là có chút bó tay bó chân. Đời này, bởi vì tâm tính hiểu được khác biệt, thể nhưng để cho nàng một lần nữa tìm hiểu ra được kiếm ý càng thêm hào hùng rộng lớn, đại mở đại hợp, thật là quang minh kiếm.

【Chủ nhân thật lợi hại!】Huyền Uyên đột nhiên nói.

Bích Tầm Châu nhìn chăm chăm người đứng ở bờ biển như cũ, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Đệ biết cái gì?"

Huyền Uyên không hiểu, nhưng nó nhìn ra được lợi hại một kiếm đó vừa rồi, trong kiếm ẩn chứa gì đó, nghiêm nhiên cũng giống như vết kiếm trên tường kiếm ở đỉnh núi Tây Thiên phong Tây Kiếm Tông.

Uy lực một kiếm đó, cực kì hiếm thấy.

【Dù sao, chủ nhân chính là rất lợi hại.】Cuối cùng Huyền Uyên tổng kết nói.

Bích Tầm Châu ừ một tiếng, trong lòng cũng cao hứng, chủ nhân lợi hại một chút, đối với bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại có thể để cho bọn họ về sau đi được xa hơn. Yêu thú trời sinh hướng tới tự do, cũng không thích ký kết khế ước với nhân loại, nếu không phải người nọ và yêu thú có duyên trong chốn u minh, hoặc là có thể hỗ trợ lẫn nhau cùng có lợi, nếu không yêu thú dựa vào cái gì phải hi sinh tự do của mình, mặc cho nhân loại sai phái chứ?

Tuy rằng yêu thú tu luyện không dễ, lại cũng không phải trời sinh thì thấp hơn nhân loại một bậc.

Đang nghĩ tới, đột nhiên cảm giác được khí tức người bên bờ biển bắt đầu tăng vọt.

【Nàng muốn đột phá.】A Chiêu nói, nhảy vài cái đi qua, ngồi xổm ở trên một tảng đá gần Sở Chúc, hộ pháp cho nàng.

Bích Tầm Châu giương mắt chờ đợi, chỉ như vậy mà đột phá? Vừa ngộ ra được kiếm ý, sau đó đứng ngơ ngác ở bờ biển, đã đột phá? Chẳng lẽ nhân loại đột phá là dễ dàng như vậy sao?

Đột nhiên Bích Tầm Châu cảm thấy trước kia hắn nhìn thấy ở xã hội nhân loại đều là giả.

【Chủ nhân rất lợi hại đấy!】Huyền Uyên khẳng định nói, cũng vô cùng cao hứng:【Hôm nay thu phục âm cát dị thủy, nhất định là giác ngộ được cái gì, cho nên nàng đã đột phá rồi.】

Đối với Sở Chúc đột phá, A Chiêu cũng không ngoài ý muốn.

Kỷ thực Sở Chúc đã sớm nên đột phá thăng cấp ở một năm trước. Nhưng nàng vì trèo đỉnh Tẩy Thiên, rèn luyện thân thể, cho nên vẫn luôn áp chế tu vi, không có đột phá. Lần này nàng thu phục âm cát dị thủy, lại đột nhiên lĩnh ngộ ra kiếm ý thuộc về mình, thì thuận lý thành chương đột phá, từ Ngưng Mạch cảnh tầng chín, trực tiếp đột phá đến Vũ Hóa cảnh tầng chín.

Trực tiếp vượt qua một cảnh giới lớn, có thể thấy được lúc trước Sở Chúc áp chế được có bao nhiêu kiên quyết.

Hơn nữa, để cho tu vi dừng lại ở Vũ Hóa cảnh tầng chín, vẫn là nàng cố ý áp chế kết quả, nếu không hiện tại nàng có thể một hơi lại đột phá đến Không Minh cảnh.

A Chiêu đối với tình huống thân thể của Sở Chúc cực kỳ rõ ràng, cho nên nó có thể cảm giác được sau khi Sở Chúc đột phá đến Vũ Hóa cảnh tầng chín, thì dừng lại.

Hùng đông hôm sau, rốt cuộc Sở Chúc mở mắt ra.

Trong mắt nàng lướt qua ngân mạng nhàn nhạt, đây là âm cát dị thủy chiết xạ, rồi thu liễm rất nhanh, một đôi mắt đen tuyền sáng ngời, trong suốt khi nhìn người khác, hết sức xinh đẹp.

Sở Chúc thở ra một ngụm trọc khí, cảm nhận - trong cơ thể linh lực dư thừa, sau đó quay đầu sang yêu thú ngồi xổm ở trên đá ngầm bên cạnh nói: "A Chiêu, ta lại đột phá."

Nàng cười đến mặt mày cong cong, hoa văn hình giọt nước màu bạc nhàn nhạt ở giữa trán làm nổi bật lên nàng mắt ngọc mày ngài, uốn lượn rực rỡ.

A Chiêu nhảy đến trên vai nàng, dùng cái đuôi quét quét gương mặt của nàng, xem như phần thưởng.

Sở Chúc ôm nó vào trong lòng, không nhìn nó cứng đờ, trực tiếp vò thú.

Thẳng đến sau khi cảm thấy nỡ nặn, mới đặt nó tới trên vai, đứng lên, đi tìm Bích Tâm Châu.

"Tâm Châu, ta đột phá, có thức ăn không?" Nàng sức sống tràn đầy nói.

Bích Tâm Châu dờ dẫm: "... Hiện tại ta liền đi làm."

"Tốt, cảm ơn Tâm Châu." Sở Chúc cười tủm tỉm như cũ.

Vì thưởng cho Sở Chúc đột phá, Bích Tâm Châu đặc biệt làm một vài món ngon vô cùng phong phú, tiện nghi hai tên ham ăn A Chiêu và Huyền Uyên.

A Chiêu là động vật giống ăn thịt, không thịt không vui, miệng cũng soi mói, kỹ năng nấu nướng của Bích Tâm Châu không ngoài ý muốn chinh phục miệng soi mói của nó. Mà Huyền Uyên là yêu thú ăn tạp, chỉ cần có thể ăn, ăn ngon nó đều ăn, từ lúc Bích Tâm Châu biến hóa một lần nữa, hẳn lộ ra kỹ năng nấu nướng toàn phần, Huyền Uyên cũng bắt đầu phát triển theo con đường ham ăn.

Sau khi ăn xong một bữa phong phú, thì bắt đầu thương nghị chuyện rời khỏi.

Nếu bọn họ đã có được âm cát dị thủy từ trên đảo này, có khả năng là do người ta bồi dưỡng, đương nhiên phải chạy trốn nhanh chóng, bằng không chờ chủ nhân trở về giết sao?

Sở Chúc ở tìm tìm trong nhẵn không gian, không tìm được thuyền.

Lúc trước, cái thuyền kia của nàng vào lúc âm cát dị thủy gây sóng gió thì tan rã, biến thành một đồng phế phẩm, mà đây cũng là một con thuyền duy nhất Sở Chúc chuẩn bị. Bởi vì nàng không biết, có một ngày mình sẽ lưu lạc đến trong biển, bằng không đã sớm chuẩn bị một con thuyền cang rần chắc hơn.

"Chúng ta chỉ có thể tự mình làm một con thuyền." Bích Tâm Châu nói: "Vừa vận linh mộc trên đảo này rất nhiều, có sẵn tài liệu."

Tạo ra thuyền vốn dùng tài liệu là linh mộc, tuy rằng bọn họ cũng không sẽ làm thuyền, nhưng mà có thể tìm kiếm, nói chung có thể làm được một chiếc đơn giản.

Lập tức một người ba yêu liền ở trên đảo chọn lựa củi gỗ tạo thuyền.

Tài liệu rất dễ chọn, đặc biệt chọn những linh mộc lâu năm, hơn nữa rắn chắc.

Trên đảo linh khí dư thừa, khiến cho linh thực mọc khả quan, linh mộc cũng rất nhiều, lại để cho bọn họ tìm được vài gốc linh mộc tính chất vô cùng cứng rắn.

Sở Chúc và Bích Tâm Châu bắt đầu chặt cây tạo thuyền.

A Chiêu và Huyền Uyên cũng không nhàn rỗi, chúng nó đi dày vò linh quả và linh dược, một số thì trồng trong chậu hoa, lại bỏ sung vào một khối linh thạch, rồi quăng vào trong một cái nhẵn không gian chuyên môn đặt chậu hoa.

Sở Chước là người tu luyện thuộc tính thủy, thủy sinh mộc, cho nên nàng muốn muốn gieo trồng linh thảo linh thực, trời sinh liền có ưu thế, linh thực được nàng chiếu cố qua, mộc vô cùng phần khởi.

Tồn thời gian hai ngày, Sở Chước và Bích Tâm Châu làm ra một con thuyền vô cùng đơn sơ.

Tuy rằng bề ngoài thoát nhìn xấu một chút, nhưng nó rắn chắc dùng bền, chất lượng so với cái thuyền lúc trước của Sở Chước thì tốt hơn.

Đẩy mạnh thuyền vào trong biển, một người ba yêu nhảy lên trên thuyền, Bích Tâm Châu kéo buồm vải, thuyền đón gió biển chậm rãi về phía trước.

Khi thuyền đang xuôi chèo, Sở Chước từ trong nhẫn không gian lấy ra một linh khí tương tự như kim chỉ nam.

Đây là thứ khi người tu luyện ở dã ngoại, không thể phán đoán phương hướng thì dùng để chỉ đường. Đương nhiên, cũng không phải tinh chuẩn tuyệt đối, đặc biệt trong một ít hoàn cảnh đã bị nhân tố nào đó ảnh hưởng, thì không thể chỉ đường chính xác.

Sở Chước ép buộc một lát, phát hiện kim đồng hồ trên mặt chuyển động quay tròn, thì biết nó không đáng tin cậy.

Nàng thu hồi kim chỉ nam, nói với Bích Tâm Châu: "Tâm Châu, chúng ta rút thăm quyết định một phương hướng đi tới đi."

Bích Tâm Châu: "... ..." Tùy tiện như vậy thật sự được chứ?

Có thể là lúc trước khi giác ngộ, Sở Chước hơi có cảm nhận, tâm tính cũng trở nên không giống, tùy ý phóng khoáng hơn rất nhiều, lúc này cũng biết nói giỡn rồi.

Cuối cùng thật đúng là rút thăm quyết định phương hướng đi tới.

Bởi vì A Chiêu và Huyền Uyên đều ấn móng vuốt ủng hộ Sở Chước hiếm khi không biết quyết định thế nào, lấy thiếu số phục tùng đa số, Bích Tâm Châu nam nhân nghiêm túc như vậy, chỉ có thể mặc kệ.

Chiếc thuyền nhỏ bọn Sở Chước tạo ra này quả nhiên chất lượng vững vàng, tuy rằng trên đường gặp được bão táp, vẫn ương ngạnh chịu đựng như cũ, không có tan rã.

"Xem ra lúc trước mua cái thuyền kia là bị lừa, căn bản không đáng giá một trăm hạt linh châu." Sở Chước bất mãn nói.

Bích Tâm Châu xem nàng mang về mặt mỹ nhân thanh thuần không điệu bộ làm ra thần sắc tính toán chi li, nhìn không được có chút hắc tuyến.

Một trăm hạt linh châu thôi, ngay cả một khối linh thạch cũng không bằng, cũng chính là cái loại mặt hàng này.

Sau đó lại nghe nàng nói: "Quên đi, dù sao đúng lúc cũng là gặp tiện nghi mới mua, dùng linh mộc cũng không biết có được mười năm hay không."

Bích Tâm Châu mặt mày, nếu đã biết, còn tham tiện nghi mua nó làm gì?

Thuyền nhỏ ở trên mặt biển theo gió vượt sóng đi tới, khí thế vạn quân.

Huyền Uyên ngưng sử nước biển thúc đẩy nó đi tới, giảm đi rất nhiều công phu.

Đương nhiên, xét thấy Huyền Uyên vẫn chỉ là nhóc rùa, không thể để cho nó làm việc suốt ngày, vì thế Sở Chước cùng nó đổi ban cho nhau. Đợi khi Huyền Uyên nghỉ ngơi, Sở Chước lại để âm cát dị thủy ra, để cho nó ở trong nước hóa thành một dòng nước cát, khuấy đảo nước biển, phụ giúp thuyền nhỏ tiếp tục đập gió rẽ sóng đi tới.

Tốc độ còn rất nhanh, cũng không thua gì thuyền lớn, chỉ là bọt nước văng khắp nơi, rất dễ dàng bắn tung tóe một thân nước.

Phiêu bạt như thế ở trên biển mười ngày, bọn họ vẫn luôn không có gặp được một hòn đảo nào, cũng không có gặp được con thuyền qua lại, giống như đại dương mênh mông này, biến thành một nơi ngăn cách.

Ngay tại khi Huyền Uyên và A Chiêu nhàm chán đến muốn xuống nước đi tai họa yêu thú trong nước, thì ngày hôm nay, trên mặt biển trôi tới một cỗ thi thể.

Khi Bích Tâm Châu vớt thi thể đó lên, phát hiện còn sống, thì nhìn về phía Sở Chước: "Chủ nhân, muốn cứu hãn không?"

"Cứu!" Sở Chước vung tay lên: "Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy cái chùa, không chừng có thể lượm được một nhân vật lợi hại đâu đấy?"

Bích Tâm Châu giật nhẹ khóe miệng, cho dù lợi hại thì có thể có lợi hại hơn lão đại bọn họ sao? Có lẽ lão đại chính là nhân vật lợi hại nhất Sở Chước nhặt được. Nhưng mà nghĩ đến mình cũng là Sở Chước lượm, lại nhìn người nhặt được từ trong biển, tâm tính của Bích Tâm Châu có chút vì diệu.

Đột nhiên hãn phát hiện, thì ra Sở Chước là một người thích lượm loạn này nọ.

Mặc kệ là người hay là yêu thú, nàng đều lượm.

Bích Tầm Châu tiện tay lật người vừa vớt lên, phát hiện đó là một nam nhân trẻ tuổi, ngũ quan tuấn tú, chỉ là làn da trắng bạch thê thảm, tóc tai màu đen dính ở trên gương mặt, còn có nước biển chưa khô, thoạt nhìn có chút đáng thương.

Ừm, bộ dạng của nàng ở một tháng được Bích Tầm Châu vớt lên từ trong biển không khác biệt lắm.

Lại kiểm tra thân thể hắn, phát hiện hắn bị gãy vài cọng xương cốt, nội tạng lệch vị trí, tạm thời còn không chết được.

Sở Chúc không muốn dùng nước linh tuyến cứu người, liền nhét cho hắn mấy viên đan dược, thuận tiện lật đi lật lại ở trên người hắn, không có tìm được vũ khí hoặc các loại chứng minh thân phận gì đó, không thể xác định thân phận của hắn.

Còn nhân không gian của người này, Sở Chúc rất quân tử không có lục lọi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Luyện Đan Sư Hoàng Cấp Tương Lai.

Cuộc sống phiêu bạt ở trên biển vô cùng nhàm chán, đột nhiên từ trong biển tiện tay vớt lên một người, vì thế lực chú ý của một người ba yêu đều đặt ở trên thân cái người đang hôn mê bất tỉnh.

Người này vốn là bản thân bị trọng thương, lại còn luôn ngâm ở trong nước, cũng không biết ngâm trong bao lâu, liên tục không có được trị liệu, thương thể chuyển biến xấu theo. Sở Chúc cho hắn uống đan dược đều chỉ là linh đan cấp thấp——đây là đan dược nàng có khả năng lấy ra, để cho người này có thể kéo dài một hơi, khi nào có thể tỉnh lại thì cũng không biết.

"Hắn hẳn là một luyện đan sư." Sở Chúc nói.

Ba con yêu đều nhìn về phía nàng, như đang hỏi làm sao mà nàng biết.

Sở Chúc chỉ vào tay hắn nói: "Các ngươi xem tay hắn, màu sắc chỗ ngón tay và hõm khẩu có chút không giống nhau, đây là dấu vết thường xuyên tiếp xúc linh dược để lại, không phải nước phổ thông có thể tẩy sạch. Hơn nữa đan hương trên người hắn có vẻ nồng, hiển nhiên hàng năm giao tiếp cùng linh đan, hẳn là khi luyện đan dính vào. Thường xuyên ở trong phòng luyện đan, lâu dài, thì dính vào một thân đan hương." (hõm khẩu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ)

Nghe nói như thế, đứa nhỏ Huyền Uyên đơn thuần thật đứng đi tới gần, xem xét tay nam nhân đó, phát hiện quả thật theo như lời Sở Chúc nói.

Đối với sức quan sát sâu sắc của Sở Chúc, Bích Tầm Châu có chút kinh ngạc, về sau thì buông xuống, nên làm gì thì làm.

Tuy rằng lượm một nam nhân từ trong biển, đặt ở trên thuyền vốn có không gian không lớn thì có chút vướng chân vướng tay, Bích Tầm Châu dịch chuyển đưa hắn tới đuôi thuyền, đứng giờ cũng rắn nhét cho hắn chút linh đan bổ huyết, tiếp theo sẽ không quản hắn nữa.

Thuyền nhỏ ở trên mặt biển phiêu phiêu荡荡 như cũ, nhìn không thấy đường về, cũng nhìn không thấy đường đi.

Năm ngày sau, nam nhân hôn mê bất tỉnh đó rốt cuộc có động tĩnh.

Lúc ấy Huyền Uyên vừa ngủ nước đi tới mấy canh giờ xong, khi đến phiên nó nghỉ ngơi, nó nằm úp sấp ở trên thuyền, thì phát hiện ngón tay nam nhân nơi đuôi thuyền giật giật.

【Chủ nhân, lão đại, Tầm Châu ca, hắn muốn tỉnh.】

Nghe nói như thế, nháy mắt lực chú ý của một người hai yêu đều chuyển dời đến trên thân nam nhân nằm ở chỗ đuôi thuyền.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, trên mặt nam nhân vẫn luôn hôn mê năm ngày nay lộ ra thần sắc thống khổ, chậm rãi mở to mắt, nháy mắt đã bị mặt trời trên cao đâm vào ánh mắt không mở ra được, lại nhắm mắt lại lần nữa, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại.

Chờ hắn mở mắt, nam nhân liền nhìn thấy hai người ngồi ở trên đầu thuyền nhỏ cách đó không xa, hơn nữa là hai mỹ nhân.

Một người thanh thuần nhu nhược, một người lạnh lùng, mỗi người mỗi vẻ.

Ánh mắt hắn sáng lên, nhưng mà lập tức đã bị thống khổ thay thế, đau đến hắn rên rĩ ra tiếng, trừ bỏ có thể nâng cái tay ra, thì không thể động đậy.

"Người không sao chứ?" Nam nhân nghe được thiếu nữ thanh thuần nhu nhược đó mở miệng, giọng nói khe khẽ dịu dàng.

Mà người băng lãnh như sương kia, thân nhiên liếc nhìn hấn một cái, rồi lại dời ánh mắt đi, chỉ chừa một bóng lưng cho người ta, còn có ba ngàn tóc đen được buộc ở sau đầu, mềm mại buông rơi đến trên tuyết y như lụa mỏng, phá lệ chọc người mơ màng.

Nam nhân miễn cưỡng kéo môi dưới, cuối cùng đau đến chịu không nổi, tâm niệm vừa động, từ trong nhẫn không gian lấy ra một lọ đan dược, run tay muốn đổ linh đan từ trong chai ra để nuốt vào, nhưng động tác không lưu loát, cái chai rơi đến trên boong thuyền, phát ra tiếng cộp.

Sở Chúc đưa tay đi qua, nhặt cái bình rơi ở trên thuyền lên, đổ linh đan bên trong ra, nháy mắt một mùi đan hương thuần khiết xông vào mũi.

Trong mắt Sở Chúc có chút kinh ngạc, linh đan này là một Tùy Nguyên đan cấp sáu, thích hợp trị liệu thương tổn trong ngoài, hơn nữa mùi thơm của đan thanh khiết, đúng là Tùy Nguyên đan cực phẩm.

Mỗi một bậc linh đan đều chia làm bốn phẩm cấp: hạ trung thượng cực, cực phẩm linh đan là vô cùng hiếm có. Hơn nữa trong một trăm lò không nhất định có thể sinh ra thành công một lò cực phẩm đan, càng không cần phải nói linh đan luyện chế trên cấp năm, càng hiếm có thể cho ra cực phẩm linh đan. Chỉ có luyện đan sư có kinh nghiệm cực kì phong phú, sau khi trải qua muôn vàn thử thách, mới có thể ngẫu nhiên may mắn luyện ra được cực phẩm linh đan.

Cực phẩm linh đan ở trên thị trường cũng có giá trị vô giá, cho dù là linh đan cấp thấp, chỉ cần phẩm chất ở cấp cực phẩm, cũng không thiếu thị trường.

Không nghĩ tới người này một khi lấy ra một viên lại là cực phẩm Tùy Nguyên đan, có thể thấy được xuất thân bất phàm.

Người được đan hương, Bích Tâm Châu và hai con yêu thú một lần nữa nhìn qua đây, ánh mắt tỏa sáng.

Lúc này, này ba con yêu lại không còn ghét bỏ Sở Chúc lợm loạn này nọ nữa, ngược lại cảm thấy, nếu người này có thể luyện chế ra cực phẩm linh đan, vậy thật đúng là một nhân vật lợi hại, vận khí Sở Chúc lợm này nọ quả nhiên đủ tốt.

Sở Chúc nuốt Tùy Nguyên đan cho hấn, linh đan vừa vào miệng là tan ra, vùng lồng ngực đang nhấn lại của nam nhân đó dần dần thả lỏng, thần sắc cũng không thống khổ như vậy nữa.

"Cảm ơn." Hấn khàn khàn nói.

Sở Chúc vẻ mặt ôn nhu thân thiện nói: "Không cần cảm tạ, người khỏe lên chút nào không?"

Nam nhân vẻ mặt cảm kích nhìn nàng, lúc này cũng thấy rõ ràng cô nương có bộ dạng vô cùng mỹ lệ này có thể là ân nhân cứu mạng hấn. Giữa trán có một hoa văn giọt nước màu bạc nhàn nhạt, lại như vẽ rồng điểm mắt, tôn lên dung mạo vốn đã mỹ lệ lại tăng thêm vài phần vẻ đẹp thiên tiên.

Mỹ nhân ai cũng thích nhìn, nhìn đến mỹ nhân, tâm tình cũng tốt rất nhiều.

Nhưng mà rất nhanh, nam nhân liền nhìn thấy trên vai mỹ nhân đột nhiên xuất hiện một con yêu thú, dùng một đôi dị đồng tử lạnh như băng nhìn hấn.

Nam nhân sợ run cả người, không hiểu sao lại sinh ra một loại cảm giác nguy cơ. Hấn luôn luôn tin tưởng trực giác của mình, trực giác này giúp cho hấn nhiều lần may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết. Cho nên nam nhân không có bởi vì con yêu thú thoát nhìn chỉ là một con yêu thú cấp thấp mà coi nhẹ nó, mà còn cảnh giác lên, chậm rãi chống tay đứng dậy.

Sở Chúc ôm A Chiêu đến trong lòng, nhẹ nhàng mà chải bộ lông trên lưng nó.

A Chiêu vốn là muốn khi thể nghiệm áp chế nam nhân xa lạ đó, nào biết là bị Sở Chúc vuốt lông một cái, toàn bộ thú liền nhịn không được mà lười biếng ghé vào trong lòng nàng hưởng thụ. Chẳng cho đến khi hồi tưởng lại nơi này còn có một nhân loại giống đực không rõ thân phận, lập tức quyết định phải mạnh mẽ lên.

Sở Chúc nhấn nó vào trong lòng một cái, nhìn nam nhân đó hỏi: "Không biết công tử xưng hô thế nào? Phát sinh chuyện gì, vì sao người có thể rơi xuống biển? mấy ngày trước khi chúng ta tiện tay vớt người từ trong biển, lúc ấy tình huống của người thật không tốt..."

Nam nhân nghe đến đó, xác định là đám người Sở Chúc cứu hấn, lại nhìn nhìn chung quanh, biểu tình nam nhân có chút cổ quái.

Lúc này bọn họ ở trên một con thuyền nhỏ, thuyền này không chỉ có đơn sơ, lại xấu xí, như là tùy tiện chấp vá mà thành, vừa thấy chính là chế tạo thủ công, đang trôi nổi trong biển lớn mờ mịt, làm cho người ta có một loại ảo giác không biết đến khi nào mới có thể thoát ly khỏi đại dương này.

Hai mỹ nhân và một chiếc thuyền xấu này thật đúng là không hòa hợp chút nào, càng không cần phải nói lúc này bọn họ lưu lạc trong biển ở trên trời cao...

Thấy thể thảm thế nào ấy.

Nam nhân chấp tay với Sở Chúc, nói: "Ta gọi là Mặc Sĩ Thiên Kỳ, đa tạ ân cứu mạng của cô nương..."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ?

Trong nháy mắt ánh mắt Sở Chúc sáng dần lên, ban đầu thái độ vốn có chút không thêm để ý lập tức thay đổi, nhin không được đánh giá hấn từ trên

xuống dưới. Ánh mắt từ khuôn mặt tuần tú chuyển qua trên người hắn, lại từ chân di chuyển về trên mặt, không thấy có cái gì đặc biệt.

Ngược lại Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị nàng nhìn đến không được tự nhiên, không biết thế nào mà nàng đột nhiên nhìn hắn như vậy, chẳng lẽ trên người hắn có cái gì không đúng? Nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Không biết cô nương xưng hô như thế nào?"

"Ta gọi là Sở Chúc, hắn là Bích Tầm Châu." Sở Chúc chỉ vào Bích Tầm Châu chỗ đầu thuyền đưa lưng về phía bọn họ.

Bích Tầm Châu vô cùng cao lãnh chỉ cho một cái bóng lưng, vẫn chưa quan tâm bọn họ.

Tiếp theo, Sở Chúc phát huy năng lực xã giao của nàng, rút cuộc từ chỗ Mặc Sĩ Thiên Kỳ mà biết được tin tức đại lục xa lạ này.

Phiến đại lục này tên là Thiên Thượng Hải đại lục, nghĩa giống như tên, đây là đại lục mệnh danh Thiên Thượng Hải, mà Thiên Thượng Hải cũng chính là vùng biển lúc này bọn họ đang ở. Còn vì sao biển lớn này kêu là "Thiên Thượng Hải", cũng là có nguyên nhân, bởi vì nó treo ngược ở trên trời, bản thân của người ở trong đó căn bản không thể phát hiện cái huyền bí này, chỉ có người ở dưới tận cùng mới có thể thấy rõ ràng.

Đây là cảnh quan cực kỳ kỳ lạ của Thiên Thượng Hải đại lục, người không có tự mình đi tới Thiên Thượng Hải đại lục căn bản sẽ không phát giác.

Kỳ thực khi Sở Chúc nghe đến tên Mặc Sĩ Thiên Kỳ thì mơ hồ đoán ra phiến đại lục này hẳn là Thiên Thượng Hải đại lục. (Thiên Thượng Hải: biển trên trời)

Ở đời trước của Sở Chúc, rất nhiều người cũng chưa từng tới Thiên Thượng Hải đại lục, nhưng Thiên Thượng Hải đại lục lại phổ biến rộng rãi nhiều người biết ở Linh thể giới đến Đại Hoang giới, nguyên nhân trong đó là do Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ là một luyện đan sư cực có đan duyên, cũng là luyện đan sư Hoàng cấp có hy vọng có thể luyện chế ra Thần Hoàng đan ở trong ngàn năm nay, nhận được nhân sĩ khắp nơi chú ý. Nghe nói Mặc Sĩ Thiên Kỳ mà luyện linh đan, đều là cực phẩm, vô cực không thiên kỳ, chính là nói Mặc Sĩ Thiên Kỳ. (vô cực không thiên kỳ: có thể hiểu là cảnh giới tối cao đến không có cảnh giới)

Nhưng Mặc Sĩ Thiên Kỳ mà Sở Chúc biết đến, là một luyện đan sư cả ngày khoác áo choàng màu đen, tính khí cổ quái. Tuy rằng hắn cực có bản lĩnh, nhưng làm việc tàn nhẫn, thanh danh bên ngoài cũng không tốt, một lời không hợp liền mở sát giới, đều từng đại khai sát giới ở Linh thể giới và Đại Hoang giới, sáng lập uy danh hiển hách, làm cho người ta đối với hắn vừa yêu vừa hận.

Yêu thích kỹ thuật luyện đan của hắn, cũng hận tính khí cổ quái của hắn.

Thậm chí Mặc Sĩ Thiên Kỳ từng lấy cực phẩm linh đan để treo giải thưởng, treo giải thưởng vài tên cường giả Hóa Thần cảnh, hành động này từng một lần châm lửa giận toàn bộ thế lực Đại Hoang, thiếu chút nữa muốn liên hợp lại chém giết hắn.

Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn chạy thoát, không có ai biết hắn trốn đi nơi nào.

Rất nhiều người hận Mặc Sĩ Thiên Kỳ, bởi vì báo thù hắn, đều đào ra cuộc đời hắn, vì thế mọi người mới biết được, thì ra hắn là đến từ một đại lục tên là Thiên Thượng Hải của Linh thể giới. Đáng tiếc khi đó, Thiên Thượng Hải đã biến thành một khối đại lục yên lặng mất đi linh lực, cư trú trên đại đều chính là người bình thường, người tu luyện đã sớm rời khỏi chỗ đại lục này.

Hơn nữa khi đó Thiên Thượng Hải đại lục cũng không có biển trên trời cao, chỉ là một đại lục hết sức bình thường.

Cho nên này người tu luyện nghĩ muốn trả thù, cũng không có khả năng lấy người bình thường ở đó khai đao, cuối cùng chỉ có thể vô công mà về.

Lúc này lại nhìn thanh niên tuần tú trước mặt, một đôi ánh mắt trong veo thấu triệt, không nhiều từng trải lắm, rõ ràng chính là một trạch luyện đan sư, cuối cùng làm sao lại biến thành một luyện đan sư giết người biến thái đây?

Sở Chúc gần như hoài nghi người này cũng không phải là Mặc Sĩ Thiên Kỳ nàng nghe nói đời trước.

Đương nhiên, nếu người này thật là Mặc Sĩ Thiên Kỳ nàng biết kia, Sở Chúc cảm thấy, chuyện xưa trên người của người này khẳng định không ít, thậm chí có khả năng có liên quan với biến hóa của Thiên Thượng Hải đại lục.

Lúc này thân ở Thiên Thượng Hải đại lục, Sở Chúc cảm giác được linh khí trên đại lục cũng không thấp, tốt xấu gì cũng là một khối đại lục trong Linh thể giới, linh khí nồng đậm hơn Tản Thiên đại lục trên dưới không chỉ một trăm lần, đại lục như vậy làm sao có thể sẽ ở trong trăm năm biến thành một cái đại lục yên lặng?

Tâm tư Sở Chúc thay đổi thật nhanh, trên mặt không hiện một chút nào, tiếp tục cười khanh khách nói lời khách sáo với Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ là luyện đan sư đơn thuần, rất nhanh mọi thứ trên người hắn đã bị Sở Chúc đào được không kém lắm, ngược lại là chuyện của đoàn người Sở Chúc, Mặc Sĩ Thiên Kỳ trừ bỏ biết tên của bọn họ ra, thế nhưng hoàn toàn không biết gì cả.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ là đệ tử Đan Hà Tông trên Thiên Thượng Hải đại lục, lần này hắn hộ tống một vị sư huynh trong sư môn rời bến tới tìm linh dược. Không nghĩ tới trên đường gặp phải hải tặc, mà hắn bất hạnh bị sư huynh đó dùng sức đánh một chưởng rơi vào trong biển, đánh đến nửa chết nửa sống, lại rơi xuống trong biển, có thể nói là cứu tử nhất sinh.

Nếu không có mấy người Sở Chúc tiện tay vớt hắn lên, chỉ sợ cuối cùng hắn thật sự biến thành một cái xác chết trôi, sau đó bị yêu thú trong biển coi

như thi thể mà ăn luôn.

Sở Chúc nghe đến đó, ánh mắt nhìn về phía Mặc Sĩ Thiên Kỳ phá lệ đồng tình.

Tuy rằng nàng không tận mắt nhìn thấy, nhưng nghe Mặc Sĩ Thiên Kỳ kể lại, có thể phát hiện mấu chốt trong đó.

Đứa nhỏ này thật xui xẻo, rõ ràng là một luyện đan sư cực có thiên phú, lại bị đồng môn sư huynh ghen tị, âm thầm bày ra trận sự cố này, để trừ bỏ hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ là một luyện đan sư cực có thiên phú, ở trong Đan Hà Tông được các trưởng bối sư môn ký thác kỳ vọng cao, một lòng vui đầu luyện đan, giống như một trạch nam (người chỉ ở trong nhà), trên đạo lý đối nhân xử thế khó tránh khỏi có chút ngây thơ. Khi một vị sư huynh trong sư môn nói Thiên Thượng Hải được phát hiện có vài cái linh đảo xuất hiện linh dược cao cấp, hắn không nói hai lời, trực tiếp đi theo sư huynh đi ra biển.

Người đơn thuần như vậy, thật sự là Mặc Sĩ Thiên Kỳ "Vô cực không thiên kỳ" đời trước kia sao?

Khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói xong chuyện của mình, cũng có chút u buồn: "Ta cảm thấy lúc ấy sư huynh có thể là muốn giết ta, hắn đánh chuông đó cũng thật đau..."

Sở Chúc: "... .." Sư huynh của ngươi là thật sự muốn giết ngươi đó, đứa nhỏ ngốc!

Rốt cuộc Bích Tầm Châu nhìn không được lạnh lùng nói: "Có mắt đều đã nhìn ra."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy Bích Tầm Châu quay đầu nhìn qua đây, tuy rằng lời nói lạnh nhạt, nhưng gương mặt mỹ nhân thanh lãnh vì hắn mà thêm như sương tuyết, không lộ ra vẻ quá mức chút nào, ngược lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng dễ vỡ.

Hắn đỏ mặt nói: "Bích cô nương, bình thường sư huynh hắn vẫn rất là chăm sóc ta..."

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe được bùm một tiếng, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã bị Bích Tầm Châu đánh bay xuống biển.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ xuất hiện từ trong biển, chọt vật bò lên thuyền, buồn bực hỏi: "Vi sao phải đánh ta rớt xuống biển?" Hắn không đắc tội vị cô nương đó đi?

Bích Tầm Châu lại muốn đánh hắn.

Sở Chúc nghẹn cười, giải thích nói: "Hắn không phải Bích cô nương, hắn là một nam nhân." Ừm, nam yêu mới đúng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ khiếp sợ nhìn Bích Tầm Châu, rõ ràng khuôn mặt đó xinh đẹp tinh tế như vậy, bóng dáng có khí chất như vậy, thế nhưng không phải nữ nhân, mà hiện ra là một nam nhân...

Thằng nam Mặc Sĩ Thiên Kỳ yên lặng xoay người, sau khi phát hiện không phải là cô nương xinh đẹp, làm cho hắn nhận được đả kích.

Sở Chúc lại muốn cười.

Đời trước rất nhiều người gặp qua Bích Tầm Châu sẽ lầm tưởng cho rằng hắn chính là cô nương, cho dù hắn mặc nam trang, cũng không cản trở những người đó cho rằng hắn là một cô nương nữ phần nam trang, chỉ là phần được có vẻ giống nam nhân thôi. Thậm chí vì thế rất nhiều nữ nhân đổ kị hắn, hận không thể xé gương mặt yêu tinh đó của hắn.

Có Bích Tầm Châu ở phía trước kéo thù hận, gương mặt bạch liên hoa nhược thụ của Sở Chúc ngược lại không dẫn người chú ý như vậy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thất hồn lạc phách trong chốc lát, rồi lập tức quăng chuyện này đến sau đầu, hỏi Sở Chúc: "Sở cô nương, các ngươi đây là muốn đi đâu? Làm sao có thể đi tới Thiên Thượng Hải?"

Sở Chúc cười tủm tỉm nói: "Chúng ta cũng là đi tới Thiên Thượng Hải tìm bảo vật, nào biết đâu gặp phải sóng gió, thuyền bị tan vỡ. May mắn đi ngang qua một cái linh đảo, đón củi tạo thuyền ngay ở linh trên đảo, mới có thể rời khỏi. Chúng ta phiêu bạt ở trên biển đã nửa tháng, cũng chưa nhìn thấy thuyền nào, chỉ thấy được một mình ngươi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong thì cười nói: "Sở cô nương có phải ngươi đi lầm đường hay không? Phiến hải vực này rất nguy hiểm, trong chỗ sâu có một điểm không gian bạc nhược, nghe nói thường xuyên sẽ có vết nứt không gian, lực không gian sẽ lật chuyển quấy đảo nước biển, thuyền phổ thông căn bản không thể tới gần, nếu như bị cuốn vào vết nứt không gian sẽ không tốt lắm."

Sở Chúc về mặt bình tĩnh hiểu ra: "Thì ra là như vậy, chúng ta đây thật đúng là may mắn. Đúng rồi, không biết Mặc Sĩ công tử có biết làm cách nào rời khỏi vùng biển này không?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút đắc ý nói: "Ta biết, lúc ta tới có mang theo bản đồ Thiên Thượng Hải."

Vì thế Sở Chúc nhặt được một "luyện đan sư Hoàng cấp tương lai" đồng thời, cũng thu hoạch một tấm bản đồ.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu cùng nhau nghiên cứu bản đồ, rốt cuộc tìm được phương hướng đi chính xác.

Nhưng mà chỉ là có được phương hướng đi còn không đủ, chỉ trông vào thuyền nhỏ này, bọn họ không thể rời khỏi Thiên Thượng Hải. Đây cũng là tính đặc thù của Thiên Thượng Hải, chỉ có ngôi thuyền do Thiên Thượng Hải đại lực đặc biệt chế tạo ra, mới có thể rời khỏi Thiên Thượng Hải, nếu không bản thân người ở trên biển vĩnh viễn cũng không có cách bình thường nào đến đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đảo Thiên Diệp, Đánh Ngắt Người.

Editor: ChieuNinh

"Thuyền Thiên Thượng Hải lớn cỡ nào? Bình thường sẽ đi bằng gì?"

Sở Chúc vừa nghiên cứu bản đồ, vừa hỏi Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang ngồi dựa vào ở đuôi thuyền dưỡng thương.

"Ta không biết." Mặc Sĩ Thiên Kỳ trả lời được đúng lý hợp tình, khi đến thì hết thấy có sư huynh an bài, ngay cả đầu óc cũng không thêm mạng, chỉ cần mạng theo chính mình là được.

Sở Chúc: "... ..."

Sở Chúc phát hiện không thể dựa vào luyện đan sư trách chết này, chỉ có thể tự mình và Bích Tầm Châu cùng nhau nghiên cứu bản đồ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị tổn thương, không cần hẳn làm cái gì, vì thế chỉ đợi ở nơi này nhìn lung tung.

Một lát sau, Mặc Sĩ Thiên Kỳ phát hiện dị thường, đột nhiên hỏi: "Thuyền của các người vì sao vẫn luôn đi tới trước?"

Thuyền này vừa thấy thì vô cùng đơn sơ, tự nhiên không giống thuyền lớn đặc biệt chế tạo, chỉ cần thả linh thạch ra thì sẽ tự mình đi tới, chỉ cần nắm kỹ phương hướng trong tay là được. Thuyền nhỏ giống như vậy, bình thường cần nhân lực đến chèo thuyền đi tới trước, nhưng nhìn tới nhìn lui, cũng không có ai chủ động chèo thuyền.

"Có Huyền Uyên mà." Sở Chúc nâng Huyền Uyên đang làm việc ở đầu thuyền lại đây.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấy một con rùa nhỏ như vậy, rất sững sốt: "Đây là... yêu thú thuộc tính thủy? Là cấp mấy? Vẫn còn là ấu tể đi?"

"Đúng vậy, Huyền Uyên là Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười, năm nay mới sáu tuổi."

Lấy kỳ ấu sinh dài dằng dặc của yêu thú mà nói, yêu thú cấp mười sáu tuổi quả thật vẫn là cấp bậc trẻ con của nhân loại.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy con rùa nhỏ siêng năng chăm chỉ phần chấn ngự sử nước đẩy thuyền đi tới, cảm giác là lạ. Thẳng cho đến khi con rùa nhỏ đó một đến tứ chi tê liệt mờ ra, đầu mềm yếu rũ ở trên boong thuyền, một dáng vẻ mệt chết, hẳn nghĩ nghĩ, từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái lọ, đổ ra một viên linh đan tự hẳn luyện chế đưa cho nó.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có thói quen cho yêu thú ăn, thấy con rùa nhỏ này cố gắng chèo thuyền như vậy, thì nhin không được muốn thưởng cho nó.

Huyền Uyên ngửi được đan hương linh đan, ngửi ngửi, phát hiện không thành vấn đề, há miệng một cái, chậm rãi gặm nhấm.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt ý cười nhìn nó ăn linh đan, nói với Sở Chúc: "Sở cô nương, ta sẽ luyện chế một ít linh đan thích hợp cho yêu thú cắn nuốt, nếu không ngại, về sau ta luyện chế một ít đưa cho mấy con yêu thú của cô."

Cũng coi như đáp đền ân cứu mạng của Sở Chúc.

Cơ hội tốt như vậy ở trước mặt, Sở Chúc tự nhiên sẽ không ngốc mà đi cự tuyệt.

Mặc kệ người này có phải là luyện đan sư "Vô cực không thiên kỳ" Hoàng cấp đời trước hay không, ít nhất hẳn là một luyện đan sư, so với nàng một người không phải luyện đan sư tùy tiện ép buộc ra đan dược thì tốt hơn. Sở Chúc không muốn bực đãi đám Huyền Uyên, có một luyện đan sư đặc biệt luyện đan giúp bọn nó thì cầu còn không được, lại còn giảm đi phiền toái tìm kiếm luyện đan sư luyện đan khắp nơi. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Phải biết rằng, càng là luyện đan sư cao cấp, muốn tìm bọn họ luyện đan thì cực kì khó khăn, cần xếp hàng đợi, đối phương còn không nhất định sẽ ra tay giúp người luyện chế. Hơn nữa mỗi lần luyện đan đều cần thu tiền thù lao kékéchù, còn không cam đoan nhất định có thể luyện chế thành công.

Nếu Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật sự có thể luyện chế ra cực phẩm linh đan, vậy là bọn họ liền có lời.

Sở Chúc cân nhắc trong lòng, có lẽ nàng có thể bồi dưỡng Mặc Sĩ Thiên Kỳ thành luyện đan sư bọn họ ngự dụng, nhưng mà cái này còn cần bàn bạc

kỳ hơn.

Sở Chước ý vị thâm trường liếc mắt nhìn gương mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười đến phá lệ ngọc bạch ngọt một cái, lại quay đầu nghiên cứu bản đồ với Bích Tầm Châu. (ngọc bạch ngọt: ngọc ngém, ngọt ngào, ngây thơ)

Bích Tầm Châu vừa thấy Sở Chước có biểu tình đó, thì biết lúc này trong lòng nàng lại bắt đầu tính kế.

Tuy rằng hần và Sở Chước ở chung thời gian không nhiều lắm, nhưng mà Bích Tầm Châu đã mơ hồ có thể cảm giác được Sở Chước là một nhân loại tâm cơ rất nặng, hoàn toàn bất đồng với vẻ bề ngoài nhu nhược mềm mại đó của nàng.

Đương nhiên, đây cũng không có gì không tốt, dù sao trong đám người tu luyện, thể chất của nữ võ giả trời sinh thì yếu ớt hơn nam nhân một ít, ở trên con đường tu luyện phải trả giá càng nhiều cố gắng hơn nam nhân mới có thể đạt tới một trình độ nào đó. Hơn nữa nữ võ giả hành tẩu bên ngoài, so với nam nhân thì không thể thuận tiện và an toàn, có chút tâm cơ bảo vệ mình cũng không có gì.

Còn Mặc Sĩ Thiên Kỳ sắp bị tính kế—— tên ngọc bạch ngọt như vậy, chỉ sợ bị người tính kế còn có thể giúp người đếm linh thạch, Bích Tầm Châu đối với loại người như vậy bình thường sẽ lựa chọn không nhìn tới.

"Sở cô nương, bọn cô đi tới Thiên Thượng Hải làm cái gì?"

"Giống như huynh, đi Thiên Thượng Hải tìm linh dược." Sở Chước cười tủm tỉm bịa chuyện.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ gật đầu, cũng không ngoài dự đoán, hoàn cảnh Thiên Thượng Hải vô cùng kỳ lạ, thường xuyên có rất nhiều linh đảo dư thừa linh khí, trên đó sinh trưởng rất nhiều linh dược linh thực, là thiên đường của nhóm luyện đan sư.

"Lần này ít nhất có Sở cô nương cứu giúp, nếu không ta... cũng không biết cảm kích các người như thế nào mới tốt." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói lời này vô cùng thành khẩn, bây giờ hần còn là một người hiểu được tri ân báo đáp.

"Vậy lấy thân báo đáp thì như thế nào?" Sở Chước thuận miệng nói, trong lòng cân nhắc khả năng tính để cho hần bán mình.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..."

Sở Chước không có nghe được thanh âm, quay đầu qua nhìn, chỉ thấy hần cả mặt đỏ bừng nhìn nàng, bộ dạng còn có chút thẹn thùng.

Sở Chước nhìn thấy bộ dáng này của hần, nhất thời nhin không được im lặng một chút, vừa định nói "Ta là vui đùa", thì ai ngờ một cái bóng đen xẹt qua, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại bị đánh xuống biển rồi.

Lần này đánh hần xuống biển là A Chiếu, tiểu yêu thú màu đen ngồi xổm ở mép thuyền, từ trên cao nhìn xuống người ở trong biển đang giãy dụa bò lên thuyền.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật vất vả bò lên, phốc phun ra một ngụm nước, lau đi nước biển trên mặt một cái, buồn bực hỏi: "Vì sao sao lại đánh ta?"

A Chiếu tự nhiên sẽ không trả lời, nhảy đến trên đầu Sở Chước, nhẹ nhàng nằm úp sấp, một cái đuôi lông xù buông rơi xuống, khoác lên trên vai nàng.

Một vẻ "Người này đã bị ta chiếm lấy".

Thấy một màn như vậy, Bích Tầm Châu có loại xúc động đâm mù mắt.

Nhưng mà ở trong mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại hoàn toàn là một loại tình huống khác.

Thiếu nữ thanh thuần dịu dàng, một tiểu yêu thú lông xù đáng yêu đang nằm úp sấp ở trên đỉnh đầu, bức tranh này có một loại cảm giác mạnh kỳ lạ, làm cho tâm tư một trạch nam Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhảy mất này nọ, lại đỏ mặt. Dĩ nhiên đã quên tình cảnh vừa rồi bị đánh xuống biển, ngây ngô cười nhìn bọn hần.

Sở Chước sờ sờ cái đuôi trên vai, đầu đội một con yêu thú, cười ngây ngô nói với Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "Mặc Sĩ công tử, vừa rồi là ta vui đùa. Nhưng mà nếu Mặc Sĩ công tử có rãnh mà nói, thật ra thì muốn mời huynh giúp chúng ta luyện chế một ít linh đan, linh dược do chúng ta ra, có thể không?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức vỗ ngực nói: "Cô yên tâm, ta cái khác không rãnh, còn cửa luyện đan này thì tay nghề vẫn là không tệ. Về sau bọn cô nghĩ muốn luyện linh đan gì, cứ tới tìm ta, chỉ cần ta có thể luyện, đều luyện cho bọn cô."

Ý cười trong mắt Sở Chước càng sâu, tươi cười khá ái nói: "Vậy phiền toái Mặc Sĩ Thiên Kỳ."

Ừm, trối buộc ổn định một luyện đan sư miễn phí, vận khí không tệ.

Bích Tầm Châu liếc mắt nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang cười rất ngây ngô một cái, quả nhiên là tên ngọc, khinh địch như vậy đã hứa cả đời của mình đi ra ngoài, lời nói ra miệng thì không thu trở lại được rồi.

Thương thế của Mặc Sĩ Thiên Kỳ tốt lên thật sự nhanh.

Bởi vì hần nốc cực phẩm linh đan trị liệu giống như ăn vặt, cho dù thương thế có nặng thì cũng sẽ khỏi hần rất nhanh.

Như thế cũng làm cho Sở Chúc và Bích Tầm Châu bọn họ khẳng định, cực phẩm linh đan trong tay Mặc Sĩ Thiên Kỳ, hần là do bản thân luyện chế, mới có thể nốc được hào sảng như vậy, tuyệt không đau lòng.

Qua mấy ngày, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhanh chóng quen thuộc với Sở Chúc, Huyền Uyên. Dien~dan~le~quy~don ChieuNinh

Ở trong mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Sở Chúc là một cô nương dịu dàng thân thiết giống bạch liên hoa, mà Huyền Uyên là con khế ước thú nhu thuận vô hại, làm cho hần rất dễ dàng bỏ xuống tâm đề phòng, ở chung giống như bằng hữu.

Còn Bích Tầm Châu, rất là lạnh lùng, không thích quan tâm người khác, mỗi lần Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều bị hần coi thường.

Mà tiểu yêu thú kêu A Chiếu đó... Mặc Sĩ Thiên Kỳ trực giác nó cực kì nguy hiểm, sẽ không chủ động đi tới trước mặt nó, cho dù nó có mạnh cũng như thế.

A Chiếu dùng móng vuốt cào xuống mai rùa của Huyền Uyên, nhìn chăm chăm Mặc Sĩ Thiên Kỳ, phát hiện nhân loại này có một loại trực giác cực kì đáng sợ, loại trực giác này cũng là một loại vận khí. Dù sao có thể làm cho hần ở thời điểm mấu chốt tránh đi nguy hiểm, may mắn sống sót.

Tuy rằng là tên ngọc bạch ngọt, cũng là một người có số mệnh ngọc bạch ngọt, người như thế cơ duyên thường hay tốt hơn người tu luyện phổ thông.

Thuyền lại đi được vài ngày sau, bọn họ nhìn thấy một hòn đảo.

Đội đến khi thuyền dần dần tiếp cận, bọn họ mới phát hiện, chỗ đảo này vô cùng lớn, từ rất xa đã có thể nhìn thấy hình dáng của nó, kèm theo là đảo lớn đảo nhỏ chung quanh, phân tán ở bốn phía, bảo vệ xung quanh hòn đảo lớn nhất đó.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng kích động, hần nhảy lên, vui sướng nói: "Đây nhất định là đảo Thiên Diệp trong truyền thuyết!"

Sở Chúc nhìn về phía bản đồ, vừa mới nhìn đến dấu hiệu Thiên Diệp đảo.

Thiên Diệp đảo là một trong những hòn đảo không lồ hiếm thấy nhất Thiên Thượng Hải, chung quanh gần ngàn đảo nhỏ từ thật to đến nhỏ nhỏ giống như lá cây vây trung tâm đảo, mới có tên "Thiên Diệp đảo" này. Bình thường đảo lớn giống như vậy, linh khí trên đảo đều vô cùng dư thừa, linh thực sinh trưởng vô số, là thiên đường rất nhiều luyện đan sư hướng tới.

"Không nghĩ tới chúng ta sẽ may mắn như vậy, thế nhưng tìm được Thiên Diệp đảo, xem ra cho dù bị sư huynh đánh một chưởng xuống biển cũng là đáng giá." Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn là bộ dạng cười ngây ngô như cũ.

Đám người Sở Chúc nghe được lời hần nói, lúc mới đầu có chút khó hiểu, thẳng cho đến sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ giải thích, mới biết được. Thì ra bởi vì Thiên Thượng Hải là biển treo ngược ở trên trời, cho nên hòn đảo trên biển có một đặc điểm, là chúng nó di động theo hải lưu, cũng không ở địa phương cố định, thường xuyên đổi vị trí, làm cho nhóm người tu luyện mỗi một lần nghĩ đến trên đảo tìm bảo vật thì tìm khắp nơi đến cực kì vất vả.

Nhưng mà chỉ cần tìm được, có thể nhận được hồi báo cực phong phú.

Sở Chúc giật mình, rốt cuộc hiểu rõ ràng vì sao âm cát dị thủy ở tại đảo đó vẫn luôn không có ai phát hiện, có lẽ cũng có liên quan với đảo sẽ di động. Thật vừa đúng lúc lúc ấy bọn họ đi ngang qua nơi đó, mà đảo đó cũng vừa mới đi ngang qua, thế nên bọn họ mới chạm nhau.

Hiện tại Sở Chúc đã có thể khẳng định người làm hết thảy căn bản chính là không để ý, có lẽ chính là tùy tay bài bố đại trận ở đó, để cho âm cát dị thủy dựa vào linh khí trên đảo trưởng thành, sau khi bày trận xong thì đi, cũng không phải là đặc biệt đường ở đó.

Hiểu rõ ràng điểm ấy rồi, chút lo lắng âm thầm trong lòng Sở Chúc rốt cuộc biến mất, không cần tiếp tục lo lắng chủ nhân âm cát dị thủy sẽ tìm tới cửa đòi lại.

Thuyền nhỏ rất nhanh thì đến một hòn đảo nhỏ chung quanh đảo Thiên Diệp.

Đảo nhỏ này nhỏ bé, có thể nói chính là một khối đá ngầm nhỏ lộ ra ngoài, lớn chừng có mấy mét vuông.

Đã đến nơi đây, Sở Chúc quyết định lên đảo đi xem, nếu như có thể, cũng thu thập một ít linh thảo linh dược, dù sao nàng phải dưỡng ba con yêu thú, nói gì thì vẫn phải dự tính cho bọn nó.

Chung quanh đều là đảo nhỏ lớn lớn nhỏ nhỏ, thuyền không dễ đi vào, Sở Chúc thu hồi thuyền lại, đoàn người bước lên đảo nhỏ gần nhất, quyết định đi bộ vào. ChieuNinh~dien~dan~le~quydonD^d^Y^q^d

Khoảng cách giữa hòn đảo và hòn đảo có gần có xa, có chút tương liên, có chút lại ngăn cách một vùng nước.

Mấy người đang đi qua ở trên hòn đảo, Sở Chúc và Bích Tầm Châu như đi trên đất bằng, tốc độ cực nhanh, nhưng luyện đan sư Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại ỉu xiu đi đến nghiêng ngả lão đảo, vài lần vừa trượt chân, liền lăn xuống dưới nước.

Sở Chước và Bích Tầm Châu không nói gì nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ từ trong nước đứng lên.

"Ha ha, ngượng ngùng, trượt chân."

Nhìn gương mặt cười đến cực ngốc đó, Sở Chước lại hoài nghi "Mặc Sĩ Thiên Kỳ" lòng dạ độc ác đòi trước thật sự là hần sao?

Tương phản này cũng thật đáng sợ.

Bích Tầm Châu chê trách nam luyện đan sư Mặc Sĩ Thiên Kỳ này lè mề, trực tiếp mang theo hần nhảy cực nhanh ở trên hòn đảo.

Sở Chước ngẫu nhiên quay đầu, phát hiện Mặc Sĩ Thiên Kỳ đỏ mặt, nhìn không được hỏi: "Mặc Sĩ công tử, huynh làm sao vậy?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lắp bắp nói: "Ta nhìn thấy mỹ nhân sẽ đỏ mặt... Bích công tử bộ dạng xinh đẹp như hoa như vậy, cho nên..."

Một tiếng ồm vang lên, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại ngã vào trong nước.

"Thật có lỗi, trượt tay." Gương mặt mỹ nhân trời sinh của Bích Tầm Châu không chút thay đổi nói.

Sở Chước không nói gì nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ bò ra từ trong nước, đứa nhỏ này đơn thuần như vậy, thật không biết cuối cùng làm thế nào mà trưởng thành thành bộ dạng oán trời trách đất hận vũ trụ đó nữa.

Sau khi vượt qua vô số hòn đảo lớn lớn nhỏ nhỏ, rốt cuộc bọn họ đi đến đảo trung tâm được bảo vệ ở chung quanh.

Vừa đến đảo trung tâm, Mặc Sĩ Thiên Kỳ kích động đến hận không thể lập tức bỏ chạy tiến vào đi tìm linh thảo, lại nghe thấy Sở Chước đột nhiên ồ lên một tiếng.

"Đảo này có người đến đây trước." Sở Chước nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn nàng: "Làm sao mà cô biết?"

Sở Chước chỉ vào cách đó không xa: "Nhìn bên kia, nơi đó có dấu vết giẫm đạp, dấu vết rất mới, hẳn là để lại cách vài canh giờ trước."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn lại theo phương hướng nàng chỉ tay, lại đi tới gần soi kỹ trong chốc lát, sau đó quay đầu nhìn Sở Chước, thần sắc vô cùng rối rắm: "Sở cô nương, làm sao cô phát hiện được?"

"Ánh mắt tốt." Sở Chước khí định thần nhàn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..." Ánh mắt người bình thường cho dù tốt, cũng sẽ không phát hiện loại chi tiết nhỏ này đi?

A Chiêu ngồi xỏm ở trên vai Sở Chước, liếc mắt nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ một cái, sau đó không xem ra gì dời ánh mắt.

Ừm, tên này căn bản là không phải cái uy hiếp, không cần quá để ý.

Sau khi biết đảo này đã có người đến, động tác của họ cẩn thận hơn rất nhiều.

Nhưng mà sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấy một gốc cây linh thảo ven đường, cả trái tim nháy mắt liền bỏ nhào ở trên mặt, làm sao còn chú ý cái khác, đột nhiên bỏ nhào qua.

Sở Chước và Bích Tầm Châu liếc hần một cái, vẫn chưa ngăn cản hần.

Đội sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ cẩn thận đào một gốc cây linh thảo đó rồi đặt vào trong hộp ngọc chuyên môn để linh thảo, bọn họ tiếp tục đi tới trước.

Dọc theo đường đi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ tìm được rất nhiều linh thảo có thể luyện đan, phẩm cấp linh thảo từ cấp bốn đến cấp tám đều có, mỗi một lần đều vô cùng cao hứng thu thập. Dù sao mục đích bọn họ đến đảo cũng là thu thập linh thảo, cũng không cần phải gấp gáp chạy đi, Sở Chước cũng không thúc giục hần, ngược lại có đôi khi nhìn trộm, nàng cũng sẽ tùy tay đào một gốc cây trồng đến trong chậu hoa.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy thế, kinh ngạc nói: "Sở cô nương vốn dự tính gieo trồng linh thảo sao?"

"Dù sao tạm thời không cần dùng, trồng lên cũng không có gì." Sở Chước thuận miệng giải thích.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngẫm lại cũng đúng, tiếp theo lại tiếp tục đi đào linh thảo.

Vừa đi vừa tìm, dần dần đi tới hướng chỗ sâu trong đảo, thực vật chung quanh trở nên cao to dày đặc, ngẫu nhiên có thể nghe được một ít thanh âm tất tât tốt tốt, giống như có côn trùng động vật gì đó đang hoạt động ở trong đó.

Ngay tại khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại một lần vui vẻ đào linh thảo, đột nhiên trong tay Sở Chước xuất hiện một thanh trọng kiếm, một kiếm chém qua đi, trong tay Bích Tầm Châu xuất hiện mấy sợi băng tơ, trói chặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ kéo xa chỗ đó.

Một tiếng ầm vang, nơi kiếm khí có thể tới, cỏ cây tung tóe, lá rụng ào ào.

Thần sắc Mặc Sĩ Thiên Kỳ nháy mắt ngưng lại, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thiếu nữ giờ trọng kiếm lên chém xuống, lại nhìn cái đường bị phá vỡ từ kiếm khí kia, cỏ cây đập nát, lộ ra bùn màu đen ẩm ướt, lan tràn tới chỗ sâu trong rừng cây.

Sở Chúc lại chém xuống kiếm thứ hai, chém làm hai đoạn thứ gì đó tập kích bọn họ. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Đó là một con rắn hai đầu toàn thân có màu xanh âm u, lúc này song đầu xà vừa bị bỏ làm hai, đánh xuống từ giữa hai cái đầu chúng nó, thoát nhìn nghiêng nhìn giống như là hai con rắn dính vào nhau bị tách ra.

Con rắn bị một kiếm phân thành hai cũng chưa chết, chỉ là khí thế giảm mạnh, hai cái đầu nâng lên cao cao, phun ra cái lưỡi băng lãnh, nhìn chăm chăm Sở Chúc.

Sở Chúc cất bước tiến lên, lại vùng kiếm.

"Dừng tay!"

Một tiếng hét lớn vang lên, trong rừng cây bay ra vài cái ám khí, muốn ngăn cản nàng.

Sở Chúc vùng kiếm lên, vài tiếng leng keng leng keng vang lên, đánh rớt ám khí bay tới, đều rơi trên mặt đất, là vài cái hoa mai tiêu.

Trọng kiếm trong tay Sở Chúc tiếp tục vùng mạnh tới, từ chỗ bảy tấc hai con rắn mà nghiền áp qua, lúc này rút cuộc nó chết triệt để rồi.

Lúc này, một người từ trong rừng cây bay nhanh lướt tới, rơi xuống trước thi thể hai con rắn, trợn mắt nhìn bọn chúng.

Sở Chúc thấy rõ là một tiểu cô nương tuổi không lớn, nàng thu kiếm mà đứng, không có tiếp tục công kích.

Nhưng cô nương đó phần nộ chỉ trích nói: "Ngươi cũng dám giết Song Lâm Xà của ta!"

Sở Chúc a một tiếng, vô cùng bình tĩnh nói: "Giết thì giết, ngươi lại muốn như thế nào? Còn có, là ngươi đánh lên chúng ta trước."

"Nói bậy, chúng ta vừa lúc ở gần đây, Song Lâm Xà phát hiện có người, chính là muốn hù dọa thôi. Nhưng ngươi cái nữ nhân này, thể nhưng không nói hai lời đã giết nó, ngươi phải đền cho ta!"

Sở Chúc nhìn về mặt cô nương phần nộ, chừng mười lăm sáu tuổi, một gương mặt trẻ con tròn tròn, chải hai búi tóc, lớn lên giống như một đứa bé, rất khả ái. Chỉ là tính khí rất nóng chiều, một dáng vẻ khắp thiên hạ đều là mẹ nàng, thoát nhìn không dễ sống chung.

Vì thế nàng lại vùng kiếm lên.

Cô nương đó hoảng sợ, theo bản năng làm ra động tác phòng thủ: "Ngươi muốn làm gì?"

"Đập ngất ngươi!" Sở Chúc nói xong, một kiếm chụp qua.

Cô nương đó ngay cả kêu cũng chưa kêu một tiếng, liền yếu ớt ngã xuống.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đứng ngoài nhìn: "... ..."

Hết chương 47.

***P/s: Xưng hô của MSTK gọi SC là cô trong truyện chính là cô nương nhé không phải là cô trong cách gọi của hiện đại đâu. Dù sao không thể cứ ta người mãi được mà chưa thân mật đến độ ca, huynh - muội, còn chàng thiếp thì không cần phải nghĩ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đảo Thiên Diệp Khác Thường

Editor: ChieuNinh

Mặc Sĩ Thiên Kỳ run run rẩy rẩy đi qua, liếc mắt nhìn cô nương bị trọng kiếm đập ngất một cái.

Trên người cô nương này mặc một bộ váy màu tuyết, áo bông lụa mỏng tuyết trắng không biết là dùng tài liệu gì để làm, cũng sẽ không lấy dính tro bụi, nhưng mà so ra thì kém bộ tuyết y lụa mỏng khoác trên người Bích Tâm Châu, đó mới là tuyết y trắng sáng vô song.

"Thế nào, nhận biết?" Sở Chúc hỏi, nếu như nhận biết, thì cần bỏ cứu một chút.

Ai ngờ Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại lắc đầu: "Không biết."

Lại liếc mắt nhìn Song Lâm Xà bị Sở Chúc chém giết một cái, hấn âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, cũng không cảm thấy cô nương bị đánh ngất đáng thương.

Lúc trước hấn đang đào linh thảo, nếu không có Sở Chúc và Bích Tâm Châu phản ứng được nhanh, thì Song Lâm Xà này sẽ xé hấn thành hai nửa, ngấm lại liền nghĩ mà sợ. Nhưng mà biểu hiện kẻ tiếp của Sở Chúc, hoàn toàn đảo điên ấn tượng mấy ngày nay của hấn với Sở Chúc, cảm giác tam quan đều tan vỡ, được chứ?

Rõ ràng là cô nương mỹ mạo dịu dàng lại mềm mại như vậy, vừa nhìn thì cần bảo vệ, nào biết một tay trọng kiếm đùa giỡn đến cực uy phong, đánh người rõ ràng lưu loét, tương phản này cũng quá lớn.

Lúc này lại nhìn nàng, thân thể đứng thẳng tắp, trọng kiếm chống trên mặt đất, một bàn tay cầm ở trên chuôi kiếm. Thanh kiếm rất nặng mà sát khí băng lãnh và thiếu nữ tinh tế mỹ lệ hình thành đối lập mãnh liệt, kiếm quang rét lạnh trên mũi kiếm chiết xạ khuôn mặt nàng như gấm sứ hoàn mỹ ở trên đó, thêm vài phần lãnh ý uy nghiêm.

Đây làm sao là đoá bạch liên hoa chứ, rõ ràng chính là hoa ăn thịt người, hơn nữa còn là hoa ăn thịt người cực có tính chất lừa gạt.

"Đã không biết, vậy đi thôi." Sở Chúc thu kiếm, lập tức lại biến thành thiếu nữ ôn nhu mảnh khảnh lúc trước.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ run run rẩy rẩy đi theo nàng, thức thời không nói gì thêm.

Bích Tâm Châu đi ở cuối cùng, thấy một màn như vậy, nhin không được bật cười một tiếng.

Nghe được tiếng cười nhạo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ quay đầu nhìn hấn, nhìn đến gương mặt mỹ nhân choáng váng mắt người khác, lại hồi tưởng vừa rồi khi ngoài ý muốn phát sinh, tình cảnh bị Bích Tâm Châu dùng băng tơ trói buộc treo đến trên cây...

Người này sẽ không phải cũng giống như Sở Chúc, là một hoa ăn thịt người trong ngoài không đồng nhất đi?

Nhưng mà đợi đến khi lại nhìn thấy linh thảo, thì Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức quên màn vừa rồi, vô cùng vui vẻ đi đào linh thảo, ngẫu nhiên còn giới thiệu tên và tác dụng của linh thảo này cho Sở Chúc.

Làm một luyện đan sư, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đối với linh thảo hiểu biết như thuộc lòng bàn tay, Sở Chúc cũng từ trong giải thích của hấn lấy được ích lợi không phải là ít.

A Chiếu bình tĩnh ngồi xồm ở trên vai Sở Chúc, ngẫu nhiên lấy cái đuôi quét quét gương mặt của nàng, không thú vị nhìn chung quanh.

Đột nhiên, lỗ tai A Chiếu dựng thẳng lên, ngẩng đầu nhìn về địa phương chỗ sâu trong hải đảo.

Đảo này diện tích tương đối lớn, bọn họ đi đường nửa ngày, còn đảo quanh ở vòng ngoài, mà chỗ chung quanh thực vật tươi tốt, linh thảo lại vô số, rất nhiều chủng loại. Càng đi vào trong chỗ sâu, thực vật càng tươi tốt, có thể nhìn thấy rất nhiều linh mộc trên vạn năm, hiển nhiên linh đảo này có rất ít người đến thăm.

"Xem ra chúng ta có thể nán lại ở đây rất nhiều ngày." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cao hứng nói, trên đảo này dư thừa linh khí, linh thảo rất nhiều, hấn cũng có chút luyện tức rồi đi. Diendanlequydon-ChieuNinh

Chỉ là đảo như vậy, cũng không thể dừng lại ở trên đảo vĩnh cửu, thậm chí không thích hợp cho nhân loại cư trú.

Bởi vì tất cả hòn đảo trên Thiên Thượng Hải đều di động, không ai biết nó sẽ di chuyển đến đâu, có đôi khi chúng nó sẽ di chuyển đến một ít vùng biển nguy hiểm, nếu như không kịp rời khỏi, thậm chí sẽ mất mạng.

Thiên Thượng Hải cũng không phải là tất cả hải vực đều là an toàn, có vài hải vực đặc thù, tính nguy hiểm không thể phán đoán.

Sở Chúc và Bích Tâm Châu đang bổ sung thường thức Thiên Thượng Hải đại lục, rốt cuộc hiểu rõ ràng vì sao phiến đại lục này có nhiều người rời bến tìm kiếm linh thảo như vậy.

Mà nhiều đảo như vậy, vì sao không có dấu hiệu nhân loại sinh tồn, loại hải đảo sẽ di động này, quả thật không thích hợp cho nhân loại cư trú.

Cũng vì nguyên nhân này, mới có thể làm cho linh thực trên đảo tự do sinh trưởng, là bảo tàng quan trọng nhất trên Thiên Thượng Hải đại lục.

Sau khi vào đêm, cả tòa đảo im ắng.

Hai người ba yêu hạ trại ở dưới gốc một cây linh mộc có mấy vạn năm tuổi.

Ánh lửa toát ra, hương thơm thức ăn lững lờ ở trong không khí, Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngoan ngoãn ngồi xuống ở trước đồng lửa đợi ăn âm thầm nuốt nước miếng. Hắn liếc mắt nhìn Bích Tầm Châu đang nấu canh một cái, lại đáng tiếc mỹ mạo như vậy lại hiền lành (đảm đang) thế mà không phải là một cô nương.

Nếu là một cô nương, hẳn lập tức lấy cực phẩm linh đan làm sinh lễ, cùng kết thành bạn đời.

"Nghĩ cái gì?" Bích Tầm Châu lạnh lùng nhìn qua.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lộ ra một cái tươi cười ngốc hồ hồ, gãi gãi đầu, nói: "Có chút đáng tiếc Bích công tử không phải một cô..."

Sau đó Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị đánh bay, hơn nữa bữa tối không có phần của hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tội nghiệp ngồi ở một bên gặm nhấm linh quả, nhìn nhìn Sở Chúc và hai con yêu thú ăn đến ngon lành, lại nhìn khuôn mặt Bích Tầm Châu ở dưới ánh lửa càng thêm mỹ lệ, lạnh như băng, làm cho hắn không dám lại ngay thẳng miệng tiện nữa.

Đang lúc hắn bị hương vị thức ăn khiến cho nuốt nước miếng, thì đột nhiên nhìn thấy bé rùa đẩy khay thịt nướng qua.

"Cho ta?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ kinh ngạc nói.

Huyền Uyên đẩy đi qua, đầu nhỏ gật xuống với hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhất thời cảm động hồng rồi, một khi hắn cảm động, sẽ cực kì hào phóng, cho nó một lọ linh đan do mình luyện chế. Tuy rằng chỉ là linh đan cấp bốn, nhưng là cực phẩm linh đan không có tạp chất không sánh nổi, mùi thơm đan hương ngào ngạt, vị vô cùng tốt.

Một khay thịt nướng đôi được một lọ linh đan, thấy thế nào cũng buôn bán lời.

Bé rùa vô cùng cao hứng đẩy chai đến trước mặt Bích Tầm Châu:【Tầm Châu ca, ăn linh đan.】

Bích Tầm Châu liếc mắt nhìn bé rùa một cái, lại nhìn nhân loại bên kia đang vô cùng vui vẻ ăn thịt nướng, cảm thấy thật sự không nên tức giận với loại kẻ ngu dốt này. Ngay cả một nhóc rùa cũng có thể dễ dàng từ chỗ hắn lừa đến một lọ cực phẩm linh đan, có thể thấy được chỉ số thông minh có thể thật đáng lo. May mắn cũng không có ý xấu, ngốc thì ngốc chút, tay nghề luyện đan thuật vẫn không tệ.

Ăn uống no đủ, bắt đầu nghỉ ngơi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngủ không được, thì bắt đầu kiểm kê linh thảo đào được hôm nay ở dưới ánh lửa chiếu sáng.

Sở Chúc ngồi xếp bằng dưới tàng cây, lấy Hắc Chu Sa bảo đường Toái Tinh kiếm, A Chiêu làm tổ ngủ ở trên đùi nàng.

Đột nhiên, A Chiêu mở to mắt, vung đuôi lên, ngẩng đầu nhìn qua hướng trung tâm đảo.

Bích Tầm Châu nhìn qua đây.

【Lão đại, làm sao vậy?】Bích Tầm Châu truyền âm hỏi, bởi vì có người ngoài ở đây, bọn họ cũng không muốn bại lộ tính đặc thù của A Chiêu.

A Chiêu như có chút suy nghĩ nói:【Đảo này có chút không tầm thường.】

Vừa nghe đến đó, Bích Tầm Châu theo bản năng hỏi:【Lại giống như hòn đảo của âm cát dị thủy lúc trước sao?】

【Không biết.】A Chiêu nói rất dứt khoát, nó có thể phát hiện dị thường, cũng không thể chuẩn xác cảm giác dị thường này là cái gì, bởi vì dị thường của đảo này ẩn dấu được rất sâu, như là một loại sinh mệnh thể ẩn giấu mình đi.

Bích Tầm Châu cũng có vẻ đắm chìm.

Thiên Thượng Hải dường như càng ngày càng không tầm thường, ngay cả âm cát dị thủy là ngũ hành dị thủy như vậy đều có thể dựng dục ra, có thể thấy được Thiên Thượng Hải bất phàm. Hiện tại lại đến một hải đảo lại càng không bình thường, có vật gì ngac nhiên cũng không kỳ quái.

Sở Chúc dùng Hắc Chu Sa bảo đường hảo Toái Tinh kiếm xong, thì dựa vào linh mộc đi vào giấc ngủ.

Cuối cùng Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng ôm linh thảo đi vào giấc ngủ, ngủ đến vô cùng ngọt ngào.

Một đêm không mộng, hôm sau trời vừa hừng sáng, đơn giản ăn qua vài thứ, mọi người lại bắt đầu đi tới.

Buổi trưa, bọn họ lại gặp được người một lần nữa.

Lần này gặp được ba người, một người trong đó còn là người quen của Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

"Mạnh sư huynh!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ kinh ngạc kêu lên.

Mạnh sư huynh nhìn đến Mặc Sĩ Thiên Kỳ, sắc mặt đại biến, nhưng mà khi nhìn đến bên cạnh Mặc Sĩ Thiên Kỳ chỉ có một nam một nữ, hơn nữa tu vi một nam một nữ này nhìn cũng không cao, nhất thời yên tâm.

Bích Tâm Châu là yêu thú cấp mười hai, sau biến hóa, hẳn cũng có thể che giấu tu vi của mình, người bình thường rất khó nhìn ra được.

Mạnh sư huynh tỏ vẻ quan tâm, nói: "Sư đệ, đệ có khỏe không? Lúc trước vì cứu đệ, sau khi đẩy đệ vào biển rồi, thì ta lo lắng không thôi, hiện tại nhìn thấy đệ bình an vô sự, ta cũng yên tâm." [ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d](#)

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn chăm chăm hắn, chậm rì rì nói: "Ta không sao, đây là hai vị đã cứu ta, bằng không ta thiếu chút nữa thì đã chết."

Nghe nói như thế, Mạnh sư huynh liếc mắt nhìn hai người Sở Chúc một cái, trong lòng thầm mắng bọn họ xen vào việc của người khác, trên mặt là một bộ dạng cảm kích không thôi như cũ, cũng không ngại diễn đến mặt.

Bản thân Sở Chúc chính là ông vua kỹ xảo biểu diễn, làm sao nhìn không ra Mạnh sư huynh này ngụy trang, thần sắc thần nhiên.

Sư huynh đệ gặp lại, tự nhiên là kết bạn đồng hành.

Mạnh sư huynh đề xuất đi cùng nhau, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn về phía Sở Chúc.

Ngày hôm qua Sở cô nương phát uy, một màn buru hân đó đã đánh dấu ấn thật sâu ở trong lòng Mặc Sĩ Thiên Kỳ, để cho hắn theo bản năng lấy Sở Chúc làm chủ, sai đâu đánh đó, tự nhiên không dám tự tiện làm chủ.

Sở Chúc gật đầu với hắn, vì thế một đám người kết bạn mà đi.

Mạnh sư huynh tên là Mạnh Thiên Thạch, tu vi Không Minh cảnh tầng một, giống như Mặc Sĩ Thiên Kỳ, là đệ tử Đan Hà Tông vai vế chữ "Thiên".

Hai người tu luyện bên cạnh hắn giống như là bạn bè hắn đến Thiên Thượng Hải tìm linh thảo, phân biệt kêu Phàn Bình, Tiễn Đông Lai, tu vi cũng tương đương trên Không Minh cảnh.

"Sư huynh, sau đó hải tặc thế nào? Làm sao huynh trốn được?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ một bộ dạng ngốc bạch ngọt như cũ, giống như không có phát hiện khi đó sư huynh là muốn mạng của hắn.

Mạnh Thiên Thạch may mắn nói: "May mắn lúc ấy chúng ta gặp được thuyền Tuyệt Y Lâu, mới có thể được cứu vớt, đáng tiếc khi đó muốn đi tìm đệ, lại tìm không thấy, còn tưởng rằng đệ đã chết ở trong biển..."

"Thuyền Tuyệt Y lâu? Vậy hiện tại người Tuyệt Y lâu đã ở trên đảo Thiên Diệp?"

"Đúng vậy, tốc độ của bọn họ nhanh hơn chúng ta, đã sớm đi vào trước một bước, sau đó chúng ta chờ một chút, lại bởi vì tìm linh thảo, cho nên tốc độ có vẻ chậm."

Nghe được Tuyệt Y lâu, Sở Chúc và Bích Tâm Châu liền nghĩ đến cô nương ngày hôm qua bị Sở Chúc đánh ngã, mặc một thân tuyết y trắng tinh, linh lung đáng yêu, chẳng lẽ đó là người Tuyệt Y lâu? Không biết Tuyệt Y lâu này ở Thiên Thượng Hải có thể lực như thế nào.

Sở Chúc cân nhắc ở trong lòng, thừa dịp thời điểm nghỉ ngơi, thăm dò Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

"Thực lực của Tuyệt Y lâu còn lớn hơn Đan Hà Tông chúng ta, thế lực gần như bao trùm một nửa Thiên Thượng Hải đại lục, là thế lực lớn nhất Thiên Thượng Hải đại lục." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, kinh hô một tiếng, nhỏ giọng nói: "Sở cô nương, ngày hôm qua cái cô nương kia mặc một thân tuyết y, sẽ không là Tuyệt Y lâu đi?"

Sở Chúc nhìn nhìn hắn, bé ngốc này, hiện tại mới phản ứng kịp, có phải đã quá muộn hay không?

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi.

"Có thể làm sao bây giờ? Đi một bước tính một bước, đến lúc đó lại nói." Sở Chúc nói rất dứt khoát.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lần đầu nếm được cảm giác bị ghen hòng, ừ ừ ừ ừ nói: "Được rồi, nếu người Tuyệt Y lâu muốn tìm cô phiền toái, ta đành phải đưa chút linh đan cho bọn hắn, hy vọng bọn họ đừng truy cứu việc này."

Sở Chúc ngoài ý muốn liếc hắn một cái, không nghĩ tới hắn sẽ phản ứng như vậy, nhân phẩm lại không kém.

Vì thế nàng cười nói: "Không có việc gì, cùng lắm thì đến lúc đó ta và huynh phải sạch quan hệ, chạy trốn là được."

"Như vậy sao được? Ta là cái loại người gặp chuyện thì sợ sao? Nếu không phải cô và Bích công tử phản ứng kịp lúc, thì ta đã bị con Song Lâm Xà kia thương tổn rồi. Lại nói tiếp vẫn là nữ nhân đó tập kích chúng ta trước. Đến lúc đó nói rõ với Tuyệt Y lâu việc này, hẳn là bọn họ sẽ thông cảm đi?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt chờ đợi hỏi.

"Vậy phải xem người chủ sự Tuyết Y lâu có phải là người hiểu lý lẽ hay không." Sở Chúc nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngẫm lại cũng là như thế này, nhất thời cũng không thèm nhắc lại. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^V^q^d

Một lát sau, đột nhiên Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nói: "Sở cô nương, Tuyết Y lâu nổi danh ở Thiên Thượng Hải đại lục như vậy, làm sao cô có thể không biết? Chẳng lẽ cô là đại lục khác đến?"

Sở Chúc lại không nói gì, bọn họ đều lộ ra nhiều sơ hở như vậy, hiện tại mới phản ứng kịp, người này quả nhiên đủ ngốc.

"Đúng thì như thế nào?" Sở Chúc khẽ cười hỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thành thật nói: "Không thể nào cả, Thiên Thượng Hải đại lục cũng thường xuyên có người tu luyện đại lục khác tới đây, nhưng mà người tu luyện đó cũng đều có nội tình, mới có thể mượn đường."

Sở Chúc hiểu rõ ràng ý tứ của hắn, Linh thể giới cũng không giống như Huyền thể giới, rất nhiều đại lục ngăn cách không nói, giữa đại lục và đại lục lại hoàn toàn phong bế, không có thông đạo không gian lui tới với nhau.

Mà ở trong Linh thể giới, giữa đại lục và đại lục ở Linh thể giới, sẽ có người khai mở thông đạo không gian ổn định, mỗi thế lực phái người trông coi ở đại lục. Người đại lục khác muốn tới, còn phải mượn đường mới được, loại mượn đường này, cần trả giá phí dụng kénch xù, người không có thực lực và nội tình nhất định, thật đúng là không trả nổi.

Đứng nhìn hiện tại Sở Chúc có rất nhiều linh thạch, nhưng so với người tu luyện có thế lực khổng lồ ở đại lục Linh thể giới này, thì không đáng để gọi là hạt cát trong sa mạc.

Hai người lặng lẽ nói chuyện ở chỗ này, bên kia, Mạnh Thiên Thạch cũng lặng lẽ nói với hai đồng bạn.

Tiền Đông Lai nhỏ giọng nói: "Mạnh huynh, nam nhân trong hai người tu luyện đi cùng với sư đệ huynh, thoát nhìn thực lực không kém, không biết có lai lịch gì."

"Nữ võ giả kia lại rất dễ nhìn." Phan Bình cười nói, loại cô nương nhu nhược lại thanh thuần này, là loại hình hắn thích.

Mạnh Thiên Thạch nói: "Sư đệ chưa nói, ta cũng chưa từng gặp qua bọn họ ở trong thế lực lớn khác, hẳn là không phải đệ tử thế lực lớn."

"Nhưng mà vẫn cẩn thận một ít, dù sao chuyện lần này rất bất thường." Giọng Tiền Đông Lai càng thấp: "Đám người Tuyết Y lâu kia hẳn là đã muốn đến trung tâm đảo, cũng không biết bọn họ có tìm được thứ kia hay không... Có lẽ chúng ta có thể nhân cơ hội đục nước béo cò, có mấy người này làm bài chẩn kiếm cũng không sai, thời điểm máu chốt, thì để bọn hắn..."

Tiền Đông Lai làm một cái thủ thế giết.

Mạnh Thiên Thạch nhẹ gật đầu, đây cũng là ý tưởng của hắn, cho nên lại gặp Mặc Sĩ Thiên Kỳ còn sống, tuy rằng hắn vẫn muốn hại chết tên sư đệ này, nhưng so sánh ra, vẫn là thứ gì đó trên đảo Thiên Diệp quan trọng hơn, không bằng đục nước béo cò, nhìn xem có thể tiện tay vơ chút lợi ích lại toan tính khác hay không.

Còn sư đệ này, chỉ là tên ngu ngốc trừ bỏ sẽ luyện đan ra thì thứ khác cái gì cũng đều không hiểu, muốn trừ bỏ hắn thì còn có nhiều cơ hội.

Nghỉ ngơi trong một lát, mọi người lại tiếp tục xuất phát.

A Chiếu từ cây bên cạnh nhảy đến trên vai Sở Chúc, cái đuôi quét quét cổ nàng, nhìn ba người phía trước kia, trong mắt lướt qua sát khí, rồi lập tức thu lại.

【Lão đại, muốn giết bọn hắn không?】Bích Tầm Châu truyền âm hỏi.

A Chiếu cọ cọ mặt Sở Chúc:【Đến lúc đó xem tình huống.】

Bích Tầm Châu gật đầu, không nói cái gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Không Chơi Ác Như Vậy

Editor: ChieuNinh

Đoàn người có mục đích đi tới trung tâm đảo Thiên Diệp.

Trên đường khi nhìn đến linh thảo phẩm chất cao, bọn họ cũng sẽ dừng lại đảo, nhưng mà người đảo là Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Mạnh Thiên Thạch. Hai người này là luyện đan sư, vô cùng rõ ràng đối với thuộc tính linh thảo linh dược, do bọn họ đến đảo thì sẽ không tổn thương được tính linh thảo.

Bốn người khác theo quy tắc là cảnh giới ở bên cạnh, cùng nhau cảnh giác đối phương.

Khi đào linh thảo, tuân theo nguyên tắc phụ cận, ai cách được gần gốc linh thảo đó thì chính là của người đó, trừ phi đối phương không cần. Nếu hai người cùng nhau coi trọng một gốc linh thảo, như vậy Mặc Sĩ Thiên Kỳ sẽ hiển lộ ra một mặt tính công kích, cái gì là tình sư huynh thân thiết đều đã quăng sang một bên, bá đạo quả quyết quyết định gốc linh thảo đó là của hắn.

Sở Chước và Bích Tâm Châu đều về mặt ngoài ý muốn nhìn hắn, không nghĩ tới ngốc bạch ngọt vào loại thời điểm này tuyệt đối không ngọt, ngược lại phá lệ nam nhân.

Đương nhiên, loại thời điểm này, Mạnh Thiên Thạch sẽ nhượng bộ, về mặt thành khẩn nói: "Sư đệ thích, để cho đệ đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới lộ ra tươi cười, vui thích nói: "Đa tạ sư huynh, sư huynh quả nhiên là người tốt."

Mạnh Thiên Thạch bị bắt nhận thề bài người tốt yên lặng nuốt xuống một búng máu.

Thấy một màn như vậy, Sở Chước và Bích Tâm Châu dường như có chút hiểu rõ ràng, vì sao Mạnh Thiên Thạch muốn giết Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Thấy loại thoái nhượng không tự giác này của Mạnh Thiên Thạch, là có thể đoán được bình thường Mặc Sĩ Thiên Kỳ hẳn là không ít lần tranh giành linh thảo từ sư huynh đệ trong tông môn. Hơn nữa mỗi lần đều có thể cướp thành công, mới có thể khiến cho khi Mạnh Thiên Thạch và hắn chống lại nhau, cho dù là ở bên ngoài, cũng sẽ không tự giác làm ra cử chỉ thoái nhượng, đã biến thành một loại bản năng.

Quả nhiên một người muốn giết một người khác, cho tới bây giờ cũng không phải là không có nguyên nhân.

Chờ khi bọn hắn gặp được một gốc cây linh thảo Thiên Anh cấp mười, ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Mạnh Thiên Thạch tỏa sáng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tranh bước đi qua, chậm hơn Mạnh Thiên Thạch nửa bước, vì thế hắn không chút do dự gạt bỏ Mạnh Thiên Thạch, cũng nói với hắn: "Sư huynh, đây là linh thảo luyện chế Hư Hoàng Đan, cho đệ đi."

Mạnh Thiên Thạch: "... Được, cho đệ."

Mạnh Thiên Thạch yên lặng thối lui đến bên cạnh Tiền Đông Lai và Phần Bình, hai nam nhân đều nhìn không được nhìn hắn, cảm thấy loại thời điểm này, thế nhưng hắn còn có thể nhường nhịn, quả thực không phải là nam nhân.

Phải biết rằng, Hư Hoàng Đan cũng là linh đan đột phá Nhân Hoàng cảnh, xem như linh đan cấp mười, bao nhiêu người tu luyện đình trệ ở Nhân Vương cảnh nghĩ muốn có được một viên Hư Hoàng Đan đột phá, lại bởi vì tài liệu khó tìm, luyện chế khó khăn mà dừng lại. Hiện tại hiếm khi phát hiện chủ được luyện chế Hư Hoàng Đan —— cô Thiên Anh, không nói luyện đan sư, cho dù là người tu luyện đều quen mắt.

Mạnh Thiên Thạch cười khổ nói: "Thói quen nhường nhịn Mặc Sĩ sư đệ ở trong sư môn, nói chung sẽ không tự giác mà nhượng bộ."

Tiền Đông Lai và Phần Bình nhìn hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ánh mắt nhìn về phía Mặc Sĩ Thiên Kỳ hiện lên mấy phần sát khí.

Giết người đoạt bảo là chuyện thông thường, vốn Mặc Sĩ Thiên Kỳ này chính là người đáng chết, bị hắn may mắn tránh được một kiếp, hiện tại lại chạy đến gặp gỡ bọn họ trên đảo Thiên Diệp, có lẽ là ông trời cũng muốn để cho bọn họ sau đó giết hắn một trận. Đợi giết hắn rồi, đồ của hắn còn không phải của bọn họ sao?

Nghĩ như vậy, đoàn người Tiền Đông Lai mới thư thái một ít, nếu không thật sự muốn ghen mà chết.

Sở Chước và Bích Tâm Châu nghe được lời nói của Mạnh Thiên Thạch, quả thực không nói gì. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có thể bình an sống đến bây giờ thật không dễ dàng, dựa theo loại hành vi hung tàn cướp đoạt linh thảo với sư huynh đệ của hắn, những đệ tử Đan Hà Tông đó không có cùng nhau oán giận chết hắn, coi như là hắn may mắn.

Bởi vì bộ rễ linh thảo Thiên Anh cực vì phát triển, Sở Chước liền kéo ra một cái xẻng ngọc giúp hắn cùng nhau đào đất.

"Mặc Sĩ công tử, khi huynh ở sư môn, cũng là như thế này sao? Các sư huynh đệ đều đã nhường nhịn huynh?" Sở Chước lơ đãng hỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ì ạch cố gắng đào đất, thuận miệng nói: "Đúng vậy, đây là sư phụ quyết định. Sư phụ nói ta có phẩm chất luyện linh đan, tương lai nhất định có ảnh hưởng lớn, nhiệm vụ phát triển Đan Hà Tông liền rơi xuống trên người ta, cho ta rèn luyện nhiều hơn. Ta chính là người thân có trọng trách, có linh thảo gì tốt đương nhiên phải tăng cường ta trước, cho nên nhóm sư huynh sư đệ cũng vẫn luôn nhường cho ta, bọn họ đều là người tốt đó."

Sở Chước liếc mắt nhìn hắn một cái, dùng giọng điệu ngốc bạch ngọt như vậy nói loại này lời, người xác định sư huynh người nghe xong sẽ không muốn làm một trận chém chết người?

Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo, ngốc bạch ngọc có thể lớn thành như vậy, sau lưng có một sư phụ bất công không phân tốt xấu.

Rốt cuộc sau khi đào Thiên Anh thảo ra, Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật cẩn thận trồng nó đến trong chậu hoa, đặt vào bên trong hai khối linh thạch.

Anh linh thảo khó được, đây là Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghĩ muốn gieo trồng nó, nếu như có thể vun trồng phân ra cây con, vậy thì rất tốt rồi.

Được một gốc cây Anh linh thảo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cực kỳ vui vẻ, nhưng mà kế tiếp khi bọn họ phát hiện linh thảo tốt, hấn vẫn là nhanh chóng từng bước giành trước chiếm lấy, Mạnh Thiên Thạch tiếp tục thoái nhượng.

Phản Bình là người tính tình nóng nảy, vài lần thì muốn nhảy dựng lên chém người, lại không quen nhìn loại hành vi này của Mạnh Thiên Thạch.

"Mạnh huynh, huynh không thể như vậy, rõ ràng là mọi người cùng nhau phát hiện, vì sao huynh phải thoái nhượng? Huynh muốn đi đào, chúng ta giúp huynh."

Bên cạnh Mặc Sĩ Thiên Kỳ có hai võ giả, bên cạnh Mạnh Thiên Thạch cũng có hai người, xem như ngang bằng. Hơn nữa Phản Bình tin tưởng, thực lực của hấn và Tiền Đông Lai nhất định lợi hại hơn Sở Chúc và Bích Tầm Châu, hai người này vừa thấy chính là cái loại người xinh đẹp không có vũ lực gì, còn sợ đánh không lại bọn họ sao?

Tiền Đông Lai cũng cực kì ghen ghét, vài lần kìm nén không được muốn ra tay, đều bị Mạnh Thiên Thạch ngăn lại.

"Hai vị huynh đệ, bây giờ còn không phải lúc..." Mạnh Thiên Thạch nháy mắt cho bọn hấn.

Hai người hiểu rõ ràng ý tứ của hấn, vì kế hoạch kế tiếp, bọn họ phải tạm thời nhẫn nại. Nhưng thế này cũng đặc biệt ghen ghét, giống như nhân vật chính khổ bức ở trước khi thành công, phải trải qua các loại ghen ghét bất đắc dĩ, vì sao bọn họ lại không thể trực tiếp mở ra giết chóc sáng khoái một phen đây?

Bích Tầm Châu như có như không liếc mắt nhìn bọn hấn một cái, trong lòng hừ lạnh.

Thật sự là nhân loại ngu xuẩn!

Lại nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ một khi gặp được linh thảo thì sức chiến đấu hung mãnh tàn bạo, Bích Tầm Châu cảm thấy xem ra là mình nhìn nhầm. Ngốc bạch ngọc này làm sao ngốc được, thời điểm mấu chốt cũng khôn khéo, nhất định là biết phản ứng sư huynh đệ sư môn này, mới có thể đúng lý hợp tình chiếm lấy linh thảo hợp mắt hấn như vậy.

Lại đi ở trên đảo hai ngày, khi dần dần xâm nhập, rốt cuộc bọn họ gặp được người khác.

"Trần huynh, Thẩm huynh, là các huynh?" Mạnh Thiên Thạch vẻ mặt vui sướng nói.

Người tới hiển nhiên là người Mạnh Thiên Thạch nhận biết, có chừng mười mấy người, ăn mặc không đồng nhất, là đệ tử từ mấy tông môn tạo thành, bọn họ cũng giống như Mạnh Thiên Thạch đến đảo Thiên Diệp tìm bảo vật.

Khi nhóm người này nhìn thấy một người Mạnh Thiên Thạch, thì vô cùng cao hứng, nhưng mà khi nhìn đến Bích Tầm Châu mặc tuyết y lụa mỏng, theo bản năng hỏi: "Vị này là sư huynh Tuyết Y lâu?"

Bích Tầm Châu lạnh như băng nói: "Không phải."

Tuy rằng hấn nói không phải, nhưng một đám người vẫn nhìn không được hoài nghi, chủ yếu là do đệ tử Tuyết Y lâu đều thích mặc lụa mỏng do băng tằm phun tơ dệt thành. Áo trắng phiêu phiêu, vô cùng thánh khiết, đi ra ngoài làm cho người ta vừa thấy thì biết ngay là người Tuyết Y lâu, cái này cũng thành dấu hiệu của đám đệ tử Tuyết Y, người đại lục Thiên Thượng Hải sẽ theo bản năng tránh ăn mặc va chạm với người Tuyết Y lâu.

Mà trên người Bích Tầm Châu đang mặc là lụa mỏng tuyết y, từ băng tơ dệt thành, tính chất trong suốt vô song, hiển nhiên cao cấp hơn lụa mỏng của Tuyết Y lâu rất nhiều, nhưng rất nhiều người mắt vụng về không phân biệt được, chỉ dựa vào màu sắc mà phán đoán.

Thẩm huynh thăm dò chính là người mắt vụng về.

Mạnh Thiên Thạch đi theo nói: "Vị Bích công tử này quả thật không phải người Tuyết Y lâu, các huynh yên tâm đi."

Người Tuyết Y lâu làm sao có thể cùng sư đệ đó của hấn trộn cùng một chỗ, ngấm lại lại không có khả năng.

Nghe xong, đám người kia liền không hề chú ý Bích Tầm Châu nữa, nói chuyện với đám người Mạnh Thiên Thạch, hơn nữa trao đổi một ít tin tức.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở bên cạnh đào linh thảo, cũng vừa vãn nghe ——nhóm người này cho rằng bọn họ và Mạnh Thiên Thạch là người một nhà, cho nên khi trao đổi tin tức, cũng không tránh bọn họ.

"Người Tuyết Y lâu hấn là đã đến trung tâm đảo này, nhưng mà chung quanh còn có rất nhiều đệ tử Tuyết Y lâu, bọn họ đề phòng những người khác tiến lên đảo, cho dù tiến lên đảo, cũng phải chịu giám thị của bọn họ."

"Thật sự là buồn cười! Đảo Thiên Diệp này là đảo vô chủ, trời sinh trời dưỡng, Tuyết Y lâu dựa vào cái gì chiếm lấy?"

"Chỉ bằng Tuyết Y lâu là thế lực đệ nhất đại lục Thiên Thượng Hải, bọn họ nói Thiên Thượng Hải là của bọn hắn, chúng ta lại có thể như thế nào?"

Trong lúc nhất thời, không khí có chút ngưng trệ, cảm xúc của những người tu luyện có chút không tốt.

"Đúng rồi, lúc trước chúng ta gặp được người Tuyết Y lâu, nghe nói Tuyết Y lâu đang tìm kiếm một nữ tử sử dụng trọng kiếm."

"Tìm kiếm nữ tử sử dụng trọng kiếm? Vì sao?"

"Có nghe là vì nữ nhi của chủ lâu Tật Phong lâu của Tuyết Y lâu—— Phong Hành Tuyết vào vài ngày trước bị người đánh ngất bỏ lại trên đảo, thiếu chút nữa đã bị yêu thú trên đảo tổn thương đến, vì thế Tật Phong lâu cực kỳ tức giận, muốn tìm ra người tổn thương nàng."

Mạnh Thiên Thạch lấp bắp kinh hãi: "Có người dám đã thương ái nữ chủ lâu Tật Phong? Ai lớn mật như vậy?"

Tiền Đông Lai cũng nói theo: "Có phải có hiểu lầm gì hay không? Nghe nói bên người Phong Hành Tuyết đó có một con Song Lâm Xà đi theo, đây chính là yêu thú hộ thân do chủ lâu Tật Phong lâu đưa cho ái nữ, chỉ cần nhìn đến yêu thú đó, thì biết thân phận của nàng, hẳn là không có ai mất mủ tìm nàng gây phiền toái mới đúng."

"Đúng vậy, hiện tại người Tuyết Y lâu vì việc này mà cực tức giận, muốn báo thù cho Phong Hành Tuyết."

"... .."

Nghe nói như thế, Bích Tầm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều nhìn về phía người "mất mủ" nào đó.

Sở Chước chớp chớp mắt, bộ dạng vô tội thuần khiết, thanh thuần tốt đẹp đến nỗi làm cho người ta cảm thấy quả thực là mất trí mới hoài nghi nàng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vuốt tim nhỏ, người này quả nhiên không chọc được, những người đó có lẽ sẽ không hoài nghi đến trên người Sở Chước.

Bên người Phong Hành Tuyết có Song Lâm Xà cấp bảy che chở, ai sẽ hoài nghi một cô nương mới Vũ Hóa cảnh tầng chín, thoát nhìn nhu nhược?

Đám người Mạnh Thiên Thạch quả thật không có hoài nghi, bọn họ thảo luận trong chốc lát, thì dừng đề tài lại.

Đối với chuyện Phong Hành Tuyết bị người đánh ngất, coi như là đề tài câu chuyện, không tận mắt nhìn thấy, rung động không lớn, nói không chừng còn cho rằng là Tuyết Y lâu cố ý thả ra tin tức giả hư không. Lấy đức hạnh của Phong Hành Tuyết đó, cho tới bây giờ bọn họ chỉ nghe nói nàng ta ăn hiếp người khác, làm sao có người dám đến bắt nạt trên người nàng?

Đã là quen biết, tự nhiên là đi cùng nhau, vì thế đội ngũ lại khuếch đại.

Sở Chước và Bích Tầm Châu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ xen lẫn trong nhóm người này, càng không để mắt.

Sau khi biết được Mặc Sĩ Thiên Kỳ là sư đệ Mạnh Thiên Thạch, những người đó không có hoài nghi tới Mặc Sĩ Thiên Kỳ cùng với Sở Chước và Bích Tầm Châu, nhiều nhất bởi vì bộ dạng bọn họ quá mức mỹ mạo mà nhìn thêm hai mắt, tiếp theo thì bắt đầu có mục đích mà đi tới trung tâm đảo.

Lúc này bọn họ đã dần dần đi sâu vào trong, gặp được người cũng càng nhiều, còn có người Tuyết Y lâu.

Người Tuyết Y lâu rất dễ nhận biết, mặc kệ nam nữ, đều là một thân áo lụa trắng nõn, xuyên qua ở trong non xanh nước biếc, mang đến một làn gió thơm, vô cùng có phong cách.

Nhưng mà làm việc lại vô cùng bá đạo, gặp được người tu luyện bọn họ, mặc kệ là thân phận gì, đều theo bản năng né tránh.

"Các người có nhìn thấy một nữ tử sử dụng trọng kiếm không?" Một đệ tử Tuyết Y lâu cao ngạo hỏi.

Một đám người tu luyện liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, sau đó lắc đầu.

Đệ tử Tuyết Y lâu đó nhìn qua đám người bọn họ một lượt, khi nhìn đến Sở Chước và Bích Tầm Châu, ánh mắt dừng lại.

Bích Tầm Châu lại một lần nữa bị nhận thức làm thành nữ nhân nữ phần nam trang, sắc mặt hắn có chút không tốt, nhưng tạm thời không phát tác.

Đệ tử Tuyết Y lâu xem xét xong, phát hiện nhóm người bọn họ không có nữ nhân đeo trọng kiếm. Còn Sở Chước và Bích Tầm Châu bị bọn họ đặc biệt chú ý, một người ôn nhu yếu ớt, bộ dạng không giống sử dụng trọng kiếm; một người bên hông quấn một sợi băng tơ dệt thành trường tiên màu tuyết, nhìn là sử dụng roi, cho nên vẫn chưa hoài nghi bọn họ.

Sau khi đệ tử Tuyết Y lâu xem xét xong, nói với bọn họ: "Phía trước là nơi Tuyết Y lâu chúng ta đóng quân, nếu chur vị đi qua, cần phải cẩn thận, đừng đi vào thân cận quá, để tránh quấy rầy đến chúng ta."

Một đám người vội lên tiếng trả lời được.

Đệ tử Tuyết Y lâu đó lập tức liền rời khỏi, tiếp tục kiểm tra người tu luyện khác ở chung quanh.

Trong lòng một đám người không phải tư vị, người Tuyết Y lâu này ngoài miệng nói đến tốt đẹp, kỳ thực hết sức bá đạo, nghiêm nhiên đã coi đảo Thiên Diệp này trở thành của bọn họ, lại tình thế bắt buộc đối với bảo vật đảo Thiên Diệp, đề phòng những người khác cướp đi.

Một nam vô giả nhỏ giọng phun một tiếng: "Cũng không biết đảo Thiên Diệp này có bảo vật gì đâu, lại đề phòng chặt như vậy."

Người bên cạnh nghe xong, vội vàng nhỏ giọng hỏi: "Luru huynh, chẳng lẽ huynh có biết?"

"Nếu như ta biết, sẽ không lại luống cuống ở chỗ này, đã sớm ngấm đi qua đến trước rồi lại nói."

"Được rồi, chúng ta cũng không biết."

Một đám người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, đều vô cùng tò mò đối với bảo vật Tuyết Y nhất định phải có.

Rốt cuộc là bảo vật gì, để cho Tuyết Y lâu đã sớm nhìn chăm chú đảo Thiên Diệp, khi biết được đảo Thiên Diệp xuất hiện ở vùng hải vực này, thì vội vàng phái người tới đây.

Tuy nói Tuyết Y lâu giấu diếm kỹ càng, nhưng trên thế giới này nào có bí mật gì che kín được, sau khi những người khác có được tin tức, cũng đi theo đến đây.

Còn có một vài người đánh bậy đánh bạ mà tới đây, thấy hành tung Tuyết Y lâu bí ẩn, lòng hiếu kỳ nổi lên, cũng đi theo hỏi thăm.

Vì thế đồn đại lại đồn đại, rất nhanh bí mật đã không là bí mật. Chỉ là vì miệng truyền miệng, bọn họ chỉ biết là Tuyết Y lâu đến đảo Thiên Diệp muốn tìm bảo vật gì đó, lại không biết là cái bảo vật gì.

Nhưng mà như vậy cũng không gây trở ngại bọn họ cảm thấy hứng thú đối với cái này, vạn nhất bảo vật đó và bọn họ có duyên thì sao?

Mang theo loại tâm lý may mắn này, đám người tu luyện đâu chịu buông tha cho, người Tuyết Y lâu có bá đạo đi nữa, cũng không có khả năng đều đuổi tất cả người tu luyện đi hết, để tránh đắc tội thế lực khác.

Như thế lại đi được hơn nửa ngày, lúc trời tối, một đám người tìm một chỗ ăn ngủ.

Bởi vì nhiều người, ở cái ăn cũng không lại coi trọng, tùy tiện ăn chút lương khô.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ theo dõi sư huynh hần và những người khác, trong lòng có chút u oán. Từ sau khi nhìn thấy sư huynh, Bích Tầm Châu sẽ không tiếp tục nấu cơm, ba bữa tùy tiện giải quyết, không muốn giải quyết thì ăn Ích Cốc đan, quả thực ăn vào chỉ muốn phun ra.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ sinh ra ý tưởng tách ra với sư huynh.

Khi hần thử đề xuất với Sở Chúc, không nghĩ tới Sở Chúc đáp ứng rất sáng khoái.

Sở Chúc giải thích nói: "Mục đích chúng ta lên đảo là thu thập linh thảo, nhiều người cùng nhau hành động như vậy, quả thật không thuận tiện."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cao hứng nói: "Đúng vậy, hai ngày nay đều cứ đi gấp, gặp được linh thảo ta cũng không có biện pháp nào mà lấy."

Tuy nói biết rõ đảo Thiên Diệp có khả năng có bảo vật, nhưng Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật đúng không có hứng thú với nó, chỉ có linh thảo mới có thể làm cho hần toàn tâm toàn ý đối đãi.

Vì thế ngày hôm sau, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đề xuất rời khỏi với Mạnh Thiên Thạch.

Mạnh Thiên Thạch kinh ngạc hỏi: "Mặc Sĩ sư đệ, các người phải rời khỏi?"

"Cũng không phải rời khỏi, mà là đi địa phương khác tìm linh thảo." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười hớ hớ nói: "Ta đến đảo Thiên Diệp chính là tìm linh thảo, nhìn đến linh thảo mà không thể hái thì rất khó chịu, cho nên sẽ không đi cùng nhóm sư huynh."

Mạnh Thiên Thạch nghe được cực độ không nói gì, thật ra hần cũng không nghi ngờ lời Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói, tuy rằng có dự tính khác, nhưng nhìn đến đám người Trần huynh cách đó không xa thì tạm thời kiềm chế xuống.

Dù sao chỉ cần sư đệ này ở trên đảo, có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Sau khi cáo biệt với đám người Mạnh Thiên Thạch, Sở Chúc, Bích Tầm Châu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ tùy tiện tìm một phương hướng rời khỏi.

Bọn họ vừa đi vừa tìm linh thảo, ở trong mắt đám người Mạnh Thiên Thạch, thật đúng là chuyện như vậy, đó Trần huynh còn cảm khái nói: "Mạnh huynh, sư đệ này của huynh quả nhiên như trong truyền thuyết, là một đan si, chỉ có hứng thú với linh thảo."

Trên mặt Mạnh Thiên Thạch cười cười, trong lòng lại ha ha một tiếng.

Sau khi bọn họ tách khỏi Mạnh Thiên Thạch, mấy người Sở Chúc hành động quả nhiên tùy ý rất nhiều, ngay cả Huyền Uyên cũng từ trong túi linh thú chạy ra chơi, không còn ở lại trong túi linh thú nữa.

Khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi hái linh thảo, Bích Tâm Châu hỏi: "Chủ nhân, cô không nghĩ muốn bảo vật trên đảo này?"

Sở Chúc liếc nhìn hẩn một cái: "Người Tuyệt Y lâu đến nhiều như vậy, chúng ta cũng không tranh nổi với bọn họ, không bằng nhân cơ hội tìm thêm chút linh thảo."

Bích Tâm Châu nghe xong, cảm thấy lời này rất đích thực, lại giống như không đúng chỗ nào.

Đột nhiên cảm giác được hơi thở xuất hiện cách đó không xa, Bích Tâm Châu nâng tay, trong tay một sợi băng tơ nhanh chóng bắn đi, xuyên qua cỏ cây dây đặc, trói người núp ở chỗ bí mật gần đó túm tới trước mặt.

"Ồi, đau chết ta, mau thả ta ra... Là người!"

Khi người bị băng tơ trói ngắc đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Sở Chúc, hai mắt lộ ra lửa giận hừng hực.

Sở Chúc đang lấy trọng kiếm ra chuẩn bị đào đất, thấy thế trực tiếp đập một kiếm qua.

Phong Hành Tuyết lại xui xẻo ngất xỉu!

Trước khi mất đi ý thức, Phong Hành Tuyết cực kì bị phẫn, không chơi tàn nhẫn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Một Cái Gì Đó Xanh Oánh Oánh.

Bích Tâm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ theo bản năng nhìn qua, khi nhìn thấy Phong Hành Tuyết đang hôn mê, Mặc Sĩ Thiên Kỳ không che giấu kinh ngạc trên mặt chút nào.

"Thật có lỗi, nhanh tay." Sở Chúc phản ứng lại rất bình thản.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..."

Rốt cuộc tay cô nhanh có bao nhiêu, mới có thể đánh ngất người ta mấy lần hả?

"Hiện tại làm sao bây giờ? Muốn giết nàng không?" Bích Tâm Châu hỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ hoảng sợ nhìn Bích Tâm Châu, phát hiện trên gương mặt mỹ nhân đó của hẩn trừ bỏ vẻ lãnh ngạo như bình thường ra, không có cảm xúc dao động nào khác, giống như giết một người cũng đơn giản như làm bữa cơm.

May mắn, Sở Chúc phủ quyết đề nghị của hẩn: "Nàng ta là nhi nữ của chủ lâu Tật Phong trong Tuyệt Y lâu, nếu giết nàng ở đây, Tuyệt Y lâu sẽ không bỏ qua, đến lúc đó cho dù tra không đến trên người chúng ta, cũng không chiếm được tốt gì, cứ giữ trước đi, có lẽ sẽ có tác dụng."

Vì thế Phong Hành Tuyết bởi vì "hữu dụng", tạm thời tránh được một kiếp.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ âm thầm thở ra, cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Bích Tâm Châu liếc hẩn một cái, âm thầm cười xùy một tiếng, nhân loại nhằm chán đạo đức trời buộc.

Tiếp theo, Bích Tâm Châu dùng băng tơ trói Phong Hành Tuyết thành bánh chưng hình người, cứ như vậy rồi mang theo, Phong Hành Tuyết bị kéo ở giữa không trung, giống như một cái tượng đất hình người bị trói thành cái kén trắng, thấy thế nào cũng buồn cười lắm sao.

Lúc rời đi, Sở Chúc đều xóa sạch dấu vết và hơi thở của Phong Hành Tuyết để lại, để tránh người Tuyệt Y lâu phát hiện không thấy nàng, theo hơi thở tìm đến.

Phong Hành Tuyết bị ngất lần này, thẳng đến buổi tối mới tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, sắc trời đã tối xuống, trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị mê người nói không nên lời, xông vào mũi, trong miệng không tự chủ được mà chảy nước miếng, bụng cũng kêu lên rột rột theo.

Người tu luyện khi tu luyện đến Nhân Vương cảnh mới có thể hoàn toàn tích cốc, dưới Nhân Vương cảnh, đều có nhu cầu nhất định đối với thức ăn.

Rất nhiều người tu luyện đắm chìm ở trong tu luyện, đều đã chuẩn bị Tích Cốc đan, như thế có thể giảm bớt đi thời gian ăn cái gì đó. Nhưng mà người tu luyện cũng là người, đại đa số mọi người trốn không thoát bản năng, ăn cơm lại còn là một loại bản năng, còn có theo đuổi với món ngon, hưởng thụ món ngon cũng là một chuyện làm cho người ta vô cùng vui vẻ.

Thật sự rất thơm.

Phong Hành Tuyết nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, vội vàng mở mắt ra, nháy mắt thì nhìn thấy nam nhân ngồi ở ánh lửa trước cách đó không xa, một khuôn mặt mỹ lệ xinh đẹp, cao thấp khó nói. Hắn đang khuấy nước canh quay cuồng trong nồi, cổ tay áo tuyết trắng hơi hơi vén lên, lộ ra một cánh tay thon dài mỹ lệ. Cho dù Phong Hành Tuyết nhìn mỹ nhân đã quen, ánh mắt vẫn nhìn không được nhìn cánh tay kia nhiều thêm vài lần.

Phong Hành Tuyết nhìn xem mơ mơ màng màng, đang muốn đứng dậy, đột nhiên thân thể cứng đờ.

Nháy mắt, Phong Hành Tuyết hoàn toàn tỉnh táo lại, phát hiện tình huống lúc này của mình, bị băng tơ không biết làm từ tài liệu gì trôi buộc thực rắn chắc, nằm trên mặt đất không thể động dậy.

"Các ngươi là ai, còn không thả ta ra?" Phong Hành Tuyết lạnh lùng nói, mặt mày ngăm lẹ.

Đáng tiếc không có ai để ý tới nàng ta, bên kia Bích Tầm Châu đã nấu canh xong đang đổ ra, ở đây người và yêu thú đều hờ hững hưởng thụ món ngon.

"Các ngươi biết ta là ai không? Các ngươi dám đối với ta như vậy, cẩn thận ta để cho mẹ ta tóm gia tộc của các ngươi, giết sạch cả nhà các ngươi..."

Đột nhiên, Phong Hành Tuyết đau đến kêu ôi một tiếng, đầu bị một hạt quả hạch đập trúng, tiếp theo chợt nghe thấy một giọng nữ mềm nhẹ dịu dàng.

"Quả ả ỹ!"

Phong Hành Tuyết đau đến hít không khí, cố gắng quay đầu, lúc này mới nhìn thấy nữ nhân liên tục hai lần sử dụng kiếm đập ngất mình, nhất thời hai mắt bốc lên lửa giận hùng hực, hận không thể xé nàng ngay tại chỗ.

Sở Chúc quay đầu nhìn qua, môi dính nước thịt nướng, béo ngậy, một đôi lông mày lá liễu quyến rũ phá lệ xinh đẹp. Nàng khẽ mỉm cười nhìn Phong Hành Tuyết mắt lộ ra ngoan lẹ, cất giọng nhẹ nhàng trong veo nói: "Còn ả ỹ nữa thì đập ngất ngươi."

Phong Hành Tuyết nhìn xem trọng kiếm chọc - xuống mặt đất bên cạnh mình, sáng suốt ngăm lại miệng, chỉ chửi mắng ở trong lòng.

Mặc kệ nói như thế nào, hành vi Sở Chúc hai lần đánh nàng ta đã hoàn toàn đắc tội với nàng ta, lấy kiêu ngạo Phong Hành Tuyết, là sẽ không bỏ qua cho nàng.

Mấy người ăn uống tiệc tùng, Phong Hành Tuyết vừa chửi thầm ở trong lòng, vừa đói bụng, hương vị đồ ăn thường xuyên thổi đến, làm cho nàng ta càng đói bụng, ánh mắt cũng càng ngày càng hung ác.

Rốt cuộc, chờ sau khi bọn hắn ăn xong, hương thơm thức ăn trong không khí cũng nhạt đi rất nhiều.

Rốt cuộc Phong Hành Tuyết cảm giác chẳng còn khó chịu.

Lúc này, cuối cùng Sở Chúc cũng lao ra để xử lý nàng ta.

Khi Phong Hành Tuyết bị túm dậy, cả người run lên, cố gắng làm cho mình thoát nhìn chẳng sợ như vậy, ngoài miệng trong yếu nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ta chính là người Tuyết Y lâu, ngươi không sợ Tuyết Y lâu sẽ báo thù sao?"

"Thật đúng là rất sợ." Sở Chúc nói.

Phong Hành Tuyết vui vẻ trong lòng, tiếp theo lại nghe được nàng nói: "Dù sao ta chán ghét phiền toái, Tuyết Y lâu các ngươi rất không phân rõ phải trái như vậy, nhất định sẽ vô cùng phiền toái. Nếu không, trực tiếp giết ngươi, lại hóa thi thể ngươi thành vũng máu tươi lên linh thảo trên đảo, xương cốt đập nát chôn dưới đất, như vậy vốn không có ai biết ngươi là chúng ta giết."

Phong Hành Tuyết hoảng sợ nhìn nàng: "Ngươi, ngươi không thể giết ta."

Sở Chúc thần nhiên liếc nhìn nàng ta một cái: "Vì sao ta không thể giết ngươi? Là ngươi đánh lén chúng ta trước, ta tốt bụng buông tha ngươi một lần, không nghĩ tới ngươi ngược lại nhất quyết không buông tha, để cho người Tuyết Y lâu tìm ta khắp nơi. Một khi đã như vậy, còn không bằng hiện tại sẽ giết ngươi."

Dứt lời, Sở Chúc vẫy vẫy, trong tay liền có thêm một thanh trọng kiếm tỏa kiếm quang lạnh lạnh.

Thanh kiếm phản chiếu trong mắt Phong Hành Tuyết, mắt thấy kiếm sắp rơi xuống trên cổ mình, cuối cùng nàng ta cũng sụp đổ hét rầm lên: "Đừng có giết ta! Đừng có giết ta! Cái gì ta cũng đáp ứng ngươi, ta cũng sẽ không tiếp tục tìm ngươi gây phiền toái, sẽ không để cho Tuyết Y lâu tìm ngươi phiền toái, thật sự, ta có thể thề..."

Mũi kiếm dừng lại ở trước cổ nàng ta.

Nhưng kiếm cũng không có dòi đi, kiếm khí lạnh lạnh làm cho cổ nàng ta sinh đau một trận, có thể thấy được phẩm cấp kiếm này cực cao.

"Ta không tin ngươi thề, loại lời thề này trói buộc người tu luyện không lớn." Sở Chúc lạnh nhạt nói.

Nước mắt của Phong Hành Tuyết đều đã rơi ra như suối, khóc đến một phen nước mắt nước mũi: "Vậy ngươi muốn thế nào mới tin tưởng ta?"

"Rất đơn giản, chỉ cần ngươi nguyện ý buông ra thức hải của ngươi, cho ta nhỏ một giọt nước ở trong thức hải của ngươi."

Phong Hành Tuyết: "... ..."

Phong Hành Tuyết cũng không phải ngu xuẩn cái gì cũng không hiểu, Sở Chúc đã dám nói như vậy, thì phải biết giọt nước đó nhất định không phải nước phổ thông.

Nhưng tình thế hiện tại thay vì để người ta cưỡng ép, à trừ bỏ đáp ứng còn có thể như thế nào?

Sau khi Sở Chúc câu thông với âm cát dị thủy ở trong thức hải, vươn tay, lập tức lòng bàn tay liền xuất hiện một giọt bọt nước màu bạc nhàn nhạt.

Đây là một giọt dị thủy do âm cát dị thủy tách ra, nước này tương liên với bản thể của âm cát dị thủy, chịu nó khống chế, đồng thời cũng chịu khống chế của chủ nhân Sở Chúc. Nếu gieo nó đến thức hải của người tu luyện khác, trừ phi tu vi của người tu luyện đó cao hơn nàng hai cái cảnh giới, nếu không thì không thể cách ly hoặc trừ bỏ nó. Sở Chúc chỉ cần vừa động tâm niệm, giọt dị thủy này có thể phá hỏng trí óc của đối phương, khiến cho người đó biến thành một kẻ ngốc.

Phong Hành Tuyết chỉ có thực lực Không Minh cảnh tầng năm, còn không đủ để loại trừ nó.

Sở Chúc bắn giọt nước qua.

Giọt nước trôi nổi ở trước mặt Phong Hành Tuyết, chiết xạ ánh lửa, sáng rực dạt dào.

Phong Hành Tuyết khóc nhìn giọt nước đó, ủy khuất buông ra thức hải, để cho nó tiến vào trong thức hải của mình.

Khi giọt nước tiến vào trong thức hải của Phong Hành Tuyết rồi, Phong Hành Tuyết cảm giác được sự đáng sợ của nó trong tri thức, nó thế nhưng là một loại dị thủy, nhất thời khóc càng lợi hại hơn.

Trong thút thít nghẹn ngào, đột nhiên phát hiện thân thể buông lỏng, thì ra băng tởm trối mình đã buông ra, tiếp theo nữ nhân lúc trước hung tàn muốn giết nàng ta thế nhưng ôn nhu nâng nàng ta dậy, hơn nữa đưa qua một chén canh thơm ngào ngạt.

"Đến, ăn vài thứ, đừng khóc nữa." Sở Chúc lấy ra một cái khăn, lau đi nước mắt trên mặt nàng ta.

Phong Hành Tuyết khóc thút thít liếc nhìn nàng một cái, sau đó ngoan ngoãn ăn canh.

Nàng ta ăn thật sự nhanh, vốn đã đói là, sinh mệnh còn bị uy hiếp, cuối cùng bị người gieo xuống dị thủy, trải qua mấy phiên chuyển đổi, làm cho cảm xúc nàng ta dao động đến lợi hại, đành phải dùng cái ăn để cho mình trấn định lại.

Kết quả ăn được quá nhanh, Phong Hành Tuyết làm mình bị nghẹn, đột nhiên mắt trợn trắng.

Sở Chúc nhanh tay lẹ mắt chụp một chưởng ở trên lưng nàng ta, làm cho một miếng thịt mắc yết hầu của nàng ta phun ra.

"Đừng nóng vội, còn có rất nhiều, đủ ngươi ăn." Sở Chúc là đáng về ôn nhu săn sóc như cũ, giống như đại tỷ tỷ sẽ cực kì chiều chuộng người khác.

Phong Hành Tuyết mềm mại gật đầu với nàng, tiếp tục cúi đầu ăn.

Bên cạnh, Mặc Sĩ Thiên Kỳ và ba con yêu Bích Tầm Châu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này, đã không biết phải biểu đạt loại tình cảm quý dị trong lòng mình thế nào.

Đương nhiên, đợi ngày hôm sau bọn họ phát hiện Phong Hành Tuyết giống như theo đuôi mà đi theo bên người Sở Chúc, mở miệng là kêu Sở tỷ tỷ, tâm tình bọn họ càng quý dị.

Thế giới nữ nhân (giống cái) bọn họ không hiểu.

"Sở tỷ tỷ, các ngươi đến đảo Thiên Diệp chính là vì thu thập linh thảo?" Phong Hành Tuyết ngồi ở một bên, tò mò hỏi.

Sở Chúc gật đầu, chỉ vào Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "Hắn là luyện đan sư, chúng ta đi ngang qua nơi này, quả thật vì thu thập linh thảo."

Phong Hành Tuyết nhất thời không nói gì, hơn nữa nàng phát hiện, bọn họ quả thật là tới nơi này thu thập linh thảo, cũng không có hứng thú đối với bảo vật trên đảo này.

Vậy lúc trước làm sao nàng lại tìm chết mà đi đánh lén bọn họ hả? Nhất thời nhanh tay, không nghĩ tới kết quả ngược lại đè lên cả bản thân mình vào.

Trong lòng Phong Hành Tuyết thấp phần buồn bực, đặc biệt khi cảm giác được giọt lệ thủy đố trong thức hải, tâm tình càng buồn bực.

"Sở tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi không có hứng thú đối với bảo vật đảo Thiên Diệp sao?" Nay chuyện trên đảo Thiên Diệp có bảo vật đã không là cái bí mật gì, cho nên Phong Hành Tuyết cũng hỏi được thân nhiên.

Sở Chúc ừ một tiếng: "Tuyết Y lâu các ngươi đã đối với nó là nhất định phải có, chúng ta sẽ không đi tham gia náo nhiệt này."

Thiên tài địa bảo người người đều thích, nhưng mà phải lượng sức mà đi, Sở Chúc tự mình biết cân lượng của mình. Bọn họ vừa mới đến đại lục Thiên Thượng Hải không lâu, không có căn cơ ở đại lục này, thậm chí cũng không rõ ràng lắm tình huống phiên đại lục này, mạo muội ra tay, chống lại thế lực mạnh nhất đại lục Thiên Thượng Hải, cũng không sáng suốt.

Tuy nói sẽ không đi cướp đoạt, nhưng mấy người Sở Chúc vẫn cảm thấy rất hứng thú đối với bảo vật đó.

"Phong cô nương, bảo vật đảo Thiên Diệp này là cái gì?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngốc bạch ngọt này hỏi đến vô cùng trực tiếp.

Phong Hành Tuyết ghét bỏ liếc hắt một cái, quay đầu nhìn Sở Chúc nói: "Ta cũng không biết, lần này nếu không phải ta âm ỷ muốn tới, bọn họ cũng sẽ không mang ta đến đây. Nhưng mà bọn họ cũng không cho ta tham dự vào, cho nên ta chỉ biết là mấy ngày nay, bọn họ đào cây ở trung tâm đảo."

"Đào cây?" Một đám người đều hiếu kỳ nhìn nàng ta.

Phong Hành Tuyết ừ một tiếng, nhìn nhìn ở chung quanh, chỉ vào một gốc cây linh mộc nhánh thẳng tắp cách đó không xa nói: "Giống loại linh mộc mười vạn năm này, bọn họ sẽ đào."

Đám người Sở Chúc không khỏi không nói gì.

Chẳng lẽ Tuyết Y lâu đến đảo Thiên Diệp, vì đào linh mộc?

Hành vi này thấy thế nào cũng rất cổ quái, có lẽ bảo vật đó là một thân cây?

Vì thế kế tiếp, Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc đều nhin không được nghiên cứu cây chung quanh một chút.

Đứa nhỏ Huyền Uyên đơn thuần này cũng đi theo leo cây khắp nơi, mỗi khi A Chiếu nhảy đến trên một ngọn linh mộc, nó liền sáp qua, phun ra một ngụm nước, làm cho nước đó đưa nó đến trên cây, sau đó chậm rì rì bò ở trên cây.

Bích Tâm Châu nhìn xem mà hắc tuyến không thôi, người rõ ràng là con rùa, tại sao giống như mèo mà cùng theo trèo cây làm chi?

Sau khi Phong Hành Tuyết lộ ra việc này, liền chuyển động đi theo bọn họ.

Nay trong thức hải của nàng ta bị gieo một giọt lệ thủy, không dám dễ dàng đắc tội Sở Chúc. Hơn nữa Sở Chúc đối với nàng ta rất ôn nhu, Bích Tâm Châu làm đồ ăn lại ăn ngon, Tuyết Y lâu bên kia cũng không cần nàng ta, vì thế liền yên tâm thoải mái theo bọn họ.

Phong Hành Tuyết cũng không phải cô nương khiến người thích, nàng bị sủng đến cực kì được nuông chiều, trong tính cách có một loại ngậy thơ tàn nhẫn, giết người đối với nàng ta mà nói đơn giản chỉ giống như ăn cơm bình thường. Nếu không bị thua thiệt trong tay Sở Chúc, có khả năng ngược lại nàng ta giết bọn họ.

Nhưng mà hiện tại nàng ta bị quản chế bởi Sở Chúc, hơn nữa sau đó Sở Chúc đối với nàng ta rất dịu dàng, cô nương này giống như đã quên bị Sở Chúc đập qua hai kiếm, cười với Sở Chúc đến thật ngọt thật ngọt.

Người Tuyết Y lâu còn đang đào cây.

Linh mộc ở trung tâm đảo Thiên Diệp bị đào rất nhiều, sau khi đào xong, kiểm tra một lần rồi quăng lên trên đất.

Một màn này làm cho người tu luyện đi theo tới tìm bảo vật cùng kỳ quái, không hiểu rốt cuộc Tuyết Y lâu đang làm cái gì, đều đoán bảo vật đảo Thiên Diệp có lẽ là một loại linh mộc hiếm có nào đó.

Vì thế những người khác cũng bắt đầu chú ý linh mộc bên cạnh theo, tuy rằng không đến mức đào cây giống như Tuyết Y lâu, nhưng cũng nghiên cứu một phen.

Trên đảo Thiên Diệp có một ngọn đại thụ vô cùng dễ thấy, thân cây đại thụ cao cỡ vạn trượng, từ giữa bầu trời cúi nhìn xuống, tán cây rậm rạp, giống như cái ô (dù) khổng lồ, chiếm cứ diện tích một phần mười đảo Thiên Diệp, đã không thể đánh giá đo lường tuổi được.

Đây là một thân cây có vòng tuổi cực lớn nhất trên đảo Thiên Diệp, thậm chí nó đã kết hợp cùng một chỗ với đảo Thiên Diệp. Bộ rễ của nó bao trùm toàn bộ đảo, xâm nhập đến phía dưới đảo Thiên Diệp, không ai có thể đo lường ra bộ rễ của nó dài có bao nhiêu.

Ánh mắt rất nhiều người đều tập trung ở trên linh mộc cổ trung tâm đảo Thiên Diệp.

Chủ lầu Lược Hỏa Tuyết Y lâu phụ trách nhiệm vụ lần này nhìn chăm chăm ngọn linh mộc cổ này, suy tư một lát, chậm rãi nói: "Đào nó!"

"Chủ lầu, không thể, đây là chủ cây đảo Thiên Diệp, sau khi khoét nó xuống, đảo Thiên Diệp sẽ tổn thương..."

"Trừ bỏ nó, ta không nhìn ra còn có cây nào đặc biệt hơn nó." Lầu chủ Lược Hỏa lầu nói.

Người chung quanh thấy tâm ý hắn đã quyết, đành phải nghe lệnh làm việc.

Chỉ là một cây đại thụ như vậy, dựa vào đám người tu luyện bọn họ đảo, cũng không phải chuyện dễ, càng không cần phải nói linh mộc cổ này và đảo Thiên Diệp kết làm một thể, chỉ là bộ rễ phát triển phía dưới này cũng đã khiến cho đầu người ta đau không thôi.

Đoàn người Sở Chúc đang đảo linh thảo như cũ.

Bọn họ cũng từ người tu luyện gặp phải mà biết được chuyện Tuyết Y lâu muốn đào ngọn linh mộc cổ đảo Thiên Diệp, cũng rất kinh ngạc.

"Người Tuyết Y lâu muốn hủy đảo Thiên Diệp hay sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút mất hứng, cảm thấy Tuyết Y lâu làm việc không khỏi rất quá đáng.

Mỗi một hòn đảo trên Thiên Thượng Hải này đều là bảo khố của đại lục Thiên Thượng Hải, chúng nó dựng dục ra không biết bao nhiêu linh thảo linh dược, là thánh địa trong cảm nhận mỗi một luyện đan sư. Nếu như bị hủy, mất đi một nơi dựng dục linh thảo thiên nhiên, làm sao có thể cao hứng chứ?

Phong Hành Tuyết liếc mắt nhìn hắn một cái, sáng suốt không nói chuyện.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu liếc nhau, đồng thời cũng không nói chuyện.

Ban đêm, gió biển thổi qua cành cây, phát ra tiếng rì rào, giống như thiên nhiên nức nở.

Lúc này trên đảo Thiên Diệp an an tĩnh tĩnh, trừ bỏ người tuần tra còn bảo trì thanh tĩnh ra, rất nhiều người tu luyện đã chìm vào giấc ngủ, trong trời đêm một ngôi sao băng rực rỡ quét ngang qua.

Trong ánh lửa nhảy múa, vẻ mặt Sở Chúc khi ngủ vô cùng điềm tĩnh.

Lúc này, lỗ tai yêu thú cuộn thành một đoàn ngủ ở trên eo Sở Chúc giật giật, đột nhiên mờ mắt.

Đồng thời Bích Tầm Châu đang nhắm mắt dưỡng thần cũng mờ mắt ra.

Hai yêu thú nhìn qua, lẳng lặng nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ nằm ngủ say trên mặt đất cách đó không xa, cùng với một cái gì đó xanh óng ánh leo lên trên người hắn, thứ đó đã bò lên trán của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Nguyệt Nữ Tộc Giả Bộ Non Nớt Hạng Nhất

Editor: ChieuNinh

Ở trong ánh mắt hai con yêu thú, thứ đó dường như đã bị kinh hách thật lớn, hừ một cái rồi bỏ chạy, nháy mắt biến mất ở trong rừng cây tối om.

Bích Tầm Châu nhảy dựng lên, như một trận gió biến mất ở tại chỗ, đi đuổi theo thứ kia.

Ở lúc Bích Tầm Châu rời đi, nháy mắt Sở Chúc thanh tĩnh.

Sở Chúc vô cùng quen thuộc những hành vi yêu thú của Bích Tầm Châu, sau khi phát hiện Bích Tầm Châu biến mất, nàng cũng không kinh hoàng, trầm ổn mà chống đỡ. Chỉ có theo động tác nàng nắm chặt chuỗi kiếm thì có thể biết nàng đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, có thể ứng phó bất kì tình huống đột phát bất cứ lúc nào.

A Chiếu đột nhiên nhảy lên, một móng vuốt cào tới Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngủ đến vô tri vô giác như cũ.

Mà Sở Chúc cũng một kiếm đập qua Phong Hành Tuyết ngủ ở bên kia.

Một người một yêu động tác nháy mắt đồng bộ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ gào thét thảm một tiếng, bật lên từ trên mặt đất.

Phong Hành Tuyết lại nghiêng đầu một cái, đã hoàn toàn hôn mê.

Hai người khác biệt, khiến cho A Chiêu và Huyền Uyên bị bùng tình đều nhin không được lẳng lẳng ngó nàng.

Sở Chúc vô cùng bình tĩnh thu kiếm, nói: "Nhanh tay."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bùm mặt, đau đến nổi hít hà, về mặt mờ mịt nói: "Phát sinh chuyện gì? Ai đánh ta?"

Không có người trả lời hắn.

Ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ dần dần thanh minh, thì lập tức phát hiện ở đây thiếu một người, hỏi: "Sở cô nương, Bích công tử đâu?"

Sở Chúc rất bình tĩnh nói: "Vừa rồi hắn là có người rình coi chúng ta, Tầm Châu đuổi theo rồi."

"Cái gì? Có loại chuyện này? Là ai rình coi chúng ta? Chẳng lẽ muốn giết người đoạt bảo?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ theo bản năng chỉ thấy đối phương khẳng định là nhìn trúng linh thảo của hắn, nên vội vàng che giấu không gian.

Không trách hắn có loại phản ứng này, đảo Thiên Diệp dư thừa linh lực, linh thảo mọc tốt, linh thảo cao cấp càng nhiều, mấy gốc cây linh thảo cao cấp tùy tiện lấy một gốc ra bên ngoài bán, đều là giá trên trời. Ở đây có rất nhiều người tu luyện chạy đến đều vì linh thảo cao cấp, còn có cái gọi là bảo vật. Dù sao có người Tuyệt Y lâu chiếm lấy, bọn họ biết rõ mình vô duyên, tự nhiên cũng sẽ không đi tìm không thú vị đó, không bằng thừa dịp cơ hội này thật sự kiếm thêm một ít linh thảo.

Người tu luyện đầu óc thanh minh như vậy vẫn phải có, cũng có ý tưởng muốn đen ăn đen, không làm mà hưởng.

Sở Chúc không trả lời hắn, nhìn phương hướng Bích Tầm Châu biến mất, suy nghĩ Bích Tầm Châu là đuổi theo cái gì đó.

Tuy rằng nàng không thấy được, nhưng mà Sở Chúc biết bản lĩnh của Bích Tầm Châu, nếu thật sự là cả nhân loại, tin tưởng đặc biệt rình coi bọn họ cũng sẽ không là võ giả cao cấp gì. Bích Tầm Châu hoàn toàn có thể bắt giữ ở tại chỗ này, có thể làm cho Bích Tầm Châu tự mình đuổi theo, hắn là thứ gì khác, hơn nữa tốc độ trốn chạy nhất định cực nhanh.

Là cái gì đây? Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Mặc Sĩ Thiên Kỳ xem xét xong nhãn không gian của mình, phát hiện không có tổn thất gì, mới nhẹ thở ra, nhin không được sờ sờ mặt vẫn vô cùng đau đớn, hỏi: "Sở cô nương, vừa rồi là cô đánh ta?"

Sở Chúc liếc nhìn hắn một cái: "Không phải."

"Đó là ai?"

Không có người trả lời hắn, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đành phải lấy ra một cái gương đồng xem xét chỗ đau đớn trên mặt, phát hiện có mấy cái vết cào sưng đỏ, lại không có xước da, vết cào này nhìn giống như động vật dòng mèo nào đó cào.

Ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhin không được rơi xuống con yêu thú nhỏ đang ngồi xồm ở trên vai Sở Chúc lác lư cái đuôi.

Vừa đúng lúc này nó cũng nhìn qua đây, trong ánh sáng mờ mịt, cặp mắt dị đồng một đen một vàng lóe ra ánh sáng u lãnh.

Đột nhiên Mặc Sĩ Thiên Kỳ sợ run cả người, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Được, không cần hoài nghi, nhất định là con yêu thú này cào, nhưng Mặc Sĩ Thiên Kỳ rất sợ không dám hỏi nó vì sao cào hắn.

Nửa canh giờ sau, rốt cuộc Bích Tầm Châu trở về.

Lúc này Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều không có ngủ —— Mặc Sĩ Thiên Kỳ là muốn ngủ, nhưng bị Sở Chúc liếc mắt nhìn một cái, thì quyết định cùng nhau đợi theo.

Hai tay Bích Tầm Châu trông tròn trĩnh.

"Bích công tử, bắt được người rình coi chúng ta sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ trực tiếp mở đầu hỏi.

Ánh mắt Bích Tầm Châu hơi ngừng, nhin không được nhìn về phía A Chiêu, A Chiêu dùng cái đuôi quét quét mặt Sở Chúc, vì thế tầm mắt Bích Tầm Châu lại chuyển tới trên người Sở Chúc.

Sở Chúc một chút cũng không có chột dạ nói hươu nói vượn gạt người, hỏi: "Tầm Châu, vừa rồi là cái gì?"

"Ta cũng không biết, thứ đó cô cùng kỳ quái." Bích Tầm Châu nói xong, nhìn về phía Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "Mục tiêu của thứ kia là hắn, chỉ cần chúng ta ở đây, nói vậy còn có thể đến nữa."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt mê mang nhìn bọn họ, không phải nói đuổi theo người rình coi sao? Thế nào lại nghe qua không giống? Hơn nữa mục tiêu là hân? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân vừa rồi A Chiêu cáo hân một móng vuốt?

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội hỏi: "Bích công tử, có thể nói rõ ràng một chút không?"

Nghĩ đến nhìn thấy thứ kia khi đuổi theo vừa rồi, Bích Tầm Châu cũng không giấu giếm, nói: "Thứ kia giống như cục ánh sáng màu xanh óng ánh, nhưng mà cũng có sinh mệnh, không biết từ đâu tới đây, lúc ấy nó bám víu ở trên người ngươi, như là muốn đi vào tri thức của ngươi, chờ khi chúng ta nhìn qua, nó đột nhiên bỏ chạy."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt kinh sợ nhìn hân: "Thứ kia sẽ không là muốn đoạt xá của ta đi?" (đoạt xá: cướp đoạt trí nhớ)

Tri thức của người tu luyện trừ bỏ chính mình tự động mở ra, người khác là không được tùy tiện đụng chạm, thứ kia muốn đi vào tri thức của hân, trừ bỏ đoạt xá ra, còn có thể làm cái gì?

Bích Tầm Châu thân nhiên nói: "Không biết."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhất thời rối rắm, chẳng lẽ trên đảo này có thứ gì đó không hiểu ra sao muốn đoạt xá của hân? Trong lúc này vừa hoảng sợ lại rối rắm, thế cho nên không có chú ý tới tình huống Phong Hành Tuyệt bên cạnh luôn luôn đang mê man vô cùng không bình thường.

Bởi vì việc này, kể tiếp mấy người đều không có ngủ tiếp.

Người tu luyện cũng không có nhu cầu giống như người phạm cần ngủ mỗi ngày, mấy ngày không ngủ cũng không thành vấn đề. Nhưng mà ngủ là một loại hoạt động thả lỏng tinh thần, không phải ngồi thiền là có thể thay thế, lúc này đây đại đa số người tu luyện vẫn lựa chọn giống người phạm ở khi trời tối bình thường sẽ đi ngủ. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Sở Chước ôm A Chiêu, chải vuốt lông trên lưng nó, nhẹ giọng hỏi: "Tầm Châu, thứ kia thật sự muốn đoạt xá Mặc Sĩ Thiên Kỳ?"

Bích Tầm Châu lắc đầu, hỏi A Chiêu: "Lão đại, ngươi cảm thấy thế nào?"

A Chiêu liếc nhìn hân một cái:【Không phải.】

"Không phải?"

Hai người đều nhìn về phía A Chiêu, đối với phán đoán của A Chiêu cũng không nghi ngờ, chỉ là nghi hoặc mục đích của thứ kia là cái gì.

【Nó không có ác ý, hơn nữa có một loại khí tức mộc linh vô cùng thuần khiết, có được hơi thở sinh mệnh như vậy, thì sẽ không tùy tiện đoạt xá sinh mệnh khác, lại giống như... 】【

Trong mắt A Chiêu lướt qua suy nghĩ sâu xa, nếu thứ kia thật sự giống như nó suy đoán, vậy Mặc Sĩ Thiên Kỳ này quả nhiên là nhân loại vận khí không kém, thế nhưng được chủng tộc trong truyền thuyết coi trọng.

Hôm sau, khi Phong Hành Tuyệt tỉnh lại, phát hiện tất cả mọi người đã tỉnh.

Nàng ta nhìn không được sờ sờ đâu, cái loại tư vị đau xót còn sót lại này, làm cho cả người nàng ta đều có chút không tốt, hoài nghi hỏi: "Sở tỷ tỷ, tỷ lại dùng kiếm đánh muội?"

"Không có." Sở Chước bình tĩnh trả lời: "Có thể là tối hôm qua khi ta ngủ xua đuổi côn trùng, không cẩn thận đụng tới ngươi đi."

Phong Hành Tuyệt cẩn thận nhìn kỹ nàng, nhưng mà làm sao nàng ta nhìn thấy rõ Sở Chước •vua kỹ xảo hành động• nguy trang được, chỉ có thể bán tín bán nghi nhận cái giải thích này.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được các nàng đối thoại, ánh mắt có vài phần mơ hồ, sau đó yên lặng xoay người.

Hiện tại hân đã hoàn toàn có thể khẳng định bản lĩnh Sở Chước nói chuyện hàm hồ, thì cũng giống như nàng trôi chảy đánh người, hân vẫn nên quản tốt miệng của mình, đừng trêu chọc nàng.

Đội Phong Hành Tuyệt lơ đãng nhìn đến dấu vết trên mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ, thì hỏi: "Trên mặt ngươi sao lại thế này?"

"Không cẩn thận đụng vào." Mặc Sĩ Thiên Kỳ há miệng hồ đồ.

Phong Hành Tuyệt cười lạnh với hân: "Coi ta là ngốc tử à."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nở nụ cười ha ha, cười đến phá lệ ngốc bạch ngọt, trong bất tri bất giác cũng học được bản lĩnh thuận miệng bịa chuyện của Sở Chước.

Buổi trưa, bọn họ mới vừa đi đến một gốc cây linh mộc cổ cao to, thì gặp được hai người tu luyện mặc lụa mỏng tuyết trắng.

Là người Tuyết Y lâu.

"Hành Tuyết tiểu thư!" Máy đệ tử Tuyết Y lâu vội vàng đi tới thỉnh an.

Phong Hành Tuyết chấp tay sau lưng, dáng vẻ cao ngạo: "Các người ở đây làm gì?"

"Chúng ta phụng mệnh đến tìm ngài."

"Tìm ta làm chi? Hiện tại ta rất tốt, không cần tìm." Phong Hành Tuyết cao ngạo nói.

Hai đệ tử Tuyết Y lâu tất nhiên là không dám lẩm miệng nói cái gì, để tránh chọc phiền vị đại tiểu thư này.

Ánh mắt của bọn họ chuyển tới trên người đám người Sở Chúc, phát hiện gương mặt bọn họ cực xa lạ, hỏi: "Hành Tuyết tiểu thư, không biết mấy vị này là..."

"Là bằng hữu của ta." Phong Hành Tuyết nói xong, đột nhiên liền trở mặt: "Thế nào? Chẳng lẽ ta kết giao bằng hữu cũng không được? Các người là người lâu nào? Đệ tử Lục Họa lâu hả?"

Hai đệ tử Tuyết Y lâu vội vàng lắc đầu, nếu như bị vị đại tiểu thư rất yêu kiều này nhớ thương tới thì không chết cũng bị lột da, bọn họ cũng không dám lại thăm dò đám người Sở Chúc.

Tuyết Y lâu chia làm sáu lâu, Tật Phong lâu, Từ Lâm lâu, Lục Họa lâu, Như Sơn lâu, Như Âm lâu, Lôi Đình lâu, do sáu vị chủ lâu nắm trong tay. Cho nên từ trên hình thức mà nói, Tuyết Y lâu là từ sáu người cùng nhau thống lĩnh, mà không giống một ít tông môn là chỉ có một chương môn.

Lần này tiến đến đảo Thiên Diệp là chủ lâu Lục Họa lâu, mấy lần khác chỉ phái vài đệ tử đi theo. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Phong Hành Tuyết là ái nữ chủ lâu Tật Phong lâu, tuổi không lớn, ở trong sáu lâu Tuyết Y lâu đều cực được sủng ái yêu thương. Lần này ăm ỹ muốn cùng tới đây, lâu chủ Lục Họa lâu tự nhiên cũng phải săn sóc nàng ta vài phần. Lúc này đây khi phát hiện nàng ta mấy ngày không xuất hiện, thì phái người tới đây tìm kiếm.

Sắc mặt Phong Hành Tuyết hơi hoảng, hỏi: "Hiện tại ở bên kia như thế nào? Khi nào mới có thể rời đảo?"

"Chúng ta cũng không rõ ràng lắm, việc này do chủ lâu Lục Họa quyết định."

Phong Hành Tuyết trề môi: "Lục Họa thúc thúc quen thích tích cực, chỉ sợ lần này không biết khi nào thì mới có thể rời khỏi."

Hai đệ tử đó nào dám nói tiếp.

Phong Hành Tuyết không thú vị nói: "Được rồi, các người đi đi, đừng đến quấy rầy ta, ta muốn cùng đi tìm linh thảo với bằng hữu."

Sau khi đuổi hai đệ tử đó Tuyết Y lâu rời khỏi, Phong Hành Tuyết tiếp tục cùng đi tìm linh thảo với mấy người Sở Chúc, biểu hiện được biết tròn biết méo.

Sau khi màn đêm buông xuống, đoàn người tìm chỗ nghỉ ngơi.

Lúc này khoảng cách giữa bọn họ và gốc cổ thụ trung tâm đảo Thiên Diệp đã rất gần, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bóng dáng gốc cổ thụ cách đó không xa, cao ngất trong mây, an tĩnh đứng vững ở trong mây.

Sở Chúc đánh giá ngọn linh mộc cổ đó, sau một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt.

Khi đêm dài, Phong Hành Tuyết lại bị Sở Chúc đập ngất một lần nữa.

Lần này đối lại Sở Chúc ôn nhu hơn rất nhiều, không dùng trọng kiếm đập, mà là một ngón tay đâm qua, lại cho nàng ta nuốt vào linh đan trợ ngủ, cam đoan nàng ta cảm giác vừa ngủ một giấc là đến sáng, sét đánh cũng không đánh tỉnh nàng ta.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm linh thảo hôm nay thu thập được, không dám ngủ.

Hắn sợ một khi ngủ rồi, cái gì đó không biết là cái gì sẽ tới đoạt xá của hắn, quyết định trừng mắt nhìn đến hừng đông.

Bích Tâm Châu và Sở Chúc đối với quyết định của hắn cũng chưa phản đối, thấy hắn không ngủ, quyết định do hắn gác đêm, hai người nhắm mắt ngồi thiền.

Đêm càng ngày càng khuya, cả tòa đảo giống như tiến vào giấc ngủ sâu, an tĩnh đến làm cho trong lòng người ta sợ hãi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cố gắng trừng to mắt, thường xuyên đánh giá chung quanh, rất có một loại thần hồn nát thần tính. Nhưng mà loại trạng thái này chỉ liên tục không đến một canh giờ, lực chú ý của hắn rất nhanh đã bị linh thảo phân đi, bắt đầu sửa sang lại linh thảo thu thập được mấy ngày nay, hoàn toàn vong ngã.

Nếu thực sự để cho hấn gác đêm, chỉ sợ cuối cùng mọi người chết như thế nào cũng không biết.

Đột nhiên, Mặc Sĩ Thiên Kỳ có một loại cảm giác nổi da gà sồn tóc gáy, giống như có ai đang vụng trộm theo dõi hấn.

Hấn quay đầu nhìn lại, phát hiện Sở Chúc và Bích Tầm Châu nhắm mắt ngồi thiền, Phong Hành Tuyết đã sớm ngủ như chết, A Chiêu và Huyền Uyên thoát nhìn cũng đang ngủ, vậy còn có ai?

Khi nghĩ như vậy, hấn chậm rãi quay đầu, nhìn lại một nơi nào đó ở phía sau lưng.

Tiếng vang xào xạc, giống như tiếng gió thổi qua bụi cỏ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấy bên kia có một bóng người đang vẫy vẫy tay cùng với hấn, tóc gáy hấn dựng đứng càng lợi hại hơn, nhỏ giọng nói: "Người lại đây được không? Chúng ta sẽ không tổn hại người."

Người tránh ở sau cổ thụ không hé răng.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu nghe được tiếng động, nhưng không có mở mắt.

"Người yên tâm, chúng ta đều là người tốt, sẽ không tổn hại người, ta cam đoan." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cố gắng thả thiện ý với đối phương.

Như thế không biết qua bao lâu, bóng dáng tránh ở cây sau chậm rãi thông thả đi ra, mỗi một bước đều đi được cực kì cẩn thận, thẳng cho đến khi đi đến gần ánh lửa, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới nhìn rõ đối phương, không khỏi sửng sốt.

Đây... Rõ ràng chính là một đứa nhỏ.

Đúng vậy, lúc trước trốn từ một nơi bí mật gần đó nhìn coi hấn là một nam hài thoát nhìn chừng mười tuổi, bộ dạng rất xinh đẹp, là một loại xinh đẹp trong trẻo thuần khiết. Trên người hấn có một loại hơi thở làm cho người ta cảm giác được vô cùng thân thiết. Hấn mặc một thân quần áo xanh lá, vô cùng quý dị là, hấn đội trên đầu một mầm cây nhỏ, lá cây trên mầm cây nhỏ đó vây quanh cùng một chỗ, thoát nhìn cực có sự thú vị trẻ con.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười hi hi nói: "Tiểu đệ đệ, sao đệ ở đây? Đệ cũng đến đảo Thiên Diệp tìm bảo vật sao? Đệ nhỏ như vậy, sư môn trưởng bối của đệ yên tâm cho đệ tới sao?" ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Nam hài đó ngó hấn, ánh mắt đảo qua đám người Sở Chúc, phát hiện bọn họ tỉnh lại, hấn sợ tới mức xoay người chỉ muốn chạy.

"Ài, đừng chạy." Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội kêu lên: "Bọn họ là bằng hữu của ta, đều là người tốt, thật sự!"

Nam hài trừng trừng một đôi mắt to xinh đẹp, nhìn Sở Chúc và Bích Tầm Châu, như nghĩ đến cái gì, đứng là vẫn có không đi, sau đó nhìn chằm chằm Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu liếc nhau, lại nhìn nam hài đó, ánh mắt nhìn nhìn cây mầm nhỏ hấn đội ở trên đầu.

Cây mầm nhỏ là cây non non, lá cây dày đặc vây quanh cùng một chỗ, nhìn vẫn rất khả ái.

A Chiêu vung vung đuôi, sau khi nhìn chằm chằm nam hài đó một lúc lâu, lại nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô tri vô giác, đột nhiên giống như hiểu rõ ràng vì sao nam hài này tìm tới hấn.

"Sao đệ không nói lời nào? Có phải đệ tách khỏi người nhà hay không?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ còn đang hỏi.

Nam hài đó đột nhiên đi tới, duỗi tay về phía hấn, lòng bàn tay co quắp mở ra, trong lòng bàn tay là một viên tinh thạch màu xanh biếc to bằng đầu nắm tay. Trong bóng đêm, tinh thạch nở rộ ánh sáng màu xanh óng ánh, nhu hòa mỹ lệ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ sửng sốt, hỏi: "Đây là cái gì? Đệ là muốn đưa ta sao?"

"Đúng vậy." Nam hài mở miệng, giọng của hấn phá lệ thanh thúy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút phiền não nói: "Vì sao đệ muốn đưa ta? Vô công không nhận lộc, cái này không tốt lắm đâu?"

Tuy rằng không biết thứ này là cái gì, nhưng dưới sự gần gũi như thế, hấn có thể cảm giác được khí tức mộc linh tinh thuần dư thừa, thì biết là chí bảo hiếm có, nào dám muốn?

Tuy rằng hấn là có chút ngây thơ, cũng sẽ không cảm thấy toàn thế giới đều là người tốt, tiểu hài tử này xuất hiện rất kỳ quái, không nói hai lời đã đưa cho hấn một thứ vô cùng quý giá, thế nào cũng cảm giác quý dị, sợ đó là một cạm bẫy.

"Đây là Mộc Linh chi tâm." Nam hài trúc trắc giải thích: "Ta quan sát người mấy ngày rồi, người là nhân loại thích hợp nhất, ta hy vọng người có thể bảo hộ nó."

"Mộc Linh chi tâm?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút mộng, hấn không nghe nói qua loại đồ này, là hấn rất thiện cận què mùa sao?

Lúc này, chợt nghe được Bích Tâm Châu mở miệng: "Ngươi là Nguyệt Nữ bộ tộc?"

Nghe nói như thế, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều sửng sốt, không biết Nguyệt Nữ bộ tộc là cái gì.

Nam hài đó không nghĩ tới Bích Tâm Châu có thể một lời nói ra thân phận của hắn, sợ tới mức lui ra phía sau vài bước, lá cây mầm cây nhỏ trên đầu đều nổ tung, phòng bị nhìn hắn.

Bích Tâm Châu lạnh lùng nói: "Ngươi không cần nhìn ta như vậy, ta không có hứng thú đối với người Nguyệt Nữ bộ tộc."

Trên thực tế, Nguyệt Nữ bộ tộc là cái gì, Bích Tâm Châu căn bản không biết, cũng chưa từng nghe qua. Cái này vẫn là A Chiêu lão đại nói cho hắn, đại nam hài thoát nhìn giống đứa nhỏ nhân loại mười tuổi, kỳ thực là một lão nhân không biết bao nhiêu trăm vạn tuổi, bản lĩnh Nguyệt Nữ bộ tộc giả trang non nớt thật sự là hạng nhất.

Nam hài vẫn phòng bị nhìn hắn, giống như sợ hãi hắn tổn hại mình một.

Lúc này, A Chiêu mở miệng nói:【Nguyệt Nữ bộ tộc không phải đã diệt tộc từ lúc thời kì thượng cổ sao, vì sao còn có hậu duệ?】

Nam tử nghe nói như thế, ánh mắt sáng lên, theo tiếng nhìn lại, đợi khi nhìn thấy tiểu yêu thú đứng ở trên vai một thiếu nữ nhân loại, nhất thời lại là sửng sốt, có chút hoài nghi lời nói mới rồi có phải nó nói hay không.

【Là ta, không cần nhìn.】A Chiêu nói.

Trên mặt nam hài là vui sướng không chút nào che giấu, giống như nhìn được đồng loại, cao hứng hỏi: "Không biết các hạ là..."

【Lai lịch của bốn đại gia, bọn ngươi không tư cách biết.】A Chiêu trung nhị trả lại một câu.

May mắn nam hài cũng không thêm đề ý, cảm giác được yêu thú biết lai lịch của hắn không có ác ý, hắn yên tâm xuống, nghĩ đến mục đích mình tới đây, nói: "Ta có việc tìm các ngươi..."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Tự Công Tự Thụ

Editor: ChieuNinh

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ còn đang cân nhắc "Nguyệt Nữ bộ tộc" rốt cuộc là cái tồn tại kiểu dạng gì, vì sao cho tới bây giờ bọn họ không có nghe qua, tiếp theo chợt nghe được nam hài đó nói.

"Ta có việc tìm các ngươi, mời các ngươi giúp một việc." Nam hài đó nói xong, ánh mắt nhìn hướng Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Lúc này Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại không có tiếp tục phòng bị, tương đối cảm thấy hứng thú hỏi: "Đệ muốn chúng ta hỗ trợ cái gì?"

Nam hài lại đưa khối Mộc Linh chi tâm trong tay tới trước mặt hắn, ở dưới ánh trắng như nước, Mộc Linh chi tâm nở rộ ánh sáng trong suốt nhu hòa, hết sức xinh đẹp.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn viên Mộc Linh chi tâm này, sau khi biết có lẽ nam hài này thật sự không có ý xấu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ có hứng thú thật lớn đối với nó. Hắn là luyện đan sư khí mạch thuộc tính mộc, trời sinh thì thân cận tất cả linh vật thuộc tính mộc, Mộc Linh chi tâm này phát ra linh khí mộc thuần khiết, hấp dẫn hắn giống như tuyết thể mỹ nhân.

Thần sắc nam hài có chút không ổn, nhưng mà vẫn nói: "Ngươi là nhân loại thuộc tính mộc, khí mạch phù hợp với nó, hy vọng ngươi có thể cẩn thận mà bảo vệ nó, nếu... có một ngày có thể để cho nó bình an trưởng thành, Nguyệt Nữ bộ tộc chúng ta sẽ vô cùng cảm kích."

"Cái gì? Bình an trưởng thành?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt mê mang: "Cái này không phải Mộc Linh chi tâm sao?"

Mộc Linh chi tâm làm sao mà bình an trưởng thành? Đây là đùa hắn hả.

Trên mặt Sở Chúc và Bích Tâm Châu cũng lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, lúc trước khi nghe nói "Mộc Linh chi tâm", bọn họ cũng tưởng chính là một loại linh vật thuộc tính mộc, hiện tại xem ra chuyện cũng không giống là như vậy.

Nào có linh vật nào có thể sử dụng cách nói trưởng thành này để nói?

Trên mặt non nớt của nam hài lộ ra một biểu tình chững chạc của người lớn, nói: "Nay đã không phải niên đại của chúng ta, cũng không trách ngươi

không rõ ràng lắm. Nguyệt Nữ bộ tộc chúng ta đều là từ Mộc Linh chi tâm dựng dựng mà sinh ra, Mộc Linh chi tâm này kỳ thực coi như là hải tử của ta, bây giờ nó vẫn rất yếu ớt, còn cần một đoạn thời gian mới có thể trưởng thành, mới có thể tiếp nhận vị trí của ta, chỉ là..."

"Chỉ là, tồn tại của các người đã bị người ta phát hiện, bọn họ cũng đang tìm Mộc Linh chi tâm sao?" Sở Chúc nói tiếp.

Nam hải quay đầu nhìn về phía Sở Chúc, đợi khi thấy rõ ràng nàng, không khỏi sửng sốt.

Lúc trước hẳn chỉ chú ý Mặc Sĩ Thiên Kỳ, dù sao Mặc Sĩ Thiên Kỳ là người tu luyện thuộc tính mộc, Nguyệt Nữ bộ tộc trời sinh chỉ thân cận sinh linh thuộc tính mộc, nên có rất nhiều chú ý với Mặc Sĩ Thiên Kỳ. Cho tới bây giờ, khi nhìn đến Sở Chúc, ở trên người nàng hẳn cảm giác được một loại hơi thở vô cùng thân thiết, tuy rằng cực kì mỏng manh, nhưng vẫn làm cho hai mắt hắn sáng lên.

"Người khỏe, ta gọi là Nguyệt Thụ." Nguyệt Thụ có chút ngại ngùng nói.

"Người cũng khỏe, ta gọi là Sở Chúc." Sở Chúc cười đến phá lệ ôn nhu, một đôi mắt giống như trân châu đen thắm vào nước.

Loại dịu dàng này làm cho Nguyệt Thụ nhìn không được đồ mắt, đây lại là lần đầu tiên khoảng cách của hắn và nữ tử nhân loại gần như vậy. Thì ra cô nương nhân loại đều là thanh thuần tốt đẹp như vậy sao? Không có giống như trong truyền thuyết.

Bích Tầm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn đến nam hải bởi vì Sở Chúc tươi cười một cái liền mặt đỏ, trong lòng không nói gì. Cũng không biết công phu Sở Chúc ngày trang là hạng nhất, hay là nam hải này rất thanh thuần.

Thẳng cho đến khi A Chiêu cào qua một móng vuốt, Nguyệt Thụ vội vàng ôm cây mầm nhỏ trên đầu lui ra phía sau, đáng về chân kinh.

Tuy rằng hắn không biết đây là yêu thú gì, nhưng có thể một lời nói ra lai lịch của hắn, nhất định không đơn giản.

A Chiêu nằm úp sấp ở trên đầu Sở Chúc, một vẻ "Nhân loại này đã bị nó chiếm lấy", làm cho Nguyệt Thụ cũng không dám nhìn chăm chăm Sở Chúc nữa. Diendanlequydon~ChieuNinh

Lúc này, thần sắc Nguyệt Thụ nhìn về phía Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã quyết đoán hơn một chút so với vừa rồi, hắn thận trọng nói: "Người là luyện đan sư đi? Mộc Linh chi tâm đối với luyện đan sư nhân loại có chỗ rất tốt. Khi các người luyện đan, có thể xúc tiến phẩm cấp và xác xuất thành công linh đan, luyện đan sư có tư chất lại sai kém, chỉ cần có Mộc Linh chi tâm giúp, trở thành luyện đan sư Hoàng cấp cũng không là vấn đề."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đầu tiên là hít mạnh một hơi, sau đó hưng phấn mà nói: "Thật sự? Mộc Linh chi tâm thực sự có loại ưu việt này?"

Nguyệt Thụ thấy hắn động tâm, tự nhiên tận hết sức lực tiếp tục du thuyết: "Đương nhiên là thật, nếu không người cho rằng vì sao những người này muốn tìm kiếm Mộc Linh chi tâm?" Nói tới đây, trong mắt hắn toát ra bi thương: "Nếu ta lại không nhanh chóng nghĩ biện pháp, đảo này sẽ bị bọn họ phá hủy, ngay cả hải tử của ta cũng sẽ bị bọn họ mang đi, đến lúc đó không biết bọn họ sẽ làm cái gì đối với nó..." (du thuyết: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình)

Nghe nói như thế, Bích Tầm Châu và Sở Chúc trên cơ bản đã hiểu rõ ràng thấu đáo vì sao Nguyệt Thụ Nguyệt Nữ tộc sẽ tìm tới bọn họ.

Hoặc là nói, khi người tu luyện nhân loại tiến vào đảo Thiên Diệp, mục tiêu của Tuyệt Y lâu xác định rõ tìm kiếm "Mộc Linh chi tâm" ở đảo Thiên Diệp, Nguyệt Thụ cũng đã làm xong dự tính tề nhất.

Nguyệt Thụ không thể để cho Mộc Linh chi tâm rơi vào trong tay những người đó, đến lúc đó đừng nói để cho Mộc Linh chi tâm trưởng thành, có lẽ bọn họ sẽ phá hủy nó, hoặc là sử dụng nó để làm chuyện tà ác nào đó.

Tuy rằng Nguyệt Thụ không làm sao tiếp xúc qua với nhân loại, nhưng Nguyệt Nữ bộ tộc từ nhỏ có thể có được truyền thừa từ tiền nhóm bối, từ trong truyền thừa biết được lòng người hiểm ác, có thể làm ra rất nhiều chuyện đáng sợ, bọn họ chưa bao giờ dám coi khinh nhân tính đáng sợ.

Cho nên ở khi Nguyệt Thụ biết mục tiêu của Tuyệt Y lâu là Mộc Linh chi tâm, thậm chí ở khi người Tuyệt Y lâu bắt đầu đào cây cỏ thụ cực cổ xưa ở trung tâm đảo Thiên Diệp đó, Nguyệt Thụ liền quyết định tiến bước Mộc Linh chi tâm, không thể rơi vào trong tay bọn họ.

Nguyệt Thụ không thể rời khỏi đảo Thiên Diệp, nhưng hắn biết chỉ cần Mộc Linh chi tâm còn ở, đảo Thiên Diệp vĩnh viễn sẽ không an bình.

Vì thế mấy ngày nay, hắn luôn luôn đang âm thầm tìm kiếm một người có thể phó thác. Người này đầu tiên phải là người tu luyện thuộc tính mộc, tiếp theo phẩm tính phải thật tốt, có tấm lòng son, cuối cùng có thực lực có thể bảo hộ Mộc Linh chi tâm.

Tìm tới tìm lui, rốt cuộc hắn tìm được Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Còn hiện tại, sau khi gặp qua đám người Sở Chúc và A Chiêu, hẳn đối với Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại nhiều thêm mấy phần tin tưởng.

"Cho nên, cực ánh sáng màu xanh óng óng tối hôm qua là người?" Bích Tầm Châu khẳng định nói.

Nguyệt Thụ ừ một tiếng: "Lúc ấy ta chính là muốn nhìn một chút thuộc tính nhân loại này, còn có tư chất, cũng không phải là muốn đoạt xá của hắn." Hiển nhiên đối thoại sau đó của bọn Sở Chúc, hắn cũng nghe được.

Nguyệt Nữ bộ tộc trời sinh có thể khống chế linh mộc linh thảo, thông qua chúng nó để cảm giác hết thảy ngoại giới, cho nên lúc ấy tuy rằng hắn không

ở, nhưng mơ hồ có thể từ trong linh mộc chung quanh biết được bọn họ đối thoại.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn không được thờ một hồi, thật tốt quá, thì ra không phải muốn đoạt xá của hắn.

Tiếp theo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi: "Đệ cứ như vậy mà tin nhiệm ta sao? Nếu ta cũng sinh ra lòng xấu xa, muốn lợi dụng Mộc Linh chi tâm làm chút chuyện không tốt thì sao?"

Lúc này Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn ánh mắt Nguyệt Thụ, tựa như đang nhìn tên gốc bạch ngọc. Hắn vẫn cho là hắn rất ngây thơ, không nghĩ tới còn có người càng ngây thơ hơn hắn.

Chẳng qua nhìn hắn vẫn là một đứa nhỏ, cũng có thể thông cảm.

Nguyệt Thụ nhíu mày: "Người sẽ không, mấy ngày nay ta nhìn qua bộ dạng khi người thu thập linh thảo, người tâm tồn cảm kích đối với cỏ cây, có được tâm lòng son, sẽ không làm cái loại chuyện này."

Được người khen như vậy, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười rộ lên ha ha, hơi có chút ngượng ngùng: "Nhưng mà, người không thể cam đoan cả đời không thay đổi, vạn nhất về sau ta thay đổi thì sao?"

Lời này nhận được Sở Chúc đồng ý, không có người nào rõ ràng tương lai vận mệnh của Mặc Sĩ Thiên Kỳ hơn nàng.

Này nha, tương lai chính là luyện đan sư biến thái hắc hóa, giết người như ma, ngay cả người thế lực lớn ở Đại hoang giới cũng dám giết, còn có cái gì hắn không dám làm? Hiện tại càng gốc bạch ngọc, tương lai càng tàn nhẫn.

Hiển nhiên Nguyệt Thụ bị hỏi đến nghẹn lời, một gương mặt rối rắm.

Cuối cùng, hắn đành phải nói: "Nếu như quả thật là như thế, coi như là ta không biết nhìn người, nên có một kiếp như vậy." Dứt lời, ngược lại tự bi thương hồi tiếc, cuối cùng nhìn có vài phần hương vị đáng thương.

Lúc này Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn là một bé gỗ tam quan bình thường, nói chuyện không dùng đầu óc, hắn lập tức cam đoan: "Đệ yên tâm, ta nhất định sẽ không là người như vậy, làm sao ta có thể sẽ lợi dụng đứa nhỏ của người khác..." Đột nhiên cảm thấy không đúng, hắn hoài nghi hỏi: "Vừa rồi đệ nói, Mộc Linh chi tâm là đứa nhỏ của đệ? Nguyệt Nữ tộc không sinh đứa nhỏ sao?"

Đây thật sự là vấn đề hay, Bích Tâm Châu và Sở Chúc thực sự muốn biết, chỉ có A Chiêu mơ hồ rõ ràng, nhưng nó không muốn nói.

Nguyệt Thụ nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thực Nguyệt Nữ tộc là bộ tộc trong thượng cổ bách tộc, chúng ta là từ một loại thần mộc tiến hóa mà thành chủng tộc, khi chúng ta trưởng thành là lúc, sẽ ngưng kết ra một viên Mộc Linh chi tâm ở trong cơ thể. Mộc Linh chi tâm là lực lượng bộ tộc chúng ta kết tinh, đồng thời cũng là hậu đại của chúng ta, chỉ cần cẩn thận cất giấu nuôi dưỡng, thẳng đến khi nó hình thành sinh mệnh thể, chính là Nguyệt Nữ tộc."

Sở Chúc bừng tỉnh đại ngộ, tổng kết nói: "Cho nên, các người là tự công tự thụ, đứa nhỏ đều là lực lượng của chính mình phân tách ra?"

Nguyệt Thụ: "Đúng, chính là như thế này."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Bích Tâm Châu: "... . . ."

Tổng kết thần kì này, làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Bích Tâm Châu hỗn động trong gió, càng hỗn động là, vì sao Nguyệt Thụ bình tĩnh như vậy, giống như hết sức bình thường? Không, ở trong mắt hắn, không phải cái này rất bình thường sao? ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Yq^d

Lại nói tiếp, đời trước Nguyệt Nữ bộ tộc vẫn là thần mộc, làm thực vật, sinh sản hậu đại quả thật không thể dùng quan điểm của nhân loại để đối đãi.

Vừa nghĩ như vậy, giống như cũng không có gì là không thể chấp nhận.

Cái rắm, vẫn khó mà chấp nhận có được không?!

Thượng cổ bách tộc rốt cuộc là cái quỷ gì?

Lại nhìn Nguyệt Nữ tộc trước mặt này, rõ ràng vẫn là một đứa nhỏ thôi mà, vậy mà cũng đã chạy tới gửi gắm rồi.

Ngược lại hiện tại Sở Chúc cực cảm thấy hứng thú đối với thượng cổ bách tộc này, nàng vẫn là lần đầu tiên nghe nói tộc đàn "thượng cổ bách tộc", đời trước mãi cho đến trước khi chết, cũng chưa từng nghe nói qua.

"Thượng cổ bách tộc là cái gì?" Hai mắt Sở Chúc sáng lấp lánh hỏi.

Nguyệt Thụ cực có kiên nhẫn với Sở Chúc, Nguyệt Nữ bộ tộc trời sinh trời dưỡng, trưởng thành ở trong thiên nhiên, tính cách vốn là vô cùng ngây thơ đơn thuần, sẽ không tranh đấu với người. Lần này hắn có việc cầu người, Sở Chúc cho hắn cảm giác lại khác biệt như vậy, người cũng dịu dàng, tự nhiên nguyện ý trả lời nàng.

"Nghe nói thời kì thượng cổ, trừ bỏ tứ đại tộc đàn thần, nhân, yêu, ma này ra, còn có Bách (trăm) tộc..."

Bách tộc thượng cổ là chủng tộc thần bí nhất thời kì thượng cổ, có tồn tại khác với thần nhân yêu ma. Bọn họ trời sinh thì có được lực lượng kỳ lạ, ngay cả Thần tộc cũng không dám khinh thị Bách tộc này. Đáng tiếc Bách tộc dưng đục hậu đại không dễ, sau đó lại ở trong một trận thiên tai mà diệt tộc, Bách tộc còn thừa lại không có bao nhiêu, ở trong năm tháng dài đằng đẳng thì dần dần biến mất. Đến nay đã mất truyền thuyết Bách tộc thượng cổ, có lẽ chỉ có một vài gia tộc có lịch sử đã lâu đời mới có thể giữ lại một ít ở trong ghi chép cổ xưa của gia tộc mà biết một ít.

"Tuy ta là Nguyệt Nữ tộc, nhưng hiện tại ta chỉ có năm trăm vạn linh ba ngàn một trăm hai mươi tuổi, nhóm tiền bối truyền thừa cho ta vẫn chưa đề cập những thứ này, cho nên ta cũng không rõ lắm chuyện Bách tộc thượng cổ, không thể nói cho người nhiều lắm." Nguyệt Thụ có chút ngưng ngưng nói.

Chỉ là nghe nói như thế, ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều tròn ngược.

"Năm trăm vạn linh ba ngàn một trăm hai mươi tuổi? Người già như vậy rồi hả?"

Nguyệt Thụ cúi ánh mắt xuống: "Ta không có già, bộ tộc chúng ta có thể sống hơn trăm tỷ tuổi mà, ta bây giờ còn là một đứa nhỏ."

Mọi người: "... .." Đứa nhỏ cũng thật đủ già.

Bách tộc thượng cổ còn có một đặc điểm, tuy không phải thần, lại có được sinh mệnh còn dài đằng đặc hơn thần.

Sau đó Nguyệt Thụ lại chỉ vào cây mầm nhỏ trên đầu hắn, nói cho bọn họ, một mảnh lá cây đại biểu một vạn năm, chờ sau khi hắn thành niên, cây này có thể trưởng thành lớn. Đến lúc đó hắn cũng có thể ẩn giấu nấp đi, mà không phải giống như hiện tại, để cho người ta vừa thấy thì biết ngay hắn không phải người bình thường. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Nào có người bình thường sẽ đội một gốc cây cây mầm nhỏ chứ?

Sau khi nói xong mấy thứ này, Nguyệt Thụ lại đề cập chuyện lúc trước, nói với Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "Người có thể giúp ta dưỡng nó hay không? Chỉ cần người có thể nuôi nó bình an trưởng thành lớn lên, ngày khác Nguyệt Nữ tộc tất có hậu tạ."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ biết đây đã là đứa nhỏ nhà người ta, thì không quá muốn nuôi dưỡng, chối từ nói: "Không tốt đi? Đứa nhỏ vẫn là ở cùng phụ mẫu... ực, lớn lên ở bên người phụ thân mới tốt."

Tuy rằng Mộc Linh chi tâm thoát nhìn thật mê người, linh khí cả người đều muốn bản thân tới gần nó, thậm chí cũng mới có lợi đối với hắn luyện đan, nhưng Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn không nghĩ dính phiền tới đây.

Người Tuyệt Y lâu tới nơi này đào cây khắp nơi, nhất định là vì Mộc Linh chi tâm, thế lực Tuyệt Y lâu ở đại lục Thiên Thượng Hải thật lớn, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không muốn là địch với họ, để tránh liên lụy đến sự môn.

Nghe được hắn cự tuyệt, Nguyệt Thụ vô cùng thất vọng, thiếu chút nữa muốn khóc.

"Ài, người đừng khóc mà..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút hoảng.

Nguyệt Thụ một đôi mắt ướt sũng, lau nước mắt nói: "Ta cũng không muốn giao nó cho nhân loại ... Nhưng mà, gần đây ta nghe người Nguyệt Nữ tộc khác nói, có một cỗ thế lực thần bí tìm Nguyệt Nữ bộ tộc chúng ta khắp nơi, bọn họ thu thập Mộc Linh chi tâm, không biết là muốn làm gì, chỉ cần phát hiện Nguyệt Nữ tộc, liền giết chết lấy Mộc Linh chi tâm..."

"Giết chết?"

Nguyệt Thụ khịt khịt mũi: "Ừm, dù sao cuối cùng ta cũng phải chết, nhưng ta không muốn giống Nguyệt Nữ tộc khác như vậy, bị cướp đi Mộc Linh chi tâm, ta muốn để cho nó phải sống sót..."

"Vậy các người không trốn sao?" Bích Tâm Châu nhíu mi hỏi.

Nguyệt Thụ lắc đầu: "Không được, chỉ có hoàn cảnh Thiên Thượng Hải, mới thích hợp Nguyệt Nữ tộc trưởng thành, chúng ta rời khỏi nơi này, sẽ dần dần héo rũ chết đi ... thượng cổ bách tộc đã chết nhiều như vậy, nếu không phải Nguyệt Nữ tộc chúng ta may mắn tìm được đại lục Thiên Thượng Hải, căn bản không thể bảo tồn, sẽ giống chủng tộc khác mà diệt tộc."

"Nhưng ta cũng phải rời khỏi Thiên Thượng Hải mà." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhắc nhở hắn: "Đại lục Thiên Thượng Hải cũng không thích hợp nhân loại sinh tồn, ta không có khả năng vẫn luôn sinh hoạt tại nơi này, mang Mộc Linh chi tâm đi mà nói, làm sao dưỡng nó?"

"Cái này người không cần lo lắng, chỉ cần người và nó định ra kế ước bầu bạn, để cho nó trở thành linh vật kèm với người, dùng linh khí của người dưỡng nó, không cần đợi ở đại lục Thiên Thượng Hải nó cũng có thể trưởng thành." Nói tới đây, Nguyệt Thụ lại bắt đầu lau nước mắt: "Nghe nói đã có mấy cái Mộc Linh chi tâm của Nguyệt Nữ tộc bị lấy đi, những người đó ép buộc kí kế ước với Mộc Linh chi tâm."

Nghe qua rất bi thảm, nhưng bi thảm như vậy, làm sao còn nhẫn tâm để cho đứa nhỏ của mình làm cái gì mà linh vật phối hợp?

Nguyệt Thụ đương nhiên nói: "Bắt buộc và tự nguyện khác nhau, tự nguyện mà nói, về sau người hắn là sẽ cẩn thận mà dưỡng nó đi?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ không phản bác được.

Chương 53: Cùng Nhau Chìm Xuống Biển

Editor: ChieuNinh

Mộc Linh chi tâm là lực lượng kết tinh của Nguyệt Nữ bộ tộc, đồng thời cũng là hậu đại Nguyệt Nữ bộ tộc dựng dục, có sẵn một ít thần thông Nguyệt Nữ tộc.

Nguyệt Nữ bộ tộc đời trước là thần mộc, tuy nói sau khi tiến hóa thành nhân loại, hơi thở thần mộc trên người bọn họ đã rất nhạt, Mộc Linh chi tâm tái sinh lực lượng kết tinh vì bọn họ, nhưng cũng là chí bảo hiếm có. Đối với người tu luyện thuộc tính mộc mà nói, nếu là có một viên Mộc Linh chi tâm làm vật phối hợp, cho dù là ở mặt tu luyện, hay là ở mặt luyện đan, đều có bổ ích cực lớn.

Mộc Linh chi tâm tác dụng đối với người tu luyện thuộc tính mộc, cũng giống như dị thủy đối với người tu luyện thuộc tính thủy.

Chỗ tốt trong đó không cần phải nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đương nhiên cũng muốn Mộc Linh chi tâm, cho dù coi thành nhi tử mà dưỡng cũng không sao, nhưng điều kiện tiên quyết là không có nguy hiểm mới được.

Trước mắt tiểu hài tử Nguyệt Nữ bộ tộc thoát nhìn đáng thương như vậy, Mặc Sĩ Thiên Kỳ còn do do dự dự, cuối cùng nhịn không được nhìn về phía đám người Sở Chúc.

Nguyệt Thụ cũng nhịn không được nhìn qua.

Đối mặt ánh mắt đau khổ trông mong của hai người, Sở Chúc suy nghĩ rồi hỏi: "Nguyệt Thụ, nếu chúng ta mang Mộc Linh chi tâm đi, có thể mang đến cho chúng ta nguy hiểm gì hay không? Người có biết, hiện nay người Tuyệt Y lâu đang đào cây tìm người, xu thế của bọn họ đối với Mộc Linh chi tâm là nhất định phải có được, nhất định sẽ không dễ hù dọa như vậy."

Không chỉ có không dễ hù dọa, có khả năng sẽ mang nguy hiểm đến cho mọi người ở đây.

Sở Chúc nghe Phong Hành Tuyệt từng nói, lần này đến đảo Thiên Diệp tìm kiếm Mộc Linh chi tâm là chủ hầu Lược Hòa trong Tuyệt Y lâu, người này tu vi ở Nhân Vương cảnh, đã là người tu luyện cao nhất trong Linh thể giới, không phải mình hiện tại mới Vũ Hóa cảnh có thể đối phó.

Đêm nay sau khi gặp được Nguyệt Thụ, Sở Chúc nhịn không được liên hệ đời trước Mặc Sĩ Thiên Kỳ trải qua, cùng với chuyện đại lục Thiên Thượng Hải cuối cùng biến thành đại lục yên lặng cùng một chỗ, cảm thấy chuyện đêm nay, hẳn là đời trước Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng đã trải qua.

Nếu nàng đoán không sai mà nói, đời trước, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng bị sư huynh Mạnh Thiên Thạch đánh rơi xuống biển, tuy rằng không có bọn họ ra tay cứu hắn, hẳn hẳn là vẫn may mắn không chết. Không phải được người cứu, thì chính là tự mình trôi tới đảo Thiên Diệp, sau đó cũng cũng gặp được Nguyệt Thụ bị người Tuyệt Y lâu khiến cho phải tìm người tu luyện thuộc tính mộc uy thác.

Lúc ấy hẳn là Nguyệt Thụ cũng sẽ tìm tới Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thoát nhìn thì có chút ngốc, nhưng đó không phải là một loại tính khí mà Nguyệt Nữ tộc thích nhất sao? Tấm lòng son, lại giàu lòng đồng tình, nói vậy cuối cùng nhất định sẽ đáp ứng Nguyệt Thụ.

Lúc này Mặc Sĩ Thiên Kỳ chính là một ngốc bạch ngọt, tu vi bình thường, chỉ có một tay luyện đan thuật không tệ, nếu hắn thật sự nhận Mộc Linh chi tâm, lấy bản lĩnh của hắn, có lẽ là không giấu diếm được, cuối cùng kết quả có thể nghĩ.

Không phải bị Tuyệt Y lâu đuổi giết, chính là liên lụy toàn bộ sư môn gặp nạn.

Sau đó tính tình hắn đại biến, cùng với linh khí đại lục Thiên Thượng Hải hoàn toàn không còn, biến thành đại lục yên lặng, có lẽ đều có liên quan với việc này.

Đại lục Thiên Thượng Hải trọng yếu nhất là Thiên Thượng Hải, bởi vì Thiên Thượng Hải mà nổi tiếng. Lúc trước Nguyệt Thụ từng nói, bộ tộc bọn họ không thể rời khỏi Thiên Thượng Hải, nếu bọn họ rời khỏi thì sẽ giống như cây cối mà héo rũ chết đi. Diendanlequydon-ChieuNinh

Đây có phải chứng minh, Thiên Thượng Hải sẽ hình thành hoàn cảnh đặc thù như vậy, có lẽ có liên quan với Nguyệt Nữ tộc hay không?

Thượng cổ bách tộc, mỗi một tộc đều có lực lượng kỳ lạ, có lẽ Thiên Thượng Hải hình thành thực sự có liên quan Nguyệt Nữ tộc?

Sở Chúc suy tư, đồng thời cũng hỏi ra vấn đề mình tự hỏi.

"Còn có, Thiên Thượng Hải hình thành, có liên quan với Nguyệt Nữ tộc hay không?"

Về mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn Sở Chúc, không nghĩ tới trong thời gian ngắn, nàng thế nhưng có thể nghĩ đến sâu như vậy, đầu óc này trưởng thành thế nào vậy?

Bích Tầm Châu liếc nhìn hần một cái, nhìn không được hừ lạnh một tiếng. Mặc kệ Sở Chúc này đầu óc trưởng thành thế nào, ít nhất tốt hơn ngọc bạch ngọc này.

Nếu không phải hần ngọc thành như vậy, làm sao Nguyệt Nữ tộc có thể coi trọng hần? Quả nhiên đầu ngọc một đôi sao?

Mà Nguyệt Thụ, khi nghe được Sở Chúc ném lại một vấn đề, cả người cũng có chút ngốc.

Không phải là hần muốn ủy thác một cô nhi, hơn nữa mới có lợi đối với thứ mà nhân loại tu luyện sao? Vì sao cuối cùng làm ra nhiều trở ngại như vậy?

Chỉ là đối với Sở Chúc, hần vẫn có hảo cảm, đành phải nghiêm túc trả lời.

"Kỳ thực ta cũng không biết Thiên Thượng Hải là hình thành thế nào, dù sao ta còn chưa có trưởng thành. Khi ta sinh ra, cha ta đã không còn, có thể truyền thừa cho ta không nhiều lắm."

Truyền thừa của Nguyệt Nữ tộc đều là dựa vào bậc cha chú, nếu bậc cha chú gặp chuyện không may, chưa kịp truyền thừa cho đời tiếp theo, như vậy đời tiếp theo có được truyền thừa sẽ không nhiều lắm, trừ phi đợi đến khi hoàn toàn trưởng thành, dùng thủ đoạn đặc thù có được càng đầy đủ truyền thừa. Nay Nguyệt Thụ thoát nhìn tựa như đứa nhỏ nhân loại mười tuổi, phải đợi hần trưởng thành, còn không biết phải đợi bao nhiêu trăm vạn năm. Nghe nói đây là đặc điểm của thân mộc, có được đời sống dài lâu người phạm không thể tưởng tượng được.

"Còn Mộc Linh chi tâm sau khi cho các người, các người yên tâm, ta sẽ tạm thời kéo bọn họ lại, sẽ không để cho bọn họ phát hiện ta đã tặng Mộc Linh chi tâm. Chờ sau khi các người rời khỏi, ta sẽ kéo đảo Thiên Diệp vào trong biển, cùng chết." Nguyệt Thụ nói tới đây, trên khuôn mặt non nớt lộ ra thần sắc quyết tuyệt, đã chuẩn bị tốt chịu chết bất cứ lúc nào.

"Đừng mà!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ kêu lên: "Vì sao phải mang theo đảo Thiên Diệp cùng nhau chìm xuống biển chứ?"

Đảo Thiên Diệp chính là một hòn đảo lớn dư thừa linh khí, vô cùng thích hợp cho linh thảo sinh trưởng, đảo lớn như vậy là thiên đường nhóm luyện đan sư hướng tới. Hơn mười năm qua mỗi người bọn họ thăm dò những thứ trên đảo, cuối cùng có thể có thu hoạch không tưởng được. Mặc Sĩ Thiên Kỳ làm một luyện đan sư, hoàn toàn không thể chấp nhận đảo này phải chìm vào trong biển biến mất.

Cái mũi Nguyệt Thụ đau xót, nước mắt lại muốn rơi ra, hần ủy khuất nói: "Ta cũng không muốn như vậy, nhưng ta không thể để cho Mộc Linh chi tâm rơi xuống trên tay những người đó."

Vì che giấu bọn họ rời khỏi, Nguyệt Thụ chỉ có thể làm dự tính chuyện cực xấu xảy ra.

Nguyệt Nữ tộc ở Thiên Thượng Hải càng ngày càng ít, vì truyền thừa Nguyệt Nữ tộc, những hi sinh này là không có biện pháp.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được mà tâm đều muốn nát, chẳng lẽ vì một viên Mộc Linh chi tâm, phải hi sinh đảo Thiên Diệp sao?

Mộc Linh chi tâm tuy rằng rất quan trọng, nhưng đảo Thiên Diệp cũng rất trọng yếu mà.

Nguyệt Thụ chỉ vào gốc linh mộc cổ trong trời đêm, tiếp tục nói: "Linh mộc cổ đó là sau khi ta sinh ra thì tự tay trồng xuống, nó là do ta chăm sóc từng chút từng chút một mà lớn lên. Bởi vì có nó, mới có thể làm cho đảo Thiên Diệp càng lúc càng lớn. Đảo Thiên Diệp kỳ thực chính là nó, nếu không có nó, đảo Thiên Diệp cũng sẽ phá thành mảnh nhỏ, biến thành đảo nhỏ."

Nghe hần vừa nói như vậy, rốt cuộc mấy người Sở Chúc đã hiểu rõ ràng.

Trong biển Thiên Thượng Hải hòn đảo lớn nhỏ không đồng nhất, mà đảo lớn, kỳ thực là tự hình thành. Tựa như đảo Thiên Diệp, nó vốn không gọi là đảo Thiên Diệp, thậm chí chẳng qua là một đảo vô cùng nhỏ, ngay cả thực vật cũng chưa có bao nhiêu. Nhưng bởi vì Nguyệt Thụ trồng xuống ở đây một thân cây, tỉ mỉ chăm sóc nó lớn lên, khiến cho cây này càng dài càng lớn, ở khi bộ rễ nó sinh trưởng, hấp thụ rất nhiều thứ, khiến cho đảo này dần dần lớn lên.

Mà gần ngàn đảo nhỏ chung quanh đảo Thiên Diệp, kỳ thực cũng là từ bộ rễ ngọn linh mộc cổ này hấp thụ gì đó mà cuối cùng hình thành.

Có thể nói, toàn bộ đảo Thiên Diệp, kỳ thực chính là từ này ngọn linh mộc cổ chống đỡ mà thành.

Nếu người Tuyệt Y lâu thật sự muốn đảo ngọn linh mộc cổ này, đảo Thiên Diệp cũng sẽ không còn tồn tại nữa. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Lực lượng của ta trên cơ bản là kết hợp cùng một chỗ với đảo Thiên Diệp, vốn cây này là nơi ta sống, thay vì để cho nó bị nhân tộc phá hủy, không bằng ta mang nó cùng nhau chìm xuống biển." Cuối cùng Nguyệt Thụ tổng kết nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được mà đau cả đầu, nhìn không được lại nhìn về phía mấy người Sở Chúc.

Sở Chước cũng hiểu được vô cùng khó giải quyết, chủ yếu là hiện tại thực lực của nàng rất thấp, không đủ để chiến một trận với cường giả Nhân Vương cảnh.

Đột nhiên Bích Tâm Châu nói: "Vậy thì chiến!"

Một đám người đều nhìn về phía hấn, thấy hấn khẽ nâng cằm, dáng vẻ ngạo nghễ không sợ hãi, Nguyệt Thụ và Mặc Sĩ Thiên Kỳ thiếu chút nữa mất lớp kính.

Sở Chước thực sự kinh ngạc, nàng biết tính cách của Bích Tâm Châu, chán ghét trộn lẫn chuyện phiền toái với nhân loại, sao lúc này khí phách như vậy?

"Tâm Châu, thương thế của huynh tốt rồi sao?" Sở Chước vội hỏi.

Bích Tâm Châu là yêu thú cấp mười hai, hơn nữa đã tu luyện biến hóa, yêu thú cấp mười hai biến hóa thực lực tương đương với cảnh giới Nhân Vương cảnh của nhân loại, nếu muốn tiếp tục tấn cấp, có thể kéo dài tu luyện.

Nhưng hiện tại hấn bị thương, thực lực suy giảm mạnh, Sở Chước không thể khẳng định thực lực hiện tại của Bích Tâm Châu.

Bích Tâm Châu không nói cái gì, mà là liếc mắt nhìn A Chiếu một cái, nói với Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "Người cũng muốn Mộc Linh chi tâm thì hãy thu vào."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại nhìn sang Sở Chước.

Sở Chước cười nói: "Một khi đã như vậy, vậy huynh hãy thu đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Nguyệt Thụ đều là về mặt kinh hi, Nguyệt Thụ giao Mộc Linh chi tâm vẫn luôn túm ở trong tay cho hấn, vội nói: "Vậy người nhanh chút ký kết khế ước bầu bạn với nó, về sau người nhất định phải nuôi nó trưởng thành lớn lên!"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đáp ứng một tiếng, cam đoan nói: "Người yên tâm, ta sẽ chiều cố tốt cho nó."

Đột nhiên, hấn dừng lại, nghĩ đến cái gì, mặt đều tái rồi: "Không đúng, chủng tộc các người thời kì sinh trưởng lâu như vậy, có lẽ thọ nguyên của ta đều hao hết, ta cũng không có biện pháp dưỡng nó thành người, ta chính là nhân tộc tuổi thọ ngắn mà!"

Nguyệt Thụ: "... ..."

Sở Chước nhìn bộ dạng hai người mê mang, rốt cuộc nhịn không được cười rộ lên.

Nguyệt Nữ bộ tộc bởi vì đời trước là thần mộc, tuy rằng bọn họ tiến hóa làm người, lại thích ở trong thiên nhiên, đã từng ngăn cách với cuộc sống, càng bởi vì bọn họ không có giá trị vũ lực gì, cho nên tiếp xúc cực ít với ngoại giới, khiến cho bọn họ thiên tính thuần thiện, phương thức tư duy cũng vô cùng thẳng thắn. Dien%/%dan*^*le##quy^_^!don~ChieuNinh

Cho nên sau khi Nguyệt Thụ biết được mục đích của Tuyết Y lâu, trước tiên là uy thác, làm sao dự đoán được cái khác chứ?

Cuối cùng, Nguyệt Thụ đề nghị nói: "Nếu không, về sau người cố gắng tu luyện thành thần, đến lúc đó người có thể có được sinh mệnh lâu dài giống như Thần tộc, người tiếp tục dưỡng nó đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: =_!= Chẳng lẽ mục đích hấn thành thần, chính là dùng để nuôi đứa nhỏ cho người ta sao? Đột nhiên không cao hứng nổi.

Nguyệt Thụ tự nhận là tìm được phương pháp giải quyết, vô cùng cao hứng thúc giục Mặc Sĩ Thiên Kỳ khế ước với Mộc Linh chi tâm, thẳng đến khi Mộc Linh chi tâm tiến vào thức hải của Mặc Sĩ Thiên Kỳ do hấn ôn dưỡng, rốt cuộc Nguyệt Thụ nhẹ nhàng thở ra.

Như thế, mục đích của Nguyệt Thụ cũng hoàn thành.

Nguyệt Thụ thận trọng nói với đám người Sở Chước: "Đêm nay đa tạ các người, ta sẽ tận lực mang theo bọn họ, cho các người thời gian rời khỏi, đến lúc đó, ta sẽ cùng nhau chìm vào biển với đảo Thiên Diệp."

Sau khi nói xong lời thề son sắt, Nguyệt Thụ liền rời đi.

Đợi sau khi Nguyệt Thụ rời khỏi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ không yên nhìn Sở Chước: "Sở cô nương, thật sự để cho hấn mang theo đảo Thiên Diệp cùng nhau chìm vào biển hả?"

"Vậy người nói làm sao bây giờ?" Sở Chước hỏi lại.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ghen lời, hấn là một luyện đan sư gà còi, căn bản là đánh không lại đám võ giả kia, có thể làm sao bây giờ?

Cuối cùng, Mặc Sĩ Thiên Kỳ rồi rầm đi ngủ rồi.

Sở Chước ôm A Chiếu, sờ sờ lông trên lưng nó, vẫn chưa nói cái gì đối với hành vi lúc trước Bích Tâm Châu để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhận Mộc Linh chi tâm.

Đây vốn chính là cơ duyên của Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Nghĩ đến sự giết hại của nhân tộc đối với Nguyệt Nữ tộc, Sở Chúc cứ cảm thấy trong đó có phải có bí mật nào đó mà nàng không biết hay không. Nguyệt Nữ tộc là hậu duệ thượng cổ bách tộc, người mỗi tộc đàn kể ra rất thưa thớt. Nay ở toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải, mười đầu ngón tay đều có thể đếm hết ra, nhưng lại gặp phải kết cục diệt tộc.

Nguyệt Nữ tộc yêu thích hòa bình, bọn họ là thần mộc biến thành, căn bản sẽ không thích cùng tộc đàn khác tranh phong đối lập nhau, cũng không có bản lĩnh quá lớn, trừ bỏ bó tay kéo dài thời gian ra, có lẽ chỉ có bản lĩnh mang theo một cái đảo lớn chìm vào trong biển.

Khi sắc trời dần sáng, Phong Hành Tuyết theo lệ thường tỉnh lại, nhện không được sờ sờ đầu có chút khó chịu.

"Sờ tý tý, tý lại đập ta?"

"Đúng vậy." Sở Chúc nhìn nàng ta cười đến rất dịu dàng, đưa tay sờ sờ đầu nàng ta: "Tối hôm qua lại có côn trùng, không cần thận đập đến nguoi."

Phong Hành Tuyết nhìn nàng, sao không có ai có thể cười tự nhiên đến như vậy mà bịa chuyện đây? Có tình lại làm cho người ta không phản bác được.

Phong Hành Tuyết vô cùng buồn bực, cho dù là có buồn bực đi nữa, thì nàng ta cũng không thể làm cái gì.

Chờ khi bọn hắn ăn xong bữa sáng, chuẩn bị đi thu thập linh thảo, Phong Hành Tuyết phát hiện Mặc Sĩ Thiên Kỳ thoát nhìn đang ủ rũ thất thần, cũng không giống ngày hôm qua khi nhìn thấy linh thảo thì như nhìn thấy mỹ nữ tuyệt thế mà nhào đi qua như vậy. Thậm chí trước mặt có một gốc cây linh thảo cấp tám, hắn cứ như vậy mà đi qua không thèm nhìn.

"Này, đây là Tinh Thước thảo cấp tám, nguoi không cần sao?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lấy lại tinh thần, vội vàng đi đào linh thảo.

Phong Hành Tuyết hoài nghi nhìn hắn, sau đó lại nhìn xem Sở Chúc và Bích Tầm Châu, phát hiện hai người này một người thì hồ hững, một người thì băng lãnh, nhìn không ra có gì khác thường.

Cho nên, vấn đề là do ở trên người Mặc Sĩ Thiên Kỳ?

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đào linh thảo đến trông trong chậu hoa rồi, thì tiến đến bên cạnh Sở Chúc hỏi: "Sờ cô nương, khi nào thì chúng ta rời khỏi đảo Thiên Diệp?"

Hiện đang dẫn theo một người Tuyết Y lâu đang đi tìm Mộc Linh chi tâm, trong lòng Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút không yên, chỉ sợ cuối cùng Tuyết Y lâu sẽ phát hiện, đến lúc đó bọn họ cũng trốn không thoát.

"Không vội." Sở Chúc nói, thấy bộ dạng hắn khó chịu, giải thích: "Hiện tại đảo Thiên Diệp còn không có di chuyển, huynh lại vội vã rời đi, không phải làm cho người ta cảm thấy trên người huynh có cổ quái sao?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngăn người, rốt cuộc tỉnh táo lại, biết được là nàng nói đúng.

"Cô nói đúng, hiện tại chúng ta quả thật không nên đi. Được, tiếp tục đào linh thảo." Mặc Sĩ Thiên Kỳ quyết định xong, rốt cuộc khôi phục bình thường.

Chỗ trung tâm đảo Thiên Diệp, người Tuyết Y lâu đào cây đã liên tục mấy ngày. Diện%/%dan*^*le##quy^_^!don-ChieuNinh

Bộ rễ ngọn linh mộc cổ đó bị phá hỏng nhiều chỗ, gồ ghề, tổn thương rất nặng với linh mộc cổ, nhưng chủ lầu Lược Hỏa cũng không để cho người ta ngừng lại, mà là tiếp tục đào.

Người tu luyện khác không biết mục đích Tuyết Y lâu, đều thấy bọn họ là muốn phá hư đảo Thiên Diệp, trong lòng ngấm bực, đáng tiếc lại không thực lực hô hoán với Tuyết Y lâu, đành phải âm thầm nhện xuống.

Mà trên đảo Thiên Diệp, theo càng ngày càng nhiều người tu luyện đến, không khí cũng trở nên khẩn trương, bất cứ lúc nào cũng có khả năng sẽ phát sinh cục diện vì tranh đoạt linh thảo mà ra tay quá nặng.

Mấy người Sở Chúc cũng gặp.

Sau khi Sở Chúc một tay ném trọng kiếm đi qua, đánh ngất người ta rồi, Phong Hành Tuyết nhện không được mà run lấy bắp.

Không cần Bích Tầm Châu ra tay, một mình Sở Chúc cũng đủ để đối phó những người tu luyện cướp đoạt này, thế cho nên tên Sở Chúc rất nhanh đã truyền đi.

Người Tuyết Y lâu cũng nghe nói tên Sở Chúc.

Nữ nhân sử dụng trọng kiếm!

Đây là dấu hiệu quá rõ ràng, không phải là nữ nhân mà mấy ngày trước Tuyết Y lâu đang muốn tìm vì đã từng ra tay đối với Phong Hành Tuyết nữ nhi của chủ lầu Tật Phong sao?

Khi đám người Mạnh Thiên Thạch nghe được tin tức này, vẻ mặt mê mang.

Bọn họ nghĩ đến bộ dạng Sở Chúc ôn nhu yếu ớt đó, cảm thấy có phải nhầm lẫn hay không, có lẽ là đối phương truyền tin tức sai, cho rằng những người khác làm thành Sở Chúc.

Đúng, nhất định là như vậy!

Chờ sau khi bọn hắn nghe nói người Tuyết Y lâu đi tìm, thì nữ nhi Phong Hành Tuyết chủ lầu Tật Phong đã ở đó, cũng trở thành bằng hữu với Sở Chúc, Mạnh Thiên Thạch càng xác định đồn đại có sai lầm.

Nếu Sở Chúc thật sự là người đánh ngất Phong Hành Tuyết, lấy tính cách kiêu ngạo đó của Phong Hành Tuyết, là không có khả năng kết giao bằng hữu với nàng.

Ngay tại khi Sở Chúc dùng trọng kiếm lại ném bay một người đến cướp linh thảo, đột nhiên đảo Thiên Diệp rung động.

Sở Chúc tưởng là ảo giác của mình, nào biết ngay sau đó, toàn bộ đảo Thiên Diệp đều lắc lư lên.

Đây cũng không phải là cảm giác sai.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía ngọn linh mộc cổ ở trung tâm đảo Thiên Diệp, không biết phát sinh chuyện gì.

Mà đám người Sở Chúc cũng là nhện không được nghĩ, chẳng lẽ Nguyệt Thụ đã muốn chống lại với người Tuyết Y lâu, hiện tại Nguyệt Thụ đang chuẩn bị muốn lôi kéo toàn bộ đảo Thiên Diệp cùng nhau chìm xuống biển sao?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bích Tầm Châu Ra Tay.

Đảo Thiên Diệp chấn động càng ngày càng mãnh liệt, người tu luyện trên đảo bất ngờ không kịp phòng bị, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Những người tu luyện không biết phát sinh chuyện gì mặt lộ vẻ kinh hoàng, đứng ở tại chỗ không biết làm sao, vẫn là người tu luyện lớn tuổi có kinh nghiệm nhắc nhở một tiếng, đảo Thiên Diệp có khả năng gặp chuyện không may, để cho bọn họ nhanh chóng rời đảo, để ngừa vạn nhất.

Lúc này những người tu luyện đó mới phản ứng kịp, nghiêng ngả lão đảo chạy ra hướng ngoài đảo.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng đặt mộng ngã ngồi dưới đất, hắn bất chấp đau đớn, vội hỏi: "Phát sinh chuyện gì? Có phải hay không..." Đảo muốn chìm rồi?

Sở Chúc và Bích Tầm Châu cũng chưa trả lời, trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Khi thật vất vả đứng vững, chỉ thấy hai người Tuyết Y lâu chạy tới bên này.

"Hành Tuyết tiểu thư!" Hai người Tuyết Y lâu nhìn thấy Phong Hành Tuyết, liền muốn lôi kéo nàng ta rời khỏi.

"Làm sao vậy?" Phong Hành Tuyết cũng là vẻ mặt mờ mịt.

"Hành Tuyết tiểu thư, đảo này không an toàn, ngài vẫn nên rời khỏi trước đi." Hai đệ tử Tuyết Y lâu vừa vặn là người Tật Phong lâu, phụ trách bảo hộ Phong Hành Tuyết, biết đảo Thiên Diệp không an toàn, tự nhiên là muốn nàng mang đi trước.

Nhiệm vụ như vậy, Tuyết Y lâu làm qua vài lần, bọn họ biết mỗi lần những đảo này không phải chìm xuống thì chính là trở nên vỡ vụn, người tu luyện cấp thấp ở tại chỗ này cũng không có điều tốt.

Phong Hành Tuyết còn bị quản chế bởi Sở Chúc, tự nhiên không dám tự mình đi, nhện không được nhìn về phía Sở Chúc.

Sở Chúc gạt đầu với nàng ta, ôn nhu nói: "Hành Tuyết, nếu đảo Thiên Diệp không an toàn, người rời khỏi đi."

"Vậy các người thì sao?" Phong Hành Tuyết thốt ra.

"Chúng ta cũng sẽ rời khỏi, chẳng qua là không đi cùng người, đợi sau khi rời khỏi Thiên Thượng Hải, có rảnh chúng ta sẽ đi tìm người chơi, đến lúc đó người cũng không cần ghét bỏ." Sở Chúc cười khanh khách nói.

Phong Hành Tuyết nào dám ghét bỏ nàng, nếu không giọt lệ thủy trong thức hải sẽ tác quái. Ít nhất ở trước khi giải quyết xong dị thủy trong thức hải, thì Phong Hành Tuyết không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng mà, cũng không có nghĩa là nàng ta không có biện pháp, chỉ cần giải quyết dị thủy này...

Trong mắt Phong Hành Tuyết lướt qua vẻ tối tăm, trên mặt lại cười đến phá lệ ngọt ngào.

"Vậy được rồi, Sở tỷ tỷ, các người cũng phải cẩn thận."

Đội Phong Hành Tuyết được hai người Tuyết Y lâu đó hộ tống rời khỏi, Bích Tâm Châu nói: "Chủ nhân, nha đầu kia không giống như là người an phận."

Tuy rằng mấy ngày nay Phong Hành Tuyết đi theo bọn họ rất an phận, mở miệng là "Sở tỷ tỷ" kêu được thân thiết, giống như cũng không thêm đề ý chuyện Sở Chúc làm với nàng ta. Nhưng làm sao có thể không thêm đề ý đây? Chẳng qua là tình thế người ta mạnh hơn, cho nên thu liễm cảm xúc lại, biểu hiện được nhu thuận an phận thôi.

Chỉ cần cho nàng ta cơ hội, tin tưởng nàng ta sẽ không chút do dự giết chết bọn họ.

Từ trong đó cũng có thể thấy được, Phong Hành Tuyết là người co được dãn được, nếu không có chút đầu óc, cũng sẽ không nhận được sủng ái ở trong Tuyết Y lâu.

Đối với loại nhân loại không an phận này, Bích Tâm Châu phá lệ lòng dạ độc ác, giết cũng không đáng tiếc.

Sở Chúc cười cười với bọn họ, nói: "Ta biết, nếu nàng ta dám động ý xấu, âm sát dị thủy cũng không để cho nàng sống."

Theo lời của nàng rơi xuống, vệt hoa văn hình giọt nước trên trán nàng cũng rõ ràng vài phần, giống như đang chứng tỏ lời Sở Chúc nói.

Tuy nói người cao hơn Sở Chúc hai cảnh giới lớn có thể ngăn cách dị thủy tách ra âm sát dị thủy, không thể tạo thành thương tổn gì. Mà khi dị thủy này tiến vào thức hải, chỉ cần Phong Hành Tuyết động chút ý niệm không tốt trong đầu, âm sát dị thủy có thể cảm giác được, cho nàng ta một giáo huấn suốt đời khó quên. Đến lúc đó ngay cả dũng khí để Phong Hành Tuyết kể ra với người ngoài cũng không có.

Đây cũng là một loại công năng Sở Chúc phát ra với âm sát dị thủy, dùng để khống chế người thì vô cùng không tệ.

Bích Tâm Châu nghe xong, yên lòng, sau đó nhìn về phía A Chiếu.

A Chiếu ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc, nhìn ngọn linh mộc cổ xa xa cao ngất trong mây.

"Vậy hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?" Bích Tâm Châu hỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã sớm chờ ở một bên, nghe được lời Bích Tâm Châu nói, vội vàng phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, Sở cô nương, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Thật sự để cho Nguyệt Thụ mang theo đảo Thiên Diệt cùng nhau chìm xuống biển sao?"

Nói tới đây, Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền khó chịu.

Hắn có được Mộc Linh chi tâm, xem như thiếu Nguyệt Thụ một ân tình. Mộc Linh chi tâm là lực lượng Nguyệt Thụ ngưng kết, cũng là hậu đại của hắn. Liên hệ nhân quả, tự nhiên Mặc Sĩ Thiên Kỳ không hy vọng Nguyệt Thụ gặp chuyện không may. Càng không cần phải nói, nếu như Nguyệt Thụ thực sự gặp chuyện không may, đảo Thiên Diệt cũng không tồn tại nữa, ngấm lại thì đau lòng.

Sở Chúc bắt đầu đi nói: "Nhưng ta đánh không lại vị chủ lầu Nhân Vương cảnh Tuyết Y lâu kia."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ưỡn oai không thôi.

Sở Chúc sờ sờ lưng A Chiếu, nói với Bích Tâm Châu: "Tâm Châu, huynh đi qua xem tình huống, nếu có thể thì giúp đỡ, không thể giúp thì bảo vệ tốt chính mình, đừng để cho mình bị thương."

Tuy rằng Sở Chúc thực sự muốn giúp đỡ Nguyệt Thụ, nhưng nàng càng coi trọng tính mạng nhóm người bọn họ, không đi làm chuyện bất lực. Cho nên nàng đề cho Bích Tâm Châu đi xem, cũng bởi vì Bích Tâm Châu là một yêu thú cấp mười hai, khi gặp được chuyện gì, có thể khéo léo ẩn giấu chính mình đi, chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề.

Bích Tâm Châu nghe xong, vẫn chưa cự tuyệt, ước định xong chỗ tập hợp với Sở Chúc thì rời đi.

Đột nhiên A Chiếu nhảy đến trên vai Bích Tâm Châu.

"Ài..." Sở Chúc vừa định mở miệng, thấy Bích Tâm Châu và A Chiếu cùng nhau nhìn qua đây, chỉ có thể nói: "Cả hai đều phải cẩn thận, chúng ta ở bên ngoài đảo Thiên Diệt chờ hai người."

Quên đi, A Chiếu đi qua cũng tốt, nó luôn luôn có chủ ý của mình, nếu nó đã có thể biết được Thượng cổ bách tộc, nói vậy trong lòng đã có ý tưởng

hoặc kế hoạch gì đó, cho dù muốn quản việc không đâu cũng không hề gì.

Bích Tâm Châu vẫy vẫy tay với bọn họ, rồi lập tức biến mất trong rừng rậm.

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cùng nhau chạy hướng bên ngoài đảo Thiên Diệp, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi đến nghiêng ngả lão đảo, nhưng mà tinh thần của hắn phá lệ phấn khởi.

"Sở cô nương, Bích công tử có thể được không? Hiện tại tu vi của hắn là cảnh giới gì? Có thể cứu Nguyệt Thụ hay không?"

"Không biết, thương thế của hắn còn chưa có khỏi, không có biện pháp sử dụng toàn bộ thực lực, ta cũng không cách nào phán đoán được." Kỳ thực Sở Chước là muốn cùng đi qua xem, nhưng liếc mắt nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ một, liền đánh mất ý niệm này trong đầu.

Tuy rằng năng lực tự tin có thể bảo hộ chính mình, nhưng còn có luyện đan sư trạch nam Mặc Sĩ Thiên Kỳ này.

Nay Mặc Sĩ Thiên Kỳ có thể luyện chế ra linh đan cấp sáu, thực lực cũng không cao, thực lực cũng chỉ có Không Minh cảnh, ngay cả Sở Chước là Vũ Hóa cảnh cũng đánh không lại. Để cho hắn luyện đan thì có thể, nhưng muốn cho hắn đánh nhau với người ta, vậy thì nghi com rồi. Nếu như đã có thể khẳng định thành tựu tương lai của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nói cái gì thì Sở Chước cũng không thể để cho hắn gặp chuyện không may. Về sau mỗi người bọn họ cần linh đan còn phải dựa vào Mặc Sĩ Thiên Kỳ luyện chế đây.

Nếu quyết định trói buộc một luyện đan sư Hoàng cấp tương lai, hi sinh một ít là tất yếu.

Mặc dù Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến Bích Tâm Châu đã qua đi, ít nhiều có chút an ủi.

Lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh ầm vang, toàn bộ đảo nháy mắt nghiêng lệch, giống như một nửa muốn nghiêng lệch tiến vào trong biển.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ kêu thảm một tiếng, lăn xuống sườn dốc.

Sở Chước một kiếm đi qua, trọng kiếm đỉnh y phục đầu vai của hắn treo ở trên một thân cây, tuy rằng Mặc Sĩ Thiên Kỳ không có lăn xuống nữa, nhưng chịu tư vị khổ sở giống như buộc thi thể ở trên cây.

Sở Chước rút kiếm ra, lấy ra một sợi dây thừng không biết làm từ chất liệu gì trói chặt ở thắt lưng Mặc Sĩ Thiên Kỳ, mang theo hắn bước đi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..."

Tuy rằng kinh nghiệm bị nữ nhân kéo đi không dễ chịu, nhưng tốt xấu gì Mặc Sĩ Thiên Kỳ có thể ở trong chân động không ngừng mà đi được, không có lại nghiêng ngả lão đảo nghiêng lệch đến nghiêng lệch đi, một đường chạy đi ra bên ngoài đảo Thiên Diệp.

Vì thế Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không so đo, chỉ hy vọng Nguyệt Thụ bên kia không có việc gì mới tốt.

Chung quanh, người tu luyện giống như bọn họ vội vàng chạy thoát khỏi đảo rất nhiều, những người tu luyện này tu vi cũng không cao, bọn họ chính là đến đảo Thiên Diệp tìm kiếm linh thảo, nay không biết đảo Thiên Diệp phát sinh chuyện gì, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không ở lại chỗ này, để tránh mình bị cuốn vào.

Ngược lại là có vài người tu luyện tự tin với tu vi của mình nên không có cố kỵ này, đều chạy qua hướng trung tâm, muốn nhìn một chút rốt cuộc Tuyệt Y lâu đang làm gì, vì sao sẽ làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Lại một tiếng ầm vang, dưới chân Sở Chước lão đảo một, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Nàng một tay bắt lấy nhánh cây linh mộc ngã ngược lại hướng nàng, thân thể vững vàng trên mặt đất, kéo dây thừng trói chặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ, hai người hiểm hiểm né tránh những linh mộc ngã xuống đất.

Người tu luyện và luyện đan sư khác cũng không phản ứng nhanh như nàng, bị những linh mộc ngã xuống đè trúng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Làm sao linh mộc lại ngã xuống đây?

Không chỉ có linh mộc, ngay cả đất đá trên mặt đất đều quay cuồng, giống như địa long xoay người.

Không, không phải địa long xoay người, mà là rễ cây chôn sâu dưới lòng đất, đúng là rễ cây ngọn linh mộc cổ ở trung tâm đảo Thiên Diệp, chúng nó chôn sâu dưới lòng đất, lúc này lại rút ra khỏi đó.

"Mau nhìn, đó là cái gì?" Một tiếng kinh hô vang lên, chủ nhân của giọng nói có thể là quá mức giật mình, giọng đều có chút đứt đoạn.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chỉ thấy ngọn linh mộc cổ chỗ trung tâm đảo giống như sống lên, cành lá của nó như là có sinh mệnh điên cuồng mà vận vẹo, ở giữa không trung, phát ra thanh âm rì rào.

"Là thụ yêu?!!" Có người kinh hô một tiếng.

"Không có khả năng! Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói qua Thiên Thượng Hải có thụ yêu, hơn nữa linh mộc cổ này tuy rằng rất lớn, nhưng nó còn không có tu luyện ra linh trí, không có khả năng biến hóa."

Thế gian vạn vật đều có linh hồn, yêu thú có thể tu luyện biến hóa, linh thụ linh thực cũng giống vậy, chỉ là chúng nó biến hóa cực kì khó khăn, phải trải qua vô số năm tháng, trước tu luyện ra linh trí, tiếp theo mới có thể tiếp tục tu luyện, khả năng mấy ngàn vạn năm cũng không có cách nào biến hóa, biến thành sinh linh sinh động.

Ông trời là công bằng, cho một ít sinh linh có cuộc sống lâu dài, lại muốn thu hồi một vài thứ.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cành lá ngọn linh mộc cổ lỏng lộn ở giữa không trung như cũ, theo vũ điệu của nó, đảo Thiên Diệp chấn động phá lệ nãy liệt, người ở trên đảo căn bản đứng không vững.

Mọi người lập tức hoàn hồn từ trong khiếp sợ, sau đó tiếp tục chạy hướng ngoài đảo, vừa chạy trốn vừa chú ý ngọn linh mộc cổ đó.

Lúc này, chỗ trung tâm đảo Thiên Diệp, một đám đệ tử Tuyết Y lâu nào thì chết, nào thì bị thương, trường hợp vô cùng thảm thiết.

Người tu luyện trên Không Minh cảnh đều ngự sử pháp bảo trôi nổi ở giữa không trung, khiếp sợ nhìn ngọn linh mộc cổ đó.

Lúc này chung quanh linh mộc cổ, bị một tầng ánh sáng màu xanh bao phủ, ánh sáng này là một kết giới linh khí thuộc tính mộc ngưng kết mà thành.

Mà trên cành cây linh mộc cổ trong kết giới, một nam hài chừng mười tuổi đang đứng, làm cho người ta chú ý là trên đầu nó có một cây mầm nhỏ, vừa thấy thì biết không phải là người bình thường.

Nam hài phấn nộ nhìn trừng trừng nhóm người này, một cánh tay nòn nà giữ lại vỏ cây linh mộc cổ.

Cùng so sánh với linh mộc cổ cao nghìn trượng, nam hài này cực kì nhỏ bé, nhưng mà nhãn lực của người tu luyện thật tốt, tự nhiên là rất dễ dàng thì cảm giác được hơi thở của nam hài đó, còn có một linh khí dư thừa trên người nó.

Lúc này rốt cuộc người tu luyện không có rời khỏi đã hiểu rõ mục đích của Tuyết y lâu.

"Giao Mộc Linh chi tâm ra đây, ta sẽ không giết ngươi." Chủ lâu Lạc Hóa đứng ở trước kết giới, thản nhiên nói.

Nguyệt Thụ không nói gì, phấn nộ trừng trừng nhìn hấn như cũ.

Cuồng phong thổi bay tay áo chủ lâu Lạc Hóa, chủ lâu Lạc Hóa nhẹ nhàng mà vung tay áo, một hỏa linh quang màu đỏ đập lên trên đất, mặt đất ầm ầm nổ tung, lộ ra rễ cây lớn bao trùm ở dưới bùn đất, rễ cây đó bị linh quang đập mà đứt đoạn, đốt thành cháy đen.

Linh mộc cổ giống như vô cùng đau đớn, cành lá vụn vẹo đến cằn diên cuồng.

Nguyệt Thụ nhin không được đau lòng, đây là linh thụ sau khi hấn sinh thì tự tay trồng xuống. Tuy rằng cây này cũng không phải là Nguyệt Nữ bộ tộc, nhưng ở dưới sự chăm sóc của hấn, trải qua mấy trăm vạn năm, nó đã mở ra thần trí, chỉ cần cho nó thời gian, có lẽ qua mấy vạn vạn năm nữa, nó cũng có thể tu luyện biến hóa, thụ yêu như vậy so với sinh linh khác, càng nhận được yêu thích của Nguyệt Nữ tộc.

Nhưng hiện tại, người nọ tổn thương nó lại thật đơn giản như chặt cây.

"Đừng hòng!"

Nguyệt Thụ cũng có tính khí, huống chi hấn đã hạ quyết tâm mang theo toàn bộ đảo cùng nhau chìm xuống biển, làm sao chịu đáp ứng?

Chỉ cần đợi mấy người Mặc Sĩ Thiên Kỳ mang theo Mộc Linh chi tâm rời khỏi đảo Thiên Diệp, là hấn có thể mang theo đảo cùng những người xấu này cùng nhau chìm xuống biển.

Nghĩ như vậy, Nguyệt Thụ tiếp tục giữ vững, khi chủ lâu Lạc Hóa tới gần, Nguyệt Thụ vẩy tay, trong lòng bàn tay nở rộ một chùm ánh sáng màu xanh biếc, roi xuống bốn phía, lấy linh mộc cổ làm trung tâm, lại tăng thêm kết giới.

Khi làm xong hết thấy, sắc mặt Nguyệt Thụ lại tái nhợt vài phần, ngay cả lá cây non trên đỉnh đầu cũng bị ủ rũ.

Nguyệt Nữ tộc trời sanh tính tình yêu thích hòa bình, không thích tranh đấu với người khác, bọn họ cũng không có giá trị vũ lực cường đại, bất luận kẻ nào cũng có thể tổn thương bọn họ. Nhưng mà, Nguyệt Nữ tộc có tư chất tự nhiên hạng nhất cũng không kém hơn những người khác, bọn họ trời sinh chỉ có năng lực hóa linh. Chỉ cần địa phương có thực vật, là bọn họ có thể làm ra kết giới vô cùng lợi hại, lại bảo vệ được chính mình.

Nhưng hiện tại Nguyệt Thụ còn nhỏ tuổi, kết giới hấn làm được, chỉ có thể chịu đựng bảo hộ của mình cùng thân hình linh mộc cổ, nhưng không cách nào bảo vệ toàn bộ đảo lại được.

Đây cũng là chuyện cực kì bất đắc dĩ, thời gian trưởng thành của Nguyệt Nữ tộc rất dài lâu, Nguyệt Thụ sống lâu như vậy, không thể trưởng thành như cũ.

Nếu hiện tại hắn đã trưởng thành, có thể làm ra kết giới lợi hại bảo hộ đảo Thiên Diệp, hắn cũng sẽ không kiên quyết như thế.

Quả nhiên, ở dưới sự công kích vài lần của chủ lầu Lược Hỏa, kết giới càng ngày càng mỏng manh, hơi thở của Nguyệt Thụ cũng trở nên uể oải không phấn chấn.

Hắn đã là nỗ lực hết đà.

Ở khi kết giới chỉ còn lại có một tầng lực quang mờ nhạt, chủ lầu Lược Hỏa dừng tay, hỏi: "Người là muốn tự mình giao ra Mộc Linh chi tâm, hay là để ta giết người?"

Nguyệt Thụ không nói gì, hắn ngồi xếp bằng ở trên linh mộc cổ, ngón tay lén lút nắm lấy một hạt xanh lá cây.

Ngay tại khi chủ lầu Lược Hỏa rút cục ra tay nỗ lực kết giới, một ngọn lửa đuôi tới phương hướng Nguyệt Thụ đang ngồi, đột nhiên một tấm khiên bằng băng xuất hiện, chống đỡ ngọn lửa đó.

Nguyệt Thụ đang chuẩn bị phá huỷ hạt cây linh mộc cổ, để cho đảo Thiên Diệp chìm xuống biển cũng hoảng sợ.

"Người nào?" Chủ lầu Lược Hỏa hét lớn một tiếng.

Ánh mắt Nguyệt Thụ cũng mở thật to, buông lỏng hạt cây trong tay, thiếu chút nữa ngã xuống, hắn vội vàng vịn chặt, trái tim đập thùng thùng.

Chủ lầu Lược Hỏa nổi trận lôi đình, ánh mắt sắc bén quét tới chung quanh, người tu luyện vốn đang vây xem bị hắn vừa nhìn, đều lui lại phía sau, để tránh bị hắn hoài nghi lên người, đến lúc đó cũng chiếm không được chỗ tốt.

Tuyệt Y lâu ở đại lục Thiên Thượng Hải làm việc có tiếng bá đạo, không ai dám đụng đến vào loại thời điểm này.

Chủ lầu Lược Hỏa tìm kiếm một vòng, không phát hiện người âm thầm ra tay, càng phát ra cảm tức.

Trong cơn tức giận, tự nhiên cũng không nhẹ tay, trong tay ngưng tụ một chương hỏa linh, đánh tới Nguyệt Thụ trên linh mộc cổ một chương.

Chương phong mang theo một cỗ hơi nóng cuộn cuộn mà đến, cường giả Nhân Vương cảnh ra tay, chỉ là linh khí thuộc tính hỏa, cũng đủ để đốt hủy cỏ cây chung quanh. Cảnh lá linh mộc cổ lại vặn vẹo, muốn lui về phía sau, nhưng nó sớm đã trở thành một thể với đảo Thiên Diệp, làm sao có thể dễ dàng di động?

Mất thấy một chương đó liền muốn đi đến trước mặt, đột nhiên mấy ngàn sợi băng tơ đánh tới.

Một chương này của chủ lầu Lược Hỏa bị băng tơ đánh nghiêng lệch, hỏa linh chương oanh một đánh ở bên cạnh linh mộc cổ, để lại một dấu bàn tay chày đen cực lớn.

Sắc mặt chủ lầu Lược Hỏa âm trầm, đột nhiên quay đầu, rút cục thấy rõ ràng đối tượng ra tay.

Một con Ngọc Bích Băng Nhện cực lớn, phát ra hơi thở đại yêu thú mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: A Chiếu Gây Sự.

Con Ngọc Bích Băng Nhện nhảy ra từ trong rừng cây rậm rạp ở bên cạnh, nhảy vài cái đã đến phía trên một gốc cây cổ mộc cao trăm trượng, chiếm cứ ở trên tán cây. Ở dưới bầu trời xanh lam không mây, trên tán cây như che màu sáng xanh biếc, ngoại hình màu ngọc bích đó, không giống đại yêu thú dữ tợn, ngược lại đẹp đến thần kỳ.

Nhưng không ai dám khinh thị nó.

Tất cả những người có mặt nhìn thấy con nhện to lớn này, đều nhìn không được da đầu run lên, hơi thở yêu thú cao cấp trên người nó phá lệ cường hãn, nhìn thì biết là không dễ chọc.

Nhưng mà kinh sợ xong, ngay sau đó là một loại hưng phấn.

Người có nhãn lực đã nhận ra, đây là Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai.

Yêu thú cấp mười hai, cho dù là ở Linh thể giới cũng là tồn tại rất thưa thớt, càng không cần phải nói loại Ngọc Bích Băng Nhện băng hệ này. Băng hệ chính là một loại yêu thú có tính công kích rất mạnh, sức chiến đấu càng mạnh hơn mấy yêu thú tính phụ trợ.

Lúc này ở đây nhìn thấy một yêu thú cấp mười hai chiến đấu, làm sao không để cho người ta động tâm?

Nếu có thể thu phục nó làm yêu sủng, yêu sủng không có quyền lợi cự tuyệt mệnh lệnh chủ nhân, lại càng sẽ không phản bội, càng xem như là một người giúp đỡ, ở khi đối địch, yêu sủng cũng có thể coi như là phụ tá đắc lực, thường hay có thể đánh bất ngờ mà chiến thắng.

Người tu luyện dám chạy tới nơi này xem nào nhiệt, tu vi đều ở phía trên Linh Quang cảnh, chỉ có chênh lệch với Nhân Vương cảnh một cảnh giới. Tuy nói lấy thực lực của bọn họ, nếu muốn vượt bậc thu phục một yêu thú cấp mười hai có vẻ khó khăn, nhưng không thử thì làm sao mà biết kết quả?

Lập tức, ánh mắt một đám người tu luyện nhìn về phía Ngọc Bích Băng Nhện thập phần lửa nóng.

Chủ lầu Lược Hỏa cũng lập bắp kinh hãi, không biết làm sao con yêu thú cấp mười hai này lại đến đây.

Chẳng lẽ là Nguyệt Nữ tộc tìm đến giúp đỡ?

Không đúng, Nguyệt Nữ tộc chỉ thích thân cận thiên nhiên, ngăn cách với thế giới bên ngoài, căn bản sẽ không cùng xuất hiện hoặc có cái gì với yêu thú. Hơn nữa con yêu thú này vừa thấy chính là đến quấy rối. Bình thường yêu thú cao cấp đều có địa bàn của mình, ý thức lãnh vực rất mạnh, sẽ rất ít xen vào việc của người khác, càng không cần phải nói quân chuyện của chủng tộc khác không liên quan tới mình.

Chẳng lẽ con Ngọc Bích Băng Nhện này là yêu sủng của người tu luyện nào đó, đặc biệt thả ra để phá hỏng chuyện tốt của Tuyết Y lâu?

Nháy mắt, chủ lầu Lược Hỏa lâu đã nghĩ đến rất nhiều, tâm tình cũng không tốt.

Chủ lầu Lược Hỏa là người tính khí táo bạo, lập tức lạnh lùng nói: "Tuyết Y lâu làm việc ở đây, nếu như các hạ không muốn là địch với Tuyết Y lâu, thì nhanh chóng rời khỏi."

Ngọc Bích Băng Nhện hồi đáp lại là một sợi băng tơ quất qua.

Ánh mắt chủ lầu Lược Hỏa hàm chứa vẻ tàn ác, hành động này của Ngọc Bích Băng Nhện đã xem như là khiêu khích. Hắn là một cao thủ Nhân Vương cảnh, đã khi nào thì bị người ta khiêu khích như thế, nên lập tức tay áo tung bay, ngự sử pháp bảo dưới chân, nhào đi qua tới hướng Ngọc Bích Băng Nhện.

Ngọc Bích Băng Nhện nhảy lên, nhảy tung hoành ngang dọc ở chung quanh trên cây cao trăm trượng.

Tốc độ của nó cực kì nhanh, hơn nữa động tác nhẹ nhàng, mang theo chủ lầu Lược Hỏa đuổi theo quay một vòng tròn, trộm nhìn rồi linh hoạt xoay người, bỏ nhào tới hắn.

Hỏa linh chương của chủ lầu Lược Hỏa đã bắt đầu đánh tới.

Ngọc Bích Băng Nhện lấy băng tơ làm khiên, một khiên do băng tơ ngưng kết mà thành đánh lên.

Băng tơ và hỏa linh chương đụng vào nhau, băng và lửa va chạm với nhau rồi tan rã, trong không khí phát ra âm thanh xèo xèo. Lực lượng hai người va chạm khiến cho lực hút không khí càng lúc càng lớn, cuối cùng nổ mạnh âm ầm ở giữa không trung. Uy lực nổ mạnh thổi quét linh thực trên đảo, mặt đất nổ tung, người tu luyện chung quanh chậm chạp không thoát được, bị nổ đến bay ngược đi ra ngoài, hung hăng ngã trên mặt đất, không biết sống chết.

Một màn này làm cho người tu luyện vốn lớn mật vậy xem nhện không được da đầu run lên, lại không dám tiếp tục tự tin bản thân, vội vàng lui lại phía sau, thối lui đến khoảng cách an toàn mới dừng lại.

So sánh ra, đám đệ tử Tuyết Y lâu liền thảm.

Cấp trên đang chiến đấu là một vị chủ lầu Tuyết Y lâu, bọn họ làm cấp dưới, nào dám đào tẩu bỏ lại một mình chủ lầu Lược Hỏa chiến đấu vào lúc này?

Chỉ có thể về mặt đau khổ, vừa cẩn thận bảo vệ chính mình, vừa quan sát một người một yêu thú đang chiến đấu trên không.

Người tu luyện cao cấp chiến đấu thanh thế lớn, phạm vi ảnh hưởng đến cực lớn, rất nhanh hiện trường liền biến thành một đồng hồ hỗn loạn, cỏ cây tung bay, linh mộc cao to một gốc rồi một gốc ngã xuống. Đào Thiên Diệp vốn linh khí dồi dào, thanh sơn tú thủy trong nháy mắt trở nên lồi lõm, có thể nhìn thấy trên mặt đất lộ ra rễ cây thô to của linh mộc cô giống như rồng có sừng.

Chủ lầu Lược Hỏa ra tay có chút ngoan độc, Ngọc Bích Băng Nhện lấy né tránh làm chủ, điều này làm cho chủ lầu Lược Hỏa lại nghẹn ra một bụng con tức.

Ban đầu cũng bởi vì lúc trước Nguyệt Thụ làm ra kết giới dài lâu đánh không được mà tức giận, thật vất vả phá vỡ kết giới, ngay lúc thắng lợi, nào biết lại chạy ra một tên Trình Giảo Kim, làm sao mà không tức giận chứ?

Nhìn chằm chằm Ngọc Bích Băng Nhện trước mặt, trong mắt chủ lầu Lược Hỏa hiện lên sát ý dữ tợn, hỏa linh chương giống như không cần linh lực,

một chường lại một chường đánh tới.

Đúng lúc này, đột nhiên từ bên cạnh bay tới một sợi băng tơ, trói chặt chủ lầu Lược Hỏa.

Người tu luyện vây xem thấy một màn như vậy, ò lên một tiếng, không nghĩ tới Ngọc Bích Băng Nhện này thế nhưng còn chuẩn bị sẵn phương án phòng trừ, ai cũng không có thấy rõ ràng băng tơ bên cạnh đột nhiên bay qua rồi trói chặt chủ lầu Lược Hỏa, giống như từ hư không xuất hiện.

Thông thường, yêu thú cấp mười hai biến hóa có thực lực tương đương với Nhân Vương cảnh. Đương nhiên, yêu thú sau khi biến hóa thì thực lực không có nghĩa là đình trệ tu vi như vậy, yêu thú cũng có thể giống như người tu luyện, thông qua không ngừng tu luyện và cơ duyên mà trưởng thành, khiến cho tu vi tiến bộ, chỉ là tốc độ tu luyện của bọn nó sẽ chậm hơn nhân loại một chút.

Ví dụ về yêu thú thành thần kỳ thực cũng không thiếu, chẳng qua là phẩm cấp của chúng nó cùng sinh ra tới một loại tư chất, đều không phải là cuối cùng.

Con Ngọc Bích Băng Nhện này có hơi thờ yêu thú cấp mười hai, hình như là đã biến hóa rồi, nhưng thực lực có bao nhiêu, những người tu luyện còn nhìn không ra được, ít nhất có thể khẳng định, nó chống lại chủ lầu Lược Hỏa, tạm thời không bị thua.

Trên linh mộc cổ, Nguyệt Thụ cũng giật mình trừng to mắt.

Đột nhiên, hần cảnh giác quay đầu, đợi khi phát hiện cách đó không xa tiểu yêu thú màu đen đang ngồi xổm ở trên cành cây theo dõi hần, thì lập tức thả lỏng.

Ánh mắt Nguyệt Thụ sáng lên, tiếng lòng vẫn luôn buộc chặt đột nhiên thả lỏng xuống, ngoan ngoãn chào hỏi: "Ngươi khỏe."

A Chiếu từ trên cao nhìn xuống nhìn hần, cảnh lá dày đặc chung quanh che chở thân hình nó. Trừ bỏ Nguyệt Thụ ra, đám người tu luyện xa xa đang khẩn trương xem cuộc chiến căn bản không có chú ý tới, trên linh mộc cổ trừ bỏ Nguyệt Thụ, không biết từ khi nào đã có thêm một con tiểu yêu thú.

【Ngươi muốn sống sao?】A Chiếu hỏi.

Nguyệt Thụ sững sốt, Nguyệt Nữ tộc có thể câu thông cùng vạn vật thiên địa, cho nên nó nghe hiểu lời bí mật A Chiếu nói.

Hần mắt mát nói: "Ta đương nhiên muốn sống, bọn họ giết rất nhiều tộc nhân của chúng ta, tộc nhân Nguyệt Nữ tộc còn lại không nhiều lắm, nếu chúng ta đều đã chết hết, đến lúc đó Thiên Thượng Hải có khả năng cũng sẽ biến mất."

A Chiếu hiểu rõ, sau khi đi đến đảo này, thì nó cảm giác được đảo này dị thường, sau đó thì nó lập tức phát hiện, đảo này kỳ thực chính là một ngọn linh thụ mở ra linh trí, mà linh mộc này là do Nguyệt Nữ tộc trồng ra. Trong thượng cổ bách tộc, chỉ có Nguyệt Nữ tộc giỏi nhất là chăm sóc linh thực, rất nhiều linh thụ do bọn họ tự tay trồng ra đều đã sinh ra linh trí, cuối cùng tu luyện biến hóa, trở thành một loại Yêu tộc biến hóa từ linh thụ.

Mà Thiên Thượng Hải sở dĩ sẽ treo ngược ở trên trời, hình thành hoàn cảnh kỳ lạ này, cũng là bởi vì liên quan với Nguyệt Nữ tộc.

Nguyệt Nữ tộc thiên phú thần thông là "Hóa linh vi giới", toàn bộ Thiên Thượng Hải kì thực là vì Nguyệt Nữ tộc kết giới hình thành, kết giới phong tỏa nước biển ở trong không trung, mới hình thành Thiên Thượng Hải vô cùng đặc biệt bậc này. Sau khi trải qua vô số năm tháng, rốt cuộc biến thành quy mô Thiên Thượng Hải hôm nay.

Thiên Thượng Hải hình thành và tồn tại, đều không thoát được quan hệ với Nguyệt Nữ tộc.

Nếu Nguyệt Nữ tộc bị diệt tộc, Thiên Thượng Hải lại không còn Nguyệt Nữ tộc sinh sống, kết giới không còn tồn tại nữa, nước biển trong Thiên Thượng Hải sẽ từ trời cao chảy ngược xuống, phiên đại lục này lại không còn Thiên Thượng Hải.

A Chiếu cũng không nói nữa, nhìn về phía chủ lầu Lược Hỏa và Ngọc Bích Băng Nhện đang chiến đấu.

Nguyệt Thụ thấy thế, cũng không dám hỏi nhiều.

Tuy rằng hần không biết lai lịch con yêu thú này, trực giác nó không có khả năng là loại yêu thú cấp thấp, nhưng hơi thở trên người nó quá mức cường đại, Nguyệt Thụ ở trước mặt nó cẩn thận hơn vài phần.

"Đó là Bích công tử đi?" Nguyệt Thụ nhìn không được hỏi, hần cảm giác được hơi thở ở trên người Ngọc Bích Băng Nhện giống như Bích Tâm Châu.

A Chiếu liếc nhìn hần một, cao ngạo thừa nhận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Thụ vốn tái nhợt lộ ra thần sắc kinh hi: "Các ngươi thế nào lại tới đây?"

【Sáng quắc không hy vọng ngươi chết.】A Chiếu nói được vô cùng chắc chắn, bằng không nó cũng sẽ không xen vào.

Nguyệt Thụ nghĩ đến Sở Chúc làm cho hần cảm giác được thân thiết lại ôn nhu, tâm tư cảm động một trận, tiếp theo hai mắt nước mắt rùng rùng, cảm thấy Sở Chúc quả nhiên là người tốt. Tuy rằng nhân tộc hại Nguyệt Nữ tộc bọn họ thành như vậy, nhưng trong nhân tộc cũng có người tốt, cũng không phải là người người đều là bại hoại.

Chỉ là hấn chỉ duy trì cao hứng trong chốc lát, lại mắt mắt nói: "Rất nhiều Nguyệt Nữ tộc đều bị bọn họ giết, bọn họ muốn Mộc Linh chi tâm, chỉ cần bọn họ không có được Mộc Linh chi tâm từ chỗ của ta, về sau bọn họ còn có thể đến nữa."

Đột nhiên một móng vuốt của A Chiêu cào đi qua.

Nguyệt Thụ vội vàng đưa tay che mặt, móng vuốt đó cào ở trên tay trắng nõn nà của nó, trừ bỏ có chút hồng ra, cũng không có chuyện gì.

Một móng vuốt này A Chiêu vẫn chưa lưu tình, nhưng không có để lại chút dấu vết gì, có thể thấy được Nguyệt Nữ tộc này tuy rằng thoát nhìn trắng nõn nà, rất mềm mại, kì thực da thô thịt dày, kháng đánh kháng ngã.

Không hổ là chủng tộc từ thân mộc tiến hóa mà thành, chính là da dày.

Nguyệt Thụ cẩn thận buông tay ra, cũng không để ý mấy cái vết đỏ trên tay nó, nhìn nhìn A Chiêu, có chút ủy khuất nói: "Người làm cái gì?"

【Ngốc!】Ngữ khí của A Chiêu vô cùng ác liệt:【Thiên Thượng Hải đã là dựa vào Nguyệt Nữ tộc các người kết giới mà thành, người không biết lợi dụng nó ẩn giấu đi sao? Chỉ cần các người vẫn luôn ẩn giấu, không để nhân loại lên đảo, bọn họ có thể như thế nào? Nếu nhân loại dám kiêu ngạo nữa, cùng lắm thì người phong tỏa Thiên Thượng Hải lại, không để nhân loại lại tiến vào.】

Trong này không gian có thể thao tác cũng nhiều, nhưng cố tình đám Nguyệt Nữ tộc ngốc hồ đồ này, thế nhưng tùy nhân loại công khai tiến vào địa bàn bọn họ, còn tùy nhân loại kiêu ngạo như vậy, làm hại bọn họ gần như muốn bị diệt tộc.

Nếu là A Chiêu, đã sớm giết chết đám nhân tộc dám gây sự.

Có ai dám so với nó chuyện gây sự? Đại gia sẽ làm cho đám nhân tộc biết, nó không phải dễ chọc.

"Nhưng mà... như vậy là không đúng, chúng ta không thể hoàn toàn khống chế Thiên Thượng Hải, như vậy sẽ khiến cho nhân loại bán ngược, cũng làm cho bọn họ biết tồn tại của chúng ta, Nguyệt Nữ tộc chúng ta cũng không thể sinh hoạt ở đây." Nguyệt Thụ ủy khuất nói: "Tuy rằng chúng ta chế tạo ra Thiên Thượng Hải, nhưng Thiên Thượng Hải phát triển đến nay, đã hình thành quy tắc nhất định, chúng ta căn bản không thể khống chế nó."

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nguyệt Nữ tộc đã chết nhiều thành viên như vậy, bọn họ lại bất lực.

【Nhưng hiện tại, bọn họ đã biết tồn tại của các người.】

Nguyệt Thụ: "... Cho nên ta cũng không biết làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không biết những nhân tộc này làm thế nào phát hiện được chúng ta, biết trên người chúng ta có Mộc Linh chi tâm. Cho tới nay, chúng ta và nhân tộc đều an ổn vô sự. Thẳng đến gần đây, những nhân tộc này đột nhiên tìm tới chúng ta, giết chết tộc nhân của ta, cướp đi Mộc Linh chi tâm"

A Chiêu nhìn không được lại cào hấn một móng vuốt, cảm thấy Nguyệt Nữ tộc còn muốn ngốc hơn tiểu đệ nó thu.

Có lẽ đây là bệnh chung của Nguyệt Nữ bộ tộc, nếu không cũng sẽ không đại đột thiếu chút nữa bị một đám nhân loại diệt tộc.

Lập tức, A Chiêu phát huy tinh thần gây sự của nó, ngại chuyện huyền não không đủ lớn, bắt đầu giáo huấn cho tiểu oa nhi Nguyệt Nữ tộc này một ít tình tứ gây sự. Khiến cho nó từ một tiểu oa nhi ngây thơ thuần khiết trưởng thành thành một tồn tại phúc hắc tâm hắc. (phúc hắc tâm hắc: bụng dạ đen tối)

Đến lúc đó, không hay ho liền biến thành nhân loại đại lục Thiên Thượng Hải, chẳng qua cái đó và nó có cái quan hệ gì đâu?

A Chiêu vô cùng không chịu trách nhiệm mà nghĩ.

Nguyệt Thụ nghe được sững sờ, bị một con yêu thú thiếu chút nữa giáo huấn thành tôn từ.

Lúc này, xa xa chiến đấu đột nhiên phát sinh dị biến.

Thì ra là chủ lâu Lược Hỏa vô ý bị băng tở Bích Tầm Châu trói chặt, nhưng hấn hơi chút dùng thủ đoạn, thì lập tức tránh thoát trói buộc của băng tở. Một người một yêu thú giao thủ mấy chục hiệp, đánh cho oanh oanh liệt liệt, rốt cuộc chủ lâu Lược Hỏa phát hiện vấn đề trên người Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai.

Tuy rằng là đại yêu thú cấp mười hai, nhưng nó vẫn luôn không dám đánh chính diện với hấn, hơn nữa hơi thở cũng càng ngày càng yếu, hiển nhiên là bị thương chưa lành.

Chủ lâu Lược Hỏa lộ ra cười lạnh, quát mắng một tiếng: "Súc sinh, còn không mau mau chịu chết?"

Bích Tầm Châu ghét nhất nhân tộc gọi hấn là súc sinh, nếu yêu thú là súc sinh, nhân loại cũng không phải chim tốt gì! (chim: chửi tục)

Chủ lâu Lược Hỏa thành công chọc giận nó.

Ngọc Bích Băng Nhện lập tức lấy băng làm lưỡi dao, lấy thân thể làm khiên, đánh giết qua.

Trên mặt chủ lâu Lược Hỏa lộ ra thần sắc khinh miệt, chờ nó đánh tới, xuất ra pháp bảo trong đáy hòm.

Đó là một lưới lửa do dị hỏa hình thành, hỏa có thể khắc băng, càng không cần phải nói là dị hỏa, băng tợ của Bích Tầm Châu tuy rằng lợi hại, cũng không có thể so sánh với dị hỏa. Khi dị hỏa hóa thành lưới lửa lượn tới bao phủ trên đầu nó, lòng Bích Tầm Châu liền cảm thấy không ổn, vội vàng chạy đi.

Lưới lửa đó bị chủ lầu Lược Hòa không chế, đuổi sát theo Ngọc Bích Băng Nhện.

Ngọc Bích Băng Nhện cực kì nhanh chóng, lưới lửa cũng không kém, hơn nữa nơi lưới lửa đi qua, đốt hủy hết thảy thành tro, có thể thấy được lợi hại, rất nhanh địa phương phụ cận linh mộc cổ đều cháy lên lửa mạnh hùng hực.

Nguyệt Thụ trắng bệch mặt mũi.

Rễ cây linh mộc cổ đứng tới dị hỏa đó, nháy mắt liền đốt thành tro, cái này tạo thành thật tổn hại lớn đối với linh mộc cổ, toàn bộ đảo chấn động càng thêm kịch liệt.

Nguyệt Thụ bất chấp A Chiêu ở bên cạnh, hấn hai mắt đầm lệ, chụp cái hạt cảm trong tay vào trong thân thể linh mộc cổ, hai tay hợp lại mở ra, toàn bộ đảo đột nhiên trầm xuống.

Nước biển rầm rầm chảy ngược, những đảo nhỏ chung quanh đã bị nước biển bao phủ, nhóm người tu luyện trên đảo này còn chưa có chạy đi bị nước biển bao phủ, chặt vật giãy dụa trôi lên trên mặt biển.

Mà người tu luyện trên Không Minh cảnh thì lại ngự sử pháp bảo bay đến giữa không trung.

Còn có rất nhiều người tu luyện phản ứng linh mãnh nhảy đến trên linh mộc cao to, những linh mộc này còn lộ ra phân nửa trên mặt biển.

"Thật sự muốn chìm xuống biển sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ được dây thừng cột ở bên hông kéo ở giữa không trung kêu lên thất thanh sợ hãi.

Lúc này Sở Chúc đứng ở trên một ngọn linh mộc, chỗ ba trượng phía dưới chính là nước biển chảy ngược, trên người Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị nàng buộc ở trong tay có hơn phân nửa người bị chìm ở trong nước biển, nhưng lúc này hắn đã bất chấp những thứ này, nhìn lại hướng trung tâm đảo, càng nhìn càng lo lắng.

Sở Chúc cũng không biết lúc này tình huống thế nào, không thể trả lời hắn.

Sở Chúc nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ túi linh thú, kêu Uyên Đồ Huyền Quy ra, thừa dịp người khác không chú ý, quăng nó vào trong biển.

Đảo Thiên Diệp đột nhiên chìm xuống, rất nhiều người tu luyện giật nảy mình, nhưng cũng không có gì ảnh hưởng với một người một yêu thú đang giao chiến.

Vị trí gốc linh mộc cổ toàn bộ ngâm mình ở trong biển, tuy rằng cái này đối với dị hỏa cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng rốt cuộc có thể khắc chế một ít, dị hỏa ở trong nước cũng không có linh hoạt như vậy.

Lúc này, chủ lầu Lược Hòa đã tiếp cận Ngọc Bích Băng Nhện, chương một chương tới nó.

Ngọc Bích Băng Nhện và hắn quần đấu lâu như vậy, lực lượng đã muốn khô kiệt, khi thấy chương này liền muốn đánh đến trên người hắn, đột nhiên một hỏa xà thật nhỏ hư không xuất hiện, hướng tới chủ lầu Lược Hòa quần lên.

Nhan sắc lửa này cực kì kỳ lạ, thế nhưng trong màu tím hồng bao hàm màu trắng nhè nhẹ, khí tức lại đáng sợ.

Trong lòng chủ lầu Lược Hòa cả kinh, cảm giác được uy lực hỏa xà đó, da đầu run lên, nhanh chóng lui về phía sau.

Chỉ là tốc độ của hắn có mau nữa, làm sao nhanh hơn được hỏa xà kia?

Hỏa xà giống như có sinh mệnh, cuộn chặt mà đến, nháy mắt thì dính vào da thịt hắn.

"A —— "

Chủ lầu Lược Hòa thảm kêu một tiếng, thân hình đuổi giết Bích Tầm Châu bắt đầu trở nên không xong. Da thịt bị lửa đó đụng phải, thế nhưng phỏng khó nhin, đau đớn xâm nhập cốt tủy, đau đến hắn chỉ muốn lăn lộn kêu thảm thiết.

Ngọc Bích Băng Nhện thấy thế, cũng không quản chính mình hiện tại sắp kiệt lực, cũng liều mạng xuất toàn lực, cho chủ lầu Lược Hòa một kích trí mệnh.

Ở trong sự không tưởng tượng nổi của chủ lầu Lược Hòa, lồng ngực của hắn bị hơn một ngàn sợi băng tợ xuyên thấu, khi băng tợ rút ra, máu thịt tung tóe, lại vẫn trắng nõn long lanh như cũ, không nhiễm một giọt máu nào.

Thân thể chủ lầu Lược Hòa từ giữa không trung ngã xuống ầm ầm, rơi vào trong biển.

Mà lúc này, đảo Thiên Diệp đã hoàn toàn chìm vào trong biển, chỉ có gốc linh mộc cổ cao lớn nhất lơ lửng ở trên biển, mà nó cũng đang chìm xuống.

Theo đảo Thiên Diệp trầm xuống, nước biển chung quanh bị đảo lộn quay cuồng, giống như dưới biển có một con thủy long đang gây sóng gió, nhấc lên sóng to cao nghìn trượng, từng con sóng đánh tới, tất cả người tu luyện trên biển cũng không ai ngoại lệ đều bị sóng to nuốt cuốn vào trong biển...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Lâu Chủ Lực Hỏa Ngã Xuống

Editor: ChieuNinh

Khi nước biển hoàn toàn nuốt hết đảo Thiên Diệp, thì Sở Chúc đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay khi bị sóng to cuốn vào trong biển, nàng vẫn chưa kích động, mà là bình tĩnh nín thở, kéo theo Mặc Sĩ Thiên Kỳ liều mạng bơi lên trên, ở dưới sự trợ giúp của âm cát dị thủy, cố gắng tránh đi mạch nước ngầm nguy hiểm dưới đáy biển.

Lúc này bởi vì đảo Thiên Diệp chìm xuống, mang theo vô số mạch nước ngầm trong biển, càng tới gần trung tâm đảo Thiên Diệp, mạch nước ngầm đó càng thêm đáng sợ, rất nhiều người tu luyện trên Không Minh cảnh đều không thể kháng cự mạch nước ngầm như vậy, càng không cần phải nói người tu luyện cấp thấp.

Đảo Thiên Diệp chìm xuống khiến cho sóng biển ngàn trượng và mạch nước ngầm, giống như mang theo một cỗ lực lượng kỳ lạ, cho dù người tu luyện Ngũ sử pháp bảo bay lên cao cao, vẫn sẽ bị sóng to gió lớn đó đánh tới cuốn vào, áp chế người không thể động đậy được.

Vị trí ban đầu của Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cách trung tâm đảo Thiên Diệp khá xa, hấp lực nước biển cũng cũng không tính là quá lớn.

Cố gắng như thế gần nửa canh giờ, rốt cuộc Sở Chúc kéo theo Mặc Sĩ Thiên Kỳ gầy dựa trời lên mặt biển, vội vàng quăng cái thuyền nhỏ đơn sơ lúc trước làm ra, hai người ướt chèm nhẹp bò lên thuyền.

Không chỉ có bọn họ, chung quanh rất nhiều người tu luyện cũng chật vật trôi lên từ trong biển.

Có thuyền thì bò lên thuyền, không có thuyền đành phải bò lên một ít thứ có thể bập bênh ở trên mặt biển, theo sóng biển nhấp nhô phồng phồng lên xuống như cũ.

Trên mặt biển, người hoặc thuyền càng ngày càng nhiều, mọi người ngơ ngác nhìn lại hải dương vô tận, vẫn không thể phản ứng kịp phát sinh chuyện gì như cũ.

Vì sao đảo Thiên Diệp lại chìm rồi hả?

Nó chìm đi đâu? Còn có thể trôi lên hay không? Hoặc là đã bị người Tuyệt Y lâu hủy hoại, rốt cuộc đảo Thiên Diệp còn không?

Nghĩ đến đảo Thiên Diệp cứ như vậy mà không còn, những người tu luyện ở đây đều thấp phần buồn bực.

Người tu luyện giống như bọn họ thường xuyên tới Thiên Thượng Hải tìm kiếm linh thảo, linh thảo Thiên Thượng Hải là một trong những nguồn gốc thu nhập của bọn họ, nếu cứ như vậy mà mất đi, về sau bọn họ lại thiếu một cái đảo có thể tìm linh thảo, thu nhập giảm mạnh, về sau thời kì tu luyện cũng không dễ chịu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng ngơ ngác, sau đó nhỏ giọng hỏi Sở Chúc: "Sở cô nương, đảo Thiên Diệp thật sự chìm rồi sao?"

Nguyệt Thụ nói muốn mang theo đảo Thiên Diệp cùng nhau chìm xuống biển, ý nghĩa đồng quy vu tận, nay đảo này thật sự chìm vào biển, Mặc Sĩ Thiên Kỳ trực giác có khả năng Nguyệt Thụ gặp chuyện không may. Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy, vẫn là vô cùng khó chịu.

Sở Chúc lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Dù sao A Chiêu và Bích Tầm Châu đều không có trở về, nàng cũng không rõ ràng lắm tình huống là thế nào.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấp phần lo lắng, hần vừa lau đi bọt nước trên mặt, nhìn lại chung quanh, phát hiện trên mặt biển càng ngày càng nhiều người, trong đó còn có người Tuyệt Y lâu mặc lụa mỏng tuyết trắng. Cách đó không xa còn có thể nhìn thấy một chiếc thuyền lớn của Tuyệt Y lâu, Phong Hành Tuyệt đang được đệ tử Tuyệt Y lâu bảo vệ bò lên thuyền.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn những người Tuyệt Y lâu đó, trong lòng sinh ra chán ghét không thể tránh né. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Nếu không phải người Tuyết Y lâu mơ ước Mộc Linh chi tâm, thậm chí tàn nhẫn giết hại Nguyệt Nữ tộc, Nguyệt Thụ sẽ kiên quyết mang theo toàn bộ đảo cùng nhau chìm vào biển sao? Mộc Linh chi tâm quả thật là bảo vật thế gian hiếm có, nhưng Tuyết Y lâu đã giết hại nhiều Nguyệt Nữ tộc như vậy, có được không ít Mộc Linh chi tâm, vì sao bọn họ còn muốn tiếp tục giết hại?

Tuyết Y lâu hành động, giống như muốn diệt tộc Nguyệt Nữ tộc, loại hành vi này, ở trong mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ, quả thực là mất trí!

Hôm nay nhân loại giết hại tộc hắc, chẳng lẽ bọn họ không có lo lắng ngày khác nhân tộc cũng sẽ gặp phải tộc của họ giết hại?

"Sở tỷ tỷ, các người vẫn khỏe chứ?"

Nghe nói như thế, trên thuyền Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều nhìn qua, phát hiện thuyền Tuyết Y lâu đã đến gần, chỉ dừng ở cách đó không xa, Phong Hành Tuyết đứng ở trên boong tàu, trên cao nhìn xuống bọn họ, trên mặt sáng sủa, biểu tình có chút mờ ám mơ hồ.

Thấy bọn họ nhìn qua đây, tươi cười trên mặt Phong Hành Tuyết ngọt ngào như cũ, nếu như người nào không biết nàng ta, chắc chắn tưởng đây là một cô nương vô cùng khả ái.

"Sở tỷ tỷ, các người muốn lên thuyền hay không?" Phong Hành Tuyết vẻ mặt nhiệt tình đề xuất mời.

Lúc này trên mặt biển không ít người, cũng vừa thấy một màn như vậy, ánh mắt hơi tránh, nhìn không được nhìn qua chỗ hai người Sở Chúc, có thể được ái nữ chủ lầu Tật Phong Tuyết Y lâu tự mình mời lên thuyền, chẳng lẽ là bạn của Tuyết Y lâu?

Chẳng qua đến khi thấy rõ ràng Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ, phát hiện là hai gương mặt xa lạ.

Tuy rằng Mặc Sĩ Thiên Kỳ là người đại lục Thiên Thượng Hải, nhưng hắn vẫn luôn ở trong sư môn luyện đan, sẽ cực ít xuất hiện trước mặt người khác, người nhận thức hắn cũng không nhiều.

Đám người Mạnh Thiên Thạch mới từ trong biển bò ra thấy một màn như vậy, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Biển cổ đảo Thiên Diệp phát sinh được quá nhanh, bọn họ căn bản không kịp điều tra rõ ràng bảo vật đảo Thiên Diệp là cái gì, càng không cần phải nói nhân cơ hội giết chết Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Thế nhưng để cho hắn lại may mắn tránh được một kiếp!

Sở Chúc không nhìn tâm mắt chung quanh, cười với Phong Hành Tuyết trên thuyền nói: "Không cần, thuyền của chúng ta coi như rắn chắc."

Phong Hành Tuyết thấy thế, cũng không miễn cưỡng, tiếp tục hỏi: "Đúng rồi, Bích ca ca đâu?"

Trên mặt Sở Chúc lộ ra thần sắc lo lắng: "Vừa rồi khi đảo Thiên Diệp chìm xuống biển, chúng ta bị rơi vào trong biển, vị trí của hắn đang đứng rất không đúng dịp, bị mạch nước ngầm trong biển cuốn đi, hiện tại không biết ở đâu."

Nghe nói như thế, trên mặt người tu luyện chung quanh lộ ra vẻ đồng tình, cảm thấy "Bích ca ca" đó tám phần là kẹt ở trong biển.

Vừa rồi khi gặp chuyện không may, trong biển xuất hiện vô số mạch nước ngầm, có vài người tu luyện khi rơi xuống nước, đúng lúc đã bị mạch nước ngầm gần đó cuốn đi, làm cho người ta bất ngờ không kịp phòng bị. Loại thời điểm này thì phải xem vận khí cá nhân, vận khí không tốt mà nói, có lẽ thì thể đã chìm xuống đáy biển. Xem số lượng người tu luyện trôi lên chung quanh, thì có thể đoán hẳn là có rất nhiều quý xui xẻo đã phát sinh bất hạnh.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp, Thiên Thượng Hải thật sự rất thần bí, nơi này cũng không ít nguy hiểm, đại đa số nguy hiểm là đến từ trong biển, nếu gặp được một ít mạch nước ngầm đáng sợ trong biển, thì cả người lẫn thuyền cùng nhau bị cuốn vào, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Trên mặt Phong Hành Tuyết lộ ra thần sắc giật mình, nghĩ đến gương mặt mỹ lệ của Bích Tầm Châu, trong lòng đáng tiếc một trận.

"Có lẽ Bích ca ca người hiền có trời phù hộ, không có việc gì." Phong Hành Tuyết an ủi nói.

Ảnh đế biểu diễn - Sở Chúc cảm xúc thoát nhìn không cao như cũ, miễn cưỡng nói: "Hy vọng như thế thôi." Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Sau khi nói chuyện với nhau vài câu, ánh mắt mọi người tiếp tục nhìn về phía địa phương vốn là đảo Thiên Diệp.

Theo thời gian trôi qua, sóng gió trên mặt biển càng ngày càng nhỏ, người chậm rãi trôi lên từ trong biển cũng càng ngày càng ít.

Lúc ấy khi đảo Thiên Diệp chìm xuống, khu vực trung tâm đảo không hề thiếu người tu luyện vây xem, người tu luyện này thực lực đều ở phía trên Linh Quang cảnh và Không Minh cảnh cũng không thiếu. Nhưng hiện tại, không nói không thấy bóng dáng chủ lầu Lược Hỏa, mà Linh Quang cảnh và Không Minh cảnh cũng không thấy bao nhiêu. Hiện tại Tuyết Y lâu vô số chỉ còn có mười mấy người, hình thành đối lập mãnh liệt khi đến chừng trăm người.

Chẳng qua tồn thất lớn nhất vẫn là Tuyết Y lâu.

Nửa tháng trước, Tuyết Y lâu đi đến đảo Thiên Diệp trước tiên, dẫn theo rất nhiều người, phụ trách là một chủ lầu Nhân Vương cảnh, đệ tử Linh Quang cảnh và Không Minh cảnh cũng không thiếu. Nhưng hiện tại, không nói không thấy bóng dáng chủ lầu Lược Hỏa, mà Linh Quang cảnh và Không Minh cảnh cũng không thấy bao nhiêu. Hiện tại Tuyết Y lâu vô số chỉ còn có mười mấy người, hình thành đối lập mãnh liệt khi đến chừng trăm người.

Đệ tử Tuyết Y lâu còn sống cũng cực kì bất an.

Trên thuyền Tuyết Y lâu, một nữ tử trung niên Linh Quang cảnh đang thăm dò mấy đệ tử Tuyết Y lâu.

"Trước lúc các người chìm xuống trong biển, có thấy được bóng dáng chủ lầu Lược Hòa không?"

Đệ tử đó về mặt áy náy: "Vân cô, chúng ta không gặp được..."

"Chẳng lẽ chủ lầu còn ở dưới biển?"

"... .."

Thấy đệ tử đó không trả lời, tim Vân cô nháy mắt chìm đến đáy cốc.

Bà thờ sâu, lại hỏi: "Khi các người xuống biển, có nhìn thấy đảo Thiên Diệp? Có lẽ chủ lầu Lược Hòa còn ở trên đảo."

"Mạch nước ngầm dưới biển cực kì hung hiểm, chúng ta vẫn chưa nhìn thấy."

Vân cô lại hỏi vài câu, trong lòng đã khẳng định chủ lầu Lược Hòa đã xảy ra chuyện.

Tu vi của chủ lầu Lược Hòa là Nhân Vương cảnh tầng ba, ở đại lục Thiên Thượng Hải, người tu luyện Nhân Vương cảnh thuộc loại cao nhất, nếu như Tuyết Y lâu tổn thất một người, đối với Tuyết Y lâu là đã kích vô cùng lớn.

Rõ ràng nhiệm vụ vài lần trước đều rất thành công, làm sao có thể gãy ở đảo Thiên Diệp đây? Chủ lầu Lược Hòa còn sống thì may ra, nếu thật sự đã chết...

Vân cô không thể tưởng tượng kết quả đó.

Có thể là thân sắc người Tuyết Y lâu quá mức ngưng trọng, nhóm người tu luyện chung quanh đang chờ đợi đảo Thiên Diệp nổi lên một lần nữa đại khái cũng đoán ra được chút gì đó.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ chợt nghe được người tu luyện chung quanh nhỏ giọng thảo luận chuyện Tuyết Y lâu.

"Chủ lầu Lược Hòa nhất định là gặp chuyện không may, bằng không sắc mặt người Tuyết Y lâu sẽ không khó coi như vậy."

"Không chỉ có là chủ lầu Lược Hòa, bây giờ còn không thấy bóng dáng đệ tử Tuyết Y lâu ở chỗ trung tâm đảo."

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

"Sẽ không phải đều bị mạch nước ngầm trong biển cuốn vào đi?"

"Khó nói!"

"Nhưng chủ lầu Lược Hòa là người tu luyện Nhân Vương cảnh tầng ba, trói buộc của mạch nước ngầm trong biển đối với hắn cũng không lớn, lấy bản lĩnh của hắn, cũng không thể vậy khốn hắn."

"Nếu hắn bị thương thì sao? Không phải nghe nói lúc trước có một con yêu thú cấp mười hai xuất hiện sao? Yêu thú cấp mười hai biến hóa thực lực có thể so với Nhân Vương cảnh, cũng so sánh yêu thú ngang bậc nhau với nhân loại, thì yêu thú có được thân thể cường hãn ngược lại lợi hại hơn. Nếu như chủ lầu Lược Hòa bói vậy mà suy yếu, cũng là tình thế có thể xảy ra."

Nghe được vị nhân huynh này phân tích, nhóm người tu luyện ở đây đều cảm thấy chuyện gần giống như vậy.

Sau đó, những người tu luyện này liếc mắt nhìn nhau một cái, nhin không được âm thầm hưng phấn.

Rất nhiều người tu luyện nhìn Tuyết Y lâu không vừa mắt, tự nhiên đối với chuyện Tuyết Y lâu gặp xui xẻo thì âm thầm cao hứng, hận không thể bọn họ nhiều xui xẻo hơn một ít mới tốt. Đặc biệt hiện tại sau khi bọn họ đã biết Tuyết Y lâu đến đảo Thiên Diệp tìm bảo vật là Mộc Linh chi tâm, lại kích thích người tu luyện các loại hâm mộ ghen tị hận.

Tuy rằng bọn họ không biết Mộc Linh chi tâm là như thế nào, chỉ biết là chí bảo cực thích hợp cho người tu luyện đến luyện đan sư thuộc tính mộc, không có người nào không động tâm vì nó.

Tuyết Y lâu vì muốn có được thứ này, làm to chuyện như thế, thậm chí khiến cho một đảo chìm xuống biển, loại bạo tay này, đã kích thích bất mãn của mọi người.

Thiên Thượng Hải cũng không phải là của Tuyết Y lâu, tác phong Tuyết Y lâu làm như thế, làm sao mà không khiến người ta tức giận.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe những người này thảo luận, liếc nhau, không nói gì thêm

Việc chủ lầu Lược Hòa mất tích, hai người đồng thời nghĩ đến Bích Tâm Châu và A Chiếu.

Lúc ấy bọn họ cách trung tâm đảo quá xa, chỗ xảy ra chuyện bọn họ căn bản không cảm giác được, lúc này đây cũng không biết có phải Bích Tâm Châu bọn họ đánh nhau với chủ lầu Lược Hỏa hay không, mà vì sao cuối cùng đảo Thiên Diệp vẫn chìm xuống.

Bởi vì sao cũng không biết, cho nên không tốt suy đoán, hơn nữa chung quanh nhiều người mất hồn tạt, lại càng không nên bàn luận việc này, để tránh đưa tới nguy hiểm.

May mắn, ngay tại khi những người này bắt đầu đoán kết cục của chủ lầu Lược Hỏa, trong biển lại có động tĩnh.

"Mau nhìn, là Kinh Hồng các Trương Tu Viễn."

"Còn có Lôi Hỏa Môn Phó Đạt."

"A, đó là..."

Những người xuất hiện từ trong biển lập tức đã bị người tu luyện chung quanh chỉ ra và xác nhận thân phận, đều là đệ tử các thế lực đại lục Thiên Thượng Hải. Nhóm người này đứng là người tu luyện lúc trước đang xem cuộc chiến ở chỗ trung tâm đảo, bởi vì cách chỗ trung tâm quá gần, nên sau khi bị sóng biển cuốn vào trong biển, tiêu phí một phen công phu, rốt cuộc cho tới bây giờ mới thoát ra từ trong biển.

Người Tuyết Y lâu cũng đang khẩn trương quan sát, nhưng lập tức bọn hắn thất vọng rồi, bởi vì những người này đại đa số là đệ tử thế lực khác, không gặp được người Tuyết Y lâu.

Thẳng đến khi rút cuộc nhìn thấy một người mặc áo lụa tuyết trắng xuất hiện từ trong biển, tinh thần người Tuyết Y lâu đại chấn.

Thậm chí Vân cô từ trên thuyền bay vút xuống, đi đến trước mặt người nọ, nắm lấy hắn, rồi xách trở lại trên thuyền.

"Hoàng Câu, chủ lầu Lược Hỏa đâu?"

Hoàng Câu là một người nam tu luyện Linh Quang cảnh tầng hai, hắn là đệ tử Lược Hỏa lâu, lần này đi theo chủ lầu Lược Hỏa tham gia nhiệm vụ cướp lấy Mộc Linh chi tâm, người này tính tình ổn định cẩn thận, cực được chủ lầu Lược Hỏa coi trọng. $\text{ChieuNinh} \sim \text{dien} \sim \text{dan} \sim \text{lequydon} \text{D}^{\wedge} \text{d}^{\wedge} \text{V}^{\wedge} \text{q}^{\wedge} \text{d}$

Lúc này sắc mặt Hoàng Câu trắng bệch, bộ dạng thất hồn lạc phách, nước biển từ tóc trên đầu, trên mặt của hắn nhỏ giọt lạch tạch rơi xuống, áo lụa trắng thấm nước dính ở trên người, hoàn toàn không có phong tư sạch sẽ xuất trần ngày thường của Tuyết Y lâu, cả người thoát nhìn chật vật không chịu nổi, có chút đáng thương.

Hoàng Câu cúi đầu, chua chát nói: "Chủ lầu... ngã xuống rồi."

Vân cô ngây ngẩn cả người, thất thanh nói: "Cái gì?"

Hoàng Câu thuật lại một lần, lúc này không chỉ có Vân cô nghe rõ, những đệ tử Tuyết Y lâu trên thuyền cũng nghe rõ ràng, nhất thời tất cả mọi người sửng sốt, tiếp theo là không dám tin.

Đại lục Thiên Thượng Hải người tu luyện cao nhất cấp chính là Nhân Vương cảnh, tổng cộng có mười bốn người tu luyện Nhân Vương cảnh, trong đó Tuyết Y lâu liền chiếm sáu người, tám người còn lại là thế lực khác. Tuy rằng nhìn tám thì nhiều hơn Tuyết Y lâu có sáu người, nhưng mà một nửa thế lực khác của đại lục Thiên Thượng Hải cộng lại mới đạt tới con số này, ở trên tổng thể thì vẫn là thực lực của Tuyết Y lâu cường hãn.

Cũng bởi vì Tuyết Y lâu có sáu cường giả Nhân Vương cảnh tọa trấn, mấy năm nay mới có thể vẫn luôn chiếm lấy địa vị cao nhất ở đại lục Thiên Thượng Hải, khiến cho những người khác không dám đối địch với Tuyết Y lâu.

Nhưng hiện tại, Tuyết Y lâu lại có một cường giả Nhân Vương cảnh ngã xuống.

"Làm sao có thể? Phát sinh chuyện gì?" Vân cô lạnh lùng nói, không thể chấp nhận chuyện này: "Là ai giết chủ lầu Lược Hỏa?"

"Là một Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai, thuộc hạ hoài nghi yêu thú cấp mười hai này là yêu sủng của người tu luyện nào đó." Hoàng Câu lạnh lùng nói.

Trong lòng Vân cô hơi kinh hãi, theo bản năng mà nghĩ, có phải lần này kế hoạch Tuyết Y lâu cướp lấy Mộc Linh chi tâm đã bị lộ tin tức hay không trước tiên, khiến cho thế lực khác cũng muốn Mộc Linh chi tâm, mới sẽ làm ra một con yêu thú cấp mười hai quái rối.

"Vậy Mộc Linh chi tâm đâu?"

"Không thấy Mộc Linh chi tâm! Chủ lầu chúng ta thật vất vả bức ra Nguyệt Nữ tộc trên đảo Thiên Diệp, vốn là muốn giết hắn lấy Mộc Linh chi tâm, nhưng lập tức chủ lầu đã phát hiện trên người Nguyệt Nữ tộc đó căn bản không có Mộc Linh chi tâm. Chủ lầu hoài nghi hắn giấu Mộc Linh chi tâm ở địa phương khác, muốn buộc hắn giao ra, nào biết đâu..."

Đột nhiên thì xuất hiện một con yêu thú cấp mười hai, không chỉ có phá hỏng kế hoạch Tuyết Y lâu, lại làm hại chủ lầu Lược Hỏa ngã xuống.

Sắc mặt Vân cô cực kỳ khó coi.

Bên cạnh, Phong Hành Tuyết nghe lén cũng chấn động, Lược Hòa thúc thúc đã chết?

Trong lòng nàng ta phần nộ đau lòng một trận, tiếp theo nghe được Mộc Linh chi tâm, không khỏi như có vẻ đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo.

Một đám người lại đợi ở trên mặt biển vài ngày, dần dần không có lại thấy người nào xuất hiện từ trong biển, ngay cả bóng dáng đảo Thiên Diệp cũng không thấy đâu.

Cho tới bây giờ, người không thể bước ra từ trong biển, hẳn là đã phát sinh bất trắc.

Còn đảo Thiên Diệp, nhiều người không thể khẳng định có phải nó thật sự chìm xuống biển hủy diệt, hoặc là bị mạch nước ngầm trong biển đưa tới hải vực khác hay không. Đương nhiên mọi người vẫn hy vọng đảo Thiên Diệp không có bị hủy, chỉ là bị đưa tới hải vực khác thôi.

Người Tuyết Y lâu sau khi xác nhận chủ lầu Lược Hóa ngã xuống, không khí hết sức đè nén.

Tiếp theo đó Vân cô liên tục phái rất nhiều đệ tử Tuyết Y lặn xuống biển, muốn đi tìm ra thi thể của chủ lầu Lược Hòa, nếu có thể tìm được đảo Thiên Diệp thì rất tốt. Bọn họ tin tưởng, thi thể chủ lầu Lược Hòa hẳn là còn ở lại trên đảo Thiên Diệp, dù sao lúc ấy khi đảo Thiên Diệp chìm xuống, chủ lầu Lược Hòa cũng vừa mới bỏ mình, khi thi thể rơi vào trong biển, cùng nhau biến mất theo đảo Thiên Diệp chìm xuống.

Người tu luyện khác thấy hành vi Tuyết Y lặn xuống nước tìm kiếm, tuy rằng vui sướng khi người gặp họa, nhưng bên ngoài cũng không dám nói cái gì.

Lần này Tuyết Y lâu tổn thất thảm trọng, nhưng cũng không ảnh hưởng địa vị của nó ở đại lục Thiên Thượng Hải, người ở đây cũng sẽ không bởi vì Tuyết Y lâu chỉ còn hai mươi người như vậy mà lăm miệng nói cái gì, để tránh chọc tai họa cho mình hoặc sư môn.

Bọn họ không dám nói cái gì, nhưng có người dám.

Nửa tháng sau, có một chiếc thuyền lớn đi qua phía hải vực này.

Khi nhìn thấy chiếc thuyền lớn này, người tu luyện trôi nổi ở trên mặt biển nửa tháng nhất thời mừng rỡ. Thuyền còn chưa tới nơi, thì vội vàng ngư pháp bảo đi qua, đều biểu đạt ý nguyện hy vọng lên thuyền.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ từ trong lời nói của người tu luyện bên cạnh mà biết chiếc thuyền này là thuyền của một thế lực tên là "Nhân gian phường" của đại lục Thiên Thượng Hải.

Nhân gian phường ở đại lục Thiên Thượng Hải là một hiệu buôn rất có thực lực, phường chủ là người tu luyện Nhân Vương cảnh, tọa trấn ở trong Nhân gian phường, phát triển Nhân gian phường được càng ngày càng tốt. Nhân gian phường cái gì cũng bán, mặc kệ là tài nguyên người tu luyện cần, hay là thứ gì đó người thường cần, hơn nữa bán được đặc biệt tốt.

Có người đoán, Nhân gian phường này hẳn là có lui tới buôn bán với đại lục khác, hơn nữa mở ra một thông đạo không gian chuyên môn đi tới đại lục khác, mới có thể thu nạp nhiều thương phẩm ngạc nhiên cổ quái như vậy.

Nhân gian phường cũng có vài chiếc thuyền vận chuyển ở Thiên Thượng Hải, những thuyền này đều là thuyền chở khách, đi lại giữa Thiên Thượng Hải và đại lục. Phí thuyền rất đắt, chẳng qua an toàn không lo ngại, không hề có hải tặc nào dám không có mắt ra tay đối với thuyền khách của Nhân gian phường.

Sở Chúc nghe nói phí thuyền của Nhân gian phường là một ngàn khối linh thạch cho một chuyến thì bị hoảng sợ. Phí thuyền này ở đại lục Linh thể giới mà nói, đã là một khoản phí dụng không nhỏ, đời trước khi nàng đi lại ở đại lục khác của Linh thể giới, cũng chưa thấy qua phí thuyền đắt như vậy.

Thuyền trưởng chiếc thuyền này là một người tu luyện Linh Quang cảnh tầng chín, hơn nữa là một nữ nhân, thiếu chút nữa có thể bước vào Nhân Vương cảnh.

"Là La Phong Vũ tiền bối Nhân gian phường." Một người tu luyện nam hai mắt tỏa ánh sáng.

La Phong Vũ mắt ngọc mảy may, dáng người yêu kiều, một thân màu đỏ lại càng nổi bật lên hơi thở nữ vương một thân ngư ty của nàng, một nhẵn mày một nụ cười đều như tranh vẽ.

"A, đây không phải Vân cô sao?" La Phong Vũ dựa ở chỗ đầu thuyền, mặt mày mỉm cười, mang theo mấy phần phong lưu ngả ngớn, càng lộ vẻ quyến

rũ.

Thần sắc Vân cô tiểu tụy, giọng điệu hồ hững: "Thì ra là La thuyền trưởng, người đây là phải rời khỏi Thiên Thượng Hải?"

"Đúng vậy, Thiên Thượng Hải đang lúc mùa hè, xuôi gió xuôi nước, lúc này rời khỏi không còn gì tốt hơn." Khóe miệng La Phong Vũ mỉm cười, giọng điệu vừa chuyển, nhẹ cười nói: "Nghe nói chủ lầu Lược Hóa tiền bối Tuyết Y lâu cũng ở đây, vì sao không thấy hắn?"

Thật sự là không mở bình thì ai biết trong bình có cái gì, sắc mặt người Tuyết Y lâu nhất thời có sương giá.

"Làm phiền La chủ thuyền quan tâm." Vân cô đáp lại một câu, cũng không muốn nhiều lời.

Cố tình La Phong Vũ giống như là không hiểu phải xem sắc mặt người khác, còn liên tiếp hỏi thăm chủ lầu Lược Hóa ở đâu, nàng làm vân bối cũng nên đi bài kiến, còn mang phường chủ Nhân gian phường ra, làm cho trong lòng Vân cô tích tụ một cơn tức lại phát tác không được.

Ở khi La Phong Vũ nói chuyện với Vân cô, Sở Chúc như những người tu luyện không ngờ kiểm phi hành đều được đón lên trên thuyền Nhân gian phường.

Thuyền viên Nhân gian phường thu một người một ngàn khối linh thạch, không có linh thạch, có thể lấy vật tư đồng giá đến thay, điều này làm cho rất nhiều người tu luyện gom không đủ một ngàn khối linh thạch có thể thở một hơi.

Hoàn cảnh Thiên Thượng Hải có chút biến hoá kỳ lạ, nếu như đi đường biển an toàn thì lại không có gì, chỉ sợ trên biển đột nhiên xuất hiện bão táp hoặc là tai nạn khác, thuyền nhỏ tự chế không biết bị sóng biển cuốn đi nơi nào, rất dễ dàng sẽ gặp con đường lệch khỏi quỹ đạo, đến lúc đó chỉ có thể nhìn vận khí.

Cho nên lúc này nhìn thấy thuyền của Nhân gian phường, lại còn là loại thuyền thích hợp đi lại ở Thiên Thượng Hải, cho dù phí thuyền có chút mắc, mọi người vẫn khê cần chặt chẽ lên thuyền, đỡ phải không biết khi nào thì mới có thể đợi được chiếc tiếp theo.

Sau khi lên thuyền, Sở Chúc và người tu luyện khác cùng nhau ngoan ngoãn giao linh thạch.

Đồng thời, Sở Chúc đã âm thầm chú ý nữ nhân đứng ở đầu thuyền đang tát pháo với Tuyết Y lâu, nghe nàng mình trào ám phúng Tuyết Y lâu, còn rất thích ý. Như thế xem ra, Tuyết Y lâu ở đại lục Thiên Thượng Hải, cũng không phải một tay che trời, ít nhất còn có người thế lực khác dám hô hoán với bọn họ.

Lại nhìn người tu luyện chung quanh, cũng ần ần có vài phản hưng phấn, đối với La Phong Vũ phải nói đó là ái mộ và kính sợ.

Giao xong thuyền phí, nhóm người tu luyện gió thổi phơi nắng ở trên mặt biển hơn nửa tháng rốt cuộc có thể tiến vào khoang thuyền nghỉ ngơi.

Khi biết được một ngàn khối linh thạch thuyền phí là ở chung giường lớn, thì Sở Chúc lại tốn năm trăm khối linh thạch, muốn một khoang nhỏ gian độc lập, nàng và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi vào ở. Loại thời điểm này sẽ không so đo nam nữ thụ thụ không thân cái gì đó, so với cái loại một giường chung lớn nam nữ hỗn cùng một chỗ, nam nữ cùng ở một khoang cũng không có gì.

Chủ yếu vẫn là, Sở Chúc không nề lãng phí nhiều linh thạch như vậy muốn hai khoang, hơn nữa Mặc Sĩ Thiên Kỳ đánh không lại nàng.

Không khéo chính là, khoang của đám người Mạnh Thiên Thạch ở ngay cách vách bọn họ.

"Sur đệ, thực khéo." Mạnh Thiên Thạch cười chào hỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ liếc hắn một, không chút để ý đáp ứng một tiếng, tiếp theo liền cùng nhau tiến vào khoang với Sở Chúc.

Mạnh Thiên Thạch khép cửa khoang thuyền lại, tươi cười trên mặt dần dần nhạt đi, âm lãnh liếc mắt nhìn một, cũng xoay người trở lại khoang cách vách.

Phản Bình Tiễn Đông Lai nhìn thấy sắc mặt hắn, chút không ngoài ý muốn.

"Mạnh huynh, đợi rời khỏi Thiên Thượng Hải rồi, có rất nhiều cơ hội, không cần lo lắng." Tiễn Đông Lai an ủi một tiếng.

Mạnh Thiên Thạch thở sâu, gật gật đầu với bọn họ, tuy rằng không thể giải quyết Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở đảo Thiên Diệp làm cho hắn rất thất vọng. Chẳng qua nghĩ đến thực lực đó của Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngay cả mình cũng đánh không lại, bên cạnh chỉ có một nữ nhân Vũ Hóa cảnh đi theo, căn bản không cần lo lắng lần sau hắn còn có thể may mắn tránh được một kiếp.

Trên đầu thuyền, La Phong Vũ nhìn Vân cô tức giận đến sắc mặt âm hàn, che miệng mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, đẹp không gì sánh được.

Phát hiện người tu luyện đều lựa chọn lên thuyền rời khỏi, La Phong Vũ liền thức thời không hề đi chọc Vân cô nữa.

Rốt cuộc địa vị Tuyết Y lâu xếp ở đó, Nhân gian phường vẫn phải cho chút mặt mũi.

Chẳng qua nếu có thể bỏ đá xuống giếng, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Tuy nói đại lục Thiên Thượng Hải môn phái nào cũng kiêng

kị Tuyết Y lâu vài phần, nhưng Nhân gian phường lại cũng không sợ bọn họ, nguyên nhân chủ yếu là phường chủ của bọn hắn—— Cung Ngọa Vân. Tu vi của Cung Ngọa Vân là Nhân Vương cảnh tầng chín, là người tu luyện có thực lực cao nhất ở đại lục Thiên Thượng Hải, tuy Tuyết Y lâu có sáu người Nhân Vương cảnh, cũng không bằng một người Cung Ngọa Vân.

Lập tức thuyền Nhân gian phường rời khỏi.

La Phong Vũ đứng ở đầu thuyền, nhìn thuyền Tuyết Y lâu vẫn giữ ở tại chỗ, hỏi cấp dưới bên cạnh: "Đã điều tra xong chưa?"

Thần sắc cấp dưới đó có vài phần kích động, thấp giọng nói: "Đã điều tra xong! Thuyền trưởng, chủ lâu Lược Hòa Tuyết Y lâu nửa tháng trước ngã xuống ở đảo Thiên Diệp."

"Cái gì?" La Phong Vũ lắp bắp kinh hãi.

Chủ lâu Lược Hòa tính khí cực kì hòa bạo hiếu chiến thế nhưng ngã xuống rồi?

Ngay sau đó, chính là hưng phấn: "Tin tức có đáng tin?"

Cấp dưới gật đầu, nói với nàng chuyện hơn một tháng trước, sau khi Tuyết Y lâu đi lên đảo Thiên Diệp làm việc, cùng với đảo Thiên Diệp chìm xuống biển. Việc này kỳ thực rất dễ tra, hôm nay lên thuyền đều là người chứng kiến, còn có đám người Kinh Hồng các Trưởng Tu Viên, Lôi Hỏa môn Phó Đạt, những người này lại chính mắt thấy chủ lâu Lược Hòa ngã xuống.

La Phong Vũ nhin không được vui sướng khi người gặp họa mà cười rộ lên.

Nhân gian phường và Tuyết Y lâu ngoài mặt hòa nhã mà trong lòng không hòa, bọn họ không quen nhìn Tuyết Y lâu làm việc bừa bãi ở trên đại lục Thiên Thượng Hải, hai thế lực thường xuyên âm thầm phân cao thấp, ai cũng không phục ai, chỉ cần cho bọn hắn cơ hội, sẽ giết chết người không.

Lúc này nghe được Tuyết Y lâu tổn thất một cường giả Nhân Vương cảnh, sẽ chỉ làm cho bọn họ cao hứng.

La Phong Vũ quay đầu nhìn phương hướng phía đảo Thiên Diệp, cười nhạo nói: "Gần trăm năm, Tuyết Y lâu làm việc ở Thiên Thượng Hải càng ngày càng bừa bãi, còn tưởng rằng không có ai có thể hạn chế được bọn họ, nào nghĩ đến... con yêu thú cấp mười hai đó thật là có chủ rồi?"

"Thuộc hạ không biết, dù sao cũng là yêu thú cấp mười hai, tương đương với Nhân Vương cảnh, ở đây người tu luyện trừ bỏ chủ lâu Lược Hòa là Nhân Vương cảnh ra, cao nhất cũng chỉ là Linh Quang cảnh, cũng không đủ thực lực thu phục yêu thú cấp mười hai." Cấp dưới đó thành thật nói.

Kỳ thực vấn đề này khiến cho rất nhiều người đoán, có người đoán con yêu thú cấp mười hai là yêu sùng, có người đoán không phải. Lý do cũng rất đơn giản, yêu thú cấp mười hai tương đương với cường giả Nhân Vương cảnh, ở đây tu vi người tu luyện cũng không cao, không có người nào có thể thu phục được nó, có lẽ là từ đâu đó đã chạy tới, khó chịu cách làm việc của Tuyết Y lâu, mới sẽ ra tay.

Còn người tu luyện lúc trước lên thuyền này, mặc kệ là Tuyết Y lâu hay là những người khác, đều không có hoài nghi qua bọn họ, thật sự là trừ bỏ mấy đệ tử danh môn Linh Quang cảnh ra, đều là một ít người tu luyện cấp thấp.

La Phong Vũ nghĩ không ra nguyên nhân vì sao, thì lập tức buông chuyện này.

Dù sao, chỉ cần có thể xác định lần này Tuyết Y lâu thật sự tổn thất một cường giả Nhân Vương cảnh là được.

Khoang trong, ở sau khi Sở Chúc bày ra trận cách âm, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức khẩn cấp hỏi: "Sở cô nương, chúng ta cứ như vậy mà đi rồi, Bích công tử bọn họ có thể tìm được sao?"

"Yên tâm, chỉ cần bọn họ không có việc gì, sẽ tìm đến." Sở Chúc trầm giọng nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đầu tiên là thở ra, sau đó lại có chút buồn bực.

Trải qua nửa tháng, cũng không thấy đảo Thiên Diệp xuất hiện, hắn cũng giống như những người chung quanh đó, cho rằng chỉ sợ đảo Thiên Diệp thật sự bị hủy, Nguyệt Thụ làm chủ nhân đảo Thiên Diệp dữ nhiều lành ít.

Nếu có thể, hắn hy vọng ở lại nơi này điều tra tra tình huống đảo Thiên Diệp, nhưng Tuyết Y lâu vì tìm kiếm thi thể chủ lâu Lược Hòa, liên tục không ngừng mà phái người xuống biển đi tìm kiếm đảo Thiên Diệp đã chìm như cũ. Hắn tất nhiên không dám ở lại, nếu không không phải làm cho Tuyết Y lâu hoài nghi bọn họ sao?

Nhìn đến đám người Tuyết Y lâu kia, hắn hy vọng bọn họ tìm không thấy đảo Thiên Diệp.

Sở Chúc thấy hắn lo lắng không thôi, nhân tiện nói: "Huynh không cần lo lắng, bọn họ hẳn là không có việc gì."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ không yên tâm ủ rũ gật đầu.

Đám người tu luyện đi lên thuyền Nhân gian phùng, vài ngày sau, rốt cuộc bình thường trở lại.

Khi Sở Chước đi nhà ăn trên thuyền dùng cơm, nhìn thấy Kinh Hồng các Trương Tu Viễn và Lôi Hỏa môn Phó Đạt, bọn họ là cường giả Linh Quang cảnh, người trên thuyền cũng có chút khách khí với bọn họ, La Phong Vũ từng thiết yến chiêu đãi bọn họ vài lần.

Nhân có đám người Trương Tu Viễn chính miệng thừa nhận, một chuyện chủ lầu Lược Hỏa Tuyết Y lâu ngã xuống cũng không phải bí mật gì ở trên thuyền, người nói rất nhiều, rất nhanh mọi người đều biết tình huống ngày đó chủ lầu Lược Hỏa và con Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai chiến đấu, lại rõ ràng mục đích của Tuyết Y lâu.

"Thì ra bảo vật đảo Thiên Diệp là Mộc Linh chi tâm." Đám người Mạnh Thiên Thạch kinh hãi không thôi, tiếp theo lộ ra loại tình cảm thèm muốn nồng đậm.

Ở đây những người tu luyện khí mạch thuộc tính mộc đối với Mộc Linh chi tâm căn bản là không thể cự tuyệt, đều tiến đến cùng nhau thảo luận Tuyết Y lâu có lấy được Mộc Linh chi tâm hay không, bọn họ lại là từ chỗ nào biết được đảo Thiên Diệp có Mộc Linh chi tâm.

"Nghe nói Mộc Linh chi tâm là sở hữu của một nam hài kỳ quái trên đầu mọc cây mầm nhỏ. Chủ lầu Lược Hỏa vì buộc hãn giao ra Mộc Linh chi tâm, tuyên bố muốn hủy diệt đảo Thiên Diệp, nào biết cuối cùng ngược lại hãn ngã xuống, có thể thấy được loại bảo vật này không phải dễ có được như vậy."

"Xem ra Tuyết Y lâu còn không có lấy được, Mộc Linh chi tâm còn ở trên đảo Thiên Diệp sao?"

"Hắn là không ở, nếu không khi đó chủ lầu Lược Hỏa sẽ không tức giận như thế, ép hỏi tiểu hài tử đó giấu Mộc Linh chi tâm ở đâu."

"A, chẳng phải là Mộc Linh chi tâm đã lưu lạc đến bên ngoài chứ?"

Lời này vừa ra, không khí ở đây lại bị kiềm hãm.

Nghĩ cái khả năng như vậy, hơi thở người tu luyện đều trở nên dồn dập hơn vài phần, nếu có thể để cho bọn họ tìm được Mộc Linh chi tâm..

Lời này cũng rơi vào trong tai đám người La Phong Vũ ở sương phòng cách vách đang dùng cơm.

"Chẳng lẽ Mộc Linh chi tâm còn ở trong Thiên Thượng Hải?" La Phong Vũ đoán.

"Có lẽ thôi." Trương Tu Viễn dửng dưng về tao nhã, chậm rãi nói: "Ta từng nghe người Tuyết Y lâu nói lỡ miệng một lần, nghe nói đứa nhỏ trên đầu có mọc cây mầm nhỏ là Nguyệt Nữ tộc, La đạo hữu, cô cũng biết Nguyệt Nữ tộc?"

La Phong Vũ lắc tay: "Không biết, Nguyệt Nữ tộc này chính là có liên quan với Mộc Linh chi tâm?"

Lôi Hỏa môn Phó Đạt cũng kinh ngạc nhìn Trương Tu Viễn.

Trương Tu Viễn không có thừa nước đục thả câu, tiếp tục nói: "Kỳ thực, ta đến Thiên Thượng Hải, cũng là nghe nói mười mấy năm gần đây, Tuyết Y lâu liên tiếp phái người tiến đến Thiên Thượng Hải, như đang tìm hiểu cái gì đó." Nói tới đây, hãn dừng lại, ngẩng đầu nhìn người trong sương phòng.

Trong lòng đám người La Phong Vũ vừa động, hiểu rõ ràng ý tứ của hãn.

Trên thực tế, Tuyết Y lâu làm thế lực lớn nhất Thiên Thượng Hải, nhất cử nhất động tương đối bị người chú ý, nên chuyện Tuyết Y lâu phái người rời bên, bọn họ cũng biết. Thậm chí còn biết mười mấy năm nay, Tuyết Y lâu phái đi gần một nửa thế lực tới Thiên Thượng Hải.

Không có người nào biết vì sao Tuyết Y lâu phái nhiều người như vậy đến Thiên Thượng Hải, Tuyết Y lâu che giấu rất sát sao, bọn họ nhiều phen tìm hiểu cũng tìm hiểu không ra được nguyên do.

Thẳng cho đến lần này, dưới cơ duyên xảo hợp, Trương Tu Viễn đi đến đảo Thiên Diệp, thế nhưng nghe lén được lời nói của một cấp dưới bên cạnh chủ lầu Lược Hỏa, trong đó còn có mấy từ "Nguyệt Nữ tộc" như vậy, tuy rằng nói rất hàm hồ, nhưng hãn nhớ kỹ.

"Nguyệt Nữ tộc, chẳng lẽ có liên quan với Mộc Linh chi tâm?" Phó Đạt đoán.

"Hắn là có quan hệ, có lẽ Mộc Linh chi tâm chính là thứ của Nguyệt Nữ tộc." La Phong Vũ nói.

Đây là giải thích tốt nhất, không nghĩ tới Mộc Linh chi tâm trong truyền thuyết là từ một tộc dân sinh ra, tuy rằng mọi người giết mình nhưng cũng không tính quá mức khiếp sợ. Dù sao phương thức thiên tài địa bảo xuất hiện nói chung sẽ đi kèm với các dạng xảo diệu, có vài thiên tài địa bảo có phương thức tồn tại lại hiếm thấy, chỉ có nhân loại không thể tưởng được.

Mấy người nói đến điểm là dừng, cũng không nói quá rõ ràng thấu đáo, sau khi từng người trở về phòng, thì bắt đầu cân nhắc việc này.

Có thể nói, chuyện Tuyết Y lâu giết hại Nguyệt Nữ tộc săn bắt Mộc Linh chi tâm, hãn là sẽ truyền khắp rất nhanh, thế gian này không có kẻ ngu dốt, cho dù Tuyết Y lâu có che giấu kín cỡ nào, chung quy có một ngày sẽ bại lộ.

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ ăn xong bữa tối, nghe xong tin tức đầy lỗ tai mới trở về.

Trở lại khoang, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cao hứng nói: "Tuyệt Y lâu ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, đáng đời! Thực là nên để cho người toàn bộ đại lục đều biết chuyện thiếu đạo đức bọn họ làm, vì Mặc Linh chi tâm giết hại một chủng tộc, loại việc thương thiên hại lý này, một bọn họ cũng làm được."

Đối mặt với hân lòng đầy căm phẫn, Sở Chước vô cùng bình tĩnh: "Không có gì làm không được, chẳng qua là xem ích lợi có đủ động lòng người hay không."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ buồn bực liếc nhìn nàng một, cảm thấy lời Sở Chước nói thực không dễ nghe.

Rất nhanh sắc trời bắt đầu tối xuống, trên thuyền không có giải trí gì, giải trí duy nhất là sông bạc trên thuyền—— nghe nói đây là ham thích của La Phong Vũ và người đánh bạc mới có thể bày ra. Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ không có hứng thú với đánh bạc, mỗi ngày trừ bỏ ăn cơm, đều làm tổ ở trong khoang. Vì thế ánh mắt Mạnh Thiên Thạch nhìn bọn họ một ngày quý dị hơn một ngày.

Nam nữ trẻ tuổi, cùng ở trong một khoang, sớm chiều ở chung...

Àn, mọi người đều hiểu.

Ngày hôm qua khi Mạnh Thiên Thạch nhìn thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ, còn mặt mũi hỏi một tiếng, đáng tiếc Mặc Sĩ Thiên Kỳ là tên gốc bạc ngọt, không có nghe hiểu được, làm cho Mạnh Thiên Thạch cực kì buồn bực.

Đêm lạnh như nước, trên trời ánh sao lấp lờ, cùng với tiếng sóng biển, cả con thuyền đều an tĩnh lại.

Sở Chước đang ngồi tĩnh tọa, đột nhiên mở mắt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vừa luyện đan xong, đang chuẩn bị thu hồi lò đan, phát hiện Sở Chước đứng lên, liền hỏi: "Sở cô nương, cô làm sao vậy?"

Trên mặt ôn nhu của Sở Chước lộ ra tươi cười: "Huyền Uyên bọn họ đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Về Sau Của Đảo Thiên Diệp.

Xuyên qua hành lang, là một đại sảnh nháo rầm rầm, trong đại sảnh một đám người tu luyện tụ cùng một chỗ chơi lớn nhỏ (đại tiểu_ cờ bạc), trên mặt bàn đồng linh thạch sáng lấp lánh, trường hợp này nhìn tương đối có vài phần chương khí mù mịt.

Muốn tới boong tàu phải đi qua đại sảnh này, Sở Chước nghiêm mặt, thông dong đi qua.

Ở khi nàng xuất hiện, một ít dân cờ bạc lơ đãng ngừng đầu, nhìn thấy thiếu nữ xuất hiện từ trên hành lang, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn mềm mại, tu vi chỉ có Vũ Hóa cảnh tầng chín...

Ánh mắt sáng lên, khi một người tu luyện lớn mật liền muốn đi qua, bị đồng bạn bên cạnh giữ chặt.

"Người không muốn sống nữa hả, dám gây sự ở trên thuyền của nữ la sát?" Đồng bạn đó nhỏ giọng nói.

Người tu luyện đánh cược đến gần như mê muội nháy mắt thanh tỉnh lại, mồ hôi lạnh thiếu chút nữa đổ ra.

Danh tiếng của La Phong Vũ không nói toàn bộ Nhân gian phùng, cho dù là ở đại lục Thiên Thượng Hải đều là tiếng tăm lừng lẫy.

Nàng là cường giả bậc nhất dưới Nhân Vương cảnh, đừng nhìn nàng là một nữ nhân, chém người cũng không nương tay chút nào, có thể làm cho người ta kêu cha gọi mẹ, hồi hận chộc tới nàng, một ít người hiểu chuyện bí mật lấy cho nàng cái ngoại hiệu "Nữ la sát".

Tuy rằng La Phong Vũ thích đánh cược, ở trên sông bạc cũng vô cùng dễ nói, nhưng lại không quen nhìn dân cờ bạc khi đánh cược đến bị mất phương hướng, dám ra tay đối với người vô tội. Nếu như bị nàng phát hiện, thì trực tiếp chém chết quăng vào trong biển làm thức ăn cho động vật biển.

Lúc này đây những người tu luyện ở trên sông bạc nhìn đến Sở Chước, cho dù rục rịch góc đầu dây, cũng không dám ra tay ở đây.

Nữ nhân đều có thể có được bất cứ lúc nào, mệnh thì chỉ có một, không dám lấy nó vui đùa.

Sở Chước rõ ràng cảm giác được tầm mắt không có ý tốt của những người đó, những người tu luyện ngọt ngào phiêu bạt ở trên biển không có chuyện gì thì thích ra tay đối với một ít nữ tu cấp thấp, loại chuyện này Sở Chước gặp nhiều, nên vô cùng bình tĩnh. Chẳng qua là nàng lập tức phát hiện, không có một dân cò bạc nào dám tới đây, tâm tư khẽ động, sau đó thì hiểu rõ ràng đây là kết quả kinh sợ La Phong Vũ.

Ở trên thuyền vài ngày, Sở Chước đã hiểu rõ ràng phong cách hành sự của La Phong Vũ, nhìn như quái đản tùy hứng, kì thực rất có nguyên tắc, làm cho nàng cực có hảo cảm.

Tuy rằng bước lên một đường tu luyện, nhưng nữ tử thể chất trời sinh thì kém hơn nam tử, mặc kệ là người tu luyện hay là người thường đều giống nhau. Nếu nữ tử nghĩ muốn kiếm được tu vi và địa vị giống như nam nhân, phải nỗ lực cố gắng càng nhiều. Chẳng qua có một hiện tượng rất kỳ quái, nếu như nam nữ có tư chất và cố gắng như nhau, bình thường nói chung nữ tử sẽ lợi hại hơn nam tử, nam tu đồng cấp không phải là đối thủ.

Giống như đại lục Thiên Thượng Hải, La Phong Vũ liền được xưng là đệ nhất nhân dưới Nhân Vương cảnh.

Chẳng trách Nhân gian phường đám hồ hoán với Tuyết Y lâu, La Phong Vũ minh trào phúng ám châm chọc đối với Vân cô, những người Tuyết Y lâu đó chỉ có thể kìm nén, không dám hé răng.

Xuyên qua sông bạc, thì lập tức đi đến boong tàu.

Đã trở thế này, trên boong tàu không có ai cả, chỉ có mấy người tu luyện tuần tra, trên cột buồm cao cao treo một cốc linh đèn, nở rộ ánh sáng nhu hòa, loại linh đèn này cũng sẽ không hấp dẫn động vật biển ban đêm, cực kì an toàn.

Sở Chước đi ở trên boong tàu, đón gió biển ban đêm, quần áo trên người bị thổi làm bay phất phới.

Sở Chước cảm ứng phương hướng khe ước, mà đi dọc theo lan can thuyền, tiếp theo vịn lấy lan can nhìn vào trong biển.

Chân trời treo một vành trăng khuyết cong cong, nước biển khuếch tán ánh sáng trong veo, tiếng kêu động vật biển từ hải vực xa xôi truyền đến, kèm với bọt sóng nhẹ nhẹ, làm nổi bật toàn bộ thể giới bình yên mà an tĩnh.

Sở Chước yên lặng cảm giác khe ước với Huyền Uyên, biết bọn họ cách nơi này càng ngày càng gần, lập tức thì đến nơi.

Đột nhiên, trên boong tàu xuất hiện một hơi thở, tuy rằng lấy tu vi của nàng, căn bản không cảm giác được hơi thở đó, nhưng Sở Chước dường thành cảnh giác cùng với nhạy bén nhiều năm, vẫn làm cho nàng cực nhanh cảm ứng được bất thường. Vì thế nàng vội vàng phát ra chỉ thị có người ở đây đến Huyền Uyên, để cho chúng nó trước đừng xuất hiện.

Sở Chước đứng trên boong tàu dưới ánh trăng, giả bộ ngắm cảnh đêm.

Sau một lúc lâu, một tiếng bước chân có ý vang lên.

Sở Chước quay đầu, thì nhìn thấy nữ tử váy đỏ tay mang theo bầu rượu đi ra từ sông bạc, khi nhìn thấy nàng thì cười nói: "Cô gái này, hơn nửa đêm không lo nghỉ ở trong khoang, ở chỗ này làm chi?"

Sở Chước vội vàng tiến lên làm cái lễ hậu bối, vẻ mặt ngưng ngượng nói: "Đêm nay bóng đêm rất đẹp, ta nghĩ đi ra ngắm phong cảnh."

La Phong Vũ cười nhạo một tiếng, cũng không biết cười cái gì, nàng ấy hào sảng uống vào một ngụm rượu, trên dưới đánh giá nàng, đột nhiên nói: "Nghe nói người và Phong Hành Tuyết ái nữ chủ lầu Tật Phong Tuyết Y lâu là bằng hữu?"

Sở Chước không ngoài ý muốn nàng ấy sẽ hỏi, mấy ngày nay nàng đã từ chỗ những người khác biết được chuyện Nhân gian phường thường xuyên phân cao thấp cùng Tuyết Y lâu, lại nhìn ngày đó La Phong Vũ không khách khí đánh rơi mặt mũi Tuyết Y lâu, thì biết mình sớm hay muộn sẽ bị theo lệ thường mà đưa vào đối tượng trọng điểm cân chú ý. Thật sự là Tuyết Y lâu quá kéo thù hận, lúc ấy hành vi của Phong Hành Tuyết mời nàng lên thuyền, xem ở trong mắt người khác là ý tốt, nhưng mà có ác ý bảo thù.

Tiểu cô nương đó quả nhiên không đơn giản như vẻ thoát nhìn ngoài mặt.

Vì thế nàng ngưng ngượng nói: "Kỳ thực ta và nàng ta cũng không xem như là bằng hữu. Khi ở đảo Thiên Diệp, lần đầu tiên ta và Phong cô nương gặp mặt, lúc ấy nàng ta sai sử một con Song Lân Xà tập kích ta với đồng bạn của ta, khi đó ta cũng không biết thân phận của nàng, liền ra tay đánh ngất nàng ta. Sau đó khi gặp lần thứ hai, ta lại vô ý đánh ngất nàng, nên nàng ghi tạc trong lòng."

La Phong Vũ không nghĩ tới sẽ là cái đáp án này, đầu tiên là sùng sốt, sau đó nhin không được ha ha cười rộ lên, tiếng cười có chút khí phách.

Sau khi cười xong, La Phong Vũ thật hứng thú nhìn Sở Chước, đều là người thông minh, làm sao không rõ ý tứ trong lời nói của Sở Chước.

Phong Hành Tuyết ở trước mặt Sở Chước ăn thua thiệt lớn, bây giờ còn có thể coi nàng làm bằng hữu, có lẽ là có nhược điểm gì đó bị Sở Chước nắm bắt, mới có thể nghe lời như vậy.

La Phong Vũ không có hứng thú đối với nhược điểm bị Sở Chước nắm, chẳng qua vẫn là có lòng tốt nhắc nhở một tiếng: "Tuyết Y lâu nhân tài xuất hiện lớp lớp, Phong Hành Tuyết đó là ái nữ chủ lầu Tật Phong, ở Tuyết Y lâu cực được sủng ái, cũng sẽ không dễ dàng kết giao bằng hữu với người khác."

"Ta biết, cảm ơn tiên bối nhắc nhở." Sở Chước nhu thuận nói.

La Phong Vũ lại cười cười, mang theo rượu rời khỏi.

Sở Chước mỉm cười nhìn theo nàng ấy rời đi, tuy rằng La Phong Vũ là người tu luyện Linh Quang cảnh tầng chín, hiện tại đối với nàng mà nói, được cho là người tu luyện cao cấp, nhưng mà áp lực cho Sở Chước không lớn. Trước nàng là cường giả Nhân Hoàng cảnh, bản thân mình từng tu luyện đến cái cảnh giới kia, nên thể nghiệm đã sớm thể nghiệm được. Lúc này đây người tu luyện dưới Nhân Hoàng cảnh, ảnh hưởng uy áp trên người bọn họ đối với nàng thật tình không lớn, đây cũng là nguyên nhân nàng ở trước mặt La Phong Vũ có thể thong dong mà chống đỡ.

Sau khi La Phong Vũ rời khỏi, Sở Chước lại đợi ở trên boong tàu một lát, đột nhiên tiến tới gần trước lan can.

Một cái bóng đen đến cùng với gió đêm, bộp một dán ở trên mặt nàng.

Sở Chước: "... ..."

Sở Chước vươn tay xách tiểu yêu thú dán ở trên mặt ra, liền chống lại một đôi dị đồng tử thập phần vô tội, cái đuôi lắc lắc, rồi lập tức quán đến trên tay nàng.

Sở Chước cười cười với nó, lại nhìn vào trong biển.

Một tiếng rào rào vang lên, tiếng vang đó và bọt sóng nước biển đập vào thân thuyền khác biệt, cách đó không xa người tu luyện tuần tra sắc bén nhìn qua đây.

Sở Chước cầm một con rùa nhỏ trên tay, nhìn qua người tu luyện nói: "Là yêu sùng của ta, một con rùa, mấy ngày trước ta để cho nó đến trong biển chơi, hiện tại mới trở về."

Nghe được nàng giải thích, lại nhìn xem con rùa nhỏ đó, người tu luyện này lập tức thu hồi tầm mắt.

Sở Chước đặt Huyền Uyên vào trong túi linh thú, lại quanh quẩn ở chung quanh một lát, mới mang theo yêu thú đã bò lên trên vai nàng trở lại khoang thuyền.

Vừa trở lại cửa phòng khoang thuyền, chỉ thấy khoảng cách vách mở ra, đám người Mạnh Thiên Thạch cùng đi ra, khi nhìn thấy Sở Chước thì không khỏi sùng sốt.

"Sở cô nương đây là đi nơi nào?" Tiền Đông Lai thân cận hỏi.

"Đi trên boong tàu hóng gió." Sở Chước trả lời một tiếng, cũng không dong dài, mở cửa ra đi vào.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vốn đang ở trong phòng lo lắng chờ Sở Chước nghe được tiếng mở cửa, vội vàng lao tới, nào biết liền nhìn thấy đám người Mạnh Thiên Thạch.

Hắn lên tiếng kêu gọi rất nhanh, đợi Sở Chước tiến vào, đóng cửa lại, không nhìn biểu tình Mạnh Thiên Thạch trong nháy mắt vận vẹo tức giận.

Khoang trong, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã kích động lại khẩn trương nhìn Sở Chước, liên thanh hỏi: "Thế nào? Bích công tử đã trở lại sao? Nguyệt Thụ và đảo Thiên Diệp cũng không có việc gì chứ?"

Ở thời điểm hắn dứt lời, đột nhiên hai con yêu thú từ trong túi linh thú bước ra, một con là Uyên Đồ Huyền Quy, một con là...

Khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ vừa nhìn thấy rõ ràng đó là một con Ngọc Bích Băng Nhện, phía trước liền thêm một người.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..."

Gương mặt mỹ nhân tiên khí bức người của Bích Tầm Châu lạnh lạnh chuyển qua, làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ nháy mắt cứng ngắc, sau đó hắn lại là bộ dạng dường như không có việc gì quay sang.

"Bích công tử?!!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ khiếp sợ nhìn hắn, hồi tưởng một màn vừa rồi đó.

Ngọc Bích Băng Nhện, yêu thú cấp mười hai, còn nghe nói chủ lâu Lược Hòa chết ở trong tay yêu thú cấp mười hai...

Sở Chước xem xét tình huống ba con yêu thú, thuận tiện cho mỗi con một viên cực phẩm linh đan, đúng là cực phẩm linh đan thời gian này Mặc Sĩ Thiên Kỳ luyện ra, từ cấp bốn đến cấp sáu không đồng đều. Sở Chước thấy hắn luyện đan đơn giản giống như uống nước, thì để cho hắn luyện giúp một lượng lớn, quyết định dùng để khao Bích Tầm Châu bọn họ.

Quả nhiên, ba con yêu thú đều ăn thật sự vui vẻ, cho dù là A Chiêu vẫn luôn ghét bỏ linh đan cấp thấp lúc này cũng không ghét bỏ.

Làm sao mà Sở Chước không biết A Chiêu chỉ ăn cực phẩm linh đan, hiện tại nhìn bộ dạng nó ăn được hương vị ngọt ngào, lại cảm thấy có thể kéo Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở lại là hết sức chính xác.

"Các huynh không có việc gì chứ? Vì sao lâu như vậy mới trở về?" Sở Chước hỏi, dư quang khóe mắt thoáng nhìn qua Mặc Sĩ Thiên Kỳ bên cạnh, thấy

hắn là bộ dạng khiếp sợ đại ra như cũ, quyết định không để ý tới hắn.

Bích Tầm Châu thân nhiên nói: "Đảo Thiên Diệp bị mạch nước ngầm trong biển đưa tới địa phương cực xa, sau đó chúng ta lại giúp Nguyệt Thụ bố trí ổn thỏa xong đảo Thiên Diệp mới trở về."

Sở Chước đang muốn hỏi lại, Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở bên cạnh đang vừa nghe nói như thế đã không thể chờ đợi được chen miệng: "Vậy Nguyệt Thụ đâu?"

"Hắn cũng không có việc gì, chỉ cần đảo Thiên Diệp còn, thì hắn sẽ không có việc gì." Bích Tầm Châu hiếm khi kiên nhẫn trả lời.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt vui sướng: "Thật sự? Vậy thật sự là tốt quá rồi!"

Trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn lo lắng Nguyệt Thụ sẽ cùng nhau chìm xuống biển tử vong với đảo Thiên Diệp, hiện tại biết bọn họ cũng không có việc gì, đó là không thể tốt hơn.

Tiếp theo, Bích Tầm Châu lại kể lại cho bọn họ tình huống ngay lúc đó.

Lúc ấy bởi vì Bích Tầm Châu và chủ hầu Lược Hỏa chiến đấu, chủ hầu Lược Hỏa sử dụng dị hỏa tổn thương thật lớn với ngọn linh mộc cổ đảo Thiên Diệp. Mắt thấy linh mộc cổ sắp bị dị hỏa thiêu chết, Nguyệt Thụ dưới tình thế cấp bách, đành phải đưa toàn bộ đảo Thiên Diệp chìm xuống biển, muốn làm vậy để tránh đi tổn hại của dị hỏa đối với linh mộc cổ.

Nếu linh mộc cổ thật sự đã chết, đảo Thiên Diệp sẽ không tồn tại nữa, mà Nguyệt Thụ liên hệ thiết thân với đảo Thiên Diệp cũng sẽ chịu tổn thương nặng.

Bản thân đảo Thiên Diệp vốn là thân gỗ cổ linh, có thể bông bênh ở trên biển, cũng là Nguyệt Nữ tộc thực hiện kết giới gây ra.

Nay đảo Thiên Diệp chìm xuống, kết giới biến mất, bởi vậy khiến cho lực lượng trong biển phản phệ, nhấc lên sóng to ngàn trượng, đưa tới người tu luyện đều bị cuốn vào trong biển.

Mà A Chiếu và Bích Tầm Châu ở trên đảo Thiên Diệp tự nhiên cũng bị cuốn xuống biển theo.

May mắn lần này Nguyệt Thụ cũng không có tâm tư hủy diệt hạt cây linh mộc cổ nhằm hủy diệt đảo Thiên Diệp, vì thế khi đó bọn họ cũng chìm xuống theo, mà bởi vì đảo Thiên Diệp không có bị hủy diệt, Nguyệt Thụ có thể mang theo A Chiếu và Bích Tầm Châu cùng nhau tiến vào trong không gian linh mộc cổ. Không gian này là không gian trong thân cây linh mộc cổ, cũng là chỗ của Nguyệt Thụ, có thể ngăn cách nước biển, người hoặc yêu thú đợi ở bên trong không thành vấn đề.

Bởi vì đảo Thiên Diệp bị mạch nước ngầm trong biển cuốn đi, toàn bộ đảo quá mức khổng lồ, lực lượng nước xoáy cũng vô cùng mãnh liệt, đợi sau khi đảo Thiên Diệp trôi lên mặt biển một lần nữa, đã là một tháng sau.

"May mắn cô kịp lúc để cho Huyền Uyên theo tới, nếu không ở trong biển lớn, chúng ta vẫn không cách nào tìm được cô." Bích Tầm Châu nói.

Tuy rằng Bích Tầm Châu và Sở Chước cũng có khế ước, nhưng khế ước này là có tính không gian nhất định, nếu người và yêu thú cách nhau quá xa, thì không cảm giác được đối phương, chỉ loáng thoáng biết đối phương còn sống.

Sở Chước nghe xong thì cười nói: "Lúc ấy thấy đảo Thiên Diệp chìm xuống, trong lòng ta liền cảm giác được không ổn, để cho Huyền Uyên đi tìm các huynh, tốt xấu gì Huyền Uyên cũng là yêu thú thuộc tính thủy, có nó ở cùng, các huynh cũng thuận tiện rất nhiều."

Mà nàng và Mặc Sĩ Thiên Kỳ chỉ cần ăn núp kỹ, không cho người Tuyệt Y lâu biết bọn họ mang Mộc Linh chi tâm đi, thì không sợ cái gì nữa.

"Đảo Thiên Diệp hiện tại là ở trong một vùng hải vực kêu là Lôi Trạch..."

"A, ta biết, ta biết, ở trên bản đồ có nói." Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng trí bừng bừng mở bản đồ, chỉ vào một chỗ địa phương đánh dấu đỏ trên bản đồ: "Nghe nói phiến hải vực này luôn có sấm sét, bình thường tàu thuyền căn bản không thể đi vào trong, khu vực rất nguy hiểm. Đảo Thiên Diệp thế nhưng trôi đến nơi đây, có phải về sau thì không cần lo lắng bị nhân loại sẽ tìm đến hay không?"

Bích Tầm Châu gật đầu: "Nguyệt Thụ nói, ở trong vòng trăm vạn năm, hắn sẽ không rời khỏi vùng Lôi Trạch này."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được thì vô cùng cao hứng, Sở Chước cũng hiểu được Nguyệt Thụ lựa chọn coi như tốt.

Nguyệt Nữ tộc thật sự là gà còi quá yếu, bộ tộc của bọn họ ở trước vị thành niên, không có trường bồi che chở, đối mặt với uy hiếp của ngoại giới, trừ bỏ tìm đến địa phương không có nhân loại để trốn tránh ra, thật đúng là không có biện pháp.

Đặc biệt bọn họ còn mang trên người bảo vật quý giá, nhưng không có thực lực tương ứng bảo hộ chính mình.

"Nguyệt Thụ nói, chờ đợi hắn dưỡng thương tốt rồi, sẽ báo tin cho Nguyệt Nữ tộc khác ở Thiên Thượng Hải còn chưa bị ngộ hại, để cho bọn họ trốn đi. Nhưng mà nghe nói mười mấy năm nay, Tuyệt Y lâu luôn tìm hiểu tin tức của bọn họ, Nguyệt Nữ tộc còn lại trên Thiên Thượng Hải đã không nhiều lắm đều bị bọn họ giết, có lẽ chỉ còn lại có vài cái."

Nghe nói như thế, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại phẫn nộ, cảm thấy Tuyệt Y lâu thật sự là mất trí.

Bích Tầm Châu nói những thứ này còn có một nguyên nhân khác, chẳng qua giai đoạn hiện tại này chỉ là suy đoán, nên cũng không có nói lại.

Sở Chúc thở một hơi thật dài, đây xem như là kết quả tốt nhất, ít nhất đảo Thiên Diệp tạm thời xem như được bảo vệ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng thở ra, đột nhiên hắn nhớ tới cái gì, lại khẩn trương hỏi: "Đúng rồi, nếu Nguyệt Thụ không chết, ta đây có nên đưa Mộc Linh chi tâm trả lại cho hắn hay không?"

Tuy rằng hắn rất luyến tiếc, nhưng Mộc Linh chi tâm này là hậu đại Nguyệt Nữ tộc, dùng cũng áy náy nha.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tam quan còn rất đoan chính không xem đứa nhỏ nhà người ta trở thành vật sở hữu.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Rời Thiên Thượng Hải.

Bích Tầm Châu và Sở Chúc cùng nhìn về phía hắn.

Bị hai người nhìn chằm chằm, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhin không được sờ sờ đầu, cho rằng mình làm không đúng chỗ nào đó.

"Đây là Mộc Linh chi tâm, ngươi hắn là biết được tác dụng của nó, ngươi thật sự muốn trả trở về?" Bích Tầm Châu hỏi, thần sắc thản nhiên, một đôi mắt đen như mực ngưng tụ một tầng băng sương nhàn nhạt, người cũng càng phát ra thanh đạm như sương.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười mở miệng nói: "Đúng vậy, lúc ấy là vì bản thân Nguyệt Thụ không sống được, mới có thể tặng Mộc Linh chi tâm cho ta, hiện tại hắn không có việc gì, trả lại cho hắn không phải đương nhiên sao?"

Khi nói như vậy, hắn lại có chút không nở, nhưng lý trí đè áp không muốn này, cảm thấy vật quy nguyên chủ là đương nhiên.

Sau một lúc lâu chăm chú nhìn hắn, Sở Chúc lại nhin không được mà nghĩ, rốt cuộc đời trước luyện đan sư Mặc Sĩ Thiên Kỳ bản hắc hóa biến thái là trường thành như thế nào mà như vậy? Thật sự là làm cho người ta khó hiểu. Chẳng lẽ thật sự trong chuyện đảo Thiên Diệp lần này hắn ăn rất nhiều khổ, rốt cuộc mới hắc hóa biến thái?

Bích Tầm Châu đánh giá hắn trong chớp lát, mới nói: "Nguyệt Thụ nói, Mộc Linh chi tâm đã tặng cho ngươi, sẽ không sẽ thu hồi lại, coi như làm tạ lễ lần này chúng ta giúp hắn."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đầu tiên là cao hứng, đợi nghe được cuối cùng, hắn lại buồn bực, nói: "Ta không giúp hắn, giúp hắn là các huynh. Nếu không, Mộc Linh chi tâm này cho các huynh đi."

Bích Tầm Châu gật đầu nói: "Quả thật! Theo lý, thứ này hắn là tặng cho chúng ta mới đúng." Tuy rằng bọn họ và Mặc Sĩ Thiên Kỳ hành động cùng nhau, nhưng kỳ thực cũng không xem như đồng bạn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..."

Nhanh như vậy, làm cho hắn không biết phải nói cái gì.

"Nhưng chúng ta không phải người tu luyện thuộc tính mộc, cũng không phải đan sư, Mộc Linh chi tâm vô dụng với chúng ta." Sở Chúc nói theo.

"Vậy..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ một lòng đều đã nhắc lên, khẩn trương nhìn bọn họ.

Nếu vô dụng với bọn họ, vậy đưa cho hắn đi!

"Cho nên, thứ này vẫn là cho huynh đi, chẳng qua về sau chúng ta cần linh đan phải nhờ vào huynh tới luyện chế, tương đương với chúng ta đầu tư vào huynh. Hy vọng có Mộc Linh chi tâm phụ trợ, tương lai huynh có thể trưởng thành làm luyện đan sư Hoàng cấp, đến lúc đó chúng ta cần Thần hoàng đan phải dựa vào huynh." Sở Chúc tổng kết nói.

Bích Tầm Châu không nói chuyện, nhưng biểu tình này đã thuyết minh hết thảy.

A Chiếu ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc vung vẩy đuôi, có một luyện đan sư tiềm lực thật lớn làm tiểu đệ cũng không tệ.

Huyền Uyên, đang vội vàng ăn đan dược, không rảnh suy xét việc này.

Dù sao chỉ cần chuyện chủ nhân và lão đại quyết định, nó sẽ không ý kiến.

"Đây là tự nhiên! Trước kia mọi người đã cứu ta, không phải ta đã đáp ứng qua luyện đan miễn phí cho mọi người sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ không chút nghĩ ngợi trả lời, đợi sau khi hiểu rõ ràng ý tứ lời nói của Sở Chúc, thì không khỏi ngượng ngùng nói: "Sở cô nương, cô cảm thấy ta có thể trở thành luyện đan sư Hoàng cấp trong truyền thuyết sao?"

Hắn không nghĩ tới Sở Chúc bọn họ kỳ vọng đối với hắn lớn như vậy, ngấm lại thì kích động lại hưng phấn.

Luyện đan sư Hoàng cấp, truyền thuyết mà bao nhiêu luyện đan sư hướng tới, nghe nói ngay cả Đại Hoang giới cũng hiếm thấy kia, hiện tại hắn chỉ là một luyện đan sư cấp sáu, thật sự có thể làm được sao? Đứng nhìn hắn hiện tại luyện đan dễ dàng như vậy, chuyện luyện đan này thì cũng giống như người tu luyện, càng đến cuối cùng càng thêm khó khăn, rất nhiều luyện đan sư chính là dừng lại tại cấp mười tới cấp mười hai.

Sở Chúc nhìn hắn ngượng ngùng ngây ngô cười, trên mặt cũng lộ ra vài phần ý cười: "Ta tin tưởng huynh, dù sao tiềm lực của huynh rất lớn, hiện tại lại có Mộc Linh chi tâm phụ trợ, hẳn là không thành vấn đề. Nhưng mà, cảnh cáo trước, chuyện đảo Thiên Diệp lần này, chúng ta coi như là buộc cùng một chỗ, phúc họa cùng nhau, hy vọng huynh có thể bảo vệ bí mật Mộc Linh chi tâm, ngay cả sư môn cũng không thể lộ ra."

Nhìn vẻ mặt bộ dạng nghiêm túc của Sở Chúc, Mặc Sĩ Thiên Kỳ gật đầu mình.

"Cũng không thể nói cho sư phụ ta sao?" Hắn chần chờ hỏi.

"Đúng."

Sở Chúc muốn dự phòng nhất chính là việc này, cũng không biết đời trước Mặc Sĩ Thiên Kỳ có phải nói cho người khác, cuối cùng đưa tới mồm tai vạ, làm cho hắn biến thành như vậy hay không.

Không cần hoài nghi dự hoặc của Mộc Linh chi tâm đối với người tu luyện, cho dù là trường bối sư môn cũng giống nhau.

Cuối cùng, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đồng ý, thế ngay trước mặt bọn họ.

Đợi Mặc Sĩ Thiên Kỳ thế xong, hắn lại hỏi: "Mộc Linh chi tâm này là lực lượng kết tinh của Nguyệt Thụ, hẳn không thu trở về thật sự không có việc gì sao?"

"Ta đã hỏi qua hắn, hắn nói sẽ suy yếu một đoạn thời gian, đợi thích ứng xong là tốt rồi, tiếp qua mấy trăm vạn năm, hắn lại ngưng tụ lực lượng một lần nữa, có thể lại ngưng tụ ra một khác."

Cho nên, Mộc Linh chi tâm này vẫn có thể tái sinh? Giống như tái sinh nhiều đứa nhỏ?

Nghe đến đó, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều có chút không nói gì, khi Tuyệt Y lâu giết hại Nguyệt Nữ tộc lấy Mộc Linh chi tâm, bọn họ biết không?

"Có lẽ là biết được, chẳng qua cần mấy trăm vạn năm thời gian, đối với nhân loại mà nói, quá mức dài lâu, ai sẽ đợi mấy trăm vạn năm đó? Còn không bằng muốn có sẵn." Sở Chúc phân tích nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cảm thấy cũng là như thế này, nhất thời có chút rầu rĩ.

Bản tính của hắn thuần lương, hành vi Tuyệt Y lâu giết hại Nguyệt Nữ tộc làm cho hắn cực kỳ chán ghét, cho dù Nguyệt Nữ tộc và nhân tộc bất đồng, nhưng mà là một loại sinh mệnh có trí tuệ, kỳ thực không có gì khác với nhân loại, tàn sát giết bọn hắn sẽ không sợ bị trời phạt sao?

Người tu luyện chú ý nhân quả tuần hoàn, cho dù có thể ẩn náu qua tai họa con người gây ra, cũng tránh không khỏi quy tắc thiên đạo. Chẳng qua rất nhiều người tu luyện đều có một loại tâm lý may mắn, thậm chí càng nhiều người tu luyện tư chất bình phàm cảm thấy rằng, bọn họ không thể theo đuổi suốt đời, không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt, cho nên tự nhiên không sợ cái gì là nhân quả báo ứng.

Nói xong việc này rồi, Bích Tầm Châu biến thành một con Ngọc Bích Băng Nhện lớn cỡ đầu nắm tay một lần nữa, trở về trong túi linh thú nghỉ ngơi.

Thương thế của hắn vốn đã chưa khỏi, lần này lại chiến đấu cùng một người tu luyện Nhân Vương cảnh, tuy nói không có tăng thêm thương thế, nhưng cũng làm cho hắn mệt đến ngất ngư, trở về túi linh thú tĩnh dưỡng là tốt nhất.

Trừ lần đó ra, người đại lục Thiên Thượng Hải còn không có ai biết hắn chính là Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai đó, Bích Tầm Châu cũng không muốn bại lộ thân phận, cho nên tạm thời ẩn giấu đi là bình thường.

Khiến cho những người đó cho rằng "Bích Tầm Châu" còn ở trong biển.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vốn chưa kịp cảm giận vì Tuyệt Y lâu làm việc thì khi nhìn thấy Bích Tầm Châu lại biến thành một con nhện, biểu tình dơ.

Thẳng đến khi Bích Tầm Châu trở lại túi linh thú, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới lắp bắp nói: "Sở, Sở cô nương, Bích công tử chính là Ngọc Bích Băng Nhện?"

Sở Chúc liếc nhìn hắn một, rốt cuộc đứa nhỏ không hay ho này có bao nhiêu tri độn hả? Vừa rồi rõ ràng đều thấy được, hiện tại mới phản ứng kịp.

"Không phải huynh thấy được sao?" Sở Chúc tùy ý nói.

Bình thường sau khi yêu thú biến hóa, nếu không tự động bại lộ ở trước mặt người khác, có rất ít người có thể cảm giác được đối phương là yêu thú, tưởng là nhân loại bình thường. Đương nhiên, nếu người tu luyện có tu vi cao hơn yêu thú biến hóa, thì tự nhiên có thể cảm giác được.

Đây cũng là nguyên nhân Bích Tâm Châu một đường đến đây, cũng không ai hoài nghi thân phận của hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật sự không nghĩ tới Bích công tử xinh đẹp như hoa thế nhưng là một con yêu thú biến hóa, làm cho hắn rối rắm một trận, càng rối rắm là, rõ ràng là con yêu thú, vì sao bộ dạng xinh đẹp như vậy, ngay cả nữ tu cực kỳ có khí chất hắn từng nhìn thấy qua cũng không bằng y.

Huyền Uyên ăn xong linh đan, cũng trở lại linh thú túi đi theo Bích Tâm Châu.

Sở Chước ôm A Chiêu đến trong lòng, chải vuốt lông trên lưng cho nó, ba con yêu thú đều bình an trở về, làm cho nàng không khỏi thở dài nhẹ nhõm. Tuy rằng nàng biết A Chiêu và Bích Tâm Châu đều là rất lợi hại, nhưng vẫn lo lắng mạch nước ngầm dưới biển có thể mang đến nguy hiểm cho bọn hắn hay không. Dù sao một đứa là thuộc tính hỏa, một đứa là yêu thú thuộc tính băng, đều không quan hệ với nước.

A Chiêu làm tổ ở trong lòng nàng, phát hiện móng vuốt của mình bắt tri bắt giác bị người nắm, ngẩng đầu liếc mắt nhìn người nắm bắt móng vuốt của nó một, dùng cái đuôi quét quét tay nàng.

Lúc này, rốt cuộc Mặc Sĩ Thiên Kỳ thu thập cảm xúc xong, chuẩn bị ngủ.

Khoang trong chỉ có một giường đơn, cho nên mấy ngày nay Mặc Sĩ Thiên Kỳ là nằm nghỉ dưới đất. Làm một trạch nam luyện đan sư trầm mê luyện đan, hẳn đối với ăn, mặc, ở, đi lại cũng không coi trọng, nằm dưới đất nghỉ ngơi cũng có thể ngủ được cực ngon.

Nhưng một màn này trong mắt A Chiêu, lông đều muốn xù lên.

Thời điểm nó không ở đây, hai người này thể thế nhưng là cùng ăn cùng ở.

Không thể tha thứ!

"Ồi chào!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm mắt té trên mặt đất.

Sở Chước hoảng sợ, đợi A Chiêu nhảy đến trên giường, trên cao nhìn xuống nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ trên đất, dáng vẻ vênh váo rầm rầm, lại nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ một con mắt bầm đen vẫn đang hít hà, yên lặng nhìn trời.

Giống như trong lúc nàng không biết, A Chiêu lại phát giận.

Chẳng lẽ nó cảm thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ uy hiếp đến địa vị của nó?

Ở khi Sở Chước suy đoán lung tung, Mặc Sĩ Thiên Kỳ khổ bức hề hề hỏi: "Vì sao nó lại đánh ta?"

"Ừm, đại khái là muốn xác định địa vị lão đại của nó." Sở Chước nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..."

Bích Tâm Châu bọn họ bình an trở về, chuyện đảo Thiên Diệp coi như là giải quyết viên mãn, Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền thương lượng hành trình kế tiếp.

"Bình thường người đến Thiên Thượng Hải, đều đã nán lại vài năm mới trở về, lần này ta tới còn chưa được nửa năm đâu." Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút buồn bực nói.

"Chẳng lẽ huynh còn muốn đi tìm linh thảo?" Sở Chước nhíu mày hỏi.

"Là rất muốn." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghĩ đến Tuyệt Y lâu, lại nói: "Vẫn là quên đi, đi về tu luyện trước, chờ tu vi của ta tăng lên lại nói tiếp."

Trước kia hắn chỉ chú trọng luyện đan, dù sao luyện đan cũng là một loại tu luyện, chỉ là tốc độ tu hành không thể so với thuần võ giả. Đương nhiên, trải qua chuyện lần này, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cảm thấy hắn vẫn là quá yếu, rõ ràng hắn là người tu luyện Không Minh cảnh, nhưng nếu gặp chuyện, còn không bằng Sở Chước là người tu luyện Vũ Hóa cảnh, dọc theo đường đi còn phải dựa vào nàng bảo vệ.

Điều này làm cho hắn rất khó xử.

Sở Chước cũng không phản đối, nói: "Vừa vặn, ta cũng muốn đi đại lục Thiên Thượng Hải nhìn xem, vậy lần này liền thuận tiện ngồi thuyền trở về đi, dù sao đều giao nhiều linh thạch như vậy." Nói tới đây, Sở Chước nhìn về phía Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "Đầu tiên ta trả giúp huynh một ngàn linh thạch trước, còn có khoảng này, liền tính huynh một nửa, một ngàn hai trăm năm mươi khối linh thạch, huynh sẽ trả cho ta chứ?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt mê mang nhìn nàng.

Sở Chước neho ánh mắt lại: "Thế nào, chẳng lẽ huynh lấy không được? Không phải luyện đan sư rất nhiều tiền sao?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đỏ mặt, ấp a ấp úng, rồi mới nói: "Ta, ta là không có linh thạch gì, trên người ta tổng cộng chỉ có hai trăm linh thạch... luyện đan sư khác có tiền hay không thì ta không biết, linh thạch trên người ta chưa từng có vượt qua một ngàn khối, bởi vì ta đều dùng để mua linh thảo."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có một thói quen xấu, chỉ cần nhìn thấy linh thảo hợp ý, hần liền nhin không được mà mua vào, mua đến cuối cùng, ngay cả linh thạch ăn cơm cũng không còn, biến thành một tên khổ rách áo ôm. Cho nên, lần này lên thuyền, cũng là Sở Chước ra thuyền phí, một ngày ba bữa cũng vậy, hần thoát nhìn tựa như trai bao Sở Chước nuôi.

Sở Chước âm âm liếc hần một, nói: "Lần này thì thôi, nếu hiện tại chúng ta là cùng ngồi trên một con thuyền, ở trên mặt sử dụng vật tư, phải phân phối hợp lý một chút."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng gật đầu, hết thảy do nàng quyết định.

Đội khi Sở Chước không biết đi cân nhắc cái gì đó, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng lấy ra linh đan để hối lộ A Chiêu.

Tuy rằng không có ai nói rõ, nhưng trong lòng Mặc Sĩ Thiên Kỳ chính là có một loại trực giác, biết con tiểu yêu thú này không dễ chọc. Hơn nữa địa vị ở trong đoàn người Sở Chước cũng không giống, lấy lòng nó là chính xác.

"Lần này ít nhiều nhờ các người, ta không có gì có thể báo đáp, thật ra trên người có rất nhiều linh đan, người muốn ăn cái gì thì nói với ta, chỉ cần ta có thể luyện ra được đều cho người. Còn có, về sau Sở cô nương chính là lão đại của ta, ta sẽ cung kính với nàng, chỉ cần nàng phân phó một tiếng, ta tuyệt đối không nói hai lời."

A Chiêu liếc mắt nhìn bình linh đan đó một, lại ngó ngó nam nhân về mặt thành khẩn, rốt cuộc nâng móng cao quý, một móng vuốt đặt ở trên cái chai.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy thế, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, biết về sau con yêu thú này sẽ không lại tùy tiện mà đánh hần.

Đội khi Bích Tầm Châu rút cuộc từ trong túi linh thú bước ra thông khí, chợt nghe được Mặc Sĩ Thiên Kỳ đối với Sở Chước mở miệng là một tiếng Sở lão đại, không khỏi im lặng.

"Bích công tử, huynh ra rồi, đây là Thanh Sương đan ngũ phẩm gần đây ta vừa luyện, thích hợp người tu luyện băng hệ, huynh ném thử." Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa cho hần một lọ đan dược.

Bích Tầm Châu ừm một tiếng, nhìn hần khoái lạc vui vẻ đi luyện đan, không khỏi nhìn về phía Sở Chước.

Sở Chước đang lau Toái Tinh kiếm, hỏi: "Tầm Châu, huynh khá hơn chưa?"

Bích Tầm Châu lại ừm một tiếng: "Như cũ." Sau đó nâng cằm, nhìn xem Mặc Sĩ Thiên Kỳ, lại hỏi: "Sao lại thế này?"

Sở Chước chỉ vào A Chiêu nằm ở trên giường, nói: "Bị A Chiêu đánh."

Bích Tầm Châu về mặt đã hiểu, chỉ cần A Chiêu lão đại ra tay, mặc kệ là người hay là yêu thú, đều phục phục thiếp thiếp (phục tùng). Không có biện pháp không phục tùng, bởi vì nó sẽ đánh tới khi người phục tùng mới thôi, bản thân hần chính là một ví dụ.

Thuyền đi một tháng sau, rốt cuộc đến giao giới tận cùng của Thiên Thượng Hải và đại lục.

Sở Chước cảm thấy vô cùng hứng thú đối với Thiên Thượng Hải hình thành, nay biết Thiên Thượng Hải là vì có kết giới Nguyệt Nữ tộc mới có thể biến thành hải dương vast ngang ở trên trời. Nhưng lại không biết làm sao người từ Thiên Thượng Hải trở về đại lục, mà người đại lục lại làm sao tiến vào Thiên Thượng Hải, mâu chốt trong này đó là tận cùng đại lục.

Ở kiếp trước Sở Chước biết rõ, đại lục là không có cuối cùng, bởi vì đại lục trước kia của nàng là hình quả cầu, là tròn hình.

Mãi cho đến đời trước sau khi đầu thai đến Tản Thiên đại lục, nàng mới biết được, thì ra đại lục không chỉ là hình cầu, còn có tận cùng. Có vài đại lục tận cùng là kết giới, nơi đó là một mảnh hỗn độn, khắp nơi tràn ngập khí thể hỗn độn nguy hiểm.

Sở Chước đặc biệt chạy đến chỗ cửa khoang thuyền, chỉ thấy là La Phong Vũ một thân váy đỏ đứng ở đầu thuyền chỉ huy như cũ.

Lúc này đã mở ra lồng phòng ngự trên thuyền, chung quanh có hơn mười người tu luyện đi tới tới lui lui, bọn họ đứng ở cạnh lan can, trên tay nắm pháp khí để xuống biển, dài mười trượng, hai phần ba bộ phận thò ra ngoài thuyền.

A Chiêu ngồi xỏm ở bả vai Sở Chước quan sát, không chút để ý vung đuôi.

"Lên!" La Phong Vũ mở miệng, giọng nói giống như xuyên thấu không gian, hùng hậu có lực, khó mà tưởng tượng giọng nói như vậy là thốt ra từ trong miệng một nữ tử.

Sở Chước cảm giác được trong thanh âm này ẩn chứa lực lượng nào đó, hần là La Phong Vũ tu luyện một loại phương pháp thần thông.

Tuy nói nhân tộc không phải thượng cổ bách tộc, không thể có được thần thông thần bí, nhưng nhân tộc có thể ở trong cơ duyên xảo hợp mà có được

truyền thừa thần thông nào đó. Sau đó thông qua cố gắng tu luyện, có thể hóa thành sở hữu của mình, chỉ là thần thông không thuần, không tính là quá lợi hại.

Theo giọng nói La Phong Vũ vang lên, buồm giương lên, đón gió biển, tốc độ thuyền cũng trở nên cực nhanh.

"Xuống!" La Phong Vũ lại mở miệng.

Người tu luyện cầm pháp khí trong tay khẽ quát một tiếng, thứ trong tay đó quấy trong nước biển.

Cũng không biết pháp khí này là cái gì, theo chúng nó quấy, địa hình mặt biển vốn đang bình tĩnh dần dần thành một vòng xoáy lớn, mà thuyền thì tiến lên hướng tới vòng xoáy lớn đó. Hấp lực cực đại làm cho thuyền xóc nảy, nếu không có lồng phòng ngự, chỉ sợ thuyền này chịu không nổi hấp lực đáng sợ như vậy.

Kỳ thực chấn động trong thuyền cũng không lớn.

Sở Chúc thân ở trong thuyền, có thể nhìn thấy người tu luyện ở đại sảnh cực kì bình tĩnh, đối với một màn này thấy nhưng không thể trách.

Lúc này, thuyền đã vọt vào trong một vòng xoáy lớn cuồng nộ, sau đó bị vòng xoáy cắn nuốt...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Một Kiếm Quảng Lên Đầu.

Trong khoảng khắc, nước biển lao thẳng đến, tràn đầy trời đất.

Toàn bộ thiên địa bị nước biển nuốt hết, nước biển mãnh liệt bị cách trở ở ngoài rồi chảy xuống dọc theo lồng phòng ngự trên thuyền.

Thuyền lao tới hướng lỗ xoáy quay nhanh, giống như lá rụng bay theo gió, phiêu phiêu荡荡, ở giữa toàn bộ thiên địa, chỉ còn lại có dòng nước biển chảy xiết vô biên vô hạn, phảng phất không có tận cùng.

Mọi người nín thở ngưng thần, nhìn dòng chảy xiết tận cùng.

Thuyền xoay tròn ở trong lỗ xoáy biển, chỉ có người thân ở trong đó, mới biết được hấp lực của lỗ xoáy này có bao nhiêu đáng sợ, nếu lồng phòng ngự trên thuyền cũng không đủ chắc chắn, chỉ sợ ngay cả người cả thuyền đều sẽ bị lỗ cuốn vào trong biển, cuối cùng thuyền vỡ người chết.

Đi đến Thiên Thượng Hải trong khoảng thời gian này, Sở Chúc đã khắc sâu rõ ràng Thiên Thượng Hải ẩn giấu nguy cơ, mặc kệ mặt biển gió êm sóng lặng như thế nào, nếu tiến vào trong biển, thì mạch nước ngầm và lực cản quét vô tận, có thể xé nát một người tu luyện Linh Quang cảnh.

Không biết qua bao lâu, giọng nói của La Phong Vũ vang lên: "Nhắc lên!"

Con thuyền vốn đang xoay tròn ở trong lỗ xoáy đột nhiên phóng vọt lên, lấy xu thế đập bằng sóng gió, xông tới lỗ xoáy rồi dề xuống, phá vỡ sóng biển trùng trùng, thẳng tiến không lùi.

Rào rào một tiếng, thuyền lao ra từ trong nước biển cuộn trào mãnh liệt.

Trời xanh mây trắng xuất hiện một lần nữa, xa xa hải triều bay qua, trên mặt biển là một cảnh gió êm sóng lặng, ôn nhu mà yên tĩnh.

Sở Chúc chớp chớp mắt, nhìn lại bốn phía, phát hiện chung quanh vẫn là một vùng hải vực, chẳng qua cũng là một vùng biển bình thường. Nàng mơ hồ cảm giác được cái gì, theo bản năng ngẩng đầu, thì nhìn thấy trong không trung trên đỉnh đầu treo lơ lửng đại dương màu xanh lam.

Trong nháy mắt rung động đó, không thể thốt thành lời.

Phảng phất còn có thể nhìn thấy nước biển bốn bề sóng dậy trên bầu trời này, từng cơn sóng biển, cơn người giống như đứng chống ngược phía trên Vu Hải Thiên, nước biển treo ngược phía chân trời, tiếp giáp với tận cùng Đại lục, hình thành hình ảnh biển ở trên trời.

Sau khi thuyền chạy ở biển cạn hơn một canh giờ, rốt cuộc cập bến.

Đây là một bến tàu vô cùng phồn hoa, bên cạnh bến tàu dày đặc tàu thuyền đang bỏ neo, có thuyền đang chuẩn bị rời bến, có thuyền vừa đến, trên bến tàu người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

La Phong Vũ đứng ở đầu thuyền, hăng hái, cười vang nói: "Chư vị, thuyền đã cập bến, thỉnh chư vị rời thuyền, hi vọng lần sau chúng ta còn có thể vui vẻ lữ hành cùng nhau."

"Đa tạ La thuyền trưởng." Một đám tu luyện giả ào ào chấp tay với nàng.

Tuy rằng La Phong Vũ thu phí thuyền mắc một chút, nhưng chỉ cần là thuyền của nàng, khi lữ hành ở Thiên Thượng Hải là an toàn nhất, có vài tu luyện giả không thích bị dày vò thì tình nguyện dùng thêm một ít linh thạch, tìm thuyền của nàng đi ra biển.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ theo dòng người rời thuyền.

La Phong Vũ dựa ở đầu thuyền, một tay cầm bầu rượu, không chút để ý uống vào một ngụm, ngẫu nhiên ngửa đầu nhìn phía hải phương trên trời, tư thái phóng khoáng, đáng người xinh đẹp, nhất cử nhất động đều là sức quyến rũ trời sinh.

Khi rất nhiều tu luyện giả đi qua, nhìn không được âm thầm liếc nhìn nàng một.

La Phong Vũ cũng không thêm để ý những ánh mắt đó, nàng là một người tùy ý phóng khoáng đã quen, đồng thời cũng có cái thực lực tiêu sái tùy ý kia. Hàng năm đi tới lui giữa Thiên Thượng Hải và Đại lục, là một người không chịu ngồi yên.

Khi Sở Chúc đi qua, vừa đúng lúc La Phong Vũ nhìn qua, đôi môi đầy đặn cong lên, cười nói: "Tiểu cô nương, nếu cô không chỗ để đi, có hứng thú đến Nhân gian phường chơi đùa không?"

Sở Chúc đặc biệt nhìn chung quanh một chút, phát hiện chung quanh đều là nam người tu luyện, phát hiện trên mặt bọn họ là loại tình cảm hâm mộ, thì biết được La Phong Vũ mời là vô cùng hiếm có. Đối với La Phong Vũ đột nhiên mời mọc, Sở Chúc nghĩ một chút thì hiểu rõ dụng ý của nàng ấy, nàng hé miệng cười, ngại ngừng nói: "La tiên bối mời, vẫn bối sẽ cân nhắc."

Trên mặt La Phong Vũ lộ ra tươi cười mê người, đột nhiên vút cho Sở Chúc một lệnh bài.

Lệnh bài kia thật phổ thông, mặt chính là dấu hiệu Nhân gian phường, sau lưng là ấn ký riêng của La Phong Vũ, không ai có thể bắt chước.

Sau khi Sở Chúc nhận lấy, lại cung kính cúi người thi lễ với La Phong Vũ, về mặt cảm kích.

Mặc kệ nàng có cần hay không, hành động lần này của La Phong Vũ quả thật là xuất phát từ thiện ý, trong lòng nàng vẫn là cảm kích. Tuy rằng trên đường tu luyện thật dễ dàng gặp được người không tốt, nhưng mà dù sao vẫn có thể gặp được rất nhiều người tốt.

Mạnh Thiên Thạch vừa đúng lúc thấy được một màn như vậy, ánh mắt hơi âm u.

Tiền Đông Lai và Phần Bình liếc mắt nhìn nhau một, giống như không có việc gì mà rời thuyền.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ vừa rời thuyền, liền có người đi tới hỏi thăm bọn họ muốn ngồi xe hay không.

Sở Chúc ngẩng đầu nhìn lại, thì nhìn thấy cách đó không xa là hàng loạt xe yêu thú đang chờ ở nơi đó. Yêu thú kéo xe là Tê Vũ thú cấp ba, một loại yêu thú lớn lên giống tê giác, thân có hai cánh, chúng nó vẫn chưa mở ra linh trí, nhưng mà thông minh hơn động vật phổ thông một ít, bị nhân loại huấn luyện thành yêu thú kéo xe, tốc độ cực nhanh.

Một xe hàng hóa do những xe yêu thú này kéo đi.

"Hai vị muốn đi đâu? Sắc trời đã trễ rồi, không bằng đến Nam Hạng thành gần đây nghỉ tạm một đêm rồi lại đi." Chủ xe nhiệt tình nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong, nói với Sở Chúc: "Sở cô nương, không bằng đi Nam Hạng thành nghỉ tạm một đêm rồi lại đi tiếp, lần trước khi ta và sư huynh đến, chính là nghỉ ngơi ở Nam Hạng thành."

Sở Chúc còn chưa có mở miệng, đã thấy huynh Mạnh Thiên Thạch của Mặc Sĩ Thiên Kỳ Sư đi tới.

"Sư đệ, các người đây là muốn đi Nam Hạng thành? Không bằng cùng nhau đi thôi." Mạnh Thiên Thạch vẻ mặt ý cười, dáng vẻ ôn hòa tác phong sư huynh.

Sở Chúc liếc hẩn một, không hề rảnh.

Vì thế một đám người liền ngồi trên xe, đi hướng Nam Hạng thành.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi chung một chiếc xe yêu thú, trong xe không gian không lớn, chỉ đủ hai người ngồi. Còn đám người Mạnh Thiên Thạch và Tiền Đông Lai thì lại ngồi một chiếc xe khác, không ngồi chung một chiếc với bọn họ.

Nếu thực sự ngồi chung một chiếc, cũng không biết khi Mạnh Thiên Thạch đối mặt với Mặc Sĩ Thiên Kỳ, có thể nhịn xuống sát ý hay không.

"Sở cô nương, vừa rồi vì sao La thuyền trưởng đưa lệnh bài cho cô?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò hỏi.

Không chỉ có hẩn, những người trên thuyền cũng vô cùng nghi hoặc, tuy rằng thể lực Nhân gian phường ở đại lục Thiên Thượng Hải so ra thì kém Tuyệt Y lâu, nhưng cũng không sánh nổi Nhân gian phường có Nhân Vương cảnh bậc nhất Cung Ngọa Vân tọa trấn, còn có một Linh Quang cảnh giới bậc nhất La Phong Vũ. Hai cường giả cảnh giới cao nhất đều ở Nhân gian phường, khiến cho thanh danh Nhân gian phường ở đại lục Thiên Thượng Hải cũng

cực vang dội.

Không ít người tu luyện muốn tiến vào Nhân gian phùng, mà Sở Chúc có thể có được lệnh bài do người đệ nhất Linh Quang cảnh La Phong Vũ tự mình đưa tặng, làm cho bọn họ hâm mộ hồng rồi. Có thể khẳng định, có lệnh bài kia, Sở Chúc muốn tiến vào Nhân gian phùng, sẽ rất thuận lợi.

"Huynh quên chuyện Phong Hành Tuyết rồi hả?" Sở Chúc nhắc nhở hắn.

La Phong Vũ biết Sở Chúc đặc biệt nặng với Phong Hành Tuyết, chờ Phong Hành Tuyết về đến đại lục, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ. Hiếm khi gặp được một người có thể khiến cho Phong Hành Tuyết chịu thiệt, tự nhiên La Phong Vũ cực có cảm tình, không đành lòng Sở Chúc cuối cùng bởi vì chuyện này mà bị Tuyết Y lâu đối phó. Hôm nay đây đưa lệnh bài cho nàng, xem như làm cho người khác nhìn.

Tuy rằng hành động lần này của La Phong Vũ chính là muốn đương đầu với Tuyết Y lâu, người Tuyết Y lâu muốn giết, thì nàng ấy cố tình muốn bảo vệ, nhưng đối với Sở Chúc mà nói, coi như là giảm đi chút phiền toái.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bưng tỉnh đại ngộ, vui sướng nói: "Vị La thuyền trưởng này thật sự là người tốt."

Sở Chúc liếc nhìn hắn một, không nói gì thêm.

Rất nhanh thì đến Nam Hạng thành, một người giao hai khối linh thạch làm phí vào thành, thuận lợi tiến vào Nam Hạng thành.

Nam Hạng thành là thành thị ven biển ở giữa Thiên Thượng Hải và Đại lục, mỗi ngày đều có vô số người tu luyện ra ra vào vào, trong thành vô cùng phồn hoa, giả hàng hóa cũng cực đắt. Năm người tìm ở Nam Hạng thành hồi lâu, mới tìm được một nhà khách sạn không có đầy ngập khách nhân.

Tổng cộng cần năm gian thượng phòng, để cho điểm tiểu nhị đưa bữa tối vào trong phòng khách, Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền vui vui về về đi theo Sở Chúc rồi.

Thấy đến một màn như vậy, Mạnh Thiên Thạch lại bắt đầu nổi giận.

Tuy rằng hắn chương mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nhưng tốt xấu gì cũng là đồng môn sư huynh đệ, loại hành vi Mặc Sĩ Thiên Kỳ bám theo nữ nhân, vẫn khiến cho hắn nhìn không vừa mắt.

Sở Chúc có bộ dạng xinh đẹp động lòng người, nhưng tu vi chỉ có Vũ Hóa cảnh, trừ bỏ khuôn mặt ra, thì còn có cái gì có thể xem? Hơn nữa lại lịch bát minh, cũng không biết làm sao sư đệ có thể đột nhiên thông suốt coi trọng nữ nhân, thậm chí làm ra cử chỉ nịnh nọt lấy lòng bực này.

Chờ điểm tiểu nhị đưa tới bữa tối, Sở Chúc để một phù trận cảnh giới ở ngoài cửa, mới để cho bọn Bích Tầm Châu xuất hiện.

Nhìn đến gương mặt Bích Tầm Châu đẹp như thiên tiên, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng kinh hãi.

"Bích công tử, đây là cực phẩm linh đan ngày hôm qua ta luyện." Hắn vội vàng đưa lên linh đan, Bích Tầm Châu và Huyền Uyên đều có.

Huyền Uyên dùng đầu cọ cọ tay Mặc Sĩ Thiên Kỳ, cúi đầu cắn linh đan.

Môi Bích Tầm Châu không có huyết sắc, nhưng mà tinh thần coi như tốt. Hắn nhìn qua Luyện Đan Sư tha thiết ngóng nhìn, nhàn nhạt nói một tiếng cảm ơn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng cao hứng, tuy rằng Bích Tầm Châu lãnh lạnh nhạt đạm không thích để ý người khác, nhưng chỉ cần không chọc tới hắn, hắn chưa bao giờ sẽ có ra tay đã thương người, vốn bởi vì hắn là yêu thú cao cấp mà bận tâm, rốt cuộc cũng buông xuống.

Sau khi ăn qua bữa cơm chiều, Sở Chúc đã đuổi Mặc Sĩ Thiên Kỳ chạy về phòng của hắn.

Không có Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở đây, Sở Chúc và Bích Tầm Châu nói chuyện cũng tùy ý rất nhiều.

"Chủ nhân, kế tiếp cô tính toán làm cái gì?" Bích Tầm Châu hỏi.

Từ Thiên Thượng Hải đến đại lục, Đại lục này cũng không tốt hơn Thiên Thượng Hải được bao nhiêu, huống chi còn có nhân tố Phong Hành Tuyết không ổn định ở đây.

Sở Chúc lấy ra lệnh bài La Phong Vũ đưa cho nàng, tung tung ở trong tay, cười nói: "Ta cảm thấy rất hứng thú đối với Nhân gian phùng, không bằng trong khoảng thời gian ở đại lục Thiên Thượng Hải này, nán lại ở Nhân gian phùng."

Bích Tầm Châu biết được lệnh bài kia là La Phong Vũ thuận tay đưa, thì hiểu được dụng ý của La Phong Vũ, cái này cũng phù hợp yêu cầu của bọn họ.

"Còn Đan Hà Tông bên kia?"

Án theo kế hoạch của bọn họ, vốn là muốn lợi dụng Mặc Sĩ Thiên Kỳ tiến vào Đan Hà Tông, nhưng mà Đan Hà Tông ở đại lục Thiên Thượng Hải xem ra chỉ như là môn phái nhị lưu. Nếu bọn họ không trêu chọc đến Tuyết Y lâu thì còn tốt, một lâu chủ Nhân Vương cảnh của Tuyết Y lâu chết vào trong tay Bích Tầm Châu và A Chiếu, Tuyết Y lâu nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, bọn họ không thể không phòng.

Vạn nhất bởi vì bọn họ làm cho Tuyết Y lâu muốn tiêu diệt Đan Hà Tông, thì đây là lỗi lầm lớn rồi.

"Sẽ không đi Đan Hà Tông, còn phải đề phòng Tuyết Y lâu." Sở Chúc vừa nói, vừa suy tư: "Ngày đó huynh và A Chiêu giết chết lâu chủ Lược Hỏa, tuy rằng Tuyết Y lâu không tìm ra chứng cứ chứng minh có liên quan với chúng ta, nhưng bọn hắn nhất định sẽ hoài nghi tất cả người tu luyện có mặt ở đó, sẽ phái người giám thị, vẫn nên cẩn thận thì hơn."

Bích Tâm Châu gật đầu, hắn cũng đã từng sống ở trong xã hội nhân loại, biết một ít hành vi của nhân loại, cẩn thận chút đúng là không sai.

"Còn có, nghe nói Nhân gian phùng có một thông đạo không gian thông sang Đại lục khác, nếu là thật, có thể mượn thông đạo không gian này dùng đi Đại lục khác." Sở Chúc tiếp tục nói.

Tuy rằng Đại lục giữa Linh thể giới cũng không phong bế giống như Huyền thể giới, nhưng thứ như thông đạo không gian, mặc kệ là bảo vệ hay là thông hành, đều cần hao phí nhân lực vật lực thật lớn, sẽ không dễ dàng khai thông đối với bên ngoài, đây cũng là bảo hộ cho Đại lục. Bằng không nếu một ít Tu Luyện Giả cao cấp mơ ước tài nguyên Đại lục khác, chạy tới đoạt lấy không còn gì, vậy Đại lục bị đoạt lấy có bao nhiêu oan uổng chứ.

Cho nên mỗi một phiên đại lục đều giám thị thông đạo không gian vô cùng nghiêm cẩn, muốn dùng thông đạo không gian đi Đại lục khác, phải được qua được tầng tầng kiểm tra nghiêm ngặt và trả giá vô số linh thạch, lấy bản thân Sở Chúc hiện tại, nàng thật sự hao tổn không được.

Sở Chúc nói xong, tâm tình có chút mất mát: "Cũng không biết những người đó hiện tại thế nào..."

Ngày đó ngồi linh thuyền của Yên Nhã Chính từ Tấn Thiên đại lục đi Tinh Triệu đại lục, giữa đường khi linh thuyền gặp phải không gian loạn lưu, Sở Chúc đoán linh thuyền này nhất định sẽ gặp chuyện không may, cũng không biết người trên linh thuyền sẽ như thế nào.

Đó đều là tinh anh của Tấn Thiên đại lục phái đi tới Linh thể giới, Sở Chúc hi vọng bọn họ đều tốt đẹp, tương lai Tấn Thiên đại lục phát triển, còn phải dựa vào bọn họ.

Mặc dù nói ra chuyện này cũng không thể toàn bộ trách nàng, nhưng mà có quan hệ gián tiếp với nàng, Sở Chúc hi vọng có thể đều tìm ra bọn họ, sau đó tìm một Đại lục xây dựng thế lực của mình, trở thành cầu nối qua lại giữa Tấn Thiên đại lục và Linh thể giới sau này.

Ở Nam Hạng thành yên ổn mà nghỉ ngơi một đêm, hôm sau bọn họ liền trả phòng rồi đi.

Khi rời đi, vẫn là năm người cùng nhau kết bạn mà đi.

Tuy rằng hai bên đều biết giữa Mạnh Thiên Thạch và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã là không chết không ngừng, nhưng ở ngoài mặt tất cả mọi người không biểu hiện ra cái gì, trong lòng là cảm tưởng gì, chỉ có bản thân mới biết được.

"Sur đệ, hiện tại đệ tính toán dẫn Sở cô nương trở về sư môn, hay là đi Nhân gian phùng?" Mạnh Thiên Thạch ra vẻ quan tâm.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tùy ý nói: "Đương nhiên là trở về sư môn! Sư huynh, huynh cũng trở về sư môn sao?"

Mạnh Thiên Thạch cười nói: "Vốn là phải về sư môn, nhưng mà lần này ở Thiên Thượng Hải, Tiền huynh và Phàn huynh tương trợ vài lần, vừa rồi đã đáp ứng Tiền huynh muốn đi Vân Tiên Sơn một chuyến, vậy không đi cùng đệ được rồi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong, cũng không thêm đề ý: "Sư huynh xin cứ tự nhiên, đệ và Sở cô nương đi cùng nhau là được."

Vì thế hai sư huynh đệ liền chia tay ở trong rừng cây nhỏ bên ngoài Nam Hạng thành, hai nhóm người một đông một tây rời đi.

Bởi vì Sở Chúc còn không thể Ngự Kiếm Phi Hành, cho nên Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền đi mua một chiếc xe yêu thú thay đi bộ, quyết định cưỡi xe yêu thú trở về Đan Hà Tông.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi ở chỗ càng xe, hưng trí bừng bừng điều khiển xe.

Sở Chúc ngồi ở trong xe, ngẫu nhiên xóc màn xe lên, cùng nói chuyện với Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở bên ngoài, ở trong mắt người khác, chính là một đôi nam nữ đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt.

Đột nhiên, móng trước Tê Vũ thú kéo xe giờ cao lên, như là nhận được kinh hách gì, sau đó điên cuồng mà chạy tới như điên.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị lắc lư đến độ muốn nôn ra, vừa kéo dây thừng, vừa trấn an Tê Vũ thú điên cuồng.

Mắt thấy Tê Vũ thú sẽ lao tới một chỗ vách đá, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đành phải nói cho Sở Chúc một tiếng, hai người trực tiếp bỏ xe, nhảy đến giữa khóm cây ở bên cạnh, trở mắt nhìn Tê Vũ thú va chạm vào vách núi bỏ mình.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ khổ sở đến độ muốn khóc, chán nản nói: "Sở cô nương, không có xe, chúng ta chỉ có thể đi bộ."

Sở Chúc nhìn yêu thú va vào vách núi mà chết, đột nhiên hung bạo lên, một tay đẩy Mặc Sĩ Thiên Kỳ ra, một tay nắm lấy trọng kiếm, đỡ một kích từ trên trời giáng xuống.

Đinh một tiếng, vũ khí của đối phương gãy lìa thành hai.

Người đánh lên ồ lên một tiếng, kinh ngạc nhìn trọng kiếm trong tay Sở Chúc, lập tức trong mắt liền lộ ra thần sắc tham lam, không nói hai lời lại đánh tới.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị ngã lên trên bụi cỏ bên cạnh, lập tức liền đứng lên, phi phi phi phun ra một miệng cỏ vụn, nhìn người áo đen đang triển đấu với Sở Chúc.

Ngồi chung với hắn ở nơi đó còn có A Chiêu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn nó, hỏi: "A Chiêu lão đại, ngươi không lo lắng sao?"

A Chiêu liếc nhìn hắn một, trong mắt là miệt thị trần trụi, loại tiểu tốt không lên được mặt bàn này, sáng quắc nhà nó căn bản không để vào mắt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ gần đây thường giao tiếp với nó, làm sao không nhìn ra yêu thú đại gia khinh bỉ, nhin không được sờ sờ cái mũi, đột nhiên kêu lên với người đang chiến đấu với Sở Chúc: "Sur huynh, huynh cứ hận ta như vậy, hận đến muốn giết chết ta sao?"

Người áo đen đang bị Sở Chúc áp sát dưới chân lão đảo một, sau đó đã bị đối phương đập một kiếm ở trên đầu.

Mạnh Thiên Thạch cũng ném được khô bức bị trọng kiếm vỡ đầu của Phong Hành Tuyệt, trong nháy mắt đó, nội tâm của hắn là sụp đổ.

Không phải nói là Vũ Hóa cảnh sao? Vì sao tiểu cô nương Vũ Hóa cảnh có thể áp sát cuồng đánh hắn một Linh Quang cảnh tầng năm hả? Đây căn bản không bình thường!

Mạnh Thiên Thạch không có biện pháp, đành phải vội vàng đưa tin cho Tiền Đông Lai, Phàn Bình ẩn núp ở gần đó, để cho bọn họ nhanh chóng đi tới trợ giúp.

Vô luận như thế nào, hôm nay nhất định phải chém giết hai người này hơn thế!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: A Chiêu Giả Heo Ăn Cọp.

Nhận được tin tức Phàn Bình và Tiền Đông Lai liền đến rất nhanh.

Trên thực tế, ám sát lúc này đây, còn muốn tùy ý hơn lần trước khi ở Thiên Thượng Hải.

Dù sao lúc ấy bọn họ là ở trên thuyền, trên thuyền có đông đảo người tu luyện, tuy nói không có đồng môn Đan Hà Tông, nhưng đều là người tu luyện cùng một đại lục, ít nhiều có chút quen biết. Nếu để cho bọn họ biết đồng môn sư huynh đệ tàn sát lẫn nhau, đối với thanh danh của Mạnh Thiên Thạch cũng không tốt, nếu như truyền đến sư môn, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Cho nên lúc ấy khi Mạnh Thiên Thạch quyết định trừ khử Mặc Sĩ Thiên Kỳ, là trải qua một phen tỉ mỉ sắp đặt.

Lần này là ở đất liền, chỉ có hai người Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc, vậy thuận tiện hơn rất nhiều. Cứ nghĩ muốn lặng yên không một tiếng động chém giết một người, chỉ cần thao tác thích đáng, ai biết Mặc Sĩ Thiên Kỳ là chết như thế nào? Dù sao khi người tu luyện hành tẩu ở bên ngoài, thường xuyên gặp phải rất nhiều nguy hiểm, lặng yên không một tiếng động chết ở bên ngoài có rất nhiều ví dụ, không cần truy cứu đến cùng.

Hơn nữa bọn họ đều thấy rằng, hai người Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc, một người là luyện đan sư gà còi nhưng lại uống phí thực lực không đủ để xứng với tu vi Không Minh cảnh. Một người chính là thiếu nữ Vũ Hóa cảnh tầng chín, kém một cảnh giới, căn bản là không phải là đối thủ của bọn họ, đặc biệt một mình Mạnh Thiên Thạch cũng đủ để chém giết bọn hắn.

Lần này sau khi tách ra, Mạnh Thiên Thạch liền quyết định trừ khử Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở trên đường.

Còn Sở Chúc, chẳng qua là nhân tiện, ai kêu nàng có mắt không trông, thế nhưng ngu xuẩn cứu Mặc Sĩ Thiên Kỳ làm chi, thậm chí còn kết bạn cùng với hắn cùng trở lại đại lục, nếu như đã chết, cũng là Mặc Sĩ Thiên Kỳ liên lụy, chẳng trách ai.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn luôn là một tâm bệnh trong lòng Mạnh Thiên Thạch, nhiều năm như vậy, hắn nhin lại hắn, vẫn không thể chịu đựng được sự phụ coi trọng Mặc Sĩ Thiên Kỳ, cái gì cũng tăng cường hắn, khiến cho đệ tử khác đều cảm thấy, sự phụ quá mức bất công, giống như chỉ có Mặc Sĩ Thiên Kỳ là đệ tử, những người khác đều là nhặt được.

Giữa người và người, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy đây?

Dưới đủ loại áp lực, trong lòng Mạnh Thiên Thạch đã vận vẹo, tự tay trừ khử Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã biến thành tâm ma của Mạnh Thiên Thạch.

Nếu như không có Mặc Sĩ Thiên Kỳ, lấy tư chất của hắn, tất nhiên có thể thành là tồn tại quan trọng nhất trong lòng sư phụ.

Nhưng ai biết, bọn họ nghĩ rất tốt, lại không nghĩ rằng, Sở Chúc ở trong mắt bọn họ không là gì cũng là một chân nhân không lộ tướng.

Đội khi Tiền Đông Lai và Phàn Bình chạy tới, bọn họ phát hiện Mạnh Thiên Thạch đã bị té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, máu chảy đầy mặt, có chút ghê người, không biết sống chết.

Một nữ tử cầm trọng kiếm trong tay đứng bên cạnh Mạnh Thiên Thạch, Mặc Sĩ Thiên Kỳ thì lại ngồi xôm ở trong bụi cây cách đó không xa nhìn bọn họ.

Biểu tình có chút ý vị sâu xa.

Một màn này, thật sự là làm cho bọn họ cực chịu kích thích.

Nếu nói Mặc Sĩ Thiên Kỳ là luyện đan sư Không Minh cảnh chế phục Mạnh Thiên Thạch bọn họ còn tin tưởng một ít, nhưng một người tu luyện Vũ Hóa cảnh, làm sao có thể? Tuy rằng Mạnh Thiên Thạch là luyện đan sư, nhưng mấy năm nay hắn bởi vì Mặc Sĩ Thiên Kỳ, ngược lại chú trọng tu luyện, thực lực cũng không thấp, so với luyện đan sư khác thì lợi hại hơn một ít, đều không phải là là một người tu luyện Vũ Hóa cảnh có thể đối địch.

Phàn Bình là người tính tình nóng nảy, nhìn thấy một màn này, khoe mắt muốn nứt ra, không nói hai lời, lấy ra một đôi búa lớn rồi bỏ tới hướng Sở Chúc.

Sở Chúc không chút hoang mang giờ kiếm đón đỡ công kích của hắn, thoáng dùng sức, trở bàn tay dễ dàng đánh ra một kiếm, Phàn Bình thế nhưng bởi vì vậy mà lui về phía sau vài bước mới đứng vững.

Thừa dịp Phàn Bình lui về phía sau, Sở Chúc hai tay cầm kiếm, nhảy lên, quăng trọng kiếm tới trước mặt Phàn Bình.

Đây là tiết tấu muốn đánh mặt đó!

Phàn Bình cuống quýt tránh đi, hiềm hiềm tránh được không có bị một kiếm đánh ở trên mặt.

Tiền Đông Lai ở bên cạnh đang xem cuộc chiến mắt lộ ra kinh ngạc.

Vũ khí của Phàn Bình tuy là búa lớn, nhưng bình thường lại chú trọng rèn luyện thân thể, là một người thể tu, lực lớn vô cùng, một đôi búa lớn bị hắn vung múa được uy vũ sinh phong, ở trên mặt khí lực, cực ít có người có thể ngăn cản. Nhưng mà tiểu cô nương này thoát nhìn thon nhỏ yếu đuối, lại thoải mái vung một kiếm đã bài trừ công kích của hắn, có thể thấy được lực cánh tay cũng kinh người.

Bên kia Phàn Bình sau vài lần đỡ công kích của Sở Chúc, hai mắt đã tỏa sáng, kinh ngạc qua đi, thì mặt lộ vẻ hưng phấn, vung búa lớn, lại phát động công kích tới Sở Chúc.

Sở Chúc không chút hoang mang tiếp chiêu như cũ, mỗi một lần trọng kiếm và búa lớn chạm vào nhau, tia lửa bắn ra bốn phía, chỉ trong chớp lát, trên búa lớn đó thế nhưng xuất hiện vài cái lỗ hồng.

"Kiếm thật sắc bén!"

Phàn Bình sợ hãi thán phục một tiếng, nhìn Toái Tinh kiếm trên tay Sở Chúc, trong mắt lộ ra vài phần cuồng nhiệt.

Hắn muốn thanh kiếm này.

Búa lớn của Phàn Bình là linh khí cấp năm, là dùng một loại địa tinh làm bằng sắt cứng rắn tạo ra, cực kì sắc bén. Nhưng búa lớn của hắn ở trước hàn quang trầm tĩnh của thân kiếm Toái Tinh, lại giống như phàm vật bằng sắt phổ thông chế tạo, lại càng làm nổi bật lên Toái Tinh kiếm cực kì bất phàm.

Mặc dù không hiểu trọng kiếm này dùng cái tài liệu gì để rèn ra, nhưng vẫn nhìn ra nó bất phàm, hơn nữa thoát nhìn cũng không giống như là vũ khí bản mạng của Sở Chúc, tự nhiên làm cho người ta thấy cái mình thích mà thêm.

Phàn Bình hét lớn một tiếng, dùng một loại tốc độ không hợp với thể trạng cường tráng của hắn xông lên, hai chân bước đi trên mặt đất tạo thành một đám dấu chân, một đám khói bụi nổi lên cuộn cuộn, công kích này càng phát ra sắc bén. Rốt cuộc khi Sở Chúc bị hắn vung hai lưỡi búa đến, chấn động lui về phía sau vài bước.

Nhưng mà Tiền Đông Lai đang xem cuộc chiến thần sắc lại ngưng trọng vài phần, dĩ nhiên nhìn ra, Phàn Bình phải thua.

Phàn Bình là cảnh giới Không Minh cảnh tầng sáu, bởi vì lực vô cùng lớn, thậm chí có thể khiêu chiến vượt bậc người tu luyện Không Minh cảnh tầng chín. Theo lý thuyết đối phó một người tu luyện Vũ Hóa cảnh tầng chín, có thể dễ dàng có được thắng lợi kiểu nghiền áp.

Nhưng hiện tại, Phàn Bình lại lâm vào bên trong khổ chiến, ngược lại tiết tấu của đôi phương thập phần vững vàng như cũ, cho dù lui về phía sau, cũng chỉ là kế hoãn binh.

Đột nhiên Tiền Đông Lai động thủ.

Đồng thời Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang xem cuộc chiến lập tức phản ứng kịp, liền muốn ra tay, đột nhiên bị một móng vuốt của A Chiêu cào trở về.

"A Chiêu lão đại, ta muốn đi giúp Sở cô nương..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút ủy khuất.

A Chiêu khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn một, gà còi như vậy, tin tưởng là đi giúp Sở Chúc mà không phải liên lụy nàng?

A Chiêu không để ý đến hắn, đứng im ở nơi đó như cũ, nhìn chăm chăm Tiền Đông Lai.

Tuy rằng Sở Chúc và Phiên Bình quần đấu, nhưng vẫn luôn chú ý Tiền Đông Lai, phát hiện hắn động thủ, nàng trước tiên là khom người tránh thoát Hỏa Viêm phù Tiền Đông Lai dùng làm ám khí đánh lên, cũng dựa thể nhảy lên, sau đó hai chân đá tới hướng Phiên Bình.

Chỉ trong mấy hơi thở, liền đá ra trên trăm cái.

Phiên Bình khép hai tay lại, cản trở Sở Chúc công kích đá tới đầu mình, cảm giác được chỗ hai tay bị đá ầm ầm bị đau, khí lực của nữ nhân này cũng thật không nhỏ.

"Tiền huynh, không cần ngại tới giúp ta, ta nhất định có thể thu thập con quỷ nhỏ này! Đến lúc đó, kiếm của ả chính là của ta!" Phiên Bình vừa cản trở Sở Chúc công kích, vừa rút ra thời gian trả lời, lại giờ búa lớn lên đánh tới Sở Chúc.

Làm sao Tiền Đông Lai sẽ nghe hắn, lại để cho hắn một mình đối phó, thì phải bước lên vết xe đổ của Mạnh Thiên Thạch.

Nữ nhân này cũng không đơn giản, tu vi nhìn như Vũ Hóa cảnh, nhưng thực lực còn muốn cao hơn Không Minh cảnh, hơn nữa ra chiêu thành thạo lão luyện, rõ ràng chính là người có kinh nghiệm chiến đấu.

Trừ phi, nữ nhân này chỉ dùng thủ đoạn gì để che giấu tu vi, tu vi cũng không phải là Vũ Hóa cảnh.

Nghĩ xong, Tiền Đông Lai vội vàng nhắc nhở: "Phiên huynh, nàng cũng không phải là tu vi Vũ Hóa cảnh, chúng ta đều bị nàng lừa."

Phiên Bình đầu tiên là giật mình, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt nhìn về phía Sở Chúc mang theo vài phần lạnh ý, hừ giọng nói: "Thì ra là hạng người giấu đầu lộ đuôi của bọn đạo chích, người ngay cả tu vi chân thật cũng không dám lộ ra, có thể thấy được nữ nhân này không phải là thứ gì tốt."

Dứt lời, không còn thương tiếc nhỏ yếu nữa, ra chiêu ác liệt ngoan độc hơn.

Sở Chúc nhìn không được nở nụ cười, trong mắt cũng không có ý cười, giễu cợt nói: "Ta có phải tu vi Vũ Hóa cảnh hay không, ăn gạo nhà các ngươi sao? Đánh không lại thì cứ việc nói thẳng, cần gì tìm lý do cho mình? Không nói đến các ngươi vô cớ chém giết chúng ta, chẳng lẽ chính là hạng người quang minh lỗi lạc?"

Lời này quả thực chọc giận, không chỉ có Phiên Bình giận tím mặt, ngay cả Tiền Đông Lai cũng giận dữ.

Khi nào thì bọn họ bị cái nữ nhân như vậy châm chọc chứ?

Tiền Đông Lai cười lạnh nói: "Dong dài nhiều với nàng như vậy làm chi? Phiên huynh, trực tiếp giết nàng là được."

Phiên Bình đáp ứng một tiếng, ý vào thân cao, búa lớn nện xuống hướng đỉnh đầu của Sở Chúc.

Sở Chúc nghiêng thân thể một, trọng kiếm điểm xuống đất, đồng thời một cước đá hướng đầu gối của hắn. Nàng đá một đá này là dùng mười thành khí lực, chỉ nghe được tiếng răng rắc vang lên, xương đùi Phiên Bình thế nhưng liên tiếp bị một cước này đá gãy, chỉ có thể quỳ gối xuống.

Lúc này, Sở Chúc lại nhảy lên, hai tay cầm kiếm, một kiếm đập tới ót của hắn.

Khi nhìn thấy Sở Chúc đá hướng đầu gối Phiên Bình, Tiền Đông Lai liền biết phải gặp chuyện không may, vội vàng đi qua cứu viện.

Chỉ tiếc, hắn còn chưa tới được, đột nhiên phía trước có cái bóng đen xẹt qua, còn chưa thấy rõ ràng là cái gì, chỉ cảm thấy trán đau xót, thân thể đã không chế không được mà bay lên cao cao, lại nặng nề đập xuống mặt đất, phát ra một tiếng bình trầm đục.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi xổm ở trên bụi cây, ngơ ngác nhìn con yêu thú nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh.

Nếu không phải hắn nhìn chăm chăm vào Tiền Đông Lai phòng ngừa hắn ta ra tay, cũng sẽ không nhìn thấy được một màn hắn ta bị một con tiểu yêu thú chỉ một móng vuốt thì đá bay.

Quả thực muốn lên trời mà, lão đại của ta!

Tốc độ này, lực lượng này, quá dứt khoát!

Lại nhìn A Chiêu ở bên cạnh bình tĩnh ngồi ở đây vẩy đuôi như cũ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại ý thức được đây căn bản là không phải một yêu thú cấp thấp, trực giác của hắn là đúng, may mắn mình không có luẩn quẩn trong lòng mà đi chọc nó, ngược lại có nhiều lấy lòng.

Nhìn Tiễn Đông Lai té ngã nằm trên mặt đất không dậy nổi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút đồng tình hẳn ta.

Một con yêu thú già heo ăn hổ như vậy, thời điểm chiến đấu ai sẽ chú ý nó chứ? Đây cũng là nguyên nhân Tiễn Đông Lai thất thủ.

Ở khi A Chiêu ra tay, Sở Chúc cũng quăng mấy kiếm đi qua, đập Phàn Bình hôn mê.

Giải quyết Phàn Bình xong, Sở Chúc không khách khí đập Tiễn Đông Lai bị một móng vuốt của A Chiêu biến thành nửa chết nửa sống thêm mấy kiếm cho ngắt đi, để cho hắn cùng làm bạn với đám người Mạnh Thiên Thạch.

Giải quyết ba người này xong, Sở Chúc thu kiếm mà đứng đó, trên trán hơi hơi thấm mồ hôi, hô hấp coi như vững vàng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt kích động nhìn nàng, ghen một lúc lâu, mới nói: "Sở cô nương, cô thật lợi hại!"

Ánh mắt Sở Chúc vốn có chút lạnh lùng dần dần khôi phục long lanh trong suốt, mỉm cười với hắn, thu hồi Toái Tinh kiếm vào nhẫn không gian, sau đó đi qua, không khách khí lấy nhẫn không gian của ba người Mạnh Thiên Thạch.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn động tác thuần thục của nàng, có chút cứng đờ.

Ừm, đây coi như là một loại biến tướng đen ăn đen, đã bọn họ dám đến chọc nàng, thì không nên trách nàng thu một ít chiến lợi phẩm.

Ba người bị trọng kiếm Sở Chúc đánh ngắt, tạm thời chưa tỉnh lại, Sở Chúc hỏi: "Muốn giết bọn hắn không?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đầu tiên là hoảng sợ, sau đó có chút rối rắm, sau một lúc lâu mới nói: "Ta muốn hỏi sư huynh một ít vấn đề."

Sở Chúc gật đầu, đối với quyết định của hắn không nói cái gì, để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ trói đám người Mạnh Thiên Thạch lại với nhau thành bánh chưng, quăng bọn họ đến địa phương Tê Vũ thú đám đầu chết, rồi mới lấy ra bình chứa Hủ Xuân Hoa, mở nắp ra, đặt tới cái mũi của Mạnh Thiên Thạch.

Công hiệu của Hủ Xuân Hoa, có thể huân người ta chết thành sống.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ là người có cái mũi linh mẫn, không hề có điểm báo mà ngửi được hương vị Hủ Xuân Hoa, kêu thảm một tiếng ngã xuống đất không dậy nổi.

Sở Chúc: "... ..."

Mạnh Thiên Thạch cũng bị Hủ Xuân Hoa huân tỉnh.

Khi tỉnh lại, đầu óc choáng váng choáng váng nặng nề, hương vị hiếm thấy đó, chỉ cảm thấy thân giống như đang ở trong địa ngục, hận không thể hôn mê đi. Nhưng mà hắn không có cơ hội ngắt xiu, tuy rằng hương vị Hủ Xuân Hoa là hiếm thấy, nhưng nó vốn có công hiệu tỉnh táo tinh thần, tỉnh người, căn bản không thể ở khi ngửi được hương vị này thì hôn mê đi.

Đây cũng là nguyên nhân Hủ Xuân Hoa được gọi là kỳ hoa, tuy rằng chỉ là linh thảo cấp ba, nhưng bởi vì mùi hôi thối mà khiến cho người ta hận không thể tiêu diệt sự sống.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm cái mũi, quả thực không thể tin Sở Chúc cô nương xinh đẹp khả ái như vậy, thế nhưng thu thập cái thứ này.

Thật sự là rất phá vỡ hạn cuối.

Thấy Mạnh Thiên Thạch tỉnh lại, Sở Chúc giống như không có việc gì cắt Hủ Xuân Hoa đi, đợi mùi hôi thối trong không khí tán đi rồi, mới thu hồi linh quang hộ thể, như thể trên người nàng sẽ không sẽ để lại mùi của Hủ Xuân Hoa.

Từ khi Hủ Xuân Hoa xuất hiện, A Chiêu cũng đã chạy xa lúc này nhảy đến trên vai nàng một lần nữa.

Thần sắc Mặc Sĩ Thiên Kỳ phức tạp nhìn Mạnh Thiên Kỳ, nói: "Sư huynh, huynh thật sự hận ta như vậy?"

Mạnh Thiên Thạch nhìn đến khuôn mặt này, ánh mắt đỏ lên, huyết thái dương đập thành thịch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu không hận ngươi, vì sao sẽ ba phen mấy bận thiết kế giết ngươi? Thật giận vận khí của ngươi luôn luôn tốt đến thần kỳ, cuối cùng liên tục hóa nguy thành an."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ rũ mắt: "Vì sao huynh hận ta?"

"Vì sao?" Mạnh Thiên Thạch cổ quái cười rộ lên: "Nguyên nhân hận ngươi hơn, không chỉ có sư phụ bất công, còn có Đan Hà Tông. Dựa vào cái gì sư phụ lại cho rằng chỉ có ngươi mới có thể chống đỡ Đan Hà Tông, mà chúng ta không thể? Nếu không có ngươi, Đan Hà Tông sẽ là của ta! Ta mới là đệ tử sư phụ cực kỳ vừa ý, từ sau khi ngươi đến, thì ngươi đã thay thế hết thảy của ta..."

Mạnh Thiên Thạch càng nói càng kích động, ánh mắt đỏ lên giống nhau muốn nhỏ từng giọt máu, oán độc trừng trừng nhìn hắn: "Vì sao không thể giết chết ngươi đây?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Cho nên, trước kia ở sư môn, mấy lần ta gặp được nguy hiểm, cũng là sư huynh ngươi làm?"

"Đúng, là ta." Mạnh Thiên Thạch trả lời thật sự sáng khoái.

"Phụ mẫu ta chết..."

"Tuy không phải ta làm, nhưng bọn họ đã chết cũng là ta ở sau lưng thúc đẩy." Mạnh Thiên Thạch nhếch miệng cười rộ lên: "Ngươi không biết mình ở Đan Hà Tông có bao nhiêu làm cho người ta chán ghét, cũng nhiều người chán ghét ngươi. Bọn họ nghĩ muốn trừ khử ngươi, nhưng dù sao vận may của ngươi không chết được, cho nên bọn họ liền quyết định ra tay với phụ mẫu của ngươi. Phụ mẫu của ngươi chết, kỳ thực cũng không phải ngoài ý muốn, là chúng ta an bài..."

Mạnh Thiên Thạch nói còn chưa xong, thì nhìn thấy kiếm sắc đâm thủng xuyên qua trước ngực.

Hắn ta ngơ ngác cúi đầu nhìn một lát, lại nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ cầm lấy kiếm, mặt không chút thay đổi, đầy mặt không tưởng tượng nổi, thẳng cho đến khi tắt thở bỏ mình.

Chắc chắn, hắn chưa bao giờ tin tưởng, Mặc Sĩ Thiên Kỳ sẽ thật sự giết hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi ở trước mặt hắn, thật lâu không đứng dậy.

Sở Chước đứng ở một bên, nhìn gương mặt không có biểu tình gì của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, cảm thấy loại thời điểm này, hắn giống như có chút bóng dáng luyện đan sư biến thái đời trước.

Quả nhiên một người có thể từ ngọc bạch ngọt tiến hóa thành biến thái, chưa bao giờ là không có nguyên nhân.

Sau một lúc lâu, Sở Chước an ủi nói: "Hắn ta đã tính kế giết chết phụ mẫu của huynh, vậy hiện tại huynh giết chết hắn, coi như là báo thù cho bọn họ."

Rốt cuộc thần sắc Mặc Sĩ Thiên Kỳ chuyển động.

Hắn dùng lực lau mặt một phen, cúi đầu nói: "Kỳ thực ta đã sớm hoài nghi, phụ mẫu của ta đưa ta đến Đan Hà Tông đến năm thứ năm thì ngoài ý muốn mất đi, bọn họ bị chết rất thảm, thi cốt không còn, nghe nói là bị dã thú ăn luôn... Bọn họ đối với ta rất tốt, tuy rằng chỉ là người thường, nhưng ta nghĩ chờ khi ta có năng lực, ta muốn luyện ra Duyên Thọ đan tốt nhất, kéo dài tuổi thọ cho bọn họ. Nào biết đâu, ta vừa mới trở thành luyện đan sư cấp ba, thì bọn họ đã chết ngoài ý muốn."

"Lúc ấy ta cũng tưởng ngoài ý muốn, nhưng mà sau đó lại phát hiện cũng không phải... Tuy rằng ta không muốn tin tưởng, nhưng ta không tìm ra chứng cứ, hơn nữa sư phụ quả thật quá mức thiên vị ta, khiến cho sư huynh đệ khác bất mãn. Ta cho là bọn họ chỉ là bất mãn thôi, về sau chờ ta trở thành luyện đan sư cao cấp, ta sẽ gánh lên trách nhiệm sư môn, cũng sẽ chỉ cho bọn họ. Nào biết ta thường xuyên gặp được nguy hiểm, mặc dù có thể hóa nguy thành an, nhưng quả thực cũng nghĩ mà sợ, đành phải lựa chọn không hề rời khỏi sơn môn, một lòng vui đầu luyện đan..."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Phong Hành Tuyệt Gặp Chuyện Không May.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, Sở Chước đứng ở một bên nghe, không có ngắt lời.

Thẳng đến khi nói xong miệng đắng lưỡi khô, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới dừng lại.

Rốt cuộc hắn đứng lên, có chút ngượng ngùng nói: "Thật có lỗi, để cô nghe được nhiều chuyện nhảm chán như vậy. Đồng thời, cũng cảm ơn cô, nếu không có cô, có lẽ lần này ở Thiên Thượng Hải, ta thật sự đã chết..."

Sở Chước mỉm cười: "Chẳng qua là tiện tay mà thôi, huống hồ không có ta, huynh cũng sẽ không có chuyện."

Sở Chước nói lời này ngược lại không phải khiêm tốn, mà là căn cứ ký ức đời trước và đời này gặp được Mặc Sĩ Thiên Kỳ sau đó chứng kiến mà đưa ra kết luận. Nàng phát hiện trên người Mặc Sĩ Thiên Kỳ có một loại vận khí cực kì quý dị, giống như trời sinh chính là người nhận sủng ái trên trời, vận khí ngươi ta tốt, bên trong tuyệt cảnh cuối cùng có thể biến nguy thành an.

Cho nên, đời trước hắn không có gặp được mình, cũng có thể đi đến độ cao kia, nhiều nhất cũng chỉ là chịu chút khổ.

Mà đời này, bởi vì nàng lưu lạc đến Thiên Thượng Hải đại lục, trong lúc vô tình nhúng tay, khiến cho hắn không có chịu nhiều khổ như vậy.

Tuy rằng Sở Chước nói thế, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn vô cùng cảm kích nàng và mấy con yêu thú Bích Tầm Châu, nghiễm nhiên coi bọn họ trở thành người một nhà.

Kế tiếp, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đào cái hố ngay tại chỗ, chôn Mạnh Thiên Thạch và con Tê Vũ thú dụng vách tường mà chết với nhau.

Nhìn đến Tê Vũ thú chi vì bọn họ mà uống mạng, hẳn còn có chút tội nghiệp nó.

Đối với loại này hành vi của hắn, Sở Chúc có chút 囧, không nghĩ tới sau khi Mạnh Thiên Thạch qua đời, sẽ chôn cùng một chỗ với một con yêu thú. Mặc Sĩ Thiên Kỳ hành động này thoạt nhìn không chút đề ý, giống như chính là tùy tính, nhưng hết sức hân hoan. Không biết nếu Mạnh Thiên Thạch biết được, có thể còn đang sống mà tức chết hay không.

Sau khi chôn Mạnh Thiên Thạch, thì phải giải quyết Phàn Bình và Tiền Đông Lai.

Lúc này hai người còn đang trong hôn mê, cả mặt là máu, có thể thấy được khi Sở Chúc đập trọng kiếm bọn họ, không có một chút lưu tình. Mặc Sĩ Thiên Kỳ xem xét liếc mắt cái trán bọn họ một, nhìn không được sờ sờ đầu của mình, âm thầm quyết định, về sau nhất định không cần chọc tới Sở Chúc, hẳn cũng không muốn bị trọng kiếm đó đập một phát lên trên đầu.

Ngắm lại liền sợ hãi.

"Quên đi, giết đi." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói.

Sở Chúc liếc hắn một, phát hiện biểu tình cực kì bình thản, không có tâm địa thánh phụ trách trời thương dân gì, làm cho nàng thực có chút ngoài ý muốn. Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn luôn biểu hiện ra ngoài là thuần khiết và cảm tính, làm cho nàng tưởng hắn có điểm thánh phụ tình kết, sẽ không tùy ý giết người.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhếch miệng cười với nàng: "Nếu là người nên chết, vậy thì chết đi, nếu hôm nay ta không giết bọn hắn, về sau thì đến phiên bọn họ tới giết ta." Sau đó hắn sờ sờ cái mũi, có chút tự giễu nói: "Trước kia từng có người âm thầm xuống tay giết ta, dù ta may mắn tránh được, có lòng buông tha đối phương. Nào biết khi trở lại sư môn, lại cần ngược lại ta một ngụm, nếu không phải ta có vận khí tốt, sư phụ lại thiên vị ta, chỉ sợ cuối cùng ta đã bị phế bỏ khí mạch trực xuất sư môn."

Bắt đầu từ khi đó, Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền hiểu rõ rằng tâm đồng tình phải dành cho người thích hợp, có vài người trời sinh đã không cần.

Hôm nay hắn giết Mạnh Thiên Thạch, Sở Chúc lại thu thập Phàn Bình và Tiền Đông Lai một trận, lúc này thù đã kết xuống, vì phòng vạn nhất, giết là tốt nhất. Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không muốn ngày sau bị bọn họ bị cần ngược lại một, mang đến vô tận phiền toái.

Sở Chúc nghe xong, có điểm hiểu rõ rằng nguyên tắc xử sự của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, không hồng бет như trong tưởng tượng.

Kế tiếp, bọn họ thừa dịp Phàn Bình và Tiền Đông Lai đang hôn mê, kết thúc tính mạng của bọn họ, đồng thời cũng tìm một địa phương chôn thì thể bọn họ, xóa sạch dấu vết tại hiện trường.

Sau khi kiểm tra không có sơ sót gì, mới rời khỏi.

Ngày kế tiếp, tinh thần Mặc Sĩ Thiên Kỳ không tốt lắm, cả người có vẻ có chút mệt mỏi.

Sở Chúc ngồi ở trong xe, cũng không đi khuyên bảo hắn, nên như thế nào thì như thế đó.

Nhưng mà vài ngày sau, tinh thần Mặc Sĩ Thiên Kỳ tốt lên rất nhanh, truy cứu nguyên nhân, là bị A Chiếu đánh. Dùng lời nói của Bích Tâm Châu mà nói, có vài người trời sinh chính là đáng đánh đòn, đánh một chút thì chuyện phiền lòng gì cũng không còn.

Sở Chúc: "... ..."

Nàng cảm thấy Bích Tâm Châu hẳn là khó chịu lúc trước mình bị đánh đến chân đầu què, cũng không thể phản kháng, ai kêu hắn đánh không lại A Chiếu. Cho nên hiện tại nhìn thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị đánh, cùng với Huyền Uyên đồng thời âm thầm dễ chịu, nói ra lời nói tựa như nói mát.

Tinh thần Mặc Sĩ Thiên Kỳ sau khi biến tốt, thì bắt đầu nghiên cứu luyện đan thuật, mỗi ngày đều phải kiểm kê linh thảo lần này hắn có được ở Thiên Thượng Hải một lần, nhìn đến số lượng linh thảo trong nhãn không gian, thì cười tủm tỉm.

Như thế được một tháng, rốt cuộc đến Đan Hà Tông.

Sở Chúc được Mặc Sĩ Thiên Kỳ mời đến Đan Hà Tông làm khách, lấy thân phận ân nhân cứu mạng của hắn.

Đan Hà Tông là một tông môn nhị lưu ở đại lục Thiên Thượng Hải, so lên trên thì không đủ, so với dưới thì có dư.

Nhưng mà theo Sở Chúc, quy mô Đan Hà Tông đã có thể đánh đồng với đại tông môn Huyền thế giới. Chỉ là đại lục ở Linh thế giới tài nguyên càng phong phú, nhân tài xuất hiện lớp lớp, thực lực các thế lực càng thêm cường thịnh, một khi so sánh Đan Hà Tông cùng với bọn họ, thì phẩm cấp không quan trọng, trở thành một tông môn nhị lưu cũng không đáng để mắt.

Đan Hà Tông xây dựng ở trong một thung lũng chỗ địa thế rộng rãi bao la, thung lũng này linh khí dư thừa, nguồn nước phong phú, còn có một khe suối

trong veo ẩn chứa linh khí, có thể dùng để tưới linh thảo.

Đây đúng là nguyên nhân lúc trước khi Đan Hà Tông chọn chỗ này thành lập tông môn, khí hậu và thổ nhưỡng trong sơn cốc thích hợp gieo trồng linh thảo.

Kiến trúc tông môn xây quay chung quanh chu vi thế núi thung lũng, trên không sơn cốc có mấy cây cầu vượt đi ngang qua phía chân trời, cùng nối liền kiến trúc bốn phía thung lũng. Phía dưới cầu vượt là từng khối linh điền chỉnh tề, mỗi ngày đều có vô số đệ tử Đan Hà Tông lao động thủ công ở trong đó, trên linh điền đều có trồng đủ các loại linh thảo, mọc cực kì khả quan.

Sở Chúc đi theo Mặc Sĩ Thiên Kỳ tiến vào Đan Hà Tông, một đường đi tới, gặp được rất nhiều đệ tử Đan Hà Tông, đều chào hỏi với Mặc Sĩ Thiên Kỳ, miệng gọi "Su thúc" hoặc "Su tổ".

Mặc Sĩ Thiên Kỳ là đệ tử thân truyền nhỏ nhất của chương môn Khâu Vạn Đan Đan Hà Tông, tuy rằng tuổi không lớn, nhưng bởi vì hắn đã là luyện đan sư cấp sáu, bối phận lại cao hơn đệ tử khác.

Trừ bỏ đệ tử bối phận thấp ra, cũng gặp được vài đệ tử ngang hàng.

"Tiểu sư đệ, đệ đã về rồi." Vài nam nữ trẻ tuổi nghênh diện đi tới cười nói.

"Ồ, vì sao không thấy tam sư huynh?"

Tam sư huynh là Mạnh Thiên Thạch, chương môn Đan Hà Tông tổng cộng có bảy đệ tử thân truyền, Mạnh Thiên Thạch xếp hạng thứ ba. Mà người hỏi thăm là đệ tử thân truyền thứ năm của Khâu Vạn Đan——Sử Thiên Húc.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ trầm mặc, rồi mới nói: "Đội lát nữa nhìn thấy sư phụ lại nói."

Nghe nói như thế, người ở đây đều khẳng định là đã xảy ra chuyện, thần sắc nhất thời khẽ biến.

Khi không khí có chút ngưng trệ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đột nhiên nói: "Còn có, vị này là Sở Chúc Sở cô nương, lần này nếu không có nàng, có khả năng thì đệ đã bỏ mạng ở Thiên Thượng Hải. Nàng là ân nhân cứu mạng của đệ, hy vọng các vị sư huynh sư tỷ đối với nàng giống như đối với đệ."

Đám đệ tử Đan Hà Tông nghe xong, đều tiến lên cảm tạ Sở Chúc, mặc kệ là thật tâm hoặc là giả ý, biểu hiện được cực kì chân thành.

Tiếp theo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ để cho người an bài chỗ ở cho Sở Chúc, hắn đi cùng các sư huynh sư tỷ đi gặp sư phụ hắn.

Sở Chúc được an bài ở bên cạnh động phủ của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, được một đệ tử làm việc vật dâng trà cho nàng.

Sở Chúc vừa ngồi xuống uống vào chén trà, thì thấy Sử Thiên Húc đi tới, khách khí nói: "Sở cô nương, gia sư mời ngài qua đi xem."

Sở Chúc đứng lên, hỏi: "Mặc Sĩ công tử đâu?"

"Hắn còn ở chỗ gia sư, sư phụ nghe nói lần này tiểu sư đệ gặp nạn ở Thiên Thượng Hải, ít nhiều có Sở cô nương ra tay cứu giúp, muốn tự mình cảm tạ Sở cô nương trọng nghĩa tương trợ."

Sử Thiên Húc là một người hay nói, hắn diện mạo tuấn mỹ, khi cười lộ lên bên má có má lúm đồng tiền, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác thân thiết. Chẳng qua tuy lời nói thì rất tốt đẹp, lại không che giấu được hắn ngầm ngầm tìm hiểu. Sở Chúc đối với hắn tìm hiểu vẫn luôn làm như nghe không hiểu, qua vài lần, thì Sử Thiên Húc không tiếp tục tìm hiểu nữa.

Là một người thức thời.

Đi đến địa phương chương môn Đan Hà Tông ở, rốt cuộc Sở Chúc nhìn thấy chương môn bất công Đan Hà Tông.

Khâu Vạn Đan là một người trung niên khuôn mặt gầy yếu, thần sắc lộ ra vài phần tối tăm, tục ngữ nói tướng từ tâm sinh, thoạt nhìn cũng không phải một tồn tại khiến người ta thích, nếu như không phải là người quen thuộc hắn, ấn tượng đầu tiên khẳng định không tốt.

Nghĩ đến Mạnh Thiên Thạch tâm báo thù vạn vạ, còn có giáo dục của ông ta đối với Mặc Sĩ Thiên Kỳ, thì Sở Chúc hiểu rõ ràng cách làm người của Khâu Vạn Đan.

Hắn một lòng vì phát triển Đan Hà Tông, có thể nói là đạt tới tình cảnh ma chứng. Cho nên hắn có thể vô điều kiện thiên vị Mặc Sĩ Thiên Kỳ, một lòng thâm nghĩ làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ trở thành luyện đan sư cao cấp, phát triển Đan Hà Tông, xử sự cực kì bất công, cũng sẽ không đi để ý tới tâm tư đệ tử môn hạ, chỉ cần là ưu tú trong mắt hắn, là có thể có được đối đãi khác.

Tuy nói cái này đặt ở trên người người thường cũng không vấn đề gì, nhưng làm chương môn một tông môn, một người sư phụ, thì hành vi này chỉ có mất công bằng, dễ dàng nảy sinh vấn đề. Cổ tình bản thân hắn lại không ý thức được, làm theo ý mình như cũ, là một người trời sanh tính cực kì bướng bỉnh.

Lúc này hắn có chút hòa ái, cười nói với Sở Chúc: "Ta nghe Thiên Kỳ nói, đa tạ Sở cô nương lúc ấy ở Thiên Thượng Hải trọng nghĩa tương trợ, Thiên Kỳ có thể bình an trở về, ta cũng muốn cảm kích ngươi."

Sau đó còn nói một ít lời nói cảm tạ, đồng thời thăm dò Sở Chúc về sau có tính toán gì không.

Trước khi đến Đan Hà Tông, Sở Chúc đã nói trước với Mặc Sĩ Thiên Kỳ, giấu giếm mình là người đại lục khác, chỉ nói là được một người tán tu nuôi lớn, đang chuẩn bị đi tham gia chọn lựa đệ tử Nhân gian phường v.v, kinh nghiệm rất phổ thông, cũng không dẫn người chú ý.

Sở Chúc nói ra quyết định của mình rồi, Khâu Vạn Đan vuốt chòm râu dưới hàm, gật đầu nói: "Nhân gian phường chọn lựa đệ tử cực kì nghiêm khắc, nhưng mà quả thật là nơi tốt để đi."

Lại hàn huyên vài câu, liền để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc cùng nhau rời khỏi.

Trở lại động phủ của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ khép lại cấm chế động phủ, mới thở dài với Sở Chúc.

Sở Chúc nhủ mảy: "Thế nào, sư phụ huynh hoài nghi Mạnh Thiên Thạch chết có liên quan với huynh?"

"Vây thì thật không có." Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng nói: "Sư phụ đối với ta vẫn cực vì tín nhiệm, chỉ là..." Muốn nói lại thôi, cuối cùng khó mà nói sư phụ mình không phải.

Kỳ thực khi nghe nói Mạnh Thiên Thạch ngã xuống, Khâu Vạn Đan quả thật có chút âm đạm, nhưng mà liền bình thường trở lại rất nhanh.

Đây cũng là có nguyên nhân, Mạnh Thiên Thạch là thứ bảy ở trong hàng đệ tử, tư chất luyện đan trung thượng. Ở khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ chưa có tới Đan Hà Tông, Khâu Vạn Đan kỳ vọng với hắn ta rất lớn, nhưng từ sau khi phát hiện đệ tử Mặc Sĩ Thiên Kỳ có tư chất nghịch thiên, tất cả tinh lực của Khâu Vạn Đan đều đặt ở trên người Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Mạnh Thiên Thạch liền có vẻ chẳng phải quan trọng nữa.

Bắt đầu từ khi đó, có thể là đã bị kích thích, Mạnh Thiên Thạch từ chuyên chú thuật luyện đan chuyển dời đến thuật tu luyện, cố gắng thăng cấp thực lực của mình. Cái này ở trong mắt Khâu Vạn Đan người một lòng trăm mê trong thuật luyện đan, quả thực là làm việc không đáng hoàng, cũng bắt đầu lạnh nhạt đối với đệ tử này, lâu dài, hắn cũng mặc kệ Mạnh Thiên Thạch như thế nào.

Lần này đây nghe nói Mạnh Thiên Thạch ngoài ý muốn ngã xuống, hắn trừ bỏ âm đạm ra, rồi lập tức tiếp nhận ngay.

Mạng của người tu luyện không đáng giá tiền, khi đi bên ngoài kinh nghiệm từng trải, rất dễ dàng bởi vì các loại nguyên nhân mà ngã xuống. Đối với loại chuyện này, rất nhiều người đều tập mãi thành thói quen. Huống chi mấy năm nay Mạnh Thiên Thạch thường xuyên hành tẩu ở bên ngoài, kết giao người tu luyện các nơi, khoảng cách tình cảm giữa thầy trò càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng nghe tin hắn chết, Khâu Vạn Đan cũng không thương tâm ra sao.

Tuy rằng biết sư phụ của mình xem trọng nhất là Đan Hà Tông và thuật luyện đan, Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy thế, vẫn có chút âm đạm.

Sở Chúc thấy bộ dạng hắn thất thần, hiếm khi đổi lại chén trà cho hắn.

Sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ lấy lại tinh thần, có chút ngượng ngừng nở nụ cười, nói: "Sở cô nương, chừng nào thì cô đi Nhân gian phường? Không bằng trước tiên mọi người ở Đan Hà Tông thêm một đoạn thời gian, lần này ở đảo Thiên Diệp, ta có được khá nhiều linh thảo, ta nghĩ trước luyện chế một đám linh đan ra cho mọi người, đến lúc đó lại đi."

Sở Chúc nghĩ nghĩ, không có phản đối.

Ngay tức khắc Mặc Sĩ Thiên Kỳ rất có tinh thần, lập tức thì dứt bỏ cảm xúc không cần thiết này.

Nghỉ ngơi hai ngày, thì Mặc Sĩ Thiên Kỳ vui đầu chui vào trong phòng chuyên tâm luyện đan.

Sở Chúc nhân cơ hội này quan sát qua vài lần, phát hiện chỉ cần là linh đan cấp sáu trở xuống, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều có thể luyện chế ra cực phẩm linh đan, lò cực phẩm, chưa bao giờ xuất hiện ở ngoài cực phẩm, không có cô phụ cái danh hiệu "Vô cực không Thiên Kỳ" này.

Còn linh đan cấp bảy, bây giờ Mặc Sĩ Thiên Kỳ còn đang giai đoạn sơ soạng, xác suất thành công cũng không cao, cho nên trước khi không thể cam đoan mình có thể thành công luyện ra cực phẩm linh đan cấp bảy, Mặc Sĩ Thiên Kỳ sẽ không nói việc mình luyện chế linh đan cấp bảy ra bên ngoài.

Sở Chúc nhìn vài ngày, thì không có nhìn nữa.

Bởi vì ở trên chuyện luyện đan, nàng và Mặc Sĩ Thiên Kỳ chính là hai cấp khác biệt, lấy thuật luyện đan đầu cơ trục lợi của mình, ở trước mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ, chênh lệch giống như trẻ con cùng người lớn, chênh lệch này cũng quá lớn, làm cho nàng ngượng ngừng thừa nhận mình cũng sẽ luyện đan.

Ừm, chỉ cần Mặc Sĩ Thiên Kỳ không chết, linh đan của bọn A Chiếu vẫn là do hắn đến luyện chế đi.

Nghĩ như vậy, Sở Chúc lại không chú ý Mặc Sĩ Thiên Kỳ nữa, tiếp tục ở lại Đan Hà Tông.

Cuộc sống làm khách ở Đan Hà Tông vô cùng bình tĩnh, bởi vì Sở Chúc là ân nhân cứu mạng kiêm khách nhân của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, chương môn Khâu Vạn Đan đối với nàng cũng có chút tiếp đãi long trọng, khiến cho thái độ trên dưới Đan Hà Tông đối với nàng cũng vô cùng cung kính.

Nhưng mà cung kính rất nhiều, Sở Chúc vẫn là cảm giác được một ít ác ý.

Nguồn gốc ác ý này, Sở Chúc biết được rất nhanh, là do những đệ tử ghen tị thiên phú của Mặc Sĩ Thiên Kỳ và được chương môn tận lực bồi dưỡng,

đồng thời cũng là người từng gián tiếp hại chết cha mẹ Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Sau khi giết Mạnh Thiên Thạch, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không nói cái gì là muốn báo thù cho cha mẹ này nọ, chỉ cần những người này không còn đến gây chuyện với hắn, thì hắn hẳn là không sẽ ra tay, nhưng khó chống lại có người phạm ngốc.

Thiên Thượng Hải.

Tuyết Y lâu tìm kiếm mấy tháng, vẫn không tìm thấy thi thể chủ lầu Lược Hóa và đảo Thiên Diệp như cũ, chỉ có thể không công mà về.

Trên Thiên Thượng Hải cũng có thuyền Tuyết Y lâu đi lại, sau ba tháng chuyển phát sinh trên đảo Thiên Diệp, thuyền Tuyết Y lâu khác di chuyển ở Thiên Thượng Hải rất cuộc đi tới hội họp với đám người Vân cô.

"Hành Tuyết, con gầy."

Phong Hành Tuyết nhìn thấy khuôn mặt hiền lành của chủ lầu Từ Lâm, nước mắt trong mắt không khỏi lăn xuống, duyên dáng gọi to một tiếng: "Từ thúc thúc", rồi lao thẳng vào trong lòng hắn.

Chủ lầu Từ Lâm cười vỗ vỗ nàng: "Quả nhiên là tiểu hài tử, mẫu thân của con vốn không hy vọng con tới, con xem, hiện tại chịu khổ đi?"

Phong Hành Tuyết lau nước mắt, vốn là muốn nói cho hắn chuyện mình bị Sở Chúc gieo xuống dị thủy, nhưng thấy chung quanh còn có những người khác, liền tạm thời kiềm chế lại, nói với chủ lầu Từ Lâm: "Từ thúc thúc, đợi lát nữa con lại đi tìm thúc."

Chủ lầu Từ Lâm cười gật đầu.

Đội Phong Hành Tuyết lưu luyến không rời rời khỏi, sắc mặt chủ lầu Từ Lâm nháy mắt trầm xuống dưới, thăm dò Vân cô về chuyện chủ lầu Lược Hóa ngã xuống.

Vân cô tự nhiên không dám giấu giếm, việc to việc nhỏ trả lời không bỏ sót.

Sau khi nghe xong, sắc mặt chủ lầu Từ Lâm càng phát ra tối tăm, hừ nhẹ một tiếng: "Mặc dù không biết là người phương nào dám đối nghịch với Tuyết Y lâu chúng ta, nhất định Tuyết Y lâu sẽ không bỏ qua người này!"

Cường giả Nhân Vương cảnh giận dữ, khí thế vạn quân, người chung quanh cảm như hén, không dám hé răng.

Lúc này, một đệ tử Tuyết Y lâu vội vàng hấp tấp từ trong khoang chạy đi đến, gào lên: "Chủ lầu, không tốt, Hành Tuyết tiểu thư đã xảy ra chuyện..."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Ảnh Đế Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Thời điểm chủ lầu Từ Lâm chạy tới, Phong Hành Tuyết đã bất tỉnh nhân sự.

Bên cạnh, hai đệ tử Tuyết Y lâu canh giữ gấp đến độ cả đầu mồ hôi, lo lắng Phong Hành Tuyết lại gặp chuyện không may ở chỗ này, đến lúc đó bọn họ cũng không chiếm được chỗ tốt, sẽ bị chủ lầu Từ Lâm trách tội.

Nhìn thấy chủ lầu Từ Lâm đi tới, hai người không khỏi mừng rỡ.

"Chủ lầu, mau nhìn xem tiểu thư!"

Chủ lầu Từ Lâm tiến lên, một luồng linh quang thoáng hiện trong tay, bay nhanh đánh vào trong thân thể Phong Hành Tuyết, linh quang đó chạy một lần ở thân thể Phong Hành Tuyết, lập tức cho ra kết quả, chủ lầu Từ Lâm chấn động.

"Thức hải của Hành Tuyết thế nhưng bị sụp đổ, ai làm?" Hắn lớn tiếng hỏi.

Hai đệ tử Tuyết Y lâu mờ mịt nhìn hắn, đợi lý giải ý tứ trong lời nói của hắn rồi, vẻ sợ hãi cả kinh.

"Chủ lầu, chúng ta cũng không biết! Vừa rồi khi Hành Tuyết tiểu thư trở về vẫn còn rất tốt, nàng để chúng ta ở ngoài cửa đợi ngài, khi nào ngài lại đây, thì thông báo cho nàng một tiếng. Ai biết chỉ trong chốc lát, chúng ta chợt nghe được Hành Tuyết tiểu thư hét lên một tiếng ở trong phòng. Khi chúng ta vội vào đến, phát hiện Hành Tuyết tiểu thư đã té trên mặt đất, vô luận chúng ta kêu thế nào, nàng đều không có phản ứng."

Lo lắng chủ lầu Từ Lâm giận chó đánh mèo, hai người giải thích được rất nhanh.

Chủ lầu Từ Lâm giận dữ, lạnh lùng tàn độc nhìn hai người này, phát hiện bọn họ chính là tu vi Không Minh cảnh, giống như Phong Hành Tuyết, cũng không có đủ bản lĩnh hủy hoại thức hải của Phong Hành Tuyết. Hơn nữa nơi này là thuyền Tuyết Y lâu, nếu như bọn hắn dám gây bất lợi cho Phong Hành Tuyết, Phong Hành Tuyết cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Chẳng lẽ đã thương Phong Hành Tuyết là một cao thủ?

Chủ lầu Từ Lâm theo bản năng buông linh thức ra, lấy linh thức bao phủ toàn bộ chiếc thuyền, hết thấy hiện lên rõ ràng rãnh mạch ở linh thức của hắn.

Trên thuyền, đệ tử Tuyết Y lâu cảm giác được linh thức vô cùng bá đạo đảo qua trên người, lưng phát lạnh, không dám nhúc nhích, thẳng đến khi linh thức đó đảo qua, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vân cô và Hoàng Câu cũng cảm giác được linh thức của chủ lầu Từ Lâm, chạy nhanh đi tới tra xét.

"Từ chủ lầu, phát sinh chuyện gì? Hành Tuyết thế nào?" Vân cô gấp giọng hỏi.

Tầm mắt chủ lầu Từ Lâm đảo qua hai người này, thần sắc lạnh lùng, chậm rãi nói: "Thức hải của Hành Tuyết đang sụp đổ!"

Nghe nói như thế, Vân cô và Hoàng Câu đều nhin không được kinh ngạc, tiếp theo cũng nóng nảy: "Tại sao có thể như vậy? Là ai động tay? Thức hải của Hành Tuyết có khỏe không?"

Đây chính là ái nữ chủ lầu Tật Phong, nếu như để cho nàng gặp chuyện không may ở dưới mí mắt bọn họ, chủ lầu Tật Phong tuyệt đối sẽ giận chó đánh mèo lên bọn họ. Chủ lầu Tật Phong là nữ nhân có cá tính có chút cường hãn, chuyện liên quan tới ái nữ, căn bản chính là rất không phân rõ phải trái, ngay cả vài vị chủ lầu Tuyết Y lâu cũng bó tay hết cách với nàng ta.

"Không biết, ta cũng đang tra xét." Chủ lầu Từ Lâm nói xong, lại dùng một luồng linh quang đánh vào thức hải của Phong Hành Tuyết.

May mắn, mặc dù thức hải của Phong Hành Tuyết đang sụp đổ, nhưng cũng chỉ là sụp đổ, không có xuất hiện hiện tượng sụp đổ tiến thêm một bước, không nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Cũng là loại sụp đổ đột nhiên xuất hiện này, làm cho Phong Hành Tuyết không chịu nổi hôn mê đi.

Chủ lầu Từ Lâm cẩn thận kiểm tra một lần, phát hiện trong thức hải của Phong Hành Tuyết là một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là vật che lấp, làm cho hắn không dễ tra xét thức hải của nàng rốt cuộc phát sinh chuyện gì. Thức hải là tư duy quan trọng nhất của người tu luyện, nguyên thần của người tu luyện sinh ra đều ở đây, cũng là tồn tại yếu ớt nhất. Nếu như là những người khác, chủ lầu Từ Lâm tự nhiên sẽ không có kỳ cái gì, cũng sẽ mạnh mẽ vén thức hải này gốc ngọn hướng lên trời, xem xét là cái gì mà bá đạo như thế, có thể dẫn tới sụp đổ thức hải.

Nếu như thức hải của người tu luyện toàn hoàn sụp đổ, người tu luyện coi như là bị hủy.

Nhưng người này là Phong Hành Tuyết, là đứa nhỏ bản thân mình nhìn lớn lên, chủ lầu Từ Lâm cũng không dám tùy ý tra xét, vạn nhất làm hại thức hải của nàng tiếp tục sụp đổ, chủ lầu Tật Phong là người đầu tiên liều mạng với hắn.

Nghe nói tình huống của Phong Hành Tuyết, Vân cô và Hoàng Câu đều thực vội: "Từ chủ lầu, vậy hiện tại làm sao bây giờ?"

Chủ lầu Từ Lâm rũ mắt hơi suy nghĩ một chút, nói: "Trước đưa Hành Tuyết trở về Tuyết Y lâu, đến lúc đó tìm một luyện đan sư đến trị liệu cho nàng."

Vân cô và Hoàng Câu không ý kiến, Thiên Thượng Hải chỗ nào cũng là người mạo hiểm, cũng chưa nhìn thấy được mấy luyện đan sư cao cấp, càng không cần phải nói đan dược trị liệu thức hải cho Phong Hành Tuyết, vẫn là trở về Tuyết Y lâu mới được.

Lập tức, chủ lầu Từ Lâm an bài người Phong Hành Tuyết đang trong hôn mê rời khỏi Thiên Thượng Hải, mà hắn lại tiếp tục ở lại Thiên Thượng Hải tra xét chỗ đảo Thiên Diệp.

Trải qua chuyện này, người Tuyết Y lâu ở lại Thiên Thượng Hải lại càng người người cảm thấy bất an, lo lắng người hủy hoại thức hải của Phong Hành Tuyết cũng xuống tay với bọn họ.

Cuộc sống làm khách của Sở Chúc ở Đan Hà Tông vô cùng nhàn nhã.

Trừ bỏ xem Mặc Sĩ Thiên Kỳ luyện đan ra, chuyện nàng cực cảm thấy hứng thú chính là đi ruộng linh thảo, trao đổi với người Đan Hà Tông mầm linh thảo nàng cần, thứ để trao đổi có thể là linh thạch, cũng có thể là linh thảo Đan Hà Tông cần.

Nữ đệ tử phụ trách để ý ruộng linh thảo Đan Hà Tông nhìn thấy Sở Chúc đi tới, trên mặt lộ ra thần sắc cao hứng.

"Sở cô nương, hôm nay cô muốn đổi linh thảo gì?" Nữ đệ tử nhiệt tình nói, bởi vì Sở Chúc là khách nhân chương môn Khâu Vạn Đan cho phép ở lại, hơn nữa lại là một muội tử ôn nhu sẵn sàng, rất nhiều đệ tử Đan Hà Tông đều thích nàng.

Chỉ cần Sở Chúc cần, không chỉ có nam nhân, thực sự rất ít nữ nhân sẽ chán ghét nàng.

Ánh mắt Sở Chúc lướt qua ruộng linh thảo, rồi lập tức chỉ định linh thảo muốn có.

Đây là một gốc cây Hải Đăng thảo cấp sáu, hoa nở ra sẽ giống như hải đăng, hơn nữa khi ở ban đêm còn có thể sáng lên, bởi vậy mà được gọi là Hải Đăng thảo.

Hải Đăng thảo không chỉ có là một loại linh thảo tính thượng thức rất mạnh, đồng thời cũng là tài liệu quan trọng chế tạo Hồi Linh đan cấp sáu.

Hồi Linh đan có thể nhanh chóng bổ sung linh khí người tu luyện cần, là linh đan người tu luyện chuẩn bị khi chiến đấu.

Nữ đệ tử đó nhanh nhẹn dời một gốc cây non Hải Đăng thảo đến một chậu hoa, cười nói với Sở Chúc: "Sở cô nương rất thích trồng linh thảo sao?"

Sở Chúc gật đầu: "Ta là thuộc tính thủy, không có bản lĩnh gì, chính là trồng chút linh thảo kiếm chút linh thạch. Thời điểm máu chột, còn có thể tập hợp và đi mời người luyện đan nữa. Ta là tán tu, không có tông môn và gia tộc, chỉ có thể tự mình cố gắng."

Nữ đệ tử bị lời nói đùa của nàng cười, căn bản cũng không tin Sở Chúc không có bản lĩnh gì.

Nếu không có bản lĩnh, nàng cũng sẽ không trở thành ân nhân cứu mạng của Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

"Nếu Sở cô nương không có tông môn, không bằng bán nhập Đan Hà Tông chúng ta đi, tuy nói Đan Hà Tông chúng ta chủ tu là thuật luyện đan, nhưng mà có rất nhiều võ giả." Nữ đệ mời gọi.

Sở Chúc cười cười, ôn nhu nói: "Ta đã dự tính đi Nhân gian phùng, thật sự là rất xin lỗi."

Nữ đệ tử đó nghe xong vội vàng xua tay an ủi, không đành lòng nhìn về áy náy trên mặt nàng.

A Chiêu ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc, nhìn Sở Chúc dễ dàng làm cho nữ nhân sinh ra thương tiếc với nàng, nhìn không được mà quay đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút vi diệu.

Sở Chúc đếm đủ số linh thạch đưa cho nữ đệ tử đó, nhìn không được thờ dài ở trong lòng.

Đan Hà Tông tuy chỉ là một tông môn nhị lưu ở đại lục Thiên Thượng Hải, nhưng trong tông môn thu thập rất nhiều chủng loại linh thảo, có rất nhiều thứ Sở Chúc cần. Trong khoảng thời gian này vì đối lấy chúng nó, Sở Chúc đã xuất huyết nhiều, linh thạch trong nhẫn không gian tiêu hao nhanh chóng, làm cho nàng càng nhìn càng đau lòng.

Linh thạch không xài!

Cầm bốn linh thảo đó, Sở Chúc cáo biệt nữ đệ tử, đi tới động phủ của Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Trên đường, gặp được rất nhiều đệ tử Đan Hà Tông, bọn họ đều tò mò nhìn qua đây, trong tò mò còn mang thêm ái muội nào đó. Sở Chúc suy xét một chút, thì hiểu rõ ràng bọn họ suy nghĩ cái gì.

Nàng có chút muốn vỗ trán.

Dường như tính cách luyện đan sư lúc nào cũng có vẻ đơn thuần, bởi vì nàng là khách nhân Mặc Sĩ Thiên Kỳ mang về, nhưng lại ở bên cạnh động phủ của Mặc Sĩ Thiên Kỳ. Vì thế đặt ở trong mắt người ngoài, thì nhiều hơi thở màu hồng phấn nào đó không giống người thường hơn, thấy rằng nàng và Mặc Sĩ Thiên Kỳ có một chân.

Bọn họ không có tới trước mặt nàng nói, tự nhiên Sở Chúc cũng chỉ có thể làm như không biết.

Mà chương môn Khâu Vạn Đan là một đan sĩ, một lòng vui đầu tu luyện, căn bản sẽ không chú ý những thứ này, chỉ có thể tùy ý để lời đồn đãi bí mật bay đầy trời.

Vừa đến trước động phủ của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, thì Sở Chúc gặp được Sử Thiên Húc.

Sử Thiên Húc gần đây thường xuyên đến tìm Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nhưng mà Mặc Sĩ Thiên Kỳ muốn luyện đan cho Sở Chúc, bể quan không thấy người, vì thế Sử Thiên Húc lại đổi thành bài phỏng Sở Chúc.

Hắn là một người hay nói, có thể trò chuyện trời nam đất bắc với người khác, rất dễ dàng kết giao bằng hữu với người khác.

Sử Thiên Húc cũng thăm dò chuyện Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ gặp phải. Sau khi nghe xong, về mặt than thở nói: "May mắn tiểu sư đệ gặp được Sở cô nương, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, còn phải đa tạ Sở cô nương ra tay..."

Nói xong, về mặt cảm kích chấp tay nói cảm ơn.

Sở Chúc xua tay: "Cái này không có gì, huống chi quý chương môn đã đáp tạ qua."

Khâu Vạn Đan thập phần coi trọng đối với đệ tử Mặc Sĩ Thiên Kỳ bể quan này, tạ lễ cho Sở Chúc cũng phong phú đến làm cho người ta lú lờ, thế nhưng còn có một viên linh đan cấp chín, bởi vậy có thể thấy được thái độ của Khâu Vạn Đan.

Khâu Vạn Đan là một luyện đan sư cấp chín, cũng là luyện đan sư cấp bậc cao nhất trong Đan Hà Tông, linh đan cấp chín ở Linh thể giới đã xem như linh đan cao cấp khó gặp, giá cả đắt đỏ, lấy bản thân Sở Chúc hiện tại, căn bản không mua nổi.

Sử Thiên Húc và Sở Chúc hàn huyên một lát, ở trong ánh mắt đầm ấm thèm thường của A Chiêu, rốt cuộc rời khỏi.

Chờ hần vừa rời khỏi, A Chiêu liền vung một móng vuốt quét tới cốc trà Sử Thiên Húc dùng qua rơi xuống trên đất, kiêu ngạo mà nhảy đến trong lòng Sở Chúc làm tổ.

Gần đây nó rất thích làm tổ ở trong lòng Sở Chúc, đáng vẻ nhu thuận, manh đến lòng dạ tim gan người ta run rẩy.

Ở trong mắt người khác, là hình ảnh một yêu sùng thân cận chủ nhân, nhưng ở trong mắt Bích Tâm Châu và Huyền Uyên, căn bản chính là bộ dạng chiếm lấy Sở Chúc.

Bích Tâm Châu cứ cảm thấy tâm tư của A Chiêu đối với Sở Chúc có chút kỳ diệu, trong lúc nhất thời lại nói không rõ ràng kỳ diệu chỗ nào.

Còn Huyền Uyên, đứa nhỏ này nghĩ đến vô cùng đơn giản, lão đại làm điều gì cũng đúng, chỉ cần lão đại không tổn hại chủ nhân, chính là lão đại của nó.

Ừ, chính là đơn giản như vậy.

Tiến bước Sử Thiên Húc rời, sắc trời dần tối xuống.

Sở Chúc bước thong thả đi tới động phủ của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, dùng lệnh bài Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa cho nàng mở ra cấm chế đi vào động phủ, biến mất ở trong đó.

Người âm thầm ẩn núp thấy một màn như vậy, càng tin tưởng Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ có một chân.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ năm nay vừa vặn hai mươi ba tuổi, tuổi không tính là lớn, nhưng mà không tính nhỏ, nam nhân nên hiểu hần là cũng đã có thể hiểu, có mối tình đầu cũng không có gì.

Người ẩn núp từ một nơi bí mật gần đó kiên nhẫn chờ.

Khi sắc trời hoàn toàn đêm đen, thì thấy Sở Chúc xuất hiện ở cửa động phủ Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Nàng mặc váy thô thanh đạm, trên mặt chưa thoa son phấn, lại hồn nhiên thiên thành, mỹ lệ động lòng người, đáng vẻ sạch sẽ, mỗi một bước đi, làn váy phấp phấp thiếp thiếp, bộ dạng chính là đệ tử danh môn đại phái được giáo dưỡng tốt, cái này đối với rất nhiều người tu luyện dân thường mà nói là rất hiếm có.

Yêu thú ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc đột nhiên nhìn qua.

Người ở chỗ tối tưởng bị phát hiện, nào biết con yêu thú đó lại thu hồi tầm mắt, hần là chỉ tùy ý nhìn qua đây, một tiểu yêu thú cấp ba bốn, còn không có bản lĩnh bậc này.

Người ẩn núp nghĩ, thấy Sở Chúc muốn đi về động phủ, đột nhiên thủ thế với người chung quanh, một đám người tu luyện mặc y phục dạ hành giống như quỷ mỵ nhào tới.

Mất thấy Sở Chúc đưa lưng về phía bọn họ sắp bỏ mạng ở ngay hiện trường, ai ngờ đột nhiên phía trước liền mất đi bóng dáng Sở Chúc.

Người đánh lên sừng sốt, đột nhiên sau lưng phát lạnh, còn chưa kịp phản ứng, thì cái ốt bị đau xót, một hắc y nhân yếu ớt ngã xuống đất.

Những người khác bỗng nhiên xoay người lại, liền nhìn thấy cách đó không xa trong bóng đêm, cô nương cầm trọng kiếm trong tay đứng ở nơi đó.

Nàng nhìn bọn họ cười ôn nhu, cười đến ôn nhu ngọt ngào như vậy, sạch sẽ động lòng người, nhưng động tác lại tuyệt đối không ôn nhu, ngược lại cực hung tàn, dùng một tốc độ cực nhanh nhào tới, đánh ra một kiếm.

"A..."

Một tiếng kêu ngắn ngủi vang lên, lại một người bị trọng kiếm đập ngã đi.

Ba người còn lại thấy thế, trực giác không tốt, biết bọn họ thất thủ rồi, Sở Chúc cũng không phải là người tu luyện Vũ Hóa cảnh...

Ba người muốn mang đồng bạn trên đất đi, nhưng Sở Chúc căn bản không cho bọn hần cơ hội, tốc độ của nàng cực nhanh, ba người đó căn bản bắt giữ không được, càng nhìn càng kinh hãi. Một người trong đó trong lúc hỗn loạn, bị cái gì đó lỏng xù mềm mại đập ở trên đầu, thân thể không tự chủ được bay ngược đi ra ngoài, khi ngã trên mặt đất phát ra một tiếng trầm đục.

Đúng lúc này, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đột nhiên bước ra từ trong động phủ.

Thấy một màn như vậy, hần hét lớn một tiếng: "Các người là ai —— có thích khách, thích khách trà trộn vào Đan Hà Tông chúng ta —— "

Giọng của Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật lớn, nhảy mắt đã xuyên thấu toàn bộ sơn cốc, đánh vỡ an tĩnh ban đêm.

Người tu luyện Đan Hà Tông đều theo tiếng mà chạy đến, rất nhanh thì nhìn thấy một màn trước động phủ Mặc Sĩ Thiên Kỳ. Lúc này người tu luyện không nói hai lời, cầm lấy vũ khí nhào lên.

Sở Chúc nhìn thấy người của Đan Hà Tông lại đây, thu kiếm thối lui đến bên cạnh Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

"Cô không sao chứ?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ khẩn trương hỏi.

Sở Chúc như cười như không liếc hần một, không nói chuyện.

A Chiêu cào một móng vuốt qua hần, Mặc Sĩ Thiên Kỳ hí một tiếng, vội vàng cách Sở Chúc xa một chút, sau đó cùng mọi người nhìn tình huống hiện trường.

Người tu luyện đến rất nhiều, tuy rằng Đan Hà Tông là chủ một hệ luyện đan, nhưng mà cũng có thuần võ giả, chỉ là không tinh thông bằng tông môn khác. Những võ giả đó đồng loạt mà lên, đã lập tức khống chế hai hắc y nhân còn đang đứng.

Một võ giả nhanh tay tra xét kéo mặt nạ linh thức màu đen bảo hộ trên mặt hắc y nhân đó xuống, khi nhìn thấy khuôn mặt đó, người ở đây ồ lên ra tiếng.

Về mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ không tương tượng nổi nói: "Lưu Dương sư huynh, vì sao là huynh?"

Những người khác cũng hai mặt nhìn nhau, không rõ đây là cái tình huống gì.

Sau đó bọn họ lại nhìn về phía một hắc y nhân khác bị người áp chế, hắc y nhân đó rõ ràng có chút sợ hãi, ô ô ra tiếng, không muốn để cho người ta bóc mặt nạ bảo hộ trên mặt hần.

Chỉ là, đã không phải do hần rồi.

Những võ giả Đan Hà Tông đó kéo mặt nạ bảo hộ mấy hắc y nhân xuống, lộ ra những gương mặt bọn họ quen thuộc.

"Tại sao có thể như vậy?" Dáng vẻ Mặc Sĩ Thiên Kỳ chịu đả kích lớn.

Một võ giả trong những người tiến đến trợ giúp Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi: "Mặc Sĩ sư đệ, phát sinh chuyện gì?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt thất hồn lạc phách nói: "Đệ cũng không biết, đêm nay Sở cô nương đến động phủ tìm đệ thảo luận thuật luyện đan, đệ thấy thời gian đã trễ, nên để cho nàng trở về. Sau đó nghĩ đến Sở cô nương nhờ đệ luyện đan còn chưa có đưa cho nàng, liền đuổi theo ra đây. Nào biết khi ra đây thì thấy một màn như vậy, phát hiện có người đang gây bất lợi cho Sở cô nương..."

Nói xong, hần lại là dáng vẻ vô cùng đau đớn: "Chư vị sư huynh, vì sao các huynh phải ra tay với Sở cô nương? Sở cô nương là khách nhân của ta, nàng đã cứu ta một mạng, các huynh như thế, là đặt ta ở vị trí nào? Sở cô nương là ngay cả sư phụ cũng cho phép làm khách ở Đan Hà Tông, làm gì ngăn cản các huynh chứ? Hay là... các huynh thấy nàng dung mạo xinh đẹp, muốn làm chuyện không mẫu mực với nàng?"

Mọi người: "... ..."

Sở Chúc: "... ..."

Nàng chưa bao giờ biết, thì ra Mặc Sĩ Thiên Kỳ còn có thiên phú diễn trò.

Đúng lúc này, đột nhiên lại thấy mấy người lại đây, trong đó còn có Sử Thiên Húc.

Khi hần đi đến thì gấp giọng hỏi: "Phát sinh chuyện gì? Sư phụ lão nhân gia vừa muốn nghỉ ngơi, thì vừa nghe động tĩnh, kêu ta tới đây nhìn một."

Sử Thiên Húc vừa mới nói xong, thì thấy một người bỏ nhào vào trước mặt, than thở khóc lóc nói: "Ngũ sư huynh, bọn họ thật sự là quá đáng! Đệ nhất định phải tìm sư phụ làm chủ cho đệ..."

Sử Thiên Húc nhìn đến mấy hắc y nhân trên đất, khi thấy rõ ràng khuôn mặt bọn họ, trong lòng nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Trục Xuất Sư Môn.

Cuối cùng, một đám người chậm rãi áp mấy đệ tử Đan Hà Tông mặc y phục dạ hành đi tới chỗ của chương môn Khâu Vạn Đan.

Sở Chúc thức thời không đi tham gia náo nhiệt này.

Tuy nói việc này đêm nay nàng là nhân vật chính, hơn nữa coi như là chịu ủy khuất, nhưng mấy người tập kích ban đêm này là đệ tử Đan Hà Tông, tục ngữ nói việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài. Đan Hà Tông đã mất sạch mặt mũi, nếu như nàng cùng đi qua, cho dù cái gì cũng không làm, nhưng ở trong mắt người Đan Hà Tông, vẫn là rất mất mặt, nói không chừng sẽ thẹn quá thành giận.

Huống chi cho dù nàng không đi, lấy sức chiến đấu của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Sở Chúc cũng tin tưởng việc này không dễ yên.

Sử Thiên Húc thấy thế, âm thầm thở ra, nói với Sở Chúc: "Sở cô nương xin yên tâm, chúng ta chắc chắn cho cô một công đạo."

Sở Chúc đứng ở nơi đó, lộ ra một tươi cười thập phần ngọt ngào mềm với hắn, chấp tay nói: "Ta tin tưởng Sử công tử."

Tuy rằng Sử Thiên Húc biết nàng nói là lời khách sáo, nhưng vẫn có chút khó xử.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở một bên râm rì nói: "Việc này nhất định không thể nhẹ nhàng tha thứ, nếu không mặt mũi Đan Hà Tông chúng ta để ở đâu? Về sau còn có ai dám lui tới với Đan Hà Tông chúng ta? Người không biết chuyện còn tưởng rằng chúng ta đều không phải là danh môn chính phái, mà là thổ phỉ thừa dịp đêm tối vào nhà cướp của, chuyên môn làm chút việc trộm gà giết chó..."

Sử Thiên Húc nghe được mà mí mắt căng cứng, nhìn bộ dạng Mặc Sĩ Thiên Kỳ không thuận theo không buông tha, thì biết chuyện đêm nay không có biện pháp dễ dàng rồi.

Đội một đám người rời khỏi rồi, Sở Chúc tự nhiên trở về trong phòng chờ đợi tin tức.

Bích Tầm Châu và Huyền Uyên đều bước ra từ trong túi linh thú.

Huyền Uyên dùng đầu cọ cọ tay Sở Chúc, hỏi:【Chủ nhân không có việc gì chứ?】

Sở Chúc sờ sờ mai rùa của nó, cười nói: "Có thể có chuyện gì? Đầu là một đám Không Minh cảnh, cũng không phải được Linh Quang cảnh đến, đánh cũng không đã nghiệm."

Sở Chúc tự mình biết việc của mình, nàng là người trùng sinh, nên trải qua thi đời trước đã trải qua rồi, cảnh giới dưới Nhân Hoàng cảnh, nàng chỉ cần làm từng bước tu luyện là tốt rồi, không có vấn đề gì. Nếu không phải sợ tốc độ tu luyện quá nhanh, linh khí tích lũy theo không kịp thì có trở ngại với tu hành, hiện tại nàng cũng có thể nâng tu vi của mình tới Linh Quang cảnh.

Đội nàng tu luyện đến Linh Quang cảnh, có thể chiến một trận với Nhân Vương cảnh.

Chẳng qua, cho dù hiện tại nàng chính là tu vi Vũ Hóa cảnh, chống lại Linh Quang cảnh cũng không sợ, đánh không lại còn có thể trốn.

Đời này, nàng phá lệ chú ý thời gian tu luyện, mặc kệ là cường độ, linh khí tích lũy, rèn luyện tâm cảnh, nàng đều không có lơ lửng qua. Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu phong phú cùng rèn luyện qua thể chất, làm cho sức chiến đấu của nàng không lâm vào tầm thường sáo rỗng. Nếu như thực sự cho rằng nàng chính là người tu luyện Vũ Hóa cảnh dễ bắt nạt, vậy thì mời phân sai.

Cho nên, đêm nay đối phương phái năm người tu luyện Không Minh cảnh lại đây, Sở Chúc căn bản không coi là quan trọng.

Bích Tầm Châu bật cười một tiếng, lạnh lùng nói: "Chẳng qua là một đám tài trí bình thường chỉ biết ghen tị, tu vi có thể cao bao nhiêu?"

Nhân tộc và yêu thú khác nhau, sở trường khác thường, người tu luyện nhân loại tốc độ tu luyện mau, tốc độ tu hành ngắn ngủn mấy trăm năm có thể đạt được so với yêu thú mấy ngàn năm. Nhưng đồng thời, lòng người phức tạp, mang theo tư tâm cũng nhiều, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, sinh sôi chôn vùi coi như là ưu thế của nhân tộc, ở con đường tu luyện cũng không đi được xa.

Đặc biệt con người tình lực hữu hạn, đâu có thể nào khi ở trong lòng tràn đầy suy nghĩ tính kế người khác, còn có thể toàn tâm toàn ý tu luyện?

Đệ tử Đan Hà Tông chuyên tu thuật luyện đan, cái khác thì không am hiểu thế nào, cho nên cảnh giới tu vi cũng thấp, có thể tùy ý thấy được người tu luyện Không Minh cảnh, Linh Quang cảnh lại không có được mấy người.

Mà người tu luyện Linh Quang cảnh, có thể tu đến tinh cảnh này, tự nhiên sẽ không đi ghen tị một luyện đan sư Không Minh cảnh.

A Chiêu nhảy đến trong lòng Sở Chúc, cái đuôi quét quét cánh tay của nàng, ngáp một.

Nó cũng hiểu được những người đó rất nhảm chán, nếu phải thì phải vài người có thực lực mạnh một chút, bằng không liếc mắt một thì nhìn thấu, một mình Sở Chúc có thể đối phó, thực nhảm chán.

Đội đến nửa đêm, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới trở về.

Đồng hành còn có Sử Thiên Húc và một nữ tử tướng mạo sáng sủa.

Nữ tử này là đại đồ đệ Khâu Thiên Trinh của Khâu Vạn Đan, là một cô nhi, khi còn nhỏ được Khâu Vạn Đan lượm về Đan Hà Tông, sau đó thì mang họ Khâu, cũng là nữ đệ tử duy nhất của Khâu Vạn Đan. Nay tu vi là Linh Quang cảnh tầng một, luyện đan sư cấp bảy. Tính cách của nàng có chút coi mở, vô cùng chăm sóc với sư đệ liên can phía dưới, giống như một đại tỷ tỷ. Bọn người Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng tôn trọng nàng.

Khâu Thiên Trinh nhìn thấy Sở Chúc thì thân thiết lôi kéo nàng: "Sở cô nương, hôm nay ta vừa về tông môn, không nghĩ tới đột nhiên nghe nói việc này, để cô chê cười rồi. Sư phụ nghe việc này, thì vô cùng tức giận, đã nhốt mấy đệ tử liên quan đến việc này vào địa lao, đợi điều tra rõ ràng việc này rồi, chắc chắn trọng phạt bọn họ, cho cô một lời giải thích."

Sở Chúc khiêm tốn nói: "Kỳ thực ta cũng không có gì, bọn họ cũng không có xúc phạm tới ta."

Khâu Thiên Trinh thở dài, giọng nói cũng dịu dàng vài phần: "Mặc kệ như thế nào, Sở cô nương là ân nhân cứu mạng của tiểu sư đệ, cũng là khách nhân của Đan Hà Tông chúng ta. Mấy đệ tử này không tôn trọng cô, chính là không tôn trọng chương môn, quả thật nên phạt, chỉ là để cô chê cười."

Bên cạnh, Sở Thiên Húc nói theo: "Đúng vậy, Sở cô nương, sư phụ biết được cô chịu ủy khuất, cũng không có mặt mũi tới đây gặp cô, để cho chúng ta nhận lỗi với cô."

Ở môn phái của mình phát sinh loại chuyện này, chương môn Khâu Vạn Đan quả thật cảm thấy không còn mặt mũi, ngay tại chỗ đã muốn giết cái đám đệ tử dám can đảm làm ra việc này. May mắn lúc ấy Sở Chúc không có mặt, bằng không nét mặt già nua của Khâu Vạn Đan cũng chẳng còn, còn không biết sẽ tức giận như thế nào, chỉ sợ tức giận càng sâu.

Cho nên vừa rồi mới để Khâu Thiên Trinh tự mình ra mặt vội tới nhận lỗi với Sở Chúc.

Sở Chúc rất rộng rãi tiếp nhận, rồi sau đó hỏi: "Khâu cô nương, không biết vì sao những người đó phải ra tay với ta? Có phải là ta làm ra việc gì vô lễ, làm cho bọn họ ghét ta đến tận đây?"

Lời này coi như là khách khí, cho dù nàng làm ra chuyện có vô lễ, đệ tử Đan Hà Tông cũng không nên ra tay với khách nhân tông môn, cuối cùng còn bị người ta chế trụ, mặt đều mất hết.

Khâu Thiên Trinh và Sở Thiên Húc đều có chút xấu hổ.

Bên cạnh, Mặc Sĩ Thiên Kỳ phụng phịu, lạnh lùng nói: "Có quan hệ gì với cô đâu? Kỳ thực là ta liên lụy cô. Bọn họ chẳng qua là không muốn thấy ta tốt, cho nên mới nghĩ sẽ xuống tay từ trên người cô, tương tự vậy..." Hắn hồng đỏ hồng mắt, nhìn chăm chăm Khâu Thiên Trinh và Sở Thiên Húc, cất giọng lạnh lùng nói: "Dù sao, việc này không dễ yên!"

Khâu Thiên Trinh vội nói: "Tiểu sư đệ, đệ yên tâm, sư phụ đã mở miệng, tất nhiên sẽ không để cho đệ và Sở cô nương ủy khuất."

Khâu Vạn Đan cực coi trọng Mặc Sĩ Thiên Kỳ, xảy ra chuyện như vậy, rõ ràng là nhắm vào Mặc Sĩ Thiên Kỳ mà đến, tất nhiên sẽ không bỏ qua, nhất định tra đến cùng mới thôi. Khâu Thiên Trinh và Sở Thiên Húc đại khái có chút hiểu rõ ràng việc này, cũng không thể nói rõ, đành phải chấp nhận, cũng biết chuyện lần này chỉ sợ sẽ không dễ dàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khâu Thiên Trinh cũng có chút phát sầu, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, còn phải trấn an hai người này.

Sau khi tiễn bước Khâu Thiên Trinh và Sở Thiên Húc, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cùng nhau trở về phòng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ rót một ly linh trà, mới hưng phấn mà nói với Sở Chúc: "Sở cô nương, lần này sư phụ nói muốn hạ lệnh tra rõ, đến lúc đó những người đó cũng sẽ không dễ chịu, thật sự là quá tốt."

Sở Chúc thấy hắn vui mừng lộ rõ trên nét mặt, mỉm cười nói: "Như thế coi như là báo thù cho phụ mẫu của huynh."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ừ một tiếng, nghĩ đến phụ mẫu thì cốt không còn, lập tức cảm xúc lại hạ thấp xuống.

Đêm nay việc này, kỳ thực cũng là bọn họ tạm thời nảy ra ý, thuận thế mà làm.

Mấy ngày nay, Sở Chúc đã sớm phát hiện gần động phủ của Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị người giám thị. Không biết bọn họ đây là lệ thường giám thị Mặc Sĩ Thiên Kỳ, hay là tạm thời, nàng hỏi qua Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nào biết chính bản thân hắn thực sự khiếp sợ, hỏi gì cũng không biết. Thậm chí căn bản không phát hiện có người giám thị mình, thì cũng biết không thể trông cậy vào hắn.

Sở Chúc thấy bọn họ mỗi ngày đều cần cù cù đến giám thị, nhưng vẫn không có động thủ, đều một hoảng thay bọn họ, mãi cho đến đêm nay bọn họ thật vất vả động thủ, thì có một màn kế tiếp này.

Bị bắt được ngay tại chỗ, nhảy đến suối trong xanh cũng tẩy không sạch, chỉ cần Khâu Vạn Đan hạ lệnh sống chết phải điều tra, sớm hay muộn có thể tra ra chút gì đó. Tỷ như chuyện mấy năm nay Mặc Sĩ Thiên Kỳ thường xuyên bị nhắm vào, còn có chân tướng phụ mẫu của hắn uống mạng.

Quả nhiên, qua vài ngày, thì Sở Chúc nghe nói kết quả chuyện này.

Chương môn Khâu Vạn Đan của Đan Hà Tông gọi mấy trưởng lão trong tông môn vào cùng nhau họp, tiếp theo tự tay phế bỏ tu vi năm đệ tử ngày đó

đánh lén Sở Chúc, rồi trực xuất Đan Hà Tông. Trừ những thứ này ra, còn có rất nhiều đệ tử Đan Hà Tông bị đuổi ra ngoài, mà bản thân Khâu Vạn Đan trực xuất hai đệ tử thân truyền ra khỏi sư môn.

Khâu Vạn Đan có tổng cộng có bảy đệ tử thân truyền, Mạnh Thiên Thạch sắp xếp thứ ba đã chết, tứ đệ tử Vương Thiên Á và lục đệ tử Cao Thiên Tường không hay ho bị trực xuất sư môn, cuối cùng chỉ còn lại có bốn đệ tử.

Mà lần này, bày ra việc này là Vương Thiên Á.

Wương Thiên Á giống như Mạnh Thiên Thạch, cho tới nay đều cực kì ghen tị Mặc Sĩ Thiên Kỳ, cho rằng là vì có tiểu sư đệ này, sư phụ mới có thể bắt công như vậy, còn tranh đoạt linh thảo với bọn họ khắp nơi. Vương Thiên Á đối với Mặc Sĩ Thiên Kỳ ghen tị giận hận không thể ít hơn Mạnh Thiên Thạch, nếu như cho hắn cơ hội, hắn hận không thể cũng tự tay giết Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Ban đầu hắn tưởng Mạnh Thiên Thạch có thể chém giết Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở Thiên Thượng Hải, nào biết đầu Mặc Sĩ Thiên Kỳ bình an trở về, mà Mạnh Thiên Thạch cố tình không có tin tức, nghi ngờ hắn ta hẳn là đã gặp chuyện không may. Mặc Sĩ Thiên Kỳ bình an trở lại tông môn, muốn động thủ lần nữa cũng không dễ dàng, càng không cần phải nói Mặc Sĩ Thiên Kỳ chính là một trạch nam, ba năm năm năm cũng không rời tổ một lần, muốn động thủ căn bản là không có cơ hội.

Nhưng mà lần này Mặc Sĩ Thiên Kỳ thể nhưng dẫn theo một nữ tu trở về.

Wương Thiên Á nghe nói Mặc Sĩ Thiên Kỳ an bài Sở Chúc ở cạnh động phủ của hắn, cũng cho phép nàng tùy ý ra vào động phủ của mình, thì nhận định tâm tư của Mặc Sĩ Thiên Kỳ đối với Sở Chúc không đồng nhất. Hai người quan hệ tuyệt đối bất thường, nếu như Sở Chúc đã chết, nhất định có thể đã kích đến Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nói không chừng có thể làm cho hắn không gượng dậy nổi.

Vì thế, mới có bày ra ám sát lần này.

Vì cam đoan thành công, hắn còn liên tục phái ra năm người tu luyện Không Minh cảnh, nào biết đầu Sở Chúc căn bản chính là người giả heo ăn con hổ, năm người Không Minh cảnh còn giết không chết một Vũ Hóa cảnh, đó không phải là khôi hài sao?

Cố tình sự thật chính là như thế.

Chuyện của Vương Thiên Á bị bại lộ, không có gì có thể nói, mà ở trong quá trình thẩm tra, còn cần ra Cao Thiên Tường, hai sư huynh đệ cắn xé lẫn nhau, kéo ra rất nhiều chuyện cũ năm xưa, cuối cùng Khâu Vạn Đan bị giận tím mặt trực xuất sư môn.

Bình thường nếu như người tu luyện sau khi chính thức bá sư, đó là vì sư cả đời, mặc kệ là phản bội sư môn, hay là bị trực xuất sư môn, đều là một chuyện không vinh dự gì, sẽ bị cho rằng phẩm hạnh có vấn đề. Hành tẩu bên ngoài, đều sẽ bị người tu luyện khác xem thường, càng không có ai dám kết bạn đồng hành cùng với bọn họ.

Bị trực xuất sư môn, quả thật là một trừng phạt vô cùng nghiêm khắc.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói thầm với Sở Chúc: "Ta đã sớm biết tứ sư huynh và lục sư huynh nhìn ta không vừa mắt, không nghĩ tới bọn họ ở sau lưng làm nhiều chuyện như vậy. Phụ mẫu của ta chết, chính là tứ sư huynh tự tay bày ra, tam sư huynh và lục sư huynh âm thầm trợ giúp, nếu không phải sợ sư phụ có vết rạn, ta hận không thể tự tay giết bọn họ, chỉ bị trực xuất sư môn, coi như là tiện nghi bọn họ rồi."

Sở Chúc đổi lại chén linh trà cho hắn, an ủi hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ uống trà xong, tâm tình tốt hơn rất nhiều, nghiêm mặt nói với Sở Chúc: "Sở cô nương, thật sự rất cảm ơn cô! Trừ bỏ cảm tạ cô ra, ta không biết nói cái gì cho phải."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói lời này là thật tâm thực lòng.

Nếu không có gặp được Sở Chúc, có vài chuyện, cho dù trong lòng hắn hiểu rõ ràng, cũng chỉ có thể giả bộ hồ đồ cho qua. Dù sao hắn không có thực lực đòi công đạo cho mình. Sư phụ lại chính là một đan sĩ, không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, không thể trông cậy vào, lại thêm nguyên nhân hắn không tìm được chứng cứ, chỉ có thể yên lặng nhịn xuống.

Vị đại sư tỷ Khâu Thiên Trinh này thật sự không biết sự xấu xa giữa các sư đệ sao?

Nàng biết, nhưng có một sư phụ như vậy có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Hơn nữa, Mặc Sĩ Thiên Kỳ quả thật làm cho người ta đổ kỵ, mặc kệ là thiên phú của hắn, hay là thái độ của Khâu Vạn Đan, thật sự làm cho người ta rất ghen tị.

Sở Chúc rất thân thiện đón nhận, cười nói: "Dù sao chúng ta đã sớm trên cùng một chiếc thuyền, giúp huynh cũng là giúp ta. Ta còn trông cậy vào tương lai huynh trở thành luyện đan sư Hoàng cấp mà. Đạo này, bồi dưỡng một luyện đan sư không dễ dàng, coi như ta làm đầu tư giai đoạn trước đi."

Giữa bọn họ còn có bí mật chung "Mộc Linh chi tâm", bởi vì trong đó liên lụy rất nhiều, ngược lại làm cho bọn họ trở thành người trên một chiếc thuyền, sẽ không dễ dàng phản bội. Đây cũng là nguyên nhân Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều có thể tin nhiệm đối phương.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, có lẽ về sau bọn họ sẽ như vậy, trở thành bằng hữu hoặc đồng bạn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhếch miệng cười rộ lên, vỗ ngực nói: "Không thành vấn đề, giao cho ta, các ngươi cần muốn linh đan gì, chỉ cần ta có thể luyện ra được, đều cho cô." Nói xong, thì lập tức lật nhào không gian của hắn, tìm mấy bình linh đan luyện gần đây phân chia cho Bích Tầm Châu bọn họ, mỗi một con yêu thú đều có phần.

Sở Chúc mỉm cười nhìn, vẫn chưa ngăn cản.

Tuy rằng Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngốc bạch ngọt một chút, nhưng thời điểm mấu chốt lại cực biết nhìn sắc mặt người khác, hắn biết Sở Chúc thời gian tu luyện chú trọng tới luyện thể, không giống người tu luyện khác mạnh mẽ nuốt linh đan như vậy, nhu cầu đối linh đan ước lượng không lớn. Mà nàng xem trọng nhất mấy con yêu thú bên người, cùng với lấy lòng nàng, không bằng lấy lòng mấy con yêu thú đó, như vậy Sở Chúc sẽ càng cao hứng.

Thật không biết làm sao có người có thể coi yêu súc còn quan trọng hơn cả bản thân mình, chẳng phải là lẫn lộn đầu đuôi?

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói thầm ở trong lòng, cũng không hỏi ra.

Kế tiếp, Sở Chúc nán lại ở Đan Hà Tông một đoạn thời gian, ước chừng một tháng thì đề xuất cáo từ.

"Cô thật sự phải đi sao? Không ở thêm một đoạn thời gian sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng không nỡ.

Sở Chúc lắc đầu: "Nghe nói Nhân gian phường rất nhanh thì bắt đầu tuyển nhận đệ tử, ta muốn đuổi đi qua, để tránh lỡ mất."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng biết quyết định của nàng, nhưng vẫn rất là thất vọng, nhìn không được đề nghị nói: "Nếu không, cô tới Đan Hà Tông chúng ta đi! Đan Hà Tông cũng không kém, lấy tư chất của cô, chỉ cần cô bái nhập tông môn, nhất định sẽ được coi trọng. Nếu cô tiến vào, về sau linh đan của bọn A Chiêu lão đại được cung ứng vô hạn lượng."

Sở Chúc như cười như không nhìn hắn: "Đan Hà Tông có thông không gian đạo đi đại lục khác sao?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ghen hòng, hắn biết Sở Chúc từ đại lục khác đến, tuy rằng nàng không có nói rõ, nhưng có lẽ Sở Chúc là muốn tìm thông đạo không gian trở về. Nghe đồn Nhân gian phường có một thông đạo không gian ổn định thuộc về của mình, không trách người nhiều muốn tiến vào Nhân gian phường như vậy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy nàng hạ quyết tâm, thì thu thập một đồng linh đan cho nàng.

"Sau khi các ngươi ăn hết, báo tin tức cho ta, đến lúc đó ta để cho người mang hộ cho các ngươi." Dứt lời, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nâng Huyền Uyên đang ngâm trong linh thủy Ngũ Hành Hoạt lại, nhét một cục phẩm đan cho nó, vuốt linh văn trên mai rùa của nó, không nỡ nói: "Huyền Uyên, về sau ngươi phải nhớ ta đó."

Quen biết với Sở Chúc mấy ngày nay, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng có chút quen thuộc với ba con yêu thú. Bích Tầm Châu cực lãnh ngạo, hơn nữa chương quân kỷ năng nấu nướng, không dễ chọc. A Chiêu là lão đại, chỉ thích đánh Sở Chúc, càng không dễ chọc. Chỉ có con rùa nhỏ Huyền Uyên này, thoát nhìn vừa lười lại nhu nhược, thường xuyên đến cạ hắn muốn linh đan, Mặc Sĩ Thiên Kỳ thích nó nhất.

Huyền Uyên ngờ ngác liếc hắn một, sau đó bình tĩnh ngâm linh đan ngự nước rồi khỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bất ngờ không kịp phòng bị, bị nước văng lên đầy mặt =.=!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Bán Hàng Rong Bất Giữ Yêu Thú.

Sau khi từ biệt Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Sở Chúc và ba con yêu thú bắt đầu đi tới Nhân gian phường.

Ngồi ở trong chiếc xe yêu thú mua lúc trước đó, Sở Chúc cho Tê Vũ thú cấp ba kéo xe ăn mấy trái linh quả nó thích ăn, lại để cho nó từ từ đi tới Nhân gian phường ở bên bờ Vụ Trạch, thoát nhìn có chút nhàn nhã.

Lúc này đại lục Thiên Thượng Hải đã vào hạ, khoảng cách thời gian Nhân gian phường thu nhận đệ tử còn có một tháng, thời gian mặc dù gấp, nhưng mà khoảng cách từ Đan Hà Tông đến Nhân gian phường cũng không xa, lộ trình chỉ có nửa tháng, cho nên Sở Chúc cũng không vội mà chạy đi, ngược lại lòng dạ rất thanh thoi chậm rãi ngắm phong cảnh ở trên đường.

Qua hết năm nay, Sở Chúc đã mười bảy tuổi.

Sở Chúc vuốt cằm, hồi tưởng đời trước mười bảy tuổi mình còn đang làm gì. Sau đó phát hiện, khi đó nàng còn đang khổ bức bỏ Tây Thiên phong, còn kém một khoảng cách mới có thể bỏ đến đỉnh Tây Thiên phong.

Quả nhiên là bất đồng.

Nghĩ xong, nàng khẽ cười một tiếng, cúi đầu nhìn A Chiếu đang lười biếng ghé vào trên đùi nàng ngủ, bên cạnh còn có một bé rùa cũng lười biếng tê liệt mở ra tứ chi.

Hai hình dạng lười này, làm cho Sở Chúc nhìn mà không khỏi muốn cười, cảm thấy Huyền Uyên trong lúc vô tình vẫn cứ học phong cách của A Chiếu.

Sau khi rời khỏi Đan Hà Tông, Bích Tầm Châu đã khôi phục hình người, mặc dù sắc mặt không trắng bệch giống như tờ giấy, nhưng cũng không có huyết sắc gì, giống như băng tuyết. Đây rõ ràng trắng cũng quá gì kia rồi, nữ hài tử cũng chưa trắng như hân, kết hợp với dung mạo tinh xảo không phải phạm tục, chẳng trách cứ làm cho người ta hiểu lầm là một cô nương.

Trong khoảng thời gian này, ba con yêu thú không ít lần đòi Mặc Sĩ Thiên Kỳ cung cấp cực phẩm đan làm như đường đậu mà đựng. Bộ dạng hào sảng đó, đựng đến Sở Chúc đều run cả tâm can, lại cảm thấy chuyện cột một thiên tài luyện đan sư trên cùng một chiếc thuyền là sáng suốt cỡ nào, ít nhất giảm đi một khoản tiền mua linh đan đáng kể.

Trong tất cả tài nguyên tu luyện, quý nhất có lẽ chính là thứ đồ chơi linh đan này. Bởi vì đây là thứ mà tất cả người tu luyện đều không thể thiếu, mặc kệ là ở khi chiến đấu, hay là ở khi bị thương, thứ bảo mệnh, cho dù có quý hơn nữa cũng có người bỏ được mà tiêu tiền. Cho nên nói luyện đan sư cũng là tồn tại cực kỳ có tiền.

Ừm, Mặc Sĩ Thiên Kỳ là trường hợp đặc biệt.

"Tầm Châu, gần đây huynh ăn linh đan không ít, thương thế của huynh khôi phục mấy thành?" Sở Chúc xoay người hỏi.

Lung Bích Tầm Châu rất thẳng thắn, hồi đáp: "Đã khôi phục bảy thành."

"Lâu như vậy mới bảy thành?" Sở Chúc kinh ngạc nhìn hân: "Lúc trước huynh bị thương nặng cỡ nào?"

Bích Tầm Châu liếc nhìn nàng một, không nói chuyện.

Được rồi, cho dù là đồng bạn thân mật, cũng phải có chút bí mật thuộc về mình. Đòi trước thẳng cho đến trước khi chết Sở Chúc cũng chưa thể hiểu rõ lai lịch của Bích Tầm Châu, vì sao sẽ trọng thương lưu lạc đến Tấn Thiên đại lục. Không biết đời này có cơ hội hiểu rõ hay không.

Sắc trời gần tối, bọn họ còn chưa có đuổi tới thành trấn tiếp theo, cũng biết đêm nay đành lỡ mất chỗ nghỉ qua đêm.

"Như vậy thì tùy tiện tìm một chỗ cắm trại đi." Sở Chúc vô tình nói.

Bích Tầm Châu bọn họ càng không thêm để ý, yêu thú so với nhân loại càng có thói quen màn trời chiếu đất, ở đâu không phải sống, tùy tiện tìm một chỗ làm tổ chính là một ngày.

Tìm sơn động có thể nghỉ chân ở trong núi, an trí Tê Vũ thú ở cửa động, dùng thân thể cực đại của nó nửa chắn gió nửa cửa động. Sở Chúc và Bích Tầm Châu đơn giản thu thập sơn động một chút, liền bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Vì thế, Sở Chúc còn đặc biệt xoay quanh ở lân cận, lập tức tìm được mấy thứ sơn trân, đều là nấm ẩn chứa linh khí thần nhiên.

Đại lục ở Linh thể giới càng dư thừa linh khí hơn Huyền thể giới, vạn vật đều dính vào linh khí, rất dễ dàng tìm được đồ ăn ẩn chứa linh khí ở dã ngoại. Tuy rằng linh khí không nhiều lắm, nhưng mà có thể đề cao nguyên liệu nấu ăn nhiều lần, lại trải qua bàn tay nấu nướng khéo léo của Bích Tầm Châu, lại vô cùng mỹ vị.

Làm cho Sở Chúc cao hứng là, còn tìm đến một gốc cây dê đại, hạt dê thoát nhìn có hơn vạn năm tuổi, quả kết lủng lẳng đầy cả cây. Bởi vì rời xa con người, không người đến hái, rót đầy trên đất là hạt dê thô.

Lúc này Sở Chúc xách rất nhiều trở về.

Buổi tối, Bích Tầm Châu làm canh sơn trân, lại nướng một con thỏ béo cấp hai có thể hình lớn như heo con, ở trên chảo sắt xào một món thức ăn chay giải ngấy. Thức ăn chay là hái lá cây linh thảo non mềm nhất mà xào, dùng dầu thỏ béo nướng chảy ra xào chung, xanh tươi ngon miệng. Mặc dù phân lượng không nhiều lắm, nhưng ngay cả A Chiếu không ăn chay đều có thể ở dưới sự dỗ dành của Sở Chúc mà ăn mấy miếng.

Huyền Uyên vừa cào mầm com của nó ăn, vừa xem xét A Chiếu đang được chủ nhân chăn nuôi, nhịn không được nói:【Đệ cũng muốn chủ nhân đấy!】

A Chiếu đang há mồm ăn thức ăn chay Sở Chúc kẹp đến, nghe nói như thế, một móng vuốt cào đi qua.

【Tiểu hài tử phải tự mình ăn mới ngoan, chờ người trưởng thành, người tự mình tìm một thứ (con cái) dứt người.】

Bé rùa một đôi mắt đen nhìn nó:【Thứ? Vì sao nhất định phải là thứ?】

【Người muốn tìm hùng (con trống) cũng được.】

Bé rùa nhìn gương mặt xinh đẹp của Sở Chúc, còn có động tác dịu dàng, lại quay đầu liếc mắt nhìn Bích Tầm Châu đang giơ tay chém xuống cắt thịt một, nói:【Quên đi, vẫn là thư đi.】

Bích Tầm Châu: "... ..."

Bích Tầm Châu lạnh mặt, muốn nói chút gì đó, lại nhìn hai con yêu thú này, một đừa là lão đại, một đừa là nhóc rùa không hiểu chuyện, có thể bày ra tức giận với bọn họ cái gì? Vì thế hắn xoay người, mắt không thấy lòng không phiền.

Chỉ có Sở Chúc nghe không hiểu yêu thú ngữ không hiểu ra sao nhìn hắn: "Tầm Châu, vì sao không ăn?"

Bích Tầm Châu lạnh lùng thốt: "No rồi."

Sở Chúc a một tiếng, nói: "Huynh ăn được quá ít, ta ăn còn nhiều hơn huynh."

Bích Tầm Châu thấy A Chiêu và Huyền Uyên nhìn qua đây, chỉ phải nói: "Người đang thời điểm phát triển thân thể, ăn nhiều chút là đương nhiên." Tuy rằng là con yêu thú, nhưng đã từng sống qua cuộc sống ở xã hội nhân loại, Bích Tầm Châu còn rất biết cách nuôi dưỡng đứa nhỏ.

Ăn xong cơm chiều, Bích Tầm Châu thuận tay làm ra một bếp than, cũng chặt chút linh mộc ở phụ cận, dùng phương pháp cấp tốc trong thời gian ngắn hoàn thành đốt thành linh than, quăng một ít hạt dẻ thô tiến trong lò than, đánh chút lửa nướng hạt dẻ.

Sau đó không lâu, hương vị hạt dẻ rất nhanh mở ra tràn ngập ở trong không khí, vỏ bung ra, lộ ra thịt quả màu vàng nhạt bên trong.

Sở Chúc ăn một, vừa bùi vừa ngọt lại thơm, ăn ngon thật.

Không chỉ có Sở Chúc thích, A Chiêu và Huyền Uyên cũng thích, quyết định coi món này trở thành một món trong đồ ăn vặt của bọn họ.

"Nếu là hạt dẻ trăm vạn năm thì rất tốt." Bích Tầm Châu nói: "Cây hạt dẻ trăm vạn năm thì linh khí càng tăng lên, phẩm chất có thể đạt tới cấp bảy, khi kết ra quả thực ngưng tụ tất cả tinh hoa, vị thật tốt."

Sở Chúc cười nói: "Nếu thực sự trên trăm vạn năm, đã ngoại hiếm thấy, đã sớm làm cho những người khác đào về nhà trồng rồi."

Bích Tầm Châu bĩu môi không nói lời nào, người tu luyện ở đã ngoại nhìn thấy thứ gì tốt, đều ước gì đào vào trong bát mình, thói quen là tốt rồi.

Sau khi ăn xong hạt dẻ nướng than, đột nhiên Sở Chúc nhớ tới cái gì, lấy ra một ấm gốm sứ Thanh Hoa, quăng một khối linh nhũ thạch nhỏ vào, sau đó phân biệt thả vào vài loại linh quả hong khô, làm ra một ấm trà linh nhũ quả.

Trà quả giải ngấy, sau khi uống trà quả xong, hương thơm đặc trưng thức ăn trong sơn động đã tiêu tán được gần hết.

Sở Chúc và mấy con yêu thú hàn huyền một lát liên lạc cảm tình, mới từng người nghỉ ngơi.

Hôm sau, trời hơi sáng, bọn họ tiếp tục đi tới bên bờ Vụ Trạch.

Sở Chúc ngồi ở chỗ càng xe, ăn hạt dẻ ngày hôm qua chưa hết làm đồ ăn vặt.

Hạt dẻ để lạnh cũng có một phen hương vị khác, Sở Chúc tự mình ăn một quả, dứt cho A Chiêu hoặc Huyền Uyên một quả. Hôm nay Huyền Uyên được chủ nhân chăn nuôi, nhất thời cảm thấy mỹ mãn, vì thế lại không nháo nữa.

Bích Tầm Châu ngồi đánh tọa điều tức ở trong xe, Sở Chúc ngẫu nhiên thăm dò bên trong xem, thấy sương khí quanh quần toàn thân hắn, vật quanh thân đều bịt kín một tầng sương bạc, thì không đi quấy rầy hắn.

Xe yêu thú cóc cóc cóc đi tới trước ở trên đường nhỏ trong núi, tiếng lộc cộc buồn bực lại vang dội.

Sở Chúc đón gió núi, đang cắn hạt dẻ, đột nhiên nghe được động tĩnh xa xa truyền đến, giống như bách điều kinh hoàng kêu lên, lại như bách thú hí rống trong núi, cực kì hỗn loạn.

Huyền Uyên và A Chiêu ngẩng đầu liếc mắt nhìn một, sau đó hai đứa đều thúc giục Sở Chúc, nên dứt hạt dẻ chúng nó.

Sở Chúc nở nụ cười một tiếng, bóc hạt dẻ chăn nuôi chúng nó, vẫn chưa để cho xe yêu thú đi vòng, từ từ đi tới trước như cũ.

Rất nhanh Sở Chúc liền nhìn thấy nguồn gốc động tĩnh, vài người tu luyện đang đuổi một đám yêu thú.

Chủng loại đám yêu thú đó không đều từ cấp hai đến cấp bốn, đều là cái loại yêu thú không có sức chiến đấu gì, bình thường chỉ có nữ tu muốn nuôi sủng vật mới có thể dưỡng loại yêu thú này.

Sở Chúc liếc mắt một thì nhìn ra những người tu luyện này đúng là bán hàng rong chuyên môn buôn bán yêu thú, loại chức nghiệp này rất thông thường, lúc trước nàng có thể mua Bích Tầm Châu về, cũng là mua từ trong bán hàng rong.

Nguồn cung cấp yêu thú có vài loại, đại đa số là do bản thân mình đến đã ngoại bắt giữ, hoặc là đi thu mua trong tay chỗ những mạo hiểm giả lại bán qua

tay, có thể kiếm được giả chênh lệch. Mỗi nhóm có quy củ riêng, Sở Chước vốn cũng không để ý tới, nhưng khi nhìn đến bọn họ ra tay cực kì tàn nhẫn, cần bản mạng kẻ thù sống chết, nhất thời mất hứng.

Sở gia Lăng Dương có danh là gia tộc ngự thú, thừa giáo huấn của tổ tiên, ký kết khế ước hòa bình với yêu thú, coi yêu thú trở thành bằng hữu, trừ phi tất yếu, nếu không sẽ không tùy tiện thương tổn. Hơn nữa làm người Sở gia, tự nhiên có sẵn thú duyên, nhìn thấy yêu thú bị bắt nạt, tự nhiên sẽ không mặc kệ.

Lập tức Sở Chước liền mang theo trọng kiếm, tùy ý đi qua yêu thú chạy trốn chết, nghênh hướng người tới.

Những người bán hàng rong tổng cộng có sáu người, năm nam một nữ.

Nhìn đến trong núi hoang tàn vắng vẻ này thế nhưng có một nữ tử đơn độc, còn là mỹ mạo như vậy, lại nhìn tu vi, chẳng qua là Vũ Hóa cảnh, ngay chỗ này đã được coi làm đối tượng có thể ăn cướp.

Người tu luyện đấu đá với nhau là thái độ bình thường, gặp được ở dã ngoại, người có tâm tư bất chính, thường hay thích giết người đoạt bảo.

Sở Chước còn không có chủ động ra trận nữa, phát hiện dung mạo ánh mắt của bọn họ, làm sao không biết mưu tính của bọn họ, lúc này không nói hai lời, phi thân lên, rải mấy tờ linh phù đi ra ngoài.

Người tu luyện căn bản không sợ mấy tấm linh phù này, linh phù là Hòa Viêm phù tính công kích mạnh, nhưng mà phẩm cấp rất thấp, Hòa Viêm phù mới cấp ba, bọn họ căn bản không để vào mắt, cũng không thèm nhìn tới mà đánh ra một chưởng, chuẩn bị tập trung vào Sở Chước.

Nhưng mà, chút thời gian như vậy, phát hiện đối phương đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Mấy người bán hàng rong hơi kinh ngạc, còn chưa phản ứng kịp, có hai người chỉ thấy trước mặt tối sầm, tiếp theo thì bất tỉnh nhân sự.

Bốn người khác bỗng nhiên xoay người, nghiễm nhiên dừng lại khi đang muốn đánh lên, đột nhiên sau lưng một nước kiếm nhỏ phun lại đây. Dưới bất ngờ không kịp phòng bị, thật đúng bị phun đến cho lão đảo, vận người che chở, phát hiện công kích bọn họ là một con rùa nhỏ.

Bé rùa ghé vào trên đỉnh xe một đôi mắt đen nhìn bọn họ, thấy bọn họ nhìn qua đây, lại phun nước hướng bọn họ, phun đến từng nhánh nước kiếm.

Nước kiếm mềm nhũn, tính công kích cũng không mạnh, chỉ là vì không mạnh, mới làm cho bọn họ cảm tức.

Thế nhưng để cho một con rùa đánh lên thành công, quả thực là sỉ nhục.

Chỉ là bọn hắn muốn báo thù đã là hy vọng xa vời, thừa dịp Huyền Uyên ngăn cản bọn họ, Sở Chước đánh trở về, một người đập một kiếm, Huyền Uyên lại phun nước kiếm, hai chủ súng hợp tác khăng khít, rất nhanh thì đều giải quyết hết bọn họ.

Sở Chước thu kiếm mà đứng, hướng Huyền Uyên nói: "Huyền Uyên làm tốt lắm, lần sau tiếp tục!"

Bé rùa cao hứng, ngự nước đưa mình đến trên đầu Tê Vũ thú, hơi thở yêu thú cấp mười chấn động con Tê Vũ thú, làm cho Tê Vũ thú vốn còn có chút không an phận nháy mắt nhu thuận lại.

Sở Chước trói mấy người lại, trước sờ soạng nhãn không gian của bọn họ, dễ dàng xóa đi linh thức trên nhãn không gian, đợi tra xét thấy rõ ràng đồ trong nhãn không gian, gương mặt của nàng liền có chút không tốt.

Quảng mấy cái nhãn không gian cho Bích Tâm Châu trong xe ngựa, Sở Chước nói với hắn: "Tâm Châu, hủy đi đồ bên trong."

Bích Tâm Châu thấy nàng tức giận, thì xem xét nhãn không gian, nhất thời cũng cực kì mất hứng.

Đồ trong nhãn không gian, đều là một ít hình cụ đi săn yêu thú, đứng ở lập trường nhân tộc, đây cũng không có gì, nhưng đứng ở lập trường yêu thú, khiến cho yêu căm tức.

Từ xưa đến nay, nhân tộc và yêu thú vốn là khó mà chung sống hoà bình, nhân tộc coi yêu thú trở thành tài nguyên, xương yêu, máu yêu, yêu đan, da thịt v.v đều là thứ nhân loại có thể lợi dụng. Mà yêu thú cũng coi người tu luyện nhân tộc trở thành đồ ăn, dù sao máu thịt người tu luyện nhân tộc ẩn chứa linh khí, ăn vào thì cũng không khác yêu thú lắm.

Tiếp theo Sở Chước lại chụp lấy túi linh thú của bọn hắn, phát hiện treo trên người của một người không chỉ có ba đến bốn cái túi linh thú, những linh thú túi lớn đó có tác dụng khôn thú. Trừ phi chủ nhân cho phép, nếu không yêu thú trong túi linh thú không thể tùy ý ra vào, không giống túi linh thú Sở gia tự chế.

Trong mỗi cái túi linh thú, có vài con yêu thú, dựa theo phẩm cấp mà lưu trữ.

Mà những yêu thú đó phần lớn bị thương rất nặng, nhìn không giống như là bắt giữ yêu thú buôn bán, nếu không sẽ không mặc kệ tính mạng và thân thể hoàn hảo của yêu thú, chỉ cần còn sống là được.

Đều thả hết yêu thú bên trong ra, con bị thương nhẹ vội vàng chạy đi, con bị thương nặng, đành phải nằm úp sấp tại chỗ chờ chết.

Sở Chước nhìn, làm chút linh thủy pha loãng, tưới lên trên miệng vết thương của chúng nó, để cho chúng nó có lực chạy trốn, cái khác sẽ không quản. Tuy là như thế, nhưng mà những con yêu thú này cũng cực kì cảm kích với nàng, yêu thú đã mở ra linh trí bái lạy với nàng, mới rời khỏi.

Sở Chước lại đơn giản thô bạo dùng Hủ Xuân hoa cứu tỉnh một người tu luyện nam.

Người tu luyện nam này là một nam nhân trung niên thấp bé đen gầy, bên ngoài thật là khó coi, rõ ràng là người tu luyện Không Minh cảnh, nhưng lại giống như tà tu không chiếm được linh khí tâm bồ, cực kì đáng khinh.

Thời điểm bị Hủ Xuân hoa huân tỉnh, nam tu trung niên đó đáng vẻ thống khổ, đột thấy rõ ràng Sở Chước trước mặt, thần sắc nhất thời trở nên hung ác.

Sở Chước đập một kiếm qua.

Một kiếm này có vẻ nhẹ, nam tu trung niên đó lắc lắc đầu, ngược lại không có hôn mê, ánh mắt càng hung ác hơn.

Vì thế Sở Chước lại đập một kiếm, nam tu trung niên vẫn rất hung ác như cũ. Hắn càng hung ác, thì nàng tiếp tục đập, đập đến khi cả mặt hắn là máu, thế nhưng càng hung ác hơn rồi.

Chẳng lẽ là người không sợ đau cuồng bị ngược?

Sở Chước hỏi: "Các người bắt giữ nhiều yêu thú như vậy làm chi?"

Nam tu trung niên cười lạnh nhìn nàng, dùng một loại giọng nói gian xảo cổ quái nói: "Có thể để cho chúng nó dâng lên huyết tinh của mình, là vinh hạnh của chúng nó! Người tốt nhất nhanh chóng thả chúng ta, nếu không nhất định cho người bị chết cực kì khó coi." Hắn vẻ mặt hung ác.

Sở Chước nhủ mi lại, cảm giác có chút không bình thường.

Đột nhiên, Sở Chước bản năng cảm giác được một loại nguy hiểm chẳng lành, mạnh mẽ lui về phía sau.

Chỉ là nàng nhanh chóng lui lại cũng không đủ mau, từ ngạch trái tim nam tu trung niên đó đột nhiên thoát ra một ngọn hỏa diễm màu đen, vọt tới ánh mắt nàng. Căn bản chưa cho nàng cơ hội né tránh, mắt thấy ngọn lửa đen đó liền muốn vọt tới trên người nàng, đột nhiên xuất hiện một con rồng lửa ngăn lại.

Hỏa long chỉ thô cỡ cánh tay trẻ con, vậy là lửa màu tím, cái đuôi mang theo bạch diễm nhàn nhạt, trông rất sống động, cũng giống như một con rồng chân chính.

Nó chắn ở trước mặt Sở Chước, há mồm nuốt hắc diễm vọt tới đó vào, hắc diễm tiến vào trong cơ thể con rồng lửa màu tím, bị ngọn lửa màu tím bao vây. Phảng phất như thân hỏa đáng sợ đốt cháy hết thảy, cũng không phải là phạm hỏa có khả năng đuổi kịp, hắc diễm này căn bản không phải đối thủ, phát ra một tiếng kêu thê lương, dễ dàng đã bị con rồng lửa màu tím tiêu diệt.

Sau khi hỏa long tiêu diệt hắc diễm rồi, lượn quanh Sở Chước một vòng, sau đó đi đến yêu thú màu đen đứng ở trên đỉnh xe, tiến vào thân thể nó rồi biến mất.

Nam tu trung niên thấy một màn như vậy, sắc mặt bỗng dưng trở nên trắng bệch.

"Không, không có khả năng..." Nam tu trung niên run rẩy nói, không tin một màn phía trước này: "Cửu U Tử Diễm của ta, làm sao có thể sẽ bị tiêu diệt..."

Nam nhân trung niên run rẩy nói xong lời này, tai mất mũi miệng đổ máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phát Tài Rồi.

Cửu U Tử Diễm? Ánh mắt Sở Chước hơi ngưng.

Thấy hắn đột nhiên tai mất mũi miệng đổ máu, ngã xuống đất không dậy nổi, Sở Chước vội vàng đi qua kiểm tra, phát hiện cũng chưa chết, nhưng mà không tính là còn sống.

Tình huống này, tựa như nháy mắt bị cái gì đó rút hết sinh mệnh lực, chỉ còn lại có một hơi, nhìn không sống nổi. Liên tưởng một màn vừa rồi hỏa long của A Chiêu tiêu diệt hắc diễm đó, có phải là vì hắc diễm này không còn, cho nên nháy mắt liền rút hết sinh mệnh lực của hắn, làm cho hắn chỉ còn treo lại có một hơi hay không?

Thần sắc của Sở Chúc có chút ngưng trọng, tình huống của người này làm cho nàng liên tưởng đến ký ức không tốt nào đó.

Thở sâu, Sở Chúc buông người nọ ra, sau đó lại chọn một thanh niên bộ dạng thoát nhìn còn đoan chính, dùng Hủ Xuân hoa huân tỉnh.

Thời điểm thanh niên đó bị huân tỉnh, biểu tình thật là quá mức thống khổ, làm cho ba con yêu thú Bích Tầm Châu đều có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Hiệu quả của Hủ Xuân hoa rất kinh người, bọn họ tỏ vẻ bội phục đối với Sở Chúc thế nhưng sẽ thu thập thứ đồ chơi này.

Khi nhìn đến nam nhân trung niên té trên mặt đất, trong mắt thanh niên đó lộ ra vẻ kinh sợ, ánh mắt nhìn về phía Sở Chúc có chút né tránh.

Sở Chúc đầu tiên là nhìn hấn nở nụ cười dịu dàng, cười đến khi da mặt thanh niên đó nóng lên, đột nhiên đã bị nàng một kiếm đánh đến, đánh cả người đều mộng. Rõ ràng một khắc trước cười ôn nhu, vì sao lập tức có thể quát tới đây?

Nữ nhân quả nhiên là một loại tồn tại hi nộ vô thường.

"Các ngươi là ai? Vì sao bắt giữ những yêu thú này? Chẳng lẽ các ngươi là tà tu?" Sở Chúc trừng mắt lạnh lẽo.

Nàng bộ dạng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, khí chất sạch sẽ, cho dù trừng mắt lạnh lẽo, lộ ra một cổ hơi thở ôn nhu uyển chuyển hàm xúc như cũ, cũng không khiếp người. Lúc này đây ánh mắt thanh niên đó hơi tránh, cũng không nói lời thật, chỉ nói: "Chúng ta là thương nhân bán yêu thú ở Hồ Điền trấn ở gần đây, hôm nay tới nơi này bắt giữ một ít yêu thú..."

Lời còn chưa nói xong, đã bị bạo lực đập tới.

So với nam nhân trung niên lúc trước đó giống chịu ngược cuồng mặc kệ đánh thế nào về mặt đều hung ác, thanh niên này thì bình thường hơn, bị Sở Chúc không khách khí sử dụng kiếm đánh vài cái, lập tức kêu cha gọi mẹ, đồng thời không dám giấu diếm nữa.

Theo như lời của thanh niên gọi là Tề An Bình, nam nhân trung niên kêu là Tôn Đồng, trên danh nghĩa tính là lão đại của bọn hấn.

Bọn họ quả thật là bán hàng rong chuyên môn buôn bán yêu thú cấp thấp, chẳng qua đây là ở trước khi nhận thức Tôn Đồng. Năm năm trước, khi bọn họ vẫn như mọi khi đi vào trong núi xem xét bắt giữ yêu thú tính chất cấp thấp như vậy, không nghĩ tới sẽ xui xẻo gặp được một con yêu thú cấp sáu, thiếu chút nữa mấy người liền tổn thất ở nơi này, là Tôn Đồng vừa may xuất hiện cứu bọn họ.

Tôn Đồng đối với bọn họ có ân cứu giúp, hơn nữa cũng đều là bán hàng rong vào núi trong bắt giữ yêu thú, như thế liền quen biết.

Sau đó Tôn Đồng ra tay giúp bọn họ vài bận, làm cho bọn họ trở thành bằng hữu tri kỷ, dần dần đi tới cùng nhau.

Sau khi quen biết Tôn Đồng, bọn họ phát hiện mỗi cách đoạn thời gian, thì Tôn Đồng muốn đi bắt giữ rất nhiều yêu thú, cũng mua của người khác. Hơn nữa hấn ra tay rộng rãi, mỗi lần đều đã ra giá cả cao hơn thị trường rất cao để mua, dần dần mọi người đều thích cầm yêu thú tích lũy trong tay bán cho hấn.

Bởi vì đi theo Tôn Đồng có tiền để kiếm, vì thế cuối cùng mấy người này cũng không còn làm công việc buôn bán yêu thú nữa, mà là đi theo Tôn Đồng đi khắp nơi mua yêu thú trong tay của những người khác cho Tôn Đồng, hoặc là đi đến dã ngoại bắt giữ.

Hai năm gần đây, số lượng yêu thú Tôn Đồng cần càng lúc càng lớn, bọn họ đều thu mua qua yêu thú rất nhiều thành thị ở đại lục Thiên Thượng Hải. Bởi vì số lượng yêu thú Tôn Đồng cần rất không tầm thường, lo lắng trong đó có phải có mục đích gì không muốn người biết hay không, lo sợ sẽ khiến cho danh môn chính phái chú ý, cho nên bọn họ cũng không dám đến thành thị danh môn đại phái quán thúc mua, chỉ có thể thường xuyên đến dã ngoại bắt giữ.

Mà phương thức bọn họ bắt giữ cũng vô cùng đơn giản, dùng một loại hương kỳ lạ hấp dẫn thú, loại hương dẫn thú này có thể dẫn tất cả yêu thú cấp thấp gần đó đều tới trong cạm bẫy bọn họ bố trí kỹ trước đó. Sau đó bắt giữ hết toàn bộ, bất kể bị thương hay không, chỉ cần không tắt thở là được.

Hai năm nay, bọn họ bắt giữ hàng loạt yêu thú cấp thấp ở rất nhiều địa phương, đến nay cũng không có gây ra chú ý gì.

Mà hương bọn họ sử dụng dẫn thú chỉ có thể hấp dẫn yêu thú cấp năm trở xuống, yêu thú lợi hại trên cấp năm, bọn họ cũng không chạm vào, như thế cũng không có nguy hiểm gì.

"Tôn Đồng muốn nhiều yêu thú như vậy làm gì?" Sở Chúc lại hỏi.

Tề An Bình cẩn thận nói: "Chúng ta cũng không biết, hấn chưa nói, chúng ta cũng không dám hỏi."

"Vì sao không dám?"

Trên mặt Tề An Bình lộ ra thần sắc kinh sợ, thấy Sở Chúc vừa muốn xách kiếm lên đánh, vội vàng nói: "Tuy rằng tu vi của Tôn Đồng chỉ có Không Minh cảnh tầng tám, nhưng hấn có một hắc điểm cực lợi hại, không chỗ nào không ở, hơn nữa có thể sử dụng để khống chế chúng ta, chúng ta không dám..."

Sở Chước nghe xong, ánh mắt hơi ngưng, quay đầu nhìn về phía A Chiêu.

A Chiêu từ đỉnh xe nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống trên vai Sở Chước, nhìn nhìn sang Tề An Bình, sau đó một móng vuốt chụp qua hấn.

Trên trái tim của Tề An Bình bay ra một vài sợi hắc điểm cực nhạt, còn chưa kịp đào tẩu, đã bị A Chiêu ngoắc ngoắc móng vuốt tiêu diệt.

Tề An Bình trợn mắt há hốc mồm mà nhìn A Chiêu, rõ ràng ở trong cảm giác của hấn, đây chẳng qua là một yêu thú cấp thấp bậc ba bốn, thế nhưng có thể một móng vuốt đã bức ra hắc điểm trong thức hải của hấn không nói, còn một móng vuốt liền tiêu diệt, đây...

Quả thực là không bình thường!

Sở Chước nhìn thấy sợi hắc điểm đó, nghĩ đến vừa rồi Tôn Đồng nói đây là Cửu U Tử Diễm, biết đây là một loại dị hóa, giống như âm cát dị thủy của nàng, vừa vặn có thể dùng để khống chế người.

Nơi sinh ra của Cửu U Tử Diễm này, bình thường là từ địa cực kì hiếm ác, mới có thể dụng dụng ra từ diễm diễm xấu hung ác như thế. Uy lực của một sợi Cửu U Tử Diễm trên người Tôn Đồng cũng không tính là cực đại, nếu không lấy một người tu luyện Không Minh cảnh như hấn, đã sớm bị hút khô sinh mệnh lực.

Chẳng trách bộ dạng Tôn Đồng khó coi như vậy, xem ra nguyên nhân là Cửu U Tử Diễm này.

Cửu U Tử Diễm sống nhờ ở trên người Tôn Đồng, lấy linh lực của hấn làm thức ăn, hơn nữa ở trong bát tri bát giác ô nhiễm linh thể của hấn, dưới sự tích lũy tháng ngày, chỉ sợ cuối cùng Tôn Đồng sẽ bị Cửu U Tử Diễm đồng hóa thành một loại cây khô có linh thức, ngay cả con người cũng không phải.

Sau khi Sở Chước suy nghĩ cẩn thận, lại nhủ mi, tiếp tục hỏi: "Người có biết Tôn Đồng là từ đâu mà đến? Sư môn ở đâu? Cửu U Tử Diễm này lại đoạt được từ chỗ nào?"

Lúc này Tề An Bình còn kính sợ Sở Chước nhiều hơn cả Tôn Đồng, cộng thêm không có Cửu U Tử Diễm uy hiếp, tự nhiên sẽ không giấu diếm nữa, vội vàng nói: "Tôn Đồng trước kia từng từng nói với chúng ta hấn là người đập nước Kỳ Cốc, nghe nói là một tán tu, còn Cửu U Tử Diễm này, hấn chưa bao giờ nói rõ với chúng ta, chúng ta cũng không dám hỏi nhiều."

Bị Cửu U Tử Diễm khống chế, bọn họ đều bị dọa vỡ mật, làm sao còn dám hỏi nhiều?

Sở Chước lại hỏi vài câu, Tề An Bình thành thành thật thật đáp.

Phát hiện hỏi không ra cái gì ở chỗ hấn, tiếp theo Sở Chước lại đi cứu tinh những người khác.

Tề An Bình thành thành thật thật làm tổ ở bên cạnh, thấy Sở Chước lấy ra bình chứa Hủ Xuân hoa huân người, người được hương vị cực kỳ bi thảm đó, rồi cuộc biết được lúc trước là cái gì huân tinh hấn, quả thực —— không đành lòng nhìn thẳng.

Những người khác cũng bị Sở Chước từng bước từng bước cứu tinh thăm vấn, bọn họ trả lời cũng không khác gì Tề An Bình.

Còn Cửu U Tử Diễm trên người bọn họ, Sở Chước đều để cho A Chiêu trực tiếp một móng vuốt liền đánh ra rồi hủy diệt.

Cửu U Tử Diễm quả thật là vật cực kì âm độc khủng bố, nhưng ở trước mặt linh hòa của A Chiêu, cũng không chịu nổi một kích. Trong linh hòa của A Chiêu ẩn chứa là một loại thần hỏa tính hủy diệt, hủy thiên diệt địa, uy lực quá lớn, hết thảy ở trước mặt linh hòa của A Chiêu cũng không đủ để phá hủy.

Những người đó nhìn A Chiêu, giống như đang nhìn kỳ tích.

Sở Chước cũng không giải thích cái gì, chỉ nói: "Hôm nay ta giải quyết Cửu U Tử Diễm cho các người, thì các người phải nghe ta. Ta có một việc nhiệm vụ giao cho các người, làm tốt thì chỉ có thưởng. Nếu là làm không tốt..."

Sở Chước nâng trọng kiếm lóe sáng trong tay lên, hướng bọn họ cười ảm áp.

Mấy người: "... .." Thật sự không muốn nghe.

Tuy rằng không muốn nghe, nhưng mấy người này vẫn ngoan ngoãn ẩn theo Sở Chước nói mà đi làm.

Bọn họ đầu tiên là ký kết khế ước cùng loại chủ tớ nào đó với Sở Chước, tiếp theo thề tuyệt đối sẽ không bại lộ bí mật của bọn họ.

Sở Chước nhìn mấy người này, ngược lại muốn dùng âm cát dị thủy khống chế bọn họ, giống như đối với Phong Hành Tuyết. Nhưng nghĩ đến nàng cũng sẽ không nán lại lâu ở Thiên Thượng Hải, cũng không biết khi nào thì sẽ rời khỏi, nhìn tu vi những người này cũng không cao, không cần thiết phải khống chế. Càng không cần phải nói mấy năm nay bọn họ bị Tôn Đồng dùng từ diễm khống chế, chỉ sợ hãi lớn nhất chính là bị người khống chế, vì thế đánh mất cái ý niệm này trong đầu.

Tề An Bình cẩn thận nhìn Sở Chước, nói: "Sở cô nương, cô muốn đi đâu? Về sau chúng ta làm sao liên lạc với cô?"

"Ta đi Nhân gian phường, dự tính tham gia chọn lựa đệ tử Nhân gian phường, các người đến bên kia tìm ta là được."

Năm người nghe nói như thế, thần sắc nhìn nàng đều có một chút kỳ diệu.

Rõ ràng là cao nhân ngay cả Cửu U Tử Diễm cũng có thể đối phó, cổ tình muốn giả dạng làm tu vi Vũ Hóa cảnh, còn muốn lấy tu vi cấp thấp này đi tham gia chọn lựa đệ tử Nhân gian phùng, sao cứ cảm thấy nàng muốn gây sự, có điểm lo lắng nàng muốn quấy Nhân gian phùng, đến lúc đó sẽ không liên lụy đến trên người bọn họ chứ?

Sở Chúc không biết ý nghĩ trong lòng mấy người này, mỉm cười với bọn họ, tiếp tục nói: "Ta thấy các ngươi khí huyết không thuận, có lẽ là khi bị Cửu U Tử Diễm đó khống chế hấp thụ quá nhiều linh khí, nơi này có chút Hồi Linh đan tặng cho các ngươi đi."

Nói xong, ném một lọ linh đan đi qua.

Khi nàng cười xinh đẹp đáng yêu, tay chống một thanh trọng kiếm màu đỏ thẫm, một con tiểu yêu thú lông xù đáng yêu ngồi trên bả vai, đứng ở nơi đó, dáng thanh cốt tú, hơn nữa không tầm thường, lại nghe lời này, quả thực làm cho nhóm người này sợ ngây người.

Sau đó nhìn thấy cực phẩm Hồi Linh đan trong cái chai này, đột nhiên liền có chút cảm động.

Sở Chúc để cho bọn họ ăn vào Hồi Linh đan điều trị thân thể, thì đi thăm dò xem Tôn Đồng.

Trải qua đoạn thời gian như vậy, hơi thở của Tôn Đồng càng mỏng manh, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Sở Chúc biết sinh mệnh của hắn đã tới cuối cùng, căn bản không có biện pháp đánh thức hắn hồi chút gì, thì rõ ràng lưu loát giải quyết tính mạng của hắn, lại quăng một tấm Hỏa Viêm phù cấp bốn đốt cháy xác chết.

Gió núi thổi tới, thổi tro cốt đó bay đầy khắp núi đồi, lắng đọng lại ở trong đất biến thành dinh dưỡng thực vật trong núi này.

Làm xong hết thảy, Sở Chúc chia tay với đám người Tề An Bình về mặt cảm kích.

Xe yêu thú lắc lư chạy ở giữa núi rừng, thoát nhìn có chút nhàn nhã.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu bọn họ trò chuyện chuyện vừa rồi: "Các ngươi cảm thấy, Tôn Đồng này thu thập nhiều yêu thú như vậy có chỗ lợi gì? Lấy ra tinh huyết chúng nó dùng để làm gì đây?"

Bích Tầm Châu mặt lộ vẻ chán ghét: "Mặc kệ là làm cái gì, nhất định không phải chuyện tốt."

【Đúng, hắn là người xấu.】Huyền Uyên phụ họa nói.

Tuy rằng Sở Chúc không có nghe hiểu lời nó nói, nhưng thấy tinh thần nó lúc này như thế, nhin không được sờ sờ lưng nó.

"Các ngươi nói, Cửu U Tử Diễm này, sẽ có ở địa phương nào?" Sở Chúc lại hỏi.

Bích Tầm Châu liếc mắt nhìn A Chiếu một, đoán nói: "Bình thường là ở từ địa cực kì hiểm ác đi, Cửu U Tử Diễm này tuy là dị hóa, cũng là một loại dị hóa cực kì chẳng lành, cực ít có người dám thực sự coi chúng nó như vật bầu bạn tồn tại bên trong tư duy, nếu không cuối cùng sẽ bị nó đồng hóa."

Sở Chúc nhẹ nhàng mà gõ chiếc bàn con trong xe, nói: "Không biết Đại lục Thiên Thượng Hải liệu có từ địa gì, nếu không phải trên đại lục Thiên Thượng Hải, có lẽ sẽ là Đại lục khác."

Tôn Đồng nói là đến từ đập nước Kỳ Cốc, nhưng ai biết có phải thật sự hay không? Cho dù là thật sự, có thể cam đoan hắn chưa từng đi Đại lục khác sao? Tuy rằng tu vi của hắn cũng không cao, nhưng hắn có Cửu U Tử Diễm, làm cho người ta khó lòng phòng bị, đủ để hoành hành toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải. Cho dù là cường giả Nhân Vương cảnh, có lẽ lúc trước dưới tình huống như vậy, cũng phòng không được.

Nghĩ đến đây, Sở Chúc cũng có chút nghĩ mà sợ.

Nàng phát hiện, từ sau khi trùng sinh trở về, trừ bỏ ở tông đạo không gian khi bị cấp dưới Yến Nhã chính thiết kế hãm hại thất thủ ra, cho tới nay là thuận thuận lợi lợi. Hơn nữa có A Chiếu hộ tống ở bên người, khiến cho nàng dần dần trở nên chẳng cần thận như vậy. Vừa rồi nếu không phải A Chiếu phản ứng kịp thời, chỉ sợ nàng đã bị Cửu U Tử Diễm gây thương tích, cho dù có âm cát dị thủy che chở, cũng phải ăn đau khổ một phen.

Sở Chúc không khỏi xét lại bản thân.

Bích Tầm Châu thấy thần sắc nàng kỳ quái, hỏi: "Chủ nhân, cô làm sao vậy?"

Sở Chúc nhìn nhìn bọn họ, nhin không được thở dài, nói: "Ta phát hiện ta còn là lơ là, vừa rồi nếu không có A chiếu, chỉ sợ ta cũng phải ăn đau khổ một phen. Về sau cất bỏ không thể lại như thế, nhất định phải tự kiểm điểm."

Bích Tầm Châu nghe xong, lại nhìn bộ dáng kiểm điểm của nàng, biểu cảm có chút là lạ.

Nhưng mà A Chiếu ngồi xổm trên vai nàng, dùng đuôi quét quét cổ của nàng làm an ủi.

【Chủ nhân không sợ, ta bảo hộ ngài.】Huyền Uyên đi qua, dùng móng vuốt chạm chạm vào tay nàng.

Sở Chúc nhìn không được muốn cười: "Đệ còn nhỏ, nỗ lực lớn lên rồi nói sau."

【Ta sẽ lớn lên rất nhanh đấy.】Nói xong, Huyền Uyên ngậm vào một viên linh đan bắt đầu cắn.

Sau khi cảnh tỉnh bản thân, Sở Chúc bắt đầu xem xét nhãn không gian của Tôn Đồng, về phần nhãn không gian của đám người Tề An Bình trữ, ở sau khi Sở Chúc quyết định biến thành bọn họ tiểu đệ bản thân có thể sử dụng, liền trả lại cho bọn hắn rồi.

Bích Tâm Châu đã hủy diệt các loại hình cụ nhìn không vừa mắt trong đó, bên trong chỉ còn lại có một ít vật tư tu luyện, một khoản linh thạch đáng kể. Tôn Đồng đã từng mua qua rất nhiều yêu thú khắp nơi, chứng minh hắn rất nhiều tiền, hiện thời lại nhìn đồng linh thạch như ngọn núi nhỏ trong nhãn không gian, hai mắt Sở Chúc sáng ngời.

"Nơi này có ba trăm vạn linh thạch đó." Sở Chúc cao hứng nói.

Bích Tâm Châu vô cùng lạnh nhạt đội nước lạnh: "Ngay cả một tồn kho của thể lực mỏng cũng không đủ, huống chi về sau cô muốn thành lập thể lực Tản Thiên đại lực ở Đại lực Linh thể giới, chút linh thạch ấy chỉ có thể đánh một bọt nước."

Sở Chúc: "... Không cần nhắc nhở ta là một người nghèo, cảm ơn."

Cũng không để cho nàng cao hứng một chút trước sao?

Sở Chúc bực tức tiếp tục lật xem, lược qua những vật tư tu luyện, đổ ra mấy thứ kỳ quái gì đó.

Một tảng đá cháy dầu đen, một cành cây khô, một khối Ngọc Bản cũ kỹ.

Tảng đá cháy dầu đen đặt ở trong một hộp khắc đá màu xám, dưới hộp đá này rải một tầng dầu đen, thoát nhìn dính đầy mỡ, mùi sặc mùi, cực kì ghê tởm. Tảng đá này phát ra một loại hơi thở chẳng lành, Sở Chúc dùng cành cây đâm xuống, không nghĩ tới cành cây này bắn ra một tiếng rì rào cháy đen. Nếu không phải Sở Chúc ném nhanh, chỉ sợ cháy đen này sẽ lan tràn đến trên tay nàng.

"Thật sự là quá độc rồi!" Sở Chúc hít vào: "Đây là cái thứ gì?"

Bích Tâm Châu cũng nói không nên lời là cái gì.

A Chiêu đang muốn phun một ngụm lửa đi qua, bị Sở Chúc kịp thời ngăn cản: "Trước đề nghiên cứu một chút, có lẽ có thể nghiên cứu ra cái gì đó."

Tiếp theo lại xem cành cây khô, vô cùng cứng rắn, quả nhiên không phải là phạm vật gì.

Sở Chúc nghiên cứu một lúc lâu, hỏi Bích Tâm Châu bọn họ: "Tim Châu, huynh xem cái này có phải một loại thần mộc hay không?"

Bích Tâm Châu nghiên cứu một lát, đẩy đi qua cho A Chiêu, "Lão đại, ngươi thấy thế nào?"

A Chiêu lười biếng duỗi móng vuốt chọc chọc, gật đầu nói:【Quả thật là thần mộc, thần mộc kiên cố, khí cụ bình thường không có khả năng thương hại, chỉ có thần khí cắt kim loại mới có thể.】

Cuối cùng là khối Ngọc Bản cũ kỹ, hai mặt Ngọc Bản sạch sẽ, hiện ra một màu hổ phách năm tháng lắng đọng lại, cạnh góc có mấy chỗ dấu vết tổn hại, trừ những thứ này, cũng không có cái gì nữa.

Sở Chúc lật xem một lát, nhìn không ra Ngọc Bản này có danh vọng gì.

Nhưng mà Sở Chúc không coi khinh nó, xem tảng đá đen và thần mộc, thì biết Tôn Đồng cũng sẽ không thu thập thứ vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tiến Hóa Thành Cật Hóa.

Kiểm kê xong nhãn không gian của Tôn Đồng, Sở Chúc trừ bỏ chú ý ba thứ đồ này ra, cái khác đều nhét vào trong một nhãn không gian chuyên để đồ vật.

Nhãn không gian này không có hạ linh thức, A Chiêu và Huyền Uyên có thể tùy tiện mở ra, kỳ thực coi như là thứ đặc biệt chuẩn bị cho bọn nó, chỉ cần chúng nó muốn thì bản thân đi lấy, vô cùng thuận tiện.

Kế tiếp, một đường vô sự.

Khi dần dần tiếp cận bờ Vụ Trạch, coi như là tiến vào phạm vi thế lực Nhân gian phùng.

Tiến vào địa bàn Nhân gian phùng rồi, thành trấn chung quanh trở nên nhiều, lưu lượng người cũng tăng nhiều, các loại tin tức đường nhỏ bay đầy trời, mà gần đây nghe đồn náo nhiệt nóng nhất là về Tuyết Y lâu.

Sở Chước và Bích Tâm Châu đi vào một quán trà, gọi một bình linh trà kèm theo mấy loại điểm tâm ăn kèm uống trà, đột nhiên chợt nghe được mấy từ "Tuyết Y lâu", nhin không được nghiêng tai lắng nghe.

"Nữ nhi của lâu chủ Tật Phong thật sự bệnh nặng không trị được?" Một người giặt mình nói.

"Bệnh nặng gì không trị được? Chớ có nói lung tung, nếu để cho Tuyết Y lâu nghe thấy, chúng ta cũng ăn không hết đi."

"Sợ cái gì? Nơi này chính là bờ Vụ Trạch, cũng không phải Tuyết Bình Châu Tuyết Y lâu, bọn họ còn có thể quản đến nơi đây sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, không cần sợ!"

"Ài, nữ nhi của lâu chủ Tật Phong đến cùng như thế nào? Thật sự bệnh nặng không trị được sao? Không phải nghe nói năm trước nàng đi Thiên Thượng Hải sao?"

"Đúng vậy, nhưng mà tháng trước, nữ nhi lâu chủ Tật Phong đột nhiên bị người Tuyết Y lâu từ Thiên Thượng Hải đưa về Tuyết Bình Châu. Lúc đó thần sắc người Tuyết Y lâu phụ trách hộ tống đều thật không tốt, nghe nói lúc đưa trở về, Phong Hành Tuyết đã hôn mê, vẫn luôn chưa tỉnh, cũng không biết sao lại thế này. Sau khi trở lại Tuyết Bình Châu, tất cả những Luyện Đan Sư cao giai Tuyết Y lâu bị kêu lên hết. Vì việc này, lâu chủ Tật Phong còn từng phát giận lớn, trừng trị nhiều đệ tử Tuyết Y lâu."

"Ta cũng nghe nói, lâu chủ Tật Phong chỉ có một nữ nhi, thật là rất yêu thương nàng, lần này bà ta tức giận như thế, mới có thể truyền ra chuyện nữ nhi bệnh nặng. Bệnh này đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Nghe nói là xảy ra chuyện gì đó ở Thiên Thượng Hải."

"Đúng vậy, người Tuyết Y lâu vội vội vàng vàng gấp trở về từ Thiên Thượng Hải, quả thật là đã xảy ra chuyện."

"Người nào cũng dám ra tay với Tuyết Y lâu?"

... ..

"Ai, ngược lại là ta nhận được một tin tức."

Đột nhiên, một giọng nói đề thấp thần thần bí bí vang lên, cử chỉ ra vẻ thần bí này nháy mắt liền hấp dẫn lực chú ý mọi người ở đây.

Tiếp theo chợt nghe được người nọ nói: "Hai tháng trước, không phải La Phong Vũ La tiên bối Nhân gian phùng đã trở lại sao? Nghe nói thuyền của nàng vừa đứng đi ngang qua một chỗ Hải Vực, gặp được người Tuyết Y lâu đang làm việc ở bên kia, lúc đó bọn họ nghe được một tin tức, một lâu chủ Tuyết Y lâu thế nhưng ngã xuống rồi."

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây ồ lên, vẻ mặt không dám tin.

Một lát sau, mới vội vàng truy vấn vị lâu chủ Tuyết Y lâu ngã xuống ấy là ai, lại là chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quán trà càng vô cùng náo nhiệt.

Sở Chước ở một bên vừa uống trà vừa lắng nghe những bát quái đường nhỏ của người đó, tuy rằng rất nhiều nội dung bát quái trong đó khoa trương không thật, nhưng có hai chuyện lại là thật sự.

Thứ nhất là một lâu chủ Nhân Vương cảnh Tuyết Y lâu ngã xuống; thứ hai là Phong Hành Tuyết bệnh nặng.

Chuyện lâu chủ Lược Hòa Tuyết Y lâu ngã xuống, ở hiện trường người chứng kiến rất đông, lại còn có mấy đệ tử là danh môn đại phái trên đại lục Thiên Thượng Hải. Cho dù Tuyết Y lâu muốn phong tỏa tin tức lâu chủ Lược Hòa ngã xuống, cũng không có khả năng động thủ với bọn họ.

Ở sau khi bọn họ về đến đại lục, tin tức này đã sớm âm thầm truyền khắp trong cái phái ở đại lục Thiên Thượng Hải rồi.

Lúc trước sở dĩ Sở Chước không nghe được mấy tin tức này, là vì đám Luyện Đan Sư Đan Hà Tông kia phần lớn đều là trạch nam trạch nữ, cực ít đi ra ngoài, tin tức cũng không linh thông.

Từ trong đó cũng có thể thấy được, Đan Hà Tông luôn luôn dựa dựa ở trong thế lực nhị lưu, cũng không phải là không có nguyên nhân.

Về phần một chuyện Phong Hành Tuyết bệnh nặng...

Trong lòng Sở Chước đại khái có phán đoán, chẳng qua nghe những người này suy đoán lung tung, cũng rất hợp lý.

Sở Chúc nghe được hưng trí bừng bừng, Bích Tầm Châu lại về mặt hồ hững, phảng phất giống như không có nghe thấy, bưng một ly linh trà lên chậm rãi uống.

Cũng nghe được tạm tạm, bọn họ mới rời khỏi quán trà, đi qua đường phố như thoi đưa, đến một bến tàu Thanh Thạch loại nhỏ.

Bờ Vụ Trạch là gọi chung một mảnh đất liền thủy vực, trên thủy vực là dòng suối sông hồ giăng khắp nơi, trên này có lục địa lớn lớn nhỏ nhỏ bất đồng, thành lập thành trấn có lớn có nhỏ. Mà trong bờ Vụ Trạch, phương tiện giao thông dễ thấy nhất đó là đủ loại thuyền, có người chèo thuyền, cũng có yêu thú kéo thuyền.

Lúc này trên bến tàu Thanh Thạch, chiếc thuyền lớn nhỏ đang sắp từng hàng không đều, trong nước ngẫu có thủy yêu thú màu sắc diễm lệ quay cuồng trong nước, gọi lên từng dòng bọt nước nhỏ. Những yêu thú đó đều là yêu thú bậc thấp, tính cách ôn thuận, là yêu thú thường thấy ở bờ Vụ Trạch, bị dùng để kéo thuyền.

Lúc này người trên bến tàu cũng không tính là nhiều, nhưng mà không ít, có vừa từ trên thuyền tới, cũng có chuẩn bị lên thuyền rời đi.

Trên bến tàu có rất nhiều tu luyện giả chuyên môn cho người đi đường thuê thuyền yêu thú, thấy Sở Chúc bọn họ đi tới, một tu luyện giả Ngưng Mạch cảnh vội vàng chào đón. Khuôn mặt của tu luyện giả này xem ra đã có bốn mươi, thọ nguyên cũng không dài, có thể thấy được là tư chất phổ thông, tiếp tục con đường tu luyện đã không có ích, mới làm một ít việc vất vả, xem như kiếm chút tiền vất vả duy trì cuộc sống.

"Hai vị tiền bối là muốn đi đâu?" Tu luyện giả này ân cần hỏi, hẳn là một chủ thuyền, đang mời chào buôn bán.

"Thái Khê thành."

"A, hai vị là đi tham gia thí nghiệm tuyển nhận đệ tử Nhân gian phường năm nay sao?" Chủ thuyền này vẻ mặt sáng tỏ.

Sở Chúc tươi cười rạng rỡ gật đầu, hỏi phí dụng và thủ tục thuê thuyền.

"Cự ly từ đây đi Thái Khê Châu có ba ngày lộ trình, nếu hai vị không ghét bỏ, an vị thuyền của nhà ta đi, ta nguyện ý đưa hai vị tiền bối đi qua." Chủ thuyền chỉ vào thuyền nhà mình nói: "Thời gian ba ngày này, trên thuyền của chúng ta còn bao thức ăn."

Sở Chúc nhìn qua, phát hiện thuyền của hắn tuy rằng xem cũ một chút, nhưng coi như là sạch sẽ, sáng khoái quyết định thuê thuyền này.

Thuyền phí là một trăm linh thạch, Sở Chúc giao trước một nửa linh thạch, cùng Bích Tầm Châu đội mũ che mặt lên thuyền.

Trên thuyền quả nhiên sạch sẽ, khoang thuyền vừa huân qua linh hương, hương vị nhẹ.

A Chiếu từ trên bờ vai Sở Chúc nhảy xuống, đứng cạnh cửa sổ nhìn bên ngoài.

Bích Tầm Châu cũng lấy mũ che mặt trên đầu xuống, lộ ra gương mặt mỹ nhân, thần sắc nhàn nhạt đứng ở nơi đó, xinh đẹp vô song, sắc đẹp thiên thành, khiến cho chủ thuyền tìm bọn họ chần động đứng im ngay tại chỗ.

"Chủ thuyền có việc?" Sở Chúc ôn hòa hỏi.

Chủ thuyền đột nhiên hoàn hồn, không dám nhìn nhiều, vội hỏi: "Hai vị tiền bối, có cần dùng bữa?"

Sở Chúc tò mò hỏi: "Không biết có món ăn chiêu bài gì?"

Chủ thuyền liền lựa chọn nói mấy thứ, Sở Chúc cũng đang nghĩ rất muốn nếm thử, liền để chủ thuyền đi làm.

Sau nửa canh giờ, chủ thuyền bưng thức ăn lên xong.

Chủ thuyền trù nghệ cũng không tệ, đều là lấy cá làm chủ, hầm, chiên, nấu, và luộc, trong đó A Chiếu thích nhất là cá bạc nhỏ chiên dầu, rán vàng óng ánh vàng óng ánh, xốp xốp giòn giòn, cắn một ngụm, ngoài xốp trong non mềm, nước thịt ngon.

Sở Chúc cũng nhin không được gấp thêm hai con, A Chiếu nể mặt nàng, tùy nàng ăn, nhưng Bích Tầm Châu không có phần.

Bích Tầm Châu: "... .." Hắn cũng không thích!

Huyền Uyên thì lại thích nếm cá viên tròn tươi, một viên một viên cá viên rất tròn trắng nõn, khiến nó coi thành giống như linh đan, ngậm một viên cắn lại ngậm một viên.

Sau khi ăn uống no đủ, Sở Chúc bưng một ly trà linh quả, nói với Bích Tầm Châu về lời đồn đãi nghe được ở trong quán trà.

"Phong Hành Tuyệt quả nhiên sinh ra ý niệm không tốt." Sở Chúc cảm khái nói, nếu không phải Phong Hành Tuyệt ở khi bọn họ đi rồi, quả nhiên phát lên ý niệm không tốt, dị thủy trong thức hải của nàng ta cũng sẽ không thể phát tác.

Giống như Tôn Đồng dùng Cửu U Tử Diễm không chế đám người Tề An Bình, lực không chế dị thủy này càng sâu.

Kỳ thực Sở Chúc không quá thích dùng thủ đoạn bực này khống chế người khác, chỉ là hiện tại tu vi của nàng thấp, không muốn chọc nhiều phiền toái không cần thiết. Tuyệt Y lâu làm việc lại bá đạo như thế, nếu thực sự chống lại, sẽ là nàng chịu thiệt, đành phải khống chế Phong Hành Tuyệt trước. Nếu Phong Hành Tuyệt không có nổi lên ý niệm trả thù, giọt lệ thủy này tự nhiên sẽ an an phận phận đợi, chờ nàng rời khỏi đại lục Thiên Thượng Hải rồi, thì sẽ bỏ đi.

Cố tình Phong Hành Tuyệt không phải là người thích ăn thiệt thòi.

Không chỉ có không thích chịu thiệt, ngược lại tính tình cực kỳ hung lệ, người nào chọc tới nàng ta cho tới bây giờ không kết cục tốt, mặc kệ là chủ động đi chọc, hay là bị động đi chọc.

Bích Tâm Châu đối với cái này cũng không ngoài ý muốn, hỏi: "Hiện tại nàng ta như thế nào?"

"Lần này chính là cho một cảnh cáo, bị thương không nghiêm trọng lắm, chỉ là sẽ hôn mê một đoạn thời gian, lấy thực lực của Tuyệt Y lâu, rất nhanh có thể luyện chế ra linh đan trị liệu thức hải của nàng." Cúi xuống, Sở Chúc bổ sung thêm: "Nhưng mà nếu sau khi nàng ta tỉnh lại, lại nảy lên ý niệm, có lẽ lại phải hôn mê một đoạn thời gian rồi."

Bích Tâm Châu gật đầu, đối kết quả như vậy coi như là vừa lòng.

Chỉ cần Tuyệt Y lâu cố kỵ Phong Hành Tuyệt, không dám mạnh mẽ kiểm tra xem thức hải của nàng ta, thì sẽ không phát hiện khác thường trong thức hải của nàng ta.

Về phần sau khi Phong Hành Tuyệt tỉnh lại có phải nói cho bọn họ hay không, tin tưởng sau khi nàng ta nhận được giáo huấn, trước khi làm việc sẽ có điều cô kỵ.

Thời gian ba ngày kế tiếp, Sở Chúc bọn họ ăn cá ba ngày.

Trong thủy vực bờ Vụ Trạch phần đông là cá, còn có các loại thủy sản, nguyên liệu nấu ăn đều là vừa bắt được, vô cùng tươi mới. Ba ngày qua, mỗi bữa bọn họ cũng không làm giống nhau, khiến cho Sở Chúc và A Chiêu, Huyền Uyên ăn cực kỳ thống khoái, nghiêm nhiên liền phát triển hướng cất hóa.

Tuy rằng Bích Tâm Châu không có tiềm chất cất hóa, nhưng hắn là một người thích nấu cơm, phát hiện chủ thuyền này biến thành một tay làm tiệc cá, thì dĩ nhiên kinh nghiệm với hắn, khiến cho chủ thuyền được sung ái mà lo sợ, hận không thể dốc túi mà dạy.

Khi thuyền đến đảo Thái Khê, thậm chí Sở Chúc có chút lưu luyến không rời, ngại con đường này cũng quá ngắn, cũng còn chưa có ăn xong thức ăn chủ thuyền làm.

Chủ thuyền cười nói: "Nếu tiền bối thích, lần sau lại ngồi thuyền của nhà ta, lại làm thực đơn mới cho các người, đồ ăn khác chúng ta không dám nói, nhưng thủy sản trong bờ Vụ Trạch này, chúng ta có thể làm ra mấy trăm loại không trùng nhau."

Ba ngày nay Sở Chúc đi chung đường vui vẻ, cũng không buồn xin linh thạch, đưa thêm mười khối, cười nói: "Vậy thì quyết định rồi."

Sau khi cáo biệt với chủ thuyền, rút cuộc đoàn người Sở Chúc bước trên bến tàu Thái Khê thành.

Thái Khê thành là thành thị bài danh thứ năm trong bờ Vụ Trạch, lơ lửng giữa đầm nước, diện tích không lồ, cũng là địa điểm lần này Nhân gian phường tuyển nhận đệ tử.

Sở Chúc và Bích Tâm Châu theo dòng người đi về phía trước, nhìn thấy rất nhiều người đều giống như bọn họ tới tham gia Nhân gian phường chọn lựa đệ tử, phần lớn đều là người trẻ tuổi, cũng có vài khuôn mặt lộ vẻ già dặn. Mà những khuôn mặt hơi già đó tu vi lại thấp, không cần phải nói liền biết độ chênh lệch tư chất, tu hành không có ích, mới không cách nào duy trì dung mạo.

Sở Chúc chọn một khách điểm ở trọ lại.

Lúc này cách ngày Nhân gian phường chọn lựa đệ tử còn có ba ngày.

Sở Chúc thuê một gian thượng phòng, ánh mắt của điểm tiểu nhị an bài phòng cho nàng phòng và Bích Tâm Châu từ nghi hoặc đến bừng tỉnh đại ngộ.

Sở Chúc thấy được, không coi là quan trọng, Bích Tâm Châu ở trong lòng nàng, chính là một đồng bạn đáng giá tín nhiệm, tuy rằng khi hình người xinh đẹp như hoa, nhưng bởi vì rất hiền lành, nàng căn bản là không xem hắn là nam nhân - - hơn nữa hắn cũng không phải nam nhân, là một nam yêu. Nàng không có hứng thú đối với một con nhện tinh bộ dạng còn mỹ mạo hơn cả mình.

Trở lại phòng, Bích Tâm Châu lại lấy mũ che mặt xuống, thoạt nhìn có chút không kiên nhẫn.

Dung mạo của Bích Tâm Châu quá mức xuất sắc, dễ dàng đưa tới phiền toái không cần thiết, tuy rằng bọn họ không sợ phiền toái, nhưng lúc này đúng là lúc Nhân gian phường chọn lựa đệ tử, Sở Chúc cũng không muốn rước lấy phiền toái nào, đành phải để Bích Tâm Châu đội mũ che mặt.

Yêu thủ trời sinh trời dưỡng, cũng không chú trọng ngoại hình, đối với loại hành vi che che lấp lấp này, vô cùng không vui, cũng không trách Bích Tâm

Châu ngại phiền toái.

"Nếu không, mấy ngày này Tầm Châu cứ đợi ở trong khách sạn, đừng đi ra nữa." Sở Chúc nói.

Bích Tầm Châu cũng không muốn đi địa phương nhiều người làm cho người ta chăm chú nhìn, đối với cái này không ý kiến.

Hôm sau, Sở Chúc liền mang theo A Chiêu và Huyền Uyên cùng nhau ra cửa đi tìm hiểu điều kiện Nhân gian phường tuyển nhận đệ tử những năm rồi.

Nhân gian phường mỗi cách ba năm đối ngoại tuyển nhận đệ tử một lần, một lần chỉ tuyển nhận một ngàn người, chọn ưu tú trúng tuyển. Cái gọi là chọn ưu tú trúng tuyển, đích thị là nhìn tư chất, tiếp theo mới là cái khác. Một điều kiện cơ bản nhất là tu vi không thua kém Ngưng Mạch cảnh, tuổi không được vượt qua hai mươi, sau đó lại từ trong vốc đáng chọn vốc người cao.

Nghe ngóng được mấy cái này, Sở Chúc yên tâm rất nhanh, hơn nữa nàng còn có lệnh bài La Phong Vũ đưa, căn bản là không cần lo lắng.

Sở Chúc yên tâm mang theo A Chiêu và Huyền Uyên đi dạo Thái Khê thành, nơi nào có thức ăn ngon thì đi qua mua mua mua, khiến cho A Chiêu và Huyền Uyên quá vui vẻ rồi.

Đối với mỗi ngày lúc Sở Chúc trở về đóng gói gì đó, Bích Tầm Châu lật đi lật lại, giống như cũ là ném thử một chút, cảm thấy không tệ thì nhớ kỹ, chuẩn bị có rảnh đi học làm như thế nào.

Sở Chúc thấy rõ tình huống, thâm nghĩ Bích Tầm Châu quả nhiên hiền lành, đều dưỡng bọn họ thành cật hóa rồi.

【Tầm Châu ca, cá viên này không tệ, học này.】Huyền Uyên vừa ăn vừa đề cử.

A Chiêu dùng móng vuốt vỗ vỗ hộp thực ăn, cũng đề cử món nhẹ nó cảm thấy không tệ, để cho Bích Tầm Châu cần phải đi học.

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua, Sở Chúc muốn đi tham gia Nhân gian phường chọn lựa đệ tử.

Địa điểm Nhân gian phường chọn lựa ở một chỗ quảng trường có thể cất chứa hơn mười vạn người, khi Sở Chúc đi tới, phát hiện nơi này người ta đã tập nập, trừ bỏ tham gia thí nghiệm, còn có vô giúp vui, thậm chí rất nhiều bán hàng rong dựng lều bán ăn vặt ở chung quanh quảng trường, còn buôn bán rất tốt.

Sở Chúc dùng mười viên linh châu mua hai chén đồ ăn linh quả, cho nàng một ly, Bích Tầm Châu một ly.

Bích Tầm Châu là cái miệng soi mói, sau khi uống một ngụm thì ghét bỏ mà nói: "Vị quả linh khí nhạt, cộng thêm bột chiết xuất linh quả, không dễ uống." Cúi xuống, lại nói: "Cô làm ngon."

Sở Chúc cười nói: "Đây là buôn bán nhỏ, kiếm chính là chút tiền vặt vãi, làm sao có thể biến thành rất ngon? Hơn nữa, trà linh quả ta làm, về mặt tài liệu sẽ không có người thường dám dùng, nếu thật sự làm như vậy, chẳng phải là lỗ chết?"

Sở Chúc làm trà linh quả, không phải thêm linh nhũ, thì là thả nước linh tuyến, mà linh quả, đều là hơn cấp năm, từ bỏ sử dụng linh quả hơn cấp năm làm trà ra, một bình kêu giá đều phải trên trăm khối linh thạch, tu luyện giả phổ thông cũng không uống nổi.

Sở Chúc đã uống vài ngụm, phát hiện đầu A Chiêu cọ qua trên bờ vai, nàng lấy linh trà ở trong ly gồm sứ thô ráp đựng đựng nó.

A Chiêu liếm một ngụm, quyết đoán xoay đầu đi, tuyệt đối không uống cái loại thấp kém này.

Sở Chúc nhìn mà buồn cười, đều uống hết phần thừa lại.

Chính nàng làm được tự nhiên, Bích Tầm Châu nhìn thì ánh mắt lại vi diệu, nhìn nhìn lại A Chiêu, cũng không biết có phải ảo giác của hấn phải không, cảm thấy thân thể lão đại thật giống như có chút cương cứng.

Lần này tới tham gia Nhân gian phường chọn lựa đệ tử ba năm một lần có mười vạn người.

Kỳ thực số lượng người thế này cũng không nhiều, đặc biệt là Đại lục Linh thể giới giống như đại lục Thiên Thượng Hải linh khí phong phú này, người tu luyện không lỗ, nhưng Nhân gian phường to như vậy mỗi lần chỉ tuyển nhận một ngàn người, có thể thấy được tỉ lệ đào thải đáng sợ.

Thời gian mỗi lần tuyển chọn là ba ngày, phân ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là đo lường tư chất, tu vi, cốt linh.

Sở Chúc xếp hàng hơn nửa ngày, rốt cuộc đến phiên nàng, cho nàng thí nghiệm chính là một nữ tử trung niên thoạt nhìn nghiêm túc.

Khi nhìn đến Sở Chúc là một tiểu cô nương tuổi trẻ như vậy, ánh mắt vừa lòng một ít, lấy ra một linh khí Nhân gian phường chuyên môn dùng để thí nghiệm, để cho Sở Chúc chuyển linh lực vào trong linh khí thí nghiệm. Linh khí thí nghiệm biểu hiện ra thuộc tính khí mạch, tu vi, cốt linh của nàng.

"Khí mạch thuộc tính thủy, Vũ Hóa cảnh tầng chín, mười sáu tuổi, không tệ." Nữ tử trung niên càng vừa lòng rồi.

Người tu luyện mười sáu tuổi cảnh giới Vũ Hóa tầng chín ở Đại lục Linh thể giới cũng không hiếm thấy, xem như tư chất trung đẳng, chỉ cần ngày sau không xao lãng tu hành, tự có thể đi được xa hơn.

Sở Chước tiếp nhận thẻ bài của nữ tử trung niên đưa tới, nói một tiếng tạ với nàng ta.

Chờ khi Sở Chước chen tụt trong đám người đi ra, Bích Tâm Châu lập tức nghênh đón, giống như một tộc trưởng chờ đợi đứa nhỏ tiến vào trường thí nghiệm, hỏi: "Thông qua sao?"

Sở Chước có chút muốn cười: "Yên tâm, qua."

Bích Tâm Châu vừa lòng gật đầu, đưa đồ ăn vừa rồi đi mua cho nàng.

Ngày hôm sau, Sở Chước đi tham gia thí nghiệm đợt thứ hai.

Thí nghiệm ngày hôm qua, đã đào thải năm vạn ba ngàn người, người còn lại tiếp tục tham gia thí nghiệm, sẽ đào thải càng nhiều người, thẳng cho đến ngày mai một hồi thí nghiệm cuối cùng, giữ lại một ngàn người.

Sở Chước như ngày hôm qua, sau khi uống vào chén linh trà, thì bắt đầu xếp hàng.

Nhưng mà, vừa xếp hàng không lâu, chợt nghe được một trận xao động.

Sở Chước và mọi người cùng nhau nhìn qua, phát hiện trên bầu trời có mấy đạo linh quang xẹt qua, là linh khí người tu luyện ngự sử.

Lập tức thì thấy vài người tu luyện từ trên trời giáng xuống, đi đến quảng trường thí nghiệm.

Những người đó đều là cao tăng Nhân gian phường, tất cả có mười người, trong đó La Phong Vũ mặc áo đỏ phá lệ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tiến Vào Nhân Gian Phường.

Nhân Gian phường tổng cộng có mười cái phân phường, trong mỗi phân phường có một phân phường chủ.

Hôm nay mười người đi đến quảng trường, đúng là phường chủ mười phân phường trong Nhân Gian phường.

Mỗi lần Nhân Gian phường tuyển nhận đệ tử, nếu như bọn họ rảnh rỗi, hoặc là ở bên bờ Vụ Trạch, đều sẽ tới đây xem xét tình huống, nếu có người vừa mắt, thì trực tiếp lĩnh trở về, trở thành đệ tử trong phường của mình. Nếu không thể may mắn được chọn đi, vậy đành phải ở lại bên ngoài Nhân Gian phường, đãi ngộ tự nhiên sẽ không tốt bằng tiến vào trong nội phường.

Sau khi nhìn thấy những người này xuất hiện, mọi người đang tham gia chọn lựa ở đây nhin không được mắt lộ ra chờ đợi, hy vọng mình có thể đề cử cho mười vị phân phường chủ coi trọng.

Sở Chước đến Nhân gian phường là có mục đích, mục tiêu của nàng là tiến vào nội phường, còn người nào trong nội phường thật ra lại không sao cả.

Chỉ có tiến vào nội phường, mới có cơ hội tìm hiểu chỗ vị trí của thông đạo không gian.

Thí nghiệm ngày thứ hai là thể lực và sự chịu đựng, còn thí nghiệm thế nào, mỗi một lần đều không có cùng phương pháp thí nghiệm.

Nhóm người tu luyện tham gia thí nghiệm đều cầu nguyện tốt nhất không cần phương pháp thí nghiệm quá biến thái.

Thí nghiệm thể lực và sự chịu đựng gì đó là vài cái lôi đài, chẳng qua cũng không phải để cho người ta đi lên đánh nhau, mỗi một lôi đài có thể cất chứa năm ngàn người, thí nghiệm thời gian là một canh giờ.

Nơi này tổng cộng có mười cái lôi đài, bốn vạn bảy ngàn người vừa mới thông qua thí nghiệm ngày hôm qua có thể đi lên.

Người phụ trách thí nghiệm lần này chia tổ cho mọi người xong, năm ngàn người một tổ, để cho bọn họ phân biệt tiến vào lôi đài đối ứng với thẻ bài.

Khi vừa bước trên lôi đài, có vài người bất ngờ không kịp phòng bị, ầm một tiếng liền ngã ở trên lôi đài, chặt vật không thôi.

Người phía sau thấy thế, bất giác cẩn thận một ít, nhưng vẫn có vài người không chịu nổi, sau khi bước vào lôi đài, không chế không được thân thể lần lượt ngã sấp xuống, nếu ở trong hai mươi hồi thở không thể kịp lúc đứng lên, thì bị coi là đào thải.

Khi Sở Chúc đi theo người chung quanh cùng nhau bước trên lối đài, cước bộ hơi ngừng, chẳng qua là vẫn thông dong cất bước đi qua.

Thì ra lối đài này là một loại lối đài trọng lực, lúc này trọng lực trên lối đài, tương đương với trọng lực đỉnh Tây Thiên phong, đối với Sở Chúc người từng khiêng trọng kiếm luyện kiếm hơn nửa năm ở trên đỉnh núi Tây Thiên phong mà nói, căn bản không phải là chuyện gì.

Cảm tạ Tây Thiên phong tôi thể, làm cho nàng có thể bảo trì đáng người bình thường, không có đổi thành một loli cơ bắp khiêng trọng kiếm.

Sở Chúc biểu hiện được rất trấn định thông dong, người chung quanh nhìn không được liếc nhìn nàng một.

"Đây là trọng lực lối đài đi? Không nghĩ tới Nhân Gian phường năm nay sẽ xuất ra thứ này."

"Trọng lực là bao nhiêu lần?"

"Hiện tại là ba mươi lần, qua đoạn thời gian hẳn là sẽ tăng cao, những người này có thể thừa nhận được sao?"

"Khó mà nói, càng gần đến mức cuối, trọng lực càng lớn, đến lúc đó căn bản là chống đỡ không được, nếu chỉ một ngàn người cũng không thừa, thí nghiệm ngày mai cũng không cần dùng tới rồi."

Người bên ngoài quảng trường ơng ơng thảo luận, Bích Tầm Châu xen lẫn trong đám người, nghe đối thoại những người này, trên mặt vẫn bình tĩnh.

【Chủ nhân nhất định có thể thông qua đấy.】Bé rùa ngồi xổm ở trên cánh tay trái của hắn vừa gặm nhấm một viên cá viên chiên, vừa nói.

Ừm, không biết vì sao, Huyền Uyên lúc nào cũng có một loại tự tin u mê đối với chủ nhân.

A Chiêu ngồi xổm ở trên vai phải Bích Tầm Châu, giống như coi thường nói:【Chút việc nhỏ ấy không làm khó được sáng quắc.】

Nó tự mình đi thí nghiệm qua trọng lực đỉnh Tây Thiên, biết cực hạn của Sở Chúc ở đâu, lối đài trọng lực Nhân Gian phường căn bản không làm khó được nàng. Nếu ngay cả nàng cũng không chịu nổi, phỏng chừng những người khác cũng giống vậy thôi, nghĩ đến Nhân Gian phường xuất ra lối đài trọng lực này là vì lựa chọn đệ tử ưu tú sử dụng tiến vào Nhân Gian phường, không phải vì dọa chạy những người này, sẽ không làm ra trọng lực quá mức.

Nửa canh giờ sau, lần lượt có người tu luyện bị đào thải.

Những người khác còn đang đau khổ chống đỡ, sắc mặt đỏ lên, mồ hôi ướt đầm.

Mười phân phường chủ Nhân Gian phường đang quan sát, khi có khi không thấp giọng tán gẫu vài câu.

Một lúc lâu sau, người tu luyện bị đào thải càng nhiều, còn lại không đến năm ngàn người, lối đài vốn đang chen chúc bỗng trở nên cực kì rộng rãi, làm cho người ta lập tức có thể vừa nhìn thì hiểu ngay.

"Ai, đứa nhỏ mặc áo xanh lối đài thứ ba không tệ, tên gọi là gì?" Một phân phường chủ Nhân Gian phường thăm dò người thí nghiệm bên cạnh.

Đối phương vội vàng điều tra tư liệu, đối chiếu thẻ bài treo bên hông người nọ, rất nhanh tìm ra tên này.

"Còn có đứa nhỏ mặc váy màu xám tro lối đài thứ năm nữa?"

"Nam nhân mặt đen lối đài thứ mười đó không tệ, chỉ là thoát nhìn già chút."

"Làm sao già? Người ta đây là lão tướng, cốt linh không lớn, còn chưa vượt qua bốn mươi tuổi."

La Phong Vũ đang uống trà, nghe đồng sự chung quanh líu ríu thảo luận, hơi hơi cong môi.

Lúc này, có người sấp qua: "Phong Vũ, cô có nhìn trúng người nào không?"

La Phong Vũ một đôi đôi mắt đẹp lười biếng đảo qua đi, lướt từ lối đài số một qua, đột nhiên dừng lại ở lối đài thứ tư, không khỏi cười nói: "Đứa nhỏ mặc quần váy màu xanh ở lối đài thứ tư không tệ."

Bên cạnh, nhân viên thí nghiệm vội vàng xem xét, rất nhanh tìm được tư liệu đối ứng, nói: "Nàng này tên Sở Chúc, là một tán tu, cốt linh mười sáu, tu vi Vũ Hóa cảnh tầng chín."

La Phong Vũ nghe xong, cười nói: "Quả nhiên không sai."

"Thực sự nhìn trúng?" Bên cạnh một thanh niên anh tuấn cười hỏi.

La Phong Vũ gật đầu: "Đúng vậy, ta thấy đứa nhỏ này hợp mắt duyên, Giang Toàn, không cho phép người ra tay với nàng."

Giang Toàn dờ khóc dờ cười: "Nàng quá lo lắng, đây vẫn là đứa nhỏ mười bảy tuổi, làm sao ta có thể ra tay với tiểu hài tử. Ngược lại ta yêu thích nữ tử thành thực phong tình giống nàng, nếu như nàng đáp ứng, ta lập tức có thể kết thành đạo lữ với nàng, vì nàng mà thủ thân như ngọc."

La Phong Vũ đánh giá hấn từ trên xuống dưới, Giang Toàn theo bản năng ngẩng đầu ưỡn ngực, đung đưa ngọc phiến trong tay, dáng vẻ phong lưu.

"Quên đi, ta không có hứng thú với thủ hạ bại tướng." La Phong Vũ bưng linh trà lên uống một ngụm.

Sắc mặt Giang Toàn nháy mắt đen.

Người chung quanh nhìn không được muốn cách bọn họ xa một chút, để tránh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Hai canh giờ rất nhanh liền qua, mà trên lối đi còn có một ngàn ba trăm người.

Nghe tới tiếng chuông vàng chấm dứt vang lên, những người trên lối đi đang đau khổ chống đỡ nhìn không được buông lỏng một hơi, thậm chí có người nhìn không được chân mềm nhũn, liền trực tiếp té liệt ngổ ở trên lối đi. Người có thể đứng không nhiều lắm, mà có thể đứng, đều là tinh anh lần này, nhóm phân phường chủ Nhân Gian phường đều đang đánh giá quan sát, lựa chọn vừa lòng.

Sở Chúc thông dong đi xuống lối đi, trên mặt trắng nõn mặc dù có mồ hôi, cũng không thấy chát vật, ánh mặt trời chiếu vào trên khuôn mặt hơi hơi nhiễm lên đỏ ửng của nàng, làm cho nàng thoát nhìn phá lệ xinh đẹp động lòng người, làm cho người ta đầu tiên nhìn thấy liền nhìn không được chú ý tới nàng.

Người trong sân ngoài sân chú ý tới nàng không ít.

"Quả nhiên là mầm tốt." Mấy vị phân phường chủ thấp giọng thờ dài.

La Phong Vũ cười nói: "Đây là ta xem trúng, các ngươi đều không được tranh với ta."

"Nói thật ra, ta thật là có chút muốn cướp." Những người đó cũng cười nói.

Khóe miệng La Phong Vũ chứa cười, nói với một thí nghiệm giả bên cạnh: "Đứa nhỏ đó ngày mai sẽ không cần thí nghiệm, ta chọn nàng đi rồi." Dứt lời, liền trực tiếp đứng dậy, đi đến chỗ Sở Chúc.

Sở Chúc đi cùng người tu luyện tham gia thí nghiệm khác cùng nhau đi xuống lối đi trọng lực, khi đứng ở đằng kia chờ đợi nhận thẻ bài cho thí luyện ngày mai, đột nhiên nhìn thấy La Phong Vũ mang theo hai thủ hạ đi tới.

Khi người tu luyện nhìn thấy La Phong Vũ thì nháy mắt ánh mắt sáng dần lên, gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Thất Âm Chuông bên hông La Phong Vũ theo bước chân phát ra tiếng chuông thanh thúy, cái chuông màu vàng nổi bật lên hồng y như lửa, eo nhỏ nổi bật. Thất Âm Chuông này là một món linh khí cao cấp, bình thường tiếng chuông thanh thúy, phảng phất giống như phạm vật, nếu dùng cho chiến đấu, cũng là vô thanh vô tức, đã thương người trong vô hình.

Nàng đi đến trước mặt Sở Chúc, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, lười biếng ôm lấy khóe miệng, hỏi: "Ngươi có bằng lòng tiến vào Hải Các phường của ta hay không?"

Trên mặt Sở Chúc lộ ra tươi cười, chấp tay nói: "Tự nhiên nguyện ý, đa tạ tiền bối."

Trong mắt La Phong Vũ lộ ra ý cười, nói: "Lệnh bài đã cho ngươi, ngày mai ngươi cứ đến Hải Các phường đi."

"Dạ."

La Phong Vũ nói xong, liền xoay người rời khỏi, đi được vô cùng dứt khoát.

Sở Chúc xem như đi cửa sau giảm đi một thí nghiệm cuối cùng, vì thế nàng không cần lại lĩnh thẻ bài, chấp tay hành lễ với những thí nghiệm giả Nhân Gian phường, ở trong ánh mắt hâm mộ ghen tị của nhóm người cũng rời khỏi theo.

Mới vừa đi đến bên ngoài quảng trường, hai con yêu thú liền nhào tới nàng.

A Chiếu giống như dĩ vãng bỏ nhào vào trên mặt nàng biểu đạt nhiệt tình với nàng, bé rùa nhào không đến trên mặt nàng, đành phải bỏ nhào vào bả vai nàng, cột nước đưa nó tới đây thiếu chút nữa liền làm ướt y phục của Sở Chúc.

Sở Chúc hát A Chiếu, hướng sang Bích Tầm Châu bên cạnh đội màn mủ như cũ nói: "Tầm Châu, chúng ta đi thôi."

Hai người gạt mở đám người chen chúc xem náo nhiệt chung quanh, đi trở lại khách điểm nghỉ tạm.

Trở lại khách điểm, Bích Tầm Châu liền hỏi: "La Phong Vũ vẫn luôn nhớ rõ cô, không có việc gì chứ?"

Sở Chúc lắc đầu: "Sẽ không, nàng thoát nhìn cũng không giống loại người đó, nếu không lúc trước sẽ không sẽ đặc biệt nhắc nhở ta, cho ta khỏi lệnh bài này."

Chuyện Phong Hành Tuyệt Tuyệt Y lâu hôn mê bất tỉnh, phòng chừng La Phong Vũ cũng nhận được tin tức, nàng nhất định sẽ liên tưởng đến trên người

mình.

Nhưng mà Sở Chúc cũng không lo lắng, người Tuyết Y lâu và Nhân Gian phường không hợp, mà cảm quan La Phong Vũ thoát nhìn đối với Tuyết Y lâu không tốt, nếu không khi ở Thiên Thượng Hải cũng sẽ không làm điều thừa nhắc nhở nàng. Rõ ràng đối nàng ấy đối với người có thể làm cho Tuyết Y lâu chịu thiệt thì rất thích, hôm nay nàng ấy biểu hiện cũng chứng minh suy đoán của nàng.

La Phong Vũ là một người duy nhất dưới Nhân Vương cảnh, thực lực không tầm thường, tuy rằng Sở Chúc không dựa vào nàng bảo hộ, nhưng có một phường chủ như vậy, cho dù nàng ấy chỉ là thường thức mình có thể làm cho Tuyết Y lâu chịu thiệt, xem như kéo nàng một phen, cũng đủ cho Sở Chúc giải quyết đi một ít phiền toái.

"Ngày mai huynh theo ta cùng đi Hải Các phường Nhân Gian phường." Sở Chúc nói với Bích Tâm Châu.

Bích Tâm Châu thần nhiên lên tiếng.

Rất nhanh thì đến ngày đi Hải Các phường báo danh.

Bích Tâm Châu một lần nữa biến thành một con yêu thú tiến vào túi linh thú, đi theo Sở Chúc cùng nhau tiến vào Hải Các phường.

Tuy rằng Sở Chúc được Hải Các phường tiếp nhận, chẳng qua nàng tu vi thấp, lại là mới vừa tiến vào Hải Các phường, được người an bài ở trong sân dành cho người mới, trong một sân cư trú là năm người.

Một quản sự dẫn bọn hắn tới đây nói: "Tiền tiêu hàng tháng của các ngươi là một tháng năm mươi khối linh thạch, năm viên Bồi Nguyên đan, ba viên Hồi Linh đan, một Thanh Tâm đan. Khi không có nhiệm vụ, các ngươi có thể đợi ở trong sân để mà tu luyện, có cái gì không hiểu, có thể đi Võ Thuật đường tìm người tu luyện ngồi ở đó thăm dò, nơi đó sẽ có người thuyết minh quy tắc cho các ngươi."

"Nếu có nhiệm vụ, các ngươi có thể lựa chọn muốn nhận hay không, trừ phi là nhiệm vụ cưỡng chế. Nhưng mà các ngươi không cần lo lắng, nhiệm vụ cưỡng chế của Nhân Gian phường bình thường không có cái gì nguy hiểm, mỗi tháng chỉ có một. Làm nhiệm vụ càng nhiều, các ngươi có được thù lao cũng sẽ càng nhiều, trong phường sẽ căn cứ kết quả các ngươi làm nhiệm vụ để phán đoán thành tích của các ngươi, cuối tháng đúng lúc có khen thưởng..."

Một đám người nghiêm túc nghe, yên lặng nhớ ở trong lòng.

Đội quản sự đó đi rồi, người ở đây chào hỏi, tự giới thiệu lẫn nhau.

Khi đến phiên Sở Chúc, hai mươi người tiến vào Hải Các phường lần này đồng loạt xoát xoát nhìn qua đây, trong mắt lộ ra ý tứ bất đồng.

Sở Chúc giống như là không có phát hiện, trên mặt lộ vẻ mỉm cười như thường, tự giới thiệu một lần, còn nói vài câu hình thức, thì đến phiên người kế tiếp, mà nàng cũng nhớ kỹ những người này.

Sau khi nhận thức lẫn nhau một phen, mọi người liền từng người trở về phòng nghỉ ngơi, hoặc là đi dạo chung quanh, làm quen một chút Hải Các phường.

Mỗi một sân đều rất lớn, sân vườn là tiểu viện, đài ngộ người mới mà nói, cũng không tính là kém.

Sở Chúc tìm được phòng an bài cho nàng, mở ra cấm chế đi vào.

Đóng cửa viện lại, Sở Chúc để cho Bích Tâm Châu và Huyền Uyên trong túi linh thú bước ra. Còn A Chiêu, nó rất ít sẽ tiến vào túi linh thú, bình thường giống như một sủng vật ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc, bởi vì hơi thở không cường đại, rất nhiều người nhìn đến sẽ coi nó trở thành một con yêu sủng, cũng không phòng bị nó.

Cho tới bây giờ Sở Chúc cũng không bắt buộc nó như thế nào, hết thảy tùy nó.

"Tâm Châu, lúc trước ta nghiên cứu qua một ít quy củ Nhân Gian phường, nếu như ta muốn đi theo thương đội Nhân Gian phường đến đại lục khác đi mua đồ thương phẩm, chỉ sợ ta phải làm rất nhiều nhiệm vụ, mới có thể có được tư cách này." Sở Chúc nâng má: "Cái này phải tốn thời gian lâu lắm."

Bích Tâm Châu hơi hơi nhủ mi: "Nếu không lại tra xét một chút, có lẽ sẽ có phương thức càng nhanh và tiện."

Sở Chúc gật đầu, tuy rằng nàng cũng nguyện ý đi từng bước một, nhưng nàng sợ người Tân Thiên đại lục bị lạc ở thông đạo không gian đội không nổi, nói chung trước phải hội họp cùng bọn họ rồi mới có thể an tâm.

Lúc này, A Chiêu nhảy đến trên bàn, nói:【Không cần lo lắng, việc này giao cho ta.】

Bích Tâm Châu đem nó ý tứ nhắn cho Sở Chúc.

Sở Chúc giật mình nhìn nó: "Ngươi có biện pháp?"

A Chiêu nâng cằm, vẻ mặt thần sắc căng ngạo:【Nếu như đã tiến vào Nhân Gian phường, muốn tra xét cái gì không phải là chuyện dễ dàng sao? Thương

phẩm trong Nhân Gian phường chủng loại phức tạp, có rất nhiều thứ cũng không phải đại lục Thiên Thượng Hải, chứng minh bọn họ cách một đoạn thời gian thì phải đi đại lục khác.】

Sở Chước nghe nói như thế, không khỏi nhớ tới trong khoảng thời gian ngắn, bản lĩnh hành tẩu của A Chiêu đã coi Sở gia và Tẩy Kiếm Tông giống như trở thành hậu hoa viên của mình, dường như cũng không kỳ quái.

Nhưng mà nàng vẫn là nhắc nhở nói: "Người phải cẩn thận một ít, nơi này là đại lục Linh thể giới, không giống Huyền thể giới, người tài ba xuất hiện lớp lớp, đừng dễ cho người phát hiện. Nếu không được, chúng ta lại nghĩ biện pháp."

A Chiêu liếc mắt nhìn nàng một, nếu những người khác dám nghi ngờ nó không được, một móng vuốt cào đi qua.

Nhưng Sở Chước nha...

A Chiêu nhảy đến trong lòng nàng, một móng vuốt lông xù ấn đến chỗ xương quai xanh của nàng, nhìn chăm chăm hai mắt nàng, thấy trong mắt nàng tràn đầy quan tâm, nhất thời vừa lòng.

Ừ, ở trong lòng sáng quắc, so với những người Tấn Thiên đại lục đó, nó vẫn là là quan trọng nhất.

Sở Chước xoa bóp móng vuốt lông xù của nó, bị nó manh đến nhìn không được mà hôn một ở trên đám lông màu trắng trên đầu nó.

【Chủ nhân, ta cũng sẽ giúp người đấy.】Huyền Uyên nói:【Người cũng hôn nhẹ ta. Tầm Châu ca, huynh nói cho chủ nhân giúp ta.】

Bích Tầm Châu: "... ..."

Bích Tầm Châu chống lại dị đồng tử hung quang bốn phía của A Chiêu, lại nhìn bé rùa không biết sống chết, quyết định mình cái gì cũng chưa nghe được, tùy tiện nó ép buộc đi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vải Lôi Vân Diệp.

Hiện tại tuy Sở Chước là đệ tử nội phường Nhân Gian phường, được phường chủ La Phong Vũ Hải Các phường tự mình dẫn vào, lại chính là một người mới, đãi ngộ ở Hải Các phường cũng không khác gì với người mới khác lắm.

Cùng quan sát một đám đệ tử mới khác tiến vào Hải Các phường mấy ngày, sau khi tìm tòi, đều tâm bình khí hòa.

Có người địa phương còn có giang hồ, Sở Chước được La Phong Vũ trực tiếp tôn trọng nhập vào Hải Các phường, giảm đi một buổi thí nghiệm cuối cùng, tự nhiên khiến cho người mới khác các loại hâm mộ ghen tị hận. Ban đầu nàng còn tưởng rằng tiến vào Nhân Gian phường có thể đã được La Phong Vũ coi trọng, thậm chí được La Phong Vũ thu làm đệ tử thân truyền.

Nhưng hiện tại xem ra, La Phong Vũ giống như không ý tứ này, nếu không cũng sẽ không để cho nàng ở tại sân viện phổ thông đệ tử cư trú.

Sở Chước đối với cái này thật ra lại không sao cả.

Số lượng đệ tử nội phường Nhân Gian phường không ít, nhưng muốn hỗn thành đệ tử thân truyền của phường chủ, ít lại càng ít, chỉ là đệ tử phổ thông nội phường thôi. Hơn nữa đối với nàng mà nói, không có đệ tử thân truyền trôi buồm, càng thuận tiện làm việc, tương lai nếu như muốn rời khỏi đại lục Thiên Thượng Hải cũng thuận tiện.

Sở Chước quyết định tiến vào nội phường, cũng là trải qua một phen suy nghĩ sâu xa.

Nhân Gian phường tuy nói là thế lực lớn thứ hai ở đại lục Thiên Thượng Hải, gần với Tuyệt Y lâu, nhưng nó rốt cuộc chính là một hiệu buôn lấy ích lợi làm chủ. Phường chủ Cung Ngọa Vân và mười vị phân phường chủ chống đỡ nó, cũng không được cho là một môn phái có lịch sử lâu đời, thậm chí không so sánh được với danh môn chính phái chân chính có truyền thừa.

Đúng là Nhân Gian phường không hạn chế đối với đệ tử nội phường nhiều lắm, tuy nói chia làm đệ tử ngoại phường và đệ tử nội phường, nhưng chỉ cần không phải đệ tử thân truyền, kỳ thực cũng chưa sai kém, khác biệt chính là ở đãi ngộ bất đồng. Nếu tương lai muốn thoát ly, cũng sẽ không quá mức phiền toái, thậm chí không có cách nói phản bội sư môn.

Dù sao đây không phải là tông môn đại phái gì.

Cho nên, đến lúc đó nếu Sở Chúc phải rời khỏi cũng dễ dàng, không có phiền toái như lựa chọn tiến vào tông môn.

Nhưng mà hiện tại, Sở Chúc phải làm là, đi trước xoát nhiệm vụ, kiếm cho mình chút điểm thành tích ở Nhân Gian phường, cũng thuận tiện nâng che giấu tung tích.

Đệ tử nội phường Nhân Gian phường hàng tháng đều có một nhiệm vụ cưỡng chế, chỉ có làm xong nhiệm vụ cưỡng chế, ở trên thông tin cá nhân ở Nhân Gian phường mới có thành tích. Bằng không mỗi người tu luyện tiến vào Nhân Gian phường, khi tiếp nhận tiền tiêu hàng tháng và chỗ tốt của người ta, lại cái gì cũng không làm, vậy chẳng phải là Nhân Gian phường rất thiệt thòi?

Nhân Gian phường là thương hành, cũng không phải là nhà từ thiện gì, làm sao sẽ làm mua bán lỗ vốn?

Sở Chúc có một loại rốt cuộc phỏng vấn thành công, tiến vào công ty lớn toàn quốc, áo giáp làm từ cơ sở.

Trừ bỏ nhiệm vụ cưỡng chế ra, còn có nhiệm vụ khác cấp bậc bất đồng, những nhiệm vụ đó nếu có thể hoàn thành, không chỉ có sẽ đăng ký ở trên tin tức cá nhân, đồng thời cũng sẽ căn cứ trình độ khó dễ của nhiệm vụ trả thù lao và ban thưởng tương ứng.

Cái này tương đương với làm nhiều có nhiều, không có linh thạch tu luyện, phải đi nhận nhiệm vụ kiếm chút linh thạch, tiếp tục sống yên ổn tu luyện, hơn nữa tiến vào Nhân Gian phường, coi như là có một chỗ che chở.

Đối với rất nhiều người tu luyện mà nói, bọn họ tình nguyện có cái thế lực dựa vào, cũng không muốn làm một tán tu bị người ức hiếp.

Ở trong sân viện nghỉ ngơi hai ngày, Sở Chúc liền mang theo A Chiếu đi nhiệm vụ đường Hải Các phường.

Trong nhiệm vụ đường có rất nhiều người, đều là đến tiếp nhận nhiệm vụ hoặc là giao nhiệm vụ, mỗi ngày đều có hàng loạt người tu luyện ra ra vào vào, cảnh tượng vội vã, bởi vậy có thể thấy được Nhân Gian phường rất náo nhiệt. Và lại ban bố các hạng mục thi thố và trả thù lao có thể thỏa mãn những người tu luyện yêu cầu, mới có thể làm cho bọn họ tích cực làm nhiệm vụ, không ngừng mà cường đại chính mình, cuối cùng thành một lực lượng không thể bỏ qua của Nhân Gian phường.

Nhân Gian phường làm một hãng buôn, có thể phát triển đến nay, không thể khinh thường.

Nhiệm vụ đường chia thành hai khu vực, một là địa phương ban bố nhiệm vụ, một là địa phương giao nhiệm vụ.

Sở Chúc đi trước lĩnh nhiệm vụ cưỡng chế tháng này.

Người tu luyện ban phát nhiệm vụ nghiêm nhiên theo thói quen mỗi ngày xử lý hàng loạt nhiệm vụ, rất nhanh liền đăng ký xong cho Sở Chúc, đồng thời phát một túi linh thú lớn của tên nhiệm vụ cho nàng, chờ khi nàng trở lại giao nhiệm vụ, hai người giao lên.

Ở khi Sở Chúc đăng ký, A Chiếu cũng ngẩng đầu nhìn quanh, ánh mắt dừng lại trên tinh thạch treo ở giữa không trung.

Tinh thạch đó tối đen một mảnh, trên mặt đã có chữ viết màu đỏ từ trên cuộn xuống dưới, viết các loại nhiệm vụ tính lưu động, người muốn tiếp nhận nhiệm vụ thì đi vào trong đó xem xét cái mình muốn làm, sau đó đi lĩnh.

Sở Chúc ngẩng đầu liếc mắt nhìn một, không khỏi mỉm cười.

Nếu như không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là màn hình công nghệ cao, kỳ thực chẳng qua là một loại linh khí.

Luyện khí sư Linh thể giới trình độ cực cao, luyện chế ra rất nhiều thứ thậm chí có thể tương đương với công nghệ cao, rất nhiều thời điểm làm cho Sở Chúc tưởng mình cũng không có rời khỏi thể giới công nghệ cao kia.

Tuy rằng thể giới này không có khoa học, nhưng lấy một loại phương thức khác chế tạo ra thứ nhanh và tiện thần kỳ, gọi là luyện khí thuật.

Luyện khí sư đều là một đám nhân viên kỹ thuật.

A Chiếu đột nhiên dùng cái đuôi ôm lấy cổ Sở Chúc.

Sở Chúc ôm nó đến trong lòng, thấy nó nhìn qua hướng giao nhiệm vụ, lại nhìn xem chính mình, nên hiểu ý đi qua, đi đến địa phương bên chỗ xếp hàng giao nhiệm vụ của nhiệm vụ đường.

Một đám người đang xếp hàng giao nhiệm vụ đã tiếp nhận, giao lên thu hoạch nhiệm vụ của mình, đồng thời cũng có thứ khi mình hành tẩu bên ngoài, ngẫu nhiên có được, giao cho mấy giám định sư bên cạnh Hải Các phường xem xét giá trị, để Nhân Gian phường thu mua.

Những thứ không có ở trong nhiệm vụ, Nhân Gian phường cũng thu, nếu có giá trị nhất định, sẽ định giá ngay tại chỗ, sau đó đặt trong cửa hàng bán.

Khi Sở Chúc đi qua, thì thấy một giám định sư đang xem xét một khối gì đó nhiều nếp nhăn.

Thứ đó dài một thước, đen đến chuyển sang đỏ, giống như vải lại không phải vải, có chút cổ quái.

Bên cạnh có một nam người tu luyện một thân đầy thịt đang giới thiệu thứ này: "... phát hiện ở trong một lòng chảo khô cạn, rơi xuống trên đất, giống như

mạng nhận, phủ một tầng lại một tầng, cũng không biết là vật gì, ta thấy nó tính chất vững chắc, thì mạng về đây. Thứ này đáng giá không?"

Định giả sư đó coi hồi lâu, nói: "Vật này nhìn như cứng cỏi, lại không hề có linh khí, không thể phán đoán là cái gì, trước giữ lại, đợi sau khi rõ ràng, sẽ thông báo sau."

Người tu luyện đó nghe xong vô cùng thất vọng, đành phải để lại họ tên đến thân phận tên hiệu, mới lĩnh thù lao nhiệm vụ rời khỏi.

"Vị đạo hữu này, thỉnh chờ."

Người nam tu luyện cúi đầu đếm thù lao lần này có được, vừa bước chân đi ra nhiệm vụ đường, đột nhiên chợt nghe được bên cạnh có giọng nói vang lên.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, vừa vận nhìn thấy cách đó không xa một tiểu cô nương bộ dạng khá ái ôm một con tiểu yêu thú, đang cười khanh khách nhìn qua đây, cười đến thật xinh đẹp, làm cho hắn một thổ hân từ đều nhìn không được đồ mặt.

"Cô, cô nương, chính là gọi ta?"

Sở Chúc đi thông thả bước lên trước, hòa khí nói: "Đúng vậy, vị sư huynh này, ngài xưng hô thế nào?"

Người nam tu luyện ngốc ngốc gãi gãi đầu, cười nói: "Tại hạ Hầu Tiến Tửu, không biết sư muội tìm ta có chuyện gì?"

"Ta gọi là Sở Chúc, mạo muội vị quý rầy Hầu sư huynh quả thật có việc, lúc trước thứ giống như vải mà không phải vải đó, không biết sư huynh phát hiện ở chỗ nào?" Sở Chúc đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Hầu Tiến Tửu giật mình, thấy nàng đặc biệt tới hỏi, không khỏi vui sướng hỏi: "Chẳng lẽ Sở sư muội biết đó là vật gì?"

Sở Chúc cười nói: "Tất nhiên là không biết, chỉ là cảm thấy nó có chút kỳ quái, hơn nữa tính dẻo dai vô cùng tốt, nghĩ không biết có thể dùng được hay không." Tiếp theo lại đơn giản nói mình muốn luyện chế một thanh vũ khí bản mạng, khắp nơi tìm mặt vải áp dụng với hắn.

Hầu Tiến Tửu nghe xong, thật ra cũng không có hoài nghi, rất nhanh thì nói nơi đó cho Sở Chúc.

Cuối cùng cảnh cáo nàng nói: "Thứ này trong lòng chảo có rất nhiều, đều phủ kín toàn bộ lòng chảo, nhìn cũng không có tác dụng, Sở sư muội muốn thì đi lấy. Nhưng mà ta cảm thấy, thứ đồ chơi này trừ bỏ đủ cứng cỏi ra, cũng không thích hợp dùng để làm vũ khí, Sở sư muội vẫn là tìm vật khác thôi."

Sở Chúc cười khanh khách cảm tạ ý tốt của hắn, lại trao đổi vài câu với hắn, hai người mới tách ra.

Một đường trở lại sân viện, Bích Tầm Châu vừa làm xong cơm trưa, hương vị thức ăn ẩn chứa linh khí tràn ngập ở trong không khí.

Bích Tầm Châu bụng thức ăn làm xong lên, Huyền Uyên đã bò đến trên bàn cơm, ngồi xổm ở trước bàn ăn của nó chờ Sở Chúc trở về ăn cơm.

"Huyền Uyên đói bụng sao? Đói thì ăn trước, ngươi là tiểu hài tử, vẫn không được đói." Sở Chúc cười nói.

Huyền Uyên kiên trì nói:【Phải đợi chủ nhân!】

Khi ăn cơm, Sở Chúc nói với Bích Tầm Châu hôm nay đi nhiệm vụ đường linh nhiệm vụ, nhiệm vụ cường chế tháng này phải đi trong hồ Thái Khê gần đây thu thập một loại Thanh Liêm Bối, thời gian nhiệm vụ chỉ cần ba ngày, không lâu lắm.

Nói xong cái này, Sở Chúc hỏi A Chiêu đang ăn chân gà nướng: "A Chiêu, vừa rồi thứ giống như vải mà không phải vải đó là cái gì?"

A Chiêu gặm xong một chân gà nướng, quăng xương gà đến trong sọt rác bên cạnh, mới nói:【Đó là lá cây cây Lôi Vân, người không nhìn được hàng tu nhiên tưởng là vật vô dụng.】

Nghe được Bích Tầm Châu chuyển đạt lời nói, Sở Chúc có chút kinh ngạc, tiếp tục hỏi: "Cây Lôi Vân là cái cây gì? Chính là cây thuộc tính lôi?"

"Cái này ta biết." Bích Tầm Châu nói: "Quả thật là một loại cây thuộc tính lôi, nhưng mà thân mình cũng không hiện thuộc tính này, nếu như là người không biết, quả thật không thể phân biệt ra. Lá cây này cứng cỏi, như vải mà không phải vải, ngâm tẩm trong linh thủy, tích lũy tháng ngày, khi chỉ còn điệp mạch, nếu như có thể tôi luyện qua sấm sét, mới có thể biến thành vải Lôi Vân Diệp chân chính, đây là cấp mười." "

Sở Chúc đại khái đã hiểu rõ ràng: "Hầu sư huynh mang về đến là cây lá Lôi Vân cây hình thành điệp vải, nhưng mà điệp vải đó chưa tôi luyện qua lôi, chính là điệp vải bình thường nhất?"

"Đúng là như thế."

Sở Chúc cao hứng nói: "Đã là vải Lôi Vân Diệp cấp mười, đó hẳn là có thể sử dụng đến làm mặt dù của Toái Tinh dù."

A Chiêu gật đầu:【Chính là như thế.】

Vũ khí bản mạng Toái Tinh dù của Sở Chúc vẫn luôn cất giữ không dùng, nguyên nhân đó là khuyết thiếu mặt dù, đều không phải là linh khí đầy đủ.

Nên bọn A Chiêu cũng giúp lưu ý tài liệu thích hợp dùng làm mặt dù, hôm nay nhìn đến vài Lôi Vân Diệp đó, A Chiêu cảm thấy thứ này vừa vặn thích hợp, liền nhắc nhở Sở Chúc.

Sở Chúc quyết định rút ra thời gian rảnh rỗi qua chỗ lòng chảo nơi sinh trưởng cây Lôi Vân, tìm chút diệp vài trở về, còn tôi luyện lõi, đợi về sau gặp được cơ hội thích hợp lại nói sau.

Nói xong việc này, Sở Chúc còn nói tới Hưu Tiên Tử: "Vị Hưu sư huynh này thoát nhìn lại là người thành thật, đợi ngày nào đó nhất định phải tạ hân một phen."

Còn chuyện cây Lôi Vân, sẽ không nói cho hắn, do người Nhân Gian phường đi nghiên cứu đi, nếu không quả thật ngay cả giám định sư Nhân Gian phường cũng không biết, nàng là một tán tu lại biết, không phải khiến người hoài nghi sao?

Buổi chiều hôm đó, Sở Chúc liền mang theo ba con yêu thú xuất phát đi làm nhiệm vụ.

Sau khi rời khỏi Thái Khê thành, Bích Tầm Châu bước ra từ trong túi linh thú, biến thành hình người, đi theo Sở Chúc cùng nhau ngồi thuyền đi về phía hồ Thái Thanh chỗ Thanh Liêm Bối sinh sống.

Thời gian nửa ngày, bọn họ liền đến mục đích.

Hồ Thái Khê là một hồ bên trong bờ Vụ Trạch, bởi vì khoảng cách gần Thái Khê thành, liền gọi là hồ Thái Khê.

Sở Chúc bọn họ dừng lại ở một hồ đảo trong hồ Thái Khê.

Hồ đảo không tính là lớn, vài cây sinh trưởng. Nàng thu hồi thuyền, nhìn về nơi xa hồ Thái Khê, mặt hồ sóng nước mênh mông, ngẫu nhiên nước đảo bay qua, không thấy cuối cùng, có thể thấy được hồ Thái Khê này rộng lớn.

Thanh Liêm Bối sinh hoạt ở khu vực hồ Thái Khê, thể trọng lớn nhỏ không đồng nhất, lớn có thể đạt tới mấy chục kg, nhỏ cũng có mấy cân. Chúng nó an tĩnh sinh hoạt ở dưới đáy hồ u ám, ở trong nước có thể tùy hoàn cảnh thay đổi màu ánh sáng bên ngoài, người không chú ý sẽ ngộ nhận cho rằng là tảng đá phủ thông dưới đáy hồ, dễ dàng bỏ qua, cái này thì cần phải có sức phán đoán nhất định.

Tiếp theo, nếu như Thanh Liêm Bối này bị kinh động, sẽ nhanh chóng hiển lộ ra một mặt dữ tợn, có thể ngự thủy ngăn địch, giết được người ngay cả mạnh giáp cũng không để lại, là một loại yêu thú cấp sáu trong nước. Nhưng mà nội chất ngon, tương đối được người tu luyện yêu thích, giá bán ở chợ cũng không tính là rẻ.

Đương nhiên, đối với người tu luyện thuộc tính thủy mà nói, vẫn là dễ dàng đối phó —— điều kiện tiên quyết là tu vi đủ xuất chúng.

Bình thường một người tu luyện Vũ Hóa cảnh, nếu như chống lại một đám Thanh Liêm Bối, chỉ có phần chạy trốn chết, chỉ có thể chọn thu thập Thanh Liêm Bối đơn độc lạc đàn, cần tốn thời gian vài ngày mới có thể thu thập xong số lượng nhiệm vụ cần. Nhưng mà đối với Sở Chúc mà nói, nàng căn bản sẽ không để vào mắt, không chỉ là vì có Huyền Uyên là Uyên Đồ Huyền Quy cấp mười thuộc tính thủy ở đây, nàng cũng có âm cát dị thủy.

Cho nên nói, nhiệm vụ này quả thực giống như là tặng không.

Huyền Uyên nhìn đến một mảnh nước đó, cũng thật cao hứng, duỗi duỗi tứ chi ở bên cạnh hồ, hướng Bích Tầm Châu nói:【Tầm Châu ca, đêm nay ăn Thanh Liêm Bối nướng.】

"Được, đệ tóm lên thì ta làm."

Huyền Uyên lập tức bùm một đã đi xuống nước.

Sở Chúc cũng phóng âm cát dị thủy ra, giọt nước màu bạc nhàn nhạt quay cuồng ở trong lòng bàn tay nàng, cực kì vui thích.

"Đi thôi, đừng chạy quá xa, khi gặp được người nhớ rõ trốn đi, đừng bị phát hiện." Sở Chúc mỉm cười nói.

Âm cát dị thủy cao hứng, vèo một liền bay vào trong hồ, sau đó bắt đầu lật chuyển hồ nước.

Huyền Uyên đang ức hiếp Thanh Liêm Bối trong nước thiếu chút nữa đã bị nước quay cuồng đó trôi đi, liếc mắt nhìn âm cát dị thủy khuấy đảo ở trong nước một, bình tĩnh xoay người, phun ra vài cái bọt nước, dùng nước phao bao lấy Thanh Liêm Bối chuẩn bị đào tẩu, sau đó kéo lên mặt hồ.

Tiếng nước vang lên ào ào.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu đang ở chuẩn bị liệu trại buổi tối muốn qua đêm dùng, chợt nghe được tiếng nước, quay đầu nhìn lại, phát hiện mấy con Thanh Liêm Bối bị bọt nước bọc quăng lên trên hồ đảo, tiếp theo một cột nước đưa bé rùa trong hồ lên.

Thanh Liêm Bối bị quăng đến đất liền, vỏ ngoài biến thành màu xanh, chúng nó mở vỏ ra, một luồng kiếm nước phun ra, còn đang làm phản kháng cuối cùng. Nhưng mà đều bị bé rùa trấn áp, đành phải nửa chết nửa sống tê liệt ở đó, bộ dạng hé mở vỏ, có một mảnh sừng mù giống như sợi bông vài mỏng rơi xuống, phá lệ mỹ lệ.

Bích Tầm Châu mài dao soàn soạt, ra tay mạnh bạo phanh thây chúng nó, lấy ra thịt non mềm, cuối cùng một bới ba món ăn.

Chiên, nướng, nấu canh.

Thịt Thanh Liêm Bối quả nhiên rất ngon, mặc kệ là chiên, nướng, nấu canh đều cực kì mỹ vị, Sở Chúc và A Chiêu, Huyền Uyên ăn được phi thường đã nghiền.

Khi ăn xong Thanh Liêm Bối, sắc trời đã hoàn toàn tối xuống.

Nhiệm vụ lần này của Sở Chúc là cần lấy vạn cân Thanh Liêm Bối, tuy rằng có thể hoàn thành rất nhanh, nhưng nàng cũng không muốn hoàn thành được nhanh chóng như vậy, vẫn bình thường là được. Cho nên sau khi ăn uống no đủ, không vội vã làm việc, mà là trở về trong liều ngồi nghỉ ngơi.

A Chiêu đi theo tiến vào.

Bích Tầm Châu ở bên ngoài thu thập xong mọi thứ, thì ngồi ở trên cỏ.

【Tầm Châu ca, huynh không đi vào sao? Hay là đêm nay huynh gác đêm?】Bé rùa đang gặm nhấm một khối thịt Thanh Liêm Bối khô làm đồ ăn vặt hỏi.

Bích Tầm Châu liếc mắt nhìn nó một, trầm nghĩ thật sự là một tiểu hài tử, nói: "Yêu thú màn trời chiếu đất, không cần đặc biệt vào trong liều vải."

Huyền Uyên nga một tiếng, vừa nhai vừa nói:【Lão đại lại tự mình chiếm chủ nhân, đệ cũng muốn đi vào.】

Nuốt xong thịt khô trong miệng, lại dùng nước súc miệng, sau khi không còn hương vị, thì bò vào trong liều.

Nửa đêm, một bé rùa ngủ say bị một móng vuốt lông xù đánh bay ra ngoài.

Bé rùa còn buồn ngủ ngẩng đầu nhìn xem sao sáng đầy trời, giống như là không quá rõ ràng vì sao ngủ ở trong liều mà còn có thể nhìn thấy chấm nhỏ bầu trời đêm, chẳng lẽ liều hổng ròi?

Chậm rì rì suy nghĩ một lát, lại lập tức nhắm mắt ngủ say lần nữa.

Bích Tầm Châu thấy một màn như vậy, làm như không thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Giác Quan Thứ Sáu Của Nam Nhân.

Hôm sau, ăn xong bữa sáng, Sở Chúc bọn họ liền bắt đầu làm việc.

Thủy vực chỗ Thanh Liêm Bối sinh sống sâu cạn không đồng nhất, nhưng mà càng sâu, chất lượng Thanh Liêm Bối càng tốt, chất thịt cũng càng ngon, mặc kệ là mạng về giao nhiệm vụ, hay là bán đi từ lâu bên ngoài, tốt nhất là phải Thanh Liêm Bối tính chất thượng giai.

Trừ những cái này ra, tuy rằng Thanh Liêm Bối bị phân chia là yêu thú cấp sáu, kỳ thực cũng không có đặc điểm yêu thú cấp sáu. Khi chúng nó hoạt động ở trong nước, bởi vì uy lực kiếm nước quá lớn, mới sẽ bị phân chia là yêu thú cấp sáu, cũng là yêu thú không có mở linh trí hiếm thấy trong cấp sáu.

Hơn nữa tốc độ Thanh Liêm Bối sinh sản rất nhanh.

Nếu nhân loại không định tới đây tiêu diệt, chỉ sợ những Thanh Liêm Bối này sẽ tự mình sinh sản, dần dần sẽ chiếm cứ hết toàn bộ hồ Thái Khê, sau đó phát triển ra bên ngoài thủy vực, chỉ sợ sẽ phá hư hoàn cảnh sinh thái bờ Vụ Trạch.

Tuy rằng nhóm người tu luyện không biết cái gì kêu là hoàn cảnh sinh thái, lại biết đạo lý cân bằng, nếu như làm cho một loại yêu thú dễ dàng sinh sản tiếp tục sinh sản không hạn chế, xâm chiếm hoàn cảnh sinh tồn yêu thú khác, thì không có lợi cho cân bằng phát triển, hoàn cảnh địa phương cũng sẽ bị phá hỏng.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu ngồi ở trên thuyền, âm sát dị thủy và Huyền Uyên gây sóng gió ở trong nước, một con Thanh Liêm Bối bị bọt nước bao bọc trôi lên mặt nước, bị Sở Chúc nhanh tay lẹ mắt thu vào trong túi linh thú.

Thủy sản như Thanh Liêm Bối này, đương nhiên là còn sống mới tốt, lúc này dùng túi linh thú đến chứa đựng là tốt nhất.

A Chiêu ngẫu nhiên ngửa móng vuốt, cũng sẽ nhào đi qua, đá Thanh Liêm Bối bị bọt nước bao vây lấy, sau đó lại đập nước nhảy về trên thuyền, kiêu ngạo mà nâng lên cằm với Sở Chúc.

Không phải chỉ có bé rùa có thể giúp nàng, nó cũng có thể giúp.

Sở Chước nhìn bộ dạng đáng yêu của nó, thuận tay vuốt ở trên đầu nó một, căn bản sẽ không chú ý tới hai con yêu thú đang tranh sừng.

Bích Tầm Châu thấy được, nhưng hẳn vẫn không quá hiểu thái độ vi diệu đó của lão đại A Chiếu, vì thế cũng không nhắc nhở Sở Chước.

Âm cát dị thủy xuống chơi ở đáy hồ phát hiện hành động của mấy người Sở Chước, sau khi quan sát trong chốc lát, nó giống như một hạt cát màu bạc nhàn nhạt trong nước, lặng lẽ ẩn núp đi qua chỗ địa khu một đám Thanh Liêm Bối sinh sống.

Âm vang một tiếng, hồ nước nổ tung, nước bắn tung tóe cao vài chục trượng, giữa bầu trời rơi xuống mưa Thanh Liêm Bối.

Thuyền lập tức bị đẩy dời đi thật xa, Sở Chước và Bích Tầm Châu đều có chút kinh ngạc, đợi Sở Chước cảm giác được động tĩnh của âm cát dị thủy ở trong nước, không khỏi bật cười, đều kịp lúc thu hồi lại mưa Thanh Liêm Bối rơi xuống giữa bầu trời.

Có âm cát dị thủy và Huyền Uyên làm càn, một buổi sáng, Sở Chước cũng đã thu thập được Thanh Liêm Bối muốn nhiều hơn cả mong muốn.

Nhìn một đồng Thanh Liêm Bối xếp thành núi nhỏ trong túi linh thú, Sở Chước bật cười, nói với Bích Tầm Châu: "Trừ bỏ nhiệm vụ cần ra, còn lại chúng ta cầm bán đi từ lâu trong thành, coi như là một khoản thu nhập."

Đây coi như là một loại kiếm chức khoản thu nhập thêm đi, dù sao cũng không chê linh thạch ít.

Bích Tầm Châu làm một con yêu thú, chưa bao giờ quan tâm mấy thứ tục vật cùi gạo dầu muối này, không ý kiến, cứ nghe theo chủ nhân Sở Chước.

Giữa trưa, bọn họ lại ăn một bữa đại tiệc Thanh Liêm Bối, mới bước lên đường về.

Khi chạng vạng, bọn họ trở lại Thái Khê thành, trực tiếp về trong viện Hải Các phường nghỉ ngơi, ngày hôm sau mới đi giao nhiệm vụ.

Sở Chước làm xong nhiệm vụ thời gian chỉ có hai ngày, người ở nhiệm vụ đường kiểm tra kết quả nhiệm vụ cho nàng cười nói: "Sự muội tốc độ thực mau, có rất ít người làm nhiệm vụ đi bắt giữ Thanh Liêm Bối có tốc độ nhanh như sư muội."

Sở Chước khiêm tốn nói: "Ta là người tu luyện thuộc tính thủy, lại còn có một khế ước thú thuộc tính thủy giúp, mới có thể nhanh một chút."

Người nọ búng tỉnh đại ngộ, có một yêu thú thuộc tính thủy, ở địa phương khắp nơi đều là đầm nước quả thật rất thuận tiện làm việc.

Sở Chước nhìn người nhiệm vụ đường ghi lại nhiệm vụ của mình, bên cạnh trên một khối thủy tinh ghi chép biểu hiện ra tư liệu của nàng, đây xem như một loại "bản điện tử" ghi chép, chỉ cần thủy tinh ghi chép này không mất đi, tư liệu của nàng sẽ bảo lưu vĩnh viễn, sẽ không bị sửa chữa hoặc lẫn lộn.

Giao nhiệm vụ xong, Sở Chước không có rời khỏi, mà là đi tới trước bảng thủy tinh ghi chép vụ treo ở trên một mặt trên tường đen xem nhiệm vụ lưu động, muốn nhận một nhiệm vụ gần lòng chảo và cây Lô Vên.

Nhưng mà nhìn tới nhìn lui, đều không có tìm được.

Chỗ cây Lô Vên hơi xa, từ Thái Khê thành xuất phát, cần nửa tháng thời gian, qua lại thì phải một tháng, không kịp làm nhiệm vụ tháng sau.

Sở Chước nghĩ nghĩ, quyết định trước đều làm hết nhiệm vụ cưỡng chế ba tháng, dư ra ba tháng đi qua nhìn một.

Nghĩ xong, nàng lại chạy đến chỗ tuyên bố nhiệm vụ, thuyết minh ý đồ đến.

Người tu luyện tuyên bố nhiệm vụ đã rất quen thuộc loại chuyện này, dù sao rất nhiều người tu luyện có đôi khi cũng cần xử lý việc riêng tư của mình, hoặc là bế quan tu luyện, mấy tháng không ra ngoài, dù sao không thể cưỡng chế bọn họ đang tu luyện nửa chừng còn ra ngoài đi làm nhiệm vụ chứ?

Nhằm vào loại tình huống này, Nhân Gian phường cũng định ra có vẻ hợp lý an bài, có thể làm trước đó, cũng có thể bổ sung sau.

Sau khi Sở Chước lĩnh nhiệm vụ cưỡng chế ba tháng sau, cũng không nghỉ ngơi, tiếp theo tiếp tục đi xoát nhiệm vụ.

Làm một đệ tử mới nhập môn, Nhân Gian phường giao nhiệm vụ cho bọn họ cũng không nặng, tốn thời gian mười ngày, Sở Chước đều đã làm xong nhiệm vụ ba tháng.

Giao xong nhiệm vụ, Sở Chước bổ sung chút vật tư cần thiết ở đảo Thái Khê, hôm đó liền rời khỏi đảo Thái Khê, vừa đúng lúc bỏ qua người của La Phong Vũ phái tới tìm nàng.

Quản sự phụ trách quản lý một đám đệ tử mới nhập nội phường như Sở Chước không tìm được Sở Chước, có chút hoảng sợ nói với người tới: "Nghe nói gần đây nàng thường xuyên đi ra ngoài làm nhiệm vụ, lập tức liền lĩnh phần nhiệm vụ cưỡng chế bốn tháng, làm xong liền rời khỏi đảo Thái Khê, hiện tại cũng không biết nàng đi nơi đâu. Nếu La phường chủ tìm nàng có việc gấp, không bằng ta phái người đi tìm một chút?"

Người tới cười nói: "Không vội, phường chủ cũng là hỏi một tiếng, nếu nàng không ở thì thôi, chờ nàng trở lại, người lại nói cho nàng cũng biết."

Quản sự vội đáp ứng một tiếng.

Đệ tử đó trở về bẩm báo La Phong Vũ, La Phong Vũ hơi hơi nhú mảy: "Đi ra ngoài? Có biết đi nơi đâu không?"

"Không biết, nghe quản sự nói, hơn nửa tháng này nàng rất tích cực làm nhiệm vụ, nhưng không trao đổi nhiều với người chung quanh, lui thủ một mình, người chung quanh cũng không quen thuộc với nàng."

Đương nhiên, còn có thể là những người đó ghen tị nàng, không muốn lui tới với nàng.

Đệ tử đó trầm nghĩ trong lòng, vô cùng rõ ràng tình cảnh của Sở Chúc, nhưng mà lại không thể nói gì, không bị người đó kỳ là kẻ tài trí bình thường.

La Phong Vũ nghe xong, thờ dài, nghĩ đến lúc trước nhận được tin tức, bất đắc dĩ nói: "Vốn là muốn thu nàng vào Nhân Gian phường che chở nàng, nào biết nàng lại đi ra ngoài, chỉ mong nàng đừng gặp được người Tuyết Y lâu mới tốt."

Đệ tử đó nghe nói như thế, tò mò hỏi: "Phường chủ, Tuyết Y lâu đây là muốn làm cái gì? Gây chiến như thế, đuổi tận giết tuyệt sao?"

La Phong Vũ bật cười một tiếng: "Bọn họ có cái bản lĩnh gì mà đuổi tận giết tuyệt? Vẫn phải cấp vài phần mặt mũi cho Kinh Hồng các và Lôi Hỏa môn, Tuyết Y lâu còn không dám trở mặt cùng toàn bộ Thiên Thượng Hải."

Gần đây Tuyết Y lâu đúng là thời buổi rối loạn, chuyện giết hại Nguyệt Nữ tộc lấy Mộc Linh chi tâm ở Thiên Thượng Hải, đã lặng yên truyền khắp ở trong các môn phái đại lục Thiên Thượng Hải, gây ra sóng to gió lớn. Tiếp theo chủ lầu Lược Hỏa ngã xuống, ái nữ Phong Hành Tuyết chủ lầu Tật Phong gặp chuyện không may, mỗi một chuyện đối với Tuyết Y lâu mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Lúc trước Tuyết Y lâu có sáu cường giả Nhân Vương cảnh, cho nên bọn họ không sợ người khác, tuy rằng hiện tại đã chết một người, nhưng còn có năm cường giả Nhân Vương cảnh, vẫn nhiều hơn môn phái khác như cũ, vẫn có thể hoành hành không kiêng kị.

Nhưng nếu muốn chống lại toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải, Tuyết Y lâu còn không đến mức ngốc như vậy.

Nhưng mà, đợi La Phong Vũ lại tiếp nhận tin tức, khi nghe nói Tuyết Y lâu khắp nơi tìm kiếm tất cả những tu sĩ ngày đó tiến vào đảo Thiên Diệp ở trên Thiên Thượng Hải, La Phong Vũ thu hồi lời nói lúc trước, cảm thấy bọn họ quả thực ngốc nghếch.

Sở Chúc cũng là một trong những người ngày đó tiến vào đảo Thiên Diệp.

Cuối cùng La Phong Vũ hiểu rõ Tuyết y lâu muốn làm gì, rốt cuộc cũng ngồi không được nữa, bỗng nhiên đứng dậy, rời khỏi Thái Khê thành.

Sở Chúc không biết chuyện mình đi rồi La Phong Vũ phái người tìm đến nàng, sau khi rời khỏi Thái Khê thành, liền đi tới lòng chảo cây Lôi Vân đang ờ.

Nhưng mà, mới ra khỏi bờ Vụ Trạch, Sở Chúc liền cảm giác được khác thường chung quanh.

Trong lòng không hiểu sao có chút bất an, Sở Chúc nghĩ nghĩ, trước rẽ vào thành thị lân cận, chọn một túp lâu lưu lượng lớn nhất ngồi một lát, rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng phát sinh chuyện gì.

Tuyết Y lâu lại muốn gây sự.

Mục tiêu gây sự lần này của Tuyết Y lâu rõ ràng, là nhằm vào người mấy tháng trước từng đi qua đảo Thiên Diệp, trừ bỏ người của những danh môn chính phái bọn họ không dám trắng trợn không kiêng nể động thủ ra, môn phái nhỏ khác hoặc là tán tu đều là mục tiêu bọn họ bắt giữ.

Chẳng lẽ Tuyết Y lâu đây là nghĩ muốn tìm ra hung thủ sát hại chủ lầu Lược Hỏa?

Sở Chúc âm thầm đoán, lại trực giác không đúng, nếu như quả thật là muốn tìm ra hung thủ sát hại chủ lầu Lược Hỏa, không tất yếu gây chiến ở toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải.

Sau khi rời khỏi túp lâu, Sở Chúc liền thảo luận việc này với Bích Tầm Châu.

"Nghe nói Phong Hành Tuyết đã tỉnh lại, nếu nàng ta không còn hôn mê, chứng minh hiện tại nàng ta hẳn là rất ngoan, sẽ không tùy tiện nói sai cái gì, chủ lầu Tật Phong hẳn là sẽ không lại nên trút giận thay nàng ta." Sở Chúc chậm rãi phân tích: "Chủ lầu Lược Hỏa cũng không còn, Tuyết Y lâu cũng không có khả năng vì một người chết mà gây khó dễ cùng toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải, như vậy..."

"Mộc Linh chi tâm!" Bích Tầm Châu nói tiếp.

"Đúng, có lẽ bọn họ là muốn tìm Mộc Linh chi tâm." Sở Chúc nhú mảy: "Chẳng lẽ bọn họ hoài nghi ngày đó kỳ thực là có người mang Mộc Linh chi tâm đi sao? Vì sao sẽ hoài nghi như vậy?"

Án theo tình huống ngay lúc đó, bọn họ hẳn là hoài nghi Nguyệt Thụ giấu Mộc Linh chi tâm ở nơi nào đó mới đúng, không nên sẽ hoài nghi có người mang đi.

Trừ phi, bọn họ có cái thủ đoạn gì, có thể phát hiện Mộc Linh chi tâm.

Không biết Mộc Linh chi tâm biến thành vật kèm theo có thể bị phát hiện hay không.

Đoán không được, cuối cùng Sở Chúc đành phải nói: "Quên đi, đầu tiên chúng ta đi lòng chảo chỗ cây Lôi Vân ở, đợi khi cách Đan Hà Tông gần một ít, dùng truyền âm thạch truyền cái tin cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ."

Truyền âm thạch có hạn định không gian và khoảng cách, khoảng cách xa một chút thì không có biện pháp truyền âm, chỉ có thể khi đi đến trong phạm vi có thể truyền âm, nhắc nhở cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Bích Tâm Châu gật đầu, trước chỉ có thể như vậy.

Trong Đan Hà Tông, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang đóng cửa luyện đan, khôi phục cuộc sống trạch nam.

Thật vất vả bề quan sau một tháng, rốt cuộc hần bước ra để thông khí, thuận tiện đi sư phụ chỗ thỉnh giáo chút vấn đề luyện đan gặp phải.

Bận rộn một trận, rốt cuộc trở lại động phủ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hần lấy linh đan tồn trong nhẫn không gian ra kiểm tra một lần, phát hiện luyện đan một tháng không ngủ không nghỉ, lại tích lũy được một đám linh đan, trừ bỏ nộp lên tông môn ra, cái khác đều giữ lại, cũng không biết Sở Chúc bên kia có thiếu hay không.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Mặc Sĩ Thiên Kỳ vỗ cái trán, lấy ra truyền âm thạch thành lập qua liên hệ với Sở Chúc. Nào biết khi mới mở ra, phát hiện truyền âm thạch trong đã có một truyền âm.

【Mặc Sĩ công tử, Tuyệt Y lâu đang tìm kiếm người ngày đó tiến vào đảo Thiên Diệp, xin cẩn thận.】

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều dựng đứng lông tơ cả lên, thỉnh thoảng đứng lên, kinh nghi bất định nhìn chung quanh, sau một lúc lâu mới chậm rãi ngồi xuống, chớp mắt suy ngẫm một lát, mới hồi âm cho Sở Chúc.

Khi Sở Chúc tiếp nhận truyền âm của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, không khỏi có chút ngốc.

"Hần muốn tới tìm chúng ta? Vì sao?" Bích Tâm Châu kỳ quái hỏi.

Sở Chúc thu hồi truyền âm thạch lại: "Đại khái là biết được Tuyệt Y lâu hành động, không có cảm giác an toàn đi. Nhưng mà hiện tại chúng ta cũng muốn đi lòng chảo chỗ cây Lôi Vân, mang theo hần cũng không có gì."

Năm ngày sau, rốt cuộc Mặc Sĩ Thiên Kỳ chạy tới hội họp cùng Sở Chúc.

Nhìn thấy hai mỹ nhân Sở Chúc và Bích Tâm Châu đang ngồi ở chỗ kia, Mặc Sĩ Thiên Kỳ không khỏi có chút cảm động, nói: "Các người là đặc biệt chờ ta ở chỗ này sao?"

Sở Chúc ôm A Chiếu, vuốt lông cho nó, cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy."

Bích Tâm Châu quay đầu liếc nhìn nàng một, phát hiện chủ nhân bản lĩnh mặt không đổi sắc nói bậy bạ càng ngày càng mạnh, lại nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt cảm động, yên lặng xoay mặt đi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bỏ lên xe yêu thú, từ trong nhẫn không gian lấy ra một ấm linh trà uống một ngụm lớn, mới nói: "Lần này ta dự tính đi bên ngoài xông xáo với mọi người một lần, qua mấy ngày lại trở về. Không biết vì sao, cuối cùng ta cảm thấy nếu như tiếp tục ở lại môn phái, ta nhất định sẽ gặp phải chuyện không tốt, không bằng đi ra ngoài một chút."

Đây là giác quan thứ sáu của nam nhân sao?

Mấy người Sở Chúc biết số mệnh của hần vô cùng tốt, đối với lời hần nói vẫn chưa hoài nghi.

Rốt cuộc nghĩ được một lát, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới hỏi: "Sở cô nương, người Tuyệt Y lâu đến cùng muốn làm gì? Là vì chủ lâu Lược Hòa chết sao?"

"Cũng không phải, ta hoài nghi bọn họ là vì tìm Mộc Linh chi tâm."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chán nản hít một hơi: "Chẳng lẽ bọn họ hoài nghi Mộc Linh chi tâm bị mang khỏi Thiên Thượng Hải? Làm sao bọn họ phát hiện được?"

"Đây đúng là chỗ ta thấy khó hiểu." Sở Chúc thần sắc bình tĩnh, trong đôi mắt đẹp trong suốt thoáng hiện mấy phản ánh sáng lạnh: "Ta hoài nghi, Tuyệt Y lâu hần là có thủ đoạn đặc thù gì đó tra xét. Có lẽ hành động giết hại Nguyệt Nữ tộc lấy Mộc Linh chi tâm, đều không phải là chủ ý của Tuyệt Y lâu, sau lưng Tuyệt Y lâu còn có một thế lực lớn hơn nữa."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại thờ gập: "Còn có người lợi hại hơn cả Tuyệt Y lâu?"

Sở Chước bị hấn khiến cho có chút muốn cười: "Cái này có cái gì kỳ quái chứ? Phải biết rằng trong Linh thể giới cũng có không ít đại lực, đại lực Thiên Thượng Hải cũng không phải là đại lực mạnh nhất ở Linh thể giới, Tuyết Y lâu cũng không xem như thể lực lớn nhất trong Linh thể giới. Hơn nữa, phía trên Linh thể giới còn có Đại Hoang giới, không chừng là thể lực Đại Hoang giới phải người xuống dưới..."

Sở Chước đột nhiên dừng lại.

Bích Tầm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ còn có A Chiêu đều nhìn nàng chăm chăm, thấy nàng như có chút suy nghĩ, cả ba đều ngóng nhìn.

Đôi khi Sở Chước lấy lại tinh thần, phát hiện mấy ánh mắt nhìn mình chăm chăm, không khỏi bật cười, chỉ có Huyền Uyên đang ngâm trong linh thủy không có nhìn chăm chăm nàng, đang ngáy ồ ồ ồ đầu.

"Cô là nói, Đại Hoang giới?" Bích Tầm Châu lạnh giọng hỏi.

Bích Tầm Châu bình thường chỉ thích làm việc không thích nói chuyện, là một nam yêu ngoài lạnh trong nóng, ngoài đẹp trong tí mỉ, hiếm khi chủ động như lúc này, Sở Chước có thể cảm giác được hấn đề ý với Đại Hoang giới.

Đời trước, Bích Tầm Châu cũng rất đề ý với Đại Hoang giới, tâm tâm niệm niệm muốn đi Đại Hoang giới.

Tuy rằng trong lòng có suy đoán, Sở Chước vẫn cười nói: "Chỉ là suy đoán của ta thôi, hiện tại không có chứng cứ, khó mà nói."

Bích Tầm Châu thu hồi ánh mắt, không nhìn nàng nữa.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói: "Có lẽ cô đoán là đúng thì sao? Tuy rằng Đại Hoang giới thần bí, nhưng người thế giới cao cấp hẳn là có thể đến cấp thấp thế giới đi?"

"Ai biết."

Lại một phen đoán, bởi vì không có biện pháp xác định đoán cái nào là đúng, đành phải buông chuyện này trước.

Tiếp theo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng trí bừng bừng hỏi: "Đúng rồi, mọi người muốn đi đâu?"

"Đi lòng chảo gần Tuyết Bình Châu."

"Tuyết Bình Châu? Mọi người còn dám đi địa bàn Tuyết Y lâu?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn bọn họ.

"Ta đi vào trong đó tìm vài thứ, hơn nữa lòng chảo đó cách Tuyết Bình Châu còn có một khoảng cách mà, sợ cái gì? Cùng lắm thì, đến lúc đó đánh không lại cũng có thể trốn đi?" Sở Chước lo lắng, tuy rằng Tuyết Y lâu làm việc quả thật rất chán ghét, nhưng cũng không thể bởi vì như vậy, mà cả ngày trốn trốn tránh tránh.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Bích Tầm Châu và A Chiêu lão đại, không thể không thừa nhận, nhóm người này đều là to gan lớn mật, đi theo bọn họ là đúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Rất Muốn Cào Chết Ngốc Bạch Ngọt Này.

Xe yêu thú chạy như bay ở trên đồng hoang rộng rãi, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy tiểu yêu thú trốn tránh ở trong bụi cỏ tươi tốt, ở khi phát hiện động tĩnh, vội vàng trốn đi, một đôi mắt xuyên thấu qua ngọn cỏ cảnh cây nhìn xung quanh.

Luyện đan sư trẻ tuổi ngồi ở chỗ càng xe đón gió đồng hoang, thích ý cắn hạt dẻ, đầy trong miệng đều là mùi hạt dẻ và mềm mại, còn có linh khí quán quanh trong khoan miệng, sau đó tụ tập vào trong khí mạch. Cuối cùng lấy ra một lọ linh tửu tự uống hai ngụm, nhấp xuống miệng.

Thật sự sáng khoái!

Sáng khoái rất nhiều, miệng liền hỏi: "Sở cô nương, hạt dẻ này là cây dẻ vạn năm kết quả đi?"

Một giọng nữ trong veo từ trong xe truyền ra: "Đúng vậy, còn có than nướng hạt dẻ này là dùng linh mộc vạn năm hun nóng chế thành, có thể khóa lại linh khí trong bản thân hạt dẻ, cũng không đánh mất nhiều linh khí."

"Không phải dùng hỏa phù à?"

"Tuy rằng hỏa phù thuận tiện, lại không ngon bằng linh than nướng chế."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chép miệng, cảm thấy cái này cũng đặc biệt chú ý rồi.

Hồi tưởng lúc trước đó miệng đầy hương hạt dẻ, quả thật là vô cùng dư vị, đột nhiên nghĩ đến cái gì, Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng phấn mà nói: "Sở cô nương, ta biết có một chỗ, nơi đó sinh trưởng một gốc cây hạt dẻ trăm vạn năm, hiện tại hẳn là đã kết rất nhiều hạt dẻ."

Màn xe xóc lên, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, chủ nhân khuôn mặt nhỏ nhắn hai mắt sáng óng ánh: "Thật sự?"

Một con yêu thú cũng lộ đầu theo, song đồng tử một vàng một đen dõi theo hắn.

Xuyên thấu qua màn xe, còn có thể nhìn thấy bé rùa ở bên trong đang bám víu ở trên một bồn ngọc thạch xem mấy người, một đôi mắt đen thoát nhìn có chút ngốc.

Còn tiểu mỹ nhân bên cạnh một thân băng sương đánh tọa, cảm giác rất đông lạnh.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy một màn như vậy, liền biết bọn họ đều cảm thấy hứng thú với cây hạt dẻ trăm vạn năm, phát hiện mình vẫn rất là hữu dụng, không khỏi càng hưng phấn.

"Đương nhiên là thật, ta vừa trở thành luyện đan sư không lâu, có một lần khi đi theo các sư huynh sư môn ra ngoài hái linh thảo thì gặp được. Nhưng mà khi đó đi được vội vàng, chưa kịp hái, nên ghi nhớ địa phương, để ngày khác có rảnh lại đi. Ai biết sau đó được sư phụ coi trọng, vẫn luôn đi theo sư phụ tu luyện thuật luyện đan, vẫn luôn chưa từng có rảnh đi nữa..."

Địa phương cây hạt dẻ trăm vạn năm ở cũng không xa, ngay tại một bí cảnh chỗ khe núi gần Đan Hà Tông, bởi vì cửa vào bí ẩn, bên trong có động tiên, ở đây vẫn luôn không có người phát hiện.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vận khí không sai, lúc ấy ở khi hái linh thảo, bất quá trượt chân té ngã, đúng lúc mới ngã đi vào đó.

Sở Chúc nghe đến đó, đã hết chỗ nói rồi.

Gia hỏa này vận khí quả nhiên tốt đến làm cho người ta đổ kỵ, nếu không phải nàng trùng sinh một lần, đã nhìn thấy rõ đối với rất nhiều chuyện, nếu không thật sự giống như mấy vị sư huynh của hắn mà ghen tị hắn, hẳn không thể giết chết hắn mới tốt.

Chẳng trách đời trước, hắn làm mưa làm gió ở Đại Hoang giới, chọc lòng rất nhiều thế lực Đại Hoang giới, cuối cùng lại còn vui vẻ đào tẩu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ưu tú không biết suy nghĩ trong lòng Sở Chúc, đang hưng phấn mà nói như cũ: "Nơi đó vẫn luôn không có người phát hiện, hạt dẻ kết trên cây hẳn là rất nhiều, cô muốn khi nào thì đi qua?"

"Ta có ba tháng rảnh rồi, đợi khi trở về rẽ qua xem đi."

"Được đó."

Nói xong việc này, Sở Chúc lại trở về trong xe, ngồi đối diện với Bích Tầm Châu nhắm mắt đánh tọa, ở trong băng sương Bích Tầm Châu tản ra mà suy nghĩ.

Sở Chúc nghĩ là người sau lưng Tuyết Y lâu.

Mấy ngày nay ở đại lục Thiên Thượng Hải, nàng tìm hiểu qua chi tiết cẩn thận về Tuyết Y lâu, biết thời gian Tuyết Y lâu thành lập ở Thiên Thượng Hải cũng không lâu, cũng chỉ một vạn năm, từ một thế lực không có danh tiếng gì phát triển thành bá chủ chiếm cứ nửa đại lục Thiên Thượng Hải hiện nay, dùng một vạn năm.

Thẳng đến một ngàn năm gần đây, thanh danh Tuyết Y lâu mới đại chấn, làm người đời e sợ.

Muốn nói nội tình, lịch sử nội tình Tuyết Y lâu thậm chí còn không kịp tông môn nhị lưu như Đan Hà Tông.

Thời gian một vạn năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn.

Nói ngắn là so sánh với thế lực lịch sử hơi lâu đời nổi tiếng ngàn vạn năm, nói dài là thời gian một vạn năm, cũng có thể phát sinh nhiều chuyện, mà khi đó tầng gia gia của Sở Chúc cũng chưa sinh ra đâu.

Nếu nàng đoán là đúng, chẳng lẽ thực sự thế lực Đất Hoang giới nhúng tay vào chuyện đại lục Thiên Thượng Hải?

Sở Chúc đoán như thế cũng là có nguyên nhân, lấy nội tình mấy tông môn đại lục Thiên Thượng Hải, bọn họ căn bản không thể dò thám biết bí mật của Nguyệt Nữ bộ tộc, huống chi là biết trên Thiên Thượng Hải có Nguyệt Nữ bộ tộc.

Đại lục Thiên Thượng Hải lúc này là vì có Nguyệt Nữ tộc ngụ lại, lấy kết giới hình thành một hải dương treo ngược ở trên trời, mới được gọi là vậy. Bởi vậy cũng biết, sau khi Thiên Thượng Hải hình thành, đại lục này mới dần dần có người tu luyện định cư. Lúc này lịch sử phát triển của người tu luyện đại lục, căn bản so ra kém hơn Nguyệt Nữ tộc cổ xưa.

Có thể nói, Nguyệt Nữ tộc mới là nguyên nhân lúc ban đầu đại lục Thiên Thượng Hải.

Nhưng Tuyết Y lâu làm việc nhằm vào Nguyệt Nữ tộc như thế đã nói rõ, có ba cái khả năng, một là bọn hắn từ địa phương khác ngẫu nhiên biết được bí mật Nguyệt Nữ tộc; hai là bản thân Nguyệt Nữ tộc chủ động bại lộ; ba là có thể lực khác biệt thượng cổ bách tộc nên nhúng tay.

Nghĩ đến tập tính Nguyệt Nữ tộc, Sở Chúc cảm thấy một và ba có vẻ có khả năng.

Những thứ này, còn cần tiến thêm một bước để nghiệm chứng.

Nhưng mà hiện tại Sở Chúc cũng có chuyện phiền toái thân thân, lại thêm đại lục Thiên Thượng Hải cũng không phải đại lục năng sinh ra, tự nhiên sẽ không thật sự tự thân tự lực, những thứ này còn phải xem người đại lục Thiên Thượng Hải đến giải quyết, chỉ có thể đợi về sau tùy theo sự tình phát triển để phỏng đoán.

Nếu thật sự là thế lực Đại Hoàng giới nhúng tay, Sở Chúc muốn biết là, mục đích của bọn họ là cái gì?

Trừ những thứ này ra, còn có vấn đề xuyên qua thông đạo không gian.

Mặc dù có thể dùng tàu con thoi xuyên qua thông đạo không gian, nhưng giữa thế giới không đồng cấp, có hạn chế vô cùng khắc nghiệt, cũng không cho phép người thế giới bất đồng cấp tùy tiện lui tới, để tránh lộn xộn.

Đương nhiên, người thế giới cao cấp thực sự sẽ ít đến thế giới cấp thấp, thật sự là linh khí hoặc là tài nguyên ở thế giới cấp thấp, so ra đều kém hơn thế giới cao cấp. Nán lâu ở thế giới cao cấp, có thể cảm giác được chênh lệch linh khí giữa hai bên, quả thực không thể chịu đựng. Đặc biệt một ít người tu luyện thực lực cường đại, nếu thực lực bản thân đã cường đại, đại lục thế giới cấp thấp không thể thừa nhận uy áp trên người, đại lục sẽ bởi vì vậy mà sụp đổ.

Đây cũng là lý do vì sao người tu luyện thế giới cấp thấp, lúc nào cũng hướng tới thế giới cao cấp, chỉ cần cấp bậc đạt tới trình độ nhất định, khi có thể thừa nhận áp lực xuyên qua không gian, cũng sẽ không ở lại thế giới cấp thấp.

Xuyên qua đồng hoang, lại chạy thêm năm ngày phương hướng Tuyết Bình Châu, rốt cục tới mục đích.

Dọc theo đường đi, bọn họ trải qua vài tòa thành thị, nhưng đều không có vào thành, mà là trực tiếp đi luôn. Thật ra khi nghỉ tạm ở quán trà ven đường, ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy đệ tử Tuyết Y lâu ngự kiếm bay qua, lại nghe một chút tin tức đường nhỏ do người chung quanh nhỏ giọng nói về Tuyết Y lâu, làm cho Sở Chúc đối với động tĩnh đại lục Thiên Thượng Hải cũng có vài phán đoán.

Tuy rằng Tuyết Y lâu khư khư cố chấp muốn gây sự, nhưng thế lực khác trên đại lục Thiên Thượng Hải cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Hơn nữa, so với Sở Chúc đơn phương dựa vào thu thập tin tức ven đường để phán đoán Tuyết Y lâu làm việc, thế lực đại lục Thiên Thượng Hải có được tin tức càng tỉ mỉ xác thực, cũng càng không thể chấp nhận Tuyết Y lâu làm việc, đối với cái này sớm có quyết đoán.

Như thế, Sở Chúc cũng yên tâm.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bưng chén trà, sau khi đợi một đội đệ tử Tuyết Y lâu rời khỏi, nhỏ giọng nói: "Sở cô nương, bọn họ đây là đi phương hướng Thiên Thượng Hải sao?"

Sở Chúc thần nhiên nói: "Có lẽ vậy."

"Cô không lo lắng?"

"Nên lo lắng là thế lực đại lục Thiên Thượng Hải, ta lo lắng cái gì?" Nghĩ đến Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng là người đại lục Thiên Thượng Hải, liền an ủi nói: "Huynh yên tâm đi, trời sắp xuống còn có người cao đội lên, nếu người cao cũng không đội được, vậy nói rõ đã bắt lực, chỉ có thể chấp nhận sự thật."

Nghĩ đến đời trước, Thiên Thượng Hải biến mất, đại lục Thiên Thượng Hải biến thành đại lục yên lặng, Sở Chúc hy vọng đời này, những thế lực đại lục Thiên Thượng Hải có thể ngăn cản hết thảy phát sinh, tốt xấu gì cũng là đại lục đường đục mình, không có ai cam lòng hủy diệt.

Dựng dựng sinh thành một đại lục không dễ dàng, không biết có thể cung cấp nuôi dưỡng bao nhiêu sinh linh, nếu là đại lục yên lặng, sinh linh này không thể không dời sang đại lục khác cầu sinh, cũng biến thành cướp đoạt tài nguyên và linh khí đại lục khác, tạo thành áp lực không nhỏ, tiếp tục như thế, thế giới còn không phải muốn lộn xộn.

Bên trong âm u, thế gian đều có quy tắc, không phải nhân loại có thể dễ dàng phá hư.

Sở Chúc trùng sinh một hồi, đối với những thứ này thì hiểu được sâu hơn, chỉ là trong lúc nhất thời cũng không có cách nào suy đoán sâu bên trong, nhưng biết rằng làm một sinh linh không ngừng mà hướng đại lục đòi lấy để mà tu luyện, nếu thực sự hủy diệt một đại lục, cần trả cái giá nhất định là đại giới.

Đương nhiên, có vài người không sẽ để ý những đại giới này, chỉ nhìn vào ích lợi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được vẻ mặt mê mang: "Cô nói được quá thâm ảo ..."

"Nghe không hiểu?"

"Đúng." Mặc Sĩ Thiên Kỳ thành thành thật thật nói.

Sở Chước gật đầu: "Nghe không hiểu vậy là được rồi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... ..."

Ba con yêu Bích Tâm Châu liếc hần hột, bình tĩnh nên làm cái gì thì làm cái đó.

Rốt cuộc thuận lợi đi đến chỗ lòng chảo cây Lôi Vân ở, mấy người Sở Chước đi ra từ trong xe yêu thú, đứng ở trước lòng chảo, trông ngóng nơi xa.

Chỉ thấy trong lòng chảo rộng rãi bao la nhẹ nhàng, một con sông nước trong suốt lẳng lẳng chảy xuôi dòng. Hai bên lòng chảo trồng dày đặc cây Lôi Vân, từ xa nhìn lại, cây Lôi Vân này giống như cái rải dày trên mặt đất từng đóa Lôi Vân. Màu sắc ánh sáng nông sâu không đồng nhất, lá cây rụng xuống đều phủ kín toàn bộ lòng chảo, quả thật giống như Hắc Tiễn Tử đã nói, đều có khắp nơi.

Nhánh cây Lôi Vân thẳng tắp, thân cây bóng loáng, cành lá cũng không sum xuê, vô luận thấy thế nào, đều chính là cây tầm thường, nhiều nhất là lá cây đặc biệt một ít, sáng sinh chiều tối rụng. Mỗi khi đến lúc mặt trời chiều ngả về tây, lá cây trên đầu cành sẽ bắt đầu rơi xuống, thẳng đến khi mặt trời mọc lên, mọc ra lá cây mới, lá cây mới lại chậm rãi trưởng thành.

Lá cây phủ kín toàn bộ lòng chảo, chồng chất trên mặt đất, trên mặt sông, lá cây chìm vào giữa sông đã mất đi bộ dạng vốn có, ở trong nước dần dần hòa tan, biến chất thành từng khối điệp vôi.

Bởi vì cây đầy khắp núi đồi đến bèo che giấu, nên không có ai rõ ràng huyền bí trong nước.

"Đây là cây Lôi Vân? Thoạt nhìn tuyệt không giống cây thuộc tính lôi." Mặc Sĩ Thiên Kỳ thất vọng nói.

Thế gian vạn vật, nếu là vật thuộc tính lôi, đều sẽ có sấm sét lóe ra, hoặc có dấu hiệu sấm sét, nhưng mà từng cụm cây này, ngay cả lá cây có chút cảm giác, cái khác thật là chẳng khác gì linh mộc bình thường, mà đại lục Linh thể giới, cực không thiếu chính là đủ loại linh thực.

Sở Chước không để ý đến hần, đợi một lát, thẳng đến khi nắng chiều xuống núi, liền nhảy xuống lòng chảo.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ là người thích náo nhiệt, tuy rằng miệng ghét bỏ, nhưng mà vẫn nhảy xuống theo, chỉ chừa Bích Tâm Châu trông coi ở trên xe yêu thú.

Bùm một tiếng, bé rùa đã là cái thứ nhất tiến vào trong nước.

Xốc lên lá cây rải trên mặt sông, thì có thể nhìn thấy nước trong lưu động phía dưới, rải một tầng gì đó như vôi như không phải vôi, nước chảy bèo trôi, cả một vùng giống như vôi dẹt thủ công của nhân loại, nước đến nơi đâu, tràn lan tới đó.

Một lát sau, bé rùa cố gắng muốn ngậm một khối vôi Lôi Vân Diệp màu đỏ sậm ra.

Đáng tiếc khối vôi Lôi Vân Diệp đó quá mức lớn, một bé rùa lớn cỡ bàn tay một tê liệt cũng không kéo được.

Sở Chước moi lên, đánh giá vôi Lôi Vân Diệp màu đỏ sậm này, bởi vì vừa mới cách nước, vẫn còn hết sức ẩm ướt, nhưng mà có chút thuận tron, không giống như tấm Hắc Tiễn Tử mang về, nhiều nếp nhăn cũng không dễ coi.

Nhan sắc vôi Lôi Vân Diệp không đồng nhất, nhưng mà sau khi trải qua nước ngâm tẩm, đại đa số nhan sắc có vẻ ám trầm, từ màu đỏ đến màu đỏ sậm không đều.

Sở Chước tìm kiếm, cảm thấy vẫn là màu đỏ thì thuận mắt.

Vì thế khi nài thu thập, nhiều thu một ít vôi Lôi Vân Diệp màu đỏ, màu sắc khác cũng chọn một ít.

Bên kia, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã tiện tay vơ vôi ở trong nước, sau một phen nghiên cứu, nói với Sở Chước: "Thì ra thật sự là điệp vôi, ta vẫn là lần đầu tiên thấy đó, thực thần kỳ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật không biết thì ra thế gian này thực sự có lá cây sau khi vào nước thể nhưng có thể hòa tan thành điệp vôi, cảm giác cũng không khác gì vôi thô phổ thông."

Vôi thô như vậy, người tu luyện cũng chúng mắt, cũng không trách chúng nó vẫn luôn không ai phát hiện.

Hoặc là có phát hiện, nhưng ai sẽ nghĩ cần thứ thô cứng rắn lại không linh khí này chứ?

Sở Chước thu thập xong vôi Lôi Vân Diệp mình cần, mới cùng Mặc Sĩ Thiên Kỳ quay lại trên lòng chảo.

Sắc trời đã tối muộn, bọn họ tùy tiện tìm một chỗ ở gần đó qua đêm, ở khi Bích Tâm Châu làm cơm chiều, Sở Chước hỏi: "Mặc Sĩ công tử, huynh có biết trên đại lục Thiên Thượng Hải, ở nơi nào thỉnh thoảng có ám sát định kỳ đánh xuống không?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ không có trả lời, mà là đột nhiên nhìn chăm chăm nàng.

A Chiêu đang ghé vào trên vai Sở Chúc, một móng vuốt bám víu đầu vai của nàng, thấy hắn nhìn chăm chú không ngừng, thì một móng vuốt cào đi qua.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngao một tiếng, sợ tới mức che mặt lui ra phía sau.

Phát hiện con yêu thú đại gia đó không thực sự cào, may mắn vỗ vỗ ngực, mới oán giận nói Sở Chúc: "Sở cô nương, chúng ta đều quen thuộc như vậy, vì sao cô còn muốn gọi ta Mặc Sĩ công tử?"

Khóe miệng Sở Chúc co rút, cái này có cái gì mà phải so đo? "Được rồi, quả thật không nên khách khí như vậy, Mặc Sĩ, huynh còn không có trả lời vấn đề của ta."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại vẫn có chuyện nói, âm ức hỏi: "Vì sao là họ, cô có thể kêu tên của ta nha."

"... Kêu không ra miệng."

"Sở lão đại, rất dễ kêu." Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt nhiệt tình: "Thật sự, tên Thiên Kỳ này dễ nghe biết bao. Sở lão đại, cô kêu đi."

Cuối cùng bị hắn lăng nhăng đến mức không chịu được, vì thế Sở Chúc và Bích Tâm Châu xưng hô đối với Mặc Sĩ Thiên Kỳ biến thành "A Kỳ".

Còn Mặc Sĩ Thiên Kỳ, thì lại vô cùng cao hứng gọi bọn hắn là "Sở lão đại", "A Chiêu lão đại", "Lão nhị", "Huyền Uyên".

Bích Tâm Châu: "... ..." Vì sao là lão nhị? Thật muốn cào chết gốc bạch ngọc này.

Đối với vấn đề của Sở Chúc, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng cẩn thận suy nghĩ một lát, mới nói: "Nghĩ không ra trên đại lục ở đâu thường xuyên có sấm sét đánh xuống, dường như căn bản là không có. Nhưng mà Thiên Thượng Hải có."

Sở Chúc nghe hắn vừa nói như vậy, tâm niệm vừa động: "Là Lôi Trạch."

"Đúng, chính là hải vực hiện tại Nguyệt Thụ và Thiên Diệp đảo đang ở." Mặc Sĩ Thiên Kỳ hai mắt sáng trông suốt nhìn nàng: "Chúng ta có muốn lại đi Thiên Thượng Hải một chuyến hay không?"

Sở Chúc nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu, nói: "Tuyệt Y lâu hắn là đang nhìn chăm chăm Thiên Thượng Hải, tu sĩ ngày đó ở đảo Thiên Diệp cũng là mục tiêu của bọn họ, chỉ cần chúng ta xuất hiện ở nơi đó, bọn họ nhất định sẽ phát hiện."

Tuyệt Y lâu vốn là vì Mộc Linh chi tâm bận rộn khắp nơi, thậm chí không tiếc đắc tội với người khác, hoài nghi lúc ấy có người ở đảo Thiên Diệp mang Mộc Linh chi tâm đi. Nếu lúc này bọn họ lại đi Thiên Thượng Hải, đó chẳng phải rõ ràng là làm bìa ngấm? Cho dù không có Mộc Linh chi tâm, cũng sẽ bị bọn họ hiểu lầm là có.

Huống chi, Mộc Linh chi tâm đúng là trên người bọn họ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe nàng phân tích, vẻ mặt thất vọng.

Nói thật ra, hắn thật là có chút muốn gặp lại Nguyệt Thụ, dù sao hắn nhận được Nguyệt Thụ tặng, xem như thiếu Nguyệt Nữ tộc một ân tình, về sau ân tình này là không có biện pháp nói ra, tự nhiên hy vọng Nguyệt Nữ bộ tộc đều tốt.

Sau khi có vài Lôi Vân Diệp vào tay, Sở đoàn người Chúc rời khỏi lòng chảo.

Bọn họ nguyên vốn định đi gốc cây hạt dẻ trăm vạn năm sinh trưởng trong tiểu bí cảnh phụ cận Đan Hà Tông, nào biết đột nhiên lại nhận được truyền âm của Tề An Bình.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Núi Ô Vân, Tiểu Bí Cảnh.

Đợi khi Sở Chúc thu hồi truyền âm thạch, chỉ thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng.

"Cô lại thu tiểu đệ?"

Sở Chúc: "... Không được sao?" Cái dáng vẻ sắc mặt nàng là "kẻ bạc tình" này tính cái gì?

Sở Chước cảm thấy, đột nhiên mình có chút không hiểu mạch nào của ngọc bạch ngọc.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút không tình nguyện nói: "Đương nhiên có thể, nhưng là lòng người hiểm ác, vẫn nên cẩn thận chút mới tốt. Phải biết rằng, nuôi tiểu đệ cũng không dễ dàng, nếu như gặp phải không bớt lo, còn phải chịu đút thu thập hậu quả cho bọn họ, là không ném trái thất bại..."

"Đó không phải nói người sao?" Bích Tâm Châu đột nhiên mở miệng nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ da mặt dày nói: "Tâm Châu ca, huynh nói lời này không đúng, tuy rằng ta chọc chút phiền toái, nhưng ta có thể luyện đan, các huynh muốn ăn linh đan gì ta đều đã luyện cho huynh, ta còn rất là hữu dụng. Nhưng mấy người đó có ích lợi gì..."

Sở Chước nghe xong hần nói một trận, rốt cuộc hiểu rõ rằng hần đây là lo lắng địa vị của mình đã bị những người Tề An Bình ảnh hưởng.

Vì thế nàng cười nói: "Nói đến, gặp được đám người Tề An Bình cũng là ngoài ý muốn..."

Tiếp theo, Sở Chước liền nói với hần chuyện ngày đó sau khi rời khỏi Đan Hà Tông trên đường đi Nhân Gian phường, gặp được đám người bán hàng rong Tề An Bình đang bắt giữ yêu thú.

Nếu hiện tại Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã được gọi là người một nhà, tự nhiên không cần giấu diếm cái gì.

Sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong, ngược lại hít một hơi, trong lòng phát lạnh: "Tôn Cùng muốn nhiều tinh huyết yêu thú như vậy làm chi?"

"Ta cũng không biết, cho nên liền để cho đám người Tề An Bình đi thăm dò, hiện tại hần đột nhiên tìm ta, phỏng chừng là có manh mối gì đi."

Sở Chước nói xong, để cho xe yêu thú đi vòng, đi về hướng Tề An Bình đang ở.

Đám người Tề An Bình ở trấn nhỏ phụ cận Tuyết Bình Châu chờ bọn họ.

Trấn nhỏ này tên là trấn Ô Vân, bởi vì tới gần núi Ô Vân mà được gọi là vậy.

Vùng lân cận núi Ô Vân nổi danh là âm sơn, trong núi vô số quý vật, âm khí dày đặc, lấy âm phê linh, người tu luyện bình thường sẽ rất ít vào núi. Chỉ khi có quý vật ở trong núi xuống núi quấy nhiễu nhân loại, một ít người tu luyện thể lực gần đó mới sẽ ra tay đến quét sạch một phen. Nhưng bởi vì tìm không thấy nguồn gốc âm khí trên núi Ô Vân, những cuộc thanh trừ đều là trị phần ngọn không trị được phần gốc. Lâu dài, âm khí trong núi Ô Vân ngưng tụ một lần nữa, lại nảy sinh vô số quý quái lấy âm khí làm thức ăn.

Khi đoàn người Sở Chước đi đến trấn Ô Vân, xa xa thì nhìn thấy trên núi tràn ngập âm khí, mây đen bao phủ giữa bầu trời, cực kì bất thường.

Bởi vì trấn Ô Vân là con đường nối liền Tuyết Bình Châu và địa phương khác, tuy là núi Ô Vân có tiếng xấu vang danh hiển hách ở chỗ này, nhưng trấn Ô Vân này thập phần phồn hoa như cũ, người tu luyện lui tới không ít. Mà linh khí trên người những người tu luyện tán ra, cũng có tác dụng khắc chế đối với âm khí trên núi Ô Vân, thật ra hai bên lại an ổn vô sự.

Tề An Bình trong một nhà khách đêm ở trấn Ô Vân chờ bọn họ.

Sau khi Sở Chước tiến vào trấn Ô Vân, lập tức thấy được mấy người Tề An Bình.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đánh giá bọn họ một phen, phát hiện tu vi bọn họ đều là Không Minh cảnh. Mặc dù tuổi nhìn như không lớn, nhưng tướng mạo so với chính mình mà nói, coi như là già đi, càng không thể so sánh với Sở Chước cái cô nương trẻ tuổi mới mười sáu tuổi này. Nhưng thấy tư chất bọn họ cũng không ra sao.

Vì thế Mặc Sĩ Thiên Kỳ an tâm.

Tề An Bình thấy Sở Chước thế nhưng còn dẫn theo một người tới đây, nhin không được nhìn thêm hai cái.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ hướng bọn họ cười cười, cười đến... rất ngốc.

"Các người tra được cái gì?" Sau khi Sở Chước ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Tề An Bình đại biểu đoàn người bọn họ hỏi đáp: "Sở cô nương, chúng ta căn cứ dấu vết mấy năm nay của Tôn Cùng, tra được núi Ô Vân này. Nhớ rõ trước kia, mỗi lần Tôn Cùng có được số lượng yêu thú nhất định, sẽ mang theo yêu thú rời khỏi. Chúng ta không biết hần đi nơi nào, sau đó mới nhớ tới, ngẫu nhiên nghe người ta nói, Tôn Cùng từng xuất hiện qua ở trấn Ô Vân. Mấy ngày này chúng ta đặc biệt tới đây tra xét rõ ràng, phát hiện lúc Tôn Cùng rời đi, đều là đến núi Ô Vân."

"Có biết hần đến núi Ô Vân là vì việc gì không?" Sở Chước lại hỏi.

Trên mặt Tề An Bình lộ ra thần sắc xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Chúng ta không tra được, nghe nói hần tiến vào núi Ô Vân đều là một mình, mỗi lần đều đã vào núi mười ngày nửa tháng như vậy, mỗi lần đều có thể bình an trở về, cũng không có ai biết hần vào trong núi làm cái gì."

Sở Chước lại thăm dò vài câu, Tề An Bình đều nói chi tiết, nhưng tin tức hữu dụng cũng không nhiều.

Sở Chước nhìn không được nhìn về phía núi Ô Vân, lâm vào trầm tư.

Sau một lúc lâu, nàng hỏi: "Các người từng qua núi Ô Vân chưa?"

Nghe nói như thế, da đầu đám người Tề An Bình run lên, vội vàng nói: "Chúng ta chưa từng đi qua, nhưng mà chúng ta nghe nói trong núi Ô Vân có quỷ vật cực kì đáng sợ, thậm chí thực lực đã đạt tới Nhân Vương cảnh. Mặc dù không biết có phải thực sự hay không, nhưng vẫn cẩn thận là trên hết. Trừ mấy cái này ra, âm khí trong núi bộc phát, âm khí cần linh, linh lực của người tu luyện ở nơi này tiêu hao được nhanh, thật sự có hại..."

"Đúng vậy, đây cũng là lý do vì sao vẫn luôn không có ai dọn sạch quỷ quái núi Ô Vân, thật sự là ngay cả cường giả Nhân Vương cảnh đi vào, cũng dễ dàng bị vây khốn ở trong núi, linh khí xói mòn rất nhanh, không có lợi trong chiến đấu, không thể cam đoan có thể trừ khử quỷ vật Nhân Vương cảnh đó."

"Sở cô nương vẫn nên thận trọng..."

Một đám người bảy miệng tám lời khuyên nhủ, chỉ lo lắng nàng thật sự chạy vào núi.

Nếu nàng tự mình lên núi thì cũng thôi, bọn họ lo lắng nàng sẽ mang bọn họ đi qua trở thành vật hi sinh, dù sao bọn họ và nàng có khế ước trong người, nàng mệnh lệnh thật sự không thể vi phạm.

Sở Chước liếc mắt nhìn bọn họ hần một, thẳng đến bọn họ nói được không kém, mới nói: "Các người yên tâm, ta sẽ không mạo muội đi vào, cho dù muốn đi, cũng sẽ không kéo các người theo."

Đám người Tề An Bình mới buông lỏng một hơi.

Sở Chước cũng không thêm để ý thái độ của bọn họ, nếu núi Ô Vân này có xấu danh, chứng minh quả thật hung hiểm, nàng cũng là rất tiếc mệnh, làm sao sẽ ở lúc không có chuẩn bị vẹn toàn mà đi vào? Cho dù hiện tại tu vi nàng là Vũ Hóa cảnh, cũng không muốn đi một ít nơi hung hiểm để mạo hiểm.

Huống chi, nàng chỉ là tò mò Tôn Cùng từ nơi nào có được Cửu U Tử Diễm, lại không có nghĩa là nàng muốn tìm tòi nghiên cứu đến cùng.

Vì thế việc núi Ô Vân đành phải để qua một bên.

Sau khi cáo biệt đám người Tề An Bình, Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới ngồi xe yêu thú đi hướng Đan Hà Tông.

"Núi Ô Vân quả thật cổ quái." Bích Tầm Châu nói: "Ta có thể cảm giác được trong núi có một dòng khí áp lực, lại không biết vì sao. Lão đại, người thấy thế nào?"

Mỗi khi Bích Tầm Châu có chuyện không thể xác định, thì thích thăm dò lão đại A Chiêu này.

Tuy rằng A Chiêu thoát nhìn chính là một lông xù chỉ biết bán manh, kỳ thực sâu không lường được. Bích Tầm Châu chưa bao giờ dám coi khinh nó, thậm chí phát hiện, rất nhiều bí mật không ai biết, A Chiêu đều biết rất rõ ràng.

Nếu không phải A Chiêu đến từ một thế lực lớn nào đó tương đối rất có lịch sử, như vậy chính là bản thân nó có được truyền thừa. Mặc kệ là cái nào, đều chứng minh nó lai lịch bất phàm. Còn vì sao nó sẽ chạy đến một đại lục linh khí loãng Huyền thế giới, cũng lấy cái bộ dạng tiểu yêu thú đi theo Sở Chước, cái này không phải hẳn có thể tìm tòi nghiên cứu.

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng nhìn A Chiêu.

A Chiêu liếc mắt nhìn bọn họ một, nói:【Bởi vì nơi đó không gian không ổn định.】

Nghe nói như thế, Bích Tầm Châu vô cùng kinh ngạc.

"Không gian không ổn định, có phải giống như không gian bạc nhược chỗ phiền hải vực Thiên Thượng Hải hay không?" Sở Chước hỏi.

A Chiêu lắc đầu, cái này phải tự mình đi qua xem mới biết được, nhưng mà quỷ vật Nhân Vương cảnh trong núi Ô Vân đó quả thật lợi hại, làm cho người ta không dễ dàng đặt chân được, muốn tra xét, tất sẽ chống lại với nó.

Giai đoạn hiện tại, lấy thực lực của Sở Chước bọn họ, tốt nhất không cần đi qua.

"Quên đi." Sở Chước ôm A Chiêu đến trong lòng, xoa bóp móng vuốt lông xù của nó, không sao cả nói: "Dù sao cũng không phải nhất định phải tra xét mới được, đợi ngày nào đó khi tu vi của ta đạt tới Nhân Vương cảnh, lại đi xem đi."

Cũng chỉ có thể như vậy.

Nửa tháng sau, bọn họ đến sơn mạch gần Đan Hà Tông.

Khoảng cách nơi này cách Đan Hà Tông không xa, chỉ ba ngày lộ trình, đi đến chân núi, bọn họ đi bộ vào núi.

Ký ức Mặc Sĩ Thiên Kỳ không sai, sau khi dẫn theo bọn họ lượn lờ ở trong núi hai ngày, đi đến chỗ cửa vào bí cảnh đó.

Cửa vào bí cảnh là ở trước một vách núi vô cùng tầm thường, thấy thế nào cũng là vách núi phổ thông, Sở Chúc vươn tay sờ soạng xuống, cảm giác vào tay chân thật, rất dễ dàng sẽ làm cho người ta xem nhẹ cái loại này.

Tiếp theo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi đến một chỗ trước vách núi mọc đầy cỏ dại, một cước giẫm đi vào, sau đó thân thể không tự chủ được bị kéo vào trong mặt tường, biến mất ở trong đó, chỉ có giọng nói còn vang ở bên ngoài: "Sở lão đại, đập cỏ tiến vào..."

Sở Chúc và Bích Tâm Châu theo thứ tự đập lên đám cỏ đó, thì cảm giác được một cỗ hấp lực hút bọn họ đi vào, tiếp theo thân thể rơi xuống, mắt thấy sắp đập đến trên người Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngã trên mặt đất, Sở Chúc vận vẹo thắt lưng, nhảy lên phía trước, văng văng rơi xuống trên đất.

Tư thế Bích Tâm Châu rơi xuống đất càng đẹp mắt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ quỳ rạp trên mặt đất gặm nhấm một miếng bụn phi phi phi đứng lên, nhìn thấy tư thế hai người này một người lại một người càng đẹp mắt, trái lại là hần, hai lần tiến vào, đều quăng ngã chổng vó, chênh lệch giữa người với người sao mà lớn như vậy đây.

"Ta vừa rồi còn lo lắng mọi người khi rơi vào, sẽ ngã đến ta trên người đâu..." Hần đều làm tốt chuẩn bị làm đệm lót, nào biết hai người này căn bản sẽ không chịu ảnh hưởng.

Sở Chúc không để ý đến hần, nhìn nhìn ở chung quanh, phát hiện lúc này bọn họ đang ở trên một đường núi mật mờ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vỗ vỗ y phục trên người, nói: "Đi ra đường núi này, thì đến."

Đường núi cũng không sâu, thời gian đi ước chừng một chén trà nhỏ, thì nhìn thấy ánh sáng cửa động.

Sau khi đi ra cửa động, lọt vào trong tầm mắt là một nơi linh địa núi xanh nước biếc, đầy linh khí như vậy.

Đây quả thật là một tiểu bí cảnh, không gian cũng không lớn, nhưng linh khí muốn nồng đậm hơn bên ngoài vài lần, đột nhiên đến chỗ này, thể xác và tinh thần cũng không khỏi sáng khoái hơn vài phần. Yêu thú trong tiểu bí cảnh đều chính là bậc hai bậc ba, số lượng không nhiều lắm, nơi này sinh trưởng rất nhiều linh thảo, nhưng mà linh thảo số lượng cũng không nhiều lắm, có vài loại linh thảo cao cấp, chính là năm không cao, không đủ ngàn năm.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ gãi gãi đầu, ngây ngô cười nói: "Năm đó khi phát hiện tiểu bí cảnh này, ta đã đào đi linh thảo lâu năm trong bí cảnh rồi, còn lại đều là không đủ ngàn năm, không có đào nó."

Được rồi, đây là nguyên nhân linh thảo trong tiểu bí cảnh tuổi không cao.

"Các ngươi xem, đó chính là gốc cây hạt dẻ trăm vạn năm" Mặc Sĩ Thiên Kỳ chỉ vào trung tâm tiểu bí cảnh.

Sở Chúc bọn họ cũng thấy được, cây hạt dẻ này đều phải cao hơn linh mộc chung quanh một đoạn, cành lá rậm rạp, đủ để ngạo thị tất cả linh thực trong tiểu bí cảnh. Trên cây thì đầy quả, vô cùng khả quan, bởi vì không ai hái, trên đất rớt rất nhiều hạt dẻ lông mỡ miệng, vì dư thừa linh khí, thế nhưng chưa từng hư thối.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ lượm rất nhiều hạt dẻ lông trên đất, lúc này để cho Bích Tâm Châu nướng than cho bọn hần một ít.

Nhìn thấy trong rừng còn có gà cánh lông vũ hoa mỹ, Sở Chúc tùy tay đánh một con, để cho Bích Tâm Châu làm gà hầm hạt dẻ, phối ứng linh com trắng treo căng tròn, Sở Chúc có khả năng ăn hết mười bát.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng làm tám bát, vượt bụng nhìn chăm chăm Sở Chúc, có chút bi thương phát hiện, sức ăn của hần thế nhưng ngay cả một tiểu cô nương cũng không bằng.

Ăn com xong, lấy hạt dẻ nướng than làm đồ ăn vặt mà đựng.

Sở Chúc tự mình ăn một, bóc lột cho A Chiếu một.

Huyền Uyên thấy thế, vội đi cọ cọ ngón tay Sở Chúc:【Chủ nhân, ta cũng muốn!】

A Chiếu một đuôi quét nó đi:【Kêu lão nhị và ngu xuẩn đó bóc cho ngươi.】

Bích Tâm Châu không nói cái gì, lột mấy hạt dẻ cho bé rùa, còn Mặc Sĩ Thiên Kỳ, hần đối với bé rùa là vô cùng thân cận, thấy thế cũng bóc lột cho nó.

Huyền Uyên nhìn nhìn Sở Chúc, lại nhìn nhìn Bích Tâm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nó có hai người bóc lột cho nó... Quên đi, ăn thôi.

Cây dẻ trăm vạn năm kết hạt quả nhiên linh khí càng dư thừa, vị rất ngon, vào miệng tư vị khó tả nổi, nghiễm nhiên chính là món ngon nhân gian. Ăn qua nó rồi, đột nhiên lại cảm thấy lúc trước hạt dẻ vốn còn cảm thấy ăn rất ngon so ra kém nó.

"Ăn ngon thật, đặc biệt nướng than."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ăn đến độ không ngừng miệng, thẳng đến bụng không chứa nổi nữa, mới ôm bụng ngồi ở bên cạnh, hăm mộ nhìn đám người Sở Chúc.

Rõ ràng vừa rồi bọn họ ăn nhiều như vậy, thế nhưng còn có thể ăn, đây là cái bụng gì?

"Ta mỗi ngày đều cần huy kiếm, tiêu hao lớn, đương nhiên phải ăn nhiều." Sở Chúc đánh giá hần, không có hứng thú đối với dáng người loại luyện đan sư trạch nam này, năng lực yếu đuối, nhìn thì không có xúc cảm

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhéo nhéo cái bụng mềm nhũn của mình, quyết định phải cố gắng có mấy khối cơ bụng, đỡ phải ngay cả nữ hài tử cũng so ra kém.

Ăn uống no đủ rồi, mấy người liền thương lượng muốn tu luyện ở trong tiểu bí cảnh hay không.

"Dù sao cũng không vội mà trở về, không bằng tu luyện ở trong tiểu bí cảnh." Sở Chúc dung mạo ngưng tĩnh: "Ta quyết định thẳng đến Không Minh cảnh rồi lại đi ra."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Bích Tầm Châu cũng chưa ý kiến, nếu như Sở Chúc trở nên lợi hại, đối bọn họ cũng mới có lợi.

"Các huynh cũng giống vậy! Đặc biệt là huynh, tuy nói luyện đan sư chú trọng thuật luyện đan, nhưng nếu tu vi rất thấp, linh khí trong khí mạch không đủ, sẽ ảnh hưởng luyện đan. Nếu muốn trở thành luyện đan sư cao cấp, cần phải có tu vi tương ứng, trước không nói tới sức chiến đấu, ít nhất linh khí trong khí mạch cũng đủ để chống đỡ các huynh luyện chế linh đan cao cấp đi." Sở Chúc nói với Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhất thời có một loại ảo giác đối mặt với sư phụ, da đầu run lên, vội vàng đáp ứng một tiếng: "Ta đã biết, sẽ cố gắng tu luyện."

Đợi khi Sở Chúc vừa lòng gật đầu, hần lại có chút buồn bực.

Bị một tiểu cô nương mười sáu tuổi giáo dục, hần đây là tuổi sống đến cầu trên người sao?

A Chiêu xuy một tiếng, nếu không thực sự coi hần trở thành đồng bạn, sáng quắc mới sẽ không quan tâm tu vi của hần không kịp với tốc độ luyện đan đầu.

Ngày kế tiếp, hai người ba yêu liền lại trong tiểu bí cảnh.

Sở Chúc tu hành luôn luôn thuận lợi, chỉ cần khi linh khí tích lũy đủ trong linh phủ, là có thể thuận lợi thăng cấp, lúc này đây nàng chỉ cần mỗi ngày đánh tọa hấp thu linh khí trong tiểu bí cảnh là được, mỗi ngày làm từng bước, lượng lớn linh khí tiến vào trong cơ thể nàng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy một màn như vậy, nhin không được âm thầm kinh hãi.

Hần vẫn luôn tưởng mình là một thiên tài, nhưng lúc này nhìn đến Sở Chúc, mới biết Sở Chúc mới là thiên tài. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy linh lực cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong cơ thể nàng, linh phủ của nàng thế nhưng không có bị linh khí khổng lồ đó chống đỡ bạo nổ. Bởi vậy có thể thấy được dung lượng khí mạch trong linh phủ của nàng đối với linh khí.

Chẳng trách nàng vẫn có thể khiêu chiến vượt bậc, dưới Linh Quang cảnh không địch thủ.

Mỗi ngày Bích Tầm Châu cũng đi theo đánh tọa hấp thu linh khí.

Thương thế trong cơ thể hần còn chưa khôi phục, nhu cầu đối với linh khí ước lượng cũng lớn, tuy rằng linh khí Linh thể giới không kém, nhưng không đủ nhu cầu của hần như cũ. Nay đi đến tiểu bí cảnh linh khí nồng đậm hơn ngoại giới vài lần, vừa vặn thích hợp với hần.

Vì thế Bích Tầm Châu cũng an tâm dưỡng thương ở trong này.

Ba người cố gắng tu luyện, có vẻ hai đứa tiểu yêu thú A Chiêu và Huyền Uyên không biến hình này không có việc gì làm.

Vì thế mỗi ngày hai đứa này đuổi cảm truy thú ở trong tiểu bí cảnh, đều thăm dò lần mò mỗi một chỗ trong tiểu bí cảnh, không phát hiện cái gì thực có giá trị, duy nhất tuổi lớn, đủ linh khí vẫn là gốc cây hạt dẻ đó.

Đây quả thật là một bí cảnh phổ thông bỏ lại ở Linh thể giới, duy chỉ có linh khí dư thừa hơn bên ngoài một ít, là một nơi an tĩnh vô cùng thích hợp dùng để tu luyện.

Ngay tại thời gian đoàn người Sở Chúc an tâm tu luyện ở trong tiểu bí cảnh, thế cục đại lục Thiên Thượng Hải lặng yên thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tiểu Ô Quy Mộc Răng.

Khi linh khí thiên địa đột nhiên tuôn ào ào hướng tới một chỗ, nháy mắt liền kinh động người tu luyện hoặc yêu thú ở trong tiểu bí cảnh.

Bích Tâm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn qua thì lập tức nhìn thấy phương hướng linh khí tuôn tới, đó là người đang ngồi đánh tọa tu luyện ở dưới tàng cây hạt dẻ cao to.

Gốc cây hạt dẻ này là vật có linh khí nhất trong tiểu bí cảnh, sở dĩ linh khí trong tiểu bí cảnh này có thể nồng đậm hơn bên ngoài vài lần, là vì có cây hạt dẻ này ở đây. Trong khi nó hấp thu linh khí tiểu bí cảnh trưởng thành, thì cũng đã tặng lại tiểu bí cảnh, thậm chí bởi vì năm tháng càng già tăng, trong kết trái ẩn chứa càng nhiều linh khí, tặng linh khí lại cho tiểu bí cảnh, đã nhiều hơn cả đòi lấy từ tiểu bí cảnh.

Thế gian vạn vật, uống một trả một, ai cũng như thế.

Lúc này người ngồi ở dưới tàng cây hạt dẻ tu luyện đã tiến vào cảnh giới vong ngã, lượng lớn linh khí thiên địa dừng mãnh tràn vào thân thể của nàng, từ gân mạch tiến vào tư duy, tụ tập đến trong khí mạch, linh khí cuộn cuộn không ngừng mà bổ sung vào khí mạch đang cần.

Thấy một màn như vậy, người hoặc yêu thú trong tiểu bí cảnh đều hiểu rõ ràng, Sở Chúc muốn thăng cấp.

Huyền Uyên bò đến vị trí bên chân Sở Chúc cực nhanh, lúc này Bích Tâm Châu cũng ngồi xuống ở địa phương khoảng cách cách Sở Chúc không xa, để ở khi Sở Chúc thăng cấp thì hấp thu linh khí nàng tặng trở lại.

Nếu ngự thú sư và yêu thú ký kết khế ước, ở khi đột phá này, yêu thú cũng thường hay có thể nhận được lợi ích.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao có vài yêu thú nguyện ý khế ước cùng ngự thú sư tư chất không tầm thường, có thể nói là hai bên hỗ trợ lẫn nhau, càng bởi vì có ngự thú sư giúp, yêu thú có thể giảm bớt thời kỳ trưởng thành rất dài của nó, khiến cho mau chóng trưởng thành.

Bích Tâm Châu và Huyền Uyên cũng tiến vào trạng thái tu luyện theo, hiện trường chỉ còn lại có Mặc Sĩ Thiên Kỳ và A Chiếu.

Một người một yêu đều ngồi xa xa, không dám đi qua quấy rầy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chống mặt, vẻ mặt sợ hãi thán phục nói: "Sở lão đại đến cùng là ăn cái gì lớn lên vậy, tốc độ tu luyện này cũng thật tốc hành, mới một tháng, thì muốn đột phá, ngộ tính cũng thật tốt quá."

A Chiếu liếc nhìn hắn một, không để ý đến hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ còn đang cần nhắc: "Năm nay nàng mới mười sáu tuổi, người tu luyện mười sáu tuổi Vũ Hóa cảnh cũng không ngạc nhiên, nhưng mười sáu tuổi Không Minh cảnh, cho dù là ở Linh thể giới cũng là cực kì rất giỏi, được xưng tụng là thiên tài, có thể thấy được tư chất của nàng rất tốt. Cũng không biết nàng phải dùng thời gian bao lâu có thể thăng cấp, hẳn là sẽ thuận lợi đi. Tuy nói con đường tu luyện, càng gần đến mức cuối càng khó, nhưng Vũ Hóa cảnh đột phá đến Không Minh cảnh, cũng không tính là khó, chỉ xem như cảnh giới trung giai thấp... Ngao!!!"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ hét thảm một tiếng, rốt cuộc bị một móng vuốt cào bay.

Đợi khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ chật vật bò trở về, nhìn con tiểu yêu thú ngồi xuống ở dưới bóng cây, lại không dám lăm bằm lèm bềm nữa, cùng với nó quan sát Sở Chúc đột phá.

Thời gian Sở Chúc đột phá cũng không lâu, không đến nửa ngày, thì nàng đánh vỡ hàng rào Vũ Hóa cảnh, thành công tiến vào Không Minh cảnh.

Khi vách tường bị phá, linh khí trong thiên địa càng phát ra mãnh liệt, theo gân mạch khuếch rộng tiến vào, dừng mãnh vào tư duy, tiến vào khí mạch, bổ sung lượng linh khí lớn khô cạn khi vừa thăng cấp.

Theo linh khí không ngừng mà dừng mãnh tiến vào, hơi thở trên người Sở Chúc cũng đang kéo lên.

Không Minh cảnh tầng một, Không Minh cảnh tầng hai, Không Minh cảnh tầng ba...

"Không Minh cảnh tầng bốn!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ kinh hô một tiếng, vẻ mặt không tưởng tượng nổi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Mặc Sĩ Thiên Kỳ quả thật cảm thấy không tưởng tượng nổi, nào có người tu luyện vừa đột phá hàng rào thăng cấp, còn chưa củng cố tu vi, thì tiểu cảnh giới cũng bắt đầu kéo lên, giống như những tiểu cảnh giới này căn bản chỉ xem như là đếm số.

Mãi cho đến khi Không Minh cảnh tầng bảy, hơi thở trên người Sở Chúc mới ổn định lại.

Sở Chúc mở choàng mắt, hai mắt xẹt qua vài kiếm khí, thân thể đột ngột bay lên từ mặt đất, miệng phát ra một tiếng huýt gió trong trẻo, lật tay một thanh trọng kiếm xuất hiện, đi đến một chỗ đất trống, bắt đầu cấp tốc vung múa kiếm.

Kiểm quang lạnh lạnh, kiếm ý hào hùng.

Bích Tầm Châu và Huyền Uyên cũng đều mở to mắt, nhìn bóng dáng đang vùng kiếm trong núi xanh nước biếc.

So với khi đột phá Vũ Hóa cảnh ở Thiên Thượng Hải, lúc này kiếm ý của Sở Chúc càng phát ra hơi thở mạnh mẽ hào hùng. Một chiêu một thức, trong lúc tùy ý chém xuống, thủy quang bắt đầu khởi động, tự thành màn sáng, di thủy mỏng màu bạc nhân nhật phủ ở trên thân trọng kiếm, kiếm quang chém ra, mặt đất nổ tung một tiếng ầm vang, cỏ vụn trộn lẫn với bùn đất bay rớt xuống.

Kiểm khí lạnh lạnh, đều có huyền ảo, đã tự thành một phái.

Rốt cuộc Sở Chúc tự nghĩ ra kiếm quyết thuộc về của mình.

Toái Tinh kiếm chưa từng có kiếm quyết, chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ, chính mình mở ra. Sở Chúc đi đến từng bước này, rốt cuộc sáng chế ra kiếm quyết thuộc về của mình.

Bí quyết Thủy Mạc Hoa Luân.

Sở Chúc chậm rãi thu kiếm, đón lá rụng đầy trời, thu liễm hết toàn bộ hơi thở ngoài thân, mới quay đầu nhìn về phía đám người Bích Tầm Châu cách đó không xa.

A Chiêu nhào tới trước tiên, nhảy đến trên vai nàng, dùng cái đuôi vòng cổ nàng, xem như cổ vũ nàng lại tiến thêm một bước.

Tuy rằng vẫn chậm một chút, nhưng mà đã rất không tệ.

"Chúc mừng." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng là vẻ mặt ý cười: "Vừa rồi kiếm quyết thật không kém, là kiếm quyết gì?"

"Thức thứ nhất bí quyết Thủy Mạc Hoa Luân, kiếm quyết này tổng cộng có chín thức." Sở Chúc cười nói, hai mắt hơi hơi cong lên, tâm tình phá lệ long lanh.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chớp ánh mắt, thưởng thức tên kiếm quyết này, hỏi: "Cô tự mình mở ra?"

Sở Chúc mắt tự nhiên gật đầu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức hô lên: "Cô thực thiên tài!"

Sở Chúc cười cười, cái này tính là thiên tài gì? Chẳng qua là được chỗ tốt trùng sinh mang đến, giai đoạn hiện tại những thứ này có gì khó với nàng?

Tiếp theo Sở Chúc lại thăm dò tình huống của Bích Tầm Châu và Huyền Uyên, bọn họ có thu hoạch gì.

Bích Tầm Châu bị thương chưa lành, hơn nữa hấn là yêu thú biến hóa, tu vi bản thân đã cao, tu vi của Sở Chúc đối hấn mà nói là rất thấp, cho nên lần này thăng cấp đối với hấn cũng không có trợ giúp lớn, nhiều nhất là ở khi hấp thu linh khí thuận lợi hơn một ít. Nhưng thật ra Huyền Uyên nhận được chỗ tốt là cực đại, bé rùa giống như cũng to hơn một vòng lớn, từ ban đầu bé rùa vốn lớn cỡ bàn tay giờ biến thành bé rùa lớn cỡ hai bàn tay.

Hơn nữa, làm cho Huyền Uyên cao hứng là, nó mọc răng.

【Chủ nhân, đệ mọc răng.】

Huyền Uyên chủ động há mồm, Sở Chúc có thể nhìn thấy trong miệng nó lộ ra răng nanh nhỏ nhọn hoắt, cũng không khỏi cao hứng trở lại, nói: "Ừm, Huyền Uyên giỏi quá, thế nhưng mọc răng rồi, tuy rằng chỉ có một chút, về sau sẽ mọc rất nhanh."

【Đây đều là công lao của chủ nhân, chủ nhân tấn bậc nhanh, đệ cũng lớn nhanh.】 Bé rùa mỹ mãn nói:【Chờ răng nanh của đệ mọc tốt, đệ có thể giúp chủ nhân chiến đấu.】

Sở Chúc cảm giác được tâm ý của nó, vươn tay sờ sờ mai rùa của nó.

Uyên Đồ Huyền Quy vốn chính là yêu thú thuộc loại hình chiến đấu, đừng nhìn bộ dạng bé rùa hiện tại ngốc manh, tương lai nếu như trưởng thành, sức chiến đấu cũng không thua giao long thuộc tính thủy.

Lúc này, Mặc Sĩ Thiên Kỳ tìm ra mấy binh lính đan từ trong nhẫn không gian, phân biệt cho Sở Chúc, Bích Tầm Châu và bé rùa, nói với bọn họ: "Mọi người vừa tấn bậc, còn phải củng cố tu vi một chút, linh đan này các người cứ việc nuốt vào, không đủ sẽ tìm ta lấy."

Một bộ gài có khí thô.

Sở Chúc không khách khí nhận lấy, đổ ra một cục phẩm Bồi Nguyên đan nuốt vào, đánh tọa tiêu hóa linh khí trong linh đan ngay tại chỗ.

Bích Tầm Châu và Huyền Uyên là yêu thú, coi linh đan làm thành đường đậu mà đựng, lập tức đựng xong rồi.

Đội Sở Chúc củng cố xong tu vi, mấy người liền thương lượng chuyện rời khỏi.

Bọn họ nán lại ở tiểu bí cảnh một tháng, Sở Chúc cũng đã tấn bậc, tiếp tục ở lại nơi đây đã không có tác dụng quá lớn.

Đặc biệt lần này Sở Chúc thăng cấp, hấp thu linh khí trong tiểu bí cảnh hơn một phân nửa, khiến cho độ dày linh khí hiện ở trong tiểu bí cảnh và bên ngoài không chênh lệch mấy. Phải đợi độ dày linh khí trong tiểu bí cảnh biến trở về như trước một lần nữa, ít nhất phải qua một đoạn thời gian rất dài.

"Lần này ta tu luyện cũng thăng cấp một tiểu cảnh giới, đã là Không Minh cảnh tầng tám, tuy rằng không nhanh được như Sở lão đại, nhưng tu luyện phải đi từng bước đi. Huống chi ta còn có linh đan, rất nhanh sẽ đuổi theo kịp." Mặc Sĩ Thiên Kỳ da mặt dày nói cho mình.

Sở Chúc đánh giá hần từ trên xuống dưới, nhìn xuống xúc động tiến tới đánh hần, nhắc nhở nói: "Tuy rằng không yêu cầu luyện đan sư nhất định phải biết chiến đấu, nhưng luyện đan sư thực lực quá yếu, nếu ngày nào đó không cẩn thận bị người tiêu diệt, cũng chỉ có thể coi như huynh xui xẻo."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ không khỏi chột dạ: "Đang yên lành tốt đẹp, ai muốn đến tiêu diệt ta?"

"Ai biết được? Có lẽ có người đồ kỵ huynh, hoặc là nhìn trúng linh đan của huynh, muốn giết người đoạt bảo thì sao."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn không được ôm ngực, yên lặng xoay người.

Nếu đã chuẩn bị rời khỏi tiểu bí cảnh, cũng không biết khi nào thì gặp lại nữa, nên tự nhiên phải mang chút đặc sản.

Đặc sản của tiểu bí cảnh chính là hạt dẻ của gốc cây hạt dẻ đó.

Bọn họ nán lại ở trong này một tháng, mỗi ngày ăn đều là thức ăn có tương quan với hạt dẻ, cho dù không có, cũng sẽ không thiếu hạt dẻ nướng làm đồ ăn vặt. Đặc biệt khi Bích Tâm Châu ngẫu nhiên ngửa ngửa, còn khai phá ra các loại thực hiện hạt dẻ, chủng loại đồ ăn vặt phong phú rất lớn cho bọn họ.

Hạt dẻ linh khí dư thừa, vị ngọt mềm, trâm ăn không ngấy, ở đây người và yêu thú đều cực kì thích.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc cùng đi lượm hạt dẻ, trên cây là hai con yêu thú đang đánh hạt dẻ.

A Chiếu đánh hạt dẻ vô cùng thuận tiện, một móng vuốt đi qua, quả hạt dẻ liền rơi xuống. Nhưng Huyền Uyên lại là con rùa treo cây, thật sự làm cho người ta mở rộng tầm mắt, nó ngửa nước bò lên, sau đó phun nước bao lấy một quả hạt dẻ, đánh rơi xuống.

"Chúng ta ở trong này một tháng, cũng không biết bên ngoài thế nào." Mặc Sĩ Thiên Kỳ đột nhiên có chút lo lắng.

"Đi ra xem chẳng phải sẽ biết sao? Huynh lo lắng cái gì?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ trầm mặc xuống, nhỏ giọng nói: "Quả thật có chút lo lắng Tuyết Y lâu phát hiện ta không ở tông môn, bọn họ có thể bắt lợi đối với tông môn hay không."

"Sẽ không." Sở Chúc khẳng định nói.

"Vì sao?"

Sở Chúc cười cười, không nói chuyện, làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò được muốn chết, lại thế nào cũng không hỏi ra được.

Ăn qua một chút đồ ăn phong phú, bọn họ thu thập đồ rời khỏi tiểu bí cảnh.

Lúc rời đi, vẫn là dọc theo đường cũ trở về, tiếp theo bị truyền tống trận cửa tiểu bí cảnh vắng ra.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại ngã trên mặt đất một lần nữa, hai người Sở Chúc và Bích Tâm Châu tư thế tiêu sái rơi xuống đất, nhận được một ánh mắt u oán của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, giống như đang lên án bọn họ, cũng không kéo hần một phen.

Sở Chúc nhắc chân đá đá hần, nói: "Đây là kết quả bình thường không cố gắng tu luyện, vụng về hậu đậu, nếu bản thân huynh lợi hại, còn cần đến người khác kéo sao?"

Nói cho cùng nàng nói có đạo lý, hần không phản bác được.

Nhưng giống như không đúng chỗ nào?

Sau khi rời khỏi bí cảnh, Sở Chúc cũng không vội vã trở về Nhân Gian phường, mà là đưa Mặc Sĩ Thiên Kỳ về Đan Hà Tông, dù sao lộ trình cũng chỉ vài ngày.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại vô cùng cảm động, vui rạo rực nói: "Ta liền biết các người quan tâm ta."

Sở Chúc lại thoải mái nói: "Đúng vậy, chúng ta là đồng bạn đi, giữa đồng bạn quan tâm lẫn nhau, cho nhau tín nhiệm không phải đương nhiên sao? Tin tưởng nếu như ta gặp nạn, A Kỳ huynh cũng sẽ ra tay cứu trợ chứ?"

"Đó là đương nhiên!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị nàng một bữa tiệc lời nói thành thật với nhau nói đến rơi nước mắt, vô cùng thoải mái thuận theo, chỉ cảm thấy lúc này nếu như nàng gặp nạn, sẽ không tiếc máu chảy dầu rơi.

Vì thế Sở Chúc ôm A Chiêu, bộ dạng thanh thuần tốt đẹp.

A Chiêu và Bích Tầm Châu quay đầu, không muốn nhìn gốc bạch ngọc nào đó bị người ta bán còn giúp người ta đếm linh thạch.

Nhưng mà, phẩm tính như vậy vẫn không tệ.

Bọn họ ngồi xe yêu thú đi tới hướng Đan Hà Tông, ai ngờ trên nửa đường thì gặp được mấy đệ tử Đan Hà Tông.

Nhìn thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ, một đám người cực vui: "Mặc Sĩ sư thúc!"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tương đối có vài phần bộ dạng trưởng bối, cười hỏi bọn họ muốn đi đâu.

Mấy đệ tử thành thật nói ra, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói với Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "Đúng rồi, Mặc Sĩ sư thúc, hiện tại người chính là phải về tông môn?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bất động thanh sắc nói: "Đúng vậy, gần đây xuất môn làm việc cùng với bằng hữu, hiện tại chuyện đã xong rồi, tự nhiên phải trở về. Thế nào, chẳng lẽ tông môn có việc gì?"

"Là có chuyện!" Mấy đệ tử vội vàng nói: "Mấy ngày hôm trước, người Tuyết Y lâu đột nhiên đi đến tông môn chúng ta, chỉ tên nói họ muốn tìm ngài đó. Bọn họ thế tới rào rạt, chúng ta đều cực kỳ lo lắng, may mắn người không ở, bọn họ tìm một vòng ở trong tông môn, xác nhận người không ở mới rời khỏi."

"Sư thúc, Tuyết Y lâu ý đồ xấu xa, người tốt nhất trước đừng trở về."

"Đúng vậy, sư thúc, vạn nhất bọn họ phải người âm thầm nhìn chăm chăm chúng ta, phát hiện người trở về, đã lập tức mang người đi thì làm sao bây giờ?"

"Gần đây nghe nói Tuyết Y lâu bắt người khắp nơi, lỡ có gì không tốt, sư thúc cũng phải bị bọn họ bắt đi."

Một đám đệ tử ồn ào nói xong, đều thập phần lo lắng Tuyết Y lâu rốt cuộc muốn làm gì, sợ Tuyết Y lâu sẽ nhìn Đan Hà Tông chăm chú, lấy thực lực của Đan Hà Tông thì không đủ để đối phó với Tuyết Y lâu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ kiên nhẫn nghe xong các sư đệ nói, cuối cùng mới nói: "Cảm ơn các người cho ta biết, các người khi hành tẩu ở bên ngoài, cũng phải cẩn thận."

"Dạ, đa tạ sư thúc quan tâm"

Đợi sau khi tiễn bước các đệ tử Đan Hà Tông rồi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới quá sợ hãi nói với Sở Chúc: "Sở cô nương, Tuyết Y lâu quả nhiên động thủ. Hiện tại làm sao bây giờ?"

Sở Chúc nghĩ nghĩ, nói: "Huynh trước liên lạc với sư phụ huynh nhìn xem đi."

Hiện tại Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không xác định Tuyết Y lâu có phải còn nhìn chăm chăm Đan Hà Tông hay không, chỉ có thể trước như vậy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ dùng truyền âm thạch truyền âm cho sư phụ, truyền âm thạch lập tức sáng lên, nghe tới giọng nói của sư phụ, rốt cuộc Mặc Sĩ Thiên Kỳ yên tâm một chút.

【Thiên kỳ, mấy ngày gần đây tốt nhất không nên trở về.】

"Sư phụ, tông môn không có việc gì chứ?"

【Có thể có chuyện gì? Tuyết Y lâu có mạnh mẽ hơn nữa, chẳng lẽ dám đối địch với toàn bộ đại lục sao?】 Khâu Vạn Đan cất giọng lo lắng.

"Con phải ở bên ngoài bao lâu mới có thể trở về?"

Khâu Vạn Đan chưa cho đáp án, chỉ đề cho hắn đợi thông báo, khi chưa có thông báo, trăm ngàn lần đừng trở về.

Cất kỹ truyền âm thạch, Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt đau khổ nhìn mấy người Sở Chúc, nói: "Sở lão đại, A Chiêu lão đại, Tầm Châu ca, Huyền Uyên, hiện tại ta xem như bị đuổi ra sư môn, về sau chỉ có thể đi theo mọi người."

Nếu Đan Hà Tông đã không thể trở về, vì thế yêu thú xe quay đầu, quyết định trước đi Nhân Gian phường bên bờ Vụ Trạch.

Nơi đó nhiều thành thị, tin tức cũng linh thông, có thể phán đoán thế cục đại lục Thiên Thượng Hải càng chuẩn xác hơn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi ở chỗ càng xe cảm khái nói: "Lúc trước ta luôn cảm thấy ở trong tông môn gặp phải chuyện không tốt, không nghĩ tới dự cảm trở thành sự thật. Nếu lần này không có ra ngoài tìm tới mọi người, Tuyết Y lâu chỉ tên muốn tìm ta, sư phụ căn bản không có khả năng cự tuyệt, cuối cùng

ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị người Tuyết Y lâu mang đi."

Đám người Sở Chúc nhìn hần, cảm thấy ngốc bạch ngọt quả nhiên vận khí tốt.

Tiếp theo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại cao hứng nói: "Sở cô nương, cô phán đoán là đúng, khi Tuyết Y lâu không có tìm được ta, thế nhưng cũng không có giận chó đánh mèo lên Đan Hà Tông."

Hần lo lắng nhất là sau khi mình rời khỏi, lại sẽ liên lụy đến tông môn, hiện tại nghe nói tông môn không có việc gì, tự nhiên cũng cao hứng.

Sở Chúc khẽ mỉm cười.

Kế tiếp, bọn họ một đường đi về hướng Nhân Gian phường, mỗi khi đi ngang qua một ít thành trì, rõ ràng cảm giác được không khí không thích hợp, lại nói không nên lời là bởi vì sao.

Đặc biệt thường xuyên có thể nhìn thấy đệ tử Tuyết Y lâu ngự kiếm bay qua ở giữa bầu trời, lại càng ngày càng nặng nề.

Sở Chúc đang cân nhắc phải thế nào tìm hiểu được tin tức, ai biết đâu đệ tử Tuyết Y lâu liền tự mình đưa lên cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Một Đám Hung Tàn Hóa.

Đoạn thời gian gần đây, đệ tử Tuyết Y lâu gần như dốc toàn bộ lực lượng, bắt giữ người tu luyện ở các nơi trên đại lục Thiên Thượng Hải, phàm là cảm thấy có tình nghi, đều mang đi hết thảy. Đồng thời cũng chặn đường thông tới Thiên Thượng Hải đến dày đặc chặt chẽ, mỗi một người tu luyện ra vào Thiên Thượng Hải đều bị kiểm tra cẩn thận, nếu có phát hiện cái gì, người nhất định sẽ bị mang đi.

Tuyết Y lâu làm việc như thế, tự nhiên khiến cho nhiều người tức giận.

Đáng tiếc thực lực Tuyết Y lâu cường hãn, mà lần này ngay cả năm chủ lâu Nhân Vương cảnh còn lại đều đồng thời xuất động, ở dưới sự tuyệt đối kinh sợ thực lực, cho dù người đời có bất mãn đi nữa, cũng không thể làm gì.

Không khí toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải, bởi vì Tuyết Y lâu làm việc mà trở nên vô cùng khẩn trương, trên đường những người tu luyện gặp được đệ tử Tuyết Y lâu, cũng đại đa số giận mà không dám nói gì.

Còn chưa tới bên bờ Vụ Trạch, rốt cuộc đoàn người Sở Chúc gặp được đệ tử Tuyết Y lâu chặn đường kiểm tra bọn họ.

Nay Sở Chúc đã là người tu luyện Không Minh cảnh, có thể ngự kiếm phi hành, tốc độ nhanh hơn xe yêu thú rất nhiều. Nhưng mà so với ngự kiếm phi hành, bây giờ Sở Chúc vẫn thích cưỡi xe yêu thú, đặc biệt tại loại thời điểm không cần thiết đi đường.

Nào biết, hôm nay chậm rì rì đi tới ở trên đường như thường ngày, đã bị một đám người tu luyện mặc lụa mỏng màu trắng ngăn lại.

"Người trong xe đều bước ra! Nhanh chút, đừng để chúng ta động thủ!" Thái độ của đệ tử Tuyết Y lâu ngăn đón người vô cùng cường ngạnh.

Nếu là người khác, nhìn thấy những người mặc lụa mỏng màu trắng này, đã nhần nhịn đi qua, nhưng đám người Sở Chúc chính là hung tàn hóa, là có thể nhịn người sao?

Không nói A Chiếu từng hoành hành ngang ngược ở Đại Hoang giới, cho dù là mỹ nhân nhện Bích Tầm Châu đã biến hóa, lại còn Huyền Uyên là Uyên Đồ Huyền Quy loại hình chiến đấu. Còn có Sở Chúc đời trước từng lấy một thanh Toái Tinh kiếm quét ngang Linh thể giới, được một ngoại hiệu "Mỹ nhân sát" hiếm thấy, cùng Bích Tầm Châu đồng thời xưng là "Song nữ" ...

Thật tình không người nào là dễ chọc, đều là một đám đầy đủ hung tàn hóa.

Tuy nói thanh danh hung tàn là truyền lưu ở đời trước, đời này bọn họ vẫn rất là điệu thấp, hiện tại cũng không có làm ra sự tích hung tàn gì truyền lưu các đại lục, nhưng không chịu nổi người có thói quen rất khó sửa, lại điệu thấp cũng không sửa được tính hung tàn ở trong khung.

Vì thế, ngay tại lúc đám đệ tử Tuyết Y lâu và quần chúng Mặc Sĩ Thiên Kỳ ăn dưa chuột vậy xem còn không có phát ứng kíp, Sở Chúc đã bạo lên, lấy thanh trọng kiếm ra, chém một phát, đều chém bay đám đệ tử Tuyết Y lâu kia.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ dựa ở chỗ càng xe hạt dẻ nướng trong tay đều đã rơi xuống.

Đó là đệ tử Tuyết Y lâu, nàng cứ đập như vậy?

Một đám đệ tử Tuyết Y lâu đứt cánh tay gãy chân nằm rên rĩ trên mặt đất, cũng là cả mặt không dám tin, vẫn là lần đầu tiên có người trắng trợn không kiêng nể chống lại người Tuyết Y lâu như vậy.

"Người, người cũng dám... chẳng lẽ người không biết chúng ta là ai sao?"

Sở Chúc đi qua, người nào kêu được hung ác, đập qua một kiếm, chuyên đập hôn mê. Vì thế đám người kia rất sáng suốt ngậm lại miệng, cho dù đau đến cả mặt vặn vẹo, cũng tuyệt đối không gọi ra tiếng.

Sở Chúc chống một kiếm trên mặt đất, hỏi: "Được rồi, các người ngăn cản chúng ta có chuyện gì sao?"

Trên đất, ánh mắt của đám đệ tử Tuyết Y lâu mặt mũi bầm dập nhìn nàng tựa như một quái vật. Lúc này cũng đã đánh người ta rồi, mới hỏi lời này... kỳ thực nàng là muốn tiếp tục đánh bọn họ một trận nữa đúng không?

"Người nói." Sở Chúc chỉ một người trẻ tuổi bị thương tương đối nhẹ hỏi.

Lụa mỏng màu trắng trên người của người trẻ tuổi đã sớm bị dơ ở trong chiến đấu, dính tro bụi và vết máu, nhìn thấy mà ghê người, hiện giờ làm sao còn có bộ dạng không nhiễm bụi trần như bình thường?

Nhưng không bởi vì chuyện y phục mà đám tức giận chút nào, cẩn thận nói: "Vị cô nương này, chúng ta chính là phụng mệnh làm việc."

"Phụng cái gì mệnh? Đi chuyện gì?"

"Phụng mệnh vài vị chủ lâu, tìm kiếm người trên bức vẽ." Nói xong, vội vàng lấy ra một chồng bức họa từ trong nhẫn không gian.

Sở Chúc tiếp nhận lật lật, thì lập tức lật đến bức vẽ của nàng và Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Người tu luyện kỹ ức siêu cường, lúc trước khi ở Thiên Thượng Hải, phàm là người đệ tử Tuyết Y lâu gặp qua đều sẽ nhớ kỹ, cũng vẽ xuống, bộ dạng trong tranh này đều có bảy tám phần tương tự giống nàng và Mặc Sĩ Thiên Kỳ. Bởi vì không phải giống tuyệt đối, cho nên trong lúc nhất thời những đệ tử Tuyết Y lâu lại không có nhận ra bọn họ, mà là muốn tiến thêm một bước so sánh.

Nào biết đối phương hung tàn đến độ không cho bọn họ tiến thêm một bước so sánh, thì trực tiếp chém lên.

Sở Chúc tùy ý đưa đồng tranh vẽ cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ trên cang xe, lại hỏi: "Vì sao các người muốn tìm người trên bức họa?"

"Nghe nói người trên bức họa có liên quan đến chủ lâu Lược Hóa của chúng ta chết, vài vị chủ lâu phân phó nhất định phải truy xét, báo thù cho chủ lâu Lược Hóa của chúng ta." Người nọ thành thật nói.

Nghe xong, Sở Chúc liền hiểu rõ rằng vì sao lại thế này.

Tuy nói lúc ấy phần đông người chứng kiến, nhưng thứ Mặc Linh chi tâm này, chỉ lưu truyền ở trong danh môn đại phái, người biết đến kỳ thực không nhiều lắm. Dù sao cái này liên quan đến một tộc đàn Thiên Thượng Hải không biết—— Nguyệt Nữ tộc, cũng kiêng kị thể lực Tuyết Y lâu, cho nên những người hiểu biết trên đại lục Thiên Thượng Hải này đều chỉ đang âm thầm truyền lưu.

Tuyết Y lâu tự nhiên cũng không muốn giống trống khua chiêng nói cho người đời bọn họ muốn tìm là người mang Mặc Linh chi tâm đi, để tránh cho có người thêm muốn Mặc Linh chi tâm, đảo loạn từ bên trong, đành phải lấy đến cái có chủ lâu Lược Hóa chết, ngăn chặn người ở chung quanh. Có một cơ đường hoàng như vậy, người thể lực khác cho dù cảm thấy Tuyết Y lâu làm việc chán ghét, cũng khó mà nói cái gì.

Tuyết Y lâu lấy lý do thỏa đáng, người ta chính là nên báo thù cho chủ lâu Lược Hóa, dù sao cũng không thể ngăn cản chứ?

Cuối cùng, Sở Chúc đều gõ choáng váng một đám người, đồng thời ném đến khe suối ven đường, cam đoan để cho bọn họ hôn mê vài ngày cũng sẽ không bị người phát hiện, mới rời khỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cầm lấy cửa xe, lộ đầu nhìn nhìn trở về, có chút lo lắng hỏi: "Sở lão đại, không có việc gì chứ?"

"Có thể có chuyện gì?" Sở Chúc nghiêng đầu nhìn hắn, khóe môi hơi nhếch, nhìn thế nào cũng là một tiểu cô nương thon nhỏ mềm mại, nhìn không ra khi đánh người thì thật mạnh mẽ.

"Vạn nhất những đệ tử Tuyết Y lâu đó trở về bẩm báo thì sao?"

"Vậy thì cứ bẩm báo, chi cần bọn họ dám đánh tới Nhân Gian phường."

Tốt xấu gì hiện tại nàng là đệ tử nội phường trong Hải Các phường của Nhân Gian phường, phường chủ La Phong Vũ chính là người Linh Quang cảnh đứng đầu, tuyệt đối không có khả năng sẽ để cho người Tuyết Y lâu đánh lên. Chính là nhìn trúng cách làm việc của Nhân Gian phường, nàng mới có thể xa xôi chạy tới tham gia tuyển chọn.

Đến lúc đó cho dù Tuyết Y lâu tức giận, cũng chỉ có thể buồn bực ăn thiệt thòi này.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngấm lại cũng đứng, sau đó lại lật xem bức họa trong tay, nói với Sở Chúc: "Người trong tranh này quả thật đều là người tu luyện ngày đó rời khỏi đảo Thiên Diệp chìm xuống biển, còn thiếu một ít người, có lẽ đã bị Tuyết Y lâu bắt giữ."

Sở Chúc cũng không ngoài ý muốn kết quả này, chiếu theo thể lực giống như Kinh Hồng Các và Lôi Hỏa Môn, Tuyết Y lâu không hẳn sẽ trắng trợn không kiêng nể đến cửa bắt người đi. Nhưng loại môn phái giống như Đan Hà Tông này, đôi lại không có gì phải cố kỵ, trừ phi là đại sự diệt môn, nếu không bị ức hiếp cũng sẽ không có ai đứng ra cho bọn họ.

Lật xong người trong bức họa, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghĩ mãi không xong.

"Sở lão đại, cô nói Tuyết Y lâu là dựa vào cái gì cho rằng Mộc Linh chi tâm đã bị người mang đi chứ? Chẳng lẽ bọn họ còn có cái biện pháp gì phát hiện Mộc Linh chi tâm ở đâu?"

"Có cái khả năng này." Sở Chúc phụ họa.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm ngực, vẻ mặt bối rối: "Chẳng phải là ta rất nguy hiểm sao?"

"Đúng."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Trốn đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... Trừ bỏ trốn, thì không có biện pháp sao?"

Sở Chúc tiếc nuối lắc đầu, suy đoán đời trước có lẽ cũng có nảy sinh như vậy, Mặc Sĩ Thiên Kỳ có được Mộc Linh chi tâm do Nguyệt Thụ đưa, cho dù có thể bình an trở về từ Thiên Thượng Hải, cô dự đoán sau khi trở lại sư môn cũng trốn không thoát Tuyết Y lâu đuổi bắt, kết quả cuối cùng có thể nghĩ.

Cho nên sau đó hắn trở thành một luyện đan sư biến thái, giống như cũng rất có thể lý giải.

Vận khí mặc dù tốt, cũng không chịu nổi đường đời nhiều ngang trái.

Vài ngày sau, mấy người Sở Chúc trở lại bờ Vụ Trạch.

Bờ Vụ Trạch vẫn là náo nhiệt như vậy, bởi vì là địa bàn Nhân Gian phường, bình thường người Tuyết Y lâu không dám sinh sự ở bờ Vụ Trạch. Lúc này đây ở bờ Vụ Trạch, gần như không thể nào nhìn thấy đệ tử Tuyết Y lâu, thậm chí ngay cả một người mặc áo trắng cũng không gặp được.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ là bé yêu tò mò, lần đầu tiên đến bờ Vụ Trạch, nhìn cái gì cũng ngạc nhiên.

Khi đi thành Thái Khê, Sở Chúc cũng là ngồi chiếc thuyền lần đầu tiên đã đi đó, chủ thuyền trung niên còn nhận ra được nàng, nhìn thấy nàng, thì cười tủm tỉm chào hỏi, đoàn người Sở Chúc cũng thuận thế lại ngồi thuyền của hắn tiến về Thái Khê thành.

"Vị tiền bối này chính là thông qua Nhân Gian phường chọn lựa?"

"Đã thông qua." Sở Chúc cười nói.

Chủ thuyền nghe xong, vô cùng cao hứng, tuy rằng bọn họ không phải người Nhân Gian phường, nhưng là người tu luyện phổ thông ở dưới sự che chở của Nhân Gian phường mà kiếm ăn, cảm tình đối với Nhân Gian phường không tầm thường, rất vui vẻ thấy Nhân Gian phường càng ngày càng tốt. Lập tức, chủ thuyền làm một chút bữa tối phong phú đến chúc mừng, làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ lần đầu tiên ăn được tôm cá tươi ở bờ Vụ Trạch thiếu chút nữa cũng đã nuốt cả đầu lưỡi vào.

Trong lúc vô tình, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng có dấu hiệu biến thành cật hóa (hàm ăn).

Ăn uống no đủ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi phịch ở trên ghế, bụng linh trà uống, than thở nói: "Trước kia từng nghe nói Nhân Gian phường bên bờ Vụ Trạch mỹ lệ như thế nào, hơn hẳn Đại Hoang giới, hôm nay rốt cục cảm nhận được."

"Tâm mắt của ngươi cũng không tránh khỏi quá nông cạn rồi." Bích Tâm Châu sắc một câu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không thêm để ý, đợi tiêu hóa được cũng tương đối rồi, thì chạy đến trên boong tàu nhìn cảnh đêm.

Hôm sau, trời trong nắng ấm, Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Huyền Uyên cùng nhau nằm úp sấp trên boong tàu lại ngấm phong cảnh, đột nhiên một trận gió thổi tới, thân thể hắn hơi nghiêng lệch, liền nghiêng lệch vào trong nước luôn.

Bé rùa Huyền Uyên đành phải đi xuống cứu hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật vất vả giẫy dựa lên thuyền, thì thấy trong ngực phình lên, dường như có cái gì đó vui vẻ ở nơi này.

Chủ thuyền trung niên giúp hần lấy thứ đó ra, thì thấy là một con cá lớn cỡ bàn tay mắt màu hồng.

"Vị công tử này thực rất giỏi, đây chính là Bào gắm đỏ sẽ mang đến vận khí tốt đó."

Chủ thuyền trung niên cười hề hề, lập tức đi lấy một bình thủy tinh trong suốt cỡ hai ngón tay, bỏ con cá tên là Bào gắm đỏ vào. Con Bào gắm đỏ lớn cỡ bàn tay sau khi tiến vào bình thủy tinh, thì biến thành một con nhỏ nhỏ. Đóng nắp lại, sau đó cột dây hồng lên, thì có thể treo ở bên hông.

Đây là trang sức rất nhiều người bờ Vực Trách thích.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nắm lấy bình thủy tinh khéo léo tinh xảo đó, nhếch nhếch miệng với chủ thuyền: "Chủ thuyền, cái này có phải rất xinh đẹp hay không? Cho nữ hài tử thì còn được."

Dứt lời, hần qua tay đưa cho Sở Chúc.

Sở Chúc đưa bình thủy tinh phóng tới trước mặt nhìn kỹ, phát hiện đầu thân của con cá Bào gắm đỏ trong chai có phần nhỏ lại, hai con mắt phá lệ to ra, mắt tựa như hai cái bóng đèn, hơn nữa còn ngập nước, có chút cảm giác mạnh phiên bản hoạt hình.

Nàng tùy tay treo ở bên hông.

Nào biết buổi tối A Chiêu bỏ nhào vào trên giường, chuẩn bị làm tổ trong lòng nàng ngủ, thì nhìn thấy Bào gắm đỏ trong bình thủy tinh, lập tức muốn ra tay ngoan độc tàn phá, bị Sở Chúc kịp lúc ngăn cản.

"Nghe nói đây là gắm đỏ, có thể mang đến vận khí tốt, giữ lại đi."

A Chiêu đành phải buông móng vuốt, nhìn chằm chằm Bào gắm đỏ trong bình thủy tinh một lúc lâu, nhìn đến con cá lạnh run rồi, mới làm tổ đến trong lòng Sở Chúc ngủ một lần nữa.

Uyên Đồ Huyền Quy ghé vào trong bồn ngọc thạch bên giường, hỏi:【Lão đại, cá này không tốt sao?】

A Chiêu cũng không ngần ngại lên nói:【Con nít đừng hỏi nhiều như vậy.】

【À.】Huyền Uyên đầu tiên là nga một tiếng, sau đó lại nói:【Lão đại, đệ đã lớn thêm một vòng, không xem như là con nít.】

A Chiêu không để ý nó, nhàm chán kéo lên dây xuống con cá trong bình thủy tinh, thẳng đến khi nó lại lạnh run rồi, mới hài lòng thu hồi móng vuốt, một chút không có chút cảm giác xấu hổ bất nạt nhỏ yếu.

Ba ngày sau, thuyền đến thành Thái Khê.

Sở Chúc an bài Mặc Sĩ Thiên Kỳ trong một khách điểm ở thành Thái Khê, cũng để Bích Tầm Châu lại cùng với hần, để tránh cho ngọc bạch ngọc này không chú ý một lại chọc tới phiền toái.

Sau khi an bài cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ xong, Sở Chúc trở về sân viện đệ tử nội phường Hải Các phường cư trú.

Trở lại sân viện, Sở Chúc đang dọn dẹp gian phòng gần ba tháng không có người ở, đột nhiên cảm giác được chế cấm bị người va chạm.

Nàng vừa động tâm niệm, mở cấm chế ra, thì nhìn thấy quân sự đứng ở ngoài sân.

Quân sự đó nhìn thấy nàng trở về, vô cùng vui sướng, "Sở Chúc, người đã trở lại, người..."

Đột nhiên, quân sự đó cảm giác được hơi thở trên người nàng, trên mặt lộ ra thần sắc trợn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói: "Người, người thăng cấp rồi hả?"

Sở Chúc cười ảm áp, dịu dàng nói: "Đúng vậy, lần này khi ra ngoài, vừa may gặp được cơ hội, may mắn thăng cấp."

Rốt cuộc là cái cơ hội gì, thế nhưng làm cho người ta lập tức thì nâng cao thành như vậy, quả thực là vượt qua một cảnh giới lớn và bầy cảnh giới nhỏ, thật sự là hiếm thấy.

Ở đại lục Thiên Thượng Hải, cường giả cao nhất là Nhân Vương cảnh, phía trên cường giả Nhân Vương cảnh đến nay vẫn chưa xuất hiện, vẫn duy trì cân bằng nhất định. Mà dưới Nhân Vương cảnh là Linh Quang cảnh, đã xem như là người tu luyện cao cấp, số lượng toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải không tính nhiều, Không Minh cảnh dưới Linh Quang cảnh thật ra lại rất nhiều, xem như là người tu luyện bình thường nhất đại lục Thiên Thượng Hải, cũng là trụ cột quyết định thực lực một thế lực tổng hợp lại.

Sau khi bước vào Không Minh cảnh, coi như là chính thức tiến vào quy tắc người tu luyện phổ thông đại lục Thiên Thượng Hải, chạy loạn lung tung ở đại lục Thiên Thượng Hải cũng không thành vấn đề. Mà mỗi một cảnh giới nhỏ của Không Minh cảnh, đều vô cùng trọng yếu, một tiểu cảnh giới cao hơn, thì có thể áp đảo mấy vạn, mấy ngàn người tu luyện.

Nhưng lần này Sở Chúc thì trực tiếp từ Vũ Hóa cảnh tăng chín bước vào Không Minh cảnh tăng bảy, thời gian mới ba tháng, cái này thấy thế nào cũng rất quỷ dị có được không?

"Quản sự, người tìm ta có việc?" Sở Chúc thấy hần hai mắt đăm đăm, nhin không được lại hỏi một tiếng.

Quản sự đó phục hồi tinh thần lại, thần sắc có chút phức tạp, nói: "Ba tháng trước, lúc người rời đi, phùng chủ mới phái người tới tìm người."

"Phùng chủ tìm ta?" Sở Chúc nghi hoặc hỏi: "Không biết có chuyện gì?"

Quản sự lắc đầu, tâm tư ủ rũ nói: "Ta cũng không biết, mới vừa nghe nói người trở về, ta đã cho người đi qua thông báo cho người bên cạnh phùng chủ một tiếng, nào biết phùng chủ bên kia liền trả lời rất nhanh, cho người qua đi đó."

Trong lòng Sở Chúc rung mình, rất nhanh thì hiểu rõ ràng nguyên nhân La Phong Vũ kêu mình đi.

Đại khái, có liên quan với Tuyết Y lâu, Thiên Thượng Hải đi.

Có lẽ, Nhân Gian phùng còn có được tin tức gì khác?

Sở Chúc suy đoán trong lòng, trên mặt cũng không lộ ra chút nào, cười đến có chút ngại ngùng như thường ngày nói: "Ta đây trước đổi bộ y phục..."

"Không cần!" Quản sự quả thực muốn thờ dài, phùng chủ một ngày có ngàn việc, hiếm khi muốn gặp một đệ tử nội phùng, đều để cho nàng đợi ba tháng, còn chờ cái gì?

Cũng không cho Sở Chúc thời gian lại trở về phòng thay quần áo, quản sự vội vã bận rộn dẫn nàng đi tới sân viện của La Phong Vũ đang ở.

Sân viện nơi La Phong Vũ ở diện tích thật lớn, linh khí nồng đậm, lồng xanh hoa mộc, đình đài lầu các, núi non rừng rậm, u nhã không tầm thường. Mà trong lồng hoa mộc còn nuôi một ít dị thú hiếm quý, từ xa nhìn lại, giống như cánh phúc linh. (lồng hoa mộc: giống như lồng kính ở hiện đại, ở đây có thể hiểu là lồng cây cối xanh um)

A Chiêu bảm ở bà vai Sở Chúc, nhìn lại hướng dị thú quý hiếm trong hoa mộc, phát hiện những dị thú quý hiếm đó cũng không sợ người, lá gan thật lớn. Liền âm thầm thả ra vài tia uy áp, làm những dị thú quý hiếm này sợ tới mức vội vàng né tránh, nằm bò vào trong bụi cỏ lạnh run, làm cho nó rất không thú vị.

Thì ra chỉ là nuôi cho đẹp mắt, tuyệt đối không chịu được hù dọa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Càng Dịu Dàng Càng Đáng Sợ.

Băng qua tầng tầng lớp lớp Hoa Mộc, đi đến sân nhỏ trước nhà thấp thoáng ở chỗ sâu trong một rừng cây ngô đồng.

Khe suối trong veo chảy qua, hành lang treo bức rèm che lụa mỏng, phiêu lãng theo gió, xuyên thấu qua tầng tầng lụa mỏng màu hồng mỏng lung, mơ hồ có thể nhìn thấy được một góc bồn cảnh cao chừng một trượng do hồng tinh thạch đắp thành trong phòng ở, rạng rỡ phát sáng.

Một đệ tử Hải Các phùng canh giữ ở trước phòng ngăn quản sự lại, nói với Sở Chúc: "Sở sư muội, mời!"

Sở Chúc thì lễ lại, rồi mới đi vào.

Trên mặt đất trải đệm linh mộc bóng đến có thể soi người, thấm đẫm một sự lạnh lẽo, hiển nhiên là linh mộc tuổi cực cao. Trong không gian to như vậy, cực bất mắt đó là mỹ nhân áo đỏ dựa ở trên tháp mỹ nhân uống rượu, mắt phượng mày ngài, dáng người thướt tha, thân thể phong lưu, hai gò má nhiễm lên cảm giác say, quả nhiên thật là quyến rũ.

"Phùng chủ." Sở Chúc tiến lên hành lễ.

"Đừng khách khí, ngồi đi." La Phong Vũ vẫy tay, một ghế dựa khắc hoa hồng bay tới, rơi xuống phía sau Sở Chúc.

Sở Chúc cũng không nói gì, thuận thế ngồi xuống, mới cười nói: "Không biết phùng chủ tìm ta có chuyện gì?"

La Phong Vũ không nói chuyện, mà là đánh giá nàng, tự nhiên trước tiên đã cảm giác được tu vi của nàng biến hóa.

Nếu là một đệ tử nào khác, La Phong Vũ không hẳn sẽ phát hiện, chỉ là Sở Chúc cho nàng ấy ấn tượng khác sâu. Không nói khi ở Thiên Thượng Hải, nàng cũng dám ra tay đối phó ái nữ Phong Hành Tuyết của chủ lâu Tật Phong trong Tuyết Y lâu, mà nói chọn lựa đệ tử Nhân Gian phùng mấy tháng

trước, nàng biểu hiện có chút không tầm thường, rất khó không để người ta chú ý tới.

Lúc ấy tu vi của nàng mới là Vũ Hóa cảnh tầng chín, ba tháng không thấy, thế mà đã là Không Minh cảnh tầng bảy, tốc độ tu vi tăng lên cũng quá nhanh, nhanh đến làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trối, gần như làm cho người ta hoài nghi có phải nàng có được chí bảo nào đó có thể khiến người ta thăng cấp thực lực trong khoảng thời gian ngắn hay không.

Còn trước đó có phải nàng ẩn tàng tu vi hay không, thật ra ít có người hoài nghi, bởi vì ẩn tàng hay không, rất dễ dàng nhìn ra được.

La Phong Vũ cao hơn Sở Chúc ra một cảnh giới lớn, tự nhiên nhìn ra được tu vi của Sở Chúc vô cùng ổn định, cũng không có đột nhiên tấn bậc quá nhanh mà để lại di chứng, hiển nhiên là ổn định đánh vững bước đi tới, vẫn chưa đặc biệt thăng cấp.

"Xem ra ba tháng này người thu hoạch không kém." La Phong Vũ cười nói, nàng vô cùng thưởng thức Sở Chúc, trong ngôn hành tự nhiên mà toát ra dẫn dắt và yêu mến với hậu bối: "Con đường tu luyện, tới kỳ liễu lĩnh, mỗi một cảnh giới nhỏ cũng cần cẩn thận rèn luyện, mới có thể đi được xa hơn."

Sở Chúc ngại ngùng nói: "Cảm ơn phượng chủ quan tâm, vẫn bối biết được."

La Phong Vũ thấy trong lòng nàng có tính toán, cũng không dong dài, ngược lại nói: "Gần đây Tuyết Y lâu làm việc, người có biết chứ?"

Sở Chúc gật đầu, vô cùng không giấu giếm nói: "Khi trở về, vừa mới gặp được đệ tử Tuyết Y lâu, lúc ấy khi bị bọn họ ngăn lại kiểm tra, nhin không được động thủ, đều đánh bọn họ một chút, đập ngất rồi quăng đến trong khe suối."

La Phong Vũ nghe được thì tròn tròn mắt, sau một lúc lâu mới cười ha ha nói: "Lá gan của người ghê gớm thật, năm đó hình như lá gan của ta cũng chưa lớn như người vậy, dám ở lúc Không Minh cảnh thì chống lại với Tuyết Y lâu."

Sở Chúc như cũ là đáng vẻ ngại ngùng.

La Phong Vũ là người ghét ác như kẻ thù, nàng ấy cũng từng giống như Sở Chúc, từ người tu luyện cấp thấp từng bước một đi cho tới bây giờ là người Linh Quang cảnh bậc nhất. Thực lực tuyệt đối mang đến tự tin và địa vị, cũng làm cho nàng ấy làm việc ở trong mắt người đời hơn vài phần tiêu sái không kiêng nể gì, đối với người nhìn không vừa mắt, đó là trực tiếp oán giận ngay tại chỗ, quá mức oán giận thì đánh, sẽ rất ít ghen ở trong lòng.

Đây cũng là tồn tại của danh xưng người Linh Quang cảnh đệ nhất.

Lúc này nghe nói Sở Chúc lại chọc tới Tuyết Y lâu, nàng ấy không chỉ không có tức giận, ngược lại vô cùng vui mừng.

Cười xong rồi, nàng ấy nói với Sở Chúc: "Tuyết Y lâu chính là một đám tay sai quên nguồn quên gốc, sớm hay muộn cũng có người thu thập được bọn họ, người không cần lo lắng."

Sở Chúc đáp ứng một tiếng, trong lòng lại cân nhắc ý tứ lời này của La Phong Vũ, cảm thấy La Phong Vũ nói lời này cũng không phải chỉ là thuận miệng nói ra.

Tiếp theo, La Phong Vũ lại thăm dò chuyện ngày đó đảo Thiên Diệp chìm xuống biển, tuy nói nàng đã từ trong con đường khác biết được không kém gì, nhưng không so được với đương sự Sở Chúc này. Hơn nữa hiện tại Sở Chúc là một trong những người trên bức họa Tuyết Y lâu muốn bắt giữ, La Phong Vũ cũng muốn cho chuyện trở nên càng rõ ràng thấu đáo hơn một ít.

Từ lúc đến thì Sở Chúc cũng có suy đoán, nghe nàng ấy thăm dò, thì cũng không giấu diếm, trừ bỏ giấu chuyện của Nguyệt Thụ và Mộc Linh chi tâm thì cái khác đều nói ra.

La Phong Vũ nghe, cảm thấy cũng không khác gì Nhân Gian phường tra được.

Đội Sở Chúc nói xong, La Phong Vũ gõ nhẹ tháp mỹ nhân, nói: "Nay Tuyết Y lâu muốn bắt giữ người tu luyện ở đảo Thiên Diệp lúc ấy, người cũng là một trong số đó. Tuy nói bọn họ không dám trực tiếp xông đến bờ Vụ Trạch kiếm chuyện, lại không thể không phòng, người cẩn thận chút."

"Dạ, đa tạ phượng chủ quan tâm"

La Phong Vũ lại thuận miệng hỏi vài câu, thì để cho Sở Chúc đi xuống.

Đội Sở Chúc vừa đi, La Phong Vũ ghé vào trên tháp mỹ nhân, tùy tiện vứt đi bầu rượu cầm trong tay, sắc mặt cũng không long lanh vui vẻ như lúc trước, đầu lông mày hơi nhíu lại, hiển nhiên là có phiền não ưu sầu.

Tuy rằng Sở Chúc không có thấy một màn như vậy, nhưng A Chiếu ghé vào đầu vai nàng lại bắt gặp, trong lòng có thêm vài phần cân nhắc.

Xem ra đại lục Thiên Thượng Hải này, giống như cũng không bình tĩnh.

Sở Chúc mới vừa đi khỏi sân viện của La Phong Vũ, thì nghênh diện gặp được một nam nhân anh tuấn tiêu sái bước đến, trải qua quan sát bên cạnh nhắc nhở, mới biết được hẳn là phường chủ Giang Toàn của Giang Lưu phường.

Giang Toàn không yên lòng đi vào sân viện của La Phong Vũ, quan sát ở một bên, cũng không dám thờ ơ mạnh mẽ.

Thắng đến sau khi Giang Toàn biến mất, quân sự dẫn theo Sở Chúc trở lại sân viện dành cho đệ tử mới cư trú, mới nhỏ giọng nhắc nhở với nàng: "Vừa rồi vị kia là phưởng chủ Giang Toàn Giang Lưu phưởng, là một người... người có chút phong lưu, từng trêu chọc qua rất nhiều nữ đệ tử, thích nhất chính là nữ tu loại nhu tình như nước này... Người trăm ngàn đừng đến gần, nếu không để cho phưởng chủ chúng ta biết được, là phải bị đuổi đi."

Sở Chúc: "... Ta đã biết."

Quân sự đánh giá Sở Chúc, phát hiện Sở Chúc đúng là loại hình Giang Toàn thích, thực sự có chút lo lắng. Cố tình La Phong Vũ cực không quen nhìn nữ tử thể gian vì một nam nhân muốn chết muốn sống, càng không cho phép nữ đệ tử trong phưởng của mình vì nam nhân hoa tâm ngay cả tự tôn cũng không cần mà dấn lên, nếu như không có tự trọng, không nói hai lời, trực tiếp trục xuất khỏi Hải Các phưởng.

Sau khi quân sự rời khỏi, Sở Chúc trở lại trong viện, đơn giản quét tước, rồi ngồi xuống suy nghĩ lời La Phong Vũ nói vừa rồi.

Trong lúc vô ý lời nói của La Phong Vũ lộ ra, mặc dù nhìn như bình thường, lại làm cho Sở Chúc phân tích ra vài loại khả năng, đại lục Thiên Thượng Hải hẳn là sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Sở Chúc nghĩ đến đây, nhin không được than thở, cảm thấy khả năng nàng lại phải trải qua thời kì đào vong rồi.

Lập tức, Sở Chúc cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp rời khỏi Hải Các phưởng, đi khách điểm tìm Mặc Sĩ Thiên Kỳ bọn họ.

"Ồ, sao các ngươi đến đây?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấy bọn họ, vô cùng cao hứng: "Ta đang chuẩn bị đến trên đường nhìn xem có cái gì ăn ngon không đây, muốn cùng đi hay không?"

"Đợi lát nữa đi, ta có chuyện muốn nói." Sở Chúc đi vào phòng, thì nhìn thấy Bích Tâm Châu đang ngồi đánh tọa.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đóng cửa lại, tò mò hỏi: "Sở lão đại, lại có chuyện gì?"

Bích Tâm Châu cũng mở to mắt nhìn qua.

Sở Chúc liền nói chuyện vừa rồi bị La Phong Vũ kêu đi, tiếp theo nói suy đoán của mình.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được mà sửng sốt, sau một lúc lâu mới nói: "Ý của cô là nói, có một thế lực ngoại lai, nhúng tay vào đại lục Thiên Thượng Hải? Sở dĩ Tuyệt Y lâu dảm đắc tội toàn bộ Thiên Thượng Hải, cũng là do có thế lực ngoại lai chống lưng?"

"Đúng, mặc dù thế lực ngoại lai đó không biết là Linh thể giới hay là Đại Hoang giới đến, nhưng có thể khẳng định đối phương thực lực nhất định sẽ không thấp. Có lẽ không lâu nữa, sẽ có người tu luyện cao cấp đi đến đại lục Thiên Thượng Hải, hơn nữa tu vi của đối phương hẳn là không thua kém Nhân Hoàng cảnh."

"Nhân Hoàng cảnh?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm ngực: "Cô xác định?"

"Không xác định, là ta đoán." Sở Chúc không chắc chắn.

Nhưng Mặc Sĩ Thiên Kỳ đối với nàng phán đoán xưa nay là cực tin phục, dĩ nhiên khẳng định tương lai người tu luyện cao cấp sẽ đến đại lục Thiên Thượng Hải nhất định là Nhân Hoàng cảnh.

Người tu luyện lợi hại nhất đại lục Thiên Thượng Hải là phưởng chủ Cung Ngọa Vân Nhân Gian phưởng, nhưng hẳn cũng chỉ là Nhân Vương cảnh tầng chín. Tuy nói chỉ kém một bước nữa chính là Nhân Hoàng cảnh, nhưng chỉ là một bước này, cũng là một cảnh giới khó mà vượt qua. Chênh lệch giữa Nhân Vương cảnh và Nhân Hoàng, cũng không phải một bước là có thể khái quát.

"Vậy làm sao bây giờ? Đến lúc đó có chỗ dựa là Nhân Hoàng cảnh, Tuyệt Y lâu làm việc càng không có kỵ chỗ nào, cho dù chúng ta trốn tới Nhân Gian phưởng, Nhân Gian phưởng cũng không có khả năng che chở được chúng ta." Mặc Sĩ Thiên Kỳ khẩn trương nói.

Sở Chúc là đáng vẻ bình tĩnh như cũ: "Đến lúc đó lại nói, cùng lắm thì rời khỏi Thiên Thượng Hải."

"Hả?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ sửng sốt nhìn nàng.

Sở Chúc cười cười với hắn, nói: "Sợ cái gì? Chẳng qua là đi ra ngoài trốn tránh đầu sóng ngọn gió, về sau nếu như huynh muốn trở về còn có thể trở về, cũng không phải đi rồi sẽ không trở lại."

Nói vậy cũng đúng.

Không hiểu sao Mặc Sĩ Thiên Kỳ an tâm, một hồi lâu mới phản ứng kịp, rõ ràng cảm giác là chuyện rất đáng sợ, vì sao ở khi Sở Chúc nói hai ba câu, lại cảm thấy không phải là chuyện gì đây?

Sau khi nói xong cái này với Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Sở Chúc nói với Bích Tâm Châu: "Tâm Châu, gần đây phải phiền toái huynh đi Tuyệt Bình Châu đi một chuyến."

Bích Tâm Châu nhú mày: "Tìm Phong Hành Tuyệt?"

"Đúng vậy, qua lâu như vậy, ta cũng rất mong nhớ Phong Hành Tuyết, hy vọng có thể trông thấy mặt nàng đây, cũng không biết thân thể của nàng hiện tại như thế nào." Lời này Sở Chúc nói đến phá lệ dịu dàng, giống như một người quan tâm bằng hữu tốt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ không rét mà run.

Má ơi, thì ra nữ nhân thoát nhìn càng dịu dàng mới càng đáng sợ.

Bích Tâm Châu lĩnh mệnh lệnh, liền trực tiếp xuất phát.

Bích Tâm Châu rời khỏi rồi, Sở Chúc nói với Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "Trong khoảng thời gian này, huynh cũng phải cẩn thận, đừng tưởng rằng ở địa bàn Nhân Gian phương thì an toàn. Lỡ như Tuyết Y lâu biết chúng ta ở đây, phái người lên lút tới đánh huynh một gậy mạng đi, ta cũng không có biện pháp đi cứu huynh trước tiên."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng nói: "Cô yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài! Ta đã nghĩ xong rồi, ở trước khi Tâm Châu ca trở về, ta sẽ bế quan luyện đan, trừ cô ra, ai cũng không gặp."

Sở Chúc mới vừa lòng gật đầu.

Nửa tháng sau, Bích Tâm Châu đã đưa Phong Hành Tuyết đến lân cận bờ Vụ Trạch.

Sau khi Sở Chúc được tin tức, lúc này rời khỏi thành Thái Khê, cùng đi với Mặc Sĩ Thiên Kỳ đến núi rừng lân cận bờ Vụ Trạch gặp bọn họ.

Khi Sở Chúc đi qua, chỉ thấy Phong Hành Tuyết và Bích Tâm Châu ngồi ở trên gốc cây ven đường, Bích Tâm Châu nhắm mắt đánh tọa, Phong Hành Tuyết nhắm chán nhìn chung quanh, vừa mới nhìn thấy hai người Sở Chúc, con ngươi hơi hơi co rụt lại.

Sở Chúc đáng vẻ cười khanh khách: "Hành Tuyết, gần đây sống như thế nào?"

Phong Hành Tuyết hơi hơi run rẩy da mặt, lập tức thì khôi phục tươi cười ngọt ngào, nói: "Sở tỷ tỷ, đã lâu không gặp."

Hai nàng đều là cười khanh khách ân cần thăm hỏi lẫn nhau, Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở bên cạnh nghe được đều có chút đau dạ dày, bị các nàng làm cho phát hoảng. Nếu không biết ân oán giữa các nàng, đều tưởng đây là hai tỷ muội tốt quen biết đã lâu nữa ấy.

Chỉ thấy Sở Chúc dặt tay Phong Hành Tuyết ngồi xuống, Phong Hành Tuyết vẻ mặt cực cung ngoan ngoan, ánh mắt nhìn Sở Chúc giống như thân nhân.

Má ơi, nếu không biết thức hải của Phong Hành Tuyết từng một lần bị dị thủy công kích hôn mê, biết nàng ta quả thật từng có ý xấu đối với đám người bọn họ, thật đúng là tưởng nàng ta thật sự buông bỏ hết thấy rồi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ càng nhìn càng cảm thấy tiểu quý Phong Hành Tuyết này đáng sợ.

"Hành Tuyết, gần đây Tuyết Y lâu như thế nào?" Sở Chúc cười hỏi.

Phong Hành Tuyết nhìn chằm chằm Sở Chúc nắm mạch máu ở trên cổ tay mình, cười đến vẻ mặt đáng yêu: "Mẫu thân và mấy vị chủ lâu đều cực kì tức giận đối với chuyện Lược Hóa thúc thúc chết, hơn nữa đánh mất Mộc Linh chi tâm. Cho nên liền mượn chuyện Lược Hóa thúc thúc chết để bắt giữ người lúc trước ở trên đảo Thiên Diệp. Sở tỷ tỷ là người thông minh như vậy, tin tưởng tỷ hẳn là đã biết."

"Vì sao các ngươi cho rằng Mộc Linh chi tâm bị người mang đi?" Sở Chúc lại hỏi.

Phong Hành Tuyết chuyển chuyển chuyển tròn mắt, ra vẻ thần bí nói: "Kỳ thực tin tức này vẫn là những người khác nói cho Tuyết Y lâu chúng ta biết, tỷ muốn biết là ai không? Sở tỷ tỷ thông minh như vậy, không bằng đoán thử?"

Sở Chúc vẫn là vẻ mặt tươi cười, nhưng động tác vô cùng tàn nhẫn.

Lúc này Phong Hành Tuyết ôm đầu kêu thảm thiết, vội vàng nói: "Sở tỷ tỷ, ta biết sai rồi, ta không lừa gạt tỷ, mau dừng tay!"

Sở Chúc hơi hơi nâng tay, dị thủy lật chuyển trong thức hải của Phong Hành Tuyết mới bình tĩnh trở lại.

Sắc mặt Phong Hành Tuyết có chút tái nhợt, trong mắt xẹt qua mấy phần oán độc và vẻ e ngại, cũng không dám lại giờ trò gì, thành thành thật thật nói: "Ta cũng không biết đối phương là ai, nhưng mà ngẫu nhiên từ chỗ mẫu thân của ta biết được, đối phương là đại lục khác đến. Chuyện Thiên Thượng Hải có Mộc Linh chi tâm, cũng là bọn hắn nói cho Tuyết Y lâu, Tuyết Y lâu chỉ là nghe lệnh làm việc thôi..."

Phong Hành Tuyết có thể biết được cũng không nhiều, hơn nữa nàng ta tuổi còn nhỏ, tu vi thấp, có thể tìm hiểu được thế này, vẫn là vì nàng ta là nữ nhi của chủ lâu Tật Phong, ngẫu nhiên có thể nghe lén được trưởng bối nói chuyện.

"Nghe nói trong tay bọn họ có một pháp bảo vô cùng lợi hại, có thể phát hiện Mộc Linh chi tâm ở đâu."

Nghe nói như thế, sắc mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ đổi đổi.

May mắn lúc này Phong Hành Tuyết đang toàn tâm toàn ý phòng bị Sở Chúc tiếp tục giở trò xấu, mới không có chú ý hấn, bằng không thì đã bị lộ.

Bích Tầm Châu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trực tiếp đánh qua một roi, hất bay hấn, đỡ phải ở lại chỗ này bị tiểu quý Phong Hành Tuyết này nhìn ra cái gì. Phong Hành Tuyết tuổi tuy nhỏ, nhưng là nha đầu tiểu quý cô được dẫn được, rất nhiều tâm nhãn, bản lĩnh quan sát sắc mặt không nhỏ. Nếu không có Sở Chúc áp chế, chỉ sợ hơi không cẩn thận thì sẽ thua bởi trên tay nàng ta.

Uy danh của Phong Hành Tuyết ở đại lục Thiên Thượng Hải cũng không chỉ là vì nàng ta có một mẫu thân là chủ lâu Tật Phong, còn bởi vì tính cách thủ đoạn của bản thân nàng ta.

Nhưng mà so với Sở Chúc, nàng ta còn non một chút.

Phong Hành Tuyết nghe động tĩnh như thế ở bên cạnh, thì quay đầu nhìn qua, phát hiện luyện đan sư đó bị người ta đánh bay, mặc dù không biết phát sinh chuyện gì, nhưng trong lòng nàng vui vẻ khi thấy những người này bắt đầu nội chiến.

Đáng tiếc kế tiếp cũng không có để cho nàng ta xem được trò hay.

"Pháp bảo đó ở Tuyết Y lâu sao?" Sở Chúc tiếp tục hỏi.

"Ồ đó, nếu không có nó, Tuyết Y lâu mới sẽ không gây chiến bắt người, từng bước từng bước tra xét như vậy." Phong Hành Tuyết nói xong, nhún đầu mày, rõ ràng có chút bất mãn.

Sở Chúc nghe xong, thì lập tức phân tích ra, biết pháp bảo đó tuy rằng có thể phát hiện Mộc Linh chi tâm. Nhưng nếu như Mộc Linh chi tâm đã bị người tu luyện thu làm vật phối hợp, cần phải dùng thủ đoạn đặc biệt mới có thể phát hiện, thậm chí cần phải tiếp xúc cùng với thân thể người tu luyện. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tuyết Y lâu phải mạo hiểm đắc tội bắt giữ người khắp nơi đại lục Thiên Thượng Hải.

Phong Hành Tuyết thấy nàng ngưng mắt suy tư, không hỏi lại mình nữa, vì thế cuối cùng nàng ta có lòng rảnh rỗi quan sát đoàn người Sở Chúc.

Bích Tầm Châu sâu không lường được nàng không dám nhìn, còn Mặc Sĩ Thiên Kỳ, thì chính là một luyện đan sư gà còi, khả năng luyện đan thuật vô cùng lợi hại, nhưng cái khác thì chỉ bình thường.

Làm cho nàng ta cực kiêng kị ngược lại là Sở Chúc.

Phong Hành Tuyết cẩn thận cảm nhận Sở Chúc, thì sợ hãi phát hiện, mấy tháng không thấy, Sở Chúc lại đã là Không Minh cảnh.

Lúc trước nàng mới là Vũ Hóa cảnh tầng chín cũng lợi hại như vậy, hiện tại đã là Không Minh cảnh...

Trước mắt Phong Hành Tuyết bỗng tối om, cảm thấy cuộc sống tương lai có khả năng sẽ trôi qua không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đồ Đệ Như Vậy Thu Không Nổi.

Sau khi Sở Chúc suy nghĩ chuyện này cẩn thận, nhìn về phía Phong Hành Tuyết, thấy nàng ta một đôi mắt quay tròn chuyển động không ngừng, thì biết nàng ta lại không an phận.

Sở Chúc mỉm cười với nàng ta.

Phong Hành Tuyết sợ tới mức run rẩy cả người, lập tức nhìn nàng cười đến cực kì ngọt ngào, đáng vẻ nhu thuận.

"Hành Tuyết, người có biết những người đó khi nào thì sẽ đến không?"

Phong Hành Tuyết chuyển chuyển ánh mắt, thấy Sở Chúc vẻ mặt ý cười như cũ, vội vàng nói: "Cái này ta cũng không biết, mẫu thân ta chưa nói, có lẽ bọn họ cũng không biết."

Sợ Sở Chúc không tin, nàng ta gần như là thề thốt.

Sở Chúc chưa nói tin cũng chưa nói không tin, lại hỏi vài câu, Phong Hành Tuyết đều trả lời, nhưng không có tin tức gì thực tế tính hữu dụng.

"Sở tỷ tỷ, ta biết được đều nói cho tỷ, tuyệt đối không có lừa tỷ, tỷ phải tin tưởng ta." Phong Hành Tuyết lôi kéo ống tay áo nàng, làm nũng nói, sợ nàng không tin, lại muốn ép buộc mình.

Đừng nhìn nữ nhân này thoát nhìn âm áp dịu dàng, giống đóa tiểu bạch hoa thuần khiết, kì thực lòng dạ độc ác. Gần đây Phong Hành Tuyết ăn không ít đau khổ ở chỗ Sở Chúc, cũng sinh ra ý sợ hãi, không dám lừa gạt nàng.

Sở Chúc sờ sờ đầu nàng ta, cười nói: "Ta tất nhiên là tin ngươi. Hành Tuyết, gần đây ngươi có tính toán gì không?"

Phong Hành Tuyết lập tức nói: "Khi ta từ Tuyết Bình Châu tới đây, thì nói với mẫu thân, ta đi ra ngoài rèn luyện một đoạn thời gian, cho nên trong khoảng thời gian này đi theo tỷ đi."

Sở Chúc nghĩ nghĩ, nói: "Cũng được, không bằng chúng ta cùng đi Nhân Gian phường bờ Vụ Trạch."

Phong Hành Tuyết: "... ..."

Phong Hành Tuyết lập tức sửa lời nói: "Quên đi, Sở tỷ tỷ, ta vẫn nên đi chung quanh một chút."

Tuyết Y lâu và Nhân Gian phường xưa nay không hợp nhau, nếu để cho người Nhân Gian phường phát hiện nàng chạy ở bờ Vụ Trạch, tuy nói bên ngoài Nhân Gian phường sẽ không làm cái gì, nhưng khó bảo đảm người nàng ta đắc tội trước kia sẽ không tìm tới trả thù.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy nàng ta như thế, nhin không được bật cười một tiếng.

Phong Hành Tuyết nghe tiếng cười nhạo này, có chút cảm tức, hung hăng trừng qua, nàng ta đánh không lại Bích Tâm Châu và Sở Chúc, chẳng lẽ còn đánh không lại một luyện đan sư gà còi sao?

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không cam lòng yếu thế trừng trở về, nếu như là trước kia, hẳn tự nhiên không dám trắng trợn không kiêng nể gì mà chọc Tuyết Y lâu, để tránh rước lấy phiền toái cho tông môn. Nhưng mà hiện tại, thấy tiểu quỷ Phong Hành Tuyết này bị Sở Chúc giáo huấn đến phục phục thiếp thiếp, tự nhiên Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng sẽ không còn sợ hoặc nhường nhịn nàng ta nữa.

Nếu nàng ta tính xấu không đổi, hẳn cũng có biện pháp chiêu đãi nàng ta.

Sở Chúc không để ý tới hai người đấu khí giống như tiểu hài tử, nói khẽ với Bích Tâm Châu: "Tâm Châu, huynh có tra được cái gì ở Tuyết Y lâu không?"

Bên cạnh, Phong Hành Tuyết và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang đấu khí đều vênh tai.

"Trong Tuyết Bình Châu chỉ có một chủ lầu Nhân Vương cảnh tọa trấn, chủ lầu khác cũng không ở đó, có lẽ không phải ở Thiên Thượng Hải, thì chính là ở địa phương khác. Còn những người tu luyện Tuyết Y lâu mang về, bởi vì thời gian quá ngắn, trong lúc nhất thời ta cũng tra không được bị giam giữ ở nơi nào."

Cho nên nếu thứ gì đó có thể phát hiện Mộng Linh chi tâm, hẳn cũng không phát hiện.

Nghe nói như thế, trong lòng Phong Hành Tuyết có chút tự đắc.

Tuyết Y lâu ở đại lục Thiên Thượng Hải kinh doanh nhiều năm, tưởng muốn biết rõ ràng bí mật của nó cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho dù cái người nam nhân kêu Bích Tâm Châu này thực lực sâu không lường được, cũng đừng tưởng ở khi không kinh động Tuyết Y lâu thì làm được cái gì.

Đối với cái này, Sở Chúc cũng không thất vọng, suy tư một lát, đột nhiên nói: "Chúng ta đi Thiên Thượng Hải đi."

Một đám người kinh ngạc nhìn nàng.

"Được được, đi Thiên Thượng Hải." Mặc Sĩ Thiên Kỳ là người đầu tiên phụ họa.

Phong Hành Tuyết thoát nhìn có chút không quá tình nguyện, nói: "Không tốt đâu, nghe nói gần đây thời tiết Thiên Thượng Hải rất khác thường, ở trong biển rất dễ dàng bị lạc phương hướng, rất nguy hiểm."

"Không sao cả, chúng ta không sợ nguy hiểm, nếu như không cẩn thận gặp chuyện không may, đó cũng là chúng ta đáng đời." Sở Chúc vẽ mặt cười tủm tỉm, lôi kéo tay nàng ta nói: "Hành Tuyết, chúng ta cùng đi đi."

Phong Hành Tuyết: "... ..." Địch bà, thật muốn cự tuyệt.

Cuối cùng, đoàn người vẫn đi phương hướng Thiên Thượng Hải.

Cho dù Phong Hành Tuyết có không tình nguyện cỡ nào, nhưng dưới sự e sợ dâm uy của Sở Chúc, đành phải đảm đương người dẫn đường.

Dọc theo đường đi này, chỉ cần gặp đệ tử Tuyết Y lâu, Phong Hành Tuyết vừa đứng lên phía trước, những đệ tử Tuyết Y lâu đó tuyệt đối sẽ không ngăn bọn họ.

Đi đến tận cùng đại lục Thiên Thượng Hải, phát hiện chung quanh nơi này đều là đệ tử Tuyết Y lâu, canh giữ ở các cửa khẩu, người tu luyện lui tới đều bị bọn họ cẩn thận kiểm tra, đặc biệt là người tu luyện tiến vào Thiên Thượng Hải, kiểm tra được càng thêm nghiêm ngặt.

Thậm chí Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấy đệ tử Tuyết Y lâu bắt vài người tu luyện có tình nghi đi, người tu luyện khác tuy rằng khó chịu, nhưng cũng không dám hé răng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn không được âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Bởi vì có Phong Hành Tuyết đồng hành, đoàn người Sở Chúc vô cùng thuận lợi đến cảng.

Phong Hành Tuyết mới xuất hiện tại bến cảng, đã được người Tuyết Y lâu nhận ra được.

"Hành Tuyết tiểu thư?" Một gã quản sự Tuyết Y lâu phụ trách sự vụ ở cảng giật mình nhìn Phong Hành Tuyết, hỏi: "Sao ngài ở đây?"

"Ta muốn đi Thiên Thượng Hải, người chuẩn bị cho chúng ta một chiếc thuyền." Phong Hành Tuyết vênh mặt hất hàm sai khiến ra lệnh.

Về mặt quản sự Tuyết Y lâu không đồng ý, nhưng cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của Phong Hành Tuyết, cuối cùng đành phải chuẩn bị cho nàng ta một chiếc thuyền, hơn nữa còn an bài người bảo hộ đi theo, vừa nói: "Hành Tuyết tiểu thư nhất định phải cẩn thận, nếu như gặp được chuyện gì, có thể tìm đệ tử Tuyết Y lâu ở Thiên Thượng Hải..."

Phong Hành Tuyết về mặt không kiên nhẫn: "Được rồi, ta đã biết."

Lại liếc mắt nhìn quản sự đó một, trong lòng Phong Hành Tuyết càng phiền. Nàng ta cũng không muốn đi, nhưng ai biểu nàng ta tài nghệ không bằng người, bị người không chê, trừ bỏ nghe lời thì còn có thể như thế nào? Nàng ta cũng không muốn lại bị dìm trong thức hải khổng lồ đến hôn mê bất tỉnh, ăn hết đau khổ.

Ngày khác nếu có cơ hội, nàng ta tự nhiên muốn trả lại cho Sở Chúc gấp mười gấp trăm lần.

Còn hiện tại, chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp.

Thuyền liền rời bến rất nhanh.

Trên thuyền, lồng phòng ngự dâng lên không lâu, thuyền vọt vào kết giới tương liên giữa đại lục và Thiên Thượng Hải, phiêu đảng ở trong kết giới.

Vài canh giờ sau, mới lao ra khỏi vòng xoáy, trời lên mặt biển.

Xa xa trời xanh biển xanh, vừa nhìn vô tận, mặt biển bốn bề sóng dậy, đã đến Thiên Thượng Hải.

Đoàn người Sở Chúc làm bạn của Phong Hành Tuyết, tự nhiên có được an bài tốt nhất. Bởi vì thái độ của Phong Hành Tuyết còn bày ra ở đó, cho nên cũng không có người hoài nghi bọn họ.

Sau khi đi đến Thiên Thượng Hải, Phong Hành Tuyết liền hỏi bọn họ: "Sở tỷ tỷ, chúng ta muốn đi đâu?"

"Đương nhiên phải đi tìm linh thảo, người xem xem làm sao có hải đảo khổng lồ, để cho thuyền đi qua." Sở Chúc cười tủm tỉm nói.

Ánh mắt Phong Hành Tuyết híp lại, rồi lập tức cười nói: "Thì ra Sở tỷ tỷ thích linh thảo, tỷ nên nói với ta, linh thảo trong kho phòng Tuyết Y lâu cũng không ít, các loại cấp bậc chủng loại đều có, so với trong Nhân Gian phường bán cũng không kém cõi đâu, ta có thể đưa một đám linh thảo cho Sở tỷ tỷ."

Sở Chúc chỉ là cười cười, không quan tâm lời này, làm cho Phong Hành Tuyết có chút ngượng ngùng.

Sau khi vào đêm, Bích Tầm Châu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều tập trung đến trong khoang thuyền của Sở Chúc.

Phong Hành Tuyết rón ra rón rén nhích tới cửa, muốn nghe trộm bọn họ đang nói cái gì, ai ngờ im ắng, cái gì cũng chưa nghe được.

Nhất định là dùng trận pháp gì rồi.

Phong Hành Tuyết tức giận đến dậm chân, lại không dám trực tiếp gõ cửa mà vào, đành phải rầu rĩ không vui rời khỏi.

Trong phòng, linh thức của Bích Tầm Châu nhìn chăm chăm vào, thẳng đến khi Phong Hành Tuyết rời khỏi, mới nói với Sở Chúc: "Nàng ta đã rời khỏi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ hừ một tiếng: "Quả nhiên là người không an phận, trách không được thanh danh của nàng ta ở trên đại lục không tốt như vậy, vừa thấy chính là người đa tâm." Sau đó lại hỏi Sở Chúc: "Nàng ta muốn đưa linh thảo cho cô, cho không mà làm sao không cần hỏi?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng chán ghét loại đa tâm giống như Phong Hành Tuyết, nữ hài tử coi mạng người như cỏ rác. Không phải nói cô nương gia khi hành tẩu ở bên ngoài phải thiện lương, nhưng mà cũng không cần hồ ra thì giết người, chỉ dựa vào yêu thích của mình mà làm việc, không biết bao nhiêu người vô tội chết ở trong tay nàng ta. Nếu không có một mẫu thân Nhân Vương cảnh, chỉ sợ Phong Hành Tuyết đã sớm bị người trả thù giết không biết

bao nhiêu lần.

Nếu không phải Sở Chúc chế phục nàng ta, chỉ sợ đã đến phiên bọn họ trở thành mục tiêu phát tiết của Phong Hành Tuyết.

Sở Chúc lắc đầu, thấy hấn vẻ mặt không hiểu, phân tích nói: "Tuyệt Y lâu nhiều linh thảo, nhưng không phải dễ lấy như vậy. Nếu nàng ta thật sự đưa cho ta linh thảo, nàng nhất định sẽ chọn linh thảo trân quý cao cấp trong Tuyệt Y lâu. Hơn nữa số lượng nhất định sẽ rất nhiều, sẽ khiến cho cao tăng Tuyệt Y lâu chú ý. Càng không cần phải nói chủ lầu Tật Phong cực kì yêu thương nữ nhi, nhất định sẽ tra thật rõ ràng. Đến lúc đó Phong Hành Tuyết cái gì cũng không cần làm, đã bại lộ chúng ta, mượn tay vài vị Nhân Vương cảnh Tuyệt Y lâu tới thu thập ta..."

Thức hải của Phong Hành Tuyết bị gieo xuống dị thủy, bị Sở Chúc không chế, chỉ cần nàng ta dám có suy nghĩ gian dối, dị thủy sẽ lập tức làm nàng ta chịu đau khổ ngay.

Lúc này đây Phong Hành Tuyết đã ăn qua đau khổ, không dám lấy tính mạng của mình vui đùa, cho dù trong lòng hận Sở Chúc hận đến muốn chết, cũng không dám có dị động gì, ngay cả nói ra với trưởng bối trong nhà cũng không dám.

Nếu nàng ta không thể diệt Sở Chúc, nhưng nàng ta có thể mượn tay người khác, chỉ xem Sở Chúc có thể đại diệt mắc mưu hay không.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được sừng sốt một hồi, còn có thể như vậy?

Sau đó có chút nhụt chí, nói: "Tiểu quý đó quả nhiên đầy người đều là tâm nhãn, chẳng trách rất nhiều thân nhân người tu luyện chết ở trên tay nàng ta đều không có biện pháp tìm nàng báo thù."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cảm thấy tam quan của mình lại đã bị đánh sâu vào.

Huyền Uyên đang ngậm một viên linh đan gặm nhấm thấy hấn uể oải, hiếm khi an ủi nói:【Không sợ, đến lúc đó chủ nhân thu thập nàng ta.】

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy bé rùa dùng móng vuốt chạm vào tay hấn, thì biết nó đang an ủi mình, nâng nó lên đến sờ sờ mai rùa, lại nhét cho nó một viên linh đan, nhìn bộ dạng nó vô ưu vô lự ăn linh đan, rốt cuộc tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Vẫn là tiểu động vật tạo niềm vui, cái loại tiểu quý đầy người tâm nhãn thật đáng sợ.

Sở Chúc và A Chiếu, Bích Tầm Châu nhìn hấn không ngừng nhét linh đan cho bé rùa, phát hiện hấn vẫn rất là đơn thuần.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có được bé rùa đến an ủi thì lập tức phấn khởi lên, tiếp tục hỏi: "Sở lão đại, chừng nào thì chúng ta đi Lôi Trạch tìm Nguyệt Thụ?"

"Trước tới một hòn đảo rồi lại nói." Sở Chúc tự có cân nhắc.

Qua vài ngày, thuyền đứng ở trước một hòn đảo nhỏ chỉ bằng một phần mười đảo Thiên Diệp.

Tuy rằng đảo này so ra thì kém đảo Thiên Diệp, nhưng coi như là đảo lớn hiếm có, chẳng qua lúc này trên đảo đã có tung tích người tu luyện khác.

Bọn họ tới có vẻ trễ, linh thảo trên đảo đã bị người ta đào được gần như chẳng còn gì, còn lại đều là một ít linh thảo cấp thấp, tuổi cũng không cao.

Sở Chúc chia tay với Phong Hành Tuyết ở đây.

"Sở tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu? Không mang ta đi sao?" Phong Hành Tuyết kéo tay áo nàng hỏi.

Sở Chúc cười ôn hòa nói: "Chúng ta muốn đi tìm đảo khác, ngự kiếm phi hành tương đối nhanh, người thì chờ ở trên thuyền, chờ khi ta trở lại, ta sẽ tìm người."

Tuy rằng Phong Hành Tuyết muốn biết rõ ràng bọn họ đến Thiên Thượng Hải rốt cuộc muốn làm cái gì, hiển nhiên Sở Chúc không dẫn nàng ta theo, cũng không dám nháo đòi đi theo.

Đoàn người Sở Chúc lập tức ngự kiếm rời khỏi.

Phong Hành Tuyết nhìn theo bọn họ rời khỏi, quay đầu phân phó một đệ tử: "Người phái một con yêu sùng thuộc tính thủy cùng đi qua nhìn xem một chút bọn họ đi đâu, nhớ kỹ, đừng để bọn họ phát hiện."

Đệ tử đó đáp ứng một tiếng, lập tức đã thả vào trong biển một Thủy Luyện Xà cấp năm, để cho nó đuổi kịp.

Hơn nửa ngày sau, con Thủy Luyện Xà kia trở về, nhắn tin tức cho chủ nhân.

"Bọn họ đi là phía Đông, nơi đó nghe nói là hải vực vô cùng nguy hiểm, tới gần chỗ không gian bạc nhược một chút, uy lực nước biển đều lớn hơn địa phương khác."

Phong Hành Tuyết nghe nói như thế, không khỏi sừng sốt, chẳng lẽ bọn họ là muốn tìm điểm không gian bạc nhược đi thế giới khác?

Nhưng trong không gian giống như cũng không ổn định, hơn nữa khi có không gian loạn lưu, cũng không phải là thông đạo không gian an toàn, căn bản

là không người nào dám đi.

Phong Hành Tuyết suy nghĩ hồi lâu, vẫn làm không rõ rốt cuộc Sở Chúc bọn họ đến Thiên Thượng Hải làm cái gì.

Bờ Vực Trách, đảo Thái Khê.

Khi Sở Chúc và Phong Hành Tuyết cùng nhau tiến vào Thiên Thượng Hải, Nhân Gian phùng cũng nhận được tin tức.

Mấy ngày này, sắc mặt La Phong Vũ vẫn luôn ngưng trọng nghe tin tức như thế, ngạc nhiên nói: "Người nói Sở Chúc và Phong Hành Tuyết Tuyết Y lâu cùng đi Thiên Thượng Hải?"

"Đúng vậy, nghe nói Phong Hành Tuyết còn để cho Tuyết Y lâu chuẩn bị thuyền, bởi vì nàng ta muốn đi Thiên Thượng Hải, người Tuyết Y lâu không dám ngăn cản."

La Phong Vũ nhin không được phốc cười ra tiếng, sau đó càng cười càng bừa bãi, cuối cùng nhin không được ôm bụng lăn lộn ở trên giường.

Quản sự bầm báo thấy nàng cười thành như vậy, quả thực không hiểu ra sao.

La Phong Vũ cười đến nước mắt đều chảy ra, cuối cùng lau lau khóe mắt, phân phó quản sự đó: "Người phái người tiếp tục đi nhìn chăm chăm, nếu như bọn họ từ Thiên Thượng Hải trở về, nhớ rõ cho ta biết."

"Dạ." Quản sự lập tức đi an bài chuyện này, có chút khó hiểu hỏi: "Phùng chủ, vì sao ngài chú ý Sở Chúc như thế? Là muốn thu nàng làm đồ đệ sao?"

La Phong Vũ lắc đầu, khóe miệng ngậm cười: "Ta cũng thu không nổi."

Quản sự kinh ngạc, La Phong Vũ chính là người Linh Quang cảnh bậc nhất, vô số người tu luyện cũng muốn được nàng thu vào cửa, như thế nào lại thu không nổi?

"Thu không nổi, chỉ sợ mình vừa thu về một đồ đệ, chẳng qua thời gian chỉ vài năm, tu vi đồ đệ cũng còn cao hơn cả sư phụ, chẳng phải là vô cùng rất mất mặt sao? Loại chuyện rất mất mặt này ta mới không thêm." La Phong Vũ nhìn rất thấu đáo, cho nên nàng căn bản sẽ không nghĩ tới muốn thu Sở Chúc làm đồ đệ.

Quản sự đó nghe được càng kinh ngạc: "Phùng chủ, có phải ngài đánh giá nàng quá cao hay không?"

"Đánh giá cao? Ta sợ vẫn nhìn thấp đó. Người cũng biết ba tháng trước, nàng là tu vi gì sao?"

"Nghe nói là Vũ Hóa cảnh tầng chín."

"Đúng! Vũ Hóa cảnh tầng chín, muốn tu luyện đến Không Minh cảnh thì phải tích lũy cũng không ít, nhưng nàng chỉ tốn thời gian ba tháng, từ Vũ Hóa cảnh tấn bậc đến Không Minh cảnh tầng bảy, tốc độ này quả thực là muốn nghịch thiên, đệ tử tư chất như vậy ta cũng thu không nổi."

Quản sự đó nghe được vẻ mặt kinh ngạc: "Điều đó không có khả năng! Nào có người tu luyện ngắn ngủn ba tháng thời gian, không chỉ có tấn bậc một cảnh giới lớn, còn liên tục tấn bậc bảy cảnh giới nhỏ chứ, trừ phi nàng là mệnh mẽ thăng cấp."

"Nhưng sự thật là như thế, ta vẫn còn tin tưởng vào hai mắt của mình. Nàng vẫn chưa mệnh mẽ thăng cấp, mà là tự mình kiên kiên định định tu luyện đi lên. Mặc dù không biết vì sao nàng tiến bộ nhanh như vậy, nhưng ta có thể cảm giác được, nàng vẫn chưa đi con đường bàng môn tà đạo gì, dựa vào cố gắng của mình, ổn định đánh ổn định buộc." La Phong Vũ nói xong, ánh mắt hơi hơi nheo lại: "Hơn nữa, nàng và Phong Hành Tuyết đó, cũng không phải là cái bằng hữu gì."

Quản sự vẫn là khó hiểu, La Phong Vũ vung tay áo, không muốn lại nói chuyện này, hỏi: "Bên phùng chủ liệu có tin tức gì không?"

Có thể làm cho La Phong Vũ kêu một tiếng "Phùng chủ", chỉ có chủ nhân chân chính của Nhân Gian phùng—— Cung Ngọa Vân.

"Chưa từng nghe được tin tức gì, Cung phùng chủ hẳn là còn đang bế quan tu luyện."

Nghe nói như thế, La Phong Vũ lại nhăn mày lại, thoát nhìn rất lo lắng.

"Phùng chủ, ngài yên tâm, Cung phùng chủ là người lợi hại, nhất định có thể thành công thăng cấp, nhất định sẽ làm đám chuột nhắt Tuyết Y lâu kia hết đặc ý." Quản sự vội an ủi.

La Phong Vũ cũng là cười khổ nói: "Cho dù phùng chủ chúng ta có thể thành công thăng cấp, trở thành Nhân Hoàng cảnh duy nhất đại lục Thiên Thượng Hải, nhưng mà cũng chỉ có một người, còn không đủ để chống đỡ tai nạn lần này cho Thiên Thượng Hải."

Quản sự nghe xong, vẻ mặt cũng âm đạm.

La Phong Vũ than thở một tiếng, sau khi để cho quản sự rời khỏi đây, nàng cũng rời khỏi thành Thái Khê.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Khu Vực Lôi Trạch, Nguyệt Kiến Và Nguyệt Hưởng.

Mất chút thời gian, rốt cuộc đi đến phần hải vực "Lôi Trạch" nguy hiểm được đánh dấu trên bản đồ.

Rất xa, thì nhìn thấy Lôi Vân dày đặc giữa bầu trời, sấm sét vang dội, ngẫu nhiên có sấm sét màu trắng trắng kiệu đánh xuống, đánh vào trên mặt biển, nước biển nổ tung, nước biển chung quanh phát ra tiếng xèo xèo, nghe được làm màng tai người ta muốn điếc luôn.

Nhìn đến những sấm sét trên mặt biển có khi giống như tơ nhện lan tràn mà đi chung quanh, Sở Chúc nhớ tới nước đúng là dẫn điện, nhất thời da đầu run lên, không dám tới gần.

"Này, vậy phải làm sao đi vào hả?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn xem mà da đầu cũng run lên.

Sau khi thấy một màn như vậy, rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng vì sao khu vực Lôi Trạch bị đánh dấu là hải vực nguy hiểm, thương thuyền chưa bao giờ dám đi qua nơi này. Thật sự là sấm sét rất nguy hiểm, xa xa nhìn lại, ở phần hải vực bị sấm sét bao phủ đó, sấm sét vang dội, không nói là người, cho dù là yêu thú da dày thịt béo cũng phải bị sét đánh thành than.

Như thế, thì phải cần Huyền Uyên yêu thú thuộc tính thủy xuất mã.

Bích Tầm Châu nói với Huyền Uyên: "Lần trước Nguyệt Thụ đưa cho đệ lá cây có còn không? Đệ lấy cái này đi tìm Nguyệt Thụ."

Lần trước lúc bọn họ rời đi, Nguyệt Thụ hái xuống ba cái mầm lá cây nhỏ trên đầu hắc đưa cho bọn họ, một con yêu thú cho một mảnh. Lá cây này là lá cây bản mạng của nó, chỉ cần có người mang theo lá cây tìm đến nó, lập tức Nguyệt Thụ có thể cảm giác được.

Không thể không nói, như thế cực kì thuận tiện, không cần mò mịt tìm kiếm ở một hòn đảo hải vực.

【Có đất, Tầm Châu ca, huynh yên tâm đi.】Huyền Uyên nói xong, nói với Sở Chúc:【Chủ nhân ở chỗ này chờ một lát, đệ đi tìm Nguyệt Thụ tới đón mọi người.】

Sở Chúc sờ sờ đầu nó, nói với nó: "Trăm ngàn lần cách xa mặt biển đừng đến quá gần, nếu phát hiện nguy hiểm thì trở lại, đừng cậy mạnh."

Lo lắng bé rùa tâm tính đứa nhỏ, nóng lòng biểu hiện, Sở Chúc không thiếu được phải cẩn thận dặn dò một phen.

【Chủ nhân yên tâm, đệ không sợ điện trong nước.】Bé rùa còn kém vỗ ngực cam đoan.

Bé rùa nói được cũng đúng, trên mặt biển sấm sét rất đáng sợ, nó cũng không dám thực sự đi hướng mặt biển, cho nên đều là đi ở dưới đáy biển, cách xa khu vực sấm sét mà đi.

Sau khi Huyền Uyên rời khỏi, mọi người liền nán lại ở trên thuyền nhỏ đợi tin tức.

Lúc này bọn họ ngồi thuyền nhỏ neo đậu ở ngoài ngàn dặm khu vực Lôi Trạch, không dám dựa vào được quá gần, để tránh chạm phải sấm sét.

Đợi như thế hơn nửa ngày, trong biển rốt cuộc có động tĩnh.

Ào một tiếng, mấy cái bóng đen phá nước mà ra, Sở Chúc theo bản năng túm nhanh trọng kiếm trong tay, khi muốn ra tay, thì đột nhiên nghe được tiếng của Nguyệt Thụ.

"Sở Chúc tỷ tỷ, Mặc Sĩ ca ca, mọi người tới rồi."

Mọi người nhìn qua, thì thấy được Nguyệt Thụ ngồi ở trong một thùng kỳ quái di động trong nước.

Lại cẩn thận nhìn kĩ, phát hiện đó chính là thuyền giống cái thùng, bên trong có cần khôn khác, là một con thuyền huyền diệu loại tàu ngầm nhỏ vốn có thể lặn xuống nước. Mà chung quanh thùng là mấy con cá chình điện vòng quanh, trên thân ần ần có hồ quang hiện lên, nhìn đến chúng nó, thì Sở Chúc hiểu rõ ràng Nguyệt Thụ đến bằng cách nào.

Nguyệt Thụ mời bọn họ tiến lên chiếc tàu ngầm đó.

Không gian tàu ngầm không lớn, thậm chí vô cùng đơn sơ, chỉ có một không gian hình trụ, không có khoang gì cả.

"Đây là thủy thuyền gần đây ta mới làm, có thể cách điện, ta nghĩ về sau nếu các người tới tìm ta, vạn nhất không thể tiến vào khu vực Lôi Trạch thì làm sao bây giờ? Cho nên liền làm ra thứ này, không nghĩ tới các người nhanh như vậy đã tới rồi." Nguyệt Thụ vô cùng cao hứng nói, nhìn thấy những người này làm cho hắn rất vui vẻ, cây mầm nhỏ trên đầu đều đang run lên run lên.

Sở Chúc nhìn thấy ngọn cây mầm nhỏ đó, tay ngứa ngáy, thật muốn đưa tay sờ một.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngốc bạch ngot đã vươn tay, trực tiếp sờ một phen.

Nguyệt Thụ hoảng sợ, đỡ cây mầm nhỏ trên đầu, ánh mắt trừng được thật to.

"Rất khả ái, nhìn thấy thì muốn sờ sờ, hẳn là không có việc gì đi?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười ngốc nói.

Nguyệt Thụ có chút đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Cũng không có gì, trên người huynh có hơi thở Mộc Linh chi tâm, là khách nhân Nguyệt Nữ tộc chúng ta, chúng ta tự nhiên là có thái độ bằng hữu tốt tới đón khách."

Nga nga nga, vậy thái độ cực thân thiện bao gồm sờ cây mầm nhỏ sao?

Vì thế Sở Chúc cũng không khách khí vươn tay sờ một phen, nhìn bộ dạng nam hài cả mặt đỏ bừng, thì lập tức vừa lòng.

Nàng vừa lòng, nhưng A Chiếu không hài lòng, ngồi xổm ở trên vai nàng, dùng cái đuôi chụp tay nàng.

Sở Chúc không biết nó đang nháo cái tính khí gì, ôm nó đến trong lòng vuốt lông cho nó.

Vì thế A Chiếu cũng vừa lòng.

【Chủ nhân, đệ cũng muốn!】Bé rùa dùng đầu cọ tay Sở Chúc.

Sở Chúc tùy tay sờ sờ ở trên mai rùa của nó, bé rùa mới an tĩnh ngâm linh đan gặm nhấm.

Tàu ngầm lặn vào trong nước, sau đó mấy con cá chình điện lôi kéo tàu ngầm đi tới ở trong nước biển vượt qua sấm sét, sấm sét này đối với cá chình điện không có gì ảnh hưởng, ngược lại trở thành đồ ăn của chúng nó, cá chình điện không ngừng mà cắn nuốt sấm sét trong nước.

Nguyệt Thụ giải thích nói: "Cuộc sống của yêu thú trong khu vực Lôi Trạch đều là thuộc tính lôi, chỉ có những yêu thú thuộc tính lôi này mới có thể xuyên qua khu vực Lôi Trạch. Sau khi đảo Thiên Diệp đi đến Lôi Trạch, có một vài yêu thú thuộc tính lôi thích sinh hoạt ở đảo Thiên Diệp, ngẫu nhiên ta cũng có thể kêu chúng nó giúp chút việc..."

Ở dưới sự giải thích của Nguyệt Thụ, mấy canh giờ sau, rốt cục đến đảo Thiên Diệp.

Làm cho Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ kinh ngạc là, nơi này không chỉ có đảo Thiên Diệp, còn có hai hòn đảo lớn diện tích không kém gì đảo Thiên Diệp, cùng đảo Thiên Diệp hình thành xu thế tam giác.

Nhìn từ xa xa, ba đảo đó giống như tiền sơn thủy vực, linh khí lượn lờ, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ba hòn đảo này đang ở hình thành đối lập mãnh liệt với khu vực và hải vực chung quanh.

Biển rộng trời trong, ánh nắng tươi sáng, cây xanh thành rừng, trên đảo không thấy một tia sấm sét mưa điện, chỗ bờ cát chim biển bay qua, một mảnh trường hòa.

Lấy ba hòn đảo làm trung tâm, phạm vi trăm dặm bên trong hải vực hình thành một vùng chân không, lôi vân tan hết, ngoài trăm dặm mới là không chỗ nào không có sấm sét mưa điện vừa rồi.

Có thể nhìn ra được, nơi này chính là khu vực trung tâm Lôi Trạch, nhưng cổ tình là địa phương ba đảo đang ở, cũng không gặp một tia lôi vân.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngạc nhiên nói: "Nơi này vẫn là Lôi Trạch đi? Thế nào không có lôi vân?"

Tàu ngầm dừng lại ở chỗ bờ cát đảo Thiên Diệp, Nguyệt Thụ dẫn theo bọn họ tiến vào đảo Thiên Diệp, vừa giải thích: "Là Nguyệt Kiến tỷ tỷ và Nguyệt Hường ca ca cùng nhau bày ra kết giới, ngăn cách lôi vân, cho nên mới không bị ảnh hưởng."

"Nguyệt Kiến tỷ tỷ, Nguyệt Hường ca ca? Bọn họ là tộc nhân của người sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò hỏi.

Nguyệt Thụ gật đầu, đang muốn nói lại, đột nhiên cảm giác được dị động trong không khí, lập tức cao hứng nói: "Nguyệt Kiến tỷ tỷ và Nguyệt Hường ca ca đến đây."

Đang nói, chỉ thấy một nam một nữ đi ra từ trong rừng cây.

Bọn họ thoát nhìn đều rất trẻ tuổi, bộ dạng chừng mười sáu mười bảy tuổi, người nữ cũng giống như người bình thường, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, mà trên đỉnh đầu người nam còn có một ngọn cây mầm nhỏ tươi tốt, làm cho người ta vừa thấy thì biết là bộ tộc Nguyệt Nữ. Hai người dung mạo tính xảo, khí chất quanh thân lại sạch sẽ thuần túy, một thân hơi thở thuộc tính mộc nhu hòa, làm cho người ta gặp thì quên đi thế tục.

"Nguyệt Thụ, đây là bằng hữu của đệ?" Trong đó, nữ hài —— Nguyệt Kiến hỏi.

Nguyệt Thụ vui thích nói: "Đúng vậy, bọn họ chính là Sở Chúc tỷ tỷ giúp qua đệ." Sau đó Nguyệt Thụ lại giới thiệu bọn họ cho Sở Chúc: "Đây là Nguyệt Kiến tỷ tỷ và Nguyệt Hường ca ca, Nguyệt Kiến tỷ tỷ đã trưởng thành, Nguyệt Hường ca ca còn có một ngàn năm nữa mới có thể trưởng thành..."

Trưởng thành và vị thành niên Nguyệt Nữ tộc thật sự là vừa nhìn thì hiểu ngay, vị thành niên phải đội cây giống.

Nguyệt Kiến và Nguyệt Hường mỉm cười với đám người Sở Chúc, cảm tạ bọn họ từng giúp đỡ Nguyệt Thụ.

Nguyệt Kiến nhẹ giọng nói: "Thật giận, ta thật vất vả trở về, lại không nghĩ tới tộc nhân đã bị hãm hại, chỉ còn lại có ba người chúng ta..." Nói tới đây, sắc mặt của nàng càng phát ra tái nhợt.

Nguyệt Hường và Nguyệt Thụ vội an ủi nàng.

"Nguyệt Kiến tỷ tỷ, cái này không phải lỗi của tỷ."

"Đúng vậy, đều là lòng tham của nhân loại."

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ làm nhân loại có chút đứng không vững, cho nên không ra tiếng.

May mắn bộ tộc Nguyệt Nữ tính cách đơn thuần, cho dù từng chịu nhiều nhân loại hãm hại, tuy rằng oán hận nhân loại, cũng sẽ không hận đến hắc hóa, bình thường vẫn rất là ôn nhu đơn thuần, lại càng sẽ không giận chó đánh mèo, đối với Sở Chúc là ân nhân cứu mạng của Nguyệt Thụ thì vô cùng thân thiện (hắc hóa: hóa thành xấu xa hiểm độc).

Một lát sau, bọn họ liền đi đến nhà Nguyệt Thụ, tức là gốc linh mộc cổ cực cổ xưa trên đảo Thiên Diệp.

Nhà Nguyệt Thụ ngay tại trong linh mộc cổ, là một căn nhà gỗ nhỏ vô cùng tinh xảo, lấy thân thể linh mộc cổ làm chủ, thấp thoáng ở trong cành lá rậm rạp, không thể dễ dàng làm cho người ta nhìn rõ ràng, chỉ có sau khi tiến vào linh mộc cổ, do chủ nhân dẫn dắt, mới có thể tìm được.

Về tính bí ẩn thì Nguyệt Nữ tộc làm được coi như không tệ.

Nếu như không có ai quấy rầy, bọn họ có thể an an tĩnh tĩnh sinh hoạt ở nơi thiên địa không người nào biết, an hưởng cuộc sống của mình.

Lần đầu tiên có nhiều người như vậy đến nhà trong làm khách, Nguyệt Thụ vô cùng cao hứng, hẳn nâng đỡ cây mầm nhỏ trên đầu, vô cùng vui vẻ lấy linh nhưỡng linh quả khoản đãi bọn họ.

Mọi người ngồi ở dưới bóng cây trên ban công uống linh nhưỡng, ngẩng đầu thì có thể nhìn được phương xa cùng trời quang biển xanh, phong cảnh tuyệt đẹp.

Sau khi Nguyệt Thụ bưng linh quả linh nhưỡng lên, thì ngồi kế bên Nguyệt Kiến, Nguyệt Hường ngồi ở bên kia, từ thái độ của bọn họ có thể thấy được, bọn họ vô cùng ý lại Nguyệt Kiến.

Ánh mắt Nguyệt Kiến và Nguyệt Hường nhìn bọn họ đều có chút tò mò, ánh mắt trong suốt, hiểu kỳ như vậy cũng sẽ không làm cho người ta không vui.

Linh nhưỡng của Nguyệt Nữ tộc là ủ từ linh quả, vị mềm mại hài hòa, vào trong miệng trong veo, linh khí dư thừa, không giống rượu trái cây, lại làm cho người ta vô cùng dư vị, uống ngon hơn các loại linh rượu linh nhưỡng nhân loại ủ ra.

Ngay cả A Chiếu và Huyền Uyên đều uống vào một ly thật lớn, Nguyệt Thụ cao hứng liên tục rót hết chén này chén nọ cho chúng nó.

Sau khi Sở Chúc uống vào một ly linh nhưỡng, mới mở miệng nói: "Sắc mặt của Nguyệt Kiến cô nương thoát nhìn không tốt, chính là bị thương chưa lành?"

Nguyệt Kiến khẽ thở dài, ánh mắt tăng thêm mấy phần vẻ u sầu và đau buồn, trong lúc nhất thời dường như không biết nói như thế nào.

Cuối cùng vẫn là do Nguyệt Hường mở miệng: "Hai mươi năm trước, có nhân loại đi lên đảo Nguyệt Hoa của Nguyệt Kiến tỷ tỷ, dùng thủ đoạn bức Nguyệt Kiến tỷ tỷ ra, đoạt đi Mộc Linh chi tâm trên người nàng. Bọn họ còn muốn giết nàng, may mắn cuối cùng Nguyệt Kiến tỷ tỷ may mắn trốn được, chỉ là không có Mộc Linh chi tâm, nàng dường như hai mươi năm, thân thể vẫn là không thấy khỏi sắc gì..."

"Lúc ấy là một nhân loại cứu Nguyệt Kiến tỷ tỷ." Nguyệt Thụ xen mồm nói.

Bọn người Sở Chúc kinh ngạc nhìn Nguyệt Kiến.

Trên mặt Nguyệt Kiến lộ ra tươi cười thân nhiên, nói: "Nhân loại mặc dù có hạng người ti tiện, nhưng cũng có hạng người hiệp nghĩa, giống như mấy vị

Sở Chước cô nương, còn có vị hiệp sĩ cứu ta kia, ít nhiều có hấn ra tay tương trợ, ta mới có thể bình an trở về Thiên Thượng Hải..."

Trải qua bọn họ tự thuật, đoàn người Sở Chước mới biết được, Nguyệt Kiến là Nguyệt Nữ tộc đã bị hãm hại sớm nhất.

Hai mươi năm trước, Tuyệt Y lâu đầu tiên là tìm kiếm đến đảo Nguyệt Hoa chỗ Nguyệt Kiến ở, cướp đi Mộc Linh chi tâm của Nguyệt Kiến. Vốn là muốn giết chết nàng, nào biết Nguyệt Kiến trọng thương liều mạng đào tẩu.

Nhưng mà trên đường trốn chạy, Nguyệt Kiến mất đi ý thức, sau đó được người tốt đi ngang qua cứu đi.

Đội sau khi Nguyệt Kiến tỉnh lại, phát hiện đối phương đã mang nàng cách Thiên Thượng Hải, mà nàng bởi vì bị thương quá nặng, hơn phân nửa thời gian cũng chỉ có thể mê man nằm ở trên giường, người cứu nàng cũng không biết nàng có thân phận gì, mới không có đưa nàng về Thiên Thượng Hải.

Thẳng đến gần đây, Nguyệt Kiến dường như được cũng không kém, mới từ biệt ân nhân gấp trở về.

Từ biệt hai mươi năm, Nguyệt Kiến không nghĩ tới sau khi trở về, phát hiện tộc nhân bị chết không còn ai, cuối cùng chỉ còn lại có Nguyệt Thụ, Nguyệt Hương và nàng, thế mới biết, thì ra những người đó cũng không phải là ngẫu nhiên phát hiện nàng, mà là có mục đích săn bắn Nguyệt Nữ tộc.

Nguyệt Kiến hối hận nói: "Nếu như ta sớm hiểu rõ âm mưu của những người đó, tộc nhân cũng không bị tử thương vô số."

Nguyệt Hương cũng hận nhân loại hãm hại bọn họ, thấy Nguyệt Kiến hối hận không thôi, vội an ủi nói: "Cái này không trách Nguyệt Kiến tỷ tỷ, tỷ luôn luôn đường thương ở đại lục, chính mình cũng không thanh tỉnh, sao có thể trách tỷ?"

"Đúng vậy, đều tại người xấu."

Hai nam hài Nguyệt Nữ tộc lại bắt đầu thảo phạt đám nhân loại tham lam đáng giận kia.

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ làm nhân loại cảm giác mặt có chút đau.

Nguyệt Kiến lập tức trấn định lại, nói: "Thiên Thượng Hải vốn do Nguyệt Nữ tộc chúng ta kết giới mà tồn tại, nếu như Nguyệt Nữ tộc chúng ta diệt tộc, Thiên Thượng Hải cũng không tồn tại nữa. Nay chỉ còn lại có ba người chúng ta, chúng ta trừ bỏ tham sống sợ chết ra, thì không nên dễ dàng đi ra ngoài, để tránh làm cho những người này phát hiện, ngay cả tộc nhân cuối cùng cũng không cách nào giữ lại được."

Thiên Thượng Hải rốt cuộc là nơi Nguyệt Nữ tộc thành lập dừng chân, bọn họ cảm tình sâu đậm đối với phiên hải vực này, tự nhiên cũng không muốn bởi vì bọn họ mà khiến cho Thiên Thượng Hải biến mất.

Chỉ tiếc nhân loại lại không biết nhân duyên này, vì ích lợi của mình không kiêng nể gì mưu hại Nguyệt Nữ tộc.

Thẳng đến khi Nguyệt Kiến nói được không kém nhiều, Sở Chước mới nói: "Nguyệt Kiến cô nương, lần này chúng ta đến, cũng là muốn nói cho các người một sự kiện."

"Cái gì?" Ba Nguyệt Nữ tộc nhìn qua đây.

"Về đại lục Thiên Thượng Hải..."

Sở Chước nói với bọn họ những chuyện phát sinh gần đây ở đại lục Thiên Thượng Hải, cuối cùng nói: "Thời gian gần đây có lẽ sẽ có cường giả Nhân Hoàng cảnh đi đến đại lục Thiên Thượng Hải, bọn họ nhất định muốn có Mộc Linh chi tâm, tuy nói người và Nguyệt Thụ đã không có Mộc Linh chi tâm, nhưng Mộc Linh chi tâm của Nguyệt Hương công tử vẫn còn, bọn họ sẽ không buông tay."

Sắc mặt Nguyệt Kiến bỗng dưng trầm xuống.

Nguyệt Hương cả giận nói: "Bọn họ dám đến, thì để bọn họ có đi không có về!"

Nguyệt Nữ tộc tuy rằng không có sức chiến đấu gì, lại có thể lấy linh làm giới, vậy khốn một người thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Nguyệt Kiến nâng tay đặt ở trên bờ vai của hắn, nói với Sở Chước: "Ta đã biết, cảm ơn các người đặc biệt nói cho chúng ta biết việc này."

Sở Chước mỉm cười, nói: "Chúng ta coi như là bằng hữu của Nguyệt Thụ, cần phải vậy."

Như thế, đám người Sở Chước thuận thế ở lại đảo Thiên Diệp.

Nguyệt Kiến phân phó Nguyệt Thụ phải chiêu đãi bằng hữu, rồi rời đi cùng Nguyệt Hương, trở về thương lượng chuyện kế tiếp có khả năng phát sinh.

Rốt cuộc Nguyệt Thụ tuổi còn nhỏ, mặc dù trải qua một kiếp này, lại bởi vì bên cạnh hắn còn có tộc nhân so với hắn càng lớn tuổi hơn gánh vác, cho nên rất nhanh thì bỏ qua, vô ưu vô lự.

Hắn nghe nói Sở Chước muốn cho vài Lôi Vân Diệp tôi luyện lôi, xưng phong nhận việc phải giúp nàng.

"Ta quen biết rất nhiều yêu thú thuộc tính thủy, để cho chúng nó hỗ trợ là có thể, đều giao cho ta đi." Nguyệt Thụ nói.

Lập tức Sở Chúc cũng không khách khí lấy ra vài Lôi Vân Diệp nàng thu thập được.

Đôi khi phát hiện Nguyệt Thụ nhìn chăm chăm xấp vài Lôi Vân Diệp biểu tình có chút không thích hợp, Sở Chúc mới có chút ngượng ngùng nói: "Có phải nhiều lắm hay không?"

Nguyệt Thụ vội nói: "Không sao, chia ra mang đi qua vài lần."

Sau đó lại thăm dò Sở Chúc, vài Lôi Vân Diệp cần tôi luyện lời bao lâu, có chỗ nào cần phải chú ý.

Bản thân Sở Chúc cũng không biết, liền hỏi Bích Tâm Châu.

"Nghe nói sấm sét cấp bậc càng cao, chất lượng vài Lôi Vân Diệp sẽ càng tốt, thời gian không cần quá dài, vài ngày là có thể." Bích Tâm Châu hồi đáp.

Nghe xong, Sở Chúc lên đường: "Vây trước luyện vài ngày nhìn xem tình huống."

Tiếp theo, một đám người đi đến bờ biển đảo Thiên Diệp.

Nguyệt Thụ nhìn nhìn vào trong biển, trong tay xuất hiện một mảnh lá cây màu thủy ngọc, đặt lên miệng thổi.

Tiếng du dương khoáng lạc vang lên, đẩy ra tầng tầng ở trên mặt biển, lập tức mặt biển bình tĩnh liền sôi trào, tiếp theo thì thấy mấy con động vật biển từ trong biển trời lên. Quanh thân chúng nó lóe ra hồ quang, hơi thở cường đại, vậy mà lại là yêu thú trưởng thành ở trên cấp mười.

Nguyệt Thụ lái nhai một trận với chúng nó, lại cho chúng nó một ít linh quả linh nhưỡng, nhờ chúng nó đưa vài Lôi Vân Diệp vào khu vực sấm sét cực dày đặc trong Lôi Trạch để tôi luyện lời.

Những yêu thú sinh hoạt ở khu vực Lôi Trạch đều là hạng ngay thẳng, một chút linh quả linh nhưỡng đã bị thu mua, rất sáng khoái mang theo vài Lôi Vân Diệp rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: “Ta Quyết Định Phong Bế Thiên Thượng Hải”.

Bởi vì phải đợi vài Lôi Vân Diệp tôi luyện lời thành hình, cho nên đoàn người Sở Chúc phải ở lại đảo Thiên Diệp một đoạn thời gian.

Nguyệt Thụ an bài bọn họ ở trong nhà mình, trong phòng nhỏ ở linh mộc cổ, khi đẩy cửa sổ ra, thì có thể nhìn thấy bên ngoài biển xanh một màu, còn có bờ cát màu bạc, cảnh biển ngăn cách với thế giới bên ngoài, yên tĩnh tươi đẹp.

Chỗ xa hơn, là khu Lôi Trạch lời văn dày đặc, cùng bên này yên tĩnh tuyệt đẹp hình thành đối lập mãnh liệt.

Từ trong đó cũng có thể thấy được, kết giới bộ tộc Nguyệt Nữ, uy lực có thể so với tự nhiên, đây là thiên phú thần thông đặc biệt bộ tộc Nguyệt Nữ mới có.

Trong khoảng thời gian ở lại đảo Thiên Diệp này, cao hứng nhất phải kể tới là Huyền Uyên và âm cát dị thủy, mỗi ngày đều có thể chạy đến trong biển chơi, gây sóng gió, lật nước quấy biển, rất nhiều yêu thú trong biển đều bị chúng nó dọa xuất hiện.

Đối với cái này, Sở Chúc chỉ có thể vô cùng thật xin lỗi nhóm yêu thú đã bị kinh hách mà đưa cho chúng nó linh quả linh nhưỡng do Nguyệt Thụ cung cấp, mới không có làm cho chúng nó cùng nhau kháng nghị.

"Không sao cả, hiếm khi được náo nhiệt." Nguyệt Thụ vô cùng sẵn sàng nói: "Mọi người hiếm khi tới nơi này, khiến cho chúng nó chơi đi, hưởng hồ vùng này quả thật quá mức an tĩnh, có đôi khi ta thực sự không quen."

Nói xong, hẳn có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, khiến cho cây mầm nhỏ rung động không thôi.

Loại thời điểm này, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhện không được lại muốn vươn tay sờ sờ cây mầm nhỏ đó một hồi.

Ngẫu nhiên Nguyệt Hường đảo kế bên cũng sẽ đã chạy tới tìm bọn họ chơi.

Tuy rằng Nguyệt Hường cũng sắp trưởng thành, nhưng còn chưa có trưởng thành đi, theo Nguyệt Nữ tộc, chưa trưởng thành đều là đứa nhỏ, cho nên ham chơi một chút hoàn toàn không có gì, Nguyệt Kiến chưa bao giờ trách buộc thiên tính bọn họ.

Lúc này Sở Chúc mới hiểu được, vì sao Nguyệt Nữ tộc rõ ràng có năng lực làm ra một Thiên Thượng Hải, lại không chịu nổi một kích như vậy, bởi vì

đám Nguyệt Nữ tộc đều là thích xem náo nhiệt. Tuy rằng bọn họ có cuộc sống ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng qua mỗi một đoạn thời gian, thì thích chạy đến trước mặt người khác, lên tham gia náo nhiệt cợt sát với nhân loại.

Dùng lời nói thông tục mà nói, xem như một loại vào đời, lĩnh hội náo nhiệt nhân loại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đảo của Nguyệt Nữ tộc thường xuyên xuất hiện ở trước mặt nhân loại.

Sở Chúc cảm khái trong lòng, Nguyệt Nữ tộc thật sự là một chủng tộc mâu thuẫn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại cảm thấy không có gì: "Mặc kệ chúng tộc gì, đã có linh trí tồn tại, tự nhiên sẽ hướng tới hết thảy vật mới lạ. Nếu nói mới lạ và náo nhiệt, có lẽ tất cả chủng tộc cũng không sánh bằng nhân tộc đi. Sức sáng tạo của nhân tộc là đáng sợ nhất, tuy rằng nguồn gốc những thứ đó đều là nhân loại thúc đẩy."

Sở Chúc không nghĩ tới hẳn sẽ nói ra loại lời này, nhưng không thể không thừa nhận hẳn nói rất đúng.

Cuối cùng ngay cả Nguyệt Kiến cũng đã chạy tới.

Nguyên nhân là, Bích Tầm Châu làm hải sản thật sự rất mỹ vị, hương thơm tung bay vạn dặm, Nguyệt Kiến ở đảo Nguyệt Hoa bên cạnh hẳn nại hai ngày thì nhịn không được nữa.

Trăng sáng sao thưa, một đám người ngồi ở bờ cát đốt lửa trại tiến lên ăn hải sản nướng.

Nguyệt Thụ, Nguyệt Hương và Sở Chúc, Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Huyền Uyên đã muốn đánh thành một đoàn, nếu như không biết chuyện, còn tưởng rằng bọn họ là tiểu bầu bạn đã quen biết nhiều năm.

Nguyệt Kiến có chút xấu hổ nói: "Vốn là mời mọi người đến làm khách, không nghĩ tới lại phải ăn của mọi người..."

Sở Chúc vẫy tay, rộng rãi nói: "Cái này không có gì, mọi người thích thì Tầm Châu càng cao hứng đó. Tầm Châu ca, có phải hay không?"

Bích Tầm Châu lạnh lùng thản nhiên đáp ứng một tiếng, trong lửa than chọt lóe chọt lóe, gương mặt mỹ nhân mặc dù băng lãnh lại đẹp đến càng xuất trần thoát tục.

Nguyệt Thụ và Nguyệt Hương kêu lên: "Tầm Châu ca, đệ muốn ăn cá muối nướng."

Bích Tầm Châu nhịn không được liếc mắt nhìn bọn hắn một, chỉ thấy hai đứa nhỏ vị thành niên lâu năm dùng ánh mắt sạch sẽ ẩm ướt nhìn hắn, giống như hai con thỏ nhỏ, da mặt nhịn không được co rút mấy cái.

Cái gì Tầm Châu ca? Hai đứa này còn lớn tuổi hơn hắn đấy!

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười đến thiếu chút nữa lăn lộn, nhưng ở khi Bích Tầm Châu thản nhiên liếc mắt quét qua một, thì vội vàng yên lặng cầm cá nướng vừa nướng xong ăn. Cá nướng được xối nước linh quả đặc biệt ngon, hương vị vô cùng tốt, ăn thế nào cũng không ngấy.

Kỹ năng nấu nướng của Bích Tầm Châu quả nhiên phi phàm, ngay cả ba đứa nhỏ lâu năm Nguyệt Nữ tộc đều bị chinh phục.

Sở Chúc cũng cầm lấy một con cá nướng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với Nguyệt Kiến.

"Nguyệt Kiến cô nương, lúc trước người cứu cô là ai, cô biết không?"

Nguyệt Kiến cố gắng suy nghĩ một lúc, sau đó mờ mịt nói: "Ta quên hỏi tên của hắn, nhưng mà nghe người ngoài gọi hắn là phùng chủ."

"Phùng chủ?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Bích Tầm Châu đều nhìn qua đây.

"Đúng vậy, hắn là người tốt, sau khi cứu ta đến đại lục, tuy rằng ta vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, vừa nhìn chính là một sự liên lạc, nhưng không có bỏ ta lại mặc kệ, mà là để cho người ta phải chăm sóc ta thật tốt. Ta có thể dưỡng thương tốt trở về, ít nhiều nhờ hắn." Nguyệt Kiến nói tới đây, có chút ngượng ngùng.

Đối phương cứu nàng, kết quả nàng cái gì cũng chưa biểu hiện, thì rời khỏi đại lục trở về Thiên Thượng Hải.

"Ồ đại lục Thiên Thượng Hải, bình thường được gọi là phùng chủ, giống như chỉ có mười một vị phùng chủ của Nhân Gian phùng. Trong đó, một người là phùng chủ Nhân Gian phùng, mười vị khác là phân phùng chủ." Sở Chúc nói, đều nói một lần đặc thù của mười vị phân phùng chủ nàng chứng kiến qua, hỏi nàng ấy có phải một người trong đó hay không.

Ai ngờ Nguyệt Kiến lại lắc đầu: "Cũng không phải, vị phùng chủ kia là người tu luyện Nhân Vương cảnh, khi ta rời khỏi đại lục, vốn là muốn đi giải thích cùng với hắn, nào biết đầu lúc ấy hắn đang bế quan. Vì không tốt quấy rầy hắn, nên ta đành phải về trước."

Sở Chúc nghe đến đó, đã hiểu rõ ràng người cứu nàng là ai.

"Nhất định là phùng chủ Nhân Gian phùng—— tiền bối Cung Ngọa Vân." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cao hứng nói: "Nhân Gian phùng chỉ có tiền bối Cung

Ngọa Vân là một người tu luyện Nhân Vương cảnh."

Rất cực biết tên ân nhân cứu mạng, Nguyệt Kiến cũng vô cùng vui vẻ, càng cao hứng là, Sở Chúc thể nhưng cũng là đệ tử Nhân Gian phường.

"Cũng thật hữu duyên, phường chủ của mọi người đã cứu ta, mọi người lại cứu Nguyệt Thụ, tất cả đều là ân nhân Nguyệt Nữ tộc chúng ta." Nguyệt Kiến lôi kéo tay Sở Chúc, cao hứng nói.

Sở Chúc cũng vì chuyện trùng hợp này mà khiến cho có chút kinh ngạc, cuối cùng không thể không cảm khái thứ gọi là duyên phận này.

Đêm nay, mọi người ở bên bờ cát đốt lửa nướng ăn đều rất cao hứng, tình hữu nghị của đoàn người Sở Chúc và ba tộc nhân Nguyệt Nữ tộc cuối cùng cũng càng khắc sâu. Dĩ nhiên nhân tộc được đám Nguyệt Nữ tộc đơn thuần này xem thành bằng hữu quan trọng.

Vài ngày sau, rốt cuộc động vật biển đưa một ít vải Lôi Vân Diệp được nhúng qua lôi lại đây để cho Sở Chúc xem xét.

Một đám người và yêu thú đều ngồi xôm ở bên bờ biển tiếp nhận.

Đám động vật biển thuộc tính lôi kia chậm rãi đi đến đảo Thiên Diệp, đồng hành cùng chúng nó còn có vài Lôi Vân Diệp phiêu đảng ở trên mặt biển.

Lúc này vài Lôi Vân Diệp đó đã hoàn toàn bắt đồng lúc mới gặp, màu ánh sáng của chúng nó thoát nhìn càng thêm xinh tươi đẹp đẽ, chất vải cũng càng bóng loáng tinh tế, vừa thấy thì đã biết phẩm chất bất phàm, bộ dạng không phải cái loại vải thô thủ công khi mới nhìn.

Nguyệt Thụ vội vàng lấy ra linh quả linh nhưỡng chuẩn bị tốt, cùng Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Bích Tâm Châu phân phát ra, làm phí vất vả cho động vật biển này.

Sở Chúc kiểm tra một lần vài Lôi Vân Diệp nhóm động vật biển mang về đến, vào tay hơi lạnh, sau khi rời mặt biển, hiện ra dưới ánh mặt trời, chiết xạ mấy màu sương mù nhợt nhạt, mấy màu sương mù vô cùng nhạt, cũng rất rõ ràng.

Sở Chúc không khỏi ngây ngẩn cả người.

A Chiếu nhìn nhìn, đột nhiên một móng vuốt cào đi qua.

"Roẹt" một tiếng, khối vải Lôi Vân Diệp bị cào rách ra một động.

A Chiếu chụp móng vuốt nói:【Còn chưa được, thời gian nhúng lôi ngắn.】

"Lão đại nói, vài Lôi Vân Diệp này còn cần nhúng lôi thêm một đoạn thời gian." Bích Tâm Châu truyền lời lại.

Sở Chúc nhìn đến hành động của A Chiếu, thì hiểu rõ ràng vài Lôi Vân Diệp này còn không đủ tư cách, đành phải nói với Nguyệt Thụ: "Nguyệt Thụ, có thể lại phiền toái những động vật biển này mang đi qua những lôi nữa tháng không?"

"Không thành vấn đề."

Nguyệt Thụ lại chạy tới nói thầm với đám động vật biển kia một hồi, lại dùng linh quả linh nhưỡng làm phần thưởng, để cho chúng nó lại đi một chuyến.

Một đám yêu thú lập tức mang theo vài Lôi Vân Diệp đi tới hướng khu vực Lôi Trạch, tiêu bộ dạng ngay thẳng đó, làm cho Sở Chúc cũng có chút ngượng ngùng, giống như đang chiếm của tiện nghi chúng nó.

Nguyệt Thụ lại hoàn toàn không có khái niệm này, cảm thấy cho chúng nó linh quả linh nhưỡng là đủ rồi, ngay thẳng giống như bày yêu thú này.

Thời gian kế tiếp, Mặc Sĩ Thiên Kỳ thăm dò qua Nguyệt Hường và Nguyệt Kiến, sau khi nhận được cho phép đi hai đảo khác đảo linh thảo, thì kích động chạy tới đảo linh thảo.

Đảo Nguyệt Hoa của Nguyệt Kiến từng bị Tuyết Y lâu tai họa qua, phẩm cấp linh thảo trên đảo mặc dù cao, nhưng số lượng không nhiều lắm, số lượng linh thảo không có nhiều như trên đảo Nguyệt Hường.

Đảo của Nguyệt Hường sẽ rất ít xuất hiện ở trước mặt người khác, cho nên số lượng linh thảo trên đảo của hắn thật sự là vừa nhiều lại tốt, làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở đó đến thiếu chút nữa thì ở lại trên đảo không muốn đi rồi.

Nguyệt Hường vô cùng hoan nghênh Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã đến, thậm chí còn chủ động giúp hắn đào linh thảo.

Để tạ lễ cảm tạ Nguyệt Hường cho phép hắn lên đảo đào linh thảo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa một ít cực phẩm linh đan tự mình luyện chế cho hắn.

Ai ngờ Nguyệt Hường nhìn linh đan, lại lắc đầu nói: "Bộ tộc Nguyệt Nữ chúng ta trời sinh trời dưỡng, cho dù bị thương cũng chỉ có thể tự mình khôi phục, linh đan của nhân tộc không có tác dụng với chúng ta."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ sững sờ, lập tức thì nghĩ đến thương thế của Nguyệt Kiến: "Nguyệt Kiến cô nương cũng là như thế này sao?"

"Đúng vậy, nếu Mộc Linh chi tâm của Nguyệt Kiến tỷ tỷ còn, thương thế của nàng căn bản không cần hai mươi năm mới có thể tốt lên. Nhưng Mà hiện tại nàng không có Mộc Linh chi tâm, nếu như bị thương, chỉ có thể tự mình cố gắng, chậm rãi dưỡng thương." Nói tới đây, Nguyệt Hường lại bắt đầu

phần nộ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cào xuống đầu: "Mộc Linh chi tâm trên người của ta..."

"Đó là Nguyệt Thụ đưa cho huynh, Nguyệt Thụ tuổi còn nhỏ, rất dễ dàng có thể lại ngưng tụ ra hạt Mộc Linh chi tâm thứ hai, ngược lại nó không sao." Nguyệt Hương nói.

Cuối cùng, Nguyệt Hương vẫn nhận lấy linh đan Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa.

Nhưng mà Nguyệt Hương sang tay mượn nó đi chăn nuôi Huyền Uyên và Bích Tầm Châu.

"Tầm Châu ca, huynh vất vả rồi, cho huynh đan linh." Nguyệt Hương miệng rất ngọt nói với Bích Tầm Châu đang nấu cơm.

Bích Tầm Châu: "... Cảm ơn."

Nguyệt Thụ thấy thế, cũng lấy ra cục phẩm linh đan lần trước Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa cho hấn chăn nuôi Huyền Uyên và Bích Tầm Châu, lời nói giống như Nguyệt Hương, hiển nhiên là đang học hấn.

Bích Tầm Châu có chút mệt mỏi, hai cái lão nam hài này mở miệng ra là "Tầm Châu ca", làm cho hấn nghe được không phải tư vị, hấn còn trẻ tuổi hơn bọn họ đó.

Đến cuối cùng, ngay cả Sở Chúc cũng đôi giọng gọi hấn "Tầm Châu ca".

Quên đi, nói chung "Tầm Châu ca" còn dễ nghe hơn "Lão nhị".

Bích Tầm Châu tự an ủi mình như thế.

Như thế lại qua nửa tháng, đội nhóm động vật biển lại chậm rãi trở về.

Lần này phẩm chất vài Lôi Vân Diệp nhóm động vật biển mang về đến tốt hơn tháng trước, ít nhất A Chiếu vung một móng vuốt không thể cào rách nó. Hơn nữa dưới ánh mặt trời, vài Lôi Vân Diệp rạng rỡ sinh huy, dĩ nhiên bộ dạng không có thô ráp như vài Lôi Vân Diệp trước đó. Nếu như Hầu Tiến Từ lúc trước phát hiện vài Lôi Vân Diệp có mặt ở đây, hấn tuyệt đối không nhận ra đây là vài Lôi Vân Diệp.

Trải qua hơn nửa tháng nhúng lội, vài Lôi Vân Diệp rốt cục chân chính trở thành tài liệu luyện khí mười phẩm.

Sở Chúc phải cảm tạ động vật biển này một phen, lấy linh đan làm tạ lễ, nhận được nhóm động vật biển yêu thích, đều tỏ vẻ lần sau nâng còn muốn rèn luyện cái gì, đều giao cho chúng nó.

Nếu vài Lôi Vân Diệp rốt cục thành phẩm, vậy là có thể làm mặt dù của Toái Tinh dù.

Vì thế những ngày kế tiếp, Sở Chúc đều làm tổ ở trong phòng luyện chế mặt dù, những người khác còn đang rong chơi khắp nơi trên các đảo.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ như cũ là mỗi ngày giống như đánh máu gà đào linh thảo khắp nơi, Bích Tầm Châu phụ trách ba bữa của bọn họ, Huyền Uyên và âm cát dị thủy mỗi ngày đến trong biển gây sóng gió, quấy nhiễu đến mức một đám động vật biển đều rời nhà bỏ trốn, quyết định đội chừng nào hai cái tên này rời khỏi rồi trở về.

Dù sao cũng sẽ không lâu lắm.

Huyền Uyên ở biển trong chơi đã đòi, thì đi lên bờ, đi tìm Bích Tầm Châu đòi ăn.

【Tầm Châu ca, linh khí bản mạng của chủ nhân khi nào thì có thể làm xong?】Huyền Uyên vừa ăn hải sản vừa hỏi.

"Không biết, đại khái mấy ngày nay đi." Bích Tầm Châu ngẩng đầu nhìn phương hướng linh mộc cổ, mơ mơ hồ hồ nhìn đến phòng gỗ thấp thoáng trong lá cây.

Huyền Uyên chậm rì rì nga một tiếng, lại tiếp tục nói:【Lão đại mỗi ngày đều ở với chủ nhân, đệ cũng muốn đi xem chủ nhân làm mặt dù như thế nào.】

Bích Tầm Châu nghe đến đó, sờ sờ mai rùa của nó.

Thật sự là đứa bé ngốc, người sắp đi qua sẽ bị quăng ra đó, buổi tối mỗi ngày bị một móng vuốt đánh ra tới rùa nhìn cũng rất là đáng thương.

Huyền Uyên ăn uống no đủ, duỗi duỗi tứ chi, lắc lắc cái đuôi, liền đi tới phương hướng linh mộc cổ.

Đi đến trước linh mộc cổ, một con rùa nhỏ cố gắng bò lên trên cây.

"Ồ, Huyền Uyên, người đã về rồi?" Trên cây, Nguyệt Thụ nhìn thấy Huyền Uyên, cao hứng nói, vót nó lên: "Đi, đến ném thử linh nhường ta làm gần đây, lần này ta bỏ thêm một ít linh thảo, không biết hương vị như thế nào."

Huyền Uyên:【Được nha!】

Nguyệt Thụ làm linh nương uống vô cùng ngon, bé rùa lập tức quên chuyện muốn đi tìm chủ nhân.

Đội bé rùa ăn uống no đủ, rốt cục khi muốn đi xem linh khí bản mạng của chủ nhân làm được thế nào, đến trong phòng, mới phát hiện người không ở đó.

Ngẩng đầu nhìn lại, mới nhìn thấy người đang thử dù ở bờ biển.

Nguyệt Thụ liền mang theo nó xuống cây, đi đến hướng bờ biển.

Sở Chúc bế quan mười ngày, rốt cục luyện chế xong linh khí bản mạng —— Toái Tinh dù.

Mặt của cây dù đầy đủ của Toái Tinh Dù là một loại màu đỏ thẫm vô cùng xinh đẹp, nhan sắc này không giống màu đỏ chói, cũng không giống màu đỏ sậm, là một loại màu ánh sáng vừa đúng. Dưới ánh mặt trời phá lệ tươi sáng ngời, cũng không chói mắt. Cán dù cũng là màu đỏ thẫm, nhưng mà màu sắc này càng thâm trầm hơn một ít, đây là màu ánh sáng vốn có của Toái Tinh thạch cấp mười và cấp chín.

Sở Chúc mở Toái Tinh Dù ra, mặt dù che khuất ánh mặt trời, thoát nhìn giống như là tiểu thư thế gia thế tục giới đang che dù.

Đột nhiên, nàng nhảy lên cao cao, khi thu hồi dù trong tay lại, hóa thành một thanh kiếm dù.

Mũi dù sắc bén, phiếm hàn quang lạnh lạnh, trong thoai mái có kiếm khí quét ngang mà ra, đánh ở trên một khối cự thạch bên bờ biển, cự thạch đó theo tiếng mà vỡ ra, hóa thành bột mịn.

Từng đạo kiếm khí mạnh mẽ bắn ra, quét ngang bốn phía, nơi có thể tới, hạt cát nổ tung, bọt nước văng khắp nơi.

Thậm chí trong phút chốc đó, Toái Tinh dù lại mở ra, nhanh chóng biến thành một thanh dù lớn, ngăn cản cát đá bọt nước văng tới tung tóe.

Tâm theo niệm động, Tới Tinh dù ở giữa không trung hóa thành bộ dạng phổ thông một lần nữa, trở lại trong tay Sở Chúc.

Sở Chúc bật dù, mặt dù hơi hơi dương lên, lộ ra dung mạo hàm chứa kiếm ý sắc bén của nàng, giống như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, làm không khí động lại.

Đám người Nguyệt Thụ và Nguyệt Kiến đã chạy tới vây xem thì sắc mặt hơi trắng, thẳng đến khi Sở Chúc đột nhiên lộ ra một nụ cười tươi, mới cảm giác được không khí dịu đi, khôi phục bình thường.

Sở Chúc thu hồi dù, cười nói với bọn họ: "Vải Lôi Vân Diệp hiệu quả vô cùng tốt, lần này cần tạ các ngươì, mượn sân bãi trận địa của các ngươì rèn luyện nó."

Nguyệt Kiến dịu dàng cười nói: "Có thể giúp đỡ mọi người, ta cũng thật vui vẻ."

Nếu Toái Tinh dù đã luyện chế hoàn thành, đám người Sở Chúc liền đề xuất cáo từ.

Ba Nguyệt Nữ tộc đều vô cùng không nỡ, cực không nỡ là hai đứa nhỏ lâu năm Nguyệt Hường và Nguyệt Thụ. Bọn họ cũng đều biết, lần này mấy người Sở Chúc rời khỏi, thì không biết đến khi nào thì gặp lại. Hơn nữa bọn họ vì tránh né nhân loại tham lam, khả năng một đoạn thời gian rất dài cũng sẽ không xuất hiện trước mặt người khác, chỉ có thể sinh hoạt ở khu vực Lôi Trạch này.

Người trẻ tuổi đều là hướng tới ngoại giới, cho dù ngoại giới rất nguy hiểm.

Nguyệt Kiến cũng là vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Mấy ngày nay, ta nghĩ rất nhiều, vì Nguyệt Nữ tộc, ta quyết định phong bế Thiên Thượng Hải."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây kinh ngạc nhìn nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Sở Chúc Đánh Mặt.

Nguyệt Hường là người đầu tiên phản đối: "Không được! Tuyệt đối không được!"

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn về phía hắc, không rõ vì sao hắc phản đối.

Lúc này, cũng nghe được Nguyệt Thụ vội vàng nói: "Nguyệt Hường ca nói đúng, tuyệt đối không được! Nguyệt Kiến tỷ tỷ, Mặc Linh chi tâm của tỷ đã không còn, thương thế trên người cũng không tốt, nếu như cưỡng ép phong bế Thiên Thượng Hải, sẽ có trở ngại cho tuổi thọ, tỷ sẽ chết!"

Nghe được Nguyệt Thụ giải thích, Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới hiểu được vì sao hai người phản đối.

Quả thật không được, nếu phong bế Thiên Thượng Hải phải trả giá là sinh mệnh của Nguyệt Kiến. Lấy tình huống hiện tại của Nguyệt Nữ tộc, mất nhiều hơn được. Dù sao hiện tại Nguyệt Nữ tộc chỉ còn lại có ba thành viên, tồn thất một người cũng làm cho người ta đau lòng, càng không cần phải nói Nguyệt Kiến là người lớn tuổi nhất trong ba người bọn họ. Nguyệt Thụ và Nguyệt Hường đều là vị thành niên, vô cùng ý lại năng, nếu như không có Nguyệt Kiến, còn không biết hai thành lão nam hải chưa lớn này sẽ làm sao bây giờ.

Nguyệt Kiến thấy bọn họ phản đối, cũng không giận, vươn tay sờ cây mầm nhỏ ở trên đầu hai người, nói: "Các đệ gấp cái gì? Chỉ là phong bế tạm thời thôi, cũng không phải phong bế vĩnh viễn, lấy năng lực hiện tại của tỷ, cũng không có cách nào phong bế vĩnh viễn."

Nguyệt Hường vẫn không đồng ý, hỏi: "Tạm thời là bao lâu?"

Nguyệt Kiến có chút chần chờ nói: "Dù sao cũng phải đợi đại lục Thiên Thượng Hải giải quyết xong nguy cơ rồi lại nói..."

Nghe đến đó, đám người Sở Chước cũng biết phong bế Thiên Thượng Hải là biện pháp tốt nhất, nếu không Nguyệt Nữ tộc thật sự phải bị diệt tộc. Làm bộ tộc trong Thượng cổ bách tộc, cứ như vậy mà bị diệt tộc, nghe qua cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Tuy rằng không tưởng tượng nổi, cũng là sự thật.

Nguyệt Kiến nhìn đến thần sắc trên mặt đám người Sở Chước, làm sao không biết bọn họ suy nghĩ gì, cười khổ nói: "Sở dĩ Thượng cổ bách tộc được gọi là bách (trăm) tộc, là vì khi đó, bách tộc chúng ta tụ tập lại mà chung sống với nhau, giúp đỡ lẫn nhau, thân thiết với nhau. Mỗi một tộc đều có thiên phú thần thông này, ngưng tụ cùng một chỗ, thì ngay cả thần cũng không dám bắt nạt. Nhưng hết thảy..."

Nguyệt Hường và Nguyệt Thụ nghe đến đó, trên mặt cũng lộ ra thần sắc ảm đạm.

Từ thượng cổ đến nay, đã không biết vượt qua bao nhiêu năm tháng, rất nhiều chuyện đều thay đổi.

Nay, Nguyệt Nữ tộc sống một mình ở Thiên Thượng Hải, không nói Thượng cổ bách tộc, cho dù là một bộ tộc khác trong bách tộc cũng không tìm ra được. Nguyệt Nữ tộc ở Thiên Thượng Hải một cây chướng chống vững nhà, đừng trách bọn họ sẽ rơi vào cái trận này.

Không khí lập tức trở nên ngưng trệ.

Gió biển thổi qua, nhấc lên tà áo của mọi người.

Ngay cả bé rùa vẫn luôn ngốc manh giống như cũng cảm giác được cái gì, ngoác ngoác vào trên vai bên kia của Sở Chước không hề động.

A Chiêu nhìn chằm chằm ba Nguyệt Nữ tộc, trong dĩ đồng tử xẹt qua mấy phần u quang, cái đuôi lắc lắc.

Sau một lúc lâu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi: "Nguyệt Kiến cô nương, cô thật sự quyết định phải làm như vậy?"

Nguyệt Kiến gật đầu, thấy bộ dạng Nguyệt Thụ sắp khóc ra, thì than thở một tiếng, nói: "Thôi được, đến lúc đó để cho Nguyệt Thụ và Nguyệt Hường xuất thêm lực." Nàng cũng biết, nay Nguyệt Nữ tộc chỉ còn lại có bọn họ, nếu như nàng đã chết, Nguyệt Hường còn cần một ngàn năm mới có thể trưởng thành, thời gian một ngàn năm dài này, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Dù thế nào cũng phải chống đỡ được đến khi Nguyệt Hường trưởng thành, giao Nguyệt Nữ tộc vào trong tay Nguyệt Hường.

"Không thành vấn đề, giao cho bọn đệ." Nguyệt Hường vội vàng mở miệng nói: "Tuy rằng đệ chưa trưởng thành, nhưng đệ có thể học."

Vị thành niên Nguyệt Nữ tộc có thể có được truyền thừa cũng không nhiều lắm, trình độ chế tạo kết giới cũng không có tốt như trưởng thành. Nay gặp phải việc này, cũng chỉ có thể trưởng thành trước thời hạn, đi theo Nguyệt Kiến đã thành niên học tập làm như thế để cảm ứng kết giới, kiến tạo kết giới.

Nguyệt Thụ cũng vội vàng nói: "Đệ cũng có thể, Nguyệt Kiến tỷ tỷ không cần gấp chuyện không may."

Nguyệt Kiến sờ sờ cây giống trên đầu bọn họ, nói với Sở Chước: "Ta quyết định hai tháng sau tạm thời phong bế Thiên Thượng Hải, còn khi nào sẽ mở ra, xem năng lực của Nguyệt Hường thôi. Sở cô nương, mọi người thừa dịp thời gian hai tháng này nhanh chóng rời khỏi Thiên Thượng Hải, nếu Thiên Thượng Hải phong bế, trừ bỏ sinh vật trong biển, tất cả nhân tộc đều sẽ bị ném ra ngoài kết giới, quá trình có khả năng sẽ rất không tốt."

Sở Chước gật đầu: "Được, ta đã biết! Các người bảo trọng, lần sau có cơ hội, chúng ta lại đến gặp các người."

"Cảm ơn, mọi người cũng bảo trọng!"

Sau khi nói lời từ biệt với Nguyệt Nữ tộc, đám người Sở Chước liền tiến vào chiếc tàu ngầm đó.

Tàu ngầm lập tức chìm vào đáy biển, động vật biển đều có nhận thức bọn họ lại tới hỗ trợ lôi kéo tàu ngầm đi về phía trước. Mà lần này Nguyệt Thụ không có tự mình đưa tiễn bọn họ, chiếc thuyền hình dạng tàu ngầm do Nguyệt Thụ tự tay chế tạo đơn sơ này coi như là đưa cho bọn họ.

Khi đi tới khu vực Lôi Trạch, Sở Chúc nhìn chớp giật sấm đánh ở bên ngoài, đột nhiên tâm niệm vừa động, chống Toái Tinh dù rời khỏi tàu ngầm.

Bích Tầm Châu và A Chiếu nhìn chăm chăm gặt gao, để phòng ngừa nàng gặp chuyện không may thì lập tức ra tay.

Mặt dù màu đỏ thẩm bung ra, sét đánh trên trời cao đánh ở trên Toái Tinh dù, lập tức đã bị Toái Tinh dù hấp thu, nhập vào trong vải Lôi Vân Diệp chế thành mặt dù, cuối cùng biến mất không còn.

Mặt dù Toái Tinh hấp thu sấm sét nổi lên mây màu sương mù thần nhiên, cuối cùng mây màu sương mù biến mất, màu ánh sáng trên mặt dù càng phát ra minh điểm.

Sở Chúc cảm giác được Toái Tinh dù biến hóa, không khỏi cực vui mừng.

Lúc trước khi nàng luyện chế linh khí bản mạng, chỉ muốn luyện chế một thanh vũ khí có thể tự mình thăng cấp, chỉ là bất hạnh không có tài liệu.

Không nghĩ tới, sẽ có được Toái Tinh thạch cấp mười ở Đoạn Tinh nhai, nay lại có vải Lôi Vân Diệp, hai thứ này kết hợp, có thể nói là hỗ trợ lẫn nhau.

Toái Tinh thạch cấp mười vốn là tài liệu luyện khí cao cấp, đã sinh ra linh tính, chỉ cần tương lai dung nhập tài liệu luyện khí cao cấp tương ứng, có thể khiến cho cấp bậc Toái Tinh dù lại tăng cao. Càng không cần phải nói vải Lôi Vân Diệp vốn là những lõi mà thành, chỉ cần những lõi nhiều, phẩm chất của nó sẽ càng cao, cấp bậc của Toái Tinh dù sẽ càng cao, cũng sẽ không hạn chế ở cấp mười hiện tại.

Sở Chúc đợi ở khu vực Lôi Trạch một hồi lâu, phát hiện sấm sét khu vực Lôi Trạch này căn bản không có tổn hại tới nàng, sấm sét rơi xuống giữa bầu trời đều bị Toái Tinh dù hấp thu toàn bộ.

Sau khi trở lại tàu ngầm một lần nữa, bọn người Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Bích Tầm Châu có chút kinh hi.

"Cái chuôi Toái Tinh dù này thế nhưng có thể thăng cấp?" Lúc này ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn về phía cán Toái Tinh dù hoàn toàn thay đổi.

Bích Tầm Châu cũng nói: "Có thể thăng cấp linh khí bản mạng thì rất ít, chủ nhân, cái linh khí bản mạng này của cô không sai."

Sở Chúc vỗ về Toái Tinh dù, cười nói với Bích Tầm Châu: "Ít nhiều lúc trước huynh tìm được Toái Tinh thạch cấp mười, đây cũng là công lao của huynh."

Bé rùa đang gặm nhắm linh đan nghe được, vội nói:【Chủ nhân, còn có đệ, đệ cũng hỗ trợ.】

A Chiếu đảo một đuôi qua nó.

Bé rùa lập tức sửa miệng:【Lão đại cũng hỗ trợ, may mắn có lão đại mới tìm được vải Lôi Vân Diệp đắt.】

Lúc này A Chiếu mới vừa lòng lắc lắc cái đuôi, nhảy đến trên vai Sở Chúc, đầu lông xù cọ cọ gương mặt của nàng.

Rốt cục sau khi bình an rời khỏi khu vực Lôi Trạch, Sở Chúc cảm tạ động vật biển tiễn đưa, cho mỗi con một viên cực phẩm linh đan làm thù lao.

Có được cực phẩm linh đan động vật biển lập tức rời khỏi.

Sở Chúc thu hồi chiếc tàu ngầm đó lại, lấy Toái Tinh kiểm ra, mấy người ngư kiểm phi hành trên mặt biển.

Bay đến một nửa, đột nhiên bão táp rơi xuống.

Sở Chúc vội vàng quăng một chiếc thuyền nhỏ ra, sau đó mở ra pháp bảo bản mạng Toái Tinh dù của nàng. Toái Tinh dù nhanh chóng biến lớn, chống đỡ trên không chiếc thuyền, cản trở mưa rền gió dữ.

Thuyền nhỏ giống như một chiếc lá khô trong sóng biển đầy trời, nhấp nhô lên xuống.

Người trong thuyền nhỏ đang vui chơi giải trí, vừa thưởng thức sóng biển bên ngoài, thoạt nhìn có chút nhàn nhã.

"Sở tỷ, linh khí bản mạng của cô thật không sai, công dụng rất lớn, có phải bởi vì cô thích chạy khắp nơi, cho nên mới sẽ lựa chọn dù làm vũ khí bản mạng? Có thể công có thể thủ cũng có thể che gió che mưa chống đỡ sấm sét... công dụng cũng nhiều nữa, thật không tệ." Mặc Sĩ Thiên Kỳ dành khen ngợi.

Sở Chúc nghe được không biết nên khóc hay cười: "Trừ bỏ có thể công có thể thủ ra, cái khác là huynh suy nghĩ nhiều."

Sở Chúc lột một viên hạt dẻ cho A Chiếu, lại lột một viên cho bé rùa nhìn qua đây, vô cùng công bằng.

Ăn xong hạt dẻ nướng, phát hiện mưa gió càng lúc càng lớn, mắt thấy thuyền nhỏ này sắp gánh không nổi, mọi người đành phải tìm địa phương trốn mưa.

Huyền Uyên và âm cát dị thủy phụ trách xuống nước đi tìm, lập tức tìm được một bãi đá ngầm ngay gần đó.

Đáng tiếc bãi đá ngầm này và lúc trước đám người Sở Chúc vừa tới Thiên Thượng Hải gặp được hoàn toàn bất đồng. Diện tích nhỏ hơn, cũng không có huyết động trốn mưa, một đám người đành phải ngồi xỏm ở trên bãi đá ngầm, phóng đại Toái Tinh dù rộng đến mấy trượng, cắm thật sâu ở trên đá ngầm, để tránh bị mưa rền gió dữ thổi đi.

Sắc trời nhanh chóng đến đêm đen.

Hai người ba yêu ngồi xỏm ở trên bãi đá ngầm, nhìn chăm chăm mưa to bên ngoài, còn có sóng biển không ngừng vỗ vào đá ngầm, cảm giác được bọt nước thường hay bắn tung tóe lên trên chân, thấy thế nào cũng rất đáng thương.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lấy ra mấy bình linh rượu, mỗi người một chai.

"Xem ra tiểu quý Phong Hành Tuyết đó nói cũng đúng, thời tiết Thiên Thượng Hải thật đúng là hay thay đổi." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhấp một ngụm linh rượu ấm thân, than thở nói.

"Hôm nay không khí khác thường như thế, chẳng lẽ là bởi vì Nguyệt Nữ tộc?" Sở Chúc đoán.

"Hẳn là không phải." Bích Tâm Châu nghĩ nghĩ, nói: "Tuy nói Thiên Thượng Hải là vì Nguyệt Nữ tộc kết giới mới hình thành, nhưng nó tự thành quy tắc có sẵn, cho dù là dựa vào kết giới của Nguyệt Nữ tộc, tuần hoàn tự nhiên khác không có quan hệ gì với Nguyệt Nữ tộc."

Cố gắng suy nghĩ một lát, cũng chưa suy nghĩ được rõ ràng, vì thế một đám người cũng không nghĩ nữa.

"Dù sao, thời tiết Thiên Thượng Hải biến hóa có lớn đi nữa, thì cũng không nguy hiểm với Nguyệt Nữ tộc. Đến lúc đó Thiên Thượng Hải phong bế, nhân loại cũng không thể tiến vào, cũng không kém nhiều." Mặc Sĩ Thiên Kỳ lặc quan nói.

Không thể không nói, lời này rất đúng, dù sao mặc kệ Thiên Thượng Hải sẽ biến hóa như thế nào, đối với bọn họ đều không có ảnh hưởng gì, tự nhiên không cần quá mức để ý. Chỉ cần biết rằng, phạm là có một ngày Nguyệt Nữ tộc còn ở, Thiên Thượng Hải sẽ không biến mất là được.

Né tránh suốt một đêm mưa, ngày hôm sau rốt cuộc trời quang mây tạnh.

Vì thế tiếp tục ngự kiếm phi hành, thẳng đến linh lực không còn, mới hạ xuống, đến trên thuyền nhỏ nghỉ ngơi.

Bay bay ngừng ngừng như thế, mấy ngày sau, rốt cuộc hội họp cùng Phong Hành Tuyết.

Khi bọn họ đến, thì bắt gặp Phong Hành Tuyết mang theo đệ tử Tuyết Y lâu đang bắt nạt một đám người tu luyện.

Đám người Sở Chúc vừa mới hạ xuống đến trên thuyền Tuyết Y lâu, Phong Hành Tuyết đang dùng roi ghim chặt cổ một người tu luyện thì nhìn thấy Sở Chúc. Gương mặt của nàng ta đột nhiên biến sắc, vội vàng thu hồi roi lại, chụp một viên linh đan vào trong miệng người tu luyện bị bóp đến sắp tắt thở đó, mới xoay người đối mặt với Sở Chúc.

"Sở tỷ tỷ, các người đã về rồi." Phong Hành Tuyết vẻ mặt vui sướng, chạy chậm đi qua, lôi kéo y phục Sở Chúc, nhìn nàng cười đến thật ngọt.

Người chung quanh thấy một màn như vậy, đều sững sờ, phản ứng không kịp.

Cái ả Phong Hành Tuyết hồ ra thì giết người này, hiện tại thế nhưng bày ra bộ dạng ngọt ngào khả ái, tự mình đi qua nghiêng đón, còn kêu một người thân thiết, thậm chí ân ân có vài phần lấy lòng, đây là đối tính sao? Hay là người nọ là vị trưởng bối nào đấy của Tuyết Y lâu?

Nhưng mà rất nhanh thì bọn họ phủ định suy đoán này, thật sự là Sở Chúc tuổi quá nhỏ, nhìn chỉ mới là tiểu cô nương mười mấy tuổi, tu vi cũng chỉ có Không Minh cảnh, tu vi còn không có cao bằng nam tử lựa mộng tuyết y nam sinh nữ tướng phía sau nàng. Đó mới gọi là sáu không lường được, căn bản không thể cảm giác được tình huống tu vi của hắn.

"Sở tỷ tỷ, một đường vất vả, đi trước nghỉ ngơi thôi." Phong Hành Tuyết tươi cười khả ái.

Sở Chúc ừ một tiếng, nhìn về phía đám người tu luyện trên boong tàu.

Đám người tu luyện này tu vi không cao, đều ở khoảng Không Minh cảnh, từ quần áo vũ khí trên người bọn họ, có thể thấy được, bọn họ cũng không phải đệ tử đại môn phái gì đó, nếu không cũng sẽ không ở trên thuyền Tuyết Y lâu, bị người ta bắt nạt như vậy cũng không dám nói lời nào.

"Sao lại thế này?" Sở Chúc mở miệng hỏi.

Bên cạnh, đệ tử Tuyết Y lâu thấy nàng mở miệng, mặc dù không biết nàng là có ý tứ gì, nhưng sắc mặt đều có chút biến hóa.

Người Tuyết Y lâu không mở miệng, thế nhưng nàng hỏi trước.

Phong Hành Tuyết vội vàng nói: "Ta chính là mời bọn họ đến trên thuyền hỏi nói mấy câu, không làm cái gì, Sở tỷ tỷ không cần tức giận Hành Tuyết."

Nhìn thấy Phong Hành Tuyết phản ứng, không nói đám người tu luyện kia, cho dù là đệ tử Tuyết Y lâu thì ánh mắt đều trừng lớn.

Nếu người ngoài dám nghi ngờ cách làm việc của mình, Phong Hành Tuyết đã sớm trực tiếp động thủ, làm sao còn có thể ôn tồn hỏi đáp, còn ra vẻ làm nũng.

"Hỏi cái gì? Chẳng lẽ Thiên Thượng Hải lại gặp chuyện không may?" Sở Chúc ra vẻ khó hiểu.

Phong Hành Tuyết chu miệng lên: "Ai nha, Sở tỷ tỷ, ta cũng chỉ là tìm bọn họ lên thuyền để hỏi, nghe nói gần đây bọn họ tìm được vài hải đảo, ta biết Sở tỷ tỷ thích linh thảo, liền hỏi bọn hắn ở trên hải đảo kia có thể thấy được linh thảo phẩm cấp gì, không khác ý tứ."

Nghe nói như thế, ánh mắt người tu luyện nhìn về phía Sở Chúc đột nhiên đã thay đổi.

Bọn họ vốn là vô cùng tức giận Phong Hành Tuyết ép buộc mang bọn họ lên thuyền, ép hỏi như thẩm vấn phạm nhân, thậm chí một lời không hợp thì động thủ hành hạ người ta đến chết, lại ngại đệ tử Tuyết Y lâu, nên giận mà không dám nói gì. Nhưng lúc này nghe được Phong Hành Tuyết là vì cái nữ nhân không biết lai lịch này mới như vậy, thì tức giận trực tiếp chuyển dời đến trên người Sở Chúc.

Hai mắt Sở Chúc u ám nhìn Phong Hành Tuyết, vẻ mặt Phong Hành Tuyết là cười ngọt ngào như cũ, nắm tay áo nàng làm nũng, giống như là không phản ứng mình nói lời nói gì đó kéo thù hận.

Đột nhiên, Sở Chúc ném một tát qua dễ như trở bàn tay.

Một tiếng bốp giòn vang, không chỉ có làm bốp chặt tức giận của người tu luyện, cũng làm cho bọn họ kinh sợ.

Ngay cả đệ tử Tuyết Y lâu đều quên phản ứng.

Phong Hành Tuyết bặm mặt, vẻ mặt không tương tượng nổi nhìn Sở Chúc, sát ý trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

"Hành Tuyết, ta đến Thiên Thượng Hải quả thật là vì tìm linh thảo, lại chưa bao giờ cho người làm việc như thế, người khách khách khí khí mời bọn họ lên thuyền thăm dò thì thôi, vì sao phải động thủ? Hơn nữa ta chưa bao giờ từng nói để cho người giúp ta tìm linh thảo, chẳng qua ta đi ra ngoài một tháng, thì người làm ra chuyện như vậy, còn lôi kéo lên người ta, là muốn cho ta trở thành mục tiêu của mọi người sao?"

Bị Sở Chúc không khách khí chỉ ra ý đồ của mình như vậy, sắc mặt Phong Hành Tuyết khê biến, lập tức lại là bộ dạng ủy khuất: "Sở tỷ tỷ, ta không có..."

Sở Chúc vẫn lạnh lùng như cũ, phát tay áo bỏ đi.

Bích Tâm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đuổi kịp, Phong Hành Tuyết vội vàng đuổi theo.

Thẳng đến khi bọn họ biến mất, những đệ tử Tuyết Y lâu và người tu luyện ở đây mới phản ứng kịp. Tuy nói Sở Chúc nói chuyện không khách khí, nhưng mà làm cho những người tu luyện này hiểu rõ ràng, chuyện vẫn không giống như bọn họ tưởng.

Càng làm cho bọn họ giật mình là, cái cô nương họ Sở này cũng dám tát tay Phong Hành Tuyết, Phong Hành Tuyết không chỉ có không tức giận, ngược lại ăn nói khấp nép nói xin lỗi, quả thực giống như là đột nhiên đổi tính.

Thật thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Người Từ Bên Ngoài Đến Đại Lục Thiên Thượng Hải.

Đoàn người Sở Chúc tiến vào khoang thuyền, đóng cửa lại, ngăn cách tất cả tầm mắt.

Phong Hành Tuyết đứng ở ngoài cửa, sắc mặt biến hóa liên tục, vô cùng âm lệ.

Bị vả mặt kỳ thực cũng không đau, nhưng bị vả mặt trước mặt mọi người, đó là một loại giảm lên tôn nghiêm, tư vị cũng không dễ chịu.

Phong Hành Tuyết ngay cả tâm giết người cũng có, cũng không dám nghĩ ở trong đầu, ngay cả ý niệm trong đầu cũng không dám có, sợ dị thủy trong thức hải nhận thấy được, chỉ có thể nhẫn nại xuống cổ sát ý đó, hít sâu vài hơi mới có thể dần xuống lệ khí này.

Bên cạnh, một đệ tử Tuyết Y lâu tức giận bất bình nói: "Hành Tuyết tiểu thư, nữ nhân đó bắt nạt người như thế, có muốn hay không..."

"Câm miệng!" Phong Hành Tuyết ánh mắt như đao thổi qua: "Sở tỷ tỷ và ta tình như tỷ muội, nàng như thế cũng là ta có sai trước."

Nghe nói như thế, đệ tử Tuyết Y lâu về mặt kinh ngạc, quả thực không thể tin được đây là lời Phong Hành Tuyết sẽ nói, nghe qua thế nào cũng cảm thấy rất vớ vẩn. Bọn họ không thừa nhận là Phong Hành Tuyết sửa tính tình, chẳng lẽ là Phong Hành Tuyết có cái nhược điểm rơi vào trong tay đám người này, mới có thể bị đánh mà không đánh trả.

Chẳng lẽ, Phong Hành Tuyết thật sự coi đối phương làm tỷ muội?

Trong lòng Phong Hành Tuyết đang rất khó chịu, nghe được lời đệ tử Tuyết Y lâu nói, tự nhiên trong lòng không vui.

Nhưng nàng ta cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Nếu có thể ra tay với Sở Chúc, nàng ta đã sớm giết rồi, làm sao sẽ để lại làm cho chính mình khó chịu chứ? Chỉ là vì không có biện pháp động thủ, mới có thể nhẫn nại lần nữa, cẩn thận bởi móc, thử thăm dò điểm mấu chốt của Sở Chúc.

Lần thử này hiển nhiên thất bại, chứng minh Sở Chúc cũng không phải một người không đầu óc.

Trái lại, nàng thật sự thông minh, cuối cùng trước tiên có thể nhận thấy được ý đồ của mình.

Phong Hành Tuyết có chút thất bại, nhưng mà từ chuyện lần này thì hiểu rõ ràng, Sở Chúc cũng không phải là người luôn nhường nhịn. Nếu như vượt qua điểm mấu chốt của nàng, căn bản là sẽ không để cho người ta mặt mũi.

Phong Hành Tuyết trách cứ xong đệ tử Tuyết Y lâu, cho đến khi tâm tình bình phục được không kém lắm, mới đi tìm Sở Chúc.

Sau khi cửa mở ra, chỉ thấy mấy người ngồi trong phòng, Sở Chúc ngồi ở bên cửa sổ, trong lòng ôm một con tiểu yêu thú, Bích Tầm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi ở bên cạnh, ba người như là đang nói gì đó.

Thấy nàng ta tiến vào, ánh mắt ba người đều nhìn qua.

Phong Hành Tuyết đi đến trước mặt Sở Chúc, có chút ủy khuất nói: "Sở tỷ tỷ, ngươi đừng giận ta, lần sau ta không làm như vậy là được."

Nghe nói như thế, da mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều nhin không được mà co rút.

Tiểu quý này quả nhiên là thứ khó chơi, làm sao lại nhiều tâm nhãn như vậy, như thế cũng được sao?

Nếu như lúc ấy Sở Chúc không giải thích, tùy nàng ta nói, chỉ sợ Sở Chúc liền phải đắc tội những người tu luyện này. Cho dù bọn họ cũng không phải đệ tử danh môn đại phái gì đó, nhưng bọn họ cũng có người thân bằng hữu. Nếu như truyền đi ra, làm cho người ta cảm thấy Sở Chúc là hạng người lòng dạ hạn hẹp, thì Sở Chúc sẽ biến thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt rất nhiều người tu luyện. Ai biết có một ngày nào đó, có thể sẽ bị người thân bằng hữu những người tu luyện đó hại ngầm sau lưng hay không?

Người tu luyện hành tẩu bên ngoài, cực kỳ kết thù kết oán với người khác.

Sở Chúc sờ sờ mặt nàng ta bị đánh vừa rồi, ôn hòa hỏi: "Đau không?"

Phong Hành Tuyết: "... Kỳ thực không đau."

"Thật không?"

Phong Hành Tuyết không biết nàng có ý tứ gì, đột nhiên im lặng, sợ hãi nhìn nàng, người không biết chuyện, còn tưởng rằng Sở Chúc đang ức hiếp người khác.

Đương nhiên, lúc này Sở Chúc quả thật là đang ức hiếp người ta.

Sở Chúc một tay đặt ở trên vai nàng ta, nói lời thăm thía: "Hành Tuyết, đừng để cho ta giết ngươi."

Sắc mặt Phong Hành Tuyết khẽ biến, vội vàng nói: "Sở tỷ tỷ, ngươi yên tâm, về sau ta sẽ không lại làm loại chuyện này, thật sự! Ngươi kêu ta đi hướng đông, ta tuyệt đối không đi hướng tây, ta thề."

"Ta không tin lời thề." Sở Chúc chậm rãi nói.

Trên trán Phong Hành Tuyết thấm ra mồ hôi tinh mịn, miệng khô lưỡi nóng, tâm tư thay đổi thật nhanh, thầm nghĩ làm thế nào qua cửa ải này mới tốt.

Sở Chúc mắt lạnh nhìn, thẳng đến khi sắc mặt Phong Hành Tuyết càng phát ra tái nhợt, mới nói: "Lần này thì quên đi, nếu như có lần sau, chắc hẳn ngươi cũng biết hậu quả."

Phong Hành Tuyết bị dọa đến run rẩy một, cũng đã không nói nên lời.

"Được rồi, chúng ta cũng nán lại ở Thiên Thượng Hải lâu rồi, trở về đi." Sở Chúc còn nói thêm.

Phong Hành Tuyết sùng sốt: "Không ở lại thêm một thời gian sao? Sở tỷ tỷ không tìm linh thảo sao?"

"Ta sợ còn tiếp tục tìm nữa, người lại gây chuyện cho ta." Sở Chúc ý vị thâm trường nói.

Sắc mặt Phong Hành Tuyết trắng nhợt, lúc này không dám cười ngọt ngào làm nũng đùa bỡn giống như trước kia để hồ đồ cho qua, mà yên lặng cảm niệm.

Đội sau khi Phong Hành Tuyết rời khỏi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới nói: "Tiểu quỷ này rất không thành thật, Sở cô nương, nàng ta có thể lại thiết cạm bẫy cho cô hay không?"

Sở Chúc vuốt lông trên lưng A Chiếu: "Lấy tính cách của nàng ta, quả thật nàng ta sẽ không nhận mệnh, chỉ cần cho nàng ta cơ hội, vẫn sẽ như thế."

"Một khi đã như vậy, vậy còn không bằng..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ làm cái thủ thế cắt cổ.

Sở Chúc lắc đầu: "Phong Hành Tuyết còn sống càng có ích hơn đã chết."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghĩ đến mẫu thân của Phong Hành Tuyết —— chủ lầu Tật Phong, nếu như Phong Hành Tuyết thực sự gặp chuyện không may, lão bà đó tuyệt đối sẽ giết tất cả những người tiếp xúc qua Phong Hành Tuyết, căn bản mặc kệ có phải ngộ sát hay không, tính cách đó cũng không khác gì Phong Hành Tuyết.

Như vậy xem ra, quả thật là còn sống thì có tác dụng hơn đã chết.

Thuyền Tuyết Y lâu lập tức trở về địa điểm xuất phát.

Đệ tử Tuyết Y lâu trên thuyền đều nhẹ nhàng thở ra, bọn họ là bị phái tới bảo hộ Phong Hành Tuyết, nếu như vị tiểu thư này muốn đi tới khu vực nguy hiểm nào đó, bọn họ thật đúng là không có biện pháp, may mắn rất cực phải về đại lục.

Lần này Phong Hành Tuyết bị Sở Chúc vả mặt trước mặt mọi người, sau đó bị uy hiếp một phen, nên an phận không ít.

Phong Hành Tuyết vì suy nghĩ cho tính mạng của mình, không dám tiếp tục đi thử điểm mấu chốt của Sở Chúc, thậm chí không cần Sở Chúc phân phó, nàng ta cũng đã thu phục những đệ tử Tuyết Y lâu trên thuyền, không cho bọn họ truyền ra ngoài chuyện lần này ở Thiên Thượng Hải.

Cho dù Phong Hành Tuyết muốn mượn tay trưởng bối để trừ bỏ Sở Chúc, nhưng nàng ta càng lo lắng trưởng bối còn chưa có ra tay giết chết Sở Chúc, Sở Chúc đã giết chết nàng ta trước rồi.

Trải qua trong khoảng thời gian này, làm cho nàng ta có chút không dám coi thường thủ đoạn của Sở Chúc.

Một tháng sau, bọn họ bình an trở về đại lục Thiên Thượng Hải.

Cuối cùng khi thuyền đến cảng đại lục, đám người Sở Chúc rõ ràng cảm giác được không khí đại lục Thiên Thượng Hải không đúng.

"Phát sinh chuyện gì?" Phong Hành Tuyết ngăn lại một đệ tử Tuyết Y lâu tuần tra ở cảng hỏi.

Đệ tử đó thấy là Phong Hành Tuyết, cũng không giấu diếm, dùng giọng hưng phấn nói: "Hành Tuyết tiểu thư, mấy ngày trước, đại lục Thiên Thượng Hải có người tu luyện đại lục khác tới. Người tu luyện này ngồi tàu con thoi thật khí phái, nghe nói là từ đại lục rất cao cấp đến. Những người đó hiện tại đang làm khách ở Tuyết Y lâu chúng ta đó..."

Đệ tử đó một trận đớp đớp chát chát nói xong, chung quanh, đệ tử Tuyết Y lâu cũng khó giấu hưng phấn trên mặt.

Đám người Sở Chúc và Bích Tầm Châu nghe tin tức này, cũng không ngoài ý muốn, trong lòng có một loại cảm giác "Rất cực đến rồi".

Không nghĩ tới những người đó tới nhanh như vậy.

Ngược lại về mặt Phong Hành Tuyết cảm thấy hứng thú: "Biết bọn họ là từ đại lục nào đến không? Những người tu luyện đó có tu vi gì? Bọn họ đến đại lục chúng ta là muốn làm cái gì?"

"Cái này chúng ta cũng không biết, nếu Hành Tuyết tiểu thư muốn biết, thì ngài về Tuyết Bình Châu sẽ biết, nghe nói những người tu luyện này hiện tại đang làm khách tại Tuyết Bình Châu." Nói xong, đệ tử đó lộ ra thần sắc cùng chung quang vinh, cảm thấy những người từ bên ngoài đến lựa chọn Tuyết Bình Châu, là một loại tôn trọng với Tuyết Y lâu.

Phàm là thế lực đại lục khác đi đến đại lục bản địa làm khách, đều do thế lực lớn nhất bản đại lục ra mặt chiêu đãi.

Tuyết Y lâu là thế lực đệ nhất đại lục Thiên Thượng Hải, tự nhiên do Tuyết Y lâu ra mặt chiêu đãi khách nhân đường xa mà đến.

Phong Hành Tuyết lại hỏi vài câu, đệ tử đó nhất nhất hồi đáp, nghe được không kém rồi, mới thả người đi.

Đám người Sở Chúc ở bên cạnh cũng nghe vừa vặn, trong lúc đó Sở Chúc âm thầm đánh giá người trên cang, phát hiện trừ bỏ đệ tử Tuyết Y lâu hưng phấn ra, thần sắc trên mặt người tu luyện khác cũng không thấy có bao nhiêu cao hứng.

Suy nghĩ một chút thì hiểu rõ vì sao.

Dù sao giữa đại lục và đại lục trong Linh thể giới mặc dù có thông đạo không gian để trao đổi, nhưng trừ phi tất yếu, có rất ít người tu luyện sẽ hoan nghênh người tu luyện đại lục khác đến—— giống như Sở Chúc là không cần thận xông tới đều phải cẩn thận không nói cho người khác. Dù sao tài nguyên tu luyện đại lục là có giới hạn, người tu luyện đại lục khác chạy tới đoạt lấy chính là tài nguyên của đại lục mình, ai sẽ cam lòng chứ?

Lần này người từ bên ngoài đi đến đại lục Thiên Thượng Hải, còn không biết bọn họ có thân phận gì, mục đích đến đại lục Thiên Thượng Hải là cái gì. Trước khi những thứ này còn chưa được làm rõ ràng không trách nhóm người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải sẽ lo lắng.

Hơn nữa gần đây Tuyết Y lâu làm việc ở đại lục Thiên Thượng Hải khiến cho chấn động không nhỏ, đột nhiên lại tới một đám thể lực ngoại lai không biết mục đích, sao có thể không cảnh giác chứ?

Sau khi rời khỏi cang, đoàn người ngồi trên xe yêu thú, quyết định trước đi thành Nam Hạng nghỉ ngơi một đêm.

Đi đến khách điểm, Bích Tầm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ tập trung đến sương phòng Sở Chúc, Phong Hành Tuyết làm tổ ở trong sương phòng của mình, đang cân nhắc những người từ ngoài đến.

"Những người đó chính là người sau lưng Tuyết Y lâu sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ khẩn cấp hỏi.

Sở Chúc lắc đầu: "Mặc dù không biết có phải hay không, nhưng có thể khẳng định, đại lục Thiên Thượng Hải nhất định không yên ổn, A Kỳ, tốt nhất huynh phải chuẩn bị sẵn sàng."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt mê mẩn: "Chuẩn bị cái gì?"

"Chuẩn bị rời khỏi Thiên Thượng Hải."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhất thời không nói gì.

Tiếp theo Bích Tầm Châu hỏi: "Chủ nhân, nếu trong đối phương có người tu luyện Nhân Hoàng cảnh, đến lúc đó chúng ta phải như thế nào?"

Sở Chúc nhún nhún vai: "Trước xem người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải đi, nếu thực sự tra được trên người chúng ta, đành phải chạy trốn."

Nói nghe sao mà đơn giản nhẹ nhàng, Bích Tầm Châu có chút cạn lời.

Nhưng mà Sở Chúc cũng không phải bị động chờ bị người ta thu thập, đặc biệt nàng biết Mộc Linh chi tâm ngay tại trên người đoàn người bọn họ. Sớm hay muộn Tuyết Y lâu sẽ tra được trên người bọn họ thôi. Cho dù có cái bìa đỡ đạn Phong Hành Tuyết này thì cũng chắn không được bao lâu, mà mặt mũi Phong Hành Tuyết có lớn hơn nữa, cũng không hơn được lợi ích Tuyết Y lâu, không bằng chủ động xuất kích.

Lập tức Sở Chúc liền phân phó Bích Tầm Châu một phen.

Hôm sau, khi bọn họ rời khỏi thành Nam Hạng, chỉ có Sở Chúc, Mặc Sĩ Thiên Kỳ và hai con yêu thú A Chiêu, Huyền Uyên, không thấy bóng dáng Bích Tầm Châu.

"Sở tỷ tỷ, vị Bích ca ca đâu?" Phong Hành Tuyết tò mò hỏi.

Sở Chúc ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một: "Ta đi hán đi làm chút chuyện."

"Chuyện gì? Nếu như phiền toái, có thể cho người Tuyết Y lâu đi làm." Phong Hành Tuyết thử thăm dò hỏi.

Sở Chúc vỗ vỗ khuôn mặt nàng ta, hòa khí nói: "Hành Tuyết, người lại quên lời của ta sao?"

Phong Hành Tuyết ở dưới ánh mắt của nàng, mạnh mẽ rụt lui bả vai, không dám thăm dò cái gì nữa.

Nhưng mà Bích Tầm Châu rời khỏi, làm cho nàng ta ít nhiều có chút lo lắng.

Nàng ta nhớ tới lần trước ở Thiên Thượng Hải, một đám người chạy trốn khỏi khi đảo Thiên Diệp chìm xuống biển, cũng không gặp bóng dáng của Bích Tầm Châu, còn tưởng rằng hán theo đảo Thiên Diệp chìm xuống biển mà bị cuốn vào trong biển, không biết sống chết. Nào biết mấy tháng sau, Bích Tầm Châu đột nhiên xuất hiện, mang nàng ta đi khỏi Tuyết Bình Châu, làm cho nàng ta không chút nào dám xem thường đoàn người Sở Chúc.

Lúc này Bích Tầm Châu rời khỏi, khẳng định là đi làm chuyện gì.

Chỉ là hiện tại nàng ta bị Sở Chúc quản chế, cho dù là biết rõ không đúng, cũng không dám lại tra xét.

Phong Hành Tuyết có chút rầu rĩ không vui, đáng tiếc lúc này không có ai quan tâm tâm tình của nàng ta.

Sau khi rời khỏi thành Nam Hạng, Sở Chúc liền chia tay với Phong Hành Tuyết.

"Sở tỷ tỷ, ngươi muốn đi đâu? Muốn cùng ta đi Tuyết Bình Châu hay không?" Phong Hành Tuyết hỏi.

Sở Chúc lắc đầu: "Ta cũng có chỗ đi, ngươi không cần hỏi nhiều."

Phong Hành Tuyết chu miệng lên, tuy rằng trong lòng có chút không cam lòng, trên mặt không dám nói cái gì, đành phải nhìn theo Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ rời khỏi.

Trở lại trên đường, khi Sở Chúc có rảnh, sẽ đặc huấn Mặc Sĩ Thiên Kỳ một phen.

Khi Sở Chúc đề xuất muốn đặc huấn cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mê mẩn: "Đặc huấn cái gì?"

"Huấn luyện phản ứng bộ mặt của huynh, đừng có chuyện gì đều hiện ở trên mặt, giống Mộc Linh chi tâm..."

Vừa nói xong, chỉ thấy sắc mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ thay đổi, vì thế Sở Chúc không khách khí để cho Huyền Uyên phun nước lên mặt hắn. Hơn nữa nói với Huyền Uyên: "Huyền Uyên, đệ theo dõi hắn, nếu hắn dám lộ ra thần sắc có chút không thích hợp, trực tiếp phun hắn."

Bé rùa hiềm khi tiếp nhận mệnh lệnh của chủ nhân, rất cao hứng, lập tức đáp:【Được nha, chủ nhân yên tâm...】

Vì thế mấy ngày kế tiếp, Mặc Sĩ Thiên Kỳ trôi qua rất khổ bức.

Bé rùa là một hài tử ngoan rất nghe lời, nếu Sở Chúc đề cho nó nhìn chăm chăm Mặc Sĩ Thiên Kỳ, như vậy thì nó nhìn chăm chăm, chỉ cần Mặc Sĩ Thiên Kỳ lộ ra biểu tình có chút không thích hợp, thì phun một ngụm nước đi qua.

Từ lúc Sở Chúc tấn thăng đến Không Minh cảnh, bé rùa cũng được lợi ích, thân thể lớn một vòng không nói, uy lực cột nước cũng trở nên mạnh hơn, phun ở trên mặt thì đau ối là đau. Mặc Sĩ Thiên Kỳ cảm thấy da mặt nóng rất hùng hực, lại bị bé rùa tiếp tục phun như vậy, có lẽ da mặt cũng bị rách.

Thăng đến khi bọn họ đến bờ Vụ Trạch, Mặc Sĩ Thiên Kỳ rốt cục học được không chế biểu tình.

Ít nhất ở trước mặt người bên ngoài, hắn từ một tên ngốc bạch ngọt biến thành khốc nam mặt không chút thay đổi, không có biểu tình tuyệt đối không nên có. Mặc kệ người ngoài nói đến Mộc Linh chi tâm như thế nào, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều là một bộ mặt không chút thay đổi, giống như những thứ đó không liên quan tới hắn.

Đương nhiên, đừng tưởng rằng tính cách Mặc Sĩ Thiên Kỳ như vậy mà thay đổi, hắn chính là bùng ở bên ngoài, thời điểm không có người ngoài, thì cả người tê liệt, khôi phục bộ dạng trước kia.

Cho nên nói, bản chất ngốc bạch ngọt vẫn là ngốc bạch ngọt, không phải một chút huấn luyện là có thể thay đổi.

Sau khi trở lại bờ Vụ trạch, Sở Chúc mang theo Mặc Sĩ Thiên Kỳ trở về thành Thái Khê.

Dọc theo đường đi này, khi Sở Chúc ngẫu nhiên đi qua một ít thành trấn đông người, sẽ đặc biệt đi nghe một chút tin tức đường nhỏ, thế mới biết ảnh hưởng của những người từ ngoài đến đối với đại lục Thiên Thượng Hải. Bọn họ đi đến đại lục Thiên Thượng Hải không lâu, Tuyết Y lâu liền phát thiệp mời rộng khắp, mời người tất cả thế lực đại lục Thiên Thượng Hải đến Tuyết Bình Châu dự tiệc.

Cái gọi là yến hội, đó là tổ chức vì hoan nghênh người tu luyện ngoại lai.

Hành động này làm cho các thế lực đại lục Thiên Thượng Hải rất không vui, nhưng mà vì Tuyết Y lâu cường thế, căn cứ vào suy tính nào đó, các thế lực vẫn phải người đi qua.

Sở Chúc trở lại thành Thái Khê, lập tức thỉnh cầu gặp La Phong Vũ, cũng không nghĩ tới La Phong Vũ cũng không ở trong thành Thái Khê.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Sở Chúc Bộc Trục.

Khi Phong Hành Tuyết trở lại Tuyết Bình Châu, thì lập tức phát hiện chung quanh Tuyết Bình Châu cảnh giới, đệ tử tuần tra nhiều hơn bình thường vài lần.

Nhớ tới chuyện nghe nói ở cảng, nàng ta hiểu rõ trong lòng.

Không biết đám người tu luyện ngoại lai ở kia đang ở đâu?

Vừa bước vào địa bàn lầu Tật Phong, thì nhìn thấy một đám đệ tử lầu Tật Phong vội vội vàng vàng đi ra ngoài, nhìn thấy Phong Hành Tuyết, đều dừng lại hành lễ: "Hành Tuyết tiểu thư, ngài đã trở lại."

"Các người muốn đi đâu?" Phong Hành Tuyết nhiều hứng thú hỏi.

"Chủ lầu phái chúng ta đi ra ngoài làm chút chuyện." Đệ tử dẫn đầu cẩn thận đáp.

Thấy đối phương không có nói rõ, Phong Hành Tuyết cong miệng lên, thoạt nhìn có chút mất hứng: "Đi làm chuyện gì? Chẳng lẽ ngay cả ta cũng không thể nói sao?"

Người dẫn đầu có chút xấu hổ, vừa rồi chủ lầu đã phân phó bọn họ, ai cũng không thể nói, hiện tại vị đại tiểu thư này hỏi như vậy, thật sự làm cho bọn họ khó xử.

May mắn, lập tức có người đi tới giải vây.

"Hành Tuyết tiểu thư, rốt cục ngài đã trở lại! Thật sự là tốt quá, vừa rồi chủ lầu còn đang nhắc đi nhắc lại ngài đây."

Một nữ tử trung niên đi tới, mắt lộ trêu mến nhìn Phong Hành Tuyết.

Phong Hành Tuyết nhìn đến bà ta cũng thật vui vẻ, cười hỏi: "Bình di (dì Bình), mẫu thân ta đâu?"

Chung quanh, những đệ tử Tuyết Y lâu đó đều tiến lên hành lễ, miệng kêu Bình cô.

"Chủ lầu ở phòng khách, nếu nàng biết ngài trở về, nhất định sẽ thật vui vẻ."

Nói xong, Bình cô liền lôi kéo nàng ta đi tới phòng khách, thừa dịp Phong Hành Tuyết dời đi lực chú ý, vội vàng cho đám đệ tử Tuyết Y lâu kia một ánh mắt, để cho bọn họ đi hoàn thành chuyện chủ lầu phân phó.

Làm sao mà Phong Hành Tuyết không chú ý tới, chẳng qua là ở trước mặt Bình di dường như nàng ta lớn lên, nàng ta vẫn là cho Bình di mặt mũi.

Đến một phòng khách treo đầy chuông dây mây gió tuyết, thì thấy một phụ nhân trung niên xinh đẹp ngồi ở trong đó, đang rũ mắt tra ống cuộn tin tức phía dưới trịnh lên. Chung quanh, lục lạc linh mây gió tuyết khe khẽ đong đưa, tiếng chuông thanh linh kèm với gió ôn hòa thổi đến, toàn bộ thiên địa lúc nào cũng đắm chìm ở trong một loại nhạc khúc gió êm dịu.

Mát rượi mà du dương.

"Nương (mẹ), con đã về rồi." Phong Hành Tuyết nhìn đến mỹ phụ trung niên đó, thì cao hứng nhảy bắn lên nhào qua.

Trên mặt quấy rầy đa tình của chủ lầu Tật Phong lộ ra tươi cười từ ái, sờ sờ tóc tai nữ nhi trong lòng, nói: "Nghe nói gần đây con đi Thiên Thượng Hải với người khác? Có chuyện này sao?"

Phong Hành Tuyết dính ở trong lòng mẫu thân, vui đùa ở trên đầu vai bà ta, che giấu thần sắc ở trên mặt, thanh âm lại nũng nịu: "Đúng vậy, đi cùng mấy bằng hữu."

"Bằng hữu?" Trên mặt chủ lầu Tật Phong lộ ra thần sắc ý tứ hàm xúc không rõ: "Là bằng hữu kiểu dạng gì?"

"Ai nha, chính là bằng hữu, là lần trước con quen biết ở Thiên Thượng Hải! Nàng kêu là Sở Chúc, người tốt lắm, là tỷ muội tốt của con. Nương, ngài cứ yên tâm đi, nữ nhi và nàng rất tốt, nàng cũng không phải vì con là Tuyết Y lâu mới kết giao bằng hữu với con ..."

Tay chủ lầu Tật Phong vỗ về tóc của nữ nhi, nghe nàng ta cất giọng làm nũng, mãi đến khi nàng ta nói được không kém lắm, mới nói: "Nếu như nàng tốt như vậy, tự nhiên nương sẽ không phản đối con kết giao bằng hữu, chỉ là con còn trẻ, khi kết giao bằng hữu phải cẩn thận một ít, nương không hy vọng con bởi vì bằng hữu mà bị tổn thương."

Phong Hành Tuyết ôm mẫu thân, trong lòng lại đang cười khở.

Đã muộn rồi, thủ đoạn của đối phương cao hơn nàng ta một bậc, hiện tại nàng ta bị khống chế, chỉ có thể bất đắc dĩ ứng phó nàng ta. Cho dù hận muốn chết, còn phải biểu hiện ra giống như không có việc gì, lại càng không dám để cho người thân cận phát hiện manh mối nào.

May mắn tuy rằng Sở Chúc khống chế nàng ta, nhưng chưa từng để cho nàng ta làm ra chuyện gì gây bất lợi cho Tuyết Y lâu, nếu không Phong Hành Tuyết thật sự không dám cam đoan mình có thể làm được hay không.

Nên may mắn bản thân Sở Chúc và Tuyết Y lâu không có xung đột sao?

Hồi tưởng tình hình lần đầu tiên gặp được Sở Chúc ở Thiên Thượng Hải, cũng không có cạm bẫy gì. Phong Hành Tuyết lại biết chọc tới Sở Chúc,

hoàn toàn là chính mình làm. Nếu lúc ấy nàng ta không có đánh lên Sở Chúc, có lẽ Sở Chúc cũng sẽ không một lời không hợp thì vùng kiếm đập tới. Chỉ là trước kia nàng ta cũng thường xuyên như thế, nào biết lúc đó sẽ té thảm như vậy.

Cuối cùng, Phong Hành Tuyết chỉ có thể cười nói như bình thường: "Nurong, lần sau có rảnh, con dẫn bằng hữu tới gặp ngài."

Chủ lầu Tật Phong nghe xong, nghĩ về sau có bản thân mình nhìn tận mắt, cũng không sợ cái người kêu là Sở Chúc lừa gạt nữ nhi, thì không còn rối rắm vấn đề này nữa, dặn dò nàng ta nói: "Gần đây trong Tuyết Bình Châu có rất nhiều khách quý, con chớ chạy loạn, ngoan ngoãn đợi ở lầu Tật Phong, biết chưa?"

Phong Hành Tuyết đầu tiên là nhu thuận gật đầu, sau đó ra về tò mò hỏi: "Nurong, bọn họ là ai vậy? Từ đại lục nào đến?"

Chủ lầu Tật Phong cũng không có nói cho nàng ta, mà vỗ vỗ đầu nàng ta, nói: "Tiểu hài tử cũng không cần phải xen vào nhiều như vậy, con chỉ cần nhớ kỹ, nhất thiết đừng đi tới gần, biết chưa?"

Phong Hành Tuyết hơi hơi nhú mi: "Nurong..."

"Nghe lời."

Chủ lầu Tật Phong nghiêm mặt, thì vẫn rất có uy nghiêm, Phong Hành Tuyết chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, trông mắt lại chuyển không ngừng, hiển nhiên không có nghe lời như ở mặt ngoài.

Làm sao chủ lầu Tật Phong không biết đức hạnh của nữ nhi, lúc này chỉ để cho người ta đuổi nàng ta về trong phòng, cũng phải vài người nhìn chăm chăm nàng ta.

Phong Hành Tuyết nhất thời có chút tức giận, nhưng có tức giận cũng không có cách nào phản kháng mẫu thân an bài, chỉ có thể sinh hờn dỗi.

Để cho người ta đưa nữ nhi về phòng rồi, chủ lầu Tật Phong nhịn không được nhéo nhéo cái trán, trên mặt lộ ra thần sắc mệt mỏi.

Bình cô tiến lên xoa bóp huyết đạo trên đầu cho bà ta, ôn nhu trấn an nói: "Chủ lầu, ngài yên tâm, tiểu thư là đứa nhỏ thông minh, nhất định sẽ không làm bừa."

Chủ lầu Tật Phong nửa nhắm mắt lại, miệng nói: "Nó chỉ có chút thông minh nhỏ, chính là kinh nghiệm từng trải còn quá ít, dễ dàng bị người lừa gạt, không phải ta không muốn nói cho nó, mà là nó biết được càng ít thì càng an toàn."

Bình cô cười cười, tập trung linh lực trên ngón tay, nhẹ nhàng mà xoa ấn.

Sau một lúc lâu, chủ lầu Tật Phong mở to mắt, trên mặt mỗi một lướt qua ánh sáng, bà ta nhìn ống cuộn tin tức trên bàn, thần sắc lạnh lùng: "Bình cô, chuyện lần này là một cơ hội đối với Tuyết Y lâu chúng ta, Tuyết Y lâu có thể lại tiến thêm một bước hay không, phải xem lần này. Đáng tiếc lần trước nhiệm vụ thất bại, không chỉ có tổn thất một cường giả Nhân Vương cảnh Tuyết Y lâu chúng ta, còn làm cho tiểu quý Nguyệt Nữ tộc đó đào tẩu, Mặc Linh chi tâm cũng không thấy bóng dáng..."

Nói tới đây, chủ lầu Tật Phong lại tức hận, chụp một chương ở trên bàn: "Rốt cuộc là người phương nào ở quấy nhiễu Tuyết Y lâu chúng ta?"

Một chương này đi xuống, cái bàn do linh mộc vạn năm chế thành nhất thời vỡ tan.

Bình cô thay một bàn khác, không nhanh không chậm nói: "Không phải mấy vị chủ lầu phân tích qua sao, tất nhiên là đám Nhân Gian phường và Kinh Hồng Các phá hoại. Mà lúc ấy người Kinh Hồng Các và Lôi Hóa Môn cũng ở đó, ai biết con Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai đó có phải yêu sủng của bọn họ hay không. Khẳng định là yêu thú bí mật kế ước, chưa từng đề cho ngoại giới phát hiện, lần này đúng lúc gặp phải thời. Sau đó Nhân Gian phường La Phong Vũ tới kịp lúc như thế, đón Trương Tu Viễn Kinh Hồng Các và Phó Đạt Lôi Hóa Môn đi, có lẽ là sớm có dự mưu..."

Bình cô nói tới đây, hơi hơi dừng lại, tiếp theo mới hạ giọng nói: "Chuyện Nguyệt Nữ tộc là giấu giếm không được, nay người đại lục Thiên Thượng Hải nên biết đến cũng đã biết. Nếu không phải mấy vị tôn giả đó đến, chỉ sợ Tuyết Y lâu chúng ta sẽ phải trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Chủ lầu, ngài cần phải nghĩ kỹ sau này nên làm việc như thế nào mới tốt."

Chủ lầu Tật Phong khinh miệt hừ một tiếng: "Một đám chuột nhắt nhát gan, bọn họ thậm chí an ổn canh giữ ở đại lục Thiên Thượng Hải nhỏ, lại không biết Đại Hoang giới to lớn, không phải đại lục Linh thế giới có thể đuổi kịp."

"Dù sao Đại Hoang giới chính là một truyền thuyết, cũng không trách mọi người không quen thuộc Đại Hoang giới." Bình cô nói.

Tật Phong chủ lầu lại hừ một tiếng, ngược lại hỏi: "Thiếp mời các phái đều đưa đi chưa?"

"Nghe nói đã đưa đi, việc này là do đệ tử lầu Như Sơn phụ trách, bọn họ dùng là truyền tống trận, trong vòng nửa tháng, những người đó hẳn là có thể đến Tuyết Bình Châu."

Thần sắc chủ lầu Tật Phong hơi hòa hoãn.

Tật Phong lầu là lầu đứng đầu trong sáu lầu của Tuyết Y lâu, bà ta làm chủ lầu Tật Phong, trách nhiệm trên người có vẻ nặng nề, nhóm "Tôn giả" ngoại lai này cần bà ta phải cẩn thận chiêu đãi, đặc biệt vị cường giả Nhân Hoàng cảnh kia...

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của chủ lầu Tật Phong lộ ra tươi cười, trong mắt lóe ra dã tâm.

Chỉ cần chuyện lần này thành công, Tuyết Y lâu nhất định có thể bước một bước cao hơn, cho dù Nhân Gian phường có Cung Ngọa Vân một Nhân Vương cảnh tầng chín, cũng không làm gì được cường giả Nhân Hoàng cảnh.

Sở Chúc ngồi canh ở Hải Các phường hai ngày, rốt cuộc nghe nói tin tức La Phong Vũ trở về.

Sở Chúc trước tiên bỏ chạy đi bãi phòng.

May mắn, La Phong Vũ từng phân phó qua quân sự phụ trách tin tức, nếu Sở Chúc và Phong Hành Tuyết từ Thiên Thượng Hải trở về, lập tức bẩm báo cho nàng ấy. Lúc này đây khi Sở Chúc đi tới, La Phong Vũ lập tức để cho người dẫn nàng tiến vào.

Chẳng qua là mới ba tháng không thấy, Sở Chúc phát hiện khuôn mặt La Phong Vũ thoát nhìn mỗi mệ, nhưng mà tinh thần của nàng ấy vô cùng tốt, trong mắt lóe ra một loại ánh sáng gần như muốn tổn thương mắt người khác.

Nhìn thấy Sở Chúc, trên mặt của nàng ấy lộ ra tươi cười, nói: "Ngồi đi, ngươi tìm ta là có chuyện gì?"

"Là có chuyện." Sở Chúc ngồi ở trước mặt nàng ấy: "Ba tháng trước, ta và Phong Hành Tuyết cùng đi Thiên Thượng Hải..."

Sở Chúc vừa nói, vừa vội vàng liếc nhìn nàng ấy một, phát hiện thần sắc trên mặt nàng ấy cũng không có vẻ ngoài ý muốn, thì hiểu rõ ràng tin tức của Nhân Gian phường vô cùng linh thông, có lẽ đã sớm biết chuyện nàng và Phong Hành Tuyết đi Thiên Thượng Hải.

Nhưng mà chuyện đó chỉ đơn giản ở đại lục, chỉ cần người tiến vào Thiên Thượng Hải, mặc kệ là Tuyết Y lâu hay là Nhân Gian phường, cũng chỉ có thể luống cuống. Thiên Thượng Hải nguy cơ tứ phía, cũng không thích hợp truyền lại tin tức, nếu muốn nhìn chăm chăm vào một người cũng không nhìn chăm chú được.

"Lần này ở Thiên Thượng Hải, ta gặp được một người tên là Nguyệt Kiến cô nương, không biết phường chủ có biết nàng?"

"Nguyệt Kiến?" La Phong Vũ hơi nhíu mày, tên này vô cùng xa lạ, nhưng nàng không hề cho rằng Sở Chúc sẽ nói với nàng một người râu ria.

"Đúng vậy, Nguyệt Kiến cô nương là tộc nhân Nguyệt Nữ tộc..."

Nghe được Nguyệt Nữ tộc, thần sắc La Phong Vũ rốt cục thay đổi.

Từ sau khi chủ lầu Lược Hóa của Tuyết Y lâu chết vì đảo Thiên Diệp, Tuyết Y lâu làm việc cũng không là bí mật, rất nhiều thế lực lâu đời của đại lục Thiên Thượng Hải đã tìm hiểu rõ ràng Tuyết Y lâu làm việc mấy năm nay, trong đó còn liên lụy ra một chủng tộc tên là "Nguyệt Nữ tộc".

Bởi vì Mộc Linh chi tâm là vật sở hữu của Nguyệt Nữ tộc.

Chỉ là trừ bỏ biết được Nguyệt Nữ tộc có Mộc Linh chi tâm ra, tin tức bọn họ có thể tìm hiểu được cũng không nhiều.

Nhưng mà bọn họ biết, hạng người quên nguồn quên gốc như đám Tuyết Y lâu, chỉ bởi vì Mộc Linh chi tâm, thế nhưng liên hợp với cường giả đại lục khác, muốn bắt lợi đối với đại lục Thiên Thượng Hải, thậm chí cũng muốn thỉnh người đến đại lục Thiên Thượng Hải.

"Nguyệt Kiến cô nương hai mươi năm trước, từng bị người Tuyết Y lâu gây thương tích, cướp đi Mộc Linh chi tâm của nàng, may mắn được Cung phường chủ cứu giúp..."

"Cái gì?" La Phong Vũ lại kinh sợ, thế nào nhắc lên Cung Ngọa Vân?

Sở Chúc nói với nàng ấy một lần chuyện Nguyệt Kiến trải qua, cuối cùng nói: "Phường chủ, ta có thể trông thấy Cung phường chủ hay không?"

La Phong Vũ bị tin tức liên tiếp này biến thành có chút sững sờ, theo bản năng hỏi: "Ngươi muốn gặp phường chủ?"

Nàng ấy hơi nhăn lông mày lại, hiển nhiên cũng không đồng ý, uy áp thuộc loại Linh Quang cảnh tầng chín trên người không tự chủ được tiết lộ vài phần.

"Đúng vậy, là về chuyện Nguyệt Nữ tộc, ta nghĩ nói một tiếng với phường chủ, coi như là nhắc nhở phường chủ." Sở Chúc không kiêng ngạo không siểm nịnh nói, căn bản vô cảm đối với uy áp La Phong Vũ không tự giác tràn ra.

Nhưng mà nàng vẫn là cúi đầu, để bày tỏ tôn trọng.

Mặt La Phong Vũ không chút thay đổi nhìn nàng chăm chăm, sau một lúc lâu mới nói: "Phường chủ đang bế quan tu luyện, không dễ dàng gặp người. Nếu ngươi có chuyện gì, có thể nói cho ta biết, ta sẽ nhắn dùm cho hần."

Sở Chúc ngẩng đầu, thấy thần sắc La Phong Vũ đông lạnh, tâm tư thay đổi thật nhanh, trong lòng bỗng dưng có vài phần đoán.

La Phong Vũ cũng không giống như là một người không nói tình nói lý, đặc biệt khi nàng có thể lộ ra nhiều tin tức như vậy, La Phong Vũ hẳn là động tâm, nhưng vẫn ngăn cản nàng, chỉ có một khả năng...

Lần này Cung Ngọa Vân bế quan, hẳn là đang trùng kích tấn thăng Nhân Hoàng cảnh!

Nghĩ đến bộ dạng La Phong Vũ vừa rồi khi nàng nhìn thấy, lại liên hệ thế cục đại lục Thiên Thượng Hải gần đây, Sở Chúc lập tức hiểu rõ ràng, lúc này Cung Ngọa Vân hẳn là đã thành công thăng cấp Nhân Hoàng cảnh. Chỉ là vì vừa thăng cấp, cần củng cố tu vi, cho nên La Phong Vũ không muốn người khác đi quấy rầy hắn.

Còn có một nguyên nhân, đó là muốn giấu giếm tin tức này, không cho Tuyết Y lâu biết, Cung Ngọa Vân nay đã là Nhân Hoàng cảnh.

Nháy mắt, tâm tư Sở Chúc thay đổi thật nhanh, đã suy nghĩ cẩn thận liên quan.

La Phong Vũ cũng không biết Sở Chúc chỉ căn cứ một ít manh mối, thì đã phỏng đoán ra chuyện nàng ấy khổ tâm giấu giếm, lúc này vẻ mặt nghiêm túc như cũ nói: "Người yên tâm, nói cùng với ta cũng giống vậy, ta lấy tâm ma mà thôi, chắc chắn chuyển đến cho phùng chủ."

Đột nhiên Sở Chúc lộ ra một nụ cười vô cùng mềm mại thuần khiết, nói: "Đã là như thế, ta đây liền nói cho phùng chủ, về quan hệ giữa Nguyệt Nữ tộc và Thiên Thượng Hải..."

Lúc này Sở Chúc nhất nhất nói cho nàng ấy nguyên nhân Thiên Thượng Hải hình thành, còn có hết thảy Nguyệt Nữ tộc gặp phải, cuối cùng cùng với chuyện Nguyệt Nữ tộc sắp sửa phong bế Thiên Thượng Hải.

La Phong Vũ nghe được mà tròn mắt há hốc mồm.

Đây quả thực chính là ban đêm nói chuyện hão huyền đi.

Thì ra bọn họ vẫn luôn cho rằng Thiên Thượng Hải là tạo vật thần kỳ đại biểu của thiên nhiên, thế nhưng là từ một chủng tộc thượng cổ thiết kế kết giới hình thành. Hơn nữa bởi vì nhân loại tham lam, chủng tộc thượng cổ này bị giết hại đến chỉ còn lại có ba người, nếu như chủng tộc này bị diệt tuyệt, Thiên Thượng Hải cũng sẽ không còn tồn tại nữa...

Tuy nói Nhân Gian phùng tin tức linh thông, nhưng bí mật đại lục giống như vậy, thật đúng là không tra được, tin tưởng Tuyết Y lâu cũng giống vậy. Cho nên trừ bỏ những người Sở Chúc này, thật đúng là không ai biết quan hệ giữa Thiên Thượng Hải và Nguyệt Nữ tộc.

Đây nghiêm nhiên đã quan hệ đến vấn đề tồn vong toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải.

La Phong Vũ đột nhiên cười khò.

Xem ra việc này thật đúng là phải báo cáo phùng chủ mới được, nếu không thực sự để cho Tuyết Y lâu cùng đám người từ ngoài đến hủy hoại Thiên Thượng Hải, chỉ sợ đại lục cũng gặp tai ương...

La Phong Vũ lau mặt một, nghiêm nghị nói với Sở Chúc: "Sở Chúc, cảm ơn ngươi nói cho ta biết những cái này!"

Sở Chúc mỉm cười nói: "Chỉ cần đại lục Thiên Thượng Hải không có việc gì, thì ta an tâm."

La Phong Vũ muốn nói gì đó, phát hiện nói ra nữa đã vô ích, công lao của Sở Chúc sẽ được ghi nhớ, mà việc cấp bách, còn cần đi trước báo cáo cho Cung Ngọa Vân, do hắn dứt khoát quyết định mới được.

La Phong Vũ rời khỏi thành Thái Khê ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đi Tuyết Bình Châu.

Sở Chúc sau khi làm chuyện nên làm, thì trở lại trong viện Hải Các phùng, tiếp tục làm một đệ tử nội phùng.

Nhìn như sinh hoạt tuần tự mà tiến hành, kì thực vẫn luôn chú ý động tĩnh Nhân Gian phùng và đại lục.

Theo thời gian Tuyết Y lâu tổ chức yến hội tới gần, đại biểu thế lực số một số hai đại lục Thiên Thượng Hải đều đúng hẹn đi tới Tuyết Bình Châu, khiến cho ánh mắt mọi người trên đại lục đều tập trung đến Tuyết Bình Châu, giống như thịnh thế vạn năm hiếm có.

La Phong Vũ rời khỏi hai ngày sau đã trở lại.

Nàng trở về trước tiên là để cho người gọi Sở Chúc đến, nói với nàng: "Yến hội Tuyết Y lâu, ngươi đi với ta thôi."

Sở Chúc: "... ..."

Đây là phát triển cái thần kì gì?

"Thế nào, ngươi không muốn?" La Phong Vũ có chút kinh ngạc, tuy nói đám người tu luyện ngoại lai kia không có ý tốt, nhưng loại việc trọng đại quan hệ toàn bộ đại lục này, bình thường đệ tử có thể đi cũng là một loại vinh hạnh.

Kỳ thực lần này người tu luyện ngoại lai đến, đối với đại lục Thiên Thượng Hải mà nói vẫn là lần đầu tiên, dĩ vãng không phải không có, chỉ là tu vi của những người tu luyện đó cũng không cao, số lượng ít, không có uy hiếp đối với đại lục Thiên Thượng Hải. Nhưng lần này người tu luyện ngoại lai tu vi cực cao, lại còn nghe nói có một Nhân Hoàng cảnh, khiến cho đại lục Thiên Thượng Hải không thể không coi trọng bọn họ. Đồng thời cũng có hiếu kỳ và sợ hãi đối với cường giả Nhân Hoàng cảnh, khiến cho rất nhiều người tu luyện sinh ra một loại tâm tính mâu thuẫn.

Đã muốn đi nhìn, lại e sợ thực lực.

Sở Chúc lắc đầu, có chút khó hiểu nói: "Phường chủ, ta chỉ là một đệ tử mới nhập phường, mang ta đi có phải không tốt lắm hay không?"

Sở Chúc sống lại hai đời, làm sao không biết gần đây rất nhiều đệ tử nội phường đều đang đoán Nhân Gian phường chọn người nào đi Tuyết Bình Châu dự yến tiệc. La Phong Vũ là người bậc nhất Linh Quang cảnh ở đại lục Thiên Thượng Hải, nhất định sẽ đi, hơn nữa chắc chắn dẫn theo một ít đệ tử nội phường, rất nhiều đệ tử nội phường lão luyện có tư cách đều đang âm thầm cạnh tranh cái danh ngạch này.

La Phong Vũ sáng khoái cười rộ lên, vẫy tay nói: "Này thì có là cái gì? Ta muốn dẫn ai đi thì dẫn người đó, ai dám nghi ngờ?"

Giờ khắc này, La Phong Vũ thần thái tung bay, vô cùng khí phách.

Trong lòng Sở Chúc biết nàng ấy là một phen ý tốt, cũng là nàng ấy thương thức mình, mới có thể dúi dất khắp nơi, nếu như cự tuyệt, có vẻ không biết phân biệt.

Lúc này liền cười thưa lại.

"Được, hai ngày sau, ngươi liền theo ta đi Tuyết Bình Châu." La Phong Vũ vẫy tay nói.

Sở Chúc đáp ứng một tiếng, vốn muốn hỏi một chút chuyện của Cung phường chủ, nhưng thấy La Phong Vũ đã kêu quản sự Nhân Gian phường đến, để cho hắn đi thông báo chín phường chủ còn lại Nhân Gian phường tới đây, thì trong lòng đã biết La Phong Vũ không muốn nhiều lời, liền thức thời cáo từ rồi khỏi.

Khi trở lại sân viện, phát hiện A Chiếu cũng không ở đó.

Sở Chúc cũng không vội, từ trong nhẫn không gian lấy ra linh trà Mặc Sĩ Thiên Kỳ bảo chế, lấy một bình nước linh tuyến ngâm, trong hương trà lượn lờ mà chậm rãi phẩm trà.

Một lát sau, Sở Chúc cảm giác được động tĩnh bên ngoài, tiếp theo thì thấy một tiểu yêu thú tròn tròn, lông xù nhảy qua cửa viện tiến vào. Nhìn thấy người ngồi dưới hành lang, thì nhảy lên vài cái nhào tới, nhảy đến hai đầu gối trên của nàng, hai cái móng vuốt lông xù bám víu ở trên tay nàng, cái đầu sắp lại gần.

Sở Chúc đổ một chén linh trà, bưng lại cho nó uống.

Tiểu yêu thú uống vào vài cái đã hết chén linh trà, cái đuôi quét quét ở trên tay nàng, thúc giục nàng lại rót thêm một ly.

Sở Chúc cười tiếp tục rót thêm cho nó một ly, thẳng đến khi cái đuôi của nó quét chén trà ra, thì mới đặt chén trà tới trên giá gỗ ở bên cạnh, sờ sờ tiểu yêu thú đang duỗi người ở trên đầu gối nàng.

"A Chiếu, vừa rồi ngươi đi chơi ở đâu?"

Tiểu yêu thú nâng đầu lên nhìn nàng, một đôi mắt ngập nước, lại nghiêng cái đầu, ngao ô một tiếng, mạnh mẽ gan người ta run lên.

Sở Chúc xoa xoa đầu nó, lại bắt đầu toan tính bán manh tặc hại.

Vốn là không phải là tính cách manh yếu đuối, mà tên nào đó thời điểm cổ tình thì thích bán manh lừa dối qua cửa ải, thật sự là làm cho người ta vừa buồn cười vừa tức giận.

Sở Chúc cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, tự nhiên sẽ không hạn chế nó đi đâu.

Nheo neho móng vuốt nhỏ của nó, Sở Chúc nói cho nó chuyện La Phong Vũ muốn dẫn nàng đi Tuyết Bình Châu dự tiệc, vừa nói ý nghĩ của mình.

"Cuối cùng ta cảm thấy mục đích của người tu luyện ngoại lai này không đơn giản. Bọn họ là từ chỗ nào biết được Thượng cổ bách tộc, mục đích kêu Tuyệt Y lâu cướp lấy Mộc Linh chi tâm là vì cái gì. Nếu chỉ là muốn Mộc Linh chi tâm để tu luyện, chỉ cần mấy hạt là được, mà hết lần này tới lần khác nhìn vào hành vi của bọn hắn, giống như không giết sạch Nguyệt Nữ tộc, cướp lấy hết Mộc Linh chi tâm thì không bỏ qua. Người nói bọn họ rốt cuộc muốn làm gì đây?"

A Chiêu ngẩng đầu nhìn nàng, lấy cái đuôi quét quét tay nàng.

Tuổi còn nhỏ, lại nhiều suy tư như vậy, cẩn thận lớn không nổi đó.

A Chiêu rất muốn để cho nàng dừng nghĩ nhiều như vậy, mặc cho bọn hắn lại có bao nhiêu mưu kế, ở trước mặt thực lực tuyệt đối cũng chỉ uống công. Mà người Thiên Thượng Hải đã biết việc này, đây là đại lục của bọn họ, bọn họ đều có thù hờ đại lục của mình, nàng là một người từ bên ngoài đến, cần bản không cần buồn rầu nhiều như vậy.

Đáng tiếc tuy rằng nó muốn nói như vậy, nhưng hiện tại nó chỉ là một con yêu thú, lại không có khế ước với nàng, muốn nhắn gửi ý nguyện của mình cho nàng cũng không được, chỉ có thể bỏ nhào vào cổ nàng, dùng đầu cọ cổ và mặt nàng. Nghe nàng bật ra tiếng cười vì bị nhột, thì tâm tình cũng vui vẻ vài phần, cái đuôi đá đến đá đi.

Sở Chúc và A Chiêu chơi một lát, cười đến khuôn mặt đỏ bừng, một đôi mắt bởi vì còn vương ý cười mà cong lên, phá lệ xinh đẹp.

A Chiêu liếc nhìn nàng một cái, sau đó cái đầu vùi đến trong lòng nàng.

Sở Chúc vuốt lưng nó, tiếp tục nói: "Đi đến Thiên Thượng Hải cũng sắp một năm, cũng không biết những người đại lục Tân Thiên thế nào, hiện tại ở đâu. Xem ra, ta vẫn phải cố gắng một chút, nhanh chóng tìm được thông đạo không gian an toàn đi đại lục khác nhìn xem, tìm kiếm bọn họ."

Sở Chúc nói xong, nhin không được muốn thở dài.

Mỗi một người tu luyện đối với đại lục dưỡng dục ra mình nói chung có một loại cảm tình không hiểu được, Sở Chúc cũng không ngoại lệ.

Đời trước nàng từ không quan trọng đi tới con đường cường đại, từ Huyền thế giới đi đến Đại Hoang giới, trải qua rất nhiều chuyện. Chỉ có đại lục Tân Thiên là nhà ban đầu ở trong lòng nàng, nàng cứ mong muốn đợi tích lũy được vốn liếng cũng đủ, thì nghĩ cách trở về đại lục Tân Thiên một chuyến, đã thông thông đạo không gian đại lục Tân Thiên và Linh thế giới, làm cho người tu luyện đại lục Tân Thiên có được càng nhiều cơ hội.

Nào biết, nàng mới đến Đại Hoang giới không lâu, thì bị người đánh lên mà chết.

Đời này tình huống đã đổi khác, không còn là chỉ có một mình nàng đi tới Linh thế giới, mà còn có người đại lục Tân Thiên. Bọn họ cũng sẽ cố gắng tu luyện, vì đại lục Tân Thiên mà mưu đồ, sớm hay muộn sẽ có một ngày, đại lục Tân Thiên có thể thoát khỏi tình huống phong bế đó. Sở gia cũng sẽ không còn giới hạn ở một cái đại lục nhỏ nhỏ Huyền thế giới.

Suy bụng ta ra bụng người, Sở Chúc cảm thấy, người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải này hẳn là cũng không hy vọng nhìn đến đại lục dưỡng dục mình gặp chuyện không may. Càng không cần phải giống như đời trước, đại lục Thiên Thượng Hải ở trăm năm sau biến thành một đại lục yên lặng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng sẽ tham gia, thậm chí mang áp lực, nói cho La Phong Vũ chuyện về Nguyệt Nữ tộc.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, Sở Chúc không muốn Nguyệt Nữ tộc bị diệt tộc.

Khi nghe tới tộc đàn thượng cổ bách tộc, thì Sở Chúc chỉ có một loại cảm giác khó hiểu, cảm thấy chủng tộc này và mình có quan hệ không hiểu được, làm cho nàng không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Thừa dịp lần này đi Tuyệt Bình Châu, cũng để biết rõ ràng người tu luyện ngoại lai này là từ đâu tới đây, còn có tàu con thoi của bọn họ, nếu có thể kiếm được một thuyền con thoi thì tốt rồi..."

Đây mới là nguyên nhân Sở Chúc đáp ứng đi Tuyệt Bình Châu cùng La Phong Vũ, tuy rằng nguy hiểm, nhưng cơ hội này hiếm có, Sở Chúc muốn đi xem.

Vốn nàng còn muốn dùng phương pháp quanh co, ở Nhân Gian phường đợi chờ cơ hội, đợi khi thương đội Nhân Gian phường đi đại lục khác thu mua thương phẩm, xem có thể tìm một biện pháp lấy được danh ngạch này hay không. Nhưng hiện tại xem ra, Thiên Thượng Hải đúng là thời buổi rối loạn, thương đội Nhân Gian phường còn không biết khi nào thì sẽ đi đại lục khác, chỉ có thể đi tới Tuyệt Bình Châu tìm kiếm cơ hội.

Nói xong việc này với A Chiêu, Sở Chúc thu linh trà chưa uống hết vào nhẫn không gian, rồi đi khách điểm thành Thái Khê tìm Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ không phải đệ tử nội phường Nhân Gian phường, Sở Chúc cũng không thể dẫn hắn tiến vào Nhân Gian phường, để tránh dẫn người chú ý.

Lần này Bích Tầm Châu không ở đây, nàng để Huyền Uyên ở lại bên cạnh hắn, có chuyện gì cũng có thể để cho Huyền Uyên thông qua khế ước kịp lúc tìm nàng trợ giúp.

Khi Sở Chúc đi đến khách điểm, phát hiện Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang ôm một lọ linh đan cười ngây ngô, đứa nhỏ Huyền Uyên này thấy thế, thì phun qua một cọt nước.

"Đừng phun đừng phun, đây là bí mật, còn không cho phép ta cười một chút sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội hỏi.

Huyền Uyên không để ý đến hắn, nhìn đến Sở Chúc tới đây, thật cao hứng:【Chủ nhân, lão đại, hai người tới rồi.】

Sở Chúc đưa tay sờ sờ lưng bé rùa, mỉm cười nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ ướt sũng như chuột.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại tiếp tục cười ngây ngô, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hưng phấn mà nói: "Sở lão đại, ta có thể luyện chế được linh đan cấp bảy. Tuy rằng bây giờ còn không thể luyện ra cực phẩm đan, nhưng thượng phẩm đã không thành vấn đề, chỉ là mỗi lần luyện xong, linh lực có chút khô cạn..."

"Đó là bởi vì tu vi của huynh không đủ." Sở Chúc nói: "Luyện chế linh đan cực phẩm cấp bảy cần linh khí càng nhiều, nếu như huynh muốn luyện chế ra cực phẩm linh đan cấp bảy, trước hết phải tu luyện đến Linh Quang cảnh mới được."

Luyện đan cần linh lực khổng lồ để duy trì, nếu như linh khí trong tư duy của luyện đan sư không đủ, căn bản không thể luyện chế được linh đan thượng phẩm cao cấp. Cho nên, luyện đan sư cho dù có gà còi đi nữa, cũng không thể bỏ qua tu vi tiến triển.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... Sở cô nương, cô là người tu luyện thuộc tính thủy đi? Vì sao cô biết nhiều như vậy?"

Đương nhiên là đời trước nàng vừa làm cha lại làm mẹ lôi kéo một đám yêu thú lớn lên, vì tiết kiệm linh thạch mua linh đan, mỗi ngày nàng đều cân nhắc chuyện luyện đan này, nghiêm nhiên chính là một luyện đan sư qua đường, mặc dù thất bại.

Hồi tưởng đời trước mà lòng chua xót, lúc này lại nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Sở Chúc lại cảm khái, có một luyện đan sư ngưng đọng có bao nhiêu quan trọng.

Nàng hòa ái dễ gần nói: "Chúng ta đã là đồng bạn, đương nhiên ta cũng phải suy nghĩ cho huynh, để tránh cho huynh chỉ lo luyện đan, không coi trọng tu luyện, lãng phí thiên phú tốt của huynh, mất nhiều hơn được."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong, vô cùng cảm động, hận không thể máu chảy đầu rơi cho nàng.

Sở Chúc về mặt thánh mẫu cười nhận cảm động của hắn, lấy ra bình linh trà lúc trước chưa uống xong, rót cho hắn và Huyền Uyên mỗi người một ly.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tùy tiện uống một ngụm, đột nhiên tròng to mắt.

Huyền Uyên uống vài cái liền xong, lại thúc giục Sở Chúc lại rót cho nó một ly, Sở Chúc cười tiếp tục rót một chén cho một người một yêu bọn hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ liên tục uống vào mấy chén linh trà, vừa rồi mỗi một vị luyện đan đảo mắt mà hết sạch, cảm khái nói: "Sở tỷ, linh trà này là trà gì? Ta vẫn là lần đầu tiên uống linh trà ngon như vậy."

"Linh trà này là huynh bào chế ra, mấu chốt pha trà là nước linh tuyến."

"Nước linh tuyến?" Ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ trừng được lớn hơn nữa.

Linh trà do hắn bào chế ra là thế nào, không có người nào rõ ràng hơn hắn, nhưng hiện tại uống nước trà này, căn bản không phải là nước linh trà hắn bình thường uống, vị căn bản không giống.

Sở Chúc nghĩ nghĩ, lấy từ trong nhẫn không gian ra một lọ nước linh tuyến, trực tiếp đưa cho hắn: "Đây là nước linh tuyến ta ngẫu nhiên có được, nghe nói dùng nước linh tuyến luyện đan hiệu quả vô cùng tốt, huynh dùng hết lại tới chỗ của ta lấy nữa."

Tuy rằng nàng có được nước linh tuyến cũng không nhiều, nhưng dùng để luyện đan mà nói, nàng vẫn là rất không tiếc.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cao hứng hòng rồi, cảm thấy vị lão đại Sở Chúc này thật đúng là hào phóng, quả nhiên là người tốt.

Cao hứng qua đi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới hỏi: "Sao hôm nay Sở tỷ lại đến đây? Có chuyện gì sao?"

"Là có chuyện..." Lập tức Sở Chúc liền nói cho hắn chuyện nàng muốn đi Tuyết Bình Châu dự tiệc.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhịn không được mà nhíu mày, lo lắng hỏi: "Sở tỷ, bức họa của chúng ta người Tuyết Y lâu vẫn còn giữ, nếu như cô đi qua, bọn họ có thể nhận ra cô hay không?"

"Không có việc gì, có Phong Hành Tuyết ở đó, bọn họ không sẽ ra tay."

"Nhưng người tu luyện ngoại lai có thể tự mình ra tay hay không?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn lo lắng.

Sở Chúc khẽ cười: "Nếu cổ kị này bản khoản kia, cái gì cũng không dám làm, còn không bằng ngay từ đầu ta đây sẽ ở Nhân Gian phường chờ cơ hội, dù sao cũng phải đi nhìn một cái. Hơn nữa trên người ta lại không có Mộc Linh chi tâm, không sợ bọn họ kiểm tra."

"Ta đây thì sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi, nghe nàng vừa nói như vậy, thì biết nàng cũng không dự tính dẫn mình đi.

Sở Chúc nói với hắn: "Đây là nguyên nhân ta tới đây, lần này huynh không cần đi cùng ta, hơn nữa ta muốn huynh tạm thời trốn đi trước, để ngừa vạn

nhất..."

Nghe xong lời Sở Chúc nói, Mặc Sĩ Thiên Kỳ rất sáng khoái nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không đi tới gần."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng coi trọng Mộc Linh chi tâm trong cơ thể, cái này không chỉ là vật phối hợp hần tu luyện, còn là hậu đại Nguyệt Nữ tộc, nói không chừng về sau hần cũng có thể dưỡng dục ra một Nguyệt Nữ tộc đó.

Sở Chúc lại dặn dò hần vài câu, để bé rửa lại bồi hần, mới mang theo A Chiêu rời khỏi.

Hai ngày sau, Sở Chúc đi theo La Phong Vũ cùng nhau ngồi truyền tống trận đi Tuyết Bình Châu.

Lần này đại biểu Nhân Gian phường có sáu vị phân phường chủ, lấy La Phong Vũ cầm đầu, hơn nữa danh ngạch ba mươi đệ tử nội phường, một đám người chậm rãi đi hướng Tuyết Bình Châu.

Cung Ngọa Vân phường chủ Nhân Gian phường cũng không ở trong đó.

Sở Chúc cân nhắc tâm tư, cảm thấy hiện tại Cung Ngọa Vân hẳn là đã là Nhân Hoàng cảnh, nhưng đại lục Thiên Thượng Hải cũng không truyền ra ngoài tin tức gì. Nghĩ đến Nhân Gian phường trước đây, là không dự tính công khai, có lẽ là muốn Cung Ngọa Vân làm con bài chưa lật của Nhân Gian phường.

Coi như là con bài chưa lật của toàn bộ đại lục Thiên Thượng Hải.

Truyền tống trận có tốc độ cực nhanh, một ngày sau thì bọn họ đã đến Tuyết Bình Châu.

Chủ lầu Như Sơn của Tuyết Y lâu tự mình bước ra nghênh đón bọn họ.

Chủ lầu Như Sơn là một người trắng trẻo khá mập mạp, xa xa nhìn thấy, giống như là quần áo trùm vào cái bánh bao trắng, nhìn rất vui vẻ, thậm chí ngay cả vẻ tươi cười cũng giống như bánh mỳ nhân loại lớn.

"La phường chủ, Cung phường chủ Nhân Gian phường của các người đâu? Thế nào lại không thấy hần?" Chủ lầu Như Sơn hỏi.

La Phong Vũ hành lễ với hần, cười nói: "Mấy năm nay phường chủ của chúng ta vẫn luôn bế quan tu luyện, vẫn luôn không gặp ai. Lần này tuy nói có khách quý tiến đến, nhưng phường chủ tu luyện đúng là thời kỳ mấu chốt, chúng ta cũng không thể quấy rầy, chỉ có thể do vận bồi tiến đến, chắc không phải là chủ lầu Như Sơn không chào đón vận bồi chứ?"

Theo tiếng nàng cười khẽ vang lên, kim linh bầu bạn bên hông nàng cũng vang lên theo, có chút đờ đờ sát khí.

Chủ lầu Như Sơn tuy là Nhân Vương cảnh, lại chỉ là người tu luyện Nhân Vương cảnh tầng một, nếu La Phong Vũ thực sự liều chết đánh nhau, hoàn toàn có thể khiêu chiến vượt bậc, chủ lầu Như Sơn cũng không dám coi khinh nàng, lập tức cười nói: "Nói gì vậy? La phường chủ đại biểu Nhân Gian phường tiến đến, chúng ta hoan nghênh còn không kịp."

Lại hàn huyên vài câu, thì để cho người dẫn bọn họ đến khách viện nghỉ lại nghỉ ngơi.

Tuyết Y lâu an bài địa phương cho Nhân Gian phường và Kinh Hồng Các, Lôi Hỏa Môn nghỉ ngơi ở cạnh nhau.

Người Nhân Gian phường vừa đến, các chủ Kinh Hồng Các và môn chủ Lôi Hỏa Môn liền mang theo đệ tử bọn họ đặc ý đi tới bái phỏng. Hai vị này đều là cường giả Nhân Vương cảnh, La Phong Vũ không dám chậm trễ, vội vàng dẫn theo năm vị phân phường chủ khác tiến đến nghênh đón.

Sở Chúc đi theo La Phong Vũ, cũng vừa vặn nhìn thấy người cầm quyền thế lực khác của đại lục Thiên Thượng Hải.

"La phường chủ, Cung phường chủ các người đâu, sao lại không đến?" Các chủ Kinh Hồng Các hỏi.

La Phong Vũ thuật lại một lần lời nói lúc trước nói với chủ lầu Như Sơn, cuối cùng nói: "Tuy nói phường chủ chúng ta bởi vì đang bế quan không thể tiến đến, nhưng nếu như có chuyện gì, hần cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn, thỉnh chư vị yên tâm."

Các chủ Kinh Hồng Các và môn chủ Lôi Hỏa Môn liếc mắt, nhìn nhau cười khò.

La Phong Vũ thấy thế, thì để cho người không liên quan chung quanh đi ra ngoài, chỉ chừa mấy vị phường chủ ở lại.

Mặc dù Sở Chúc được La Phong Vũ nhìn trộm khắp nơi, dẫn đến Tuyết Bình Châu mở mang tầm mắt, nhưng thời gian nàng đi vào phường quá ngắn, tu vi rất thấp, là không tư cách đợi ở trong này.

Cho nên nàng rất thức thời trở lại phòng ở an bài cho nàng nghỉ ngơi, thuận tiện cảm ứng một chút Bích Tầm Châu tồn tại.

Bích Tầm Châu dường như cách nơi này khá xa, Sở Chúc thấy thế, cũng không vội mà triệu hồi hần trở về.

Đợi sau khi người Kinh Hồng Các và Lôi Hỏa môn rời khỏi, Sở Chúc lại bị La Phong Vũ phái người kêu tới.

Đối với hành vi La Phong Vũ nể trọng như vậy, rất nhiều đệ tử Nhân Gian phường khó hiểu, nhưng mà cũng không có nghi ngờ La Phong Vũ, đây cũng là uy tín La Phong Vũ bình thường thành lập xuống.

Khi Sở Chúc đi tới, La Phong Vũ ngồi một mình ở trong khách viện mật mờ, thần sắc ngưng trọng, hiển nhiên vừa rồi Kinh Hồng Các và Lôi Hỏa môn mang đến tin tức rất không lạc quan.

"Ngồi đi." La Phong Vũ nói với Sở Chúc.

Sở Chúc nói tạ một tiếng, thì ngồi vào vị trí trước mặt nàng ấy.

La Phong Vũ vỗ về Thất Âm Linh ở bên hông, hỏi: "Sở Chúc, ngươi có biết Thiên Thượng Hải bao lâu nữa sẽ phong bế không?"

"Lúc ấy Nguyệt Kiến cô nương chỉ nói hai tháng sau, văn bối nghĩ, hẳn là ngay trong mấy ngày này thôi."

La Phong Vũ gật đầu, ánh mắt hơi hơi nheo lại, không biết suy nghĩ cái gì, ánh mắt phá lệ sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Thiên Thượng Hải Phong Bế.

Sở Chúc đi đến Tuyệt Y lâu, tự nhiên muốn gặp "Băng hữu" Tuyệt Y lâu một chút.

Phong Hành Tuyệt làm "Băng hữu", nghe được đệ tử Tuyệt Y lâu truyền đạt tin tức, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, rồi lập tức trấn định lại, hỏi: "Hiện tại Sở tỷ đi đến Tuyệt Y lâu? Nàng ở nơi nào?"

"Đúng vậy, hiện tại nàng được an bài ở khách viện Nhân Gian phường."

Phong Hành Tuyệt nghe xong, thần sắc ngưng lại.

Nhân Gian phường và Tuyệt Y lâu xưa nay không hợp, thế nhưng Sở Chúc là đệ tử Nhân Gian phường, cái này có chút không xong.

Nghĩ đến Sở Chúc uy hiếp, chính mình lại hai lần ba lượt đưa tới trong tay nàng, Phong Hành Tuyệt kiêng kỵ nàng không thôi, thật sự không muốn nhìn thấy nàng ở Tuyệt Y lâu. Đáng tiếc mặc kệ nàng ta có nguyện ý hay không, Sở Chúc đã đi đến Tuyệt Y lâu, hơn nữa còn lấy thân phận đệ tử Nhân Gian phường đến.

Phong Hành Tuyệt cau gợn trong lòng, trên mặt cũng không dám hiển lộ mảy may, tập tức sửa sang lại y phục, rồi đi tìm Sở Chúc.

Việc Phong Hành Tuyệt đi khách viện gặp băng hữu, tự nhiên có đệ tử chuyên môn bẩm báo chủ lầu Tật Phong trước tiên.

Gần đây vì Tuyệt Y lâu tổ chức yến hội, người tu luyện đến Tuyệt Bình Châu càng ngày càng nhiều, chủ lầu Tật Phong biết đức hạnh của nữ nhi mình, vì phòng nàng ta gây chuyện, nên bắt nàng ta ở trong Tật Phong lầu, phái người lúc nào cũng nhìn chăm chăm nàng ta, để tránh cho nàng ta không biết trời cao đất rộng, tại loại thời điểm này chộc phải mằm tai vạ, ngay cả bà ta cũng gánh vác không được.

Chủ lầu Tật Phong nghe nói chuyện nữ nhi đi tìm "Băng hữu", ánh mắt hơi hơi nheo lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: "Băng hữu của Hành Tuyệt, khi đó cũng đã ở đảo Thiên Diệp đi?"

Bình cô hiểu rõ ràng ý tứ của bà ta: "Đúng vậy, người tu luyện lúc ấy ở trên đảo Thiên Diệp, còn thừa lại năm người chúng ta không có tra xét, trong đó cũng có cái người kêu là Sở Chúc này. Nghe nói nàng ta và Mặc Sĩ Thiên Kỳ của Đan Hà tông là băng hữu, mấy tháng trước thì hai người hành tung bất định, người của chúng ta không thể tìm được bọn họ."

Lần này Tuyệt Y lâu gần như đều dốc hết toàn bộ thế lực đại lục Thiên Thượng Hải, lại không thể tìm ra Mộc Linh chi tâm ở trên người những người tu luyện này, cái này làm cho bọn họ vô cùng tức giận. Mà năm người thừa lại không thể tra xét này, trong đó ba người là đệ tử thế lực lớn Kinh Hồng Các, Tuyệt Y lâu không thể bắt giữ rõ ràng, chỉ có thể âm thầm tra xét nhìn chăm chăm. Thừa lại là hai người Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ không có danh tiếng gì, vốn tưởng rằng là dễ dàng bắt giữ nhất, nào biết không thể xác định hành tung hai người này, Tuyệt Y lâu vẫn luôn không thể bắt được bọn họ.

Thời gian trước bọn họ lại xuất hiện, có thể có Phong Hành Tuyệt ở đó, thế nhưng chạy đến Thiên Thượng Hải, lại càng không thể xuống tay.

Nay khen ngược, Sở Chúc này tự mình đi đến Tuyệt Y lâu...

Lập tức, chủ lầu Tật Phong thấp giọng phân phó Bình cô vài câu, Bình cô rời khỏi rất nhanh.

Sở Chúc hẹn gặp mặt Phong Hành Tuyết ở trong hoa viên nhỏ gần khách viện Tuyết Y lâu an bài cho khách nhân nghỉ ngơi.

Trong hoa viên nhỏ này trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, tuy rằng đều không phải là linh thảo có thể luyện đan, đa số cũng là linh thực hiếm có, bốn mùa hoa nở không tàn, cả vườn xuân - sắc thịnh cảnh, đẹp không sao tả xiết.

Khi Phong Hành Tuyết đi đến, thì nhìn thấy thiếu nữ ôm một con tiểu yêu thú đứng ở trong khóm hoa.

Dung mạo thanh lệ, khí chất thanh thuần, thon nhỏ yếu mềm, đứng ở bên trong bách hoa, nghiêm nhiên chính là một tiểu cô nương mỹ lệ lại gầy yếu, người tu luyện nam đi ngang qua đều nhìn không được nhìn vài lần, thậm chí có chút rục rịch, trực tiếp chạy tới gần.

Phong Hành Tuyết thấy một màn như vậy, da mặt có chút vẩn vơ.

Không có người nào rõ ràng nữ nhân đáng sợ này hơn nàng ta, cái gì thanh thuần tốt đẹp đều là gạt người, khi tàn nhẫn lên, quả thực chính là một ma nữ, mấy nam nhân đó đều bị bề ngoài nàng ta lừa gạt rồi.

Nghĩ đến dị thủy trong thức hải, trong lòng Phong Hành Tuyết lại tức giận đau khổ, hận không thể lột nguy trang của Sở Chúc xuống trước mặt mọi người.

"Sở tỷ tỷ, người tới rồi."

Sở Chúc vừa cự tuyệt một người tu luyện nam đến gần, chợt nghe thấy tiếng của Phong Hành Tuyết. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cô nương mặc áo lụa mỏng màu trắng đi tới chỗ của nàng, bộ dạng đáng yêu, vẻ mặt cười ngọt ngào, nghiêm nhiên chính là một tiểu cô nương khả ái.

Nhưng mà nhóm người tu luyện nam ở chung quanh sau khi nghe nói nàng ta là Phong Hành Tuyết, lập tức nhượng bộ lui binh, thái độ đối lập rõ ràng đối với Sở Chúc.

Nếu là bình thường, Phong Hành Tuyết không thiếu được muốn phát tác đánh người, nhưng lúc này nàng ta không có tâm tình này.

"Sở tỷ tỷ tới lúc nào? Nghe nói người và người Nhân Gian phùng đến cùng nhau, thì ra Sở tỷ tỷ là đệ tử Nhân Gian phùng, cũng không nói cho ta biết một tiếng." Nàng ta giống như thâm oán nói.

Sở Chúc đột nhiên giữ chặt tay nàng ta, ống tay áo rộng thùng thình che khuất tay hai người, cũng che tầm mắt của người ngoài, không biết dưới ống tay áo, bàn tay đó đã đè lại mạch máu của người khác.

Trong lòng Phong Hành Tuyết lộp bộp một cái, vội vàng nói: "Sở tỷ tỷ hiếm khi được đến Tuyết Y lâu, không bằng ta dẫn người đi tham quan một chút."

"Được." Sở Chúc nghiêng tay cười với nàng ta, dáng tươi cười tôn lên tiểu yêu thú mạnh mẽ trên vai, vô cùng đáng yêu.

Da mặt Phong Hành Tuyết lại cứng ngắc vài phần.

Hai người lập tức rời khỏi hoa viên nhỏ người đến người đi, đi đến một chỗ rừng trúc càng thanh u.

Sở Chúc ôm A Chiêu đến trong lòng, cười nhìn Phong Hành Tuyết, hỏi: "Hành Tuyết, mấy ngày nay trời qua thế nào?"

"Rất tốt, cảm ơn Sở tỷ tỷ quan tâm. Nhưng mà bởi vì Tuyết Y lâu có khách quý, mẫu thân của ta vẫn luôn phái người nhìn ta chăm chăm, cũng không cho ta ra khỏi địa giới Tật Phong lâu, cũng không thể nhìn thấy khách quý thế nào." Phong Hành Tuyết vẻ mặt tiếc nuối nói.

Sở Chúc như có chút suy nghĩ nhìn nàng ta, lại hỏi: "Những khách quý này không biết là ở đâu?"

"Ngay tại Tây Tuyết Linh Đông Bắc bên kia." Phong Hành Tuyết chỉ một phương hướng.

Sở Chúc khẽ động tâm niệm, khóe môi lộ ra một nụ cười như có như không.

Thì ra là thế, chẳng trách nàng có thể cảm giác được Tầm Châu ở bên kia...

Tầm mắt của Phong Hành Tuyết vẫn luôn chưa rời khỏi gương mặt của nàng, đột nhiên phát hiện trên mặt nàng hình như ý cười như có như không, thì gan không khỏi có chút run lên, cứ cảm thấy nàng cười đến rất đáng sợ, làm cho trong lòng nàng ta sợ hãi vô cớ.

Trong lúc đang sợ hãi, đã thấy nàng nâng mắt nhìn qua đây, da mặt Phong Hành Tuyết lại cứng ngắc vài phần.

Nữ nhân này sẽ không thật sự đang đánh cái chủ ý phá hư gì chứ?

"Nghe nói yến hội Tuyết Y lâu các người ngay tại ngày mai, người sẽ tham dự sao?" Sở Chúc lại hỏi.

Phong Hành Tuyết chu miệng lên: "Mẫu thân ta nói ta tuổi còn nhỏ, không cho ta đi đâu." Khi Phong Hành Tuyết nói lời này, có chút bất mãn, cảm thấy mẫu thân nàng ta rõ ràng là hạn chế nàng ta khắp mọi nơi, càng là không cho nàng ta gây sự, nàng ta càng muốn làm.

Sở Chúc liếc nhìn nàng ta một cái, không nói cái gì.

Phong Hành Tuyết giả vờ giả vịt mà dẫn dắt Sở Chúc đi một vòng ở địa bàn Tật Phong lâu, cảm thấy nói chuyện cũng đủ rồi, thì đưa Sở Chúc về khách viện.

Ai ngờ vừa muốn ra khỏi địa giới Tật Phong lâu, thì thấy Bình cô ngênh diện đi tới.

Phong Hành Tuyết hơi khần trương trong lòng, trên mặt cười nói: "Bình di, sao người lại ở đây? Ở chỗ của nương không phải bề bộn nhiều việc sao?"

Bình cô hành lễ với nàng ta, cười nói: "Nghe nói bằng hữu tiểu thư đến đây, chủ lâu cho ta tới đây nhìn một cái, để tránh cho tiểu thư chiều đãi không chu toàn."

Phong Hành Tuyết nhất thời vô cùng bất mãn, sắc giọng: "Nương thật là, ta đã trưởng thành, sẽ kết giao bằng hữu, Bình di không đến căn bản không sao..."

Lại là một phen làm nũng, mới giới thiệu hai người với nhau.

Bình cô tu vi là Linh Quang cảnh tầng tám, xem như tiền bối, Sở Chúc cười hành lễ cho bà ta.

"Sở cô nương là bằng hữu tiểu thư, tuyệt đối không cần nhiều lễ như vậy." Bình cô cười nói, tự mình đi tới làm như nâng đỡ.

Sở Chúc nhìn hai tay đang đỡ mình, động tác dừng lại, lại tùy bà ta nâng dậy.

A Chiêu nheo mắt lại, nhìn lão bà trước mặt, trong mắt sát ý chợt lóe rồi biến mất.

Sở Chúc giống như là biết sát ý của nó, ôm nó từ trên vai đến trong lòng, vỗ về lưng nó.

Bình cô lại nói vài câu cùng với các nàng, nhìn thì chính là một trường bối quan tâm văn bối, sau một lúc lâu mới rời khỏi.

Đợi sau khi bà ta rời khỏi, Sở Chúc nhìn về phía Phong Hành Tuyết, cười tủm tỉm nói: "Đạo đãi khách của Tuyết Y lâu các người thực đặc biệt nhì."

Phong Hành Tuyết có chút không rõ ý tứ của nàng, nhưng cũng biết Sở Chúc sẽ không vô duyên vô cớ nói loại lời này, khần trương nói: "Sở tỷ tỷ, người có ý tứ gì, chẳng lẽ Bình di nàng..."

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Phong Hành Tuyết vội vàng cầm miệng.

Nàng ta cũng không phải người ngu ngốc, làm sao không rõ chuyện vừa rồi Bình di làm.

"Sở tỷ tỷ, ta..." Phong Hành Tuyết vội vàng giải thích, chỉ sợ nàng hiểu lầm.

"Được rồi, ta đã biết." Sở Chúc giống như một chút cũng không để ý, rất sáng khoái ôm tiểu yêu thú trong lòng rời khỏi.

Phong Hành Tuyết nhìn theo bóng dáng nàng tiến vào khách viện, nghĩ đến vừa rồi bộ dạng Sở Chúc như cười như không, càng phát ra lo lắng, do dự một lát, xoay người chạy tới chỗ mẫu thân.

Khi nàng ta vừa đến, đúng lúc nghe được Bình cô nói: "... Không có phản ứng, xem ra Mộc Linh chi tâm không có ở trên người nàng ta."

Trong lòng Phong Hành Tuyết bỗng dưng nhẹ thở ra, nàng ta vẫn luôn lo lắng nếu như Mộc Linh chi tâm ở trên người Sở Chúc thì làm sao bây giờ, Sở Chúc nhất định sẽ không nhường lại, đến lúc đó nàng kẹp ở giữa, lại phải chịu khổ.

"Nương, Bình di!" Phong Hành Tuyết mở miệng kêu.

Chủ lâu Tật Phong và Bình cô ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Phong Hành Tuyết đứng ở nơi đó, vẻ mặt tức giận.

Bình cô biết nàng ta là vì hành vi vừa rồi của mình mà tức giận, nhất thời có chút áy náy, không biết nên nói như thế nào, đành phải nhìn về phía chủ lâu Tật Phong.

Chủ lâu Tật Phong cũng không coi là gì, nói: "Tại sao hài nhi của ta tức giận?"

"Nương, sao người có thể để cho Bình di làm loại chuyện này? Sở tỷ tỷ là bằng hữu của con, về sau nhất định không cần lại làm loại chuyện này nữa, nếu không thì con sẽ tức giận." Phong Hành Tuyết ra vẻ tức giận.

Bình thường chủ lâu Tật Phong vẫn là rất thuận theo nữ nhi này, lập tức sáng khoái đáp ứng một tiếng.

Nếu Mộc Linh chi tâm không ở trên người Sở Chúc, chủ lâu Tật Phong tự nhiên sẽ không hạn chế nữ nhi kết giao bằng hữu.

Phong Hành Tuyết lại oán giận vài câu, mới thở phì phì rời khỏi, đợi trở lại trong phòng, vỗ ngực nhẹ nhàng thở ra.

Mẫu thân của nàng ta là một người khôn khéo, nếu như để cho bà nhìn ra cái gì, nàng ta cũng không gánh nổi.

Sở Chúc mang theo A Chiêu trở lại khách viện nghỉ ngơi, sau khi đóng cửa lại, xoa bóp móng vuốt của nó, nhỏ giọng nói: "Không cần tức giận, hành động này của Tuyết Y lâu cũng có thể rửa sạch tình nghi của ta. Chắc hẳn bọn họ biết Mộc Linh chỉ tâm không ở trên người ta, nhất định sẽ không còn nhìn ta chăm chăm."

A Chiêu vẫn mất hứng, lão bà đó cũng dám dùng pháp bảo như vậy đến tra xét thân thể Sở Chúc, đây dĩ nhiên là một loại mạo phạm, nếu như là người tu luyện cao cấp, có thể chụp chết bà ta ngay tại chỗ.

Bình cô đó tưởng Sở Chúc chính là người tu luyện Không Minh cảnh, sẽ không phát hiện, mới có thể làm được không kiêng nể gì như vậy.

Nhưng A Chiêu và Sở Chúc đều phát hiện trước tiên, nếu không phải trở ngại nơi này là Tuyết Y lâu, thì đã sớm chết chắc.

A Chiêu là tên lòng dạ hẹp hòi, thù này liền nhớ kỹ.

Đêm đó, Sở Chúc lại cảm giác được phương hướng Bích Tầm Châu đang ở, liền nhắm mắt đánh tọa.

Ở thời gian Sở Chúc tu luyện, A Chiêu nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên nhảy lên song cửa sổ, nhảy vài cái đã lên đến mái hiên, rồi lập tức biến mất ở trong đêm đen.

Hôm sau, Sở Chúc từ trong tu luyện mở mắt ra, lại không thấy được bóng dáng A Chiêu.

Sở Chúc nhú mày lại, rồi lập tức giãn ra.

Có đôi khi nàng vẫn cứ quên A Chiêu cũng không phải là một con tiểu yêu thú, có thể nói nó sâu không lường được. Hai đời, nàng cũng chưa thể biết rõ ràng thực lực của A Chiêu, nhưng có thể khẳng định là, cũng không cần lo lắng cho nó, nó có thực lực tuyệt đối bảo hộ được mình.

Nàng thấy rằng, muốn lo lắng ngược lại là Tuyết Y lâu.

Chẳng lẽ A Chiêu còn đang mang thù, vụng trộm đi gây sự?

Sở Chúc suy nghĩ lại, rồi nhanh chóng dứt bỏ chuyện này, xử lý bản thân xong, thì đi ra cửa tới chỗ La Phong Vũ.

Hôm nay là ngày Tuyết Y lâu tổ chức yến hội cho đám người tu luyện ngoại lai đã đến kia, môn phái danh vọng đại lục Thiên Thượng Hải đều đến đây.

Sở Chúc xen lẫn trong người tu luyện Nhân Gian phường, cũng không dễ gây chú ý, nên dễ dàng hòa vào đám đông.

Một đám người được nghênh đến một phòng khách vô cùng lớn, chung quanh phòng khách trồng đầy linh mây gió tuyết cấp sáu, từng đóa trong suốt như hoa tuyết linh nở rộ, mỗi khi gió thổi qua, sẽ phát ra một trận tiếng nhạc du dương.

Đội sau khi mọi người vào ngồi, năm vị chủ lầu Nhân Vương cảnh Tuyết Y lâu đột nhiên đứng dậy, đi tới chỗ cửa, bày ra dáng vẻ cung kính.

Rất nhanh, mọi người liền nhìn thấy mười người tu luyện Tuyết Y lâu cung kính đón tiến vào.

Mười người tu luyện này mặc thống nhất áo bào màu đen, trên mặt đeo mặt nạ Băng Ngọc linh thức ngăn cách, mặt nạ đó vô cùng mỏng, che ở trên mặt, giống như dán vào làn da, khiến cho ngũ quan thoát nhìn càng lộ vẻ lạnh như băng, vô cùng thần bí.

Trừ những thứ đó ra, làm cho người ta kinh hãi là, trên người mười người này đều phát ra uy áp ở trên Nhân Vương cảnh. Trong đó có một người tu vi lại sâu không lường được, ở đây không người nào có thể dò thám biết tu vi của hắn, chỉ cảm thấy người này khí thế như núi cao như vực sâu, nặng nề đặt ở trong lòng, làm cho người ta chỉ liếc hắn một cái cũng không dám.

Người ở đây, mặc kệ là tu vi gì, đều nhìn không được trắng mặt, bắp chân có chút phát run.

Sở Chúc cũng giống như người chung quanh, cúi đầu, giống như sợ hãi tu vi này, không dám nhìn nhiều. Trong lòng lại ở trong uy áp này mà cảm giác được một loại cảm giác thần thiết đã lâu.

Đây là người tu luyện Nhân Hoàng cảnh.

Nàng cũng từng đi đến cái độ cao này, từng ở đại lục Linh thế giới, bị người sợ hãi kinh hoàng như thế.

"Chư vị tôn giả, thỉnh vào ngồi." Chủ lầu Tật Phong cung kính nói.

Người tu luyện Nhân Hoàng cảnh cầm đầu ngồi ở vị trí đứng đầu, chín người tu luyện Nhân Vương cảnh còn lại ngồi ở vị trí bên cạnh hắn, phía dưới mới là các thế lực người cầm quyền đại lục Thiên Thượng Hải. Thậm chí ngay cả chủ nhà Tuyết Y lâu này, cũng chỉ có thể ngồi ở vị trí bên dưới, cẩn thận tiếp xúc.

Tuy nói cường giả vì tôn, nhưng còn chưa có cái chuyện cường long áp địa đầu xà thế này. Đám địa đầu xà Tuyết Y lâu lại bày ra tư thái thấp như vậy ở trước mặt những người này, làm cho những người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải nhìn ở trong mắt, trong lòng không phải tư vị.

"Tôn giả, đây chính là chương môn các môn phái đại lục Thiên Thượng Hải chúng ta, đặc biệt tới đây nghênh đón các ngài." Chủ lâu Tật Phong cười nói.

Lời này làm cho sắc mặt những người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải ở phía dưới nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Cái tên người tu luyện Nhân Hoàng cảnh giống như vô cùng tùy ý quét mắt liếc nhìn người trong đại sảnh một cái. Mỗi một người bị hắn quét đến vốn đang đầy ngập tức giận, nháy mắt biến mất không còn, còn lại chỉ có một loại sợ hãi giống như trái tim bị bóp chặt.

Người tu luyện Nhân Hoàng cảnh, ở đại lục Linh thể giới cực khó gặp, mỗi khi xuất hiện một người, đều trở thành nhân vật đứng đầu đại lục, uy thế này cũng không phải người bình thường có khả năng đạt tới.

Nhìn đến bộ dạng sợ hãi những người đó, vị "Tôn giả" kia dường như vừa lòng một ít.

Chủ lâu Tật Phong thấy tôn giả không phản ứng, liền vỗ tay ba tiếng, tiếp theo chỉ thấy một đám thiếu nữ dung mạo tuyệt sắc mặc lụa mỏng màu trắng, bụng các loại thức ăn mùi thơm sộc mũi tiến vào, rất nhanh trong không khí tung bay đầy mùi thơm thức ăn.

Chủ lâu Tật Phong tự mình đổi lại linh rượu cho vị tôn giả cầm đầu thượng vị.

Bộ dạng nhỉnh nọt này, đám người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải nhìn thấy càng phát ra tức giận, trong lòng hận chết bà ta.

Vị tôn giả Nhân Hoàng cảnh kia vẫn chưa chạm vào đồ ăn trên bàn, thấy không khí trong đại sảnh hơi đình trệ, hắn thần nhiên cười một cái, mở miệng nói: "Chư vị Thiên Thượng Hải, chúng ta đến Thiên Thượng Hải này, chỉ có một mục đích, đó là Mộc Linh chi tâm."

Trong đại sảnh vô cùng an tĩnh, mọi người trầm mặc nhìn hắn.

"Chúng ta cũng không có lòng xấu xa đối với đại lục Thiên Thượng Hải, chỉ cần có được tất cả Mộc Linh chi tâm, sẽ rời khỏi ngay. Mộc Linh chi tâm là sở hữu của Nguyệt Nữ tộc, căn cứ vào Nguyệt Nữ tộc ở tại Thiên Thượng Hải, còn thừa lại hai viên Mộc Linh chi tâm, chỉ cần vào tay..."

Còn chưa có nói xong, đột nhiên chợt nghe thấy bên ngoài vang lên một trận tiếng động xôn xao lớn.

Người Tuyết Y lâu nhú mày, trên mặt lộ ra thần sắc không vui.

Chủ lâu Như Âm xin lỗi một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, quát: "Chuyện gì? Ôn ào thế còn thể thống gì?"

Một gã đệ tử Tuyết Y lâu hoang mang rối loạn chạy tới, ở cửa đại sảnh đã kêu lên: "Chư vị chủ lâu, không tốt rồi, Thiên Thượng Hải đột nhiên phong bế!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Muốn Chiến Thì Chiến!

Editor: ChieuNinh

Ở đây đều là người tu luyện tai thính mắt tinh, làm sao không nghe được lời của đệ tử Tuyết Y lâu, lúc này ồ lên.

Thiên Thượng Hải là đại biểu của phiên đại lục này, cũng bởi vì có Thiên Thượng Hải tồn tại, mới có thể được xưng là "đại lục Thiên Thượng Hải", nếu như không có Thiên Thượng Hải, phiên đại lục này còn tên gọi này sao?

Hơn nữa bọn họ đã có thói quen khi cần tài nguyên, thì đi tới đi lui Thiên Thượng Hải tìm kiếm. Những hải đảo thần bí trên Thiên Thượng Hải nói chung sẽ có bảo vật làm cho bọn họ không tưởng được, mặc kệ là linh thảo luyện đan, tài liệu luyện khí cần, hoặc là các yêu thú trong hải dương... Những thứ đó đều là tài phú vô tận người tu luyện cần, cũng là nội tình Thiên Thượng Hải.

Mỗi một đại lục đều có nội tình này, nếu nội tình này biến mất, đại lục bị người tu luyện đòi lấy quá mức, chung quy sẽ biến thành đại lục yên lặng.

Chỉ cần là thế lực lâu đời có điều hiểu biết đối với đại lục hình thành và phát triển, đều hiểu rõ ràng đạo lý này.

Một đại lục không dễ dàng sinh ra linh khí, không phải đến thời điểm nguy cấp, không có người nào nỗ lực làm cho nó biến thành một tòa đại lục yên lặng.

Nháy mắt, người tu luyện ở đại sảnh chẳng quan tâm đám "Tôn giả" thực lực cường đại kia mà đều chạy đi ra, rồi ngẩng đầu nhìn về phía hải dương treo ở giữa bầu trời đó.

La Phong Vũ cũng theo người lao ra, trên mặt là một nỗi lo lắng, nhưng mà nàng nhân cơ hội quét mắt đám người tu luyện ngoại lai kia. Đáng tiếc trên mặt bọn họ mang mặt nạ bằng ngọc, thấy không rõ thần sắc bọn họ lắm, chỉ có thể từ trong động tác bọn họ tranh đoạt đoạt bay đi ra theo, là có thể thấy được bọn họ để ý đối với Thiên Thượng Hải.

La Phong Vũ hơi hơi híp mắt lại, che giấu sắc lạnh trong mắt.

Mấy gia hỏa này, quả nhiên là ý đồ xấu xa, nói cái gì không có lòng xấu đối với Thiên Thượng Hải, chỉ cần có được tất cả Mộc Linh chi tâm thì sẽ rời khỏi. Thật sự là buồn cười, nếu là vì có được Mộc Linh chi tâm, cần gì phải đuổi cùng giết tận Nguyệt Nữ tộc, khiến cho Thiên Thượng Hải biến mất, ai biết có thể có ảnh hưởng đối với đại lục hay không? Thật sự là nói đến dễ nghe.

La Phong Vũ cười lạnh trong lòng, giấu sát ý đi, đi ra cửa cùng với mọi người.

Sở Chước xen lẫn trong đám người, cùng mọi người ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Thượng Hải.

Chỉ thấy hải dương treo ngược ở trên trời, từ xa nhìn lại, giống như một khối phi thủy màu xanh lam giữa bầu trời, thần kỳ là vẫn chưa che mất ánh mặt trời ở trên cao. Nó trầm mặc đứng lặng ở đầu kia của thiên hà, tất cả người ở trên đại lục, chỉ cần ngẩng đầu, thì có thể nhìn thấy hải dương treo phía chân trời.

Chính là lúc này, phiến hải dương màu phi thủy đó giống như bật kín một tầng bụi ế thần nhiên. Cho dù người đứng ở trên đại lục, đều có thể nhìn thấy nước biển quay cuồng mãnh liệt, thuyền hoặc người trên Thiên Thượng Hải đều bị nước biển quay cuồng đó ném ra bên ngoài. (bụi ế: tầng bụi che lấp, bao phủ)

Không, thay vì nói là quăng, không bằng nói là một loại lực lượng không hiểu được, bài trừ chúng nó khỏi Thiên Thượng Hải.

Người trên đại lục trơ mắt nhìn tàu thuyền vốn đang di chuyển ở Thiên Thượng Hải cứ như vậy mà rơi xuống từ trời cao.

Thật sự rơi xuống!

Ầm vang một tiếng, thuyền lớn này giống như sủi cảo rơi xuống mà đập ở trên đất bằng. May mắn là, những thuyền đó đều là vì tiến vào Thiên Thượng Hải mà đặc biệt chế tạo, khi thuyền nện xuống, kịp lúc mở ra lồng phòng ngự, thuyền và người trên thuyền trừ bỏ chặt vật một ít, đều không có chuyện gì.

Chỉ là bọn hắn vô cùng mê mẩn.

Rõ ràng đang tốt lành mà di chuyển ở Thiên Thượng Hải, vì sao đột nhiên thuyền đã bị Thiên Thượng Hải ném đi? Phát sinh chuyện gì?

Trên mặt đất, mọi người nhìn trời cao rơi thuyền xuống như mưa cũng là vẻ mặt mê mẩn.

Tốc độ Thiên Thượng Hải phong bế vô cùng nhanh, sau một trận mưa thuyền nện xuống, vốn không có tiếng động, mà tầng bụi ế bên ngoài Thiên Thượng Hải dần dần càng sâu sắc, ánh sáng màu phi thủy thuộc về Thiên Thượng Hải càng ngày càng mỏng nhạt. Diendanlequydon~ChieuNinh

Không cần đặc biệt thăm dò, bọn họ đều biết kết quả sau khi Thiên Thượng Hải bị tầng bụi ế đó che giấu.

Lúc này, lại có đệ tử Tuyệt Y lâu chạy tới, lo lắng bẩm báo nói: "Chư vị chủ hầu, cảng bên kia Thiên Thượng Hải truyền đến tin tức, nước biển đột nhiên hạ xuống, thuyền của chúng ta không cách nào tiến vào Thiên Thượng Hải nữa!"

"Cái gì?"

Nháy mắt, hiện trường như là nổ tung nôi, ông ông rộ lên.

"Đây là có chuyện gì?"

"Vì sao Thiên Thượng Hải đột nhiên phong bế? Làm sao Thiên Thượng Hải có thể phong bế?"

"Làm sao bây giờ? Thiên Thượng Hải muốn phong bế, về sau chúng ta phải đi đâu để tìm tài nguyên tu luyện?"

"Đúng vậy, làm sao Thiên Thượng Hải có thể phong bế đây? Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Các ngươi có ai biết không?"

"Thiên Thượng Hải sẽ phong bế, chẳng lẽ là..."

.....

.....

Một đám người tu luyện lúc này đã không thể bận tâm cái khác, bảy miệng tám lời thăm dò người chung quanh bên cạnh, khó nén lo lắng trên mặt. Thiên Thượng Hải phong bế làm cho bọn họ đều có một loại cảm giác mờ mịt không cách nào xoay sở, không biết làm sao bây giờ.

Thiên Thượng Hải đột nhiên phong bế, cũng làm cho bọn họ nhận không được hoài nghi người tu luyện ngoại lai này, đặc biệt vị tôn giả Nhân Hoàng cảnh kia.

Vì cái gì Thiên Thượng Hải không phong bế vào lúc nào đó, mà cố tình tại loại thời điểm này, thời gian trùng hợp thật quá khéo. Càng không cần phải nói người tu luyện Nhân Hoàng cảnh thực lực cường đại, có lẽ sẽ có năng lực phong bế Thiên Thượng Hải.

Ngay tại khi những người tu luyện hoài nghi đại lục Thiên Thượng Hải phong bế, có phải Tuyệt Y lâu liên hợp với người tu luyện ngoại lai làm hay không. Thì đột nhiên thấy cường giả Nhân Hoàng cảnh trong đám người tu luyện ngoại lai kia thể nhưng phi thân lên. Tốc độ của hắn cực nhanh, không cần dùng đến bất luận pháp bảo gì, thì có thể ngự không phi hành.

Đây là thực lực chỉ Nhân Hoàng cảnh đặc biệt có, chỉ có người khi đạt tới cảnh giới, mới có thể không cần cậy vào pháp bảo đảm nhiệm ngự không phi hành.

Lúc này chỉ thấy hai tay của hắn ngưng tụ ra quả linh cầu ánh sáng khí thể hào hùng, dưới ánh mặt trời, hai tay lóe ra linh quang, cực kì chói mắt.

Người nọ ngừng đầu nhìn hướng Thiên Thượng Hải bật kín một tầng bụi ế, đột nhiên ném linh cầu ánh sáng cầm trong tay đã muốn ngưng tụ thành hình đi qua Thiên Thượng Hải.

"A ——!"

Người trên mặt đất theo bản năng kêu ra tiếng, con ngươi co rút chặt, gât gao nhìn chăm chăm hai quả linh cầu ánh sáng, sợ nó thật sự đánh ra nguy hiểm cho Thiên Thượng Hải.

Quả linh cầu ánh sáng ở khi tiếp cận Thiên Thượng Hải, nhanh chóng biến thành hai cái vòng xoáy xoắn ốc cấp tốc xoay tròn, chung quanh là một trận linh quang điện hình cung quần quanh, phá vỡ không khí, mang theo uy lực Nhân Hoàng cảnh đặc biệt có, ầm vang một tiếng đánh lên tầng bụi ế ở bên ngoài Thiên Thượng Hải.

Vòng xoáy nổ mạnh ở giữa không trung, uy lực nổ mạnh đẩy ra ráng mây ngũ sắc chung quanh, tầng bụi ế bên ngoài Thiên Thượng Hải cũng đột nhiên biến hình, giống như sương mù, dần dần khuếch tán, lộ ra mặt biển màu phi thủy bên trong.

Ở trong ánh mắt lo lắng của mọi người, một lát sau tầng bụi ế đó, chậm rãi ngưng tụ lại, giống như một vòng tầng bảo hộ, bảo vệ Thiên Thượng Hải ở trong đó.

Thấy một màn như vậy, trên mặt người tu luyện đều nhẹ thở một hơi.

Ngay sau đó, lại thấy người tu luyện Nhân Hoàng cảnh nọ thể nhưng liên tiếp không ngừng mà ngưng tụ linh cầu ánh sáng đánh lên, giống như muốn dùng bạo lực mở ra phong bế Thiên Thượng Hải lại lần nữa, cái này làm cho tim bọn họ lại treo lên.

Tuy nói Thiên Thượng Hải đột nhiên phong bế làm cho bọn họ không chuẩn bị kịp, nhưng so với Thiên Thượng Hải phong bế, bọn họ càng lo lắng cường giả Nhân Hoàng cảnh này có thể phá hủy Thiên Thượng Hải hay không.

Oai uy của Nhân Hoàng cảnh, bọn họ chỉ nghe nói qua, hôm nay cũng là lần đầu đối mặt, riêng một thân uy áp đáng sợ đó, đã đè ép mười phần.

May mắn, người tu luyện Nhân Hoàng cảnh nọ hao phí hơn phân nửa linh lực, tất cả công kích không có hiệu quả đối với Thiên Thượng Hải, tầng bụi ế bên ngoài Thiên Thượng Hải không có dấu vết tiêu tán một chút nào.

Chỉ cần có tầng bụi ế này ở đó, thì Thiên Thượng Hải vẫn bị vây ở trong trạng thái phong bế.

Người Tuyệt Y lâu thấy một màn như vậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Những người khác hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt lờ mờ, đã may mắn lại ngờ ngàng, vẫn không rõ ràng lắm rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Chỉ có đám người Sở Chúc và La Phong Vũ biết tình hình thì hiểu rõ ràng đây là vì sao. La Phong Vũ cười thầm trong lòng, lạnh lùng liếc mắt nhìn vài vị chủ lầu Tuyệt Y lâu một cái. Hôm nay cứ để bọn hắn tiền mất tật mang.

Người tu luyện Nhân Hoàng cảnh trải qua công kích, phát hiện kết giới Thiên Thượng Hải không phải bản thân mình có khả năng công phá, rốt cục trở về đại lục từ giữa không trung một lần nữa.

Chỉ là hơi thở quanh thân hắn vô cùng lãnh liệt, có thể thấy được tâm tình của hắn không tốt.

Người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải thấy một màn như vậy, trong lòng thầm thích.

"Tôn giả." Vài vị chủ lầu Tuyệt Y lâu vội vàng đi qua.

Nhưng mà, còn chưa tới trước mặt vị tôn giả kia, đột nhiên đối phương vừa vung tay áo, năm vị chủ lầu Tuyết Y lâu bay ngược đi ra ngoài. Tôn giả đó lại hừ một tiếng, thanh âm đó như chuông vàng cổ kêu lên, hung hăng đánh vào thức hải, mọi người chỉ cảm thấy huyết khí cuộn cuộn, cực kì khó chịu. Mà năm vị chủ lầu Tuyết Y lâu ở trực diện bị đánh sâu vào, nhin không được oa một tiếng phun ra một ngụm máu.

Một màn này, người ở đây nhìn xem mà phát lạnh trong lòng.

Đối phương còn chưa ra tay, chẳng qua là hừ một tiếng, hơi thả ra chút uy áp, thì năm Nhân Vương cảnh Tuyết Y lâu không chịu nổi khí huyết dâng lên, nếu như ra tay, chẳng phải là Nhân Vương cảnh không có chút sức phản kháng, chỉ có thể là thịt cá trên thớt gỗ mặc cho đối phương chém giết?

Đây là chênh lệch giữa Nhân Hoàng cảnh và Nhân Vương cảnh, mặc dù chỉ có một cảnh giới lớn, cũng là khoảng cách khó mà vượt qua.

"Tôn giả!" Chủ lầu Tật Phong bất chấp thương tích trên người, vội nói: "Ngài đừng nóng giận, Thiên Thượng Hải khẳng định là xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi đột nhiên phong bế, có lẽ là âm mưu..."

"Phong Thái Vân! Ngươi đừng khinh người quá đáng!" Môn chủ Lôi Hòa môn nổi giận một tiếng, hai mắt trừng lên, giống như muốn tóe lửa.

Những người tu luyện khác cũng là thần sắc không tốt, làm sao bọn họ không nghe ra được Tuyết Y lâu là muốn dẫn họa đi chỗ khác.

Thiên Thượng Hải đột nhiên phong bế, ngay cả cường giả Nhân Hoàng cảnh cũng không có cách công kích lấy nó, tất nhiên là cực kì phẫn nộ, Tuyết Y lâu lo lắng đối phương giận chó đánh mèo lên trên người mình, thế nhưng lại nói thẳng âm mưu.

Ai âm mưu? Đương nhiên là đám người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải này, không liên quan gì với Tuyết Y lâu bọn họ.

Tuyết Y lâu thật sự là tính toán thật hay.

"Phong Thái Vân, ngươi đừng đắc ý! Thiên Thượng Hải đột nhiên phong bế, ai biết có phải Tuyết Y lâu các ngươi làm hay không?"

"Đúng vậy, chỉ sợ là Tuyết Y lâu các ngươi vì muốn trở thành đệ nhất lâu đại lục Thiên Thượng Hải, mượn tay người khác muốn tiêu diệt thế lực khác. Nếu không vì sao Thiên Thượng Hải cứ như vậy mà trùng hợp đột nhiên phong bế vào hôm nay?"

"Phong Thái Vân, Tuyết Y lâu các ngươi phải cho chúng ta một cái công đạo."

Ở đây, vài vị người tu luyện Nhân Vương cảnh đại lục Thiên Thượng Hải đều nhao nhao thảo phạt Tuyết Y lâu.

Tuyết Y lâu tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế, sợ vị tôn giả Nhân Hoàng cảnh kia hiểu lầm, chủ lầu Như Sơn vội nói: "Tuyết Y lâu chúng ta tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này, mà mấy vị tôn giả thân phận sang quý, bọn họ đến đại lục Thiên Thượng Hải chúng ta, là vinh hạnh của chúng ta..."

Nghe được lời nói vô si của chủ lầu Như Sơn, tất cả mọi người nhin không được tức cười.

Nếu không cố kỵ cường giả Nhân Hoàng cảnh, bọn họ cũng nhin không được oán giận trở về.

Quý mới vinh hạnh, rõ ràng là lấy vinh hạnh của Tuyết Y lâu để đoạt lấy tài nguyên Thiên Thượng Hải! Hơn nữa vì có được Mộc Linh chi tâm, thậm chí giết hại Nguyệt Nữ tộc Thiên Thượng Hải. Loại thiết lập vì tài nguyên mà giết hại một chủng tộc máu chảy đầm đìa bậc này, ngấm lại liền khiến cho người ta run rẩy.

"Đúng vậy, chúng ta còn muốn hỏi các ngươi, rốt cuộc là ai phong bế Thiên Thượng Hải?"

"Ý tứ của các ngươi là, chúng ta có bản lĩnh phong bế Thiên Thượng Hải sao? Không khỏi quá mức buồn cười, nếu chúng ta thực sự có bản lĩnh phong bế Thiên Thượng Hải, thì không còn ở chỗ này."

"Ngay cả chuyện vị tôn giả kia cũng không thể làm được, chúng ta có thể làm được sao? Thật quá buồn cười!"

.....

.....

Chỉ chốc lát sau, nhóm người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải đã âm ỹ thành một đoàn, nghiêm nhiên quên mất bên cạnh còn có đám người tu luyện ngoại lai thực lực cao cường.

Người tu luyện Nhân Hoàng cảnh nọ khoanh tay ở đằng kia, mắt lạnh nhìn đám người tu luyện khác khẩu, bên cạnh hắn là chín tên Nhân Vương cảnh khác, cũng thờ ơ lạnh nhạt, trong mắt là khinh miệt không che giấu chút nào.

Giống như nhóm người này, ở trong mắt bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ là con kiến mà thôi.

Lúc nhìn thấy âm ỹ không dứt, đột nhiên hai người tu luyện mang mặt nạ băng ngọc tiến lên, trong tay lóe ra linh quang, đánh trên mặt đất ầm ầm một tiếng, bùn đất tung tóe, hoa cảnh bẻ gãy, rốt cuộc làm cho đám kia người tu luyện đang cãi vã an tĩnh lại.

Mọi người nhìn về phía mười người tu luyện đó, không khí lại trở nên ngưng trệ.

Mười tên người tu luyện ngoại lai đó đứng ở một bên, đối diện là người tu luyện các thế lực đứng đầu đại lục Thiên Thượng Hải, đứng chính giữa là năm vị chủ hầu Tuyết Y lâu, vô hình trung hình thành xu thế tạo thế chân vạc.

Nhưng mà, thái độ của người Tuyết Y lâu, thế chân vạc căn bản chỉ là nhìn cho đẹp mắt, tình thế đối với đại lục Thiên Thượng Hải mà nói là hoàn toàn bất lợi.

Lúc này, người đeo mặt nạ Nhân Vương cảnh vừa mới ra tay một cái nói: "Các vị Thiên Thượng Hải, chúng ta mặc kệ vì sao Thiên Thượng Hải đột nhiên đóng kín, lần này chúng ta tiến đến, chỉ vì Mộc Linh chi tâm. Nếu như các ngươi không giao Mộc Linh chi tâm ra, lúc này chúng ta chỉ có thể trước tiên là nói tiếng thật có lỗi, do đại lục Thiên Thượng Hải các ngươi đến bồi thường rồi."

Lời này vừa nói ra, hiện trường ồ lên thật lớn.

"Các ngươi có ý tứ gì?" Các chủ Kinh Hồng Các trầm giọng nói, sắc mặt âm trầm.

Người đeo mặt nạ đó khinh miệt cười một tiếng: "Mộc Linh chi tâm, chúng ta nhất định phải có, nếu như không chiếm được, chúng ta đành phải phá hủy đại lục Thiên Thượng Hải, cũng không tin Thiên Thượng Hải còn phong bế không mở."

Nghe nói như thế, người ở đây vừa tức vừa giận, lời này dĩ nhiên bị chạm đến điểm mấu chốt của bọn họ.

Bản thân mình dựa vào nơi này để sinh tồn mà sắp bị người hủy diệt, là một ai cũng sẽ phải hận.

Môn chủ Lôi Hỏa môn tính khí cực nóng nảy trợn mắt nhìn người Tuyết Y lâu, quát: "Phong Thái Vân, thì ra đây là mục đích của các ngươi, thế nhưng muốn phá hủy đại lục Thiên Thượng Hải!"

Chủ hầu Tật Phong bị chỉ tên nói họ sắc mặt đỏ ửng, nhìn về phía mười người tu luyện ngoại lai, trong lòng thâm hận.

Tuyết Y lâu là muốn càng tiến thêm một bước, cũng muốn bám vào thế lực Đại Hoang giới, nhưng cho tới bây giờ bà ta không nghĩ tới muốn phá hủy đại lục Thiên Thượng Hải. Nhưng nhóm người này quả thật là Tuyết Y lâu ân cần nghênh đón đến đại lục Thiên Thượng Hải, thậm chí cũng là Tuyết Y lâu làm việc thay bọn họ sớm nhất. Tuyết Y lâu ở trong mắt người Thiên Thượng Hải, đã bị xem thành một bè với đám người tu luyện ngoại lai này rồi, làm thế nào cũng tẩy không sạch.

Chủ hầu Tật Phong âm thầm cắn răng, vội hỏi: "Mấy vị tôn giả đừng vội, có lẽ là Thiên Thượng Hải xảy ra chuyện gì đó, chúng ta chắc chắn lấy hết Mộc Linh chi tâm dâng lên, thỉnh ngài khoan thứ chút thời gian."

Chủ hầu Tật Phong bày ra tư thái vô cùng thấp, chỉ ngóng trông đối phương nể mặt Tuyết Y lâu làm nhiều chuyện như vậy cho bọn họ, trăm ngàn lần đừng phá hủy đại lục Thiên Thượng Hải.

Những người khác cũng nhìn về phía đám người tu luyện che mặt nạ băng ngọc, trong lòng khản trương.

Nếu không phải e sợ người tu luyện Nhân Hoàng cảnh, lúc này làm sao bọn họ sẽ nén giận như thế, chỉ có thể phát hỏa với Tuyết Y lâu? Nhưng mà so sánh tức giận đối với người tu luyện ngoại lai, bọn họ càng hận là Tuyết Y lâu. Đây là thứ ăn cây táo, rào cây sung, thế nhưng liên hợp người ngoài muốn hủy diệt đi đại lục của mình, quả thực đáng giận.

"Khoan thứ?" Tôn giả Nhân Hoàng cảnh đột nhiên cười rộ lên: "Khoan thứ như thế nào?"

Chủ hầu Tật Phong khẽ cắn môi: "Thỉnh ngài khoan thứ nửa tháng... Không, ba ngày."

"Không được!"

"Tôn giả!" Vài chủ hầu Tuyết Y lâu nhất thời nóng nảy.

Người tu luyện Nhân Hoàng cảnh cổ quái cười rộ lên, nói: "Các ngươi đã không phối hợp, đừng trách chúng ta vô tình."

"Tôn giả!"

Tôn giả đó căn bản không để ý tới đám người Tuyết Y lâu, vẫy tay chính là một chương, đánh tới chủ hầu Tật Phong dẫn đầu phía trước.

Tuy rằng chủ hầu Tật Phong muốn né tránh, nhưng lấy thực lực của bà ta làm sao tránh được chương này, tất nhiên là bị đánh ngay chóc. Thân thể bay lên cao cao, nặng nề mà nện ở trên tường phòng khách cách đó không xa, lực đạo đó đánh sâu vào, làm cho phòng khách vốn xa hoa ầm ầm một tiếng rồi sập hơn phân nửa.

Chủ hầu Tật Phong té trên mặt đất, phun ra một búng máu, mặt như giấy vàng, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Cường giả Nhân Hoàng cảnh tùy tay một chương, dù chưa lấy tính mạng của bà ta, lại làm cho nội phủ của bà ta bị thương nặng.

"Chủ hầu!" Chúng đệ tử Tuyết Y lâu chạy đi qua.

Một chương này uy lực mười phần, cũng kinh sợ người tu luyện ở đại lục Thiên Thượng Hải.

Tuy rằng bọn họ cáu giận Tuyết Y lâu làm việc, nhưng thực lực của chủ lầu Tật Phong bọn họ vẫn rõ ràng, thấy bà ta bị một chương đánh đến nửa chết nửa sống, làm sao không hề e sợ chứ?

Tôn giả đó nhìn cũng không liếc mắt nhìn chủ lầu Tật Phong một cái xem bị hấn chụp một chương có chết hay không. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải ở đây, một giọng nói tối tăm vô tình vang lên: "Giết!"

Tiếng của hấn chưa dứt, trong đám người có một bóng dáng màu đỏ phóng lên cao.

Chỉ nghe một tiếng chuông phiêu miểu vang lên, ngay sau đó chỉ thấy La Phong Vũ hai tay cầm lấy Thất Âm Linh đứng ở chỗ cao, hai mắt hàm chứa sát khí, cao giọng quát: "Muốn chiến thì chiến, chúng ta sẽ sợ các ngươi hay sao? Chư vị, các ngươi còn chờ cái gì? Chẳng lẽ để cho bọn họ hủy đi đại lục của chúng ta sao?"

"Đúng, thay vì uất ức mà chết, còn không bằng phản kháng!" Lôi Hòa môn là người đầu tiên hưởng ứng.

"Kinh Hồng Các chúng ta cũng không sợ!"

Mấy giọng nói vang vang có lực vang lên, truyền khắp toàn bộ Tuyết Bình Châu, rốt cục kích thích huyết khí hào hùng trong lòng chúng người tu luyện Thiên Thượng Hải, vì đại lục của mình mà chiến, cho dù chết cũng không hối hận.

La Phong Vũ thấy một màn như vậy, nhin không được cười rộ lên.

Hết chương 84.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Bích Tầm Châu Lại Gây Sự

Vị tôn giả kia không nghĩ tới đám người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải này sẽ có phản ứng như thế, nhất thời ánh mắt nhìn về phía La Phong Vũ không tốt. Nhưng nhìn thấy nàng một người tu luyện Linh Quang cảnh nho nhỏ lại có dũng khí như thế, thật ra lại có vài phần thương thức.

Chỉ là mặc dù thương thức, nhưng cũng tức giận nàng lớn mật mạo phạm.

Không cần vị tôn giả này ra tay, một người tu luyện Nhân Vương cảnh bên cạnh hấn đã ra tay, một bánh răng lóe ra linh quang bay nhanh tới hướng La Phong Vũ.

La Phong Vũ thần sắc nghiêm túc, Thất Âm Linh trong tay hóa thành một dải lụa, sóng âm vô hình rút thành âm giết chóc, ngăn cản bánh răng đó. Uy lực trên bánh răng chấn động thân thể của nàng lui về sau vài bước, sau đó vững vàng đứng lại, hai tay gắt gao bắt lấy một đầu Thất Âm Linh, Thất Âm Linh căng thẳng thành một đường thẳng, cùng giăng co với bánh răng đó.

Nhưng chỉ chớp mắt, La Phong Vũ đã là mồ hôi cả đầu, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng nàng lấy tu vi Linh Quang cảnh tầng chín, liên tiếp cản trở một kích của Nhân Vương cảnh, một màn này mang đến chấn động thật lớn cho những người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải chung quanh đó, khí huyết dâng lên, lúc này giống như là không muốn sống, đều tiến lên hỗ trợ nàng.

Môn chủ Lôi Hòa môn cảm một đôi búa Lôi Hòa, đâm một đâm tới bánh răng, bánh răng đó nháy mắt biến thành một cái phế phẩm.

"Bất nạt một tiểu bối Linh Quang cảnh thì tính là cái gì? Có giỏi thì chiến một trận với gia gia ngươi!" Tiếng môn chủ Lôi Hòa môn như tiếng sấm, khiêu khích nói.

Quả nhiên, lời này nháy mắt lôi kéo vài giá trị thù hận của mấy người tu luyện Nhân Vương cảnh, mục tiêu chuyển dời đến trên người hấn.

Dĩ nhiên môn chủ Lôi Hòa môn không sợ, ngược lại dùng cảm cười lên ha ha.

Hấn là người tu luyện Nhân Vương cảnh tầng năm, chủ tu Lôi Hòa, công pháp cực kỳ bá đạo, loại hình người tu luyện chiến đấu trời sinh, thậm chí ngẫu nhiên có thể khiêu chiến vượt bậc, người tu luyện Nhân Vương cảnh tầng bốn đối chiến cùng với hấn chỉ mới đánh vài cái, đã bị hai búa của hấn chém chết.

Người tu luyện ngoại lai đó chết, giống như nháy mắt đốt lên tất cả chiến hỏa, trường hợp trở nên hỗn loạn một mảnh.

Khi Sở Chước và người tu luyện cấp thấp đang phát sinh chiến đấu, đã bị người tu luyện Linh Quang cảnh chung quanh kịp lúc quăng ném ra chiến trường, nơi này đã không còn là địa phương mấy người tu luyện Không Minh cảnh bọn họ có thể nán lại.

Nhưng mà, cái này cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ rời xa chiến trường, bởi vì Tuyết Y lâu phản bội.

Chỉ nghe được chủ lầu Như Sơn Tuyết Y lâu nói: "Các đệ tử Tuyết Y lâu nghe lệnh, bảo vệ các cửa ra vào, hôm nay tuyệt không để cho một người nào rời khỏi nơi đây, nếu không giết không tha!"

Nhóm người tu luyện ở đó vừa tức vừa giận: "Chủ lầu Như Sơn, chúng ta cùng là người tu luyện Thiên Thượng Hải, thế nhưng ngươi tiếp tay cho giặc?"

Trên mặt mập mạp của chủ lầu Như Sơn lộ ra tươi cười như Phật Di Lặc, khinh miệt nói: "Ai nói ta là người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải?"

"Cái gì?"

Nghe nói như thế, người tu luyện ở đây đều sùng sốt.

Đồng thời sùng sốt còn có chủ lầu Tật Phong được thuộc hạ tâm phúc diu đỡ đi tới.

Vừa rồi bà ta bị vị tôn giả kia đánh một chưởng, chính giữa ngực, tuy rằng nuốt qua đan dược, thân thể lại bị thương cực kì nặng, tạm thời không thể chiến đấu, đành phải rời khỏi nơi đây trước.

"Đới Trọng Sơn, ngươi là có ý tứ gì?" Chủ lầu Tật Phong quát.

Chủ lầu Như Sơn lướt nhẹ liếc nhìn bà ta một cái, tươi cười trên mặt càng phát ra thân thiết: "Chính là ý tứ trên mặt lời nói! Nếu ngươi cũng đã muốn chết, ta cũng cho ngươi chết được rõ ràng thấu đáo, Đới Trọng Sơn chân chính đã sớm chết."

Khi lời này rơi xuống, thân thể mập mạp của chủ lầu Như Sơn đã như một trận khói nhẹ xẹt qua.

Bình cô giúp đỡ chủ lầu Tật Phong theo bản năng che ở trước mặt chủ tử, nhưng mà chủ lầu Như Sơn căn bản không để bà ta ở trong mắt, tay mập mạp khe khẽ vung lên, Bình cô bị đánh nghiêng bay đi ra ngoài. Thân thể lấy một loại tư thế vận vẹo đập trên mặt đất, hai con mắt trừng thật to, đã tuyệt khí bỏ mình.

"Bình cô!" Chủ lầu Tật Phong bị thiết kêu lên.

"Đừng nóng vội, Phong Thái Vân, sẽ đến lượt ngươi." Chủ lầu Như Sơn cười hớ hớ nói.

Tương phản với nụ cười như Phật Di Lặc trên mặt hắn, đó là động tác như quỷ mị, tay mập mạp giống như ác quỷ tu la đoạt mệnh, nháy mắt thì xuyên thủng ngực chủ lầu Tật Phong, lấy ra một trái tim tươi sống, trên tay trắng trắng mập mạp thể nhưng không có dính lấy một giọt máu nào.

Chủ lầu Tật Phong trừng trừng nhìn trái tim đó, thân thể chậm rãi ngã ra sau.

Chủ lầu Như Sơn giống như là thưởng thức trái tim đó nhảy lên, sau đó nhẹ nhàng băng quơ, bóp mạnh.

Một màn này làm đám người tu luyện chung quanh sợ tới mức mặt không có chút máu.

Nháy mắt người này đã giết một cường giả Nhân Vương cảnh và một Linh Quang cảnh, đám người tu luyện Không Minh cảnh bọn họ, ở trước mặt hắn, tựa như người lớn và tiểu hài tử, không chịu nổi một kích.

May mắn, mập mạp này cũng không có hứng thú đối với mấy "tiểu hài tử" bọn họ, sau khi phản phó người nhìn bọn hắn chằm chằm, thì lao qua chiến trường bên kia.

Sau khi chủ lầu Như Sơn rời khỏi, đệ tử Tuyết Y lâu bao vây bọn họ lại.

Một đám người tu luyện nhìn nhìn lẫn nhau, không nói hai lời, lại chém giết.

Đều đã đến lúc này rồi, không giết chờ bị nhốt chết ở chỗ này sao?

Xa xa tiếng ầm vang vang lên không ngừng, chiến đấu giữa Nhân Vương cảnh và Nhân Vương cảnh, sức lực kinh người, lực phá hoại ảnh hưởng đến rất rộng. Lập tức kiến trúc Tuyết Y lâu bị hủy hơn phân nửa, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

Sở Chước xen lẫn trong đám người giả heo ăn thịt hổ, gặp một người chém một người, cùng so sánh với người tu luyện thờ hủ hủ chung quanh này, ngược lại năng hơi thở đều đặn, thành thạo điều luyện.

Nàng đành phải làm mặt ghen hờn, làm ra bộ dạng rất kiệt lực.

Sở Chước lại rõ ràng lưu loát tiêu diệt một đệ tử Tuyết Y lâu, nhìn qua chiến trường bên kia, phát hiện ở đằng kia đều là người tu luyện Nhân Vương cảnh và Linh Quang cảnh.

Nhân Vương cảnh còn may, ít nhất có sức đánh một trận, mà Linh Quang cảnh thuần túy chính là đưa kinh nghiệm cho kẻ địch. Chỉ có những người tu luyện Linh Quang cảnh giống như La Phong Vũ và Trương Tu Viễn của Kinh Hồng Các có kinh nghiệm thực chiến phong phú mới có thể ở thời điểm mấu chốt bảo trụ tính mạng.

Làm cho người ta ngoài ý muốn là, người tu luyện Nhân Hoàng cảnh còn chưa ra tay.

Hắn chính là khoanh tay đứng ở nơi đó, mắt lạnh nhìn cấp dưới và người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải chiến thành một đoàn, cũng không có ý tứ nhúng tay. Cái này vốn là chuyện tốt, nhưng cố tình hắn càng là như thế, ngược lại làm cho trong lòng của người tu luyện ở đây đều khẩn trương, cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Xoay chuyển ánh mắt, Sở Chúc nhìn thấy La Phong Vũ trong đám người, quần áo màu đỏ của nàng ấy dính vết máu, máu bắn tung tóe đến trên mặt làm nổi bậc lên hai tròng mắt nàng ấy như lửa, sắc bén mà khí phách. Nàng ấy đang cùng mấy người tu luyện Linh Quang cảnh Trương Tu Viễn, Phó Đạt vây công một người tu luyện Nhân Vương cảnh.

Đột nhiên, người tu luyện Nhân Hoàng cảnh vẫn luôn khoanh tay mà đứng động thủ.

Ồ nhảy mắt hắn động thủ, tất cả mọi người dõi theo hắn, lòng tơ cả người dựng thẳng lên.

Khi người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải tưởng hắn sẽ trực tiếp ra tay giết chết bọn họ, đã thấy địa phương hắn công kích là Thiên Thượng Hải.

Một luồng linh quang giống như ráng mây ngũ sắc từ trên trời giáng xuống, cản trở một kích này.

Thần sắc vị tôn giả kia hơi ngưng lại, ánh mắt như điện, đột nhiên ngẩng đầu, rồi lập tức nhìn thấy người rơi xuống từ Thiên Thượng Hải bị bụi ể bao trùm.

Không chỉ có hắn, tất cả mọi người ở đây nhin không được đều ngẩng đầu lên.

Thật sự là một màn này quá mức rung động, cho tới bây giờ bọn họ không nghĩ tới, thế nhưng không ai có thể trực tiếp xé mở bụi ể đó, lại cứ như vậy trực tiếp rơi xuống từ Thiên Thượng Hải đến đại lục. Cửa ra vào Thiên Thượng Hải ở tận cùng của đại lục, phàm là người nào nghĩ muốn đi vào Thiên Thượng Hải, đều chỉ có thể từ tận cùng đại lục mà vào, chưa từng có người sẽ từ địa phương khác ra vào Thiên Thượng Hải.

Thuyền và người lúc trước bị Thiên Thượng Hải trực tiếp quăng ra thì không tính.

Người nọ từ trên trời giáng xuống, đứng ở cách tôn giả đó không xa.

Đây là một nam nhân vô cùng tuấn lãng, khí chất như uyên như nhạc, cầm trong tay một thanh trường kích, cho dù là đứng ở nơi đó, thì cũng có một loại khí thế làm cho người ta không thể bỏ qua, hoặc là nói uy áp, làm cho người ta cảm giác giống như vị tôn giả kia.

"Phường chủ!" La Phong Vũ và người tu luyện Nhân Gian phường mừng như điên kêu lên.

"Cung Ngọa Vân?" Môn chủ Lôi Hòa môn và người tu luyện Nhân Vương cảnh ghen hòng nhìn trần trời, quả thực không dám tin, đặc biệt cảm giác được hơi thở trên người Cung Ngọa Vân, đã không thể nói được lời nào.

Cung Ngọa Vân biến mất trước mặt người khác hai gần mười năm, vừa xuất hiện chính là Nhân Hoàng cảnh, chẳng lẽ đây là con bài chưa lật của Nhân Gian phường?

Nháy mắt, Lôi Hòa môn và Kinh Hồng Các liền hiểu rõ ràng thấu đáo vì sao lúc trước La Phong Vũ sẽ để cho bọn họ an tâm, thì ra Cung Ngọa Vân bế quan hai mươi năm, thế nhưng tấn thăng Nhân Hoàng cảnh.

Đây là khi đã cách một vạn năm, đại lục Thiên Thượng Hải lại xuất hiện cường giả Nhân Hoàng cảnh.

Cung Ngọa Vân nhìn đến tình huống hiện trường, mùi máu tươi tận trời sốc vào mũi, làm sao không biết đã phát sinh chuyện gì, hắn lạnh lùng thốt lên: "Các hạ đến đại lục Thiên Thượng Hải, tùy ý giết hại người tu luyện Thiên Thượng Hải, đã xúc phạm quy củ đại lục, cho dù ta chém giết bọn người như thế, cũng là hợp tình hợp lý."

Tôn giả đó nghe xong cười lên như điên: "Cái gì là quy củ đại lục? Bọn người là đại lục cấp thấp, có cái quy củ gì đáng nói? Quy củ là từ cường giả đến định!" Hắn đánh giá Cung Ngọa Vân, nhiều hứng thú nói: "Đã nghe nói đại lục Thiên Thượng Hải đã có một vạn năm chưa từng xuất hiện Nhân Hoàng cảnh xuất sắc, có thể thấy được cấp bậc đại lục này cũng không tính cái gì, ta đơn giản phá hủy đại lục này, cũng không đáng tiếc."

Cung Ngọa Vân vẫn chưa vì lời này mà tức giận, thản nhiên nói: "Mục đích của các hạ là Mộc Linh chi tâm?"

"Đúng." Tôn giả đó rất sáng khoái thừa nhận: "Ta vốn cũng không có dự tính ra tay với người tu luyện Thiên Thượng Hải, nhưng các người rất không thức thời, thế nhưng phong bế Thiên Thượng Hải, muốn oán thì oán đám Nguyệt Nữ tộc Thiên Thượng Hải kia."

Đột nhiên hắn nhớ tới cái gì, lại hỏi: "Vừa rồi người là từ Thiên Thượng Hải đến, dựa theo thiên phú thần thông của Nguyệt Nữ tộc thì đây là linh vị giới, nhưng mà bọn hắn thả người ra? Người và Nguyệt Nữ tộc có quan hệ gì?"

Thần sắc Cung Ngọa Vân trở nên lạnh băng, không đáp lại hỏi: "Tại sao bọn người giết hại Nguyệt Nữ tộc, cướp lấy Mộc Linh chi tâm?"

"Người nói nhảm thật nhiều." Tôn giả đó né tránh, hai tay vỗ ra, trong tay xuất hiện một mũi giáo màu vàng.

Cung Ngọa Vân tiến lên từng bước, giọng lạnh lùng nói: "Bọn người muốn bước vào Thiên Thượng Hải, trừ phi đạp thi thể của ta."

Lập tức không nói hai lời, trường kích ở trong tay vạch một cái nửa vòng tròn, đã bất ngờ đâm qua.

Cuộc chiến của cường giả Nhân Hoàng cảnh, giống như ngay cả linh khí trong không khí đều bị rút xoắn đi ra ngoài, người tu luyện ở đây đã bị ảnh hưởng thật lớn, bất đắc dĩ đều né tránh.

May mắn Cung Ngọa Vân không muốn liên lụy người tu luyện Thiên Thượng Hải, vừa đánh với tôn giả đó vừa di chuyển, hướng tới bình dã rộng lớn không người bên ngoài Tuyệt Bình Châu.

Hai người tu luyện Nhân Hoàng cảnh vừa đi, chiến đấu tiếp tục, mà bởi vì có Cung Ngọa Vân kiềm chế tôn giả Nhân Hoàng cảnh nọ, những người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải giống như đánh máu gà, càng đánh càng hăng.

Một vạn năm, đại lục Thiên Thượng Hải thế nhưng lại xuất hiện cường giả Nhân Hoàng cảnh, làm sao mà không làm cho bọn họ kích động chứ?

Đặc biệt tại cái thời buổi rối loạn này đây, mắt thấy đại lục Thiên Thượng Hải cũng sắp gặp phải hủy diệt, Cung Ngọa Vân vừa mới tấn thăng Nhân Hoàng cảnh, chính là một khích lệ với bọn họ.

Dưới sự khích lệ này, người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải càng phát ra máu gà, giống như không muốn sống, theo đà mà lên, vây quanh đám người tu luyện ngoại lai, quân ấu không chết bọn họ cũng có thể vây khốn bọn họ đến chết.

Sở Chúc cũng vừa đánh vừa đi, lòng có chút không yên.

Cung Ngọa Vân xuất hiện là ở trong dự đoán của nàng, vừa rồi còn đang suy nghĩ vì sao Cung Ngọa Vân còn không hiện ra, nào biết thế nhưng là từ Thiên Thượng Hải mà đến. Chắc là hẳn sau khi nhận được tin tức, mới đi Thiên Thượng Hải tìm Nguyệt Nữ tộc, mới vừa rồi sẽ thông dong đến chậm.

Mặc dù không biết hẳn đi Thiên Thượng Hải làm cái gì, ít nhất thái độ của Cung Ngọa Vân là muốn bảo vệ Nguyệt Nữ tộc.

Vậy là đủ rồi.

Có một cường giả Nhân Hoàng cảnh thủ hộ, không cần lo lắng Nguyệt Nữ tộc ngày nào đó lại gặp phải diệt tộc, ở đại lục Linh thể giới, Nhân Hoàng cảnh mới là cường giả cao nhất.

Còn những người tu luyện ngoại lai, bọn họ chỉ xuất hiện mười người, cho dù còn có người khác, có lẽ cũng sẽ không nhiều lắm.

Theo như thái độ tôn giả Nhân Hoàng cảnh vừa rồi, Sở Chúc có thể cảm giác được bọn họ giết hại Nguyệt Nữ tộc đoạt lấy Mộc Linh chi tâm, là một loại hành vi vô cùng bí ẩn. Nếu không cũng sẽ không ở phía sau màn để cho thế lực Tuyệt Y lâu đại lục Thiên Thượng Hải ra tay trước, mục đích chính là không làm cho người khác chú ý.

Tuy rằng vẫn không hiểu bọn họ muốn nhiều Mộc Linh chi tâm như vậy làm cái gì, nhưng mà Sở Chúc đã có thể khẳng định, bọn họ tuyệt đối không phải dùng để tu luyện, mà là có con đường khác. Mà bởi vì nguyên nhân nào đó, bọn họ không thể giống trống khua chiêng đoạt lấy, cho nên lần này người đến đại lục Thiên Thượng Hải cũng không nhiều.

Sở Chúc dốc lòng, đều chém hết đệ tử Tuyệt Y lâu nghe lệnh chặn đường, sau đó chạy băng băng ở trong Tuyệt Y lâu.

Nàng muốn đi Tây Tuyệt Linh bên kia nhìn xem tình huống.

Vừa mới chạy đi, đột nhiên nhìn thấy Phong Hành Tuyệt đã hoang mang rối loạn chạy tới.

Sở Chúc nghĩ đến chủ lầu Tật Phong chết, ánh mắt nhìn nàng ta có vài phần thương hại. Tuy nói chủ lầu Tật Phong chết là bà ta tự làm tự chịu, nhưng nếu như không có mẫu thân che chở, lấy hành động Phong Hành Tuyệt đã từng làm, phỏng chừng lập tức sẽ bị người trả thù giết chết.

Sở Chúc chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi trực tiếp rời khỏi.

Phong Hành Tuyệt không có nhìn thấy Sở Chúc, lúc này nàng ta toàn tâm toàn ý chạy tòi địa phương chiến đấu, chỉ muốn đi nhìn xem mẫu thân của mình thế nào, có phải thật sự giống những người đó nói, mẫu thân đã chết hay không.

Phong Hành Tuyệt bức bối chạy nhanh, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

Lúc này Tuyệt Y lâu đã lâm vào trong hỗn loạn, chung quanh là phòng ốc kiến trúc sụp đổ, ở dưới sự tàn phá của người tu luyện cao cấp phá, uy lực chiến đấu lan đến rất nhiều địa phương. Thậm chí có vài người tu luyện cấp thấp cách chiến trường hơi gần vô ý chết ở trong chiến đấu của người tu luyện cao cấp, bị chết thực oan uổng.

Sở Chúc vừa chạy vừa đục nước béo cò, nếu như nhìn thấy thi thể trên đất ăn mặc không tầm thường, thì chạy tới mò xuống túi càn khôn trên thi thể.

May mắn không có người nào nhìn thấy loại hành vi này của nàng, nếu không tuyệt đối sẽ làm người ta tức đến hộc máu.

Loại hành vi phát tài trên người chết này, cũng đặc biệt vô sỉ chút, nhưng mà đối với Sở Chúc thiếu tiền mà nói, mấy cái đó đều là vốn để đại lục Tản Thiên về sau phát triển ở Linh thể giới.

Sở Chúc chạy một lát, đột nhiên nghe được một trận tiếng kinh hô.

Nàng theo tiếng nhìn lại, sau đó da mặt quất xuống, sững sờ nhìn con nhện bự xa xa đánh lén, tôn giả Nhân Hoàng cảnh thể nhưng bởi vì một con Ngọc Bích Băng Nhện đánh lén, đã bị Cung Ngọa Vân nhân cơ hội một kích đâm chết.

Đây... bị chết thực oan uổng.

Sở chúc nhìn xem mà vẻ mặt hắc tuyến, Tầm Châu đây là ngay cả hạn cuối cũng không cần sao? Hắn không phải là luôn luôn không thích làm loại chuyện đánh lén này sao?

Đang nghĩ tới, đột nhiên chỉ thấy con Ngọc Bích Băng Nhện vĩ đại dùng băng ti trời chặt thi thể người tu luyện Nhân Hoàng cảnh, cứ như vậy chạy đi.

Cung Ngọa Vân: "....."

Cung Ngọa Vân muốn đuổi đi theo, lại không ngờ tới mặt đất đột nhiên rung động lên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: “Người Biết Cái Gì!”

Mặt đất rung động mới đầu là cực kì nhẹ, hơn nữa lực chú ý của mọi người bị Ngọc Bích Băng Nhện trời thi thể người tu luyện Nhân Hoàng cảnh bỏ chạy hấp dẫn, cũng không có người chú ý tới.

Con Ngọc Bích Băng Nhện đột nhiên xuất hiện này, rất nhiều người ở đây đều có ấn tượng, đặc biệt những người tu luyện đã từng đi qua đảo Thiên Diệp. Lúc đó chính là con Ngọc Bích Băng Nhện này đột nhiên xuất hiện, giết chết lâu chủ Lược Hóa của Tuyệt Y lâu, khiến cho Tuyệt Y lâu tổn thất một cường giả Nhân Vương cảnh.

Vì thế Tuyệt Y lâu vô cùng tức giận, vẫn luôn tìm kiếm con Ngọc Bích Băng Nhện này báo thù, nhưng vẫn không có tin tức.

Nào biết hôm nay nó lại đột nhiên hiện ra, lại còn thừa dịp người tu luyện Nhân Hoàng cảnh không chú ý mà đánh lén, khiến hắn chết cực kì oan uổng.

Một màn này mọi người nhìn xem hết sức cạn lời.

Cung Ngọa Vân là người tu luyện mới tấn thăng Nhân Hoàng cảnh, nếu như lấy thực lực mà nói, hắn chẳng phải đối thủ của vị tôn giả kia, dù sao hắn vừa tấn giai Nhân Hoàng cảnh không lâu. Nhân Hoàng cảnh cực kỳ nhiều phương diện hắn cũng không quen thuộc, không giống vị tôn giả kia, tích lũy đã lâu ở trong Nhân Hoàng cảnh, thực lực tự nhiên không tầm thường.

Dựa theo tình huống bình thường, một trận chiến này, Cung Ngọa Vân nhất định sẽ đánh vô cùng vất vả, thắng bại khó phân.

Nhưng kết quả lại mang tính hí kịch như vậy, vị tôn giả kia cũng chết bực tức như vậy, không thể không làm cho người ta cảm khái.

Người vây xem còn đang cảm khái, chỉ thấy con Ngọc Bích Băng Nhện dùng băng ti trời thi thể người tu luyện Nhân Hoàng cảnh bỏ chạy, bởi vì nó tốc độ quá nhanh, ngay cả Cung Ngọa Vân là người tu luyện Nhân Hoàng cảnh trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng kịp.

Khi Cung Ngọa Vân muốn đuổi theo, đã bị mặt đất rung động làm ngừng bước chân.

Lấy cảm giác của Cung Ngọa Vân, rung động này cũng bất thường, phảng phất như có cái gì đó nguy hiểm đang muốn tránh thoát trời buộc, phá kén mà ra, ngay cả hắn là Nhân Hoàng cảnh, trong đáy lòng tự dung có chút phát lạnh.

Rung động rất nhanh liền biến thành chấn động rõ ràng.

Chấn động này khiến cho đám người tu luyện còn đang đánh Nhân Vương cảnh đến hừng hực khí thế không tự chủ được dừng lại.

Hôm nay được mời đến Tuyệt Y lâu đều là người tu luyện thành danh đã lâu ở đại lục Thiên Thượng Hải, cũng là thực lực cao nhất đại lục Thiên Thượng Hải. Ở dưới sự vây công của mọi người, chín tên người tu luyện ngoại lai, đã bị chém giết bốn người, trong đó có hai người trọng thương, hơi thở mỏng manh, đã mất lực chiến đấu, chỉ còn lại có ba người còn đang dựa vào ngoan cố chống lại.

Vốn bởi vì lâu chủ Như Sơn Tuyết Y lâu thực ra là người từ bên ngoài đến ẩn núp ở đại lục Thiên Thượng Hải, có hấn phản chiến, người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải vô cùng nguy hiểm. Ngờ đâu Cung Ngọa Vân ngang trời xuất hiện, sĩ khí đại chấn, dưới một phen nỗ lực chém giết của mọi người, thế nhưng cũng không rơi xuống hạ phong.

Càng không cần phải nói, khi vị tôn giả kia cứ như vậy bức bội mà chết, mấy người tu luyện Nhân Vương cảnh ngoại lai đã sớm đại loạn trong lòng, liền bị vài tên người tu luyện Nhân Vương cảnh của đại lục Thiên Thượng Hải liên thủ khống chế.

Lúc này khi đột nhiên cảm giác được trên đất chấn động không tầm thường, ba người tu luyện Nhân Vương cảnh ngoại lai bị chế trụ đột nhiên nhớ tới khi bọn họ đi đến đại lục Thiên Thượng Hải, lời tôn giả từng đã nói qua.

Sắc mặt ba người không khỏi đại biến, trong mắt lộ ra mấy phần vẻ sợ hãi.

Đúng lúc này, một hơi thở chẳng lành phóng lên cao.

Trong cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, chỉ thấy trên Tây Tuyết Lĩnh phương bắc Tuyết Bình Châu quanh năm bị tuyết bao trùm, huyết quang phóng lên cao. Huyết quang này tràn ngập hơi thở chẳng lành, nháy mắt đã ô nhiễm linh khí trên Tây Tuyết Lĩnh, toàn bộ linh thực trên Tây Tuyết Lĩnh chỉ trong mấy hơi thở thì héo rũ mà chết. Thời gian chỉ mới hơn mười hơi thở, đã biến một ngọn núi tuyết mỹ lệ thành một ngọn núi hoang sơn dã lĩnh, tuyết trắng như Bạch Tuyết biến tuyết đen, nào đâu còn có cảnh tuyết mỹ ngày xưa.

Mọi người ở đây đều trở mặt hoảng sợ.

Sở Chước căng thẳng trong lòng, nhớ tới A Chiêu bắt đầu từ buổi sáng đã không thấy bóng dáng, còn có Bích Tâm Châu đột nhiên ra tay đánh lên tôn giả Nhân Hoàng cảnh nọ, trực giác không thích hợp, năng phi thân lên, ngự kiếm mà đi tới Tây Tuyết Lĩnh.

Cung Ngọa Vân đã ngự không phi hành trước tiên, nhanh hơn bất luận kẻ nào đi đến Tây Tuyết Lĩnh.

Những người khác ào ào tiến đến Tây Tuyết Lĩnh.

Đám người Môn chủ Lôi Hòa môn và Các chủ Kinh Hồng các thuận tay xách ba người tu luyện Nhân Vương cảnh lên, cùng mang đến.

Những người tu luyện ngoại lai chết thì chết, bị thương thì bị thương, đã mất đi lực chiến đấu, người đại lục Thiên Thượng Hải thấy thế vô cùng hết giận, đối với người ngoại lai xâm nhập muốn hủy đi Đại lục của bọn họ, tất nhiên là sẽ không thủ hạ lưu tình.

Xem tình huống Tây Tuyết Lĩnh, bọn họ lo lắng những người tu luyện ngoại lai này có phải còn có âm mưu gì hay không, tất nhiên là càng khẩn trương.

Tây Tuyết Lĩnh vốn là nơi Tuyết Y lâu an bày cho người tu luyện ngoại lai nghỉ ngơi, hiện tại loại tình huống này, không thể không làm cho bọn họ nghĩ nhiều.

Mọi người lập tức đã đến đến trước Tây Tuyết Lĩnh.

Khi bọn họ đến nơi, có thể cảm giác được mặt đất chấn động càng ngày càng mãnh liệt, phảng phất như có cái gì đó tồn tại đáng sợ bị vây ở dưới đất, sẽ chui ra từ dưới đất lên trên.

Cung Ngọa Vân ngưng mắt nhìn lại, trường kích trong tay đột nhiên cắm xuống dưới đất.

Lấy trường kích làm trung tâm, một cỗ linh khí bằng bạc phụt mở ra, linh khí hóa thành kết giới, ngăn cản huyết quang lan tràn.

Huyết quang này cực kỳ chẳng lành, mặc kệ linh khí hay là vạn vật, phạm là bị nó lấy dính lên, tất sẽ bị ô nhiễm, biến thành vật không sạch sẽ không chịu nổi, toàn bộ linh khí không còn. Nếu để cho nó tiếp tục tràn ngập, chỉ sợ toàn bộ Tuyết Bình Châu đều sẽ biến thành một tử địa chẳng lành.

Điều này cũng thôi, càng làm cho người ta lo lắng là, vạn nhất huyết quang này đều ô nhiễm trọn bộ Đại lục thì làm sao bây giờ?

"Cung phùng chủ, đây là cái thứ gì?" Đám người môn chủ Lôi Hòa môn cả người là thương tích đi tới gần hỏi.

Thần sắc Cung Ngọa Vân ngưng trọng, vẫn chưa trả lời.

Đột nhiên, hấn quay đầu nhìn về phía này ba người tu luyện ngoại lai mang mặt nạ băng ngọc bị áp tới, một chương đi qua, đánh nát mặt nạ băng ngọc trên mặt bọn họ.

Không có mặt nạ băng ngọc ngăn cản, khuôn mặt chân thật của ba người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cung Ngọa Vân cất giọng lạnh lùng nói: "Rốt cuộc tôn giả các ngươi mang theo thứ gì đến đại lục Thiên Thượng Hải?"

Sát ý thuộc về người tu luyện Nhân Hoàng cảnh không chút nào che giấu đập vào mặt, ba người kia không chịu nổi, hét lớn một tiếng, khoe miệng tràn ra tơ máu.

Lúc này ba người này đã hiểu rõ tình cảnh bản thân, ở khi vị tôn giả kia bị giết, bọn họ cũng biết nhiệm vụ lần này đã xem như thất bại, càng không cần phải nói bọn họ tùy thời sẽ khó giữ được tánh mạng, làm gì còn có kiêu ngạo lúc trước, vội vàng trả lời: "Chúng ta cái gì cũng không biết! Chúng ta chỉ

biết là tôn giả hần, hần..."

Trước khi bọn họ đến đại lục Thiên Thượng Hải, căn bản cũng chưa từng để những người tu luyện ngay cả Nhân Hoàng cảnh của Đại lục này vào mắt. Và lại bởi vì bọn họ đi chuyển này xem như là tự mình ra tay đối với Nguyệt Nữ tộc và Mộc Linh chi tâm, việc này không cho người ngoài biết, tất nhiên là càng ít người biết càng tốt. Đúng là ẩn theo kế hoạch ban đầu của bọn họ, là muốn triệt để hủy diệt đại lục Thiên Thượng Hải, chấm dứt hậu hoạn.

Đương nhiên, không cần bọn họ tự mình ra tay, mà là chờ bọn họ có được tất cả Mộc Linh chi tâm, sau khi rời đi đại lục Thiên Thượng Hải, lại hủy diệt.

Kế hoạch này vốn là vô cùng thành công, chỉ là vì Tôn giả phụ trách nhiệm vụ lần này đột nhiên chết đi, thế cho nên chuyện đã sớm không phải bọn họ có thể khống chế. Càng không cần phải nói kỳ thực bọn họ cũng không biết tôn giả đến cùng để lại cái gì chuẩn bị hủy diệt đại lục Thiên Thượng Hải sau này.

Tuy rằng ba người không có nói ra rõ ràng, nhưng ánh mắt bọn họ lóe lên, người tu luyện ở đây đều là nhân tinh, làm sao không biết ý tứ của bọn họ, ngay lập tức giận dữ. Nóng nảy hỏa bạo nhất là Môn chủ Lôi Hỏa môn không nói hai lời, liền trực tiếp một bữa chém chết một người tu luyện Nhân Vương cảnh.

Hai người còn lại sắc mặt đại biến, lại biết nếu như đại lục Thiên Thượng Hải thật sự hủy diệt, bọn họ cũng sống không được, hai người như cha mẹ chết.

Ở dưới sự ép hỏi của Cung Ngọa Vân, hai người này rốt cục nói ra toàn bộ kế hoạch của bọn họ.

Người ở đây quả nhiên nghe được mà khóe mắt trừng muốn nứt ra, hận không thể giết chết hai người ngay tại chỗ để tiêu mối hận trong lòng.

Cung Ngọa Vân ngăn lại mọi người cảm xúc phấn nộ, lại hỏi: "Các người là người Đại lục nào, mục đích vì cái gì?"

Bọn họ giết hại Nguyệt Nữ tộc, đoạt lấy Mộc Linh chi tâm thì thôi, thế nhưng muốn hủy diệt một cái Đại lục, thủ đoạn bậc này không khỏi quá mức tàn nhẫn, không phải chính đạo gây nên. Cần biết mỗi một khối Đại lục sinh thành, cần thời gian vô số triệu năm, càng không cần phải nói sau khi Đại lục sinh thành, tự thành quy tắc, nếu như người tu luyện ra tay phá hủy một Đại lục, trên người nhất định sẽ gánh vác nhân quả trầm trọng, con đường tu hành cũng sẽ không thể đi được quá xa.

Trừ phi đối phương cũng không thêm để ý những thứ này, dù sao không phải tất cả người tu luyện đều sẽ theo đuổi con đường thành thần hư vô Phiêu Miêu này.

Ai biết đề cập đến việc này, hai người này lại cắn chặt răng, chết sống không chịu nói, thậm chí ở khi Cung Ngọa Vân muốn su hồn bọn họ, ánh mắt bọn họ trừng lớn, đột nhiên thức hải hồng mất, thất khiếu chảy máu. (thất khiếu gồm: hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Mọi người ở đây kinh hãi không thôi, đây đến cùng là phương pháp khống chế gì, thế nhưng có thể làm cho thức hải của bọn họ tự động sụp đổ?

Thức hải sụp đổ, người này cũng sẽ bị phá hủy.

Mọi người không có biện pháp, lại nhìn huyết quang trên Tây Tuyết Lĩnh càng ngày càng nồng đậm, trong lòng trầm trọng.

Vì có Cung Ngọa Vân kịp thời thiết hạ kết giới, tạm thời ngăn cản huyết quang trên Tây Tuyết Lĩnh lan tràn sang bốn phía, nhưng nhìn huyết quang này càng ngày càng đậm, không ngừng mà cắn nuốt linh khí trên kết giới, thì biết kết giới ngăn cản không được bao lâu. Nếu để cho huyết quang này lao tới, không biết đại lục Thiên Thượng Hải lại sẽ gặp phải loại nguy cơ nào.

"Cung phùng chủ, làm sao bây giờ?" Trong lòng mọi người cuống lên, lại không thể làm gì, chỉ có thể nhìn sang Cung Ngọa Vân.

Hiện tại Cung Ngọa Vân đã là cao thủ Nhân Hoàng cảnh, vốn là người đứng đầu đại lục Thiên Thượng Hải. Hiện tại Thiên Thượng Hải phát sinh loại chuyện này, bọn họ đã hoảng sợ vô thức, trừ bỏ tìm Cung Ngọa Vân ra, đúng là không thể nghĩ được phương pháp giải quyết.

Sắc mặt Cung Ngọa Vân trầm ngưng, nhìn dị tượng trên Tây Tuyết Lĩnh, cũng là bó tay hết cách.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nổ mạnh ầm vang vang lên, tiếp theo trên bầu trời quang đăng chém ra một đạo sấm rền.

Tiếng sấm trời quang, xưa nay là không may mắn hiện ra, cũng là một loại nhắc nhở trên trời.

Đồng tử Cung Ngọa Vân hơi co lại, lạnh lùng quát lên: "Các người đi mau, cách nơi này càng xa càng tốt, mau!" Lúc này vung tay áo lên, một ngọn Linh Phong đều cuốn lấy người chung quanh, ném đến ở ngoài ngàn dặm.

Sở Chước đục nước béo cò cũng bị cùng quăng đi.

Hành động lần này của Cung Ngọa Vân thật sự không gọi là dịu dàng, ở đây rất nhiều người tu luyện đều rơi thất điên bát đảo, ngay cả người tu luyện Nhân Vương cảnh cũng không ngoại lệ. Mọi người thấy bộ dáng đối phương chật vật, không kịp cười khở, vội vàng đứng lên, nhìn về phương hướng phía Tây Tuyết Lĩnh.

Tìm Sở Chước đập cực nhanh, nàng cảm giác được Bích Tầm Châu còn đang ở Tây Tuyết Lĩnh bên kia.

Lấy tính cách cẩn thận của Bích Tầm Châu, nếu như hần đã mang thi thể người tu luyện Nhân Hoàng cảnh đi, vậy sẽ phải cách nơi nguy hiểm, nhưng hiện

tại hán lại ở Tây Tuyết Lĩnh bên kia, chỉ có một khả năng: A chiếu cũng ở nơi đó!

Nghĩ đến đây, Sở Chúc không khỏi nóng nảy.

Thừa dịp mọi người không chú ý, Sở Chúc ngự kiếm lên, lặng yên vượt qua mọi người, đi tới hướng Tây Tuyết Lĩnh.

La Phong Vũ đang lo lắng nhìn phương hướng Tây Tuyết Lĩnh, dư quang khỏe mắt thoáng nhìn một bóng dáng, vốn cho là người tu luyện nào đó không hiểu chuyện không biết sống chết muốn vô giúp vui, ngưng mắt nhìn lại, đột nhiên phát hiện bóng dáng ngự kiếm phi hành nhìn vô cùng quen mắt.

La Phong Vũ hoảng sợ kinh hãi, la hét nói: "Sở Chúc, trở về!"

Làm sao Sở Chúc nghe lời của nàng, toàn tâm toàn ý đuổi tới Tây Tuyết Lĩnh.

La Phong Vũ vội vàng tung kiếm ra, nhảy lên kiếm muốn đi bắt đệ tử không nghe lời trở về, nào biết lần này nàng bị thương rất nặng, thân thể đã là nò mạnh hết đà, kém chút nữa thì ngã quỵ từ trên kiếm xuống dưới.

Giang Toàn và đám người Trương Tu Viễn vội vàng phóng qua đỡ nàng lại.

"Mau, đi dẫn nàng trở về." La Phong Vũ nín chặt Giang Toàn.

Giang Toàn chần chờ nói: "Phong Vũ, chẳng qua là một tiểu đệ tử không hiểu chuyện, kệ nàng đi."

"Người biết cái gì!" Dưới tình thế cấp bách, La Phong Vũ miệng không cân nhắc: "Nàng cũng không phải là đệ tử không hiểu chuyện, nếu không phải là nàng..." Thấy mọi người ở đây nhìn qua, La Phong Vũ phản ứng kịp, chỉ phải dẫn xuống: "Dù sao, nàng là đệ tử Hải Các phường của ta, nhất định không thể để cho nàng gặp chuyện không may."

Nếu không phải Sở Chúc nói chuyện Nguyệt Nữ tộc cho bọn họ biết, chỉ sợ bọn họ ngay cả vì sao đại lục Thiên Thượng Hải phải bị người hủy diệt cũng không biết. Cho dù là Cung Ngọa Vân tấn thăng làm Nhân Hoàng cảnh, lại không bảo vệ được Đại lục của mình, lại có tác dụng gì?

La Phong Vũ nhận tình của Sở Chúc, tự nhiên cũng nguyện ý che chở nàng, sao có thể trơ mắt nhìn nàng đi chịu chết?

Chờ sau khi Giang Toàn đuổi theo, La Phong Vũ được người đỡ nghỉ ngơi trên mặt đất, đột nhiên mới nhớ tới, Sở Chúc cũng không phải người lỗ mãng, hiện tại đột nhiên nàng chạy tới Tây Tuyết Lĩnh, nhất định là bên kia có chuyện gì cần nàng đi qua.

Là cái gì?

Trong lúc nhất thời La Phong Vũ không thể suy nghĩ cẩn thận, nàng bị thương rất nặng, chỉ có thể tạm thời nghỉ ngơi ở tại chỗ.

Nhưng mà những người tu luyện Nhân Vương cảnh đại lục Thiên Thượng Hải chính là không cần cố kỵ nhiều lắm, cho dù bọn họ cũng bị Cung Ngọa Vân ném ra, nhưng làm người tu luyện Nhân Vương cảnh, lúc này biết rõ Đại lục có nguy hiểm, còn có thể khoanh tay đứng nhìn hay sao?

Tức thời Môn chủ Lô Hóa môn và mấy vị người tu luyện Nhân Vương cảnh dặn dò những người tu luyện đó nhanh chóng rời khỏi nơi đây, bọn họ ngự kiếm bay tới Tây Tuyết Lĩnh.

Lập tức thì đến trước Tây Tuyết Lĩnh, xa xa thì bọn họ nhìn thấy Tây Tuyết Lĩnh đã bị huyết vụ nồng đậm bao phủ.

Lúc trước khi bọn họ bị Cung Ngọa Vân vung lên ném đi, trên Tây Tuyết Lĩnh mặc dù có huyết quang nhàn nhạt, nhưng có thể nhìn đến cảnh hoang vu trong đó. Nhưng lúc này huyết quang nhàn nhạt chẳng biết lúc nào biến thành huyết vụ, bao trùm Tây Tuyết Lĩnh, không cách nào xem xét trong đó, mà linh quang trên kết giới ngăn huyết vụ lại càng mỏng manh, phẳng phát bất cứ lúc nào cũng có khả năng sẽ bị huyết vụ phá phong ấn mà ra.

Thấy được một màn như vậy, thần sắc mọi người bỗng dưng trầm xuống.

Lúc này không thấy bóng dáng Cung Ngọa Vân, chỉ có chuôi trường kích cắm trên mặt đất Tây Tuyết Lĩnh, tận lực chống đỡ kết giới.

Bên kia, rốt cục Giang Toàn cũng đuổi theo Sở Chúc, ngăn nàng lại.

"Sở Chúc, mau trở về, tránh cho phường chủ nhà người lo lắng." Giang Toàn đánh giọng nói.

Sở Chúc không yên lòng đáp ứng một tiếng. ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tây Tuyết Lĩnh bị huyết vụ bao phủ, nhìn bộ dáng này, giống như căn bản không có nghe được lời của hán nói.

Giang Toàn nhất thời có chút bức mình, cảm thấy không hổ là đệ tử La Phong Vũ nhìn trúng, tính cách không khác gì nàng ta, đều là người không nghe khuyên bảo.

Khi nghĩ như vậy, hán liền muốn ra tay dẫn nàng đi, chỉ thấy đột nhiên sắc mặt của nàng kinh biến, hai mắt trũng thật lớn, giống như thấy vật gì đó đáng sợ.

Giang Toàn theo bản năng quay đầu nhìn qua, chờ thấy rõ ràng thứ từ trong huyết vụ phóng lên cao, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Chương 87: A Chiếu Gây Sự

Editor: ChieuNinh

Chỉ thấy bên trong huyết vụ đó, một con quái vật hình người cả vật thể màu đỏ sậm phá tan kết giới mà ra.

Quái vật hình người này trừ bỏ có tứ chi giống như nhân loại ra, toàn thân da thịt thể nhưng là một loại sương mù màu đỏ sậm, càng không cần phải nói máu tràn ngập ở trên thân thể, như con gòi trên xương cốt, theo nó di động mà khuếch tán hướng bốn phía, huyết vụ trên Tây Tuyết Lĩnh, đó là do trên người nó phát ra.

Đầu nó nhỏ nhất, trán nhẵn bóng nhảy lên thành thịch, trừ bỏ cặp mắt càng đỏ tươi hơn cả làn da ra, ngũ quan cũng mơ hồ không rõ, bộ dạng hết sức rợn người.

Xa xa, mọi người cũng cảm giác được hơi thở cường đại trên người quái vật này, thể nhưng hơi thở càng đáng sợ cường đại hơn người tu luyện Nhân Hoàng cảnh của Cung Ngọa Vân.

Thực lực của quái vật này thể nhưng ở trên cả Nhân Hoàng cảnh.

Mọi người nhìn không được da đầu run lên.

Quái vật hình người đó vừa ra tới, ánh mắt liền rơi xuống thanh trường kích cắm trên mặt đất trước Tây Tuyết Lĩnh.

Nó hí rống một tiếng, lao xuống, vẫy tay đã nhỏ trường kích đó.

Không có trường kích làm trận điểm, kết giới Cung Ngọa Vân thiết lập nháy mắt bị phá, sương mù máu phun trào mà ra trên Tây Tuyết Lĩnh, nhanh chóng lan tràn hướng toàn bộ Tuyết Bình Châu. Đệ tử Tuyết Y lâu trên Tuyết Bình Châu tu vi thấp khi bị huyết vụ này quấn lên, phát ra một tiếng hét thảm, nháy mắt liền hóa thành một khối thây khô, máu tươi xương cốt hoàn toàn không còn.

Huyết vụ này thể nhưng sẽ hút tinh khí tinh huyết con người?

Phát hiện một màn này, nhóm người tu luyện vội vàng phóng linh khí ra ngoài, hình thành một cái lồng linh khí, mới không có bước lên kết cục những người tu luyện đó.

Nơi huyết vụ đi qua, không có một tác nào còn hoàn chỉnh, linh khí bị ô nhiễm, cỏ cây héo rũ, thổ nhưỡng cháy đen, thây khô khắp nơi. Ngày xưa Tuyết Bình Châu vô cùng mỹ lệ, trong nháy mắt đó biến thành một luyện ngục tu la.

Một màn giống như tận thế, làm cho những người tu luyện đều bị kinh hãi.

Bọn họ chỉ đành phải nhanh chóng thoát khỏi nơi đây, đặc biệt những người tu luyện cấp thấp, trừ bỏ trốn ra, đã không còn cách nào khác.

Quái vật hình người đó sau khi nhỏ trường kích, ánh mắt liền chuyển tới mấy người tu luyện Nhân Vương cảnh trên Tây Tuyết Lĩnh, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam thị huyết, lại hí rống một tiếng, đánh tới hướng bọn họ.

Mấy người tu luyện Nhân Vương cảnh nào dám chống lại cùng với quái vật hơi thở cường đại, nhưng muốn chạy trốn đã không kịp.

Quái vật đó tốc độ vô cùng nhanh, nhào đi qua một người tu luyện Nhân Vương cảnh, không nhìn hấn công kích, đã bắt lấy hấn.

Người tu luyện đó kêu ra tiếng thảm thiết, nhìn kỹ lại, mới phát hiện địa phương trên người người tu luyện đó bị quái vật đụng tới, y phục đều bị ăn mòn, lộ ra xương cốt trắng bên trong. Mà tinh huyết, tinh khí trên người hấn, tất cả bị đó quái vật hút hết, nháy mắt từ một con người rõ ràng biến thành một khung xương.

Người tu luyện Nhân Vương cảnh, ở trước mặt quái vật, thể nhưng không chịu được một kích như thế.

Những người khác ra tay trước tiên, nhưng mặc cho bọn hấn công kích dừng ở trên người quái vật đó như thế nào, thể nhưng nó không có động tĩnh, thậm chí chưa thương tổn đến da lông.

Sau khi nó hấp thu xong tinh huyết tinh khí của một người tu luyện Nhân Vương cảnh, lại muốn đánh về phía người thứ hai.

Lúc này, trong huyết vụ lại có động tĩnh, chỉ thấy ba bóng dáng lao tới.

Người đang ở trong chiến đấu trong lúc vội vàng liếc mắt một cái qua đây, lại không khỏi sửng sốt, thiếu chút nữa đã bị quái vật đó bắt lấy hút cạn.

Chỉ thấy trong ba bóng dáng, trong đó một cái là Cung Ngọa Vân, hai cái khác cũng là yêu thú, một cái là Ngọc Bích Băng Nhện, một cái là mãnh thú nói không nên lời là tên gì.

Con Ngọc Bích Băng Nhện thì thôi, nó tốt xấu gì là đại yêu thú cấp mười hai, thực lực bất phàm, ở trong này tự nhiên không kỳ quái.

Nhưng một con yêu thú khác này, lại khiến người ta nói không nên lời lai lịch chủng loại của nó.

Bộ lông cả thân thể nó đen thui, chỉ có túm lông màu trắng trên trán đó là vô cùng bắt mắt, ánh mắt thế nhưng là dị đồng tử một vàng một đen, vóc người lớn giống như U Minh báo trưởng thành, đứng ở nơi đó có thể nói là uy phong凛凛. Khí thế trên người không hề kém hơn Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai, nghiêm nhiên chính là một mãnh thú, chỉ là đứng ở nơi đó, sương mù màu chung quanh thế nhưng tự động tránh đi, chưa từng mấy may lay động đến trên người nó. Diendanlequydon~ChieuNinh

Đây là yêu thú gì?

Khi Cung Ngọa Vân từ trong huyết vụ lao tới, thoát nhìn vô cùng chặt vật, nhưng mà khi nhìn đến con quái vật đang công kích người, thân hình nhoáng lên một cái, đã xẹt đi qua, ngăn lại.

Linh khí bản mạng của Cung Ngọa Vân—— trường kích bị quái vật đó ô nhiễm, đã không thể dùng lại. Lúc này hấn dùng là là một thanh giáo bạc, vươn ra quái vật đó, tiến lên quần đầu cùng nó.

Quái vật lại hí rống ra tiếng, một đôi mắt màu đỏ tươi khóa Cung Ngọa Vân lại.

Sắc mặt Cung Ngọa Vân trắng bệch, hiển nhiên mới vừa rồi khi tiến vào Tây Tuyết Lĩnh muốn ngăn cản quái vật này xuất thế, bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không thể ngăn cản nó bước ra. Cho dù như thế, hấn không dám thoái nhượng chút nào, kiên định chắn ở phía trước, nếu như để cho quái vật này chạy ra đại khai sát giới, đại lục Thiên Thượng Hải thật sự bị hủy.

Nhưng mà làm cho Cung Ngọa Vân may mắn là con Ngọc Bích Băng Nhện và mãnh thú màu đen, mặc kệ chúng nó là từ đâu tới đây, ít nhất lúc trước chúng nó cũng muốn ngăn cản quái vật này xuất thế.

Đáng tiếc, quái vật này hiển nhiên là người ta đặc biệt an bài xong, bọn họ căn bản chưa kịp ngăn cản.

Khi huyết vụ khuếch tán ở Tuyết Bình Châu, Sở Chúc và Giang Toàn cũng đứng mũi chịu sào.

Giang Toàn trước tiên đã phóng linh khí ra ngoài, để ngăn cản huyết vụ ăn mòn, hấn vốn cũng muốn bảo hộ Sở Chúc ở trong lòng linh khí, lại phát hiện trên người nàng phủ lên một tầng nước màu bạc nhàn nhạt, nước này cũng không biết là dị thủy gì, thế nhưng có thể ngăn huyết vụ đó lại.

Giang Toàn không khỏi sửng sốt.

Ngay tại khi hấn sửng sờ, Sở Chúc đã bay nhanh đi tới Tây Tuyết Lĩnh.

Lúc này Giang Toàn ngay cả tâm tình mừng cha cũng có, mắt thấy Tây Tuyết Lĩnh đã thành nơi nguy hiểm, tốt nhất có thể bỏ chạy được bao nhiêu thì chạy, cố tình nằng nệ vội vàng đi chịu chết. Muốn bỏ xuống mặc kệ đi, nhưng lại đáp ứng La Phong Vũ mang đệ tử này về, đành phải khế ước mỗi theo sau, trong lòng thâm nghĩ, nếu như mình thực sự chết ở chỗ này, coi như là không làm La Phong Vũ thất vọng.

Khi nghĩ như vậy, Giang Toàn đi theo Sở Chúc xuyên qua ở trong huyết vụ, cũng không biết là làm sao, đột nhiên thì thấy Sở Chúc dừng lại.

"Tầm Châu, huynh không sao chứ?"

Giang Toàn nghe được giọng nói của Sở Chúc, nhìn chăm chú lại, giật mình phát hiện, lời này là Sở Chúc nói với Ngọc Bích Băng Nhện cực lớn cách đó không xa.

Mà bên cạnh con Ngọc Bích Băng Nhện đó, còn có một mãnh thú cũng cực lớn, mà bộ dạng con mãnh thú này cực kỳ kỳ quái, thế nhưng trong lúc nhất thời nhìn không ra nó là loài yêu thú gì, nhưng nó nguy hiểm là không thể nghi ngờ.

Nhưng một con mãnh thú cực lớn thế này, ở khi đi qua Sở Chúc, đột nhiên cúi đầu, dùng đầu của mình cọ nàng một chút, cọ đến nỗi Sở Chúc thiếu chút nữa từ trên thân kiếm ngã quỵ xuống dưới, đã được con yêu thú đó dùng cái đuôi cuốn lên, quăng đến trên lưng của mình.

Giang Toàn: "....."

Nghĩ đến chuyện Ngọc Bích Băng Nhện đó từng làm, sắc mặt Giang Toàn đỏ ửng, lại nhìn sang Sở Chúc được con mãnh thú đáng sợ không biết loài đó quăng đến trên lưng, mặt Giang Toàn nháy mắt thì nứt ra.

Giang Toàn cũng có chút thờ không xong, ánh sáng trên lòng linh quang như ần như hiện, khi thiếu chút nữa thì đã bị sương mù màu không chỗ nào

không có mặt quần lên, đột nhiên một sợi băng tơ túm hấn lại.

"Giang phùng chủ, người mau mau trở về thôi, nơi này thật sự nguy hiểm." Sở Chúc ngồi ở trên lưng yêu thú, nói với Giang Toàn.

Giang Toàn: "... Người thì sao?"

"Giang phùng chủ không cần lo lắng, ta sẽ không có việc gì."

Giang Toàn: "....."

Mãi đến khi hai con yêu thú mang theo Sở Chúc biến mất, Giang Toàn vẫn là vẻ mặt mê mang.

Hắn giống như phát hiện một chuyện rất khó lường.

Sở Chúc tự nhiên nhận ra con mãnh thú đó là A Chiêu phiên bản lớn lên.

Tuy rằng không có manh khi làm tiểu yêu thú, nhưng nhúm lông màu trắng trên đầu đó, còn có cặp dị đồng tử một vàng một đen, đều cực kì bắt mắt.

Cho nên khi bị A Chiêu quăng đến trên lưng nó, Sở Chúc không chút kinh hoảng, lại còn có tâm tình sờ sờ lông trên lưng nó, phát hiện vô cùng bóng loáng, vuốt lên xúc cảm thật tốt.

Hai con yêu thú sau khi tìm được Sở Chúc, xuyên qua ngay trong huyết vụ, rồi lập tức đi đến trước mặt Cung Ngọa Vân đang chiến đấu cùng quái vật.

Sở Chúc trầm ngâm đánh giá con quái hình người đó, chậm rãi, cuối cùng nàng nhớ tới con quái vật hình người này là cái gì.

"Thì ra là Huyết Ma..."

Sở Chúc thấp giọng nói, thanh âm vừa vặn bị Ngọc Bích Băng Nhện và A Chiêu nghe được.

Thần sắc Ngọc Bích Băng Nhện hơi đổi, rốt cục nhớ tới Huyết Ma tồn tại.

Thứ đồ chơi này là sinh vật nơi Ma Uyên, trời sinh dơ bẩn, không có linh trí, thường xuyên bị một ít tà tu dụng tâm kín đáo dùng thủ đoạn thu phục, dùng để luyện chế thành huyết sát. Một cái huyết sát thậm chí có thể dễ dàng phá hủy một cái đại lục Linh thể giới. Tuy rằng con Huyết Ma này vẫn chưa bị luyện thành huyết sát, nhưng bản thân nó mang theo huyết vụ dơ bẩn, sẽ ô nhiễm linh khí thể giới nơi đây, nếu bỏ xuống mặc kệ, chỉ sợ đại lục Thiên Thượng Hải thật sự sẽ bị hủy diệt. Dien*đan*le*quy*don Chiêu#^#Ninh

Sở Chúc chưa thấy qua huyết sát, nhưng đời trước nàng từng nghe nói qua đại lục bị huyết sát phá hủy. Có một tà tu khống chế huyết sát liên tiếp phá hủy vài đại lục Linh thể giới, làm cho thế lực Đại Hoang giới không thể không ra tay trừ khử.

Lúc này nhìn thấy Huyết Ma ở đây, điểm khả nghi trong lòng Sở Chúc bộc phát, cũng có vài phần hoài nghi thân phận đám người tu luyện ngoại lai kia.

Nơi Ma Uyên, không phải ai cũng có thể đi tới, nếu không có thế lực nhất định, chỉ sợ ngay cả Ma Môn cũng không thông qua.

Ngọc Bích Băng Nhện đột nhiên hóa thành hình người, nói với Sở Chúc: "Chủ nhân, ta nghe nói Huyết Ma dùng phương pháp phổ thông là giết không chết."

Sở Chúc quay đầu nhìn hấn: "Huynh là nói..."

"Chúng ta muốn ra tay hay không?" Bích Tâm Châu không đáp hồi lại.

Sở Chúc nghĩ đến Nguyệt Nữ tộc Thiên Thượng Hải, còn có cuộc sống trong khoảng thời gian này ở Thiên Thượng Hải, gật đầu nói: "Nếu như đủ khả năng, thì giúp một phen thôi."

Nếu chỉ có một mình nàng, Sở Chúc sẽ không kéo loại phiền toái này, bởi vì nàng bất lực. Nhưng hiện tại có Bích Tâm Châu và A Chiêu, Sở Chúc vô cùng rõ ràng đối với thực lực của hai người, đặc biệt là A Chiêu...

Nghĩ đến A Chiêu khác thường, Sở Chúc cúi đầu, nhìn về phía yêu thú dưới thân.

Bích Tâm Châu nghe xong, dường như không ngoài ý muốn đáp án của nàng, quay đầu nhìn về phía A Chiêu.

【Mang nó đi núi Ô Vân.】A Chiêu nói.

Bích Tâm Châu nháy mắt thì hiểu rõ ý tứ của nó, hỏi: "Mang như thế nào?"

Huyết Ma thích ăn máu thịt tinh khí sinh linh, đứng mũi chịu sào đó là người tu luyện, tinh khí tinh huyết trên người người tu luyện càng dồi dào, càng được nó thích. Lúc này mục tiêu của nó đó là Cung Ngọa Vân cường giả Nhân Hoàng cảnh, tinh khí trên người người tu luyện Nhân Hoàng cảnh cực kỳ

dư thừa, tự nhiên được nó thích.

Sở Chước nhìn về phía chiến trường, phát hiện Cung Ngọa Vân đã là nỗ lực hết sức, nếu còn không ra tay nữa, thì Cung Ngọa Vân sẽ phải trở thành đồ ăn của Huyết Ma rất nhanh.

A Chiêu quăng ra một thứ.

Đó là một sợi dây thừng vàng có quần đỏ, khi sương mù máu tràn ngập trong không khí chạm đến nó, kim quang trên dây thừng chớp lên, huyết vụ phút chốc hóa thành một làn khói nhẹ biến mất, đúng là âm tà không xâm.

Sở Chước và Bích Tầm Châu đều lắp bắp kinh hãi, không biết đây là vật gì.

【Dùng thứ này mang nó đi núi Ô Vân.】A Chiêu nói.

"Đây là cái gì?" Sở Chước tò mò hỏi.

Thấy là Sở Chước hỏi, A Chiêu tự nhiên sẽ không thừa nước đục thả câu, rất sáng khoái đáp:【Đây là vật do dây mây Thất Tinh Hỏa Tinh luyện thành, cũng kêu là dây thừng Thất Tinh Hỏa Tinh, chuyên khắc vật âm tà.】

Sở Chước nghe xong Bích Tầm Châu chuyển đạt, rốt cục bùng tỉnh đại ngộ, sau đó nàng sờ sờ trên người mình, cười nói: "A Chiêu thật lợi hại."

Yêu thú màu đen nâng cảm lên, bộ dạng có chút tự đắc.

Bích Tầm Châu lại có một loại xúc động muốn tự chọc hai mắt.

Tiếp theo, Bích Tầm Châu hóa thành Ngọc Bích Băng Nhện một lần nữa, trước dùng băng tơ quấy nhiễu con Huyết Ma đó, khi kéo lực chú ý của Huyết Ma hấp dẫn lại đây, Sở Chước mở Toái Tinh dù ra, yểm trợ cho Bích Tầm Châu.

Mặc dù thực lực của Sở Chước không cao, nhưng Toái Tinh dù là linh khí nhúng qua lò, ở trong tay nàng cũng có thể ngăn cản một hai, hơn nữa A Chiêu nhìn con Huyết Ma đó to gan lớn mật dám ra tay với Sở Chước, trực tiếp cào đi qua một móng vuốt.

A Chiêu ra tay, con Huyết Ma đó thể nhưng thiếu chút nữa bị nó xé rơi nửa người. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Nhưng mà sau khi cào xong, A Chiêu lại ngại bản, không chịu ra tay nữa, làm cho người chung quanh nhìn xem thật sự cạn lời.

Rõ ràng có thực lực hàng yêu trừ ma, cố tình chính là không chịu ra tay, làm cho người bị Huyết Ma làm bị thương thiếu chút nữa chết nửa sống thật gấp gáp, sao con yêu thú này thật khiến cho người ta muốn đánh như vậy đây?

Bích Tầm Châu nhân cơ hội dùng dây thừng Thất Tinh Hỏa Tinh trói buộc con Huyết Ma lại, sau đó một nhện một thú cứ như vậy mà trói Huyết Ma chạy đi.

Cung Ngọa Vân thấy một màn như vậy, lại im lặng.

Con Ngọc Bích Băng Nhện này ra tay hai lần, thời cơ xuất hiện đều thỏa đáng như thế, không chỉ có giảm bớt áp lực cho bản, cũng vô hình trung giải quyết nguy cơ cho đại lục Thiên Thượng Hải, làm cho trong lòng Cung Ngọa Vân không khỏi sinh ra vài phần cảm kích.

Nhưng mà mỗi lần nó đều trói đồ bỏ chạy, thấy thế nào cũng rất kỳ quái.

Cung Ngọa Vân bắt chập thương tích trên người, nuốt vào một viên đan dược miễn cưỡng cung cấp một ít linh khí, rồi vội vàng cùng đi qua.

Một nhện một thú đó tốc độ thật sự quá nhanh, cho dù Cung Ngọa Vân cố gắng đuổi theo, cũng dần dần rút ra khoảng cách cùng chúng nó, càng không cần phải nói người tu luyện phía sau này.

Một lát sau, đã không nhìn thấy bóng dáng chúng nó, chỉ có thể dựa vào cảm ứng với Huyết Ma mà cùng đi qua.

Bên kia Tuyệt Bình Châu, bởi vì Huyết Ma rời đi, huyết vụ không có lại khuếch tán, chỉ tràn ngập ở trên Tuyệt Bình Châu.

Tuy là như thế, nhưng đã làm cho Tuyệt Bình Châu ngày xưa phồn hoa, nay biến thành một mảnh tử địa, xương cốt thành đồng.

Núi Ô Vân cách Tuyệt Bình Châu cũng không xa.

Rất nhanh thì một người hai thú liền đi đến dưới núi Ô Vân, chúng nó đã đến, đã khiến cho khủng hoảng thật lớn ở trên trấn Ô Vân. Nhưng mà mọi người còn chưa thấy rõ ràng, chúng nó lại lướt qua trấn Ô Vân, đi tới núi Ô Vân.

Đột nhiên, Sở Chước kêu một tiếng: "Chờ một chút."

Ngọc Bích Băng Nhện và A Chiêu đều dừng lại.

Ngọc Bích Băng Nhện còn mang theo con Huyết Ma, Huyết Ma bị dây thừng Thất Tinh Hóa Tinh trói, không thể động đậy, dây thừng Thất Tinh Hóa Tinh áp chế nó thật lớn, khiến cho sương mù máu trên người nó không ngừng mà biến mất, hơi thở của Huyết Ma cũng từ bắt đầu cường đại dần dần nhỏ đi.

Một lát sau, Ngọc Bích Băng Nhện và A Chiêu liền hiểu rõ vì sao Sở Chúc kêu "Chờ một chút".

Khi nhìn thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm con rùa nhỏ chạy tới mọi người, bọn họ cũng có chút cạn lời.

"Vì sao huynh ở đây?" Sở Chúc kinh ngạc hỏi, chính là cảm giác được hơi thở Huyền Uyên ngay tại phụ cận này, Sở Chúc mới có thể dừng lại.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm bé rùa, ngậy ngô cười nói: "Là Huyền Uyên muốn tới tìm mọi người, mới vừa rồi chúng ta ở phụ cận, Huyền Uyên để cho ta lại đây."

Sở Chúc nghe xong, không rồi rắm ở vấn đề này, nói: "Chúng ta muốn vào núi Ô Vân, huynh..."

"Ta và các người cùng nhau đi vào." Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội nói.

"Rất nguy hiểm."

"Không sợ, có mọi người mà."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Thông Đạo Không Gian

Editor: ChieuNinh

Nghe được lời nói đương nhiên đó của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Sở Chúc cũng có chút cạn lời.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói lời này quả thật không giả, hắn hai mắt sáng lấp lánh nhìn hai con yêu thú đứng song song. Tuy rằng ngay từ đầu hắn không nhận ra A Chiêu, nhưng mà Sở Chúc dám ngồi ở trên lưng con mãnh thú màu đen, hơn nữa dám lông màu trắng bắt mắt trên cái trán nó, còn có dị đồng tử nhìn như nguy hiểm lại vô cùng xinh đẹp đó, không chỗ nào không nói rõ thân phận của nó.

Từ rất sớm trước kia thì Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã cảm giác được A Chiêu nguy hiểm, nhưng nó vẫn luôn biểu hiện ra giống như một tiểu yêu thú cấp thấp, nhưng thời điểm máu chốt ra tay vẫn luôn nghiêm túc, thì hiểu rõ ràng trên người A Chiêu nhất định có bí mật gì đó, che giấu thân phận lại.

Hiện tại đột nhiên nó trở nên thật lớn thế này, phát ra hơi thở mãnh thú, ngay cả Ngọc Bích Băng Nhện bên cạnh cũng kém hơn một chút, có thể thấy được nó lai lịch bất phàm.

Nhìn đến một con mãnh thú như vậy, hắn càng cảm thấy được đi theo đoàn người Sở Chúc thì rất an toàn, cho dù là xông vào đầm rồng hang hổ, hắn cũng không sợ, huống chi là chỉ là núi Ô Vân.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ kiên trì muốn cùng bọn họ tiến vào núi Ô Vân, Sở Chúc nghĩ đến vận khí tốt quý dị đó của hắn, vì thế cũng không cự tuyệt.

Mặc kệ trên núi Ô Vân có cái gì, có một ngốc bạch ngọt vận khí không kém đi theo, ít nhất không có chỗ có hại.

【Chủ nhân.】Huyền Uyên nhìn đến chủ nhân, thì đập Mặc Sĩ Thiên Kỳ một cước, ngụm nước đưa nó đến trong lòng Sở Chúc.

A Chiêu có chút bất mãn đối với con rùa nhỏ này, lông trên đầu run lên run lên.

Nhưng mà Sở Chúc đã ôm bé rùa để tới trong lòng, A Chiêu thấy một màn như vậy, quyết định trước làm ra vẻ, đợi sau này, lại giáo dục nó, lưng lão đại không phải nó có thể lên.

Đội Mặc Sĩ Thiên Kỳ bò đến trên lưng Ngọc Bích Băng Nhện, đoàn người lại chạy lên núi Ô Vân.

Thăng đến khi hai người ba thú biến mất ở giữa núi Ô Vân, đám người Cung Ngọa Vân rốt cục đuổi tới.

Bọn họ đứng ở dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn núi Ô Vân bị âm khí bao phủ.

Lúc này mây đen quanh quẩn ở giữa không trung trên núi Ô Vân, hình thành đối lập mãnh liệt với huyết quang trên Tuyết Bình Châu. Xa xa nhìn tới, trang thái một nam một bắc, nghiêm nhiên chính là dấu hiệu hung thần ở hai nơi của đại lục Thiên Thượng Hải.

Trải qua chuyện này, Tuyết Bình Châu đã xem như bị hủy.

Bởi vì huyết vụ (máu sưng mù) Huyết Ma để lại quá mức hung hiểm, mà không biết khi nào mới có thể tinh lọc huyết vụ, khiến cho Tuyết Bình Châu trong một đêm biến thành nơi hung thần làm người tu luyện nghe tin đã sợ mất mật. Hơn nữa mấy vị chủ lầu Nhân Vương cảnh nào chết, nào bị thương, đệ tử Tuyết Y lâu còn thừa không bao nhiêu, ngày xưa Tuyết Y lâu phồn thịnh nhất thời chớp mắt liền trở thành lịch sử.

Đại lục Thiên Thượng Hải, đã không còn thế lực Tuyết Y lâu tồn tại.

"Cung phùng chủ, bọn họ mang quái vật đó đến núi Ô Vân làm chi?" Người đi cùng đến khó hiểu hỏi.

Cung Ngọa Vân nhìn mây đen trên núi Ô Vân, nghĩ đến lời đồn của núi Ô Vân, nói: "Mặc dù không biết bọn họ mục đích là vì sao, tóm lại là sẽ không hại chúng ta."

Lời này được mọi người ở đây chấp nhận.

Tuy nói cho tới bây giờ bọn họ vẫn là không biết thân phận con Ngọc Bích Băng Nhện, nhưng hiện tại hồi tưởng lại, từ khi nó ra tay đối phó Tuyết Y lâu ở đảo Thiên Diệp, thì cảm thấy nó hẳn là đã sớm nhận thấy được âm mưu của Tuyết Y lâu, mới có thể lại ra tay.

Chuyện lần này, nếu không có Ngọc Bích Băng Nhện đánh lén, Cung Ngọa Vân cũng không thể nhân cơ hội giết chết vị tôn giả Nhân Hoàng cảnh kia, càng không cần phải nói hiện tại Ngọc Bích Băng Nhện đó ra tay mang quái vật tàn sát bữa bãi đại lục Thiên Thượng Hải đi.

Từ trong thủ đoạn biểu hiện ra ngoài của nó thì có thể biết được, thực lực con Ngọc Bích Băng Nhện này không tầm thường. Có được thực lực như vậy, bọn nó muốn ra tay đối với đại lục Thiên Thượng Hải thì dễ như trở bàn tay, nhưng nó không có làm cái gì.

Cái này giải thích rõ bọn nó cũng không có lòng thương hại tới đại lục Thiên Thượng Hải.

Cung Ngọa Vân lại liếc mắt nhìn âm khí trên đỉnh núi Ô Vân một cái, nói với người chung quanh: "Các người đều ở lại chỗ này, đừng đi theo, ta vào núi nhìn xem."

"Vậy không thể được, ngài bị thương, vẫn là để chúng ta đi cùng đi, cũng tốt dự phòng một hai." Các chủ Kinh Hồng Các nói.

"Đúng vậy đúng vậy, Cung phùng chủ, hiện nay đại lục Thiên Thượng Hải gặp đại nạn này, còn cần ngài chủ trì cục diện."

"Cung phùng chủ yên tâm, chúng ta chắc chắn cẩn thận."

Một đám người ồn ào khuyên can.

Cung Ngọa Vân thấy thế thì không ngăn cản nữa, nhưng mà chỉ để cho mấy người tu luyện Nhân Vương cảnh đi lên núi cùng hắn.

Ở trước khi vào núi, Cung Ngọa Vân lại nuốt vào mấy viên đan dược, dưỡng thương tốt hơn phân nửa, mới khởi hành.

Cung Ngọa Vân cũng không xa lạ gì núi Ô Vân, nhưng mà nguy hiểm trong núi Ô Vân hắn sớm biết được, vốn quyết định chờ sau khi hắn thăng lên Nhân Hoàng cảnh, có đủ thực lực thì vào trong núi xem xem tình huống, thuận tiện cùng giải quyết tai hoạ ngầm trên núi Ô Vân.

Nào biết sau khi hắn thăng tới Nhân Hoàng cảnh rồi, cũng là ở dưới tình huống như vậy tiến vào núi Ô Vân.

Sau khi tiến vào núi Ô Vân, sắc trời lập tức thì che lấp xuống dưới.

Trên núi Ô Vân cỏ cây tươi tốt, nhưng không phải linh thực linh khí mùi thơm, mà là thực vật âm tính, chúng nó mọc cao to tươi tốt, sống lá hoặc thâm hoặc đậm. Phóng mắt nhìn lại, một mảnh ánh sáng màu đen như mực, rậm rạp xanh tươi kề cận chen chúc cùng với nhau, che lấp mặt trời, nổi bật lên giữa núi rừng càng phát ra âm hàn lạnh lẽo.

Hai con yêu thú lớn bay nhanh trên đường ở giữa núi rừng.

Chúng nó tốc độ quá nhanh, khiến cho quý vật ven đường còn chưa tới gần người, cũng đã bị đá ở phía sau đầu từ xa, cũng làm cho nhân loại trên lưng yêu thú căn bản không rảnh xem xét cái khác, càng không cần phải nói bởi vì hoàn cảnh mà sinh ra sợ hãi.

Rốt cục, phía trước có một bóng dáng màu trắng chợt lóe qua, tiếp theo bay nhanh xuyên qua ở giữa núi rừng, khi mắt thấy liền muốn cản trở đường. A Chiếu không kiên nhẫn phun qua một ngụm lửa.

Nháy mắt vô cùng sạch sẽ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn con đường đó bị lửa mở ra, nhất thời vô cùng kính nể A Chiếu.

Xưa nay thực vật âm tính lửa bình thường khó cháy, càng không cần phải nói chúng nó ngày ngày chịu âm khí trên núi Ô Vân ăn mòn, sớm biến đổi. Cho dù là linh hỏa thực sự cũng khó thiêu hủy chúng nó, nếu không thì người tu luyện đã sớm một ngọn lửa đốt núi rồi, làm gì sẽ còn giữ nó bởi đường nhiều

quỷ vật âm tà tai họa nhân gian như vậy.

Nhưng những thực vật này, ở dưới lửa của A Chiếu, ngay cả đốt cháy cũng chưa từng, thì biến thành tro ròi.

Càng không cần phải nói quỷ vật chặn đường, bọn họ cũng còn chưa kịp thấy rõ ràng, đã bị một ngọn lửa thiêu chết sạch.

Đột nhiên, A Chiếu dừng lại.

Cái đuôi của nó hơi câu, Sở Chúc đã bị nó lướt nhẹ quăng đến trên lưng Ngọc Bích Băng Nhện, tiếp theo thân thể mảnh thú nhanh chóng nhỏ đi, thẳng đến khi biến thành cỡ một con mèo con, nó giống như một vệt ánh sáng, bổ nhào vào trong lòng Sở Chúc, đụng con rùa nhỏ đó đến chỗ Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Sở Chúc: "....."

Bích Tầm Châu: "....."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "....."

Huyền Uyên:【Lão đại!】

A Chiếu dùng hai móng vuốt vùi vào bả vai Sở Chúc, cái đuôi lắc lắc, bình tĩnh nói:【Gọi cái gì?】

【Lão đại, sao huynh biến trở về bộ dạng như vậy? Vừa rồi uy phong bao nhiêu nha!】 Huyền Uyên vô cùng thẳng thắn nói.

【Như vậy thoải mái.】A Chiếu nói xong, lại càng dựa vào ở trong lòng Sở Chúc:【Cố lão nhị là đủ rồi.】

Bích Tầm Châu vừa vặn nghe của đối thoại chúng nó: "....."

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe không hiểu thú ngữ, tuy rằng kỳ quái vì sao A Chiếu lại đột nhiên thì biến trở về một tiểu yêu thú mạnh mẽ đáng sợ một lần nữa, nhưng không có hỏi ra được.

Sở Chúc tưởng A Chiếu đây là một môi, sờ sờ lông trên lưng nó, ôm nó đến trong lòng.

Vì thế A Chiếu liền chậm chậm rãi rãi dựa vào ngực tiểu cô nương đã trưởng thành vẫy đuôi, so với bất luận địa phương nào cũng đều mềm mại hơn.

Không có A Chiếu mở đường, đường kế tiếp liền không dễ đi như vậy, đặc biệt những quỷ vật không chỗ nào không có. Chúng nó không có linh trí, cũng không e ngại yêu thú cấp mười hai, cảm giác được hơi thở thật tươi sống của người tu luyện, đều bò ra từ nơi âm trầm.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn đến quỷ vật này, thiếu chút nữa thì phun ra.

Đây là quỷ vật từ âm khí sinh sôi mà thành, tuy rằng coi như là một loại sinh linh, nhưng càng như là quái vật cắn người mà sinh, giết bao nhiêu lưng cũng không sẽ đeo nhân quả.

Đám quỷ vật đó đại đa số có được bộ dạng động vật, nhưng những thứ lớn lên trên thân thể thì không đồng dạng như vậy. Có một số là ở trên mặt mọc ra ngũ quan con người, có một số là ở trên thân thể mọc ra mặt quỷ, có một số mọc ra đặc thù động vật nào đó, thoạt nhìn giống như là thân thể được khâu mà thành, thấy thể nào cũng ghê tởm.

Mà cái loại khí âm tà phát ra trên người chúng nó, hoàn toàn trái ngược với linh khí người tu luyện vốn cần, âm khí cắn linh, tự nhiên chính là đứng ở mặt đối lập với người tu luyện. Diendanlequydon~ChieuNinh

Sở Chúc buông tiểu yêu thú trong lòng, rút Toái Tinh kiếm ra, nhảy xuống từ trên lưng Ngọc Bích Băng Nhện, nhào đi qua quỷ vật vây tới đây.

Mỗi một kiếm chém ra, đó là một màn nước cùng phát ra, chạm quỷ vật đến màn nước thì hét lên một tiếng, dễ dàng bị chém thành hai đoạn.

Sở Chúc đi qua một đường, chung quanh chết vô số.

Thẳng đến khi giết chết một đám quỷ vật, linh khí tiêu hao đến gần như không còn, nàng mới trở lại trên lưng Ngọc Bích Băng Nhện một lần nữa.

Trên núi Ô Vân đều là âm khí khắp nơi, mà âm khí này cắn linh, rất dễ dàng sẽ làm cho linh khí thân thể xói mòn, cũng không thích hợp người tu luyện chiến đấu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ân cần đưa tới cực phẩm Hồi Linh đan.

Sở Chúc liên tục nuốt vào ba viên cực phẩm Hồi Linh đan, lập tức linh khí trong cơ thể được bổ sung không kém lắm, lại nhảy xuống, tiếp tục chiến đấu.

Mà vừa đi mà chiến, linh khí trên người Sở Chúc mất đi thật sự nhanh, nhưng bổ sung được nhanh hơn. Trong lúc một mất một bổ sung đó, làm cho nàng càng thêm cẩn thận vận dụng linh khí, càng không cần phải nói quen thuộc thức thứ nhất kiếm quyết《Thủy Mạc Hoa Luân》.

Dần dần, rốt cục bọn họ xâm nhập đến chỗ sâu trong núi Ô Vân.

Lúc này, thực vật âm tính trong núi càng thêm tươi tốt, chung quanh khắp nơi đều là thực vật cao nghìn trượng, che trời che sáng, ngay cả một tia ánh sáng cũng không thấm thấu tiến vào được. Rõ ràng sắc trời còn chưa đến đêm đen, nhưng trong núi sâu đã là đêm tối vờn tay không thấy năm ngón.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ gắt gao ôm bé rùa vào trong ngực, giống như làm như vậy có thể cho hắn nhiều thêm chút dũng khí.

Tuy rằng hắn lá gan không nhỏ, nhưng mà hung danh núi Ô Vân hắn được nghe từ nhỏ đến lớn, lúc này chân chính đi đến núi sâu này, mới cảm giác được sợ hãi.

Bé rùa bị một nam nhân ôm được không thoải mái, một cột nước phun đi qua, phun đến Mặc Sĩ Thiên Kỳ sợ run cả người, vội vàng nhét một cục phẩm linh đan cho nó, bé rùa mới tạm thời cho hắn ôm.

Không biết khi nào, vũ khí trong tay Sở Chúc đã biến thành Toái Tinh dù.

Ở khi một trận gió lạnh thổi tới, Sở Chúc mở Toái Tinh dù ra, nhanh chóng phóng đại, chống đỡ gió lạnh này.

Bích Tâm Châu đã hóa thành hình người một lần nữa, trong tay hắn mang theo con Huyết Ma đỏ như cũ.

Huyết Ma ở dưới sự trói buộc của dây thừng Thất Tinh Hóa Tinh, đã là thờ ra thì nhiều mà hít vào thì ít, đáng vẻ có khả năng sẽ bị tra tấn tất thờ bất kì lúc nào. Nhưng mà, chỉ cần là người quen thuộc Huyết Ma đều biết, đây chính là ảo giác, Huyết Ma là đơn giản không dễ giết chết, trừ phi nghiền xương nó thành tro, ngay cả một chút thịt vụn cũng không còn, nó mới có thể chân chính từ vong.

【Thả nó ra.】A Chiều đột nhiên mở miệng.

Bích Tâm Châu nghe xong, cởi bỏ dây thừng Thất Tinh Hóa Tinh trói Huyết Ma. Trong nháy mắt Huyết Ma nhào trên mặt đất, thì nhảy dựng đứng lên, phát ra một tiếng huyết gió điên cuồng lãnh liệt, toàn bộ núi rừng đều chấn động.

Huyết vụ trên người Huyết Ma bắt đầu cuộn cuộn, hòa cùng một chỗ với âm khí chung quanh, trong lúc nhất thời, hai loại hơi thở chẳng lành không ai nhường ai.

Tuy rằng Huyết Ma không có linh trí, nhưng vừa rồi bị dây thừng Thất Tinh Hóa Tinh trói một đường, bản năng cảm giác được nó lợi hại, nhanh chóng rời xa đám người Bích Tâm Châu, dự tính đi tìm sinh linh tinh khí tinh huyết dư thừa ăn cơm, lấy bổ sung lực lượng bị mất đi. Chỉ là ở trong núi Ô Vân, chung quanh đều là quý vật, quý vật là không có tinh khí và tinh huyết, trong cảm nhận của Huyết Ma, có tinh khí tinh huyết chỉ có đoàn người Bích Tâm Châu.

Huyết Ma lại phát ra tiếng gào thét điên cuồng.

Thanh âm này rốt cục dẫn ra quý quái Nhân Vương cảnh có thực lực mạnh nhất núi Ô Vân.

Quý quái Nhân Vương cảnh xuất hiện từ trong bóng đêm, toàn bộ núi rừng bị gió lạnh thổi trúng đều rầm rầm rung động, gào khóc thảm thiết không ngừng, nó cao cỡ chừng ba trượng, thân thể tồn tại đứng thẳng giống như con người.

Vừa mới xuất hiện, thì quý quái nhào đi qua con Huyết Ma đó.

Trong cảm nhận của con quý quái Nhân Hoàng cảnh, Huyết Ma là tà sát vật huyết khí tận trời bậc này, trái ngược với âm khí, bị nó coi là kẻ xâm nhập, tự nhiên muốn trừ khử kẻ xâm nhập trước, mới có thể ăn luôn mấy nhân loại xông tới. Diendanlequydon~ChieuNinh

Đám người Sở Chúc ở bên cạnh nhìn, đột nhiên Bích Tâm Châu nói: "Thực lực của quý quái này không chỉ có là Nhân Vương cảnh."

"Thật sự?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm bé rùa, giật mình hỏi.

"Hắn là Nhân Hoàng cảnh." Sở Chúc cũng nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ phát lạnh trong lòng, rốt cục hiểu rõ vì sao không có người tu luyện nào có thể tiêu diệt quý quái núi Ô Vân. Dù sao thực lực xếp ở nơi đó, đại lục Thiên Thượng Hải đã có một vạn năm không có xuất hiện một người tu luyện Nhân Hoàng cảnh nào, chỉ có người tu luyện Nhân Vương cảnh, làm sao có thể giết được con quý quái này?

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi.

Bích Tâm Châu và Sở Chúc liếc hắn một cái, không hề rảnh.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị bọn họ vừa nhìn như vậy, cảm thấy mình giống như hỏi một vấn đề ngốc. Nhưng hắn thật sự không biết bọn họ đến núi Ô Vân làm cái gì, lúc ấy cũng chỉ là muốn đi theo bọn họ tới đây tìm kiếm thức.

Huyết Ma và quý vật Nhân Hoàng cảnh thực lực tương xứng.

Hai bên giết chóc, không ngừng va chạm, khiến cho âm khí trên núi Ô Vân quay cuồng không ngớt, người ở trấn Ô Vân lập tức phát hiện một màn này, đều chạy đến quan sát, không biết phát sinh chuyện gì.

Đám người Cung Ngọa Vân chạy tới chỗ sâu trong núi Ô Vân cũng phát hiện núi Ô Vân biến hóa, sắc mặt khê biến, lập tức tốc độ nhanh hơn.

Dưới sự va chạm không ngừng, giống như ngay cả không khí cũng trở nên không ổn, cảm giác rõ ràng nhất chính là đám người Sở Chúc.

Gió không biết khi nào thì trở nên kịch liệt hơn, Sở Chúc lại phóng đại Toái Tinh dù, cản trở cuồng phong giống như muốn quét người đi.

Quỷ quái và Huyết Ma không biết không thấy như cũ, chúng nó giống như là hai con quái vật chém giết, không giết chết đối phương thì không bỏ qua.

Ngay tại lúc hai con quái vật chém giết lẫn nhau, một dòng khí không biết từ chỗ nào mà quét đến, Toái Tinh dù thiếu chút nữa thì rời khỏi tay, Sở Chúc không thể không dùng linh khí che lại trên tay, mới giữ ổn.

【Quả nhiên có thông đạo không gian.】A Chiêu đột nhiên mở miệng.

"Cái gì?"

Bích Tầm Châu chỉ kịp hỏi một câu này, đột nhiên phát hiện hai con quái vật đang cầu xé nhau bị một cỗ lực không gian hút đi vào, mà lực không gian rất nhanh thì đánh úp lại hướng bọn họ.

Bích Tầm Châu trước tiên ném một thứ gì đó ra, nắm lấy Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhảy đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Kiểm kê Chiến Lợi Phẩm

Khi dòng khí lưu kỳ quái đánh tới, thì Sở Chúc cảm giác được trong dòng khí đó ẩn chứa lực không gian, cũng hiểu rõ được lời A Chiêu nói lúc trước.

Không gian trên núi Ô Vân không ổn định, dẫn tới nơi đây thường xuyên có dòng khí từ trong vết nứt không gian bật ra.

Dòng khí đó mặc dù không quá mạnh, nhưng nếu như lúc này có cường giả thực lực chiến đấu nhất định vượt qua, sẽ dẫn tới không gian nơi đây càng phát ra bất ổn, sẽ trực tiếp xé mở một cái thông đạo không gian, dòng khí không gian sẽ cuốn sinh vật nơi này đi vào.

Bích Tầm Châu ra tay quá nhanh, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy thân thể hơi nhẹ, sau đó thân thể cảm giác được một loại cảm nhận mất trọng lực, tiếp theo bọn họ cũng đã đứng ở một trong không gian phong bế xa lạ.

Vách tường kim loại trơn nhẵn, bốn phía trống rỗng, trong lúc nhất thời, thật đúng là làm cho người ta phân không rõ ở nơi nào.

"Đây là làm sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò hỏi.

"Xuyên chiến hạm (tàu con thoi)." Bích Tầm Châu đáp.

Sở Chúc quay đầu nhìn hắn, trong lòng hiểu rõ, hỏi: "Đây là tàu con thoi của vị Nhân Hoàng Cảnh kia?"

"Đúng." Bích Tầm Châu trả lời vô cùng sáng khoái: "Thứ này quả thật là tìm ra từ trong túi càn khôn của hắc." (储纳戒: dịch ra là vòng cất giữ = túi càn khôn = nhẫn không gian)

Đến tận đây, Sở Chúc rốt cục hiểu rõ vì sao Bích Tầm Châu sẽ đặc biệt đi tập kích tôn giả Nhân Hoàng cảnh nọ, hơn nữa ở sau khi hắc chết rồi, thì thi thể cũng không buông tha, trôi lại bỏ chạy.

Đây hoàn toàn chính là vì xuyên chiến hạm mà mạng đối phương chạy đi.

Cũng không trách Bích Tầm Châu phải làm như vậy, sở dĩ đoàn người bọn họ sẽ lưu lạc đến đại lục Thiên Thượng Hải, chính là vì không có xuyên chiến hạm, cần mượn dùng linh thuyền của Yên Nhã Chính đi Linh thế giới. Khi gặp phải một đám ngu xuẩn tính kế cũng bị vây ở trong bị động. Lúc ấy Sở Chúc lại bị thương ở trong không gian loạn lưu.

Nếu bọn họ có xuyên chiến hạm, muốn đi đại lục khác thì thuận tiện rất nhiều, càng không cần phải nói Sở Chúc còn muốn tìm đám người đại lục Tấn Thiên mất đi bóng dáng ở trong thông đạo không gian. Thay vì để cho nàng đau khổ mưu đồ mỗi khi đến một đại lục, mượn lực lượng của người khác đi đại lục khác, không chỉ có phiền toái, cần thời gian cũng lâu, không bằng tự mình đoạt lấy một con thuyền.

Huống hồ cướp đoạt xuyên chiến hạm của kẻ xâm nhập giết hại Nguyệt Nữ tộc, thật đúng không có cảm giác tội ác gì.

Vì thế A Chiêu và Bích Tầm Châu liền bắt đầu lên kế hoạch.

Đám người tu luyện ngoại lai kia có thể đến đại lục Thiên Thượng Hải, đương nhiên là bởi vì bọn họ có xuyên chiến hạm. Nếu không một người tu luyện Nhân Hoàng cảnh, mang theo chín Nhân Vương cảnh, nghĩ muốn bình an xuyên qua thông đạo không gian, đó căn bản là chuyện không có khả năng. Không cần nghĩ cũng biết, trên người bọn họ khẳng định là có một thứ gì đó xuyên qua như xuyên chiến hạm. Cho dù không phải xuyên chiến hạm, đó cũng có thể là linh thuyền không khác Yên Nhã Chính lúc trước đó.

Cho nên, liền có hành vi Bích Tầm Châu đánh lén, trói thi thể bỏ chạy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được mà sửng sốt.

Lúc ấy hắn không ở ngay tại trận, cho nên không biết chuyện phát sinh trên Tuyết Bình Châu, càng không biết Cung Ngọa Vân thế nhưng tấn bậc Nhân Hoàng cảnh, cùng với Bích Tầm Châu chém giết tôn giả Nhân Hoàng cảnh ngoại lai đó. Diện%/%đan*^*le##quy^_!don-ChieuNinh

Nhưng mà đợi sau khi nghe xong, Mặc Sĩ Thiên Kỳ trầm nghĩ: Giết thật hay!

Đối với kẻ xâm nhập ở sau lưng sai sử Tuyết Y lâu giết hại Nguyệt Nữ tộc, đoạt lấy Mộc Linh chi tâm, thậm chí muốn hủy diệt đại lục Thiên Thượng Hải, người đại lục Thiên Thượng Hải đối bọn họ không có một chút hảo cảm, thậm chí hận không thể nhanh chóng trừ khử.

Sau khi Sở Chúc hiểu rõ ràng tiền căn hậu quả, thì cẩn thận thả thần thức ra, vừa vận nhìn thấy con Huyết Ma và quỷ quái Nhân Hoàng cảnh bị lực không gian cuốn vào trong thông đạo không gian.

Hai con quái vật này thực lực cũng không kém, khi bị cuốn vào thông đạo không gian, lực không gian trong lúc nhất thời cũng không thể giết chết chúng nó. Nhưng mà hai con quái vật này bản năng cảm giác được nguy hiểm, lực không gian cho dù là người tu luyện cao cấp cũng không dám khinh thường, đi lại giữa các đại lục, cần nhờ vào mấy thứ xuyên chiến hạm này, huống chi mấy quái vật này chỉ có tu vi Nhân Hoàng cảnh.

Hai con quái vật theo bản năng muốn tìm kiếm cửa ra an toàn, nhưng trong thông đạo không gian, hy vọng an toàn rời khỏi, hoàn toàn dựa vào vận khí cá nhân.

Rất nhanh, hai con quái vật dựa theo bản năng nhảy loạn lên đã bị cuốn vào trong không gian loạn lưu, bị không gian loạn lưu vận xoắn thành huyết vụ biến mất.

Huyết Ma mặc dù không thể dễ dàng giết chết, nhưng hiện tại đã bị xoắn thành huyết vụ, phân tán ở trong hư không, đã xem như bị chết không thể chết lại.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ trắng bệch.

"Thì ra lực không gian thật sự đáng sợ như vậy..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ vỗ vỗ ngực, may mắn nói: "May mắn A Chiêu lão đại và Tầm Châu ca cướp được xuyên chiến hạm này, bằng không kết cục của chúng ta sẽ giống như bọn họ."

Bích Tầm Châu liếc hắn một cái, đột nhiên ném ra một cỗ thi thể từ trong túi càn khôn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại hoảng sợ, trên người thi thể đó phát ra hơi thở Nhân Hoàng cảnh, đột nhiên xuất hiện, rất là dọa người, đợi nhìn chăm chú nhìn lại, phát hiện là đã chết rồi, mới thở nhẹ một hơi.

Tiếp theo thi thể hiểu rõ thân phận thi thể này.

"Hắn chính là người tu luyện Nhân Hoàng cảnh đến hủy diệt đại lục Thiên Thượng Hải?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò hỏi.

Bích Tầm Châu ừ một tiếng, cầm thi thể đó lên, ném ra xuyên chiến hạm.

Khi thi thể bị quăng đến thông đạo không gian, cũng nhanh chóng bị không gian loạn lưu xoắn thành huyết vụ, biến mất ở trong hư không.

Dùng để hủy thi diệt tích vô cùng thuận tiện.

Sau khi tận mắt nhìn thi thể đó bị lực không gian xoắn thành huyết vụ, Bích Tầm Châu quăng túi càn khôn từ lấy ra trên người thi thể đó cho Sở Chúc.

Trên mặt Sở Chúc lộ ra tươi cười, nói với Bích Tầm Châu: "Tầm Châu, cảm ơn."

Bích Tầm Châu liếc mắt nhìn A Chiêu một cái, hờ hững nói: "Đây là lão đại kêu ta làm."

Tuy rằng Bích Tầm Châu không phải nhân loại, nhưng hắn sinh sống ở trong thế giới nhân loại qua một đoạn thời gian, lấy dính tập tính kỳ quái nào đó của nhân loại, tỷ như mấy phẩm chất thanh cao, chính trực này. Loại chuyện giống như đánh lén này, hắn căn bản sẽ không làm, cũng không đáng làm.

Sở Chúc thấy A Chiêu nhìn qua đây, vẻ mặt vô tội, thì nhu nhu ở trên đầu nó.

A Chiêu kêu Bích Tầm Châu làm mấy thứ này, đều là vì nàng, cho nên không cần nó bán manh, Sở Chúc cũng sẽ không nói cái gì.

Quy tắc đạo đức nhân loại có đôi khi quả thật quái đản, nhưng cũng phải nhìn đối tượng và tình huống.

Tiếp theo, Sở Chước lại thăm dò chuyện của Bích Tầm Châu trong khoảng thời gian này ẩn núp ở Tuyết Bình Châu.

Lúc trước nghe nói có người tu luyện ngoại lai đi đến đại lục Thiên Thượng Hải, Sở Chước lo lắng người tu luyện ngoại lai này sẽ làm ra cái gì đó gây bất lợi cho việc của mình, liền quyết định ra tay trước, nên để cho Bích Tầm Châu đi thăm dò xem sao, thuận tiện có thể ra tay làm chút gì đó thì rất tốt.

Cho nên trong khoảng thời gian này, kỳ thực Bích Tầm Châu vẫn luôn ẩn núp ở trong Tuyết Bình Châu.

"Trong khoảng thời gian ta tiến vào Tuyết Bình châu này, cảm thấy những người tu luyện ngoại lai rất không thích hợp, đáng tiếc tôn giả Nhân Hoàng cảnh ngộ tính cách rất cao, ta không có biện pháp tới gần, chỉ có thể tạm thời xem tình huống." Bích Tầm Châu giải thích.

Sau đó A Chiêu đã chạy tới tìm hấn, tiếp theo sau khi thương lượng qua, thì quyết định làm thịt người tu luyện Nhân Hoàng cảnh ngộ, cướp đoạt xuyên chiến hạm của bọn họ, sau đó là việc Bích Tầm Châu đánh lên.

Thời điểm Bích Tầm Châu đi đánh lên, A Chiêu đang tra xét tình huống trên Tây Tuyết Lĩnh.

"A Chiêu cũng không phát hiện Huyết Ma sao?" Sở Chước kỳ quái hỏi.

A Chiêu lắc lắc cái đuôi, mắt hững hờ nói:【Bọn họ phong ấn Huyết Ma ở trong Phong Ma Phiến, ai sẽ chú ý thứ này?】

Chính là vì A Chiêu không chú ý tới, cho nên thẳng đến khi tôn giả Nhân Hoàng cảnh tử vong, Phong Ma Phiến mất đi chủ nhân khống chế, Huyết Ma ở tại bên trong phong ấn tự nhiên là nhân cơ hội chạy đến tác quái.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tức giận đến nắm chặt nắm đấm: "Đám ti bi đồ vô sỉ kia, thế nhưng dùng Huyết Ma hủy diệt đại lục người khác, thật sự là đáng chết."

"Yên tâm, bọn họ đều chết sạch." Sở Chước an ủi nói, thuận tiện nói với hấn quá trình những người đó tử vong một lần.

Lúc này Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới vui vẻ lại.

Thấy hấn vui vẻ, Sở Chước không thể không nhắc nhở hấn: "Còn có, hiện tại chúng ta ở trong thông đạo không gian, không có thứ có thể định vị, cũng không biết hiện tại là đi nơi nào, tạm thời không có biện pháp đưa huynh trở về đại lục Thiên Thượng Hải." Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại sững sờ, hấn quả thật không nghĩ tới cái này.

Nhưng mà hấn là một người vô tư, rất nhanh lại phản khởi lại: "Không có việc gì, dù sao sư phụ ta cũng cho ta thừa dịp lần này nhiều đi ra bên ngoài một chút, về sau lại trở về cũng không muộn."

Sư phụ của hấn thọ nguyên còn có hai trăm năm, trong tông môn còn có đại sư tỷ và vài vị sư huynh gánh vác, dù thế nào cũng không tới phiên hấn tiểu sư đệ này. Huống hồ, hấn không có mặt mà nói, có lẽ bọn họ sẽ càng cao hứng, cần gì nhanh trở về chọc mất bọn họ như vậy? Không bằng cùng bọn người Sở Chước cùng nhau đến bên ngoài đại lục nhìn xem, đợi về sau tìm được thời cơ rồi trở về.

Thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ không thêm đề ý, Sở Chước cũng buông chuyện này xuống, cùng bọn họ hưng trí bừng bừng xem xét chiếc xuyên chiến hạm này.

Đây vẫn là xuyên chiến hạm lần đầu tiên của hai đời Sở Chước cướp được đấy, tự nhiên vô cùng mới lạ.

Thứ như xuyên chiến hạm này, mặc kệ là ở Đại Hoàng giới hay là Linh thể giới, kỳ thực đều là thứ trân quý, chủ yếu là tài liệu khó tìm, còn cần phải là luyện khí sư cao cấp mới có thể luyện chế. Tài liệu chủ yếu là Toái Tinh thạch lại hiếm thấy, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Yến Nhã Chính phát hiện đại lục Tấn Thiên là đại lục linh khí loãng thể nhưng có mạch khoáng Toái Tinh thạch, còn muốn mưu đoạt địa mạch kia.

Không gian trong xuyên chiến hạm cũng không tính là lớn, nhưng mà không gian lớn hơn linh thuyền lúc trước của Yến Nhã Chính, có thể cất chứa gần ngàn người. Hơn nữa phẩm chất của nó cũng có vẻ tốt, ít nhất khi gặp được không gian loạn lưu, sẽ không dễ dàng tan vỡ, còn có thể chống cự một ít.

Xuyên chiến hạm là một thứ thuộc loại bảo khí, bảo khí lại phân chia làm bốn phẩm cấp là hạ trung thượng cực, linh thuyền giống như của Yến Nhã Chính, xem như là bảo khí hạ cấp, chỉ có thể xưng là "Linh thuyền". Chiếc xuyên chiến hạm này, xem như bảo khí trung cấp, còn thượng phẩm và cực phẩm, ngay cả Đại Hoàng giới cũng hiếm thấy.

Tuy chỉ là xuyên chiến hạm trung cấp, nhưng bọn họ có thể cướp được một con thuyền này, coi như là may mắn, Sở Chước đối với cái này coi như là vừa lòng.

Chiếc xuyên chiến hạm này có màu xám bạc làm chủ, bên trong trang trí vô cùng đơn giản cầu thả, hiển nhiên thương thức của chủ nhân không được tốt lắm, chính là dùng làm công cụ để xuyên qua thông đạo không gian.

Nhưng mà loại ý tưởng này, ở khi Sở Chước nhìn thấy tình huống trong mấy gian phòng ngủ của xuyên chiến hạm, thì lập tức thay đổi.

"Đó là cái gì?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò nhìn các loại đồ dùng tình thú trong phòng, có chút cảm giác mờ mịt khó hiểu.

Sắc mặt Bích Tầm Châu có chút cổ quái.

Khi A Chiếu vừa vặn kỳ diệu vuốt hươu một cái được làm bằng ngọc trông rất sống động, Sở Chúc vội vàng ôm nó trở về, mặt lạnh lùng nói: "Tầm Châu, hủy hết mấy thứ này."

Bích Tầm Châu: "... Yên tâm."

Vì thế Bích Tầm Châu vô cùng không khách khí quăng hết mấy thứ vừa thấy thì biết chính là đồ dùng tình thú gì đó ra xuyên chiến hạm, thấy bọn nó bị lực không gian bên ngoài xoắn vỡ tan thành bột mịn mới bỏ qua.

【Chủ nhân, đó là cái gì?】Huyền Uyên tò mò hỏi.

"Là đồ không tốt, Huyền Uyên không cần biết."

【Nga.】Bé rùa một đôi mắt đen nhìn nàng, cũng không biết nó có nghe vào hay không.

Sở Chúc không thiếu được giáo dục hai yêu thú không biến hóa một phen, để tránh chúng nó lây dính phải thói quen hư hỏng nào đó: "Tóm lại, các đệ phải quên mất thứ vừa mới nhìn thấy, chúng nó thực sự không phải thứ tốt, biết chưa?"

Tiểu yêu thú ngồi ngay ngắn cùng một chỗ với bé rùa thuần khiết nhìn nàng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ mò qua, có chút xấu hổ hỏi: "Sở tỷ, mấy thứ kia... có phải dùng để ân ân ừm hay không.."

Sở Chúc mặt không chút thay đổi nhìn hắn: "Huynh rất ngạc nhiên? Nếu huynh muốn biết, thì huynh có thể tự mình thử xem."

"Tự mình thử?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt kinh ngạc: "Ta cũng không phải nữ nhân, thử thế nào?"

"Ai nói chỉ có nữ nhân mới có thể thử? Nam nhân cũng có thể thử, không phải huynh có cúc hoa sao?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ yếu ớt hỏi: "... Sở tỷ, cúc hoa là cái gì?"

Ánh mắt của Sở Chúc như có như không đảo qua hông hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ căng thẳng cúc hoa, rốt cục hiểu rõ "Cúc hoa" là cái gì, nháy mắt xanh cả mặt cách Sở Chúc rất xa, hận không thể thanh trừ hết tất cả thứ không hài hòa gì đó vừa mới nhìn thấy ra khỏi óc.

Sở Chúc sau khi hù dọa ngọc bạch ngọt xong, lại tiếp tục giáo dục hai tiểu yêu thú, chỉ lo lắng chúng nó bị vài thứ vừa rồi kia ô nhiễm tâm linh, về sau lớn lên sai lệch thì làm sao bây giờ? Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Hai tiểu yêu thú vô cùng thuần khiết nhận nàng giáo dục, nhưng vừa xoay người liền đi tìm Bích Tầm Châu.

【Tầm Châu ca, mấy đồ kỳ quái vừa rồi dùng tới để làm cái gì?】

【Lão nhị, người đều ném xuống hết sao?】

Bích Tầm Châu nhìn hai con yêu thú này, một con là lão đại thực lực bạo cường, một con là ấu tể vô tri, thật ra hắn lại không nghi ngờ chúng nó biết được sử dụng vài thứ kia.

Nhân loại là chủng tộc có sức sáng tạo rất phong phú trong tất cả chủng tộc, sức tưởng tượng quả thực đột phá phía chân trời, không có chuyện bọn họ không làm được, chỉ có bọn họ không thể tưởng được. Trái lại yêu thú, sức sáng tạo thật đúng là căn cỗi, càng bởi vì nhân loại rất ít sống cùng với yêu thú, rất nhiều yêu thú không có thứ gì đó kiến thức hơn nhân loại giống như là tình có thể là duyên, càng không cần phải nói đồ dùng tình thú vừa rồi này.

Bích Tầm Châu không có khả năng nói cho chúng nó, trực tiếp nói: "Các ngươi đừng hỏi nhiều như vậy, cẩn thận chủ nhân tức giận."

Nghĩ đến vừa rồi sắc mặt Sở Chúc rất không tốt, vì thế hai cục cưng tò mò rốt cục không có hỏi lại.

Đã phát hiện chiếc xuyên chiến hạm này cũng không phải hài hòa như vậy, tự nhiên phải cải tạo một phen, vì thế thừa dịp ở khi xuyên chiến hạm đi qua thông đạo không gian, đám người Sở Chúc bắt đầu vứt bỏ đồ của vị nguyên chủ trong xuyên chiến hạm, đặc biệt là thứ không hài hòa.

Tồn thời gian một ngày, rửa sạch xuyên chiến hạm một phen, lại để cho Bích Tầm Châu khéo tay bố trí, rất nhanh xuyên chiến hạm liền rực rỡ hẳn lên, thứ không nên có thì tuyệt đối không có.

Tiếp theo, Sở Chúc bắt đầu sửa sang lại túi càn khôn của Nhân Hoàng cảnh nọ.

Đầu tiên Sở Chúc xem xét là linh thạch bên trong, rất kinh ngạc phát hiện, thế nhưng có một khối cực phẩm linh thạch, ba khối thượng phẩm linh thạch và một trăm khối linh thạch trung cấp, vô số linh thạch hạ cấp.

Cực phẩm linh thạch là một loại linh thạch màu sắc rực rỡ, bên trong ẩn chứa dồi dào linh lực tinh thuần.

Khi cực phẩm linh thạch xuất hiện, ánh mắt mọi người và yêu thú đều tập trung lên nó.

Vì thế Sở Chúc đưa nó cho bọn hắn, để cho bọn họ kiến thức một chút.

Trừ bỏ A Chiêu, một đám người và yêu thú chưa thấy qua cực phẩm linh thạch đều muốn sờ soạng lại mò mẫm nó. Cảm giác linh khí thuần túy đầy đủ dồi dào bên trong đó, thậm chí Mặc Sĩ Thiên Kỳ cảm khái nói: "Thì ra đây là cực phẩm linh thạch, quả nhiên không giống bình thường, không nghĩ tới sinh thời, ta cũng có thể tận mắt nhìn thấy cực phẩm linh thạch..."

Tuy rằng Bích Tâm Châu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cực phẩm linh thạch, nhưng hắn coi như khắc chế, tùy Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Huyền Uyên sờ tới sờ lui nó, nói với Sở Chúc: "Cực phẩm linh thạch bình thường giống như chỉ có đại lục cao cấp như Đại Hoang giới mới có thể dụng dục, xem ra thân phận nhóm người này không đơn giản, có lẽ thật sự là đến từ Đại Hoang giới."

Sở Chúc gật đầu, từ khi nhìn thấy chiếc xuyên chiến hạm thì nàng đã hoài nghi.

Thuật luyện khí ở đại lục Linh thể giới tuy rằng tốt hơn đại lục Huyền thể giới, nhưng nhiều nhất bọn hắn cũng chỉ có thể luyện chế ra bảo khí hạ cấp như linh thuyền, bảo khí ở trên trung cấp, còn không đủ để luyện chế ra.

Hơn nữa cực phẩm linh thạch này, quả thật làm cho người ta hoài nghi.

Nhưng mà, cái này cũng chỉ là đoán, không ngoại trừ những người đó cũng giống như bọn họ, là cướp đoạt từ những người khác tới đây.

Sở Chúc xếp các loại phẩm chất linh thạch đến bên cạnh, tiếp tục kiểm kê đồ trong túi càn khôn.

Không gian túi càn khôn này vô cùng lớn, thứ chứa được thực sự nhiều, làm cho Sở Chúc không khỏi hoài nghi có phải toàn bộ gia sản của tôn giả Nhân Hoàng cảnh nọ đều ở trong này hay không.

Đó thật đúng là tiện nghi cho bọn họ.

Sở Chúc vẽ mặt cười tủm tỉm, nhìn thứ bên trong, tâm tình không khỏi càng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Sông Băng Màu Đen

Editor: ChieuNinh

Thứ trong túi càn khôn rất lộn xộn, nhưng mà đại đa số là tài nguyên chuẩn bị cho người tu luyện.

Sở Chúc lục lợi một lần, trừ bỏ tài nguyên tu luyện ra không có tìm được Mộc Linh chi tâm.

"Mười mấy năm nay, bọn họ giết nhiều Nguyệt Nữ tộc như vậy, có được không ít Mộc Linh chi tâm, đặc biệt vài năm gần đây Tuyết Y lâu cũng có được mấy cái Mộc Linh chi tâm, hẳn là đã giao cho bọn hắn, không có khả năng không có. Có phải bọn họ đặt Mộc Linh chi tâm ở địa phương khác hay không?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi.

"Hẳn là vậy." Sở Chúc suy nghĩ nói: "Nói không chừng khi Tuyết Y lâu có được Mộc Linh chi tâm, thì phái người đưa ra khỏi đại lục Thiên Thượng Hải, có lẽ ở trên đại lục khác, có đám người mang mặt nạ băng ngọc diện chờ tiếp thu. Chỉ là lần này bởi vì chúng ta nhúng tay, dẫn tới Tuyết Y lâu đã chết một chủ lâu không nói, ngay cả Mộc Linh chi tâm của Nguyệt Thụ cũng không lấy được, Tuyết Y lâu dưới sự phẫn nộ, mới sẽ truyền tin tức đi, để cho đám người kia tự mình đi đến đại lục Thiên Thượng Hải..."

Có lẽ bản thân Tuyết Y lâu cũng không nghĩ tới, đám người kia làm việc tàn nhẫn như thế, thế nhưng ở khi quyết định lấy được Mộc Linh chi tâm, muốn đại lục Thiên Thượng Hải cùng bị phá hủy, căn bản chính là đang lợi dụng Tuyết Y lâu làm việc.

Dựa theo quỹ đạo đời trước, Nguyệt Nữ tộc bị bọn họ giết hại gần như tận diệt, Thiên Thượng Hải không còn nữa tồn tại. Mà bởi vì Nguyệt Thụ đưa Mộc Linh chi tâm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Tuyết Y lâu không tập hợp đầy đủ Mộc Linh chi tâm, đám người người đeo mặt nạ băng ngọc vẫn sẽ đến đại lục Thiên Thượng Hải, cuối cùng để cho Huyết Ma hủy diệt đại lục Thiên Thượng Hải..

Đột nhiên Sở Chúc hiểu rõ ràng vì sao khi đó Mặc Sĩ Thiên Kỳ sẽ hắc hóa đến lợi hại như vậy.

Phòng chừng lúc ấy, Huyết Ma tàn sát bừa bãi đại lục Thiên Thượng Hải, cho dù có người trốn đi, thì thoát được cũng không nhiều. Thẳng đến khi Huyết Ma coi người tu luyện đại lục Thiên Thượng Hải đều trở thành đồ ăn hút đi, sương mù máu trên người Huyết Ma ô nhiễm toàn bộ linh khí đại lục, Thiên Thượng Hải cứ như vậy biến thành một tòa đại lục yên lặng.

Rốt cuộc sau khi khâu lại toàn bộ chân tướng đại lục Thiên Thượng Hải hủy diệt đời trước, Sở Chúc cũng thờ dài trong lòng.

Nhưng mà đời này, quỹ đạo của đại lục Thiên Thượng Hải đã thay đổi, người tu luyện ngoại lai xâm nhập bị giết chết, Huyết Ma cũng dưới sự sai sót ngẫu nhiên bị bọn họ đưa lên núi Ô Vân, cùng chết với quỷ quái Nhân Hoàng cảnh trên núi Ô Vân ở thông đạo không gian.

Vừa nghĩ như vậy, Sở Chúc phát hiện bọn họ ngoài ý muốn đi đến đại lục Thiên Thượng Hải, thế nhưng trong lúc vô ý thay đổi vận mệnh đại lục Thiên Thượng Hải.

Nói không chừng bọn họ chính là người cứu thế của đại lục Thiên Thượng Hải.

Khi nghĩ như vậy, Sở Chúc nhìn nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nói lời thâm thúy với hắn: "Như vậy xem ra, lần này ít nhiều cũng là chúng ta vô ý lưu lạc đến đại lục Thiên Thượng Hải, đại lục Thiên Thượng Hải mới có thể bảo vệ, về sau huynh cần phải bảo đảm chúng ta thật tốt đó."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng hiểu rõ điểm ấy, giống như là đánh máu gà, vỗ bộ ngực liên tục cam đoan: "Các người yên tâm, ta không phải là người không biết tốt xấu, nếu không có mọi người, đại lục Thiên Thượng Hải quả thật không bảo đảm. Về sau các người chính là ân nhân đại lục Thiên Thượng Hải, chỉ cần ta có, mọi người cứ việc cầm."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có thể có, là tiềm lực luyện đan của hắn, tương lai Thần Hoàng đan còn phải dựa vào hắn.

Sở Chúc vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, giống như những người bạn tốt, cười nói: "Tốt lắm, nhớ kỹ lời huynh."

Bích Tâm Châu, A Chiêu nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị Sở Chúc nói mấy câu thì máu gà lên não, yên lặng cảm thấy, gia hỏa này có thể bình an sống đến bây giờ, thật đúng là may mắn.

Tiếp theo, Sở Chúc lại tiếp tục kiểm kê đồ trong túi càn khôn.

Khi Sở Chúc lấy ra một đám linh thảo của vị Nhân Hoàng cảnh nọ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức đã bỏ qua cực phẩm linh thạch đó, về mặt cuồng nhiệt nhào tới. `Dien%/%dan*^*le##quy^_ ^!don~ChieuNinh`

Sở Chúc thấy thế, rất sáng khoái quang linh thảo này cho hắn, hơn nữa nói: "Huynh vừa mất cái gì thì cứ việc cầm."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt cảm động nhìn nàng: "Sở tỷ, tỷ đối với ta thật tốt."

Sở Chúc cười mà không nói, nàng đối với hắn đương nhiên tốt rồi, Huyền Uyên bọn họ cần linh đan về sau còn phải dựa vào hắn mà. Đây cũng là nguyên nhân nàng thường xuyên tận hết sức lực tầy nãi cho hắn, cần phải lung lạc hắn đến trong đội ngũ bọn họ. Như vậy thì bọn họ đã có luyện đan sư ngự dụng của mình, không cần giống như người tu luyện khác, phải bụng một đồng lớn linh thạch đi cầu luyện đan sư cao cấp luyện chế linh đan.

Ngay lập tức Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm một đồng lớn linh thảo hắn nhìn trúng rồi đi, hưng trí vang dội quyết định muốn đi luyện mấy lò linh đan.

Sở Chúc cũng không quản hắn, tiếp theo lấy ra linh đan từ trong túi càn khôn, chia phần cho đám Bích Tâm Châu.

Yêu thú có thể coi linh đan làm đường đậu mà cắn, cắn bao nhiêu cũng không có vấn đề gì, lại càng sẽ không để lại mầm bệnh ở trong cơ thể, cho nên khi Sở Chúc chăn nuôi bọn họ vô cùng hào phóng. Đời trước thời điểm khó khăn như vậy, nàng cũng cắn chặt răng mua linh đan cho bọn hắn, hiện tại có điều kiện, lại sẽ càng không ủy khuất bọn họ.

Trước tiên phải để cho A Chiêu chọn thứ vừa mắt, nhưng mà ánh mắt A Chiêu cao, linh đan hợp nhãn thật đúng là không có bao nhiêu, chỉ chọn hai viên linh đan cấp mười, cái khác đều là phần của Bích Tâm Châu và Huyền Uyên. Bích Tâm Châu là yêu thú cao cấp, thực lực không tầm thường, linh đan hắn cần cũng là cao cấp hơn, cho nên chọn được cũng ít, cuối cùng phần lớn linh đan đều thuộc về Huyền Uyên.

Bé rùa tuổi còn nhỏ, tu vi cũng không cao, linh đan cấp thấp vừa vặn thích hợp nó.

Sở Chúc đều phân tất cả linh đan đi xuống, không có giữ lại cho mình.

【Chủ nhân không giữ lại một chút sao?】Huyền Uyên rất săn sóc hỏi.

Sở Chúc sờ sờ mai rùa của nó, cười nói: "Ta không cần, linh đan chính là vật phụ trợ, người tu luyện không nên dùng nhiều, để tránh hình thành ý lại nó, mất nhiều hơn được."

Trừ phi bị thương không nhẹ, nếu không vào thời điểm bình thường, Sở Chúc chưa bao giờ nhờ vào linh đan.

Phân chia linh đan xong, Sở Chúc lấy ra năm cái mặt nạ băng ngọc từ trong túi càn khôn.

Bích Tâm Châu ồ lên một tiếng, đưa tay tiếp nhận, phát hiện thứ này vào tay băng lãnh, giống như một khối hàn băng ngọc luyện chế ra.

Hắn lấy mặt nạ băng ngọc đặt lên trên mặt, khi chạm đến làn da trên mặt, mặt nạ băng ngọc tự động điều chỉnh hình dáng bộ dạng cho thích hợp bộ mặt, gắt gao dính chặt ở trên mặt, ngăn cách ngũ quan diện mạo.

Sở Chước đưa linh thức thăm dò qua, phát hiện linh thức không thể xuyên thấu mặt nạ, xem xét chân diện mục dưới mặt nạ.

Bích Tâm Châu thí nghiệm xong, nói với Sở Chước: "Mặt nạ này dùng tài liệu hãn là một loại ngọc cực âm hàn, hơn nữa ngọc cực âm hàn này có hiệu quả ngăn cách linh thức. Cũng không biết rốt cuộc bọn họ là thể lực gì, thế nhưng xa xỉ như thế dùng ngọc cực âm hàn chế tạo mặt nạ, có lẽ là sợ bị người ta nhận ra được."

Sở Chước không khỏi cười: "Xem ra những người này quả thật là làm chuyện ám muội, nếu không làm sao có thể bảo hộ mình thành như vậy?"

Bích Tâm Châu gật đầu đồng ý.

Sở Chước nghiền cứu xong, tùy tay quăng năm cái mặt nạ bằng ngọc này vào trong một cái túi càn khôn chuyên để đồ linh tinh.

Cuối cùng, Sở Chước chỉnh lý hết mọi thứ trong túi càn khôn, phát hiện để cho nàng vui sướng vẫn là số lượng linh thạch.

Một khối linh thạch cực phẩm, ba khối linh thạch thượng phẩm, một trăm linh thạch trung cấp, trăm ngàn linh thạch hạ cấp. Những cái này hoàn toàn có thể dùng để làm tài chính cho đại lục Tấn Thiên bắt đầu thành lập thể lực ở Linh thế giới dùng.

Sở Chước thu hồi linh thạch hạ cấp lại, phân chia những linh thạch phẩm chất khác ra.

Cực phẩm linh thạch cho A Chiêu —— tuy nói Bích Tâm Châu công lao khá lớn, nhưng ai kêu A Chiêu mới là lão đại chứ.

Linh thạch thượng phẩm lại cho Sở Chước, Bích Tâm Châu, Huyền Uyên mỗi người một khối, linh thạch trung cấp phân năm phần, mỗi người một phần, trong đó cũng bao gồm Mặc Sĩ Thiên Kỳ. Linh thạch hạ phẩm, Sở Chước nghĩ nghĩ, quyết định chuyển ra một ít cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

"Cho ta?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ vui sướng hỏi, hắn còn tưởng rằng mình không có phần đâu, dù sao hắn cũng chưa làm gì, chỉ theo chân bọn họ đi một chuyến.

Sở Chước ừ một tiếng: "Không phải huynh thích linh thảo sao? Về sau đừng phải hợp ý thì đi mua đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng vui vẻ, càng cảm thấy rằng Sở Chước bọn họ đối hắn thật tốt, thành đồng bạn của bọn họ thật sự là quá tốt, có bằng hữu như vậy, còn hơn hết thầy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa toàn bộ linh đan mình luyện xong cho Sở Chước, lại hưng trí bừng bừng đi luyện đan.

Sở Chước nhìn không được cười nhẹ, ngọc bạch ngọt thật dễ dỗ, nhưng mà nếu phẩm tính của hắn không tốt, cũng sẽ không chỉ một chút ân huệ nhỏ có thể làm cho hắn vô cùng cảm kích.

Sau khi điều sửa sang lại túi càn khôn đựng nước béo cò lần này đựng đến ở Tuyết Bình Châu một lần, Sở Chước vẫn vừa lòng đối với thu hoạch lần này.

Tuy rằng thứ trong túi càn khôn cũng không nhiều, so ra kém số lẻ trong túi càn khôn tôn giả Nhân Hoàng cảnh, nhưng tốt xấu gì cũng là tài nguyên không phải sao? Đối với đại lục Tấn Thiên linh khí loãng mà nói, mấy thứ này đã xem như không kém. Diendanlequydon~ChieuNinh

Sau khi thu thập xong, Sở Chước liền đứng lên.

A Chiêu đang cào trên mai rùa thấy thế, nhảy đến trên vai nàng, dùng đầu lông xù cọ cọ gương mặt của nàng, cọ đến Sở Chước ngứa mà cười không ngừng.

"Tâm Châu ca, hiện tại xuyên chiến hạm còn ở trong thông đạo không gian sao? Chung quanh cũng có lối ra thông đạo không gian?"

Bích Tâm Châu liếc mắt nhìn tin tức phòng không chế bên kia truyền lại một cái, lắc đầu nói: "Còn chưa có nhìn thấy."

Sở Chước quyết định đi trong phòng nghỉ ngơi trước, nói với Bích Tâm Châu: "Nếu gặp được lối ra không gian, nhớ rõ nói cho ta biết."

"Đã biết." Bích Tâm Châu đáp ứng một tiếng, liền đi tới phòng không chế xuyên chiến hạm.

Nay xuyên chiến hạm đổi chủ, Sở Chước trực tiếp để cho Bích Tâm Châu trở thành chủ nhân của nó, coi nó trở thành phương tiện giao thông bọn họ xuyên qua ở các thế giới về sau.

Sở Chước chọn một gian phòng làm phòng nghỉ, phát hiện linh khí trong phòng nghỉ này vẫn rất là sung túc, suy nghĩ một chút thì hiểu rõ, đây là xuyên chiến hạm cung cấp.

Lúc trước ở trong linh thuyền của Yên Nhã Chính, linh thuyền không nhiều linh khí lắm, muốn tu luyện cũng không có biện pháp. Mà xuyên chiến hạm là bảo khí trung cấp, bên trong nó có một bộ linh khí chuyển đổi khí, chỉ cần lấp đầy linh thạch vào, thì sẽ lấy ra linh khí trên linh thạch, tự động chuyển thành linh khí người tu luyện cần, cung cấp cho các phòng nghỉ, để cho người tu luyện có thể tu luyện ở trong phòng nghỉ.

Như thế, mặc kệ lộ hành dài đằng đẵng, cũng sẽ không bức bối.

Sở Chước đầu tiên là tu luyện một lát, thẳng đến khi tinh thần cảm giác được mỗi một, mới nằm xuống trên giường nghỉ ngơi.

A Chiếu nhảy đến trong ổ của nàng chần, cuộn mình thành một cục tròn vo, ngủ ở chỗ hõm vai nàng, cái đuôi đảo qua cổ nàng.

"Tuy rằng lần này thời gian đi đến đại lục Thiên Thượng Hải cũng không dài, nhưng chuyện trải qua cũng thật không ít, cũng không biết lần này rời khỏi, về sau còn có thể trở về hay không." Sở Chước vuốt cái đuôi A Chiếu, lẩm bẩm lầu bầu: "Hắn là sẽ trở về đi, cuối cùng ta cảm thấy ta và thượng cổ bách tộc rất hữu duyên, nếu như có rảnh, còn có thể về đây thăm bọn Nguyệt Thụ..."

A Chiếu dùng cái đuôi quét quét cánh tay của nàng, xem như hồi đáp nàng.

Đột nhiên A Chiếu nghĩ đến cái gì, từ trên gối đầu lấy ra cục phẩm linh thạch giao cho nàng.

"Cho ta sao?" Sở Chước kinh ngạc nhìn nó.

A Chiếu lại dùng cái đuôi quét quét tay nàng, xem như trả lời.

Tươi cười trên khóe miệng Sở Chước dần dần biến lớn, nhìn không được ôm yêu thú nhỏ nhỏ đến trong lòng, hôn nhúm lông trắng trên đầu ở nó một cái.

A Chiếu bình tĩnh tùy nàng hôn, trong khoảng thời gian này bị nàng hôn nhiều, đã thành thói quen.

Sở Chước thay đổi nằm úp sấp trên giường, mò đầu A Chiếu, ngón tay nhẹ nhàng mà néo néo lỗ tai mềm mềm của nó, cười nói: "Lúc trước ở Tuyết Bình Châu, hình tượng của A Chiếu thực uy phong, không nghĩ tới sau khi người lớn lên sẽ là cái dạng này, như vậy cũng không tệ."

Tuy rằng vẫn là đại yêu thú, nhưng rốt cuộc chủng loại cao cấp hơn Ngọc Bích Băng Nhện, có lẽ A Chiếu cũng giống như Uyên Đồ Huyền Quy, kỳ thực có huyết mạch thần thú, cũng không biết thần huyết này có thể kích hoạt hay không.

A Chiếu đầu tiên là kiêu ngạo mà nâng cằm lên, nhưng mà nghĩ đến đó cũng không phải là bộ dạng cực uy phong của mình, không thể để cho nàng nhìn thấy một mặt lợi hại nhất của nó, trong lòng nó vẫn rất là thất vọng.

Nó hy vọng bọn họ mau chóng đến Đại Hoang giới, sau đó nó tìm kiếm cơ hội khôi phục thực lực trước kia, uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng nhất định sẽ sùng bái nó.

Nghĩ đến Sở Chước sẽ dùng thần sắc sùng bái nhìn nó, thì không hiểu sao A Chiếu đỏ mặt, chôn mặt ở giữa hai móng.

"Ồ, lỗ tai của người giống như độ ẩm biến cao, sao lại nóng như vậy?" Sở Chước đang nắm bắt lỗ tai nó kỳ quái hỏi.

A Chiếu thấy nàng không biết không thấy, lại có điểm rất mất mặt, cái đuôi bộp quét roi tay nàng, xoay người, dùng móng lông xù quay qua nàng.

Sở Chước nhìn đến móng nhỏ lông xù đó, không khỏi buồn cười, vươn tay qua chọc chọc, phát hiện xúc cảm cũng rất không tệ.

A Chiếu: "....."

Xuyên chiến hạm phi hành vồn vện ba ngày, rốt cuộc gặp được lối ra không gian.

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ, A Chiếu, Huyền Uyên đều chạy đến phòng không chế, xuyên thấu qua một mặt màn che thủy tinh đen của phòng không chế, có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Chung quanh là các loại lực không gian hình thành đường ảo, không ngừng mà biến ảo, nhìn như là đường ảo cào một cái thì cắt ra, kì thực nó có thể dễ dàng cắt khí lực người tu luyện, vô cùng đáng sợ.

Mà trong đường ảo không gian biến ảo, có thể nhìn thấy một cái vòng xoáy hắc ám cách đó không xa. Diendanlequydon-ChieuNinh

Vòng xoáy hắc ám này tức là lối ra thông đạo không gian, chung quanh có ít đường ảo không gian, nhưng mà khi nó tán dật đi ra ngoài, vẫn có thể dễ dàng tạo ra tai nạn đáng sợ.

Lập tức thì xuyên chiến hạm tiến vào vòng xoáy hắc ám, đi xuyên qua từ trong vòng xoáy hắc ám.

Khi xuyên chiến hạm rời khỏi vòng xoáy hắc ám, xuất hiện ở một địa phương gió thổi mạnh.

Địa phương bọn họ xuất hiện, là một điểm chỗ không gian bạc nhược, khe hở không gian vỡ ra chậm rãi khép lại, ở trước khi khép lại, từ trong khe hở không gian bật ra lực không gian, quấy nhiễu dòng khí chung quanh, khiến cho xuyên chiến hạm khi đi ra từ thông đạo không gian, bị cuồng phong mãnh liệt đó thổi trúng lung lay sắp đổ.

Bích Tầm Châu vội vàng không chế xuyên chiến hạm bay khỏi nơi đây.

Xuyên chiến hạm bay trong chốc lát, ánh sáng chung quanh từ hắc ám đến u ám, dần dần có vài phần sáng ngời.

"Đây là đại lục gì? Mọi người có biết không?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi tới gần, nhìn hoàn cảnh bên ngoài.

Đám người Sở Chúc cũng cẩn thận đánh giá hoàn cảnh chung quanh, đến gần ánh sáng hơi hơi sáng, có thể nhìn thấy núi non trùng điệp nhấp nhô trên mặt sông băng. Cũng không biết có phải ánh sáng vẫn đề hay không, dù sao cứ cảm thấy sông băng đó là màu đen.

Một lát sau, mọi người mới nhìn rõ, thì ra là tầng ngoài sông băng có từng đợt từng đợt gió màu đen thổi qua, khiến cho băng tầng mặt ngoài cũng bị gió màu đen đó ăn mòn thành màu đen, biến thành một loại hắc băng (băng đen). Mà hắc băng này chiết xạ ra ánh sáng, che giấu rắng mây ngũ sắc giữa bầu trời, ánh sáng mặt trời không thể thâm thấu tầng hắc quang thật dày này, khiến cho ánh sáng chung quanh cũng không sáng ngời.

Sông băng màu đen kéo dài nhấp nhô, không biết xa bao nhiêu ngàn dặm, xuyên chiến hạm một đường bay qua, phát hiện nơi này trừ bỏ sông băng vẫn là sông băng.

Đột nhiên, Bích Tầm Châu mở miệng nói: "Chúng ta phải đi ra ngoài."

"Làm sao vậy?" Sở Chúc hỏi hần.

Bích Tầm Châu thần sắc lạnh lùng: "Hắc phong trên sông băng này sẽ ăn mòn linh khí, còn tiếp tục như vậy, xuyên chiến hạm sẽ bị hủy."

"Cái gì?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ giật mình nói: "Xuyên chiến hạm này rõ ràng là bảo khí..." Bảo khí làm sao có thể dễ dàng bị hủy ròi?

"Các ngươi tự mình xem sẽ biết."

Nghe được lời Bích Tầm Châu nói, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều thả linh thức đi ra, thì lập tức nhìn thấy bên ngoài xuyên chiến hạm phủ lên một tầng băng màu đen. Mà hắc băng đó đúng là ăn mòn xuyên chiến hạm, màu ánh sáng xuyên chiến hạm phai nhạt vài phần.

Lập tức không cần Bích Tầm Châu mở miệng, mọi người liền quyết định vội vàng đi xuống.

"Nhớ rõ thả linh khí ra ngoài, không cần tiếp xúc với hắc phong đó." Bích Tầm Châu mở miệng nói.

Đội Bích Tầm Châu mở cửa xuyên chiến hạm ra, Sở Chúc nhét Huyền Uyên về túi linh thú, tiếp theo phóng âm cát dị thủy ra ngoài, hình thành một cái lồng phòng ngự ngoài thân thể, mới nhảy xuống.

A Chiêu vẫn như mọi ngày, ngồi xổm ở bả vai Sở Chúc, do nàng mang đi.

Bích Tầm Châu cũng tóm lấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nhảy lên sông băng.

Khi hai chân dẫm lên trên sông băng, đoàn người đều nhin không được sợ run cả người.

Thật sự là cực lạnh.

Loại lạnh này là băng lãnh thâm thấu tiến vào trong xương cốt, nhẹ nhẹ dày đặc từ lòng bàn chân nhảy lên trên, tiến vào trong xương cốt, ngay cả linh khí cũng không thể trừ bỏ.

"Sao, sao, lạnh... như vậy..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ lạnh run răng nanh va vào nhau, vang lên khanh khách.

Sở Chúc thấy thế, ném cho hần một bộ áo choàng dùng da hỏa chuột làm thành, áo choàng này vẫn là nàng mua ở trong cửa hàng Nhân Gian phường. Mỗi khi nàng đến một nơi, thì có thói quen thu thập đủ thứ đồ, cho dù trong lúc nhất thời không cần đến, cũng không có nghĩa là về sau không cần được.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng khoác lên trên người, lập tức thân thể liền ấm áp lại.

Da hỏa chuột này là da yêu thú cấp năm chế tạo, phát ra hơi thở hỏa thuộc tính, dùng để chống lạnh thì không thể tốt hơn.

Sở Chúc cũng quần một cái áo choàng, vốn là muốn cho Bích Tầm Châu một cái, nhưng Bích Tầm Châu cự tuyệt.

"Ta là yêu thú thuộc tính băng, cái này đối ta mà nói không tính là cái gì."

Tuy nói là như vậy, nhưng nhìn sông băng màu đen vô biên vô hạn, thần sắc Bích Tầm Châu có vài phần đông lạnh. Hần có thể cảm giác được sông băng này cũng không phải sông băng thuần túy, màu đen lắng đọng lại trên sông băng phát ra một loại hơi thở khiến người ta chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chiến Đấu Trên Băng

"Rốt cuộc đây là cái địa phương quý quái gì vậy?" Cuối cùng Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn không được oán giận hỏi.

Lúc này bọn họ bước thấp bước tiến lên ở trên sông băng, kỳ thực đi trên sông băng cũng không có gì, làm người tu luyện, điểm khó khăn ấy căn bản không làm khó được bọn họ. Nhưng sông băng này cũng không phải là băng phổ thông, băng hàn này không chỉ có rớt vào cốt tủy, còn có gió màu đen đó thổi phủ trên mặt băng, từng đợt từng đợt nhẹ nhẹ, thế nhưng còn có thể cắn nuốt linh lực.

Khi cảm giác được linh khí khoát lên lồng linh lực ở trong lúc lơ đãng đang chậm rãi xói mòn, bọn họ mới phản ứng kịp.

Muốn duy trì lồng linh lực ngăn cản hắc phong đó vốn là vô cùng tiêu hao linh lực, càng không cần phải nói hoàn cảnh nơi này rất ác liệt, không thể mượn dùng pháp bảo khác, chỉ có thể đi bộ mà thôi.

Nhìn sông băng tuyết phủ dày không nhìn tới cuối cùng, đều nhìn không được mà phát sợ trong lòng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại lấy một viên Hồi Linh đan quăng vào trong miệng, bổ sung linh lực tiêu hao.

Sắc trời không biết khi nào thì đã hoàn toàn tối xuống, đưa tay không thấy năm ngón.

Trừ những thứ đó ra, giữa bầu trời bắt đầu rơi tuyết, bông tuyết dọc theo lồng linh lực rơi xuống, rất nhanh tích một tầng thật dày ngay tại trên mặt băng. Ở đây không chỗ nào không có gió đen thổi qua, tiến vào trong bông tuyết, nhuộm tuyết trắng noãn như thành màu xám, cuối cùng lắng đọng lại ở trên mặt băng, dung hợp thành một thể cùng băng màu đen.

Theo tuyết rớt xuống, gió cũng trở nên lớn theo, một trận bạo phong tuyết muốn tiến đến ngay lập tức.

Sở Chước đột nhiên lật tay, Toái Tinh kiếm xuất hiện trong tay, nàng giờ trọng kiếm lên, trên thân trọng kiếm phủ một tầng dị thủy màu bạc nhàn nhạt, một cái Thủy Mạc Hoa Luân, chém xuống mặt băng.

Keng một tiếng, mặt băng xuất hiện một vết kiếm sâu mấy tấc.

Tiếp theo Sở Chước lại liên tục chém xuống mấy kiếm, vết kiếm kia càng ngày càng sâu, có thể nhìn thấy hắc băng lắng đọng lại phía dưới đó.

Liên tục thí nghiệm vài lần, rốt cục Sở Chước khẳng định độ cứng rắn băng này.

Sau khi thu hồi kiếm, Sở Chước ôm chặt áo choàng da hóa chuột trên người, nói với Bích Tầm Châu: "Tầm Châu, trước tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lạnh đến run cầm cập, vội đáp: "Chúng ta đã đi một ngày rồi, nghỉ ngơi một chút."

Bích Tầm Châu nhìn băng nguyên mờ mịt, biết tiếp tục như thế nữa cũng không có biện pháp, liền tìm tìm ở chung quanh, tìm được một chỗ băng nhăm nhăm địa thế cao hơn. Băng nhăm này cao ước chừng có trăm trượng, vừa vặn thích hợp dùng để đào huyết động. Bích Tầm Châu đi qua, trong tay hiện lên một băng linh quang màu lam, rất nhanh đào ra một cái huyết động sâu mấy trượng ngay tại trong băng nhăm đó.

Lại đi vào bên trong huyết động đào sâu thêm mấy chục trượng, Bích Tầm Châu nói: "Đi vào trước đi."

Khi Sở Chước đi vào, thuận tay thiết lập một cái phù trận cấp bốn ở ngoài cửa động, cửa động linh quang hiện lên, ngăn chặn hắc phong bên ngoài.

Lúc này hẳn là đã là buổi tối, ánh sáng trong huyết động vô cùng tối tăm, Sở Chước lấy ra một chậu hoa hải đăng, nháy mắt toàn bộ huyết động được hoa hải đăng chiếu ánh sáng nhu hòa, đuổi đi vài phần tối tăm.

"Tầm Châu, trước làm chút canh nóng đến uống đi." Sở Chước mở miệng nói, nàng cũng lạnh đến không chịu được, nhưng mà trên mặt không biểu hiện ra ngoài.

Thừa dịp khi Bích Tầm Châu chuẩn bị canh nóng, Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng sửa sang huyết động lại, lấy ra một ít thứ có thể giữ ấm. Trừ những thứ đó ra, Sở Chước lại đi ra chỗ cửa động nhìn nhìn, phát hiện linh quang trên phù trận hơi hơi ảm đạm một ít. Hắc phong đó tuy rằng bị phù trận chắn ở ngoài, nhưng mỗi một lần thổi tới, sẽ thuận tiện cắn nuốt linh khí trên phù trận, phù trận cấp bốn này, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu.

Xem xét xong, Sở Chước quay trở lại bên trong huyết động, chỉ thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi xổm ở trước lò than vừa đốt lên, hận không thể cả người đều dán ở trên mặt sưởi ấm mới tốt.

Nhìn thấy Sở Chước trở về, hắc vội vàng nói: "Sở tỷ mau tới đây sưởi ấm."

Trong bếp lò linh than đang cháy hừng hực, rất nhanh đã loại bỏ vài phần hàn ý chung quanh.

Sở Chước đã bỏ vài hạt dê lông vào trong lò than, lúc này mới kêu Huyền Uyên trong túi linh thú ra.

Huyền Uyên là yêu thú thuộc tính thủy, hơn nửa tuổi không lớn, thực lực cũng không tính là mạnh, đối với loại thời tiết băng hàn này vô cùng không thích

ứng, mới bước ra từ trong túi linh thú, cả rùa đều là một mối.

Bé rùa dùng đầu cọ cọ tay Sở Chúc, không có gì tinh thần hỏi:【Chủ nhân, đây là địa phương nào, thật lạnh.】

Sở Chúc sờ sờ nó, cảm giác được bé rùa không thích ứng khí trời hôm nay, nói: "Nếu không, đệ về linh túi thú đi."

Bé rùa không chịu, mọi người đều ở đây, tự nhiên nó muốn ở cùng.

Một lát sau, không khí bay tới hương thơm thức ăn.

Bích Tầm Châu dùng thời gian rất ngắn nấu một nồi canh nóng, canh nóng này dùng là nước suối linh tuyến đến nấu, thả một ít linh nấm và linh quả nâng vị, linh khí mười phần.

Mọi người uống vào một chén canh nóng rồi, rót cục thân thể ấm áp rất nhiều.

Đặc biệt Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ là nhân loại, tu vi không cao, tại loại băng tuyết ngập trời này, thân thể đã bị ảnh hưởng lớn hơn nữa.

Chờ bọn hắn uống canh ấm thân thể rồi, Bích Tầm Châu mới lấy lò nướng ra, quyết định nướng chút thịt, để bổ sung thể lực tiêu hao.

Bên ngoài gió tuyết càng lúc càng lớn, tuyết hạ xuống thậm chí ngăn chặn cửa động.

Một đám người làm tổ ở trong sơn động, nghe âm thanh gió tuyết bên ngoài thấm vào người, ăn thức ăn Bích Tầm Châu tỉ mỉ nấu nướng, tâm tình coi như là không tệ.

Ăn uống no đủ, rót cục Mặc Sĩ Thiên Kỳ bình tĩnh trở lại vừa bóc hạt dẻ nướng chín, vừa nói: "Hiện tại hẳn là buổi tối đi? May mắn chúng ta tiến vào kịp lúc, nghe tiếng gió tuyết bên ngoài, thì biết lạnh đến không chịu được, chỉ sợ cũng không có biện pháp đi đường. Cũng không biết đây là cái đại lục gì, bằng nguyên nơi này cũng quá kỳ quái."

"Nếu có thể gặp được người hỏi một chút thì biết." Bích Tầm Châu nói.

"Nhưng loại địa phương quỷ quái này, sẽ có người đến sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt hoài nghi.

Sở Chúc nói tiếp: "Vậy chỉ có thể tiếp tục đi rồi, dù sao toàn bộ đại lục không thể đều là loại băng nguyên này đi?"

Nghe được Sở Chúc nói lời này, Bích Tầm Châu không khỏi sùng sốt, sau đó như có chút suy nghĩ nói: "Vậy nói cũng không chừng, lỡ như thì sao?"

"Tầm Châu ca, huynh đừng làm ta sợ." Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt hoảng sợ: "Nếu đại lục này đều là loại băng tầng đáng sợ này, không bằng chúng ta sớm rời khỏi nơi tốt."

Bích Tầm Châu vẻ mặt lạnh nhạt: "Ta chỉ là tùy tiện nói một chút."

Đây là có thể tùy tiện nói một chút sao?

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị hắn khiến cho cực độ không nói gì, nhưng nhìn dung nhan băng tuyết lạnh lùng của Bích Tầm Châu, lại không dám lỗ mãng.

Sở Chúc cũng đang suy tư về đại lục này, đời trước nàng đi qua đại lục Linh thể giới mặc dù không ít, nhưng cũng không phải mỗi một cái đại lục đều đi qua, cho nên nàng cũng không có ấn tượng gì đối với đại lục này.

Vận khí của bọn họ hẳn là không kém như vậy đi?

Mọi người hàn huyên một lát, cũng không thể nói ra được nguyên do gì, nên lập tức buông chuyện này.

Bên ngoài tiếng gió tuyết càng lúc càng lớn, mặc dù trong sơn động có lò than, nhưng theo bóng đêm dần dần khuya, cái loại rét lạnh này vẫn giống như thấm thấu vào cốt tủy, từng chút từng chút thấm thấu trong thân thể, rất là gian nan.

Sở Chúc nhét bé rùa về túi linh thú, tránh cho nó sẽ biến thành rùa đông lạnh.

Còn A Chiêu, nó là yêu thú hòa thuộc tính, tuy rằng cũng chán ghét hoàn cảnh khí hậu đại lục này, nhưng mà nó không bị ảnh hưởng lớn. Sở Chúc ôm nó đến trong lòng, phát hiện trên người A Chiêu phát ra từng đợt ấm áp, vì thế ôm được càng chặt hơn.

A Chiêu cố gắng gầy dựa thò cái đầu từ trong lòng nàng ra, ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, thấy mặt nàng có chút trắng bệch, liền tùy nàng.

Vượt qua một đêm rét lạnh không ngủ, khi bên ngoài sắc trời hơi hơi sáng lên, bên ngoài tiếng gió tuyết cũng ngừng.

Tuyết rơi một đêm, hơn nữa hắc phong ăn mòn, đã che cửa động lại.

Khi Bích Tầm Châu muốn động thủ, A Chiêu run run lông trên người, uy phong lẫm lẫm phun đi qua một ngụm yêu hỏa, hắc băng ngăn chặn cửa động nháy mắt hòa tan không nói, ngay cả băng tầng chung quanh cũng đã bị ảnh hưởng. Băng tầng đó chạm đến yêu hỏa thì nhanh chóng hòa tan, nước đen

tích trên mặt đất, thậm chí ngay cả vách tường băng trong động cũng giống như muốn hòa tan...

Thấy một màn như vậy, mọi người vội vàng chạy ra đi.

Thẳng đến khi bọn họ chạy ra xa khoảng một nghìn trượng, quay đầu nhìn lại, phát hiện băng nham cao trăm trượng thế nhưng bắt đầu hòa tan, nước đá dâng trào lên, lan tràn qua băng nham chung quanh, hắc phong chung quanh giống như đều bị bức lui vài phần, không có lại thổi quét lên băng tầng.

Nhưng mà nơi này thật sự là cực lạnh, trong chốc lát nước đó lại ngưng kết thành băng, đọng lại ở trên băng tầng, nước dâng trào rất cực bình tĩnh trở lại, thế giới khôi phục yên tĩnh.

Nếu không có tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng sẽ không phát hiện có cái gì biến hóa, băng nham cao trăm trượng đó hòa tan thành nước đá, nước đá chảy qua, lại đóng băng, nâng mặt băng chung quanh lên mấy tấc.

"Thật lợi hại..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn không được lắm bầm.

A Chiêu ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc đắc ý nâng nâng cằm, một đôi dị đồng tử mắt liếc hần, đáng về "Còn không mau mau kêu lão đại".

Bích Tầm Châu và Sở Chúc đã sớm biết yêu hòa của A Chiêu lợi hại, đối với cái này cũng không kỳ quái.

"Xem ra những hắc băng này cũng không phải kiên cố không ngã." Sở Chúc ôm A Chiêu đến trong lòng sưởi ấm, nhìn một lát, mới nói: "Đi thôi."

Đi rồi nghỉ ở băng nguyên vài ngày sau, Sở Chúc bọn họ đại khái có thể biết rõ ràng tình huống băng nguyên này.

Ban ngày khi thời tiết bình thường đều không tệ, chỉ có gió màu đen thổi qua trên mặt băng, cơn gió đó sát băng tầng, cũng không rõ ràng, trở ngại đối với bọn họ cũng không lớn. Nhưng sau khi vào đêm, nhiệt độ không khí toàn bộ băng nguyên liên cấp tốc giảm xuống, bạo phong tuyết đập vào mặt mà đến, căn bản không thể đi lại bên ngoài, chỉ có thể tìm một chỗ tránh một chút.

Bọn họ chỉ có thể ban ngày chạy đi, buổi tối kịp lúc tìm địa phương nghỉ qua đêm.

Đi liên tục vài ngày, mọi người cũng dần dần thói quen hoàn cảnh nghiêm khắc này, chỉ là linh đan tiêu hao cực nhanh.

Hôm nay trước khi vào đêm, Bích Tầm Châu lại đào một cái huyệt động nghỉ ngơi.

Bên ngoài tiếng gió tuyết lập tức trở nên lạnh đến thấu xương, ngược lại trong huyệt động áp áp hòa thuận vui vẻ.

Sở Chúc đặt hai tay phủ lên ở trên cái bụng A Chiêu, chôn mặt ở trong cổ nó, xem nó trở thành lò sưởi, một khắc cũng rời không được. Điều này làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ hâm mộ đến hận không thể đoạt lấy tiêu yêu thú đó đến để mình ôm ấp, nhưng mà kết cục làm như vậy, có khả năng là sẽ bị A Chiêu một móng vuốt cào bay.

"Sở tỷ, chừng nào chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này hả?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ mặt ủ mày ê hỏi.

Sở Chúc nhún vai: "Huynh hỏi ta, ta hỏi ai?"

"Tầm Châu ca, có phát hiện gì không?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ chờ đợi hỏi.

Bích Tầm Châu thần nhiên liếc hần một cái, không hé răng.

Đây là ý tứ không phát hiện, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn không được ai thán bọn họ vận khí sao kém như vậy đây, hoàn cảnh băng nguyên này ác liệt, căn bản không thể tu luyện, càng không cần phải nói luyện đan. Hắn đã thật nhiều ngày không có mở lò luyện đan, nhìn linh đan tiêu hao, có điểm lo lắng nếu như bọn hắn không có biện pháp rời khỏi ở trước khi linh đan tiêu hao, hậu quả quả thực thiết tưởng không chịu nổi.

Trong lòng Mặc Sĩ Thiên Kỳ hiếm khi dâng lên cảm giác vài phần nguy cơ, hận không thể bọn họ lập tức rời khỏi băng nguyên này.

May mắn, lưu lạc ở trên băng nguyên sau một tháng, rốt cục bọn họ nhìn thấy sinh vật sống.

Băng nguyên này hoàn cảnh khốc liệt, phóng mắt nhìn lại, không nói linh thực, ngay cả con yêu thú cũng không có, khắp nơi đều là sông băng đồng tuyết màu đen, giống như thế giới băng hà.

Vốn còn tưởng rằng băng nguyên này khẳng định là không có vật khác còn sống, hiện tại thế nhưng phát hiện có sinh vật còn sống, tự nhiên vô cùng cao hứng.

Chỉ là loại cao hứng này lập tức biến thành kinh sợ.

"Đó, đó, đó... đó là cái gì?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ giật mình hỏi: "Là yêu thú nhỉ?"

Chỉ thấy trên băng tầng màu đen, ngàn vạn yêu thú chạy như điên đến hướng bên này, bởi vì số lượng rất nhiều, mặt đất cũng bị chấn động.

Theo yêu thú đến nơi, bọn họ cũng thật sự nhìn thấy rõ ràng bộ dạng những yêu thú này, bộ lông chúng nó tối đen như mực, từng sợi dựng thẳng lên, giống như cương châm thanh sắt. Bộ dạng thoát nhìn giống gấu, nhưng khoe miệng có hai cái răng nanh cực lớn màu đen, một đôi mắt lộ ra màu đỏ tươi, thoát nhìn có chút dữ tợn đáng sợ.

Từ chi chúng nó chậm đất, chạy tới rất nhanh, khi phát hiện đám người Sở Chúc, phát ra tiếng hí gào thét hưng phấn.

Trong lòng Sở Chúc trầm xuống, triệu Toái Tinh kiểm ra, quát một tiếng với Bích Tầm Châu: "Tầm Châu, bảo vệ tốt A Kỳ."

Dứt lời, Sở Chúc đã xông trận lên trước, đi đón đám yêu thú chạy tới kia.

Kiểm Sở Chúc không lưu tình chút nào chém xuống một con yêu thú dẫn đầu phía trước, khi Toái Tinh kiểm chém vào trên người yêu thú, chỉ để lại dấu vết nhọt nhạt, lông dựng thẳng lên quả thật giống cương châm sắc bén cứng rắn. Sở Chúc lại liên tục chém vài cái, phát hiện không có gì ảnh hưởng với con yêu thú đó, tiếp theo tâm niệm vừa động, trên thân trọng kiếm phủ một tầng dị thủy.

Sở Chúc lại ra tay, rốt cục Toái Tinh kiểm thuận lợi chặt bỏ đầu yêu thú.

Thi thể yêu thú tách rời, máu đen phun trào ra ở trên mặt băng, phát ra mùi thối tình nồng, huân người ta muốn buồn nôn.

Những yêu thú này cấp bậc cũng không quá cao, nhìn bộ dạng chỉ có cấp năm, nhưng chúng nó số lượng nhiều không chịu nổi. Hơn nữa thể tích không lồ, da lông cứng rắn, muốn giết chết chúng nó cũng phải phí chút công phu, càng không cần phải nói chung quanh còn có hắc phong cần nuốt linh lực, chiến đấu ở chỗ này đúng là vô cùng bất lợi cho người tu luyện.

Dần dần, linh lực của Sở Chúc bắt đầu trôi đi.

Nàng vội vàng nuốt linh đan vào, chỉ là linh lực bổ sung vẫn theo không kịp tốc độ tiêu hao như cũ, làm cho nàng có vài phần cực kỳ nguy hiểm.

A Chiêu vốn là ngồi xỏm ở trên vai Sở Chúc quan sát, thấy hơi thở của Sở Chúc không xong, một con yêu thú đánh tới từ bên hông, khi răng nanh sắc bén muốn đâm xuống đầu Sở Chúc, thì nó lập tức nổi giận, một móng vuốt chụp đi qua, sau đó lại phun ra một ngọn lửa.

Con yêu thú đó bị A Chiêu đá bay, thân thể gặp lửa thì cháy, yêu hòa âm một cái nhảy lên cao đến mấy trượng, yêu thú ngay cả kêu cũng chưa kêu một tiếng, đã bị đốt thành tro tàn, chỉ để lại một tầng bụi đen nhọt nhạt ngay tại chỗ.

Vốn tưởng rằng một màn này có thể làm đám yêu thú kinh sợ, nào biết đầu chúng nó vẫn hung hãn không sợ chết nhào đi lên.

Bích Tầm Châu bên kia cũng cực kỳ nguy hiểm.

Lấy bản lĩnh của Bích Tầm Châu, đối phó những yêu thú này thì không thành vấn đề, nhưng yêu thú số lượng quá nhiều, hơn nữa hắn còn phải che chở Mặc Sĩ Thiên Kỳ, căn bản không thi triển ra được, lập tức linh lực của hắn cũng trôi mất hơn phân nửa.

"Tầm Châu ca, cẩn thận!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ run như cây sậy kêu.

Bích Tầm Châu vẫy tay chính là một sợi băng tơ, băng tơ bò lên cổ một con yêu thú, dùng sức xoắn một cái, đầu yêu thú đó liền chia lìa cùng thể xác. Lập tức băng tơ lại bò lên cổ con yêu thú khác, vẫn là xoắn đứt cổ, thi thể ở riêng.

Chỉ chớp lát sau, máu đen chảy từng chút một trên băng tảng.

Máu tanh hôi thấm vào trong băng tảng.

Đột nhiên ánh mắt A Chiêu ngưng đọng, há mồm phun ra một ngọn tiểu hỏa long, hỏa long tiến vào trong băng tảng.

Trên mặt băng người và yêu thú còn đang đánh đến hừng hực khí thế, A Chiêu cảm giác được hơi thở hỏa long, nói với Bích Tầm Châu:【Mau rời khỏi nơi này!】

"Chủ nhân, lão đại kêu chúng ta rời khỏi nơi này." Bích Tầm Châu kêu một tiếng với Sở Chúc, dùng băng tơ trói Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại, giết ra một con đường, vội vàng chạy đi.

Kiểm trong tay Sở Chúc kéo ra một đường kiếm hoa, một kiếm tước nửa đầu một con yêu thú, tránh đi máu tanh hôi phun đến, chạy đi theo Bích Tầm Châu.

Hai người rất ăn ý, lập tức bỏ chạy ra một khoảng cách, phía sau yêu thú đuổi theo không bỏ như cũ.

Đột nhiên, chỉ nghe được một tiếng âm vang, mặt băng dưới chân bọn họ trầm xuống, yêu thú trên mặt băng này bất ngờ không kịp phòng bị, bị chìm xuống dưới mặt băng, lập tức đã bị nước đen dưới băng tảng mãnh liệt trào lên cắn nuốt hầu như không còn.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu đứng ở trên băng nham cao cao, nhìn mặt băng trầm xuống, dần dần bị nước đá dưới đất phun trào ra nuốt hết, không cần nhìn cũng biết có thể hòa tan hắc băng này, chỉ có lửa của A Chiêu.

Đột nhiên, Sở Chước và Bích Tâm Châu đồng thời quay đầu nhìn qua, vừa vận nhìn thấy mấy gương mặt kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Đại Lục Thí Luyện Giả

Phát hiện động tác của Sở Chước và Bích Tâm Châu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy cách đó không xa có vài nhân loại ẩn núp ở trên một khối băng nam.

Là nhân loại nhỉ?

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chớp chớp ánh mắt, lại nhìn kỹ lại, thì phát hiện thật sự là nhân loại, lập tức cao hứng đến thiếu chút nữa muốn rơi nước mắt.

Hắn chịu đủ băng nguyên nhìn không tới cuối cùng này rồi, nếu lại tiếp tục không nhìn thấy sinh vật sống, bọn họ còn không biết có thể đi ra ngoài được hay không. Hoàn cảnh băng tuyết ngập trời này thật sự là quá mức tàn khốc ác liệt, không chỉ có sẽ cắn nuốt linh lực, ngay cả pháp bảo phi hành cũng không thể sử dụng thường xuyên, nếu không cũng sẽ bị hắc phong không chỗ nào là không có ăn mòn thành phế phẩm.

Cho nên lúc này nhìn thấy nhân loại, tuy rằng không biết đối phương có lai lịch gì, nhưng chỉ cần nói rõ phiên đại lục này cũng không phải là đại lục không người đến.

Mấy người kia hiển nhiên cũng phát hiện đoàn người Sở Chước đã phát hiện bọn họ, do dự một lát, rồi đi tới từ nơi ẩn thân.

Theo bọn họ đi tới gần, đám người Sở Chước cũng thấy rõ ràng quần áo bọn họ mặc trên người, quần áo da thú rất nặng, mũ da thú, giày ủng da thú, gần như đều bao bọc lấy tất cả da thịt trên người đến thực nghiêm kín, chỉ lộ ra một gương mặt bị đông lạnh đến có chút hồng.

Trừ những thứ đó ra, trên người họ cũng không có phóng linh lực ra ngoài, hoặc là giống như bọn họ dựng thẳng lồng linh lực bảo hộ chính mình, nhưng mà hắc phong trên mặt băng thổi qua lại không có dính vào trên người họ.

Một màn này làm cho ánh mắt Sở Chước hơi ngưng lại.

Mấy người kia dừng lại ở chỗ cách đám người Sở Chước khoảng mười trượng, bảo trì một khoảng cách an toàn với bọn họ, cũng đang đánh giá bọn họ.

Hai nam nhân, một nữ nhân, thoát nhìn giống như không có chỗ nào lợi hại. Đương nhiên nam tử mặc lụa mỏng băng tuyết, dung mạo vẻ đẹp, ít có người nào có được. Nhìn thấy ánh mắt của mấy đại nam nhân thì đều trợn ngược, có lẽ là nữ phần nam trang đi. Hai nữ nhân một người nam nhân, hơn nữa hai nữ nhân còn lớn lên có bộ dạng chọc người này, quả thật không có gì nguy hiểm.

Đương nhiên, đây chính là thoát nhìn, nghĩ đến màn vừa mới nhìn thấy, những người này cũng không dám coi khinh bọn họ.

Không phải ai cũng có thể một hơi tiêu diệt ngàn vạn con yêu thú bị ma khí ăn mòn, cho dù một loại thủ đoạn nào đó, cũng coi như là bản lĩnh.

Sau khi đánh giá lẫn nhau, phát hiện đối phương cũng không có ý tứ động thủ, mới do một người mặc quần áo da thú màu xám mở miệng: "Mấy vị đạo hữu, xin hỏi các người là..."

Trên mặt Sở Chước lộ ra tươi cười vô cùng nhu hòa thân thiết, giọng nói không nhanh không chậm: "Chúng ta là người không cần thận xông vào nơi đây, còn thỉnh mấy vị thứ lỗi, có thể cho biết một tiếng, đây là địa phương gì hay không?"

Nghe được lời Sở Chước nói, trong mắt mấy người đó lộ ra thần sắc ra là như vậy.

"Phiên đại lục này là đại lục Hắc Xuyên, là một sân bãi trận địa thử luyện của đại lục Nghiễm Nguyên, cũng có thể gọi là đại lục Thí Luyện Giả." Nam nhân cầm đầu hồi đáp, hắn là một nam nhân trung niên ngũ quan đoan chính, ánh mắt đều có sự chính khí nghiêm nghị rõ ràng, hai mắt sáng ngời, hiển nhiên là một người chính phái.

Đây cũng là nguyên nhân Sở Chước lựa chọn trực tiếp thăm dò.

Đám người Sở Chước nghe được thì hơi kinh ngạc.

Nếu đây là một khối đại lục đầy đủ, làm sao có thể bị trở thành một sân bãi trận địa thử luyện đại lục khác đây?

Sân thử luyện này lại là thử luyện cái gì?

Bình thường đại lục đầy đủ đều có quy tắc, rất ít sẽ biến thành phụ thuộc đại lục khác, càng không cần phải nói bị trở thành sân thử luyện đại lục khác. Bởi vì nếu như một đại lục trở thành sân thử luyện, vậy là nói rõ phiên đại lục này bị một đại lục khác hoàn toàn không chế được, người đại lục không chế

nó có thể tùy tiện khống chế thông đạo ra vào trên đại lục này.

Sở Chước không nghĩ tới bọn họ vận khí tốt như vậy, trực tiếp chạy đến sân thử luyện của người ta.

Còn đại lục Nghiễm Nguyên, thật ra đòi trước Sở Chước cũng nghe nói qua đại lục này, nó và đại lục Tinh Triệu, đại lục Ưng Long, đại lục Hỏa Bàn Linh cũng được gọi là bốn đại lục Linh thể giới, cũng là bốn cái đại lục cao nhất trong Linh thể giới. Mặc kệ là diện tích đại lục, linh khí, tài nguyên, nhân tài đều tốt hơn đại lục khác, mà thực lực cường hãn, khiến cho người ta không dám dễ dàng xâm phạm.

Đòi trước Sở Chước không đi qua đại lục Nghiễm Nguyên, không nghĩ tới đòi này lại may mắn đến một chuyến, nhưng mà hiện tại cũng không xem như đi đến đại lục Nghiễm Nguyên, chỉ là đi đến trên một sân thử luyện của đại lục Nghiễm Nguyên.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt tò mò nói: "Vị đạo hữu này, không biết huynh xưng hô thế nào? Còn có đại lục Hắc Xuyên này cũng là sân thử luyện, thử luyện là cái gì? Các huynh đều là người thí nghiệm sao? Nếu chúng ta muốn rời khỏi, thì làm thế nào rời khỏi..."

Nghe được lời nói liên tiếp của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, mấy người kia lại khẳng định đám người Sở Chước quả thật là trong lúc vô ý xông tới.

Tuy nói đại lục Hắc Xuyên là một cái sân bãi trận địa thử luyện dưới sự khống chế của đại lục Nghiễm Nguyên, nhưng nó vẫn là một cái đại lục đầy đủ. Điềm không gian bạc nhược trên đại lục thường xuyên sẽ bởi vì một ít nguyên nhân xuất hiện kẽ nứt không gian, quả thật ngẫu nhiên có vài quý bất hạnh xui xẻo xông tới. Lại nhìn cách ăn mặc của mấy người này, nếu người thí nghiệm biết muốn đi vào đại lục Hắc Xuyên, sẽ không giống như bọn họ, không hề chuẩn bị. Đến lúc đó đông lạnh bọn họ cũng có thể chết cứng.

Đây cũng là nguyên nhân bọn hắn có thể khẳng định mấy người này là người từ ngoài đến trong lúc vô tình xông tới.

Lúc này lại nghe lời Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói, thì biết bọn họ hoàn toàn không biết gì về đại lục Hắc Xuyên cả, có lẽ cũng không phải là người đại lục Nghiễm Nguyên.

Nam nhân trung niên cảm đầu nói: "Tại hạ là Khích Thành Huân, hôm nay là dẫn mấy vị đội hữu (đồng đội) tới đây xem xét yêu thú bị ma khí ăn mòn, không nghĩ tới sẽ gặp được vài vị ở đây. Nếu như mấy vị không ghét bỏ, không bằng trước theo bọn ta cùng nhau rời khỏi nơi đây. Ý các vị như thế nào?"

Sở Chước liếc mắt nhìn bọn hắn một cái, giống như cười, chấp tay nói: "Vây phiền toái Khích đại ca."

Sở Chước tuổi còn nhỏ, ở trước mặt mấy người tu luyện trên trăm tuổi, xưng một câu tiểu cô nương cũng không đủ. Mà khi nàng cười lộ lên đặc biệt đáng yêu, dung mạo sạch sẽ, rất dễ dàng làm cho người ta buông lỏng đề phòng, sẽ không phòng bị nàng.

Mấy đại nam nhân có mặt bị nàng cười đến có chút ngượng ngùng, trong bất tri bất giác, phòng bị trong lòng đã buông hơn phân nửa.

Khích Thành Huân không nghĩ tới nàng sáng khoái như vậy, nhìn mấy người này, ánh mắt trong veo sáng ngời, hẳn không phải là người nham hiểm gì.

Vì thế hắn cũng cười mở miệng nói: "Không phiền toái, gặp được tức là có duyên! Thực lực của mấy vị vừa rồi chúng ta cũng nhìn đến, là chúng ta mặt dày mời mời các ngươi đồng hành mới đúng."

Thấy Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều có chút khó hiểu, Khích Thành Huân tiếp tục nói: "Nói vậy bộ dạng yêu thú vừa rồi các ngươi cũng thấy được."

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ gật đầu.

"Chúng nó tuy là yêu thú, nhưng kỳ thực đã không coi là yêu thú, là yêu thú sa đọa bị ma khí ăn mòn, đã mất thần trí, chỉ biết một mực công kích nhân loại, yêu thú như vậy cần phải nhanh chóng trừ bỏ. Nếu không nếu để cho chúng nó tiến thêm một bước ma hóa, sẽ mang đến nguy hại cực lớn... Đầu tiên chúng ta rời khỏi nơi này, việc này ta sẽ chậm rãi nói cùng vài vị."

Đám người Sở Chước tự nhiên không ý kiến.

Tiếp theo, thì thấy Khích Thành Huân từ trong túi càn khôn lấy ra một chiếc xe kỳ quái.

Xe này ở trong mắt Sở Chước, rất giống một loại xe trượt tuyết, vừa vận thích hợp hành tẩu ở trên đất tuyết, nhưng mà so với trượt tuyết thì nó càng cao lớn hơn một ít, còn có lầu chắn gió tuyết, không gian cũng khá lớn, có thể ngồi trên hai mươi người.

Khích Thành Huân mời bọn họ lên xe, cười nói: "Loại xe linh lực này chỉ dùng linh mộc của đại lục Hắc Xuyên chế tạo, sẽ không dễ dàng bị ma khí ăn mòn, hành tẩu bên ngoài vô cùng thuận tiện."

Sau khi đám người Sở Chước lên xe, Khích Thành Huân để cho một người khống chế xe, hắn thì ngồi ở trong toa xe phía sau cùng đám người Sở Chước, ngồi đối diện với nhau.

Tiếp theo, Khích Thành Huân nói: "Thời gian trước nghe nói vùng này xuất hiện một đám Bạo Nha Hùng (gấu bạo răng) bị ma khí ăn mòn, hôm nay chúng ta tới đây nhìn tình huống một cái."

Nào biết bọn họ vừa đến không lâu, thì thấy đám Bạo Nha Hùng ma hóa đang công kích mấy người này. Hơn nữa bọn họ coi như là lợi hại, không chỉ

không trốn tránh, thậm chí thiết kế chìm chúng nó dưới sông băng, cho dù là yêu thú ma hóa, bị hắc băng này bao trùm, cũng sẽ chết rất nhanh.

Sở Chúc như có chút suy nghĩ gật đầu.

Bích Tâm Châu trầm mặc theo bọn họ, không nói gì.

Còn Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại tò mò hỏi: "Khích đại ca, huynh nói ma khí, chính là gió trên băng tầng sao?"

"Đúng, đây là một loại ma phong, sẽ cắn nuốt linh khí."

Từ trong Khích Thành Huân giải thích, rốt cục bọn họ biết tình huống đại lục Hắc Xuyên.

Đại lục Hắc Xuyên làm một sân bãi trận địa thử luyện của đại lục Nghiễm Nguyên, diện tích cũng không nhỏ, nhưng bởi vì hoàn cảnh quá mức ác liệt, lại còn có bề mặt không chỗ nào không có ma phong ăn mòn, người tu luyện rất khó sinh tồn ở đây, khiến cho đại lục Hắc Xuyên dần dần biến thành một đại lục không người cư trú.

Thẳng đến khi một người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên ngẫu nhiên đi đến đại lục Hắc Xuyên, cũng hành tẩu ở trên đại lục Hắc Xuyên. Đột nhiên phát hiện đại lục Hắc Xuyên tuy rằng hoàn cảnh ác liệt, nhưng nơi này đã có một loại chỉ bảo người tu luyện tha thiết ước mơ. Vì thế liền dùng trận pháp liên hệ nó đến đại lục Nghiễm Nguyên, biến thành một sân bãi trận địa thử luyện của đại lục Nghiễm Nguyên. Không chỉ có người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên có thể sử dụng đến ma luyện, đồng thời cũng có thể làm cho người tu luyện mở ra bảo vật trên đại lục Hắc Xuyên.

"Là bảo vật gì? Linh thảo hoặc linh dược sao?" Hai mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ sáng lấp lánh.

Khích Thành Huân không khỏi bật cười, nói: "Xem ra Mặc Sĩ công tử là một vị luyện đan sư."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nở nụ cười ha ha, nói: "Ta hận khắp thiên hạ này không thể đều là linh thảo mới tốt, huynh coi như ta là kẻ ngốc đi." Sau đó lại thúc giục hỏi: "Khích đại ca, bảo vật này là cái gì?"

Khích Thành Huân đột nhiên chỉ ra hướng mặt sông băng phía ngoài.

Đám người Sở Chúc quay đầu nhìn lại, sau đó không hiểu ra sao nhìn hần.

Khích Thành Huân cười nói: "Bảo vật ngay tại dưới sông băng, về sau chư vị sẽ biết, trước cho tại hạ bán cái nút thắt đi."

Nghe xong, Sở Chúc không khỏi nhẹ cười ra tiếng, ngược lại hỏi: "Khích đại ca, mấy người thí nghiệm các huynh bình thường sinh hoạt ở nơi đâu? Cũng có thành trấn nhân loại chứ?"

"Là có thành trấn nhân loại, nơi đó có một kết giới, có thể ngăn cản ma phong ăn mòn, phạm là người tu luyện tới đại lục Hắc Xuyên, đều ở lại nơi đó." Khích Thành Huân cũng không giấu diếm bọn họ, cẩn thận nói chuyện này một lần với bọn họ.

Phạm là đi đến hắc đại lục Hắc Xuyên, đều xem như là người thí nghiệm.

Người thí nghiệm đi đến đại lục Hắc Xuyên, yêu cầu không chỉ là có tài, cũng là thực lực, mà đại lục Hắc Xuyên này hung hiểm, vô cùng thích hợp người tu luyện rèn luyện chính mình. Đặc biệt những yêu thú không chỗ nào không bị ma phong và bị ma khí ăn mòn, đều là tồn tại người thí nghiệm sẽ đối phó.

Người thí nghiệm đi đến đại lục Hắc Xuyên, dù sao cũng không thể ngày ngày làm bạn với ma phong, nếu không nếu như linh khí bị ma phong cắn nuốt đến tận cùng, lại gặp được yêu thú vừa mới ma hóa, chẳng phải là muốn tìm cái chết vô nghĩa sao?

Lúc này đây thế lực cao nhất đại lục Nghiễm Nguyên liền phái người xây một tòa thành trì ở đại lục Hắc Xuyên, cũng mời đến trận pháp sư cao nhất, lúc này bày ra một cái kết giới trận pháp, để ngăn cản ma phong ăn mòn, biến thành nơi người thí nghiệm sinh tồn.

Mỗi một người thí nghiệm vào thành, cần giao trước năm mươi khối linh thạch hạ cấp, nếu như muốn cư trú ở trong thành, còn phải thực hiện một cái chứng nhận cư trú, mới có thể được phân phối phòng ở. Đương nhiên, nếu như không hài lòng phòng ở phía trên phân phối, còn có thể tự mình xuất tiền đi thuê một cái.

Chỉ cần có tiền, ở đâu cũng sống được.

"Thành Hắc Xuyên cách nơi này cũng không xa, đại khái ba ngày lộ trình." Khích Thành Huân nói với bọn họ, đánh giá quần áo bọn họ một phen, cười nói: "Ma phong trên đại lục Hắc Xuyên sẽ cắn nuốt linh khí, ăn mòn pháp bảo, tốt nhất không cần trực tiếp tiếp xúc cùng nó. Cho nên các ngươi phải đổi quần áo mới được."

"Giống y phục trên người mấy người Khích đại ca?" Sở Chúc hỏi.

Khích Thành Huân cười gật đầu: "Các ngươi đừng xem thường y phục của chúng ta không ra sao, đây chính là dùng da lông một loại Phệ Ma Thủ cấp năm chế tạo. Phệ Ma Thủ (chuột cắn ma) này là yêu thú duy nhất trên đại lục Hắc Xuyên không chịu ma khí ăn mòn, thậm chí còn có thể chuyển ma khí thành lực lượng mình cần, nhưng rất lợi hại, một bộ quần áo này cũng phải gần ngàn khối linh thạch mới có thể mua được."

Rốt cuộc đám người Sở Chúc bừng tỉnh hiểu ra, thì ra đây là nguyên nhân bọn họ có thể ngăn cách ma phong, như thế cũng không cần giống như bọn

họ phóng linh lực ra ngoài bảo hộ chính mình, có thể tiết kiệm một ít linh lực.

Lập tức Sở Chúc quyết định, đợi sau khi đến thành Hắc Xuyên, thì sẽ đặt mua một ít quần áo cho mọi người.

Khích Thành Huân là người có chút ngay thẳng thật thà, hơn nữa sẽ rất suy nghĩ cho người khác, thấy quần áo của Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều không thể gọi là phú quý —— bởi vì cả hai người đều là không chú ý, nên cho rằng bọn họ cũng là loại người tu luyện không giàu có. Vì thế có lòng nhắc nhở: "Nếu như các người có rảnh rỗi, cũng có thể tự mình đi săn giết Phệ Ma Thử này, lấy da chuột. Nhưng mà Phệ Ma Thử là yêu thú có chút giao hoạt, bình thường rất khó bắt giữ."

Sở Chúc mỉm cười, ôn nhu nói: "Đa tạ Khích đại ca chỉ điểm."

Nhóm đại lão gia Khích Thành Huân đã bao giờ tiếp cận với một tiểu cô nương như vậy đâu, còn được nàng cảm kích như thế, nhất thời da mặt có chút đỏ lên, xua tay nói: "Sở cô nương nói quá lời, ta cũng vừa mới gặp được các người, mới có thể nhắc nhở một câu."

Nghĩ đến cái gì, hắn muốn nói lại thôi.

Sở Chúc nói thẳng: "Khích đại ca có việc gì thì cứ nói, lần này chúng ta có thể gặp được huynh, cũng coi như là may mắn của chúng ta, nếu không còn thật sự không biết rời khỏi nơi này thế nào, còn không biết phải gặp được bao nhiêu chuyện đâu."

Khích Thành Huân có chút ngượng ngùng vò đầu, nói: "Các người hẳn là người từ khác đại lục đi?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức khẩn trương lên: "Khích đại ca, chúng ta là đại lục khác đến... không được sao?"

Nghĩ đến người tu luyện mang mặt nạ bằng ngọc xâm nhập đại lục Thiên Thượng Hải, dẫn tới đại lục Thiên Thượng Hải vô cùng căm hận người tu luyện ngoại lai, suy bụng ta ra bụng người, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng lo lắng những người đại lục này có thể xua đuổi bọn hắn hay không.

"Vây cũng không phải, các người có thể hết sức yên tâm, đại lục Nghiễm Nguyên thường xuyên lui tới với đại lục khác, cũng thường thấy người tu luyện ngoại lai." Khích Thành Huân trấn an nói, thái độ đối với bọn họ có chút kỳ quái.

Sở Chúc thấy thế, khẽ cười, hiểu rõ rằng Khích Thành Huân nghi hoặc.

Càng là đại lục cường đại, càng không sợ người từ bên ngoài đến, bởi vì bọn họ cường đại đến đủ để thủ hộ đại lục của mình, thậm chí vô cùng hoan nghênh người tu luyện đại lục khác lui tới, có thể bù đắp nhau. Đây là tự tin và lòng dạ đại lục cao nhất. Ngược lại đại lục bé tắc, bởi vì tài nguyên không phong phú, thực lực mỏng manh, mới có thể lo lắng người đại lục khác đến đoạt lấy tài nguyên.

Đây cũng là việc không có gì đáng trách, mỗi một người tu luyện tu luyện đến độ cao nhất định, cần không ít tài nguyên. Thậm chí rất nhiều đại lục cấp thấp, có đôi khi tài nguyên cũng không đủ để tạo điều kiện cho ra một người tu luyện cao cấp lợi hại.

Dưới đủ loại nguyên nhân, người tu luyện đại lục khác nhau sẽ không có cùng phản ứng.

Trong lòng Mặc Sĩ Thiên Kỳ có vài phần hiểu rõ rằng thấu đáo, nhất thời có chút không phải tư vị.

Khích Thành Huân thấy Sở Chúc hỏi được dứt khoát, thì cũng nói rõ ràng: "Lúc trước lần đầu tiên ta nhìn thấy các người chiến đấu với Bạo Nha Hùng, phát hiện thực lực của các người có chút không tầm thường, có bằng lòng gia nhập đội Thiên Thôn chúng ta hay không?"

"Đội Thiên Thôn?" Sở Chúc kinh ngạc hỏi: "Người thí nghiệm ở đại lục Hắc Xuyên, có thể kéo bè kết phái sao?"

"Đây là tự nhiên, nếu như ra ngoài săn lùng yêu thú ma hóa, cũng có thể dễ chiêu ứng lẫn nhau." Khích Thành Huân giải thích.

Sở Chúc quay đầu nhìn về phía Bích Tầm Châu vẫn luôn không lên tiếng, cười nói: "Tầm Châu ca là lão đại của chúng ta, huynh hỏi hắn đi."

Khích Thành Huân cũng cảm giác được Bích Tầm Châu là thực lực mạnh nhất trong bọn họ, thậm chí hắn không cách nào tra rõ tu vi của hắn ta. Còn Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ tu vi là Không Minh cảnh vừa thì hiểu ngay, càng không cần phải nói tiểu yêu thú vẫn luôn ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc, nhìn thì chỉ là con yêu sủng, dùng để giải buồn cho nữ tu, căn bản không để vào mắt.

Cho nên đối với lời nói của Sở Chúc, Khích Thành Huân cũng không có hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Sở Cô Nương Lộ Ra Ngang Ngược

Khích Thành Huân cũng nhìn không được nhìn về phía Bích Tâm Châu, dĩ nhiên phát hiện cho tới bây giờ, hắn ta vẫn luôn không có mở miệng, đều là do một nam một nữ bên cạnh đáp lời cùng hắn, có vẻ cao lãnh mà thần bí.

Tuy nói quả thật có vài phần ý tứ lên mặt, nhưng tu vi của hắn ta bày ra đó, xem như tiền bối, nên như thế.

Lập tức, giọng điệu của Khích Thành Huân mang theo vài phần thận trọng, nói: "Không biết nguyện vọng của Bích tiền bối như thế nào?"

Bích Tâm Châu nhìn lướt qua Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ, chỉ thấy hai người này đều là vẻ mặt vô tội nhìn hắn, biểu tình nhất trí thần kỳ, trong lòng hơi hơi quất xuống.

Hắn rũ mắt, lạnh nhạt hỏi: "Nếu như chúng ta gia nhập, liệu có nhiệm vụ gì mang tính cưỡng chế? Nhiệm vụ trả thù lao lại phân phối như thế nào?"

Khích Thành Huân vội nói: "Xin tiền bối yên tâm, cũng không có nhiệm vụ cưỡng chế, có thể tự mình lựa chọn đi hoặc không đi, hơn nữa phân phối nhiệm vụ và trả thù lao cũng có quy củ nhất định..."

Tiếp theo Bích Tâm Châu lại hỏi một ít quy tắc và nội dung tương quan, đợi sau khi nghe được Khích Thành Huân nói, chỉ có những tổ đội người thí luyện mới có thể có được một ít tin tức đại lục Hắc Xuyên, đây là rất hiếm có của người thí luyện tự do. Hắn trầm ngâm một lát, nhân tiện nói: "Như thế, chúng ta liền gia nhập đi."

Đám người Khích Thành Huân lộ rõ vui mừng trên nét mặt, vô cùng cao hứng.

Khích Thành Huân là người tu luyện Nhân Vương cảnh tầng tám, cũng là đội trưởng đội Thiên Thôn. Ở đại lục đỉnh cấp như đại lục Nghiễm Nguyên, tu vi của hắn cũng không tính là cái gì. Càng không cần phải nói người tu luyện dám đến đến đại lục Hắc Xuyên tham gia thử luyện đại đa số tu vi cũng không thấp. Mà cạnh tranh kịch liệt, mạnh hiếp yếu ở đây càng trần trụi, tranh đoạt tài nguyên, cướp của giết người chỗ nào cũng có.

Hiếm khi ở bên ngoài gặp được người tu luyện lỡ vào nơi đây, mà bọn họ đối mặt với trăm ngàn yêu thú ma hóa, vẫn có thể bình an trốn đi, thậm chí trực tiếp chôn giết chúng nó ở dưới sông băng, có thể thấy được thực lực không tầm thường. Đối với người tu luyện như vậy, chỉ cần sau khi bọn họ tiến vào thành Hắc Xuyên, sớm hay muộn sẽ bị đội ngũ người thí luyện khác kết nạp, không bằng mời bọn họ nhập đội ngũ của mình trước thời gian.

Đây cũng là mục đích đám người Khích Thành Huân đánh ngay từ đầu, vừa rồi mới sẽ khách khí với đám người Sở Chúc như thế, không có giấu diếm cái gì.

Đương nhiên, Bích Tâm Châu tu vi sâu không lường được, tuyệt đối cao hơn hắn, bản thân Khích Thành Huân sẽ không đưa hắn lập tức làm cấp dưới của mình mà phân phối chỉ huy, mà là để cho bọn họ làm thành viên gia nhập đặc thù, như thế coi như là một loại kính sợ đối ngoại.

Cạnh tranh giữa người thí luyện càng kịch liệt, tàn sát lẫn nhau không ít, chỉ có thắng cấp thực lực đội ngũ của mình, mới có thể tránh cho đội ngũ khác chen ép, thôn tính.

Ở sau khi Bích Tâm Châu quyết định bọn họ gia nhập đội Thiên Thôn của Khích Thành Huân, không khí càng thêm hòa hợp, mọi người nói chuyện cũng tùy ý rất nhiều.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền nhân cơ hội đáp lời cùng bọn họ. Đợi khi biết Khích Thành Huân là người tu luyện Nhân Vương cảnh tầng tám, ở đại lục Nghiễm Nguyên cũng không tính là cái gì, thì ngược lại trong lòng co rút miệng thì hít khí lạnh, mơ hồ hiểu rõ ràng thực lực của đại lục đỉnh cấp như đại lục Nghiễm Nguyên. Diện*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Linh thể giới không ít đại lục, giữa đại lục cũng có phân chia mạnh yếu, đại lục giống như Thiên Thượng Hải, chỉ có thể xem như đại lục ngoài rìa, linh khí và tài nguyên cũng không tính là rất tốt. Càng là áp sát vào trung tâm Linh thể giới, cấp bậc đại lục rất cao, linh khí cũng càng nồng đậm, đại lục Nghiễm Nguyên và mấy cái đại lục đỉnh cấp, đó là nằm ở giải đất trung tâm.

Lập tức, ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền sáng lên.

Tài nguyên phong phú, tốt, thuyết minh linh thảo càng nhiều chủng loại, linh thảo cao cấp càng nhiều, còn có vô số đại hội đấu đan, hẳn đều có chút chờ mong đi những đại lục đó du lịch một phen.

Buổi tối khi nghỉ ngơi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ kích động nói: "Sở tỷ, người tu luyện quả nhiên hẳn là phải tới bên ngoài đi nhiều một chút, mới có thể mở mang kiến thức. Lúc nào cũng luyện đan ở tại trong tông môn, chẳng trách cấp bậc của ta thấp như vậy, hiện tại mới là luyện đan sư cấp bảy..."

Sở Chúc liếc mắt nhìn ngốc bạch ngọt này một cái, cảm thấy nếu lời này để cho luyện đan sư nghe được, không đánh chết hắn là không được.

Lấy tư chất của hắn như vậy, thế nhưng còn ngại của mình tiến bộ nhỏ, luyện đan sư cấp bảy mới hai mươi ba tuổi trừ bỏ Đại Hoang giới ra, Linh thể giới căn bản là tìm không ra mấy người, càng không cần phải nói luyện đan sư Đại Hoang giới, cũng không có khả năng giống như hắn. Chỉ cần sau khi hiểu rõ, linh khí trong cơ thể cũng theo cùng, mỗi lò đều có thể ra cực phẩm linh đan, quả thực trời sinh để dùng đến đả kích người khác.

May mắn rằng không phải luyện đan sư, nếu không bị hắn đả kích như vậy, Sở Chúc cũng muốn đánh hắn.

"Đó là bởi vì tu vi của huynh theo không kịp thuật luyện đan của huynh, trước hết huynh hẳn là nắm chặt thăng cấp tu vi mới đúng." Sở Chúc không khách khí dội nước lạnh.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... Sở tử, cô không thể ngẫu nhiên hồ đồ một chút sao?"

Đối mặt với vẻ mặt ai oán của hắn, Sở Chúc ôm A Chiêu, về mặt bình tĩnh nói: "Nếu chúng ta dẫn huynh ra ngoài, tự nhiên sẽ phụ trách đối với huynh."

Vì thế Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại bị Sở Chúc cảm động một phen, quyết định ở tại đại lục Hắc Xuyên này, phải cẩn thận mà tu luyện, không cô phụ một lòng thành khẩn bảo vệ của nàng.

Bích Tâm Châu và A Chiêu nhìn ngọc bạch ngọc lại bị Sở Chúc lừa dối, đối hắn đã hết chỗ nói rồi.

Ba ngày sau, rốt cục bọn họ đến thành Hắc Xuyên.

Thành Hắc Xuyên là thành lập ở bên trong một mảnh rừng rậm băng tuyết.

Từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy thành trì nguy nga thành lập ở trên tuyết son, những tảng đá đen cực lớn hình vuông xây thành tường thành, trải qua phong sương tuyết mưa ăn mòn, để lại hơi thở lịch sử rất nặng. Chung quanh là một mảnh rừng tuyết vô biên vô hạn, trên linh mộc cao to bao trùm băng lãng thật dày, chỉ là màu sắc của băng lãng là màu xám và màu đen hỗn hợp, thêm vài phần hơi thở âm trầm rét lạnh.

Một con đường rộng mở xuyên qua rừng tuyết, từ chân núi kéo thẳng hướng trên núi, giống như một cự long chiếm cứ trên mặt đất.

Xe trượt tuyết xuyên qua rừng tuyết, đi tới hướng thành trì.

Trên đường có rất nhiều xe trượt tuyết cùng loại đi qua, lui tới, ngay ngắn có trật tự, những thứ này đều là người thí luyện đang muốn ra vào thành.

Trừ những thứ đó ra, trong rừng tuyết cũng có một vài người tu luyện đang đón củi.

Khích Thành Huân giới thiệu: "Linh mộc ở đại lục Hắc Xuyên quanh năm chịu ma phong ăn mòn, có thể dùng để chế tác rất nhiều công cụ, chúng nó không giống pháp bảo, sẽ không bị ma phong ăn mòn. Bình thường chúng ta sử dụng một ít công cụ xuất hành đều là dùng linh mộc nơi này đến chế tạo."

Sở Chúc nhìn một lát, đột nhiên hỏi: "Khích đại ca, vì sao đại lục Hắc Xuyên sẽ có ma phong? Ma phong này là từ đâu tới đây? Chẳng lẽ đại lục này kỳ thực là đại lục Ma tộc?"

Khích Thành Huân sửng sốt, nói: "Có lẽ không phải là đại lục Ma tộc. Nghe nói năm đó khi đại lục Hắc Xuyên được phát hiện, thì nó đã là như thế này. Nơi này trừ bỏ yêu thú ra, thì không có người tu luyện, có lẽ không chịu không nổi ma phong ăn mòn mà diệt sạch, hoặc là sớm đã rời khỏi đại lục Hắc Xuyên, đến đại lục khác tìm kiếm nơi có thể sinh tồn. Còn ma phong, chúng ta cũng không biết là nó tồn tại thế nào, vấn đề này bây giờ còn không người nào có thể tra xét được rõ ràng thấu đáo."

"Thì ra là như vậy."

Xưa nay giữa ma tộc và nhân tộc không có lui tới, đây là vì người tu luyện giữa hai tộc cần hệ thống lực lượng khác biệt. Nhân tộc dựa vào linh lực, còn Ma tộc lại cần ma khí. Hơn nữa bởi vì ma khí mang tính không ổn định, dẫn tới Ma tộc dễ dàng cuồng hóa, Ma tộc cuồng hóa chỉ biết giết chóc, lấy máu thịt làm thức ăn, là nhân tộc thì không thích.

Lâu dài, mâu thuẫn giữa nhân tộc và Ma tộc trở nên gay gắt nghiêm trọng, rất khó làm được chung sống hoà bình.

Vì vậy giữa nhân tộc và Ma tộc, sẽ có rất ít lui tới.

Lập tức xe trượt tuyết đến trước thành Hắc Xuyên.

Đi đến dưới thành, thì mới phát hiện tường thành này càng thêm cao to nguy nga, một cái kết giới nhìn không tới bao phủ cả tòa thành Hắc Xuyên. Khi đám người Sở Chúc đi vào, rõ ràng cảm giác được bọn họ xuyên qua một cái kết giới.

Sau khi xuyên qua kết giới, không khí rực rỡ hẳn lên, linh khí nồng đậm đập vào mặt, mỗi một chỗ lỗ chân lông trên thân thể đều giãn ra mở ra.

Kỳ thực linh khí trong thành cũng không tính là nồng đậm, so ra cũng kém hơn cả đại lục Thiên Thượng Hải. Nhưng bọn họ lưu lạc ở bên ngoài hơn một tháng, mỗi ngày đều đối phó với ma phong không chỗ không có, linh lực chỉ có hao tổn không hấp thu, đột nhiên đi đến trong thành không có ma phong tự nhiên cảm giác được vô cùng thoải mái.

Bởi vì lần đầu tiên đến, Sở Chúc giao phí một trăm năm mươi khối linh thạch vào thành, mỗi người nhận được một khối lệnh bài.

Còn A Chiêu và Huyền Uyên, bởi vì là yêu sủng, cho nên không cần giao nộp phí vào thành. Diendanlequydon-ChieuNinh

"Lệnh bài này các người cất kỹ, về sau muốn vào thành, sẽ không cần lại giao phí vào thành." Khích Thành Huân dặn dò.

Mấy người Sở Chúc cảm ơn hắn, sau khi thu hồi lệnh bài, theo đám người Khích Thành Huân cùng nhau vào thành.

Sau khi vào thành, thành viên khác của đội Thiên Thôn liền rời đi để giao nhiệm vụ, Khích Thành Huân thì lại đi cùng đám người Sở Chúc mới đến để tiến hành việc vật như lĩnh chứng nhận cư trú, lĩnh phòng ở.

Đi đến đại sảnh làm việc thành Hắc Xuyên, phát hiện nơi này trống rỗng, không có ai cả.

"Thông đạo đại lục Hắc Xuyên hàng năm mở ra một lần, khoảng cách mở ra năm nay còn có nửa năm nữa, trong vòng nửa năm này cũng không có người thí luyện nào mới đến, cho nên muốn gặp người quản lý cũng không nhiều." Khích Thành Huân giải thích với bọn họ.

Khích Thành Huân dẫn bọn họ đến địa phương giải quyết công việc cư trú, chỉ thấy một người tu luyện đang chán đến chết ngồi ở chỗ kia phẩm thưởng mây viên tinh thạch màu đen.

Mấy người Sở Chúc nhìn không được nhìn tinh thạch đó thêm vài lần.

Người tu luyện đó phát hiện có người tiến vào, tò mò nhìn qua, khi tầm mắt rơi xuống trên người Bích Tâm Châu và Sở Chúc, thì nhìn không được sững sờ. Theo quán tính, người tu luyện cũng tưởng Bích Tâm Châu là cô nương nữ phần nam trang, hơn nữa so với Sở Chúc vẫn là tiểu cô nương ngây ngô, Bích Tâm Châu dung mạo xuất chúng, khí chất băng lãnh, cao không thể chạm, càng có thể kích thích ham muốn chinh phục của nam nhân.

Đại lục Hắc Xuyên hoàn cảnh ác liệt, bình thường thật đúng là không có bao nhiêu nữ tử sẽ tới nơi này tham gia thử luyện, hiếm khi nhìn thấy một người nam tử đó rất kích động.

Sau khi Khích Thành Huân thuyết minh ý đồ đến, người tu luyện đó lấy ra một quyển tập, vừa đăng ký chứng nhận cư trú cho bọn họ, vừa tò mò nói: "Hiện tại cũng không phải là thời gian đại lục Hắc Xuyên mở ra, làm sao có thể có người thí luyện đến?"

Khích Thành Huân cười giải thích: "Kỳ thực bọn họ là xui xẻo từ vết nứt không gian xông tới, hiện tại thông đạo không gian không mở ra, bọn họ chỉ có thể tạm thời ở lại trước."

Nghe được Khích Thành Huân giải thích, người tu luyện đó bừng tỉnh hiểu ra.

Sở Chúc thấy người này không coi là quan trọng, thì cũng hiểu rõ rằng tình huống giống như bọn họ hẳn là không ít, nếu đã không đặc biệt khiến người chú ý, trong lòng cũng an bình rất nhiều. Nàng cũng không hy vọng đi đến một đại lục xa lạ, bị người địa phương nhìn chằm chằm như đề phòng cướp, đời trước nàng đã gặp được chuyện như vậy, vô cùng bất đắc dĩ.

Đại lục Nghiễm Nguyên làm việc, so với trong tưởng tượng của nàng càng đại khí.

Tồn ba ngàn khối linh thạch giải quyết ba phần chứng nhận cư trú, Khích Thành Huân lại dẫn bọn họ đi chọn phòng ở.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cùng nhau tiến đến nhìn phòng ở phân phối thành Hắc Xuyên, sắc mặt của hai người đều nhìn không được mà vận vận.

Khích Thành Huân nhìn đến thần sắc hai người, thì hiểu rõ rằng bọn họ không hài lòng phòng ở thành Hắc Xuyên thống nhất phân phối, nên nhìn không được nhìn về phía Bích Tâm Châu chấp tay sau lưng, khi định thần nhìn, thì phát hiện vị lão đại này rất là mặc kệ đàn em, xem ra quan hệ của bọn họ hẳn là rất tốt.

"Khích đại ca, chỉ có loại phòng ở này sao?" Sở Chúc hỏi.

Khích Thành Huân biết bọn họ không hài lòng, nói: "Nếu như các ngươi không thích, có thể thuê phòng cho chính mình."

A Chiêu lập tức ấn xuống một móng vuốt, tỏ vẻ đi tìm phòng cho thuê, nó mới không cần cùng chen chúc trong một gian phòng lớn với người không biết, một điểm riêng tư cũng không có. Một ngàn khối linh thạch, chỉ có một tấm giường tính là cái gì? Thành Hắc Xuyên cũng đặc biệt keo kiệt.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không hài lòng, vì thế đều đồng ý đi kiếm phòng cho thuê.

Khích Thành Huân liền dẫn bọn họ đến đại sảnh phòng ốc cho thuê bên cạnh.

Khi nhìn đến giá cả phòng ốc cho thuê thành Hắc Xuyên, mặt của Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều có chút đen, cái này cũng quá là đắt, quả thực là bị bọn họ.

Khích Thành Huân xem sắc mặt bọn họ, trong lòng cũng có chút treo lên. Bình thường sẽ lựa chọn phòng cho thuê, đều là đệ tử thế lực lớn của đại lục Nghiễm Nguyên, cũng không thiếu linh thạch. Bọn họ đến đại lục Hắc Xuyên tham gia thử luyện, tự nhiên muốn ở phòng ở tốt nhất, sẽ không lựa chọn chen chúc cùng người tu luyện phổ thông.

Tuy rằng giá cả mắc đến sắc mặt Sở Chúc có chút không tốt, nhưng vẫn khẽ cắn môi thuê lại.

Bọn họ thuê một cái tòa nhà mang sân viện, thời gian thuê nửa năm, tiền thuê mười vạn linh thạch.

Sở Chúc thở sâu ở trong lòng, tuy rằng cũng không phải là trả không nổi mười vạn linh thạch, nhưng mỗi một khoản linh thạch nàng đều có chỗ cần dùng, còn phải góp tài chính cho đại lục Tấn Thiên tương lai phát triển trụ cột ở Linh thế giới, cực kỳ thiếu tiền, mỗi một khoản linh thạch có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Khích Thành Huân đưa bọn họ đưa đến rồi, thấy không còn chuyện gì thì cáo từ rồi khỏi.

Đội Khích Thành Huân đi rồi, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cùng nhau quét tước phòng ở sạch sẽ, sau đó Sở Chúc vỗ một chưởng ở trên bàn, nói: "Linh thạch rất không đủ dùng, ta quyết định, thời gian nửa năm ở thành Hắc Xuyên, chúng ta nhất định phải tranh thủ kiếm nhiều linh thạch."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Bích Tâm Châu, A Chiêu và Huyền Uyên đều nhìn nàng.

Bọn họ phát hiện, gần đây Sở Chúc cực kì miễn cảm với linh thạch, mỗi lần lời nói đề cập đến linh thạch, sẽ lâm vào trong một loại trạng thái đo lường ngang ngược, làm cho người ta không hiểu không dám chọc nằng.

Vì thế đám người Mặc Sĩ Thiên Kỳ gạt đầu thật mạnh: "Nghe lời cô!"

Sắc mặt của Sở Chúc mới tốt một ít, nói với Bích Tâm Châu: "Tâm Châu, hôm nay làm chút ăn ngon, chúc mừng chúng ta rốt cục đi đến đại lục mới."

Bích Tâm Châu nhìn nàng vài lần, phát hiện nàng đã khôi phục bình thường, ít nhất hiện tại thoát nhìn là một muội tử mềm mại dịu dàng sẵn sàng, rốt cục yên tâm. Đối mặt với chủ nhân đột nhiên liền rơi vào ngang ngược bá khí, ngẫu nhiên áp lực cực lớn. Diendanlequydon~ChieuNinh

Sau khi ăn uống no đủ, hai người ba yêu ngồi cùng một chỗ thương lượng kiếm linh thạch thế nào.

"Ta có thể luyện đan, đến lúc đó thì bán một chút cực phẩm linh đan cấp thấp." Mặc Sĩ Thiên Kỳ tinh thần chấn hưng nói, sau khi nói xong có chút chán chờ nói: "Người nơi này hẳn là sẽ cần linh đan cực phẩm cấp thấp chứ?"

Còn vì sao chỉ bán cực phẩm linh đan cấp thấp, đương nhiên là vì muốn luyện chế chúng cho tốt, còn cực phẩm linh đan ở trên cấp bốn, đó là phải cung cấp ba con yêu thú Bích Tâm Châu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ không dự tính bán.

"Ngày mai đi ra xem giá thị trường sẽ biết." Sở Chúc hồi đáp.

Bích Tâm Châu nói theo: "Nghe Khích Thành Huân nói, bên ngoài có nội đan da thịt yêu thú thuộc tính kháng ma cũng rất được hoan nghênh, chúng ta có thể đi săn bắt một ít."

Đây cũng là một phương pháp kiếm linh thạch.

A Chiêu ấn móng vuốt:【Bảo vật dưới sông băng, hẳn là càng đáng giá.】

So với ý tưởng kiếm tiền của mấy người phạm Sở Chúc, A Chiêu mới là dã tâm bùng bùng, trực tiếp vượt qua những thứ đó, lao thẳng đến bảo vật đại lục Hắc Xuyên mà đi, làm cho đám người Bích Tâm Châu và Sở Chúc không lời nào để nói.

Huyền Uyên phụ họa nói:【Nghe lão đại, tìm bảo vật!】

"Chỉ sợ bảo vật đó không phải dễ tìm như vậy, bằng không đại lục Hắc Xuyên này đã sớm bị người ta ném đi mấy lần rồi, làm sao còn có thể để cho nhiều người thí luyện tiến vào như vậy." Bích Tâm Châu nói đúng trọng tâm

Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng trí bùng bùng nói: "Ý tưởng của A Chiêu lão đại hay, không biết chúng ta có thể may mắn có được bảo vật đó hay không."

Sở Chúc liếc nhìn hắn một cái: "Có lẽ sẽ có đi."

Có một ngọc bạch ngọc vận khí không kém ở đây, vận khí của bọn họ hẳn là cũng sẽ không tệ đi?

Nghỉ ngơi một buổi tối, ngày hôm sau thì bọn họ ra cửa đi dạo thành Hắc Xuyên, thuận tiện đi thu thập tư liệu đại lục Hắc Xuyên.

Mặc dù có Khích Thành Huân giải thích, nhưng rất nhiều tin tức đường nhỏ hẳn cũng không có nói, cái này phải dựa vào bản thân bọn họ đi thu thập tin.

Đầu tiên bọn họ đi hỏi thăm tình huống bán linh đan trong thành Hắc Xuyên này, tùy tiện tìm một cửa hàng quy cách không lớn đi vào.

Một tiểu nhị ân cần chạy tới, dò hỏi: "Các vị tiền bối muốn mua cái gì? Chúng ta nơi này có các loại linh đan và linh thảo, còn có..."

"Thu linh đan không?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi.

Tiểu nhị sững sốt lại, lập tức cười nói: "Tất nhiên là thu, không biết các ngài có linh đan phẩm cấp gì."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức báo tên vài loại linh đan, tiểu nhị đó nghe được mà không khỏi nhăn mày lại, trên mặt lộ ra vẻ khó xử. Những thứ đó đều là linh đan cấp thấp, người tu luyện dám đến đại lục Hắc Xuyên tu vi cũng không thấp, ít nhất ở phía trên Linh Quang cảnh, rất ít người tu luyện Linh Quang cảnh cần linh đan cấp thấp.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chậm rì rì lại bổ sung một câu: "Đều là cực phẩm."

"Cực phẩm?" Tiểu nhị giật mình trừng to mắt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thận trọng gạt đầu, vẻ mặt không chút thay đổi, căng ngao lãnh khốc, không tự giác thì bày ra bộ dạng đẹp trai khốc do cột nước của bé rùa rèn luyện ra được. Cổ tình bộ dáng này so với thời điểm hần ngọc bạch ngọt cũng có khuôn mẫu, càng dễ dàng làm cho người ta tin phục.

Đây mới là bộ dạng một thiên tài luyện đan sư nên có, ngọc bạch ngọt thoát nhìn thật sự là rất không phong cách.

Tiểu nhị cũng bị thái độ của hần hủ đến ngọc lãng sừng sốt, cẩn thận hỏi: "Không biết vị đan sư này có thể có cực phẩm linh đan trung giai?" Sợ hần hiểu lầm, lại bổ sung nói: "Chúng ta ở đây bán được tốt nhất là linh đan trung giai, nếu là cực phẩm, giá cả sẽ tăng lên gấp mười lần ở trên trụ cột thượng phẩm."

Ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngấm giá cả niềm yết linh đan thượng phẩm bày ở trên quầy, sau khi nhìn đến giá cả đó, tính giá cả tăng thêm mười lần ở trong lòng, hai mắt sáng lên, nhất thời kích động không thôi.

Nga nga nga, cực phẩm linh đan trung giai thì ra quý như vậy sao? Quả nhiên là đại lục Nghiễm Nguyên giàu có khí thô.

Đội khi tiểu nhị đó mời bọn họ vào một phòng nghỉ, đi thỉnh chuông quầy tới, Mặc Sĩ Thiên Kỳ một giây từ Khốc ca biến thành ngọc bạch ngọt, kinh hi nói: "Sở tỷ, Tầm Châu ca, thì ra linh đan trung giai đáng giá như vậy, có thể bán thật nhiều linh thạch, quảng ra mấy viên, cũng đủ tiền thuê nhà của chúng ta."

Sở Chúc ừ một tiếng, cho tới bây giờ, rốt cục tình huống cảm giác được tốc độ luyện đan sư có tiền có bao nhiêu mau.

Huyền Uyên ngậm một viên cực phẩm linh đan cấp năm ghé vào trên vai Bích Tầm Châu, mắt đen có chút ngọc, sau một lúc lâu mới hỏi:【Đệ còn có thể ăn linh đan không?】

Hiện tại bé rùa mới phát hiện mình ăn linh đan đáng giá như vậy, nhất thời có chút rối rắm.

Hiện tại chủ nhân rất thiếu linh thạch, nó phải tiết kiệm chút đồ ăn, để cho chủ nhân bán nhiều chút linh thạch hay không?

Sở Chúc nghe được Bích Tầm Châu chuyển đạt lời nói, hết sức khổ sở trong lòng, cười nói: "Không cần lo lắng, ăn của đệ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cái Mũi Bị Hôn, A Chiếu Xù Lông

Lập tức chuông quầy cửa hàng đã được mời đi tới.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại một giây chuyển đổi, từ ngọc bạch ngọt biến thành thiên tài luyện đan sư căng ngao hờ hững, thản nhiên nhìn chuông quầy đó, cả người đều đặc biệt giả bộ.

Chuông quầy là một người làm ăn, khuôn mặt tươi cười ngênh đón người, cũng không thêm để ý thái độ của hần.

Luyện đan sư là tồn tại vô cùng được nhóm người tu luyện truy đuổi nâng niu. Bởi vì người tu luyện mặc kệ là bị thương hay là thắng cấp đều cần dùng đến linh đan, thậm chí linh đan là một loại phương thức người tu luyện đi đường tắt, vô hình trung đề cao địa vị luyện đan sư. Nhưng cũng không phải là người người đều có thể trở thành luyện đan sư, cái này phải chú ý nhận thức và đan duyên. Cho dù trở thành luyện đan sư, cũng phải phân biệt cấp bậc luyện đan sư, càng chú ý phẩm chất linh đan được luyện chế ra.

Cực phẩm linh đan không chỉ có là luyện đan sư theo đuổi, cũng là nhóm người tu luyện theo đuổi, chỉ có cực phẩm linh đan mới có thể khóa lại được tính và linh khí, trừ bỏ tạp chất giữ lại tinh hoa, gần như không có bao nhiêu tạp chất, sẽ cực nhỏ lưu lại mầm bệnh ở trong cơ thể người tu luyện.

Rất ít luyện đan sư có thể luyện chế ra cực phẩm linh đan, cho dù chỉ là linh đan cấp thấp, nhưng chỉ cần là phẩm chất ở cực phẩm, đều không thể khinh thường.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bày thực lực ra, làm cho chuông quầy xem trọng, phẩm là luyện đan sư có thể luyện ra cực phẩm linh đan đều là thiên tài, tính khí cũng có chút cổ quái và căng ngao (kiểu căng kiểu ngao), chuông quầy hiểu rõ ràng cái lý lẽ này, cho nên tự nhiên không thêm để ý thái độ của hần.

Đám người Sở Chúc và Bích Tầm Châu giống như hộ vệ mà đứng ở nơi đó, tùy Mặc Sĩ Thiên Kỳ thương lượng với chuông quầy đó.

Thái độ của hai người, đặt ở trong mắt người ngoài, thì giống như là người tu luyện tùy tùng của luyện đan sư, cũng không có khiến cho người khác nghi hoặc.

Có lẽ là nể mặt phần Mặc Sĩ Thiên Kỳ có thể luyện chế cực phẩm linh đan, giá cả chuông quầy này thu mua linh đan vô cùng ưu đãi, thậm chí ở trên giá

cả còn nhiều thêm hai thành (20%) vốn có, nhưng có một điều kiện tiên quyết. Nếu hấn muốn bán linh đan ở đại lục Hắc Xuyên, phải bán cho hấn ta, không cho phép đi bán ở cửa hàng khác.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ trầm ngâm một lát, lấy dư quang khóe mắt ngắm Sở Chúc và Bích Tầm Châu, thấy bọn họ không phản ứng, nên đáp ứng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cân nhắc qua, quyết định chỉ bán hai loại linh đan, một loại là Thanh Nguyên đan cấp năm, thích hợp dùng để chữa trị ngoại thương; một loại là Hồi Linh đan cấp sáu, dùng để bổ sung linh lực. Tuy rằng hai loại linh đan này chỉ tính là linh đan trung giai, nhưng khó chống lại chúng nó là cực phẩm linh đan, nên giá cả cũng không chỉ cao hơn thượng phẩm linh đan gấp mười lần.

Vốn còn muốn tính toán bán cực phẩm linh đan cấp thấp, Mặc Sĩ Thiên Kỳ phát hiện cho dù là cực phẩm, giá cả vẫn rất là thấp, kém quá lớn so với cùng linh đan mà trung giai, nên quyết định không bán.

Bốn bình linh đan, Thanh Nguyên đan và Hồi Linh đan mỗi loại hai bình, mỗi bình mười viên cực phẩm linh đan, tổng cộng năm mươi vạn khối linh thạch.

Đi ra cửa hàng đó, thẳng đến khi rời khỏi một khoảng cách, rốt cục Mặc Sĩ Thiên Kỳ không được căng về mặt lãnh khốc vô tình, vô cùng cao hứng nói: "Sở tỷ, Tầm Châu ca, A Chiêu lão đại, Huyền Uyên, hiện tại ta có tiền rồi, mọi người nghĩ muốn cái gì, cứ việc nói."

Nhìn hấn đắc ý không thôi, đáng về mọi người cứ việc "Mua mua mua", đám người Sở Chúc nhìn nhìn lẫn nhau, lập tức không khách khí chút nào.

"Vậy đi làm mấy bộ quần áo theo yêu cầu!" Sở Chúc nói.

"Thuận tiện mua chiếc xe trượt tuyết." Bích Tầm Châu nói: "Còn có cần nguyên liệu nấu ăn và gia vị, sắp không đủ dùng."

【Còn có chân gà nướng, nghe nói trong thành Hắc Xuyên có một cửa tiệm chuyên môn bán thịt nướng, ta ngửi được hương vị, nhất định có chân gà nướng.】A Chiêu nói.

【... Đệ muốn linh đan.】Huyền Uyên cũng mở miệng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "....."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ âm thầm tính toán linh thạch cần dùng, lập tức phát hiện... Năm mươi vạn linh thạch, ần theo cách bọn họ xài, thì muốn tiêu hết lập tức.

Thì ra linh thạch không nên dùng như vậy QAQ.

Ai nói luyện đan sư cực kỳ có tiền? Rõ ràng hấn vẫn luôn nghèo mạt.

Tiếp theo, bọn họ đi một cửa tiệm nhà may y phục làm theo yêu cầu trong thành.

Nhưng mà Bích Tầm Châu trái nhìn nhìn, phải xem xem, trên mặt không khỏi lộ ra bộ dạng ghét bỏ.

Đương nhiên, mặc dù khi Bích Tầm Châu ghét bỏ, như cũ vẫn là đáng vẻ cao lãnh, rất khó nhìn ra được ở trên mặt hấn. Lúc này đây bà chủ cửa tiệm may tiếp đón bọn họ nhìn không ra, vẫn là khuôn mặt tươi cười trong suốt như cũ. Nhưng thật ra Sở Chúc vô cùng quen thuộc hấn, làm sao không nhìn ra Bích Tầm Châu đây là chương măt y phục cửa tiệm may làm.

Quả thật không xinh đẹp gì cả, y phục này thoát nhìn có chút cồng kềnh.

"Có phải mấy vị cũng cần y phục làm theo yêu cầu? Có muốn định làm cái kiểu dáng gì không?" Bà chủ nhiệt tình nói: "Nơi này có vài dạng kiểu dáng, các người có thể chọn một loại."

Sở Chúc cười hỏi: "Không biết làm theo yêu cầu mà nói, thời gian phải bao lâu, cần bao nhiêu linh thạch? Nếu như trực tiếp mua có sẵn, lại cần bao nhiêu linh thạch?"

"Làm theo yêu cầu mà nói, cần ba ngày thời gian, mỗi một bộ một ngàn khối linh thạch, nếu như mua có sẵn, một bộ một ngàn một trăm khối linh thạch."

Sở Chúc hơi hơi gật đầu, tiếp nhận phong cách bán vẽ do bà chủ đưa tới, sau đó đưa cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

"Sở tỷ, cô chọn lựa là tốt rồi." Mặc Sĩ Thiên Kỳ tùy ý nói, trừ bỏ linh thảo linh đan, hấn đối với thứ khác đều không hề để ý, thật sự tùy ý.

Đồng dạng, Sở Chúc cũng là một người không chú ý, hai đời tới nay, nếu không phải A Chiêu và Bích Tầm Châu giữ được nghiêm, chỉ sợ nàng sẽ trải qua cuộc sống tùy tiện giống như thô hấn tử (đần ông thô kệch). Chỉ biết một mặt tu luyện thăng cấp, cứ thế mà tùy tiện, nào có là bộ dáng xinh đẹp động lòng người như hiện tại? Cho nên tuy rằng nàng biết Bích Tầm Châu ghét bỏ những y phục đó làm được không tốt, lại không có cảm giác gì.

Ngay tại khi Sở Chúc quyết định tùy ý chọn vài món, Bích Tầm Châu mở miệng nói: "Không biết những da lông và vải dệt này bán thế nào?"

Bà chủ vẫn còn phong vận liếc mắt nhìn Bích Tầm Châu một cái, thấy hấn xinh đẹp như hoa, một thân lụa mỏng tuyết y nhìn chính là hàng cao đẳng, chẳng trách không vừa măt y phục trong tiệm, cười hỏi: "Khách nhân là muốn mua vải dệt trở về tự mình làm y phục?"

Bích Tầm Châu thần nhiên liếc nhìn bà ta một cái.

Bà chủ da mặt cương nhẹ, cảm giác được áp lực người tu luyện cao cấp, nhất thời không dám hỏi nhiều, bèn bịt giới thiệu một lần giá cả vải dệt. Lại nhìn bộ dạng hần cần thận chọn lựa vải dệt và da lông, lại nhìn một nam một nữ bên cạnh đó thể nhưng không ý kiến, ngoan ngoãn đứng ở đằng kia tùy hần chọn, trong lòng càng phát ra cổ quái, thẳng đến sau khi bọn họ trả tiền, rốt cục mới hiểu rõ.

Thì ra đó là một cô nương nữ phần nam trang, quả nhiên tâm linh khéo tay, loại công việc tinh tế như làm y phục này cũng không có vấn đề gì.

Mua xong vải dệt, bọn họ lại đi dạo một vòng trong chợ, mua một đồng đồ lung tung rối loạn.

Trong đó có các loại nguyên liệu nấu ăn và gia vị —— những thứ này đều là do đầu bếp Bích Tâm Châu tự mình chọn lựa, đương nhiên cũng không thể thiếu chân gà nướng A Chiếu muốn; còn có một vài thứ đồ chơi nhỏ không sợ ma phong, có thể sử dụng ở bên ngoài —— cái này đều là Sở Chúc chọn; còn Mặc Sĩ Thiên Kỳ, hần đi chọn đương nhiên là linh thảo, cuối cùng là Huyền Uyên, nó cũng chọn bình linh thủy Ngũ Hành Hoạt.

Chỉ có A Chiếu cái gì cũng chưa chọn, bởi vì nó chướng mắt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nâng cao ở trong lòng, thứ có thể làm cho lão đại A Chiếu coi vừa mắt, nhất định là vật báu vô giá, đến lúc đó hần giao trả được linh thạch sao? Hy vọng lão đại A Chiếu tiếp tục chướng mắt như vậy, cái gì cũng không mua mới tốt.

Cũng mua một chiếc xe trượt tuyết, là năm người ngồi, không gian cũng không lớn, nhưng mà phải tốn năm ngàn linh thạch một chiếc.

"Thực bịp bợm!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói lảm nhảm: "Thứ đồ chơi này bán thân chúng ta cũng có thể làm."

Trái lại Sở Chúc lại nhìn thông suốt: "Tự chúng ta làm mà nói, thì không còn kịp rồi, hơn nữa cũng theo không kịp trên mặt kỹ thuật." Nghĩ đến khi ở Thiên Thượng Hải, cái thuyền nhỏ bọn họ làm, Sở Chúc liền biết công việc thủ công thì năng và Bích Tâm Châu không làm ra dáng hình.

Đương nhiên, sở dĩ nàng nhìn thoáng như vậy nguyên nhân là, tốn là linh thạch của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, không đau lòng.

Mua xong mọi thứ, đoàn người liền trở về tòa nhà thuê.

Sau khi trở lại tòa nhà, Bích Tâm Châu ôm vải dệt và da lông chuẩn bị đi làm y phục, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại vội vàng luyện đan, Sở Chúc nhân cơ hội bảo dưỡng Toái Tinh kiếm của nàng. Lưu lạc ở đại lục Hắc Xuyên một tháng, khi sử dụng Toái Tinh kiếm chiến đấu, nó cũng đã bị ma phong ăn mòn, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng Sở Chúc vẫn vô cùng chú ý.

Chỉ có hai đứa A Chiếu và Huyền Uyên là không có chuyện gì.

Vì thế A Chiếu nhảy đến trên vai Sở Chúc, nhìn nàng bảo dưỡng Toái Tinh kiếm.

Huyền Uyên lại cầm một viên linh đan, nghĩ nghĩ, chạy đi tìm Bích Tâm Châu đang làm y phục.

Khi Huyền Uyên đi qua, phát hiện Bích Tâm Châu đã cắt xong vải dệt, đang thành thạo may vá, an tĩnh ngồi ở chỗ kia, cả người như là bịt kín một tầng ánh sáng trong veo, nhàn tĩnh lại tao nhã, vô cùng tốt đẹp.

Mắt đen nhìn một lát, tuy rằng Huyền Uyên tuổi còn nhỏ, trong lúc nhất thời nói không nên lời cảm giác trong lòng, lại cảm thấy Tâm Châu ca hiện tại đẹp ngây cực kỳ, giống như chủ nhân lên nói thầm vậy, là một nam nhân tốt hiền lành (đức hạnh).

Về sau nó cũng muốn giống như Tâm Châu ca, chủ nhân sẽ càng thích nó đấy.

Bé rùa vui vẻ quyết định xong, thì bò đi vào, mở miệng nói:【Tâm Châu ca, đệ cũng muốn y phục.】

Bích Tâm Châu: "....."

Bích Tâm Châu quay đầu nhìn về phía bé rùa bò vào, nhìn một lát, đột nhiên phát hiện màu sắc trên mai rùa của nó sâu một chút, làm nổi bật lên màu sắc của Linh Văn càng thêm phát sáng. Xem ra gần đây không uống phí cần linh đan.

"Người tuổi còn nhỏ, chờ người biến hóa rồi, là người có thể mặc quần áo." Bích Tâm Châu nói.

Huyền Uyên nga một tiếng.

Bích Tâm Châu tưởng nó nghe hiểu rõ, vì thế cũng không để ý nó, tiếp tục làm việc.

Một lát sau, lại nghe được giọng nói non nớt của bé rùa:【Tâm Châu ca, dùng tấm da vật liệu này làm cho đệ bộ y phục đi.】

Bích Tâm Châu ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy bé rùa nằm úp sấp trên một khối da lông lông xù, nhất thời im lặng.

Mà con rùa nhỏ đó không biết không thấy như cũ, cọt đến cọt đi ở trên khối da lông kia, vô cùng cao hứng hỏi:【Tâm Châu ca, khối da nguyên liệu này có phải rất mềm hay không? Lông xù nè, nếu đệ mặc y phục lông xù, chủ nhân sẽ thích đệ sao?】

Bích Tâm Châu: "....."

【Tầm Châu ca, làm cho đệ đi.】

Buổi tối thời điểm ăn cơm, một đám người ngồi ở trước bàn cơm, bộ dạng bé rùa thoát nhìn tâm tình rất tốt, nhích tới nhích lui, không nhe nhả giống bình thường.

"Huyền Uyên làm sao vậy?" Sở Chúc gấp một cái đùi gà cho A Chiêu, lại gấp hai lát thịt nướng cho bé rùa.

Bé rùa vô cùng cao hứng nói:【Tầm Châu ca làm y phục cho đệ.】

A Chiêu vui đầu ăn chân gà, không coi là quan trọng, Bích Tầm Châu nghe mặt không chút thay đổi chuyển đạt lời bé rùa nói cho Sở Chúc.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ phụt một tiếng thiếu chút nữa phun ra, kinh ngạc hỏi: "Làm y phục cho Huyền Uyên? Nó mặc thế nào?"

Nhìn con rùa nhỏ đó, Mặc Sĩ Thiên Kỳ không có biện pháp tưởng tượng bộ dạng bé rùa mặc quần áo. Nếu như hiện tại nó đã biến hóa, mặc quần áo cũng không có gì, nhưng mà hiện tại chính là một con rùa.

【Lông xù đất, vô cùng ấm, về sau chủ nhân có thể ôm đệ sưởi ấm.】 Bé rùa càng cao hứng nói, cặp mắt đen đều sáng lấp lánh.

A Chiêu đang ăn chân gà nháy mắt thì ngẩng đầu, nhìn về phía con rùa nhỏ đó, sau đó lại nhìn về phía Bích Tầm Châu.

Bích Tầm Châu bị lão đại nhìn xem mà áp lực như núi, đành phải nói: "Nghe nói đại lục Hắc Xuyên có chín phần địa phương đều là bị băng tầng bao trùm, khí hậu rét căm căm. Huyền Uyên là yêu thú thuộc tính thủy, chịu không nổi thời tiết thế giới này, nên làm bộ y phục giữ ấm cho nó."

Sở Chúc nghe được mà buồn cười, nói: "Vậy làm cho Huyền Uyên đi, dù sao không thiếu chút tiền này."

Bé rùa lập tức vô cùng cao hứng dùng đầu cọ tay Sở Chúc.

A Chiêu híp mắt nhìn nó, bé rùa không biết không thấy, quay đầu nói với Bích Tầm Châu yêu cầu y phục của nó, Bích Tầm Châu mặt không chút thay đổi lắng nghe.

Sau khi ăn cơm xong, Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Bích Tầm Châu tiếp tục bận rộn.

Sở Chúc tu luyện trong chốc lát, thẳng đến đêm dài yên tĩnh, nghe bên tiếng gió lạnh lẻo bên ngoài, mới chấm dứt tu luyện, chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi.

Khí hậu đại lục Hắc Xuyên giá lạnh quanh năm, sông băng không tan, vô cùng cực lạnh, cho dù là người tu luyện cũng khó mà chịu được. Cho nên phòng ốc trong thành Hắc Xuyên đều sử dụng trận giữ ấm, tuy rằng không thể ấm áp như mùa xuân, ít nhất Huyền Uyên có thể bước ra hoạt động, không cần vẫn luôn bức bối ở trong túi linh thú.

Khi trở lại trên giường, hắt mở chăn, thì thấy tiểu yêu thú cuộn tròn ở trong ổ chăn.

Sở Chúc ôm nó đến trong lòng, thoải mái mà thở dài một hơi, A Chiêu quả nhiên là yêu thú thuộc tính hỏa, bỏ vào trong ổ chăn đầy trong chốc lát, ổ chăn đều ấm áp lên, quả thực như là một lựa chọn ấm giường.

Nàng cười hôn xuống đầu tiểu yêu thú, hôn xong đang chuẩn bị nhét nó vào trong ổ chăn ấm, đột nhiên nó vươn ra một cái móng vuốt đặt ở trên gò má của nàng. Dặm thịt phấn nộn mềm mại rất nhẹ, thu hồi móng vuốt sắc bén, bộ dạng nghiêng đầu nhìn người ta, mạnh đến làm cho gan người ta run lên.

Ngay tại khi Sở Chúc theo quán tính mỉm cười với nó, đột nhiên tiểu yêu thú liếm xuống ở trên mặt nàng.

Sở Chúc: "....."

Liếm xong rồi, A Chiêu vội vàng cuộn tròn đến trong ổ chăn, chôn mặt ở trong cái đuôi to của mình.

Sở Chúc chính là sừng sốt, rồi phản ứng kịp rất nhanh, thấy nó ra vẻ không mặt mũi gặp người, thì thiếu chút nữa cười vỡ bụng.

Khi A Chiêu đang phản tỉnh bản thân vì sao đột nhiên liền nghĩ liếm nàng một chút, đột nhiên bị một đôi tay ôm lấy, tiếp theo một gương mặt dịu dàng đến gần. Chống lại một đôi con ngươi đen tràn đầy ý cười trong suốt, mắt đen tròn nhuận ngọc trạch, hơi hơi hiện ra ánh sáng nhu hòa, giống như chấm nhỏ trong trời đêm, nó nhìn xem mà ngây người.

Sau đó A Chiêu phát hiện chính mình lại bị hôn, hơn nữa chỗ hôn không hề là lông trên trán, mà là cái mũi.

A Chiêu trực tiếp xù lông.

Nàng thế nhưng hôn cái mũi của nó!

Cái mũi của yêu thú là chỗ mẫn cảm nhất, nhưng mà Sở cô nương vẫn luôn sống một cuộc sống giống như thô hán tử cũng không biết. Dù sao yêu thú

không giống như là động vật, không thể dùng kinh nghiệm nuôi động vật đến để phán đoán yêu thú. Lúc này đây cũng không có phản ứng kịp, thấy nó đáng yêu, liền trực tiếp nhẹ nhàng mà hôn một cái, hôn xong thì ôm nó đến trong lòng vuốt bông, vừa vận thuật lông cho nó vừa mới xù lên.

Chủ tử hôn mèo của mình, Sở Chúc căn bản vốn không có áp lực.

Tuy rằng A Chiêu không phải mèo, nhưng Sở Chúc ngẫu nhiên vẫn coi nó làm mèo mà nuôi dưỡng.

A Chiêu: "....."

A Chiêu cuộn tròn một lần nữa, không hiểu sao có chút không vui.

Tồn thời gian ba ngày, rốt cục Bích Tầm Châu cũng vội vàng làm xong y phục cho mọi người, sau đó gọi bọn họ tới thử y phục.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng trí bừng bừng chạy tới, chờ thử y phục.

Huyền Uyên cũng vô cùng kích động, duỗi dài cổ, kêu lên:【Tầm Châu ca, y phục của đệ đâu?】

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Làm Chết Hấn!

Bích Tầm Châu lấy y phục đã làm xong ra, bởi vì thời gian gấp gáp, cho nên Bích Tầm Châu chỉ làm trước cho bọn hấn mỗi người hai bộ, vừa vận dùng để thay.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ tiếp nhận y phục, ngón tay trước tiên liền chạm đến chất liệu y phục, mềm nhẹ trơn mịn, chỉ với xúc giác của tay cũng biết y phục này mặc vào tất nhiên vô cùng thoải mái. Tiếp theo là màu sắc, tuy rằng nhìn cũng không khác gì màu sắc vải dệt trong tiệm may lắm, nhưng cảm giác dường như lại có chút khác biệt.

"Các ngươi đi mặc trước thử xem, nhìn xem có chỗ nào cần sửa không." Bích Tầm Châu nói, hấn là người gắng đạt tới hoàn mỹ, cho dù là làm bộ quần áo, cũng phải đạt tới yêu cầu của hấn mới được.

Có thể làm y phục cho bọn họ thì chính là lão đại, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đương nhiên không ý kiến, vô cùng nghe lời đi trở về phòng thay quần áo.

A Chiêu vốn muốn đi qua theo, đột nhiên nghĩ đến cái gì, mới mạnh mẽ thu hồi móng vuốt vừa bước ra, bình tĩnh ngồi xuống ở trên bàn, nhìn bé rùa đang tìm Bích Tầm Châu đòi y phục.

【Tầm Châu ca, y phục của đệ đâu?】Huyền Uyên hỏi.

Bích Tầm Châu mặt không chút thay đổi, kỳ thực trong lòng thì có chút rối rắm, nhưng nhìn đến bộ dạng non nớt đó của bé rùa, biết nó tuổi còn nhỏ, nhận thức có chút lệch lạc cũng không có gì. Hấn còn nhớ rõ trước kia bé rùa từng nghĩ muốn trưởng thành có bộ dạng lông xù, bây giờ còn không có buông tha cho cái ý tưởng sai lầm này.

Vì thế hấn xoay người, lấy ra y phục đã làm xong.

A Chiêu đặc biệt nhìn xuống y phục đó, sau đó lại nhìn xem con rùa nhỏ đó, có loại xúc động che mặt.

Huyền Uyên lại cao hứng, nó bò đi qua, chuyển động vây quanh y phục đó, nói với Bích Tầm Châu:【Tầm Châu ca, mặc giúp đệ đi.】

Bích Tầm Châu liếc mắt nhìn nó một cái, bất đắc dĩ giúp nó mặc quần áo.

Ở khi Bích Tầm Châu giúp bé rùa mặc y phục, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng mặc quần áo mới bước ra.

Hai người cùng nhau đi vào, kiểu dáng y phục trên người cực kì tương tự, chẳng qua là khác màu sắc.

Sở Chúc một thân quần áo mỏng màu vàng nhạt, cổ tay áo buộc chặt, phá lệ lưu loát, làn váy lại cực kì phiêu dật, trong lúc di chuyển như lá sen nhẹ kéo, thắt lưng buộc kim ngọc dải màu tím, roi hai hạt trân châu, duyên dáng yêu kiều, dung mạo sạch sẽ, cực kì động lòng người.

Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, thì thấy ngay đây là một cô nương xinh đẹp tinh thuần, không tự giác thương tiếc vài phần.

Trên người Mặc Sĩ Thiên Kỳ mặc trường bào đồng dạng là cổ tay áo buộc chặt, vạt dưới hơi ngắn, mặc quần da màu đen, bọc bó, làm nổi bật lên cặp chân phá lệ thon dài có lực. Một cái áo khoác không có tay khoác ngoài, cả người nháy mắt đẹp trai cao thêm một độ, thu hồi nụ cười ngây ngô trên mặt, nghiêm nhiên chính là đệ tử danh môn đại phái nào đó, vô cùng có thể dọa người.

Bích Tầm Châu đánh giá hai người, âm thầm gật đầu, vô cùng vừa lòng.

Trên thực tế, khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ mặc vào quần áo mới, có thể cảm giác được y phục này khác biệt.

Trừ bỏ kiểu dáng thiết kế ra, còn dùng linh sợi tơ tốt nhất thêu vài cái trận pháp chồng chất, trận khử bụi, trận giữ ấm, và trận sạch sẽ, giống như đã là một bộ pháp y hạ phẩm, cũng không phải là y phục phổ thông. Bộ y phục này vừa mặc vào người, thì tự động dán vào da người, điều chỉnh tốt chỗ không thích hợp, rõ ràng vô cùng đơn bạc, lại phá lệ ấm áp.

Chẳng trách Bích Tầm Châu dùng ba ngày thời gian, chỉ có thể làm cho bọn hắn mỗi người hai bộ quần áo, không có biện pháp nhiều hơn.

Bởi vì cần tiêu phí tâm tư nhiều lắm.

Sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ mặc vào, kinh ngạc với tay nghề giỏi của Bích Tầm Châu. Không nghĩ tới hắn không chỉ có biết nấu ăn, còn có thể tùy cơ ứng biến, càng biết đánh nhau, còn có cái gì hắn sẽ không biết đây? Bích Tầm Châu là tồn tại cực toàn năng hắn bình sinh gặp qua, cổ tình hắn ta còn là một giống được...

Hiền lành được quả thực có thể lập gia đình.

Bích Tầm Châu làm y phục cho bọn hắn vô cùng vừa người, hơn nữa cũng tôn lên khí chất bọn họ, ưu thế năm phần hiện ra đến mười phần, cấp bậc tuyệt đối cao hơn y phục may trong tiệm làm. Tuy nói là y phục vào đông, mặc ở trên người cũng không thấy mập mạp, ngược lại có một loại hương vị nói không nên lời.

Sở Chúc nói: "Y phục rất vừa người, Tầm Châu, huynh vất vả rồi."

Trong lòng Sở Chúc cũng vô cùng vừa lòng, quả nhiên Tầm Châu là cực có khả năng.

Nàng cũng biết tay nghề làm y phục của Tầm Châu, càng cảm thấy năm đó khi Bích Tầm Châu vừa biến hóa, trong lúc chạy đến xã hội nhân loại đã bị xem thành hiền thê lương mẫu để bồi dưỡng đi.

Lúc này, một con rùa nhỏ bò ra từ phía sau Bích Tầm Châu:【Chủ nhân, mau nhìn y phục của đệ.】

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn đến bé rùa mặc quần áo, nhất thời có chút cạn lời.

Bích Tầm Châu làm y phục cho Huyền Uyên cũng có chú ý, bảo vệ mai rùa và bụng lại, lộ ra đầu, tứ chi và cái đuôi. Nếu màu sắc y phục này và mai rùa của nó giống nhau, vậy cũng không có gì, nhưng y màu sắc phục này là màu vàng, lại còn là lông xù, từ xa nhìn lại, còn tưởng rằng đó là một con rùa lông vàng.

Có rùa lông rậm sao?

【Chủ nhân, màu sắc y phục của đệ và tỷ giống nhau đấy.】Huyền Uyên vô cùng cao hứng nói.

Sở Chúc nhìn con rùa bò tới, giống như một động vật kéo lông, tâm tình có chút gì đó, nhưng cảm giác được tâm tình Huyền Uyên cao hứng, chỉ đành phải nói trái lương tâm: "Ủm, không tệ. Nhưng vì sao đệ lại chọn chất liệu da có màu sắc này làm y phục?"

【Xinh đẹp giống như màu sắc y phục của chủ nhân đấy.】Huyền Uyên cao hứng nói.

Y phục của nó cũng có mấy cái trận pháp chồng lên, mặc vào thì vô cùng ấm áp, cho dù không phải vì mặc quần áo, Huyền Uyên cũng cực kì cao hứng, nó sẽ không cần lo lắng đại lục Hắc Xuyên cực lạnh, sẽ đông lạnh bản thân.

Bích Tầm Châu cũng nói theo: "Vốn đã chọn xong chất liệu da mà hồng, nhưng mà sau đó nó hỏi ta vài dệt làm y phục cho cô là loại màu sắc gì, nó cũng muốn loại này."

Sở Chúc nghe xong không khỏi buồn cười, ôm lấy bé rùa lên, tuy rằng lông xù có chút kỳ quái, nhưng sờ lên, lông trên lưng rất nhuyễn, thì cười nói: "Ủm, không tệ, rất đẹp đấy."

Huyền Uyên lập tức cao hứng lên, quyết định ở đại lục Hắc Xuyên, nó chỉ muốn mặc như vậy, không chỉ có xinh đẹp còn giữ ấm.

Ngay tại khi Huyền Uyên cảm thấy mỹ mãn, A Chiếu đột nhiên nhào đi qua, một móng vuốt chụp được nó, ngồi xổm trên bả vai Sở Chúc, kiêu ngạo nâng đầu lên.

Bé rùa ngây thơ nhìn nó, hỏi:【Lão đại, huynh cũng muốn y phục sao?】

【Không cần, rất ngu ngốc!】Thảm mỷ của A Chiếu vẫn là bình thường:【Nào có yêu thú nào còn không có biến hóa liền mặc quần áo? Cũng không ngại rườm rà.】

Bé rùa quả thật thấy rằng có chút trói buộc, nhưng vừa rồi chủ nhân tán dương nó, nên quyết định muốn tiếp tục mặc.

Phát hiện bé rùa căn bản chính là đũa không có thấm mỷ, A Chiêu lười so đo với nó, làm tổ ở trên vai Sở Chúc nhìn nàng.

Ở khi bọn họ thay quần áo mới, Khích Thành Huân rốt cục tới đây tìm bọn họ, thông báo bọn họ có nhiệm vụ.

Khi Khích Thành Huân nhìn thấy Sở Chúc, rõ ràng là sững sờ, bởi vì nhận ra Sở Chúc mặc quần áo trên người chính là vài dệt xuất từ đại lục Hắc Xuyên, trên quần áo có kháng ma tính, không bị ma phong quấy nhiễu. Nhưng y phục này và cửa tiệm may thành Hắc Xuyên làm ra không giống nhau, càng hiện ra nhẹ nhàng phiêu dật.

Dù sao, chính là xinh đẹp.

Mặc kệ là kiểu dáng hay là phối hợp màu sắc, đều rất dễ nhìn, làm nổi bật lên được y phục trên người của bọn họ hẳn mập mập không chịu nổi, hiển nhiên tay nghề người làm y phục rất tốt.

Sở Chúc tự tay bung một ly linh trà cho hắn, cười hỏi: "Khích đại ca, không biết là cái nhiệm vụ gì?"

Khích Thành Huân nở nụ cười với nàng, nhìn về phía Bích Tâm Châu ngồi ở một bên, thấy hắn mặt không chút thay đổi, khí tràng cường đại, bởi vì không nhìn ra được tính khí của hắn, cho nên thái độ cẩn thận hơn vài phần.

"Kỳ thực nhiệm vụ lần này cũng không khó, phải đi băng lâm phía Tây bao vây tiểu trừ yêu thú ma hóa. Nghe nói đoạn thời gian trước, có người phát hiện nơi đó xuất hiện yêu thú ma hóa, những yêu thú ma hóa đó nguy hại thật lớn. Nếu như tiêu diệt chúng nó trẻ, sẽ ảnh hưởng hoàn cảnh cuộc sống yêu thú bình thường khác, yêu thú bình thường cũng sẽ bị yêu thú ma hóa cảm nhiễm.."

Bởi vì bề mặt đại lục Hắc Xuyên có một tầng ma phong có mặt khắp nơi, những ma phong đó lắng đọng lại ở trên bề mặt sông băng, khiến cho hoàn cảnh đại lục Hắc Xuyên cũng không thích hợp cho nhân tộc và yêu thú sinh tồn, thậm chí trong lúc lơ đãng, sẽ làm yêu thú bị cảm nhiễm mà ma hóa.

Nếu những yêu thú ma hóa bị thanh lý trẻ, để cho chúng nó tùy ý công kích yêu thú bình thường khác, cướp đoạt địa bàn, chỉ sợ cuối cùng đại lục Hắc Xuyên bị yêu thú ma hóa chiếm cứ, tăng thêm ma khí cho đại lục, đối với người thí luyện mà nói cũng không phải là một chuyện tốt.

Cho nên, mỗi lần thành Hắc Xuyên phát hiện yêu thú ma hóa, đều sẽ phân phát nhiệm vụ ra, để cho người thí luyện đi bao vây tiểu trừ, coi như là một loại rèn luyện.

Khi giết chết yêu thú ma hóa, nên chặt bỏ đầu mang về, thành Hắc Xuyên đều có phần thưởng.

Nghe đến đó, thần sắc Sở Chúc ngưng trệ, nhẹ giọng nói: "Thì ra là như vậy, ngày đó chúng ta hẳn nên lấy đầu yêu thú ma hóa xuống, mà không phải đem chết chúng nó ở trong sông băng."

Cmn, đó đều là linh thạch, bọn họ cứ lãng phí như vậy.

Sở cô nương vô cùng đau đớn, trăm ngàn con yêu thú ma hóa, nếu như có thể lấy tới tay, thì bọn họ có thêm một khoản thu nhập.

Khích Thành Huân nghe ra tiếc nuối trong lời nàng, thần sắc có chút cổ quái.

Lúc trước hắn tưởng bản thân nhóm người này không khá giả, dù sao mặc rất tùy tiện. Sau đó lại nhìn đám người Sở Chúc làm việc, lại thấy rằng bọn họ hẳn là không quan tâm chút linh thạch như vậy, dù sao đều bỏ ra được để thuê phòng, nhưng hiện tại xem ra lại giống như không phải vậy.

Tuy rằng trong lòng đáng tiếc lắm lắm, nhưng đã bỏ lỡ, Sở Chúc cũng không hề hối hận nữa. Nghe xong nội dung nhiệm vụ, Bích Tâm Châu hỏi: "Khi nào thì xuất phát?"

"Lần này có vẻ gấp, ngày mai xuất phát, có thể không?" Khích Thành Huân thăm dò.

Bích Tâm Châu gật đầu, tiếp theo thì không nói gì.

Khích Thành Huân lại hàn huyên với Sở Chúc vài câu, biết được mấy ngày nay bọn họ đã chuẩn bị tốt quần áo và các thứ cho cuộc sống ở đại lục Hắc Xuyên, không có gì cần hắn hỗ trợ, thì nhanh chóng cáo từ rời khỏi.

Buổi tối khi ăn cơm, Sở Chúc liền tuyên bố việc này ở trên bàn cơm.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang cầm đũa nhai thịt nướng không biết vị, suy tư về vấn đề ban ngày luyện đan gặp phải, nghe nói ngày mai bọn họ phải đi ra ngoài làm nhiệm vụ, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, vội hỏi: "Sở tỷ, Tâm Châu ca, ta cũng phải đi sao?"

Sở Chúc thấy bộ dạng hắn không muốn, cười nói: "Tự nhiên phải đi, khi nào thì cũng có thể luyện đan, nhưng nơi thử luyện như đại lục Hắc Xuyên cũng không thường có. Đã đến nơi đây rồi, thì phải lo mà rèn luyện, cũng nên nâng cao tu vi của huynh đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhăn mặt lại, biết Sở Chúc đây là vì muốn tốt cho mình, đành phải hữu khí vô lực đáp ứng một tiếng.

So với đi kinh nghiệm từng trải gì đó, hẳn càng thích ở lại trong phòng luyện đan nghiên cứu thuật luyện đan.

【Chủ nhân, Tầm Châu ca, đệ cũng đi sao?】Huyền Uyên lập tức hỏi.

Bích Tầm Châu nhìn về phía bé rùa mặc y phục lông xù, lại có chút muốn cười, nói: "Cùng đi đi."

Cho dù Huyền Uyên đi theo, chỉ sợ cũng ở lại trong túi linh thú, nhưng bé rùa vừa mặc xong quần áo, cũng muốn đến bên ngoài khoe khoang một chút, cho nên mới sẽ hỏi như vậy.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ liền đến cửa thành thành Hắc Xuyên tập hợp.

Lúc Sở Chúc bọn họ đến đó, phát hiện chỗ cửa thành đã có trên trăm người tu luyện, hơn nữa những người tu luyện đó chia làm vài tốp, thì biết bọn họ là xuất từ đội ngũ khác nhau, cái nhiệm vụ tiêu diệt yêu thú ma hóa này không chỉ có phân phát cho một đội ngũ.

Lập tức thì tìm được Khích Thành Huân, đám người Sở Chúc đi qua tập hợp cùng bọn họ.

Đội ngũ Thiên Thôn của Khích Thành Huân tổng cộng có ba mươi người, hiện tại thêm ba người Sở Chúc, Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Bích Tầm Châu, tất cả là ba mươi ba người. Cùng so sánh với đội ngũ không lồ có hơn trăm người, xem như so trên không đủ, so với dưới thì có dư, thực lực đã đứng hàng giữa ở trong thành Hắc Xuyên. Nửa vơi, sẽ không bởi vì quá mức nhỏ yếu mà bị thôn tính, cũng không có mạnh đến có thể ngạo thị quần hùng.

Đám người Bích Tầm Châu đến, nháy mắt liền hấp dẫn chú ý người ở đây.

Không chỉ là vì có Bích Tầm Châu thực lực sâu không lường được, cũng có dung mạo xuất chúng của bọn họ, còn có quần áo trên người, nhìn như vậy, trong lúc hoảng hốt làm cho người ta tưởng đệ tử danh môn đại phái nào đó.

Khích Thành Huân giới thiệu ba người bọn họ với người chung quanh, trừ bỏ ngày đó mấy người cùng Khích Thành Huân đi tra xét yêu thú ma hóa, những người khác đều chưa thấy qua Sở Chúc bọn họ. Lúc này nhìn thấy, không thiếu được tự giới thiệu một phen, nhận thức quen biết đội hữu.

Trực tiếp giới thiệu xong, đột nhiên một giọng nói âm lãnh tà tứ vang lên: "Khích huynh đệ, vài vị đạo hữu này dường như chưa thấy qua đâu. Chớ không phải là gần đây đi đến thử luyện?"

Giọng nói này nháy mắt đều hấp dẫn ánh mắt mọi người ở đây nhìn qua.

Đám người Bích Tầm Châu theo tiếng nhìn lại, thì nhìn thấy một nam nhân mặc chiến y màu đen, thân hình cao lớn uy mãnh, ngũ quan sáng sủa, chỉ là thần sắc âm trầm, lời nói ra cũng là âm dương quái khí.

Khích Thành Huân thu liễm thần sắc, thần nhiên nói: "Bọn họ là đội hữu mới gia nhập đội Thiên Thôn chúng ta, vừa đến thử luyện không lâu, các người chưa thấy qua cũng là bình thường."

"Nga, thì ra là như vậy!" Nam nhân đó vẻ mặt giật mình: "Nhưng mà trong khoảng thời gian này cũng không phải là thời gian đại lục Hắc Xuyên mở ra thông đạo, chớ không phải vài vị này là từ đại lục khác vô ý xông tới sao?"

Người này rõ ràng là đã biết rõ còn cố hỏi, tuy rằng đại lục Hắc Xuyên lớn, nhưng người thí luyện cũng không tính là nhiều, có chút gió thổi cỏ lay mọi người đều biết.

Tuy rằng mấy ngày nay Sở Chúc bọn họ chân không rời nhà, nhưng tại thành Hắc Xuyên này đây loại thời điểm đột nhiên xuất hiện người thí luyện mới, không cần nghĩ cũng biết là quý không hay ho từ vết nứt không gian xông tới, mới được người đội Thiên Thôn gặp gỡ, tiến tới được mời đến đội Thiên Thôn.

Nay rốt cục nhìn thấy người, thì biết bọn họ chính là mấy quý không hay ho đó.

Nam nhân đó sau khi nói xong, lại chấp tay với Bích Tầm Châu nói: "Tại hạ Dịch Chấn, là đội trưởng đội Tham Lang. Vị đạo hữu này, nếu như người nán lại ở chỗ Khích huynh đệ không xong, có thể đến đội Tham Lang chúng ta, chúng ta vô cùng hoan nghênh."

Trần trụi đục khoét nền tảng, làm cho người đội Thiên Thôn thiếu chút nữa bùng nổ.

Cho dù tính khí Khích Thành Huân có tốt cũng muốn phát hỏa, chỉ là Dịch Chấn không đợi hắn phát hỏa, cười lớn một tiếng, tầm mắt quét lên quét xuống ở trên người Bích Tầm Châu và Sở Chúc, rồi xoay người rời khỏi.

Khích Thành Huân chỉ đành phải kiềm chế cơn tức xuống, mắt thấy thời gian không còn sớm, đoàn người liền ra khỏi thành.

Đám người Sở Chúc ngồi vào trong xe trượt tuyết của đội Thiên Thôn, chung quanh xe trượt tuyết có bình phong chắn gió, nhưng mà gió lạnh vẫn là rót vào từng trận từng trận, lập tức thì thân thể hơi hơi rét run.

Nhưng mà so với vừa tới đại lục Hắc Xuyên, hiện tại còn có thể chịu được cái lạnh, không chỉ là vì có y phục có kháng ma tính, còn bởi vì trên quần áo có chủ giữ ấm, có tác dụng giữ ấm nhất định.

Còn những người Khách Thành Huân, bọn họ đến đại lục Hắc Xuyên đã vài năm, đã sớm quen thuộc khí hậu đại lục Hắc Xuyên, thật ra cũng không có cảm giác gì.

Khách Thành Huân ngồi ở đối diện mấy người Sở Chúc, sắc mặt có chút không tốt lắm.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn nhìn, hỏi: "Khách đại ca, vừa rồi đội trưởng đội Tham Lang kia có lai lịch gì?"

Khách Thành Huân cau mày, lạnh lùng thốt: "Hắn là đệ tử Dịch thị Tây Đình phủ đại lục Nghiễm Nguyên, Dịch thị ở đại lục Nghiễm Nguyên rất có uy vọng, thực lực không tầm thường, trong nhà có một lão tổ Tinh Linh cảnh..."

Sở Chúc và Bích Tầm Châu đều có chút kinh ngạc, ngược lại Mặc Sĩ Thiên Kỳ hút một hơi khí lạnh.

Tinh Linh cảnh là cái khái niệm gì? Đó chính là cường giả phía trên Nhân Hoàng cảnh, tới thực lực này, đã không cần phải ở Linh thể giới, muốn đi Đại Hoàng giới phát triển bất cứ lúc nào cũng có thể. Nếu như ở Linh thể giới, thì chính là bá chủ một phương, không người nào có thể lay động.

Đời trước Sở Chúc chỉ đi đến Nhân Hoàng cảnh, từng kiến thức qua cường giả Tinh Linh cảnh ra tay, phát tay một cái là dòi sông lấp biển, đến nay chưa từng quên. Chẳng qua khi đó, nàng đã ở Đại Hoàng giới, khi ở Linh thể giới, lại chưa từng tiếp xúc qua cường giả Tinh Linh cảnh, người này ở trong Linh thể giới, giống như tồn tại trong truyền thuyết.

Như thế, ngược lại bọn họ hiểu rõ vừa rồi vì sao Dịch Chấn đó kiêu ngạo như thế, dám đục khoét nền tảng ngay trước mặt Khách Thành Huân.

Khách Thành Huân thấy phản ứng của ba người, biết bọn họ hiểu rõ rằng ý nghĩa tồn tại của Tinh Linh cảnh. Ánh mắt rơi xuống trên mặt Bích Tầm Châu và Sở Chúc, hai người kia, một người lạnh lùng, một người thanh thuần động lòng người, đều là mỹ mạo hiếm có, chỉ sợ Dịch Chấn đó đã coi trọng bọn họ.

Do dự, Khách Thành Huân nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Dịch Chấn đó trời sanh tính phong lưu, cực thích mỹ nhân, các người cẩn thận một chút..."

Lời này nói ra rất rõ ràng, làm sao Sở Chúc và Bích Tầm Châu không rõ, dù là ngọc bạch ngọt Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng hiểu được.

Về mặt Bích Tầm Châu kéo xuống ngay tại chỗ, hơi thở quanh thân lạnh hơn.

Da mặt Sở Chúc cũng ngưng lại, quay đầu nhìn bộ dạng cau giận của Bích Tầm Châu, thì biết Dịch Chấn cũng giống như rất nhiều người bình thường, nghĩ lầm Bích Tầm Châu là nữ tử.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ rồi rầm nói: "Tầm Châu ca là nam mà." Chẳng lẽ kỳ thực Bích Tầm Châu là một nữ nhân?

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đột nhiên có chút hoài nghi nhận thức bình thường của mình.

Lúc này đến phiên da mặt Khách Thành Huân run rẩy, kinh ngạc nhìn Bích Tầm Châu. Tuy rằng cũng không nói gì ra, nhưng từ trong thần sắc của hắn đã quá rõ ràng, hắn cũng cho rằng Bích Tầm Châu trở thành cô nương nữ phần nam trang.

Sắc mặt Bích Tầm Châu lạnh hơn.

Sở Chúc sợ hãi tức điên, vội hỏi: "Tầm Châu ca của chúng ta thật là nam nhân, cũng không phải là nữ tử."

Thật ra thì Khách Thành Huân cũng không rồi rầm ở vấn đề này, thấy Bích Tầm Châu tức giận, rốt cục sửa đúng ý tưởng lúc trước, nói: "Dịch Chấn chỉ thích nữ tử mỹ mạo, Bích tiên bối đã là nam nhân, tất nhiên là không sợ, chỉ lo lắng Dịch Chấn không biết, tương... Còn có Sở cô nương, cũng phải cẩn thận một ít thôi."

Cho dù Bích Tầm Châu thực sự là nam nhân, nhưng Sở Chúc là cô nương hàng thật giá thật đồng thời dung mạo không tầm thường, vẫn sẽ khiến cho Dịch Chấn hứng thú.

Nghĩ đến đây, Khách Thành Huân đột nhiên có chút hối hận, nếu như biết hôm nay đội Tham Lang cũng tiếp nhiệm vụ này, sẽ không đến mời Bích Tầm Châu bọn họ.

Sở Chúc ôm A Chiêu, khẽ cười nói: "Đa tạ Khách đại ca nhắc nhở, ta sẽ đề phòng."

A Chiêu an tĩnh làm tổ ở trong lòng Sở Chúc mặc cho nàng ôm sưởi ấm, nhìn nhìn Sở Chúc, lại ngó ngó về mặt lo lắng của Khách Thành Huân, hừ một tiếng ở trong lòng.

Cái loại mặt hàng lợn xộn đó cũng dám mơ ước sáng quắc nhà nó, làm chết hắn!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Chiến Hồn Đan

Tối chạng vạng, rốt cục bọn họ đến mục đích.

Đại lục Hắc Xuyên chịu ma phong ảnh hưởng, giữa bầu trời chung quy sẽ có một tầng bóng râm màu xám bao phủ, cho dù là ban ngày ban mặt, ánh sáng cũng cực kì mật mờ, thời gian không đến chạng vạng, sắc trời đã hoàn toàn là đêm đen.

Xa xa nhìn đến tòa băng lâm đó, trong sắc trời mật mờ, bóng đen lay động, giống như vô số ma quỷ giương nanh múa vuốt, âm trầm khủng bố.

Bởi vì sắc trời đã tối đen, mọi người cũng không dám mạo muội tiến vào băng lâm, vạn nhất gặp phải yêu thú ma hóa ẩn núp trong bóng đêm, đó cũng không phải là nói giỡn, đến lúc đó lại là một trường ác đấu, người tu luyện cũng không chiếm được thứ tốt.

Lúc này đây mọi người lựa chọn lập doanh trại qua đêm ở phụ cận, đợi sau bình minh lại tiến vào trong rừng tiêu diệt yêu thú ma hóa.

Lần này tiếp nhận nhiệm vụ tiêu diệt băng lâm tổng cộng có năm chi đội ngũ, tổng cộng một trăm linh ba người đến đây.

Lần này đội ngũ Thiên Thôn đến đây hai mươi ba người, còn lại mười người thì ở lại trong thành Hắc Xuyên, vẫn chưa theo tới toàn bộ. Đây cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng phải chờ vài người thủ ở hậu phương, để ngừa vạn nhất.

Nhiều người lực lượng lớn, rất nhanh mọi người liền đục mở một cái động băng, lấy linh mộc cũng chuẩn bị tốt trước đó rồi lập tức dựng xong một căn nhà gỗ linh mộc giản dị ở trong động băng. Trên mặt đất trải một tầng sản linh gỗ thật dày, tuy rằng đơn sơ, lại có thể ngăn cách với băng tầng, ở trình độ nhất định nào đó vẫn cam đoan ấm áp.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã sớm ôm ấm lò, làm tỏ ở đằng kia không muốn nhúc nhích.

Người đội Thiên Thôn nhìn không khỏi có chút buồn cười.

"Nghe nói Mặc Sĩ huynh đệ là luyện đan sư, thế nào cũng đi theo ra ngoài?" Có người cười thăm dò.

Bình thường luyện đan sư đều là thân kiêu thể quý, sức chiến đấu cũng không cao, được người tu luyện bảo hộ ở hậu phương, đại lục Hắc Xuyên này rất ít nhìn thấy luyện đan sư, cho dù có, cũng là ở tại trong thành Hắc Xuyên, rất ít đi ra ngoài tham gia loại nhiệm vụ tiêu diệt này.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười hi hi nói: "Hiếm khi đi đến đại lục Hắc Xuyên, nơi này chính là sân thử luyện, cơ hội hiếm có, tự nhiên cũng muốn ra ngoài rèn luyện một chút, nhìn xem có thể thăng cấp tu vi hay không."

Một đám người nghe xong lại nhìn không được cười, nói: "Mặc Sĩ huynh đệ nói lời này cũng không đúng, từ trước tới nay luyện đan sư đều chỉ có thể thủ ở hậu phương, cũng không cần chém giết ở phía trước. Nếu muốn thăng cấp tu vi, lấy đan nhập đạo đều có thể, làm sao cần vất vả kinh nghiệm từng trải như thế? Huynh lại không giống như người tu luyện chúng ta, mới cần kinh nghiệm từng trải."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ồ lên nói: "Có loại cách nói này?"

"Còn không phải sao, chúng ta nghe nói rất nhiều luyện đan sư đều ở trong phòng luyện đan, suốt ngày làm bạn cùng luyện đan, nghe nói ở khi tìm hiểu thuật luyện đan, cũng có thể thăng cấp tu vi..."

Một đám người tròn mắt miệng cười nói qua, không khí liền hòa hợp rất nhanh.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tính cách sáng sủa, rất dễ dàng thì thân thiết cùng thành viên đội Thiên Thôn, từ trong những lời đề nghị loạn xạ của người đại lục Nghiễm Nguyên nghe được rất nhiều thứ, mặc kệ có đúng hay không, hắn đều cười khanh khách nghe.

Khích Thành Huân là người tính khí sáng sủa, tuy rằng là đội trưởng tu vi cao nhất trong đội Thiên Thôn, nhưng ở thời điểm bình thường, cũng không câu thúc đội hữu, tùy bọn họ tán chuyện lung tung. Lâu dài, thành viên đội Thiên Thôn cũng sẽ vui đùa cùng hắn, mặc dù có chút không lớn không nhỏ, nhưng không khí đội Thiên Thôn tốt hơn đội khác, không có nhiều mâu thuẫn xung đột như vậy.

Khi bên ngoài vang lên thanh âm khắc khẩu, mấy Khích Thành Huân nhảy lên, có chút không thoải mái.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu nhìn qua.

Khích Thành Huân bắt đầu dĩ nói: "Không có việc gì, người dám đến đại lục Hắc Xuyên, đều là có tin tưởng nhất định đối với bản thân mình, ngẫu nhiên ai cũng không phục ai, dễ dàng vì một ít chuyện mà nảy sinh xung đột, bọn họ tự có chừng mực."

Tuy là nói như vậy, nhưng mà Khích Thành Huân vẫn đi ra xem tình huống.

Sở Chúc ôm A Chiếu đứng ở cửa động, ra bên ngoài nhìn xuống, phát hiện là hai người tu luyện Nhân Vương cảnh đang giằng co, giường cung bạt

kiếm với nhau, có thể đánh nhau bất cứ lúc nào.

Chung quanh có hai người đang khuyên bảo, Dịch Chấn hai tay ôm ngực, đứng ở cách đó không xa lười biếng nhìn xem.

Khi phát hiện Sở Chúc đứng ở bên cạnh cửa động, đột nhiên Dịch Chấn nhú mày, nhìn nàng lộ ra một nụ cười hơi chút tà khí.

Sở Chúc hơi rũ mắt, tuy rằng thần sắc lạnh nhạt, nhưng bởi vì nàng có bộ dạng tú mỹ, thần thái mềm mại, thái độ khi rũ mắt hiện ra vài phần đáng thương khả ái ngượng ngùng, nháy mắt khiến cho người ta xem nhẹ cái khác.

Đột nhiên Dịch Chấn đứng thẳng người, cất bước muốn đi tới.

Sở Chúc phát hiện A Chiêu rục rịch, lại liếc mắt nhìn Dịch Chấn đó một cái, biết A Chiêu đây là nổi sát tâm, vội ôm chặt nó trở lại trong phòng, tránh cho A Chiêu thật sự ngứa móng vuốt, giải quyết Dịch Chấn ngay tại chỗ.

Trở lại trong phòng, Sở Chúc phát hiện tiểu yêu thú trừng một đôi dị đồng tử đến tròn xoe, bộ dạng thoát nhìn giống như rất mất hứng.

Sở Chúc xoa bóp móng vuốt nhỏ của nó, cười nói: "Nếu như hần thực sự không có ý tốt, đến lúc đó động thủ lần nữa cũng không muộn. Nhưng mà, nhà hần có một lão tổ, còn phải bàn bạc kỹ hơn..."

A Chiêu dùng cái đuôi quét quét cánh tay của nàng, ở trong lòng hừ một tiếng.

Tinh Linh cảnh tính cái gì? Nếu trước kia ở Đại Hoang giới, đại gia nó muốn quật ai thì quật người đó, căn bản sẽ không coi ra gì.

Cúi đầu liếc mắt nhìn tiểu móng vuốt của mình một cái, A Chiêu có chút nhụt chí, ghé vào trong lòng Sở Chúc không muốn động đậy.

Sở Chúc sờ sờ lưng nó, mặt mày mỉm cười.

Một lát sau, Khích Thành Huân trở về, thành viên đội Thiên Thôn vây đi lên, thăm dò bên ngoài phát sinh chuyện gì.

"Không có chuyện gì, chính là đội trưởng đội Thiên Vũ và đội Thất Diệu vì tranh giành doanh địa mà ầm ỹ lên." Khích Thành Huân nhẹ nhàng băng quơ nói.

Người đội Thiên Thôn nghe xong tập mãi thành thói quen, thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò, thì giải thích cùng hần: "Đội trưởng Giang Vô đội Thiên Vũ và đội trưởng đội Cao Thiệu Nguyên đội Thất Diệu từ trước đến nay không hợp, nghe nói đã lục đục ở đại lục Nghiễm Nguyên, gặp mặt thì muốn câu véo, về sau nhìn thấy bọn họ, thì cách bọn họ xa một chút, đỡ phải bị liên lụy."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng gật đầu, dáng vẻ thụ giáo.

Thấy thời gian không sớm nữa, Khích Thành Huân đuổi bọn hần đi nghỉ ngơi, nghỉ ngơi dưỡng sức, làm chuẩn bị cho ngày mai.

Nghỉ ngơi một buổi tối, hôm sau trời vừa hừng sáng, một đám người liền chuẩn bị nhổ trại xuất phát.

Sở Chúc đi theo mọi người, giương mắt nhìn tòa băng lâm đó.

Đây là một mảnh rừng rậm từ đủ loại băng hình trụ hình thành, nhìn từ xa xa, băng trụ giống như cây sinh trưởng trên mặt đất, mới có danh xưng là băng lâm. Chiều cao của băng trụ, hình dạng không đồng nhất, càng tiếp cận mặt đất, màu ánh sáng càng đen, đỉnh chóp có vài phần tuyết trắng hiếm thấy, cho dù là ban ngày ban mặt, thoát nhìn vẫn âm trầm.

Băng trụ dày đặc trong băng lâm, cũng không tốt cưỡi xe trượt tuyết, chỉ có thể đi bộ vào.

Diện tích băng lâm quá mức cực đại, vì thế mấy người đội trưởng thương lượng lại, quyết định làm các việc có liên quan, cũng tránh cho đến lúc đó gặp được yêu thú ma hóa tranh đoạt lẫn nhau, hoặc là ngằm hạ tử thủ, hơn nữa muốn phòng chính là cái này. Đại lục Hắc Xuyên rất nhiều nguy hiểm, nhưng thường xuyên có rất nhiều người thí luyện không có chết ở trong lúc nguy hiểm trên đại lục Hắc Xuyên, ngược lại là chết ở trong tay người thí luyện khác.

Loại tình huống này mọi người biết rõ ràng trong lòng, nhưng đây cũng là một loại rèn luyện, chỉ có thể âm thầm phòng bị.

"Ta chọn bên này." Dịch Chấn nhìn Khích Thành Huân nói: "Thành huynh đệ, không bằng đội Thiên Thôn các người chọn nơi này?"

Địa phương theo như lời Dịch Chấn là lũng gềng gần cùng đội Thiên Thôn.

Làm sao Khích Thành Huân không hiểu biết hần đánh chủ ý, thấy ánh mắt của hần thường hay rơi xuống trên người Bích Tầm Châu và Sở Chúc, sắc mặt Khích Thành Huân cương nhẹ, nói: "Dịch đạo hữu xin cứ tự nhiên."

Dịch Chấn nở nụ cười, tươi cười có vẻ có vài phần tính kế, lại liếc mắt nhìn phương hướng Bích Tầm Châu một cái, rồi dẫn dắt người đội Tham Lang tiến vào băng lâm.

Đội ngũ khác chọn xong phương hướng cũng tiến vào băng lâm theo.

Thành viên đội Thiên Thôn sau khi đi theo Khích Thành Huân tiến vào băng lâm, thì bắt đầu hoàn toàn lên tinh thần, âm thầm cảnh giới.

Khích Thành Huân lấy ra một cái bạch ngọc bàn đẹp từ trong túi càn khôn, trên bạch ngọc bàn có hai cây kim đồng hồ một dài một ngắn màu ngọc bích, hắn nói với Bích Tâm Châu bên cạnh: "Bạch ngọc bàn vô cùng nhạy cảm với ma khí, chúng ta thường xuyên dùng nó để tìm kiếm yêu thú ma hóa, chỉ cần ma khí vượt qua ước lượng nhất định, nó sẽ chỉ thị."

Đang nói, đột nhiên thì thấy kim đồng hồ trên bạch ngọc bàn rung động, chỉ một phương hướng trong rừng băng.

"Đi hướng bên này!" Khích Thành Huân nói.

Mọi người chạy đi tới phương hướng bạch ngọc bàn chỉ, chạy gấp ở trong rừng băng nửa canh giờ, rốt cục nhìn thấy một đám vượn Kim Tinh ma hóa.

Vượn Kim Tinh là yêu thú quần cư, chúng nó có được một đôi mắt màu vàng, trong ánh mắt có thần thông, thời điểm bình thường, có thể mê hoặc yêu thú khác hoặc nhân loại lâm vào ảo giác. Hơn mười con vượn Kim Tinh cùng nhau sử dụng thần thông, cho dù là người tu luyện Nhân Vương cảnh cũng sẽ trúng chiêu.

Nhưng hiện tại, ánh mắt hơn mười con vượn Kim Tinh này đã biến thành màu đỏ tươi, trên người tràn ngập ma khí, nghe răng rít gào hướng bọn họ, hung ác táo bạo, làm sao có bộ dạng vượn Kim Tinh, hiển nhiên là một đám yêu thú ma hóa.

Rốt cục tìm được yêu thú ma hóa, một đám người không nói hai lời liền nhào lên.

Sở Chước cầm trên thân trước kiếm Toái Tinh trong tay, trên thân kiếm phủ dị thủy, một kiếm chặt bỏ một cái đầu vượn Kim Tinh, vấy tay thì đã cắt đầu đó vào trong túi càn khôn.

Nàng động tác sạch sẽ lưu loát, những người chung quanh tuy rằng tốc độ cũng nhanh, nhưng động tác chém giết vẫn chậm hơn nàng vài phần.

Bích Tâm Châu và Khích Thành Huân không có ra tay, bởi vì đàn vượn Kim Tinh này còn không cần bọn họ phải ra tay.

Bọn họ đứng ở một bên phụ trách cảnh giới, đồng thời cũng quan sát đội viên chiến đấu. Trước tiên Khích Thành Huân liền phát hiện Sở Chước chiến đấu càng rõ ràng lưu loát hơn mấy người đội Thiên Thôn. Tuy rằng tu vi chỉ có Không Minh cảnh, nhưng sức chiến đấu cũng không thua đám người tu luyện Linh Quang cảnh.

Sở Chước biểu hiện làm cho Khích Thành Huân vô cùng ngoài ý muốn, vốn còn tưởng rằng đây là một cô nương mềm mại yếu ớt, là do Bích Tâm Châu che chở. Nhưng hiện tại xem ra, lại không phải là như vậy, từ trong động tác nàng chém giết vượn Kim Tinh là có thể biết, bình thường tất nhiên nàng vô cùng chú trọng thực chiến, nếu không chiêu số sẽ không sắc bén như vậy, không có một chút màu mè, chỉ vì chiến đấu mà sinh.

Khích Thành Huân có loại cảm giác nhặt được bảo, lại nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ...

Khích Thành Huân nháy mắt bị kéo về hiện thực.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi theo Sở Chước, thất tha thất thểu, căn bản vốn không có ra tay. Thậm chí ở khi một con vượn Kim Tinh ma hóa nhào tới, hắn xẹt một cái liền trốn đi phía sau Sở Chước, không có một chút tự giác làm nam nhân, cứ như vậy để một tiểu cô nương bảo hộ cho mình.

Nhưng mà nghĩ đến hắn là một luyện đan sư thân kiều cơ thể yếu, Khích Thành Huân cũng không có quá nghiêm khắc với hắn.

Đám vượn Kim Tinh ma hóa đã bị giải quyết rất nhanh, Sở Chước tổng cộng chém giết năm con, thu hồi đầu, còn thi thể chúng nó, thì đốt cháy ngay tại chỗ. Thời tiết thật sự là cực lạnh, dùng mấy tấm viêm hỏa phù cấp bốn mới đốt xong.

"Sở cô nương, cô làm rất tốt nha." Thành viên đội Thiên Thôn ngạc nhiên nói.

Sở Chước cầm trọng kiếm trong tay, hé miệng ngại ngùng cười nói với bọn họ: "Không bì kịp các tiền bối."

Một tiểu cô nương khi chiến đấu thì hung mãnh dị thường, sau chiến đấu lại ngại ngùng dịu ngoan như vậy, tương phản cũng quá lớn, làm cho trong lòng đám nam nhân đội Thiên Thôn có chút là lạ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt cao hứng nói: "Sở tỷ chúng ta tự nhiên là lợi hại."

Một người trâu gheo nói: "Mặc Sĩ huynh đệ, vừa rồi huynh chính là vẫn luôn không có động thủ nha."

Mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức suy sụp xuống, cẩn thận nhìn qua Sở Chước, giống như một nàng dâu nhỏ, có chút thật cẩn thận. Hắn vốn chính là một luyện đan sư, cũng không am hiểu chiến đấu, mới vừa rồi nhìn thấy vượn Kim Tinh, hắn căn bản không biết xuống tay thế nào, chẳng lẽ đập linh đan?

Hai mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ đột nhiên sáng ngời.

Đúng vậy, vì sao hắn không nghĩ tới đây, tuy rằng sức chiến đấu của hắn không được, nhưng hắn có thể đập linh đan nha.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lập tức cao hứng lên.

Đốt cháy thi thể vượn Kim Tinh xong, mọi người tiếp tục đi tới.

Khích Thành Huân một bên chỉ huy phương hướng, một bên nhắc nhở nói: "Yêu thú ma hóa trong rừng băng này hẳn là còn có không ít, mọi người cẩn thận một chút, đừng lơ là."

"Đã biết, đội trưởng."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tiến đến bên cạnh Sở Chúc, cười tủm tỉm nói: "Sở tỷ, vừa rồi ta nghĩ đến một cái ý kiến hay."

Sở Chúc nghiêng đầu nhìn hắn: "Cái chủ ý gì."

A Chiêu lười biếng ghé vào trên vai Sở Chúc, không nhìn thời tiết khốc hàn chung quanh, căn bản cũng không có ý tưởng muốn tiến vào túi linh thú, cái đuôi lúc ẩn lúc hiện ở giữa không trung, rất là chọc người.

Những người khác nhìn đến con tiểu yêu thú này, thấy nó là yêu thú hệ hỏa, đều nghĩ nó trở thành yêu sủng Sở Chúc dùng để sưởi ấm.

"Sức chiến đấu của ta tuy rằng không tốt, nhưng ta có thể lối tắt khác, luyện chế một ít Hồn đan dùng để chiến đấu." Mặc Sĩ Thiên Kỳ hạ giọng.

"Hồn đan?" Sở Chúc nghiêng ngẫm cái tên này.

"Đúng vậy, Sở tỷ, luyện đan sư không có sức chiến đấu gì, cũng không thể trực tiếp chiến đấu, nhưng luyện đan sư ngẫu nhiên cũng sẽ đấu đan. Đấu không chỉ có là thuật luyện đan, còn có các loại Hồn đan dùng để chiến đấu. Trước kia ta không có tiếp xúc qua Hồn đan, sư phụ nói ta cấp bậc không đủ, kêu ta đừng dễ dàng thử nghiệm, nhưng mà cấp bậc hiện tại của ta, hẳn là cũng có thể tiếp xúc Hồn đan cấp thấp, đợi có khi rảnh, thì ta luyện chế Hồn đan."

Sở Chúc hỏi: "Hồn đan này, chỉ dùng để linh hồn nhập đan sao?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ừm một tiếng, nhỏ giọng nói: "Hồn đan vốn cần lấy hồn phách yêu thú tốt nhất, đặc biệt là yêu thú loại hình chiến đấu." Nói xong, Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật cẩn thận liếc mắt nhìn A Chiêu và Bích Tầm Châu một cái, lo lắng bọn họ phản cảm.

Hồn đan đã phát minh ra vì nhân loại, nhân loại tự nhiên sẽ không dùng chính linh hồn đồng loại của mình, đại đa số lựa chọn hồn phách yêu thú. Trước kia Mặc Sĩ Thiên Kỳ không tiếp xúc yêu thú, cho nên cảm xúc không sâu, nhưng sau khi quen biết cùng Bích Tầm Châu, A Chiêu, Huyền Uyên, thái độ hắn đối yêu thú cũng thay đổi rất nhiều, sẽ không lại khinh thị sinh mệnh yêu thú.

A Chiêu liếc hắn một cái, không có phản ứng gì.

Bích Tầm Châu cũng giống vậy, biểu tình thân nhiên.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vì thế rồi rầm, đây là cái phản ứng gì? Cao hứng hay là mất hứng?

Sở Chúc nói với hắn: "Một khi đã như vậy, đợi lát nữa khi gặp được yêu thú ma hóa, ta giúp huynh rút hồn phách mấy con yêu thú ra."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chớp ánh mắt, mạnh mẽ vỗ vỗ cái trán, thiếu chút nữa thì quên còn có những yêu thú ma hóa này đâu. Nếu không muốn ra tay với yêu thú bình thường, vậy yêu thú ma hóa thì không có gì rồi.

Mọi người lại đi ở trong băng lâm hơn nửa ngày, bạch ngọc bàn trên tay Khích Thành Huân đột nhiên rung động kịch liệt, chỉ thẳng tấp một phương hướng.

"Mọi người cẩn thận!"

Khích Thành Huân mới lên tiếng nhắc nhở, chợt nghe đến cách đó không xa truyền đến vài tiếng gầm rú thê lương, trong rừng băng phát ra thanh âm tuôn rơi, tiếp theo toàn bộ mặt đất đều chấn động lên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Linh Tê Giác Và Cực Phẩm Linh Đan

Editor: ChieuNinh

Mặt đất chấn động không giống tầm thường, động tĩnh như vậy, giống như có một đoàn yêu thú chạy như điên mà đến.

Kim đồng hồ trên bạch ngọc bàn rung động kịch liệt, cho dù là Khích Thành Huân, trong lòng cũng có chút khẩn trương, lo lắng gặp phải một đoàn yêu thú ma hóa.

Lực sát thương của yêu thú ma hóa so với thời điểm bình thường thì càng kinh người, bởi vì yêu thú sau khi ma hóa phần lớn dĩ nhiên là mất đi thần trí, không sợ đau đớn, chỉ còn lại có bản năng thị huyết hiếu chiến, không chết không ngừng, trừ phi hoàn toàn chém giết. Nếu như là mấy chục con yêu thú ma hóa thì không có gì, cho dù là trên trăm con cũng có thể ứng phó, nếu là ngàn vạn thì sao?

Số lượng như vậy, cũng không phải là bọn họ chỉ có chừng trên trăm người có thể đối phó.

Lúc trước khi Sở Chúc bọn họ gặp được Bạo Nha Hùng ma hóa, số lượng đó cũng có ngàn vạn con, nếu như chém giết từng con, không chỉ có hao phí nhiều thời gian, còn có lo lắng thời tiết khác thường của đại lục Hắc Xuyên. Khí trời đó ảnh hưởng đối với yêu thú ma hóa nhỏ nhất, nhưng đối nhân loại mà nói sẽ khác biệt rồi.

Cho nên cuối cùng chỉ có thể do A Chiêu thiết kế chìm xuống dưới sông băng giết chết.

Mọi người khẩn trương trong lòng, chỉ là lúc này có muốn trốn tránh lại không kịp, chỉ có thể kiên trì đón nhận.

Mặt đất chấn động càng ngày càng gần, lập tức mọi người liền nhìn thấy đám yêu thú kia xuyên qua ở trong rừng băng. Một mảnh đông nghìn nghịt, như là dã thú phát cuồng, chạy như điên mà đến, như thủy triều vọt tới ở trong rừng băng. Hoặc là trực tiếp đụng gãy băng trụ, khí thế hung mãnh, quanh thân mang sát khí, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Sắc mặt Khích Thành Huân lập tức đã thay đổi: "Là linh tê giác cấp sáu."

Linh tê giác toàn thân đều là bảo vật, đặc biệt là cái sừng trên đầu đó, tinh hoa trên người linh tê giác. Sừng này thông thấu như ngọc bích, cất chứa linh khí thiên nhiên, vô cùng cứng rắn, vừa làm thuốc cũng dễ luyện khí, rất được người tu luyện hoan nghênh, giá cả ở chợ cực cao. Bình thường nếu như gặp được linh tê giác, không thiếu được độ sức, lấy linh sừng.

Nhưng lúc này những con linh tê giác này đã ma hóa, hai mắt đỏ tươi, sừng trên đầu tối đen như mực, thân thể cường tráng sức lực vô cùng lớn, ngay cả băng trụ cũng không thể ngăn cản tiến độ bước tiến của chúng nó.

Mà loại yêu thú ma hóa này, mặc kệ là sừng hay là máu thịt, da lông, yêu đan, đối nhân loại mà nói đều không có tác dụng.

"Chư vị cẩn thận, có thể giết thì giết." Khích Thành Huân la hét một tiếng, lấy ra vũ khí trước tiên, bay vút tiến lên, bảo hộ một đám người tu luyện ở sau người.

Bích Tầm Châu xoát một cái rút ra roi băng tơ tuyết bên hông, cùng nhau tiến lên với Khích Thành Huân, nghênh diện chống lại đám linh tê giác ma hóa.

Linh tê giác tốc độ cực nhanh, chớp mắt cũng đã đến trước mặt, phát ra tiếng tru lên hưng phấn, lấy một loại thái độ xé nát hết thảy mà vọt tới.

Khích Thành Huân cầm trong tay một thanh trọng kiếm màu đen, hét lớn một tiếng, đập lên lưng một con linh tê giác, kiếm quang hiện lên, chém xuống đầu nó.

Roi băng tơ tuyết của Bích Tầm Châu giống như một con linh xà, quanh co mà đi, nhìn như nhu tình ngàn vạn, kì thực vô cùng sắc bén, nháy mắt bò lên đầu một con linh tê giác, roi băng tơ tuyết dùng sức xoắn một cái, con linh tê giác đó cũng đầu lìa khỏi xác.

Tốc độ hai người chém giết cực nhanh, thậm chí nhanh đến nỗi chưa kịp thu hồi đầu linh tê giác, chỉ là như thế, vẫn không ngăn cản được tiến độ bước chân của đám linh tê giác tiến công như cũ. Thật sự là chúng nó số lượng nhiều lắm, chỉ trông vào hai người này chém giết, căn bản là giết không bao giờ hết.

Ở khi Khích Thành Huân động thủ, người đội Thiên Thôn cũng đã nhanh chóng kết trận, bốn người làm một tổ, hợp lực chém giết một linh tê giác, phối hợp với nhau, ăn ý mười phần, cũng thấy được bọn họ bình thường thành thói quen chiến đấu như thế, trong lúc đó có thể cùng nhau trông coi lẫn nhau, rất nhanh quanh co hợp lực chém giết roi đầu một con linh tê giác.

Cùng so với bọn họ, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ vừa gia nhập thì cô độc rồi.

Sở Chúc mang theo Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhảy lên một băng trụ trắng kiện cao chừng ba trượng, để cho hấn đội ở nơi này, rồi vùng kiếm đập xuống.

Kiểm quang lạnh lẽo hiện lên, một con linh tê giác đầu mình ở riêng, Sở Chúc phản ứng cực nhanh, dùng phương pháp nhiếp hồn, lấy ra hồn phách con linh tê giác đó, đặt tới trong khóa hồn thạch.

Linh tê giác da dày thịt béo, vũ khí tầm thường cực ít có thể chém giết chúng nó, nhưng mà Toái Tinh kiếm cũng không phải là một dạng vũ khí bình thường, còn có thêm vào âm sát dị thủy, lúc này đây Sở Chúc muốn chém giết linh tê giác cực kì dễ dàng. Không dễ dàng là linh tê giác tốc độ quá nhanh, lực lại vô cùng lớn, ở khi nàng chém giết linh tê giác, còn phải chú ý bảo vệ tốt chính mình.

Sở Chúc lấy băng trụ làm trục tâm, chém giết từng con từng con linh tê giác đánh tới nàng.

Thần sắc của nàng bình tĩnh vững vàng, đại khai sử xuất kiếm chiêu, khí thế hào hùng, cho dù chính là một kiếm tu Không Minh cảnh, cũng đã có kiếm ý

của mình, biểu hiện có chút không tầm thường.

Khích Thành Huân và Bích Tầm Châu tuy rằng cũng chuyên tâm chém giết linh tê giác, lại thời khắc chú ý an toàn đội viên khác, Sở Chúc biểu hiện tự nhiên cũng nhìn ở trong mắt. Khích Thành Huân lại bị kinh ngạc đến, không nghĩ tới Sở Chúc còn tuổi nhỏ, nhưng lại đã lĩnh hội xuất kiếm ý, nếu như để cho nàng thuận lợi trưởng thành, tương lai nhất định thành tựu bất phàm.

Hơn nữa thanh kiếm đó trong tay nàng lại không tầm thường, không chỉ có chất lượng thượng tằng, còn có một tầng dị thủy phủ trên thân kiếm.

Trong mắt Khích Thành Huân hiếm khi lộ ra vẻ tán thưởng.

Bích Tầm Châu thấy Sở Chúc một mình cũng có thể ứng phó, hơn nữa bên cạnh còn có A Chiêu nhìn, vì thế cũng không lo lắng nữa, chuyên tâm chém giết đám linh tê giác ma hóa.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi xổm ở trên băng trụ, nhìn chăm chăm nhìn chằm chằm phía dưới, khi có nguy hiểm, kịp lúc nhắc nhở Sở Chúc.

Hắn không có tu vi lại không có sức chiến đấu gì, lại còn nhờ người bảo hộ, cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cũng biết bản thân mình nếu như cậy mạnh chạy đi xuống, chỉ biết cản trở, nên chỉ có thể an tâm để Sở Chúc bảo hộ.

"Sở tỷ, cẩn thận."

Nghe được Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhắc nhở, Sở Chúc ngừng người ngã ra sau, sau vài cái lộn ngược tránh đi linh tê giác vọt tới từ bên cạnh, khi huy kiếm ra, mầu nước màu bạc nhật hiện lên, thân thể công kênh của linh tê giác nhảy mất ngã xuống.

Sau khi giết chết con linh tê giác này, hơi thở Sở Chúc có chút không xong, nàng nhảy lên băng trụ, mang theo Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhảy vọt vài cái, lại nhảy lên băng trụ khác càng thô to hơn.

Băng trụ bọn họ đứng ban đầu đó, ầm ầm ngã xuống vỡ vụn rồi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng lấy ra Hồi Linh đan: "Sở tỷ, Hồi Linh đan."

Sở Chúc cũng không thèm liếc mắt nhìn tới một cái, cầm Hồi Linh đan lên quăng vào miệng, lại xách kiếm nhảy xuống.

Đám linh tê giác đuổi sát theo nàng, tuy rằng lực nhảy đánh của chúng nó không tốt, cũng không bay được, nhưng có thể dùng thân thể công kênh va chạm băng trụ, đụng người trên băng trụ ngã xuống dưới.

Những người khác nhìn thấy phương thức chiến đấu của Sở Chúc, cũng lựa chọn lấy băng trụ làm trục tâm, chém giết từng con.

Mỗi khi băng trụ bị linh tê giác đụng vỡ, thì lựa chọn băng trụ khác một lần nữa.

Chiến đấu giằng co một canh giờ, toàn bộ thiên địa tràn ngập một cỗ mùi vị máu tanh hôi.

Giữa bầu trời không biết khi nào tuyết đã bắt đầu rơi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ khẩn trương nhìn chiến đấu chung quanh, nhìn thấy cách đó không xa vài thành viên đội Thiên Thôn hao hết khí lực, lập tức nói: "Lâm huynh đệ, đón lấy."

Người tu luyện họ Lâm nghe tiếng định vị, đã vươn tay bắt lấy gì đó Mặc Sĩ Thiên Kỳ quăng đến, cúi đầu vừa thấy, là một lọ linh đan.

Lập tức cũng không quản nó là cái gì, vội vàng mở bình đan ra, đổ ra một viên linh đan nhét vào miệng.

Linh đan vào miệng lập tức tan ngay, hóa thành một cỗ linh lực hội tụ vào linh phủ, bổ sung linh lực linh phủ khô kiệt.

Lâm Trác Vũ sững sốt, lập tức ý thức được cái này thế nhưng là cực phẩm Hồi Linh đan, thì lấp bắp kinh hãi. Nhưng mà hắn hoàn hồn rất nhanh, phân linh đan trong bình cho những đồng bạn khác, để cho người sắp khô kiệt linh lực được bổ sung lại.

Chiến đấu liên tục ba canh giờ, rốt cục chém giết hết đám linh tê giác ma hóa.

Tổng cộng chém giết gần hai ngàn đầu linh tê giác ma hóa.

Lúc này tuyết càng lúc càng lớn, sắc trời cũng tối xuống, đã vào đêm.

Không kịp xử lý thi thể linh tê giác, Khích Thành Huân phân phó nói: "Trước tìm một chỗ nghỉ ngơi, ngày mai lại xử lý chúng nó."

Một đám người vừa mệt vừa đau, thậm chí còn có mấy người bị thương tương đối nặng, nếu như lại đến một đám yêu thú ma hóa, bọn họ thế nào cũng phải ngã xuống mà thôi. Lập tức vội vàng rời khỏi, đào động băng dưới đất ở cách đó không xa, dựng linh nhà gỗ lên, sau đó lại giấu đi cửa động băng, để ngừa hơi thở tiết lộ ra ngoài, dẫn tới yêu thú ban đêm công kích.

Trong linh nhà gỗ chôn dưới lòng đất có niệm chú giữ ấm, ấm áp hơn vài phần.

Lần chiến đấu này, có tất cả năm người bị thương, trong đó ba người bị thương rất nặng, may mắn là không có tử vong. Khích Thành Huân đối với kết quả này vẫn coi như là vừa lòng, trong lòng biết nếu không phải có Bích Tầm Châu giúp đội, chỉ sợ lần này bọn họ lành ít dữ nhiều, càng không cần phải nói chém giết xong đám linh tê giác ma hóa kia.

"Bích tiền bối, lần này ít nhiều các người, cảm ơn." Khích Thành Huân trịnh trọng nói.

Những người khác đội Thiên Thôn vô cùng đồng ý đối với lời nói của Khích Thành Huân.

Trước không nói Bích Tầm Châu thực lực cao, ngay cả Khích Thành Huân cũng nhìn không ra nội tình. Lúc trước khi chém giết linh tê giác cũng biểu hiện ra sức chiến đấu cường đại, càng không cần phải nói Sở Chúc cũng biểu hiện không tầm thường, sức chiến đấu đó đã vượt qua cảnh giới Không Minh cảnh, ngay cả bọn họ là đám Linh Quang cảnh so ra cũng kém năng.

Còn có Mặc Sĩ Thiên Kỳ luyện đan sư này, tuy rằng không có sức chiến đấu gì, nhưng người ta có linh đan, còn là cực phẩm linh đan.

Lúc trước Khích Thành Huân mời ba người này tiến vào đội Thiên Thôn, kỳ thực chính là nhìn trúng thực lực Bích Tầm Châu, hai người tu luyện Không Minh cảnh Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ là bổ sung vào. Dù sao đám đến đại lục Hắc Xuyên thử luyện, thực lực đều ở trên Linh Quang cảnh, sẽ có rất ít Không Minh cảnh dám đến, thậm chí gần như có thể nói không có.

Cho nên cũng không trách bọn họ sẽ cho rằng như vậy.

Nào biết hai người này tuy rằng là Không Minh cảnh, nhưng chỉ có một mình Sở Chúc, thì gánh vác được thực lực hai người Linh Quang cảnh. Lúc trước bọn họ bốn người một tổ mới có thể chém giết linh tê giác, còn một mình Sở Chúc có thể thoải mái chém giết, còn thuận tiện dành một tay bảo hộ Mặc Sĩ Thiên Kỳ, thực lực này căn bản không giống như là Không Minh cảnh.

Ba người này quả thực đã ra ngoài dự đoán của mọi người.

Khi thành viên đội Thiên Thôn canh nấu nóng, Lâm Trác Vũ tự mình bung tới cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc.

"Ai, Mặc Sĩ huynh đệ, huynh nói thực ra đi, kỳ thật thực lực của Sở cô nương không chỉ là Không Minh cảnh đi?" Lâm Trác Vũ tò mò hỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ uống vào nửa bát canh nóng, cả người đều ấm áp lên, mới nói: "Sở tỷ quả thật là Không Minh cảnh, không lừa huynh."

Lâm Trác Vũ nhìn mặt nghiêm túc của hắn, cười cười, trong lòng vẫn không tin.

Không tin giống như hắn còn có thành viên khác, cảm thấy sức chiến đấu đó của Sở Chúc, làm sao là Không Minh cảnh chứ? Chẳng lẽ nàng là bởi vì nguyên nhân gì đó, đặc biệt ẩn tàng tu vi?

Trong lòng mặc dù có suy đoán, nhưng cái này dù sao cũng là chuyện của người ta, vì thế mọi người cũng không lại tìm hiểu.

Ăn uống no đủ, lại nghỉ ngơi một phen, mọi người rốt cục tỉnh táo lại.

Sở Chúc giao yêu hồn lúc trước thu thập được cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ, những yêu hồn đó đều phong ấn ở trong khóa hồn thạch, từ trong khóa hồn thạch màu xám, có thể nhìn thấy yêu hồn cuộn mình bên trong.

Lần này Sở Chúc thu thập tổng cộng mười cái hồn phách linh tê giác.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng phấn mà tiếp nhận mười khối khóa hồn thạch đó, chỉ thấy trong khóa hồn thạch màu xám, một cái yêu hồn cuộn mình an tĩnh đợi. Những linh tê giác đó sinh tiền đã ma hóa, không có linh trí, lúc này biến thành linh hồn, thật ra lại nhu thuận ôn thuần, không có lực sát thương gì.

"Sức chiến đấu linh tê giác cấp sáu không tính là mạnh, nhưng mà dùng để luyện luyện tập cũng tốt." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cao hứng nói, cười tủm tỉm nói với Sở Chúc: "Sở tỷ, cảm ơn."

Hai người đang nói chuyện, Khích Thành Huân xem qua người bị thương xong, đi đến chỗ bọn họ.

Bích Tầm Châu ngồi xếp bằng ở một bên đánh tọa điều tức, cảm giác được Khích Thành Huân tồn tại, mở to mắt nhìn hắn.

Trải qua một trận chiến này, Khích Thành Huân cảm giác được thực lực Bích Tầm Châu cao hơn hắn, đối với hắn có chút tôn trọng, nói: "Bích tiền bối, Mặc Sĩ huynh đệ, Sở cô nương, ta có một yêu cầu quá đáng."

Nghe được lời hắn nói, Bích Tầm Châu và Sở Chúc hiểu rõ trong lòng, chỉ có Mặc Sĩ Thiên Kỳ cầm khóa hồn thạch về mặt không hiểu.

Khích Thành Huân ho nhẹ một tiếng, có chút đỏ mặt, nói: "Lúc trước khi chiến đấu, Mặc Sĩ huynh đệ đưa chúng ta mấy bình Hồi Linh đan, Hồi Linh đan này đều là cực phẩm, chính là Mặc Sĩ huynh đệ tự mình luyện chế sao?"

"Tất nhiên." Mặc Sĩ Thiên Kỳ gật đầu.

Ánh mắt Khích Thành Huân lộ ra thần sắc hưng phấn, lại cảm khái bản thân mình quả nhiên là nhận được vận may, vội hỏi: "Mặc Sĩ huynh đệ, không biết

cực phẩm Hồi Linh đan của huynh còn có bao nhiêu? Ta có thể mua một ít hay không?"

Cực phẩm linh đan rất ít gặp ở chợ, có muốn mua cũng không dễ dàng, thậm chí cung không đủ cầu, bằng không Khích Thành Huân cũng sẽ không da mặt dày lại đây.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ a một tiếng, không nghĩ tới Khích Thành Huân thế nhưng sẽ chạy tới mua Hồi Linh đan của hắn, nhin không được nhìn về phía Sở Chúc bọn họ.

Sở Chúc cười nói: "Khích đại ca muốn mua cực phẩm hồi linh đan, chúng ta tự nhiên muốn cấp cho Khích đại ca cái mặt mũi này. Nhưng mà huynh cũng biết, cực phẩm linh đan khó luyện chế, mười lò không hẳn có thể được một, chúng ta cũng không có bao nhiêu..."

"Sở cô nương yên tâm, huynh đệ ruột cũng phải tính rõ ràng, chúng ta..."

Sở Chúc đánh gãy lời hắn: "Khích đại ca hiểu lầm ý tứ của ta, tuy rằng A Kỳ có thể luyện cực phẩm linh đan, nhưng luyện chế ra cũng không nhiều, cho nên có thể cho mấy người Khích đại ca cũng có giới hạn, phương diện giá cả mà nói, thì ắt theo giá thị trường mà giảm hai thành để tính, huynh xem coi thế nào?"

"Không cần thấp hai thành, ắt theo thị trường."

"Làm sao được chứ, chúng ta và Khích đại ca quen biết một hồi, coi như là duyên phận, cứ giảm hai thành đi."

"....."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ mê mang nhìn Sở Chúc và Khích Thành Huân cò kè mặc cả, một người liều mạng muốn trả nhiều hơn, một người lại muốn giảm cho đối phương một chút, tình cảnh này cứ thấy cổ quái thế nào ấy. Nhưng mà ở khi Sở Chúc mở miệng, mặc kệ năng nói cái gì, hắn rất sáng suốt không mở miệng hủy đài Sở Chúc, thậm chí còn trầm mặc phôi hợp.

Kỳ thực hắn đã luyện vô cùng thuần thực cực phẩm Hồi Linh đan, mỗi một lò cực phẩm không thành vấn đề, một ngày luyện mấy chục lò cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà nếu bị người đời biết, chỉ sợ sẽ đưa tới phiền toái, tuy rằng Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngốc bạch ngọt một chút, nhưng trong khoảng thời gian này đi theo Sở Chúc bọn họ từng trải kinh nghiệm bên ngoài, cũng biết lòng người hiểm ác, có thể ẩn dấu thì ẩn dấu, cũng không chỗ hại.

Đội Sở Chúc và Khích Thành Huân thật vất vả đạt tới ý kiến nhất trí, Mặc Sĩ Thiên Kỳ bán mười bình cực phẩm Hồi Linh đan cho hắn.

Còn mấy bình đưa tặng lúc trước khi chiến đấu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ không có thu linh thạch, coi như hắn đưa lễ vật cho đội Thiên Thôn. Khích Thành Huân biết nếu như lại cự tuyệt, thì cũng có chút khách khí, liền thân nhiên nhận lấy.

Thành viên khác của đội Thiên Thôn thấy thế, trong lòng cũng là cực kì cảm kích, ấn tượng đối với đám người Sở Chúc rất tốt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thu được linh thạch mười bình cực phẩm Hồi Linh đan do Khích Thành Huân đưa, tuy rằng kiếm được ít hơn so với ở trong cửa hàng một ít, nhưng vẫn làm cho hắn vô cùng hưng phấn.

Lại có một khoản linh thạch vào túi, thật sự là rất vui vẻ, đội trở về thành rồi, lập tức đi mua linh thảo lúc trước nhìn trúng ở thành Hắc Xuyên.

Vì thế đều rất vui mừng.

Sau một đêm nghỉ ngơi, mọi người lại trở lại mặt đất trong rừng băng.

Mấy người bị thương được an trí ở trong băng động dưới lòng đất, trước để cho bọn họ ở trong này dưỡng thương, trước hết không đi ra ngoài.

Trở lại băng lâm, đám người Khích Thành Huân trước tiên đi xử lý thi thể linh tê giác hôm qua chém giết, tránh để lại ở chỗ này, để cho yêu thú bình thường khác vô ý ăn máu thịt chúng nó, cũng ma hóa theo.

Một đêm tuyết rơi, xác chết linh tê giác dĩ nhiên bị tuyết bao trùm, mọi người tiêu phí nhiều công phu, mới đào được chúng nó ra, toàn bộ đốt cháy thành tro.

Lần này chém giết hai ngàn con linh tê giác ma hóa, được cho là một khoản lớn, thành tích như vậy vô cùng không tệ, Khích Thành Huân liền thương lượng trở về.

"Chúng ta có năm người bị thương, nếu như lại gặp được đàn yêu thú ma hóa, cũng chiếm không được chỗ tốt, không bằng đi về trước." Khích Thành Huân giải thích.

Khích Thành Huân hiểu được đạo lý chuyển biến tốt thì thu, cũng là bởi vì loại thái độ cẩn thận này của hắn, khiến cho đội Thiên Thôn từ khi thành lập đến nay, thương vong là ít nhất trong những đội ngũ khác. Ở đại lục Hắc Xuyên, muốn phát tài rất dễ dàng, nhưng có mệnh hưởng hay không thì không biết được.

Bích Tầm Châu liếc mắt nhìn băng lâm u tối mịt mờ một cái, nói với Khích Thành Huân: "Như thế, vậy Khích đạo hữu đi về trước thôi, chúng ta muốn đi

Phệ Ma lâm một chuyển, bắt giữ một ít Phệ Ma Thủ."

Khích Thành Huân cũng không ngoài ý muốn quyết định của bọn họ, cười nói: "Tốt lắm, đầu tiên chúng ta trở về giao nhiệm vụ, chờ các người trở về lại đưa thù lao lần này cho mọi người."

Tiếp theo, thành viên đội Thiên Thôn liền rời khỏi băng lâm trở về thành Hắc Xuyên, mà đám người Sở Chúc lại đi về hướng Phệ Ma Lâm.

Sau khi rời khỏi băng lâm, Sở Chúc lấy ra chiếc xe trượt tuyết mua ở thành Hắc Xuyên, mấy người ngồi trên xe trượt tuyết, đi phương hướng Phệ Ma Lâm.

Ngồi ở trong xe trượt tuyết, Sở Chúc lấy ra bản đồ mua ở thành Hắc Xuyên nghiên cứu.

Đại lục Hắc Xuyên làm sân thử luyện đại lục Nghiễm Nguyên, rất nhiều địa phương đã bị nhân loại thăm dò qua, bản đồ cực kì đầy đủ, ngay cả một ít khu vực nguy hiểm cũng được đánh dấu ra.

Phệ Ma Lâm cách băng lâm cũng không tính xa, có ba ngày lộ trình.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Thí Luyện Giả Đánh Cướp

Editor: ChieuNinh

Khi Sở Chúc ở nghiên cứu bản đồ, Huyền Uyên bỏ ra từ trong linh túi thú, đi tới gần xem bản đồ cùng với nàng.

A Chiếu đang ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc xem, phát hiện bản đồ bị lỏng xù trên người bé rùa chặn, thì nhảy qua cho một móng vuốt đánh bay nó đến bên cạnh.

Trời giá rét lạnh, tuy rằng trong xe trượt tuyết có lều chắn gió che mưa, nhưng gió lạnh vẫn từ trong khe hở thổi vào từng đợt. Bị đông lạnh như vậy, động tác của bé rùa cũng ngốc hơn bình thường vài phần, bị khi A Chiếu đẩy ra, nhanh như chớp lăn tròn ở trong xe, trực tiếp lật chổng vó đến bên cạnh, đáng về mê mẩn.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy một màn như vậy đều có chút muốn cười.

May mắn Huyền Uyên là nhóc rùa tính khí tốt, bị đối đãi như vậy cũng không tức giận, giãy giụa mãi cũng không có biện pháp lật trở về, đành phải nói: 【Tầm Châu ca, chủ nhân, lật người lại giúp đệ đi.】

Thời tiết lạnh như vậy, nước đóng thành băng, Huyền Uyên cũng không muốn vừa phun ra một cột nước còn chưa có giúp mình xoay người, thì trụ nước đó đã ngưng kết thành băng trụ, đành phải xin người giúp đỡ.

Bích Tầm Châu đang tại không chế phương hướng xe trượt tuyết, không rảnh quan tâm nó, nói: "A Kỳ, giúp Huyền Uyên xoay người."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ghen cười, vươn tay lật bé rùa lông xù qua, thuận tiện ôm đến trong lòng sưởi ấm.

Đừng nói, y phục lông xù đó trên người bé rùa vẫn rất ấm áp, tay đặt tới trong bụng nó, giống như bọc trong ấm lò con rùa.

Bé rùa sau khi bị hấn nhét một viên linh đan, thì ngoan ngoãn làm tổ ở đó làm ấm lò cho hấn.

Tiếp theo, Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc thảo luận hành trình Phệ Ma lâm lần này.

"Sở tỷ, nghe nói Phệ Ma lâm đó là địa phương khí âm có vẻ cao trên đại lục Hắc Xuyên, còn có linh thảo nữa, đến lúc đó chúng ta cũng đi nhìn xem." Nói đến linh thảo, thì hai mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền sáng lên.

Sở Chúc liếc hấn một cái, cười gật đầu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chà xát tay, hưng phấn mà nói: "Lần này cô giúp ta thu thập mười cái yêu hồn linh tê giác, ta có thể trước thử luyện Hồn đan cấp thấp, nhìn xem có thể thành công hay không. Nếu có thể luyện chế thành công mà nói, Sở tỷ, ta cho cô mấy viên thử xem hiệu quả."

"Tốt." Sở Chúc hồi đáp cũng sáng khoái: "Nếu sức chiến đấu của Hồn đan không kém, về sau thì thu thập yêu hồn nhiều một ít, đến lúc đó an toàn của huynh cũng có đảm bảo."

Tuy nói bọn họ kết bạn đồng hành, nhưng Sở Chúc lo lắng sẽ có lúc sơ hở, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhiều thêm một thủ đoạn bảo mệnh thì nhiều thêm một

phần an toàn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ càng cao hứng, làm một luyện đan sư, có chuyện gì tốt hơn chuyện người chung quanh ủng hộ thí nghiệm và ý tưởng của người? Đặc biệt Sở Chúc bọn họ cũng đều có bản lĩnh, chỉ cần đi cùng bọn họ, tin tưởng về sau hội ngộ được càng nhiều chủng loại linh thảo cao cấp, chỉ cần hấn cần, bọn họ có thể làm được, cũng không keo kiệt tìm đến cho hấn.

Ừm, quả nhiên đi theo bọn họ cùng đi trải nghiệm từng trải là đúng.

Đi như thế ba ngày, rốt cục đi đến Phệ Ma lâm.

Phệ Ma lâm quả nhiên là địa phương nhiệt độ không khí cao ở đại lục Hắc Xuyên, ở vùng đất bên ngoài có thể nhìn thấy một tầng cỏ nhưng màu nâu tối. Tuy rằng màu sắc cỏ nhưng cũng không dễ nhìn, ít nhất chứng minh nhiệt độ không khí nơi này đã cao đến đủ để cho thực vật sinh trưởng.

Tuy rằng Phệ Ma lâm xưng là lâm (rừng), nhưng cũng không phải rừng rậm chân chính, mà là một loại thạch lâm.

Phóng mắt nhìn lại, thạch lâm cao thấp màu xám trắng đỏ, kéo dài tới phương xa, nhìn không tới cuối cùng. Bên trong thạch lâm, lại có thể nhìn thấy rất nhiều huyết động chuột Phệ Ma sinh sống, huyết động quanh co khúc khuỷu uốn lượn dưới đất, không nhìn tới cuối cùng.

Bởi vì thời gian là ban ngày, rất ít nhìn thấy chuột Phệ Ma, nhưng mà từ dấu vết cỏ nhưng bị gặm cắn trên đất này, có thể nhìn được tình huống hoạt động của chuột Phệ Ma. `Dien%/%dan*^*le##quy^_ ^!don~ChieuNinh`

Cỏ nhưng màu nâu tối đúng là đồ ăn của chuột Phệ Ma.

Trong rừng Phệ Ma không có thông đạo gì, xe trượt tuyết không thể đi vào, bắt đầu đi bộ từ bên ngoài.

Khi vừa thu hồi xe trượt tuyết, chuẩn bị tiến vào Phệ Ma lâm, đột nhiên thì nhìn thấy chỗ sâu trong Phệ Ma lâm, có mấy bóng đáng ngờ kiếm bay ra.

Khi mấy người kia bay đến bên ngoài Phệ Ma lâm, cũng nhìn thấy mấy người Sở Chúc.

Bọn họ đánh giá mấy người Sở Chúc, trong mắt lộ ra thần sắc cảnh giác. Tại nơi thử luyện này, cạnh tranh giữa người thí nghiệm phá lệ kịch liệt, đặc biệt tại dã ngoại, bình thường đồng loại còn muốn nguy hiểm hơn yêu thú ma hóa, không thể thiếu lòng cảnh giác.

Sở Chúc vốn muốn tìm một người tìm hiểu tình huống một chút, nhưng nhìn thần sắc bọn hấn, thì từ bỏ.

Sau khi ba người tiến vào Phệ Ma lâm, mấy người kia nhìn nhìn, lấy ra xe trượt tuyết rồi đi.

"Người thử luyện ở đây thực thật không thân thiện." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói thầm.

"Không thể không có lòng phòng bị người khác." Thật ra thì Sở Chúc rất bình tĩnh: "Gặp được Khích đại ca người chính phái như vậy tính ra là chúng ta may mắn. Nếu là những người khác, bọn họ hoàn toàn có thể nhân cơ hội ăn cướp chúng ta, hoặc là không để ý tới, tùy bản thân chúng ta tìm kiếm đi thành Hắc Xuyên."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được sùng sốt một chút, khi hấn ở đại lục Thiên Thượng Hải, vẫn luôn luyện đan ở trong tông môn, cực ít rời tông môn, ít gặp phải mấy chuyện bất bình, duy chỉ có mấy sư huynh đệ ghen tị, đối với nhận thức ngoại giới, cũng là theo mấy người Sở Chúc mới bắt đầu nhận thức. Nhưng mà trong lúc này, hấn gặp được mấy người đều là người tốt, cho dù có tâm tư không thuần, cũng không có quan hệ gì với hấn, không ảnh hưởng đến cuộc sống của hấn.

Như vậy xem ra, Mặc Sĩ Thiên Kỳ quả thật là người may mắn.

Sau khi tiến vào Phệ Ma lâm, phát hiện rất nhiều người tu luyện tới nơi này bắt giữ chuột Phệ Ma. Tuy rằng Phệ Ma lâm rất lớn, nhưng ở trong một canh giờ, bọn họ đã gặp được mấy đội ngũ người tu luyện, đều là đến trong Phệ Ma lâm bắt giữ chuột Phệ Ma.

Sau khi mọi người gặp nhau, rất ăn ý rời khỏi, bảo trì một khoảng cách an toàn với đối phương.

Chuột Phệ Ma là yêu thú cấp năm, tuy rằng chỉ là yêu thú trung giai, nhưng chúng nó trời sinh tính giao hoạt, ban ngày ngủ đêm ra ngoài, rất khó bắt giữ. Hơn nữa da lông chúng nó không sợ ma phong ăn mòn, thích hợp nhất dùng để làm thành quần áo chống lạnh, vô hình trung đề cao giá trị của nó.

Phệ Ma lâm thật lớn, số lượng chuột Phệ Ma sinh sản sinh ở trong này rất nhiều, tuy rằng nhiều người tu luyện tới nơi này bắt giữ, số lượng có thể bắt được vẫn là có hạn. Hơn nữa lực sinh sản của chuột Phệ Ma mạnh mẽ, cho nên người tu luyện bắt giữ chúng nó, cũng không cần lo lắng sẽ đưa tới chuột Phệ Ma diệt vong.

Bọn họ đi ở trong Phệ Ma lâm hơn nửa ngày, quả nhiên không gặp được tung tích một con chuột Phệ Ma nào.

"Chẳng lẽ thật sự phải tóm chúng nó vào buổi tối sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút thất vọng hỏi, nghĩ đến thời tiết buổi tối đại lục Hắc Xuyên, thì nhin không được đánh cái rừng mình.

"Nghe nói buổi tối Phệ Ma lâm cũng không lạnh giống bên ngoài, cũng sẽ không có tuyết rơi, chỉ là gió lớn một chút, không cần lo lắng." Sở Chúc nói, trước khi tới nơi này, nàng đã hỏi thăm rõ ràng tình huống Phệ Ma lâm.

Mắt thấy sắc trời cũng sắp đến đêm đen, bọn họ tìm một thạch động nghỉ ngơi, dự tính trước ăn một chút gì đó, làm chuẩn bị cho buổi tối chiến đấu.

Bích Tầm Châu làm canh linh nấm cho bọn hắn.

Màu nước canh đơn thuần, nước canh trong veo, trên mặt nổi vài quả nấm màu trắng và linh quả màu xanh biếc cắt ra. Chỉ là vừa nhìn, khiến cho người ta thật thèm ăn. Nhưng mà đối với nhân loại hoặc yêu thú tính ăn thịt mà nói, cái này cũng quá mộc mạc.

Cho nên, nhóm người này lập tức bắt đầu gọi món.

"Tâm Châu ca, hôm nay nướng hai con thỏ con đi." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn trông mong nói.

【Tâm Châu ca, đệ muốn ăn thịt!】Huyền Uyên đuổi kịp.

【Chân gà nướng!】A Chiêu chậm rì rì ấn móng vuốt.

"Tùy tiện." Sở Chúc cười nói.

Bích Tầm Châu nhìn đám gia hỏa này, đều là một đám động vật tính ăn thịt, cho dù Sở Chúc nói được dễ nghe là tùy tiện, nhưng Bích Tầm Châu và nàng quen biết vài năm này, làm sao nhìn không ra người này cũng là thích ăn thịt hơn đồ ăn chay. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

May mắn hắn sớm có chuẩn bị, khi ở Thiên Thượng Hải, đã thu thập rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đặt ở trong túi càn khôn, bằng không ở đại lục Hắc Xuyên cái đại lục càn khôn này, nguyên liệu nấu ăn rất ít ỏi, chỉ sợ nhóm người này về sau sẽ lấy Ích Cốc Đan làm thức ăn.

Bích Tầm Châu lấy ra công cụ nướng thịt, bắt đầu nấu com.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại thương lượng buổi tối làm thế nào để dẫn chuột Phệ Ma đến, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cung cấp một Đan Dẫn thú.

Sở Chúc vừa nghe vừa thưởng thức bình thủy tinh treo ở bên hông, cá hồng găm trong cái bình thủy tinh giống như là đã chết, sau khi đi đến đại lục Hắc Xuyên sau thì không hề động tĩnh. Nhưng mà Sở Chúc biết, nó còn sống, chỉ là vì thời tiết đại lục Hắc Xuyên cực lạnh, làm cho nó rơi vào trong một loại trạng thái hôn mê, an tĩnh bỗng bĩnh ở trong bình thủy tinh trong suốt, nghiêm nhiên chính là đồ trang sức xinh đẹp.

Chủ thuyền bên bờ Vụ Trạch đó nói, đây là hồng găm có thể mang đến vận may, lại là Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa, Sở Chúc vẫn luôn treo như vậy, lâu dài, ngay cả A Chiêu cũng xem nó trở thành một cái trang sức không có sinh mệnh.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn động tác nàng trong lúc vô tình, tươi cười trên mặt sâu hơn vài phần.

Hắn đối với Sở Chúc không có loại tình cảm kiểu gì giữa nam và nữ, bởi vì Sở Chúc biểu hiện ra ngoài cường đại, vô cùng dễ dàng phá hư tâm thiếu nam thuần khiết, làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ bất tri bất giác lấy nàng vì tôn. Thấy Sở Chúc vẫn luôn treo hồng găm này, trong lòng hắn là cực kì cao hứng, cảm thấy đây là một loại tán thành của Sở Chúc đối với hắn.

Nếu không phải là đồng bạn, làm sao sẽ treo vật nhỏ một bên hắn tùy tay đưa như vậy?

Ở khi hai người thương lượng được cũng tương đối, Bích Tầm Châu cũng làm xong com chiều.

Mùi thơm thức ăn tràn ngập ở chung quanh, mới vừa rồi lại có mấy người tu luyện ngự kiếm bay qua, ngửi được hương vị này, thiếu chút nữa từ giữa bầu trời bay xuống dưới, muốn nhìn một chút hương vị này là từ đâu trong bay ra.

Không có biện pháp, sau khi đi đến đại lục Hắc Xuyên, thức ăn suy giảm mạnh, đại đa số mọi người lựa chọn Ích Cốc Đan lấp bụng. Thứ như Ích Cốc Đan này không có hương vị gì, ăn lâu sẽ cũng sẽ chán ngấy, lại càng không có gì để có thể so sánh với thức ăn linh khí.

Nhưng mà ở sau khi cảm giác được hơi thở cường đại trên người Bích Tầm Châu, rốt cuộc đám người tu luyện kia không dám tiếp cận, lập tức rời khỏi.

Sau khi ăn uống no đủ, sắc trời cũng đến đêm đen.

Quả nhiên, sau trời tối, Phệ Ma lâm vẫn chưa có tuyết rơi, tuy rằng nhiệt độ không khí cũng lạnh đến lợi hại, so với bên ngoài thì ấm áp hơn một chút.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ căn cứ khẩu vị chuột Phệ Ma, điều phối ra một phần cỏ khô pha Dẫn Thú đan, chuẩn bị dùng để dụ dỗ chuột Phệ Ma. Bọn họ phân tán cỏ khô này ở chung quanh, sau đó thì trốn đi bên cạnh, chờ đợi chuột Phệ Ma cắn câu.

Cái chờ này, thì ước chừng đợi một canh giờ, rốt cục có động tĩnh.

Chỉ thấy trong bóng đêm, mấy con chuột Phệ Ma từ trong huyết động thạch lâm thật cẩn thận ló đầu, cái mũi dựng thẳng, giống như đang ngửi hương vị cỏ khô trong không khí. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Chuột Phệ Ma khác với chuột phổ thông, con lớn nhất có thể lớn như lợn rừng trưởng thành ở giới thế tục, con nhỏ cũng cỡ như heo con. Trừ bỏ bộ dạng giống như chuột ra, trên người đã có một bộ lông bóng nhoáng ánh nhuận, quả thực chính là một con chuột lông xù.

Căn cứ thực lực khác biệt, màu sắc bộ lông cũng không giống nhau.

Chuột Phệ Ma thực lực mạnh nhất có bộ lông là màu đỏ tươi, tựa như hòa điểm thiêu đốt, dùng để làm y phục thì vô cùng ấm áp. Tiếp theo là màu đỏ sậm, tiếp theo là nâu tối, cuối cùng là màu xám đen, sau đó là màu đen.

Hiện tại bị dẫn đến là một loại chuột Phệ Ma bộ lông có màu sắc là màu xám đen, hình thể cũng không tính là quá lớn, loại chuột Phệ Ma này da lông bán không bao nhiêu linh thạch.

Mấy con chuột Phệ Ma đó đã thật cẩn thận chạy đến, phát hiện chung quanh không có người săn bắn, vội vàng chạy đến chỗ cỏ khô phát ra hương vị, hai móng gọt đến trong lòng rồi bỏ chạy.

Làm sao Sở Chúc chấp nhận cho nó chạy, xách kiếm tiến lên.

Nhanh hơn Sở Chúc là một tiểu yêu thú màu đen.

Tựa như mèo vồ con chuột, nháy mắt thì nó bỏ nhào vào trên lưng một con chuột Phệ Ma, một móng vuốt đặt ở trên đầu nó, con chuột Phệ Ma đó run lẩy bẩy quỳ rạp trên mặt đất, không dám nhúc nhích.

Những con chuột Phệ Ma cũng bị ngoài ý muốn này dọa sợ, nháy mắt thì muốn trốn, sau đó con tiểu yêu thú kêu ngao ô một tiếng, tất cả chuột Phệ Ma đều quỳ rạp trên mặt đất run lẩy bẩy.

Sở Chúc mang theo kiếm: "....."

A Chiếu đứng ở trên lưng con chuột Phệ Ma đó, kiêu ngạo mà nâng cằm lên, đáng vẻ kiêu ngạo mèo gia bắt lấy con mồi.

Sở Chúc quả thực muốn che mặt, đây thực sự không phải là một con mèo sao?

Bích Tầm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng đi ra từ chỗ ẩn thân, loại thời điểm này căn bản không cần né tránh, bởi vì những con chuột Phệ Ma đã sợ đến nằm úp sấp ở đó lạnh run, làm cho bọn họ muốn xuống tay cũng không có biện pháp.

Sở Chúc thờ dài, ôm lấy tiểu yêu thú kiêu ngạo đến, nói: "Quên đi, những con chuột Phệ Ma này cấp bậc rất thấp, bán không bao nhiêu linh thạch, chúng ta tìm cấp bậc cao đi."

A Chiếu ấn đặt móng vuốt ở trên cánh tay của nàng, hai mắt nhìn nàng, như có chút suy nghĩ.

Kế tiếp, khi bọn họ thiết cận bầy dụ dỗ chuột Phệ Ma, A Chiếu không có ra tay nữa, do hai người Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi ép buộc.

【Đệ cũng muốn giúp chủ nhân.】Huyền Uyên ghé vào trên vai Bích Tầm Châu, đột nhiên nói.

Bích Tầm Châu sờ sờ quần áo lông trên người nó: "Quên đi, kẻ bọn họ ép buộc đi."

A Chiếu lắc lắc cái đuôi, có chút bất mãn, cái bọn chuột nhắt đó thật sự là rất nhát gan, làm cho nó ngay cả hứng thú giết cũng không có.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ dần dần thẳng tiến hướng trong chỗ sâu Phệ Ma lâm.

Càng đi vào trong chỗ sâu, độ ẩm Phệ Ma lâm càng cao, mà cấp bậc những chuột Phệ Ma bị dụ dỗ bước ra cũng càng cao, thẳng đến khi trời sắp sáng, Sở Chúc bọn họ săn bắn được chuột Phệ Ma có bộ lông đã là màu đỏ sậm.

Xem như thu hoạch lớn.

Sau hừng đông, mặc kệ dụ dỗ thế nào, chuột Phệ Ma cũng không đi ra, nên bọn họ liền tìm thạch động một coi như rộng rãi nghỉ ngơi.

"Không nghĩ tới hiệu quả cỏ khô điều phối này tốt như vậy, những con chuột Phệ Ma đó tuy rằng giao hoạt, nhưng mà rất tham ăn." Mặc Sĩ Thiên Kỳ bình luận, cũng không trách bọn họ một buổi tối có thể săn được nhiều chuột Phệ Ma như vậy.

Sở Chúc lấy thi thể chuột Phệ Ma săn được ra, cùng với Bích Tầm Châu cùng nhau giải phẫu da lông trên người chúng nó. Da lông này là cực đáng giá, một tấm da lông màu đỏ đầy đủ có thể bán một vạn khối linh thạch, mà da lông màu đỏ sậm có thể bán năm ngàn linh thạch.

Sau khi lột tất cả da lông chuột Phệ Ma xuống dưới, Sở Chúc đếm qua, tổng cộng có ba trăm tấm.

"Đêm nay tiếp tục cố gắng, nhìn xem có thể săn được chuột Phệ Ma màu đỏ hay không." Sở Chúc nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong, quyết định đi điều phối cỏ khô bán thẳng cấp, phải dụ dỗ chuột Phệ Ma da lông màu đỏ ra.

Thời gian mấy ngày kế tiếp, bọn họ đều du đãng ở trong Phệ Ma lâm, bắt giữ chuột Phệ Ma.

Đối tượng bắt giữ cũng từ bắt đầu không soi mói đến cuối cùng chỉ chọn chuột Phệ Ma có màu đỏ sậm và đỏ thẫm, không phải hai loại màu sắc này thì bỏ qua. Nhưng mà chuột Phệ Ma màu đỏ số lượng cực nhỏ, một buổi tối bọn họ còn không nhất định có thể bắt giữ được một con nào.

Du đang ở Phệ Ma lâm vài ngày, khi mắt thấy da lông chuột Phệ Ma trong túi càn khôn đã tích lũy một ngàn tấm, bọn họ gặp được một đám người thí nghiệm ăn cướp.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Cướp Bóc Ngược, Phát Tài Rồi

Khi nhìn đến đám người ăn cướp vây quanh bọn họ, biểu tình đám người Sở Chúc có chút quái dị.

Đáng tiếc bọn ăn cướp cũng nhìn không ra được, ở trong mắt bọn chúng, đây rõ ràng chính là một nam hai nữ, thoát nhìn không có gì lợi hại, không ăn cướp bọn họ thì ăn cướp ai?

Nhóm người này lựa chọn ăn cướp bọn họ cũng là có nguyên nhân.

Phệ Ma lâm tuy rằng lớn, nhưng đôi tới đôi lui, nói chung gặp được cũng là người tu luyện khác săn bắt chuột Phệ Ma ở trong Phệ Ma lâm.

Gần đây đã chú ý tới nhóm người này, ba người này thường xuyên hoạt động ở ban đêm, cũng không biết bọn họ lợi dụng thủ đoạn gì, thế nhưng có thể dụ dỗ đám chuột Phệ Ma giao hoạt tử trong thạch động quanh co khúc khuỷu ra, thuận lợi bắt giữ được rất nhiều chuột Phệ Ma da lông màu đỏ sậm, đó chính là một khoản tiền, không ăn cướp bọn họ thì ăn cướp ai?

Ở đại lục Hắc Xuyên, đấu đá giữa người thí luyện với nhau càng thêm nghiêm trọng, hơi không cẩn thận sẽ bỏ mệnh ở trong tay cùng là người thí luyện. Ở nơi này, giết người là sẽ không phạm pháp, chỉ cần người cũng đủ mạnh, thì người quản lý thành Hắc Xuyên cũng sẽ không quản người làm cái gì.

Cho nên, bình thường người thí luyện dám hành tẩu ở dã ngoại, không phải hợp lại thành đoàn, lấy người đông thế mạnh nghiền áp, chính là bản thân có đủ thực lực, không sợ bất luận nguy hiểm gì.

Trong ba người Sở Chúc, thì Bích Tâm Châu thực lực mạnh nhất, nhưng mà Bích Tâm Châu là Ngọc Bích Băng Nhện cấp mười hai, am hiểu ẩn nấp. Thời điểm cần, hẳn có thể thu liễm hơi thở trên người, khiến cho bản thân thoát nhìn tựa như một người tu luyện cấp thấp không có cảm giác tồn tại, có thể dễ dàng lừa gạt cảm giác người đời.

Mấy ngày nay, bởi vì Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ muốn đích thân bắt giữ chuột Phệ Ma, Bích Tâm Châu thì thu liễm hơi thở yêu thú cao cấp bản thân gần như không còn, để tránh dọa chuột Phệ Ma chạy mất.

Mà tu vi của Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ chỉ có Không Minh cảnh, bậc tu vi này ở đại lục Hắc Thiên là tồn tại tầng đáy. Hơn nữa không rõ hơi thở Bích Tâm Châu, thấy thế nào cũng giống như là một đám kẻ yếu, chỉ là có chút bằng môn tà đạo có thể hấp dẫn chuột Phệ Ma, cho nên không ăn cướp bọn họ thì ăn cướp ai đây?

Ăn cướp bọn họ có hai mươi người, đầu lĩnh là một nam tử dung mạo âm nhu, ánh mắt giấu giếm ngoan lệ, cũng không phải là hạng người ôn hòa, tu vi ở Linh Quang cảnh tầng chín, thiếu chút nữa có thể bước nhập vào Nhân Vương cảnh. Người tu luyện khác cũng đồng dạng là Linh Quang cảnh, cấp bậc không đồng nhất, tuy rằng tu vi Linh Quang cảnh ở đại lục Hắc Xuyên không tính cao, nhưng không sánh được bọn họ người đông thế mạnh.

Hai mươi Linh Quang cảnh, ăn cướp ba người tu luyện cấp thấp, dư dả.

Án theo tình huống bình thường đến xem, quả thật là như thế, nhưng mấy con hàng hung tàn Sở Chúc này có thể được gọi là tình huống bình thường sao?

Ngay tại khi đám người tu luyện Linh Quang vây quanh cảnh bọn họ lại, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại xệch một cái liềm lui đến phía sau Bích Tâm Châu. Hắn có tự mình hiểu lấy mình, biết bản thân không có tu vi không có sức chiến đấu, trước tiên bảo vệ tốt chính mình không cản trở mới là thượng sách.

Sở Chúc mang theo kiếm, ngả gọng nói: "Các người muốn làm cái gì?"

"Giao túi càn khôn của bọn người ra đây." Nam tử đầu lĩnh âm nhu đó nói, vẻ mặt cười khanh khách, chỉ là thần sắc đậm mạc, hiển nhiên cũng không để ba người Sở Chúc vào mắt.

"Còn có đan dược có thể dụ dỗ chuột Phệ Ma, cũng cùng giao ra đây." Bên cạnh, một người tu luyện nói bổ sung.

Theo bọn họ tra xét, tu vi mấy người này không cao, nhưng có một loại đan dược có thể dụ dỗ chuột Phệ Ma, đó mới là thứ tốt, có chúng nó rồi, muốn có bao nhiêu chuột Phệ Ma da lông màu đỏ mà không có.

Nam tử âm nhu chứa cười bên miệng, không chút để ý thương thức một cái hộp báu chạm rồng trong tay.

Thái độ như vậy, giống như đám người Sở Chúc ở hắc trong mắt, đã là người chết.

Sở Chúc liếc mắt nhìn nam tử âm nhu đó một cái, cảm giác có chút cổ quái, không khỏi âm thầm chú ý vài phần.

Nàng lười vô nghĩa cùng những người này, ở khi hai người tu luyện Linh Quang cảnh muốn tiến lên bắt bọn họ, kiếm trong tay kéo một đường kiếm hoa, trọng kiếm đột nhiên liền trực tiếp chém ra.

Trên mũi kiếm, nước màn lan tràn, hóa thành vòng nước, khí thế lẫm liệt quét ngang mà đi.

Hai người tu luyện Linh Quang cảnh không hề phòng nàng một người tu luyện Không Minh cảnh cấp thấp cũng dám ra tay với bọn họ, hơn nữa theo bản năng nghĩ rằng Không Minh cảnh công kích cũng không quá mạnh, cứ như vậy hung bạo ăn một kích này, nháy mắt bị vòng nước đánh bay.

Có hai vòng nước đánh lên trên thạch lâm (tảng đá) ở bên cạnh, thạch lâm nổ tung, vụn thạch bay loạn.

Hai người tu luyện Linh Quang cảnh bay ngược đi ra ngoài, đụng vào trên thạch bích, phun ra máu tươi.

Một kích này, bày ra sức chiến đấu, đều không phải là mềm mại như Không Minh cảnh, ngược lại uy thế tương đối cao.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lúc đầu thấy một màn như vậy, kích động yêu thích đến mặt cũng đỏ lên, nắm chặt nắm đấm: "Sở tử, làm chết bọn họ!"

Vốn bởi vì Sở Chúc đột nhiên ra tay mà đám ăn cướp lạnh mặt xuống, khi lại nghe nói như thế, thì nhin không được con giận dữ. Lập tức nam tử âm nhu đầu lĩnh đó dữ tợn cười một tiếng, hai mắt hàn quang lóe lóe, hạ lệnh: "Giết bọn họ!"

Mười mấy người tu luyện Linh Quang cảnh xuất vũ khí ra, đánh tới hướng Sở Chúc.

Bích Tầm Châu chưa động thân hình, roi băng tơ tuyết trong tay quét ngang đi lên, nháy mắt đã quét bay mười người tu luyện Linh Quang cảnh.

Hắn thu liễm hơi thở đến cực thấp như cũ, dễ dàng có thể làm cho người ta xem nhẹ tồn tại của hắn, nhưng mà vừa ra tay, rõ ràng bắt phạm.

Mười người tu luyện Linh Quang cảnh bị một kích lướt nhẹ này, ngã xuống đất không dậy nổi, có thể thấy được bị thương không nhẹ, nháy mắt khiến cho người ta hiểu được rõ ràng, thực lực của hắn tuyệt đối không thua kém Linh Quang cảnh.

Sắc mặt nam nhân âm nhu trở nên cực kì khó coi, căng thẳng nắm hộp bấu chạm rỗng tay, đột nhiên lướt qua hướng Sở Chúc.

Hộp bấu chạm rỗng đó nổ tung ở giữa không trung, mấy cái bóng đen xẹt qua ngay trước mắt, Sở Chúc không chút nghĩ ngợi dựng thẳng lên một màn bình phong nước, đỡ mấy cái bóng đen đó công kích, đồng thời kiếm trong tay đã bỏ qua, chém xuống mấy cái bóng đen đó, cũng lập tức lui về phía sau, tránh đi nam nhân âm nhu đó công kích.

Bốp bốp bốp vài tiếng, chỉ thấy mấy con trùng đứt đoạn thân rơi ở trên cỏ nhưng, tuy rằng bị chém mấy đứt đoạn, nhưng vẫn chưa chết đi, nhúc nhích trên mặt đất.

Nam tử âm nhu đó một kích chưa trúng, thấy vậy thì giận tím mặt, âm độc trùng trùng nhìn Sở Chúc: "Người thế nhưng làm Thiên Huyết Trùng của ta bị thương!"

Làm sao Sở Chúc để ý đến hắn, lại giờ kiếm công tới lần nữa, chiêu số không có vẻ hoa mỹ đẹp đẽ, chiêu chiêu ẩn chứa lực bức bách cường đại, khiến cho nam nhân âm nhu đó đối công làm thủ, trên mặt lộ ra thần sắc vừa sợ vừa giận. Hắn ta phát hiện mình thế nhưng nhìn trông nhảm, vốn tưởng rằng là con trùng nhỏ có thể mặc hắn tùy ý bóp chết, không nghĩ tới cũng là xương cứng.

Nữ nhân này căn bản không phải tu vi Không Minh cảnh cái gì, sức chiến đấu bậc này, thế nhưng có thể chiến một trận cùng hắn.

Ở khi hai người đánh cho hừng hực khí thế, Bích Tầm Châu đều đã đánh cho người tu luyện khác té trên mặt đất rên rĩ, chỉ chờa nam tử âm nhu Linh Quang cảnh tăng chín cho Sở Chúc luyện tập.

Sở Chúc đã lựa chọn một đường kiếm tu này, thực chiến càng trọng yếu hơn nữa, không thiếu được chém giết với người ta, rèn luyện kiếm thuật.

Đám người Bích Tầm Châu rất rõ ràng đạo lý này, cho nên mỗi lần gặp được loại tình huống thế này, cũng sẽ không ra tay đỡ tất cả nguy cơ cho Sở Chúc, mà để cho nàng tự mình đột phá, đây cũng là một loại trưởng thành.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang thăm dò nhìn chiến đấu chung quanh, đột nhiên nhìn đến cái gì, trên mặt lộ ra thần sắc ghê tởm: "Tầm Châu ca, mau nhìn."

Bích Tầm Châu nhìn đi qua, thì nhìn thấy thi thể mấy con trùng đứt đoạn lúc nhúc một lát, đột nhiên giống như sống lại, vội vàng nhảy lên trên người một người tu luyện Linh Quang cảnh té trên mặt đất gần nhất, đám một cái trên người hắn, thế nhưng dễ dàng đâm ra một cái lỗ máu trên da thịt, sau đó tiến vào trong lỗ máu đó, nhanh chóng tiến vào thân thể này.

Người tu luyện đó phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể máu thịt lấy tốc độ mất thường có thể thấy được khô đẹp đi xuống, cuối cùng chỉ còn lại có một khối khung xương khoác da.

Lúc này, hơn mười con Thiên Huyết Trùng đã trưởng thành chui ra.

Vốn là mấy con Thiên Huyết Trùng công kích Sở Chúc chỉ thô cỡ ngón tay, bị Sở Chúc chém đứt thành hơn mười đoạn, không nghĩ tới chúng nó tiến vào trong thân thể người tu luyện, sau khi ăn luôn máu thịt người nọ, khi tái xuất hiện, biến thành hơn mười con Thiên Huyết Trùng đầy đủ. Chúng nó lớn cỡ ngón tay, dài mấy tấc, trên đầu có một cái xúc tu, bên trong có giống như răng nhọn thật nhỏ, khép mở hướng nhân loại, bộ dạng đặc biệt ghê tởm dữ tợn.

Sắc mặt Bích Tâm Châu trầm xuống, vẫy tay vung băng sương lan tràn, hơn mười con Thiên Huyết Trùng chuẩn bị đi đánh lên Sở Chúc biến thành băng sâu, A Chiêu phun một ngụm lửa qua, nháy mắt biến thành tro tàn.

Một màn này không chỉ có làm cho sắc mặt đám người tu luyện té trên mặt đất rên rỉ trắng bệch, ngay cả nam tử âm nhu đang đối chiến cùng Sở Chúc cũng nhìn không được mà phun ra một ngụm máu, hiển nhiên sâu tử vong cũng tổn thương hẳn thật lớn.

Thừa dịp hấn bị thương, Sở Chúc đập một cước lên ngực hấn.

Nàng rèn luyện qua ở Tây Thiên phong, tu vi tuy chỉ là Không Minh cảnh, sự mạnh mẽ của thân thể cũng không sai kém so với Linh Quang cảnh, khí lực thật lớn. Lúc này một cước này đã đá gãy xương ngực của một người tu luyện Linh Quang cảnh, vung kiếm trong tay bay đi, đóng y phục dính sát da thịt người nọ đến trên đất.

Nam tử âm nhu lại phun ra một búng máu, chập vật té trên mặt đất.

Sở Chúc đi qua, rút Toái Tinh kiếm ra, không đợi người nọ phản ứng, một kiếm đập lên đầu hấn.

Cổ họng người nọ cũng chưa hừ một tiếng, đã trọn mất hôn mê.

Người chung quanh thấy một màn như vậy, đột nhiên im bật, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nhìn đám người Sở Chúc, trong lòng biết bọn họ suốt ngày đánh nhau, lần này lại bị nhận mổ mù mắt. Nào biết đâu rằng vốn tưởng rằng là ba kẻ yếu tùy tay có thể thu thập, thế nhưng bị bọn họ thu thập lại.

Sở Chúc mang theo kiếm, cười khanh khách nói: "A Kỳ, đi lục soát túi càn khôn của bọn họ."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tinh thần phấn chấn đáp ứng một tiếng, lập tức đi lục soát túi càn khôn.

Đám người tu luyện này giận mà không dám nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn tùy thân của mình bị người ta đoạt đi. Bọn họ hoành hành ở đại lục Hắc Xuyên lâu như vậy, không biết dùng thủ đoạn cướp đoạt của bao nhiêu người, không nghĩ tới có một ngày ngược lại bị người ta đoạt rồi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang muốn đi lục soát đồ của nam tử âm nhu đó, Sở Chúc đột nhiên gọi hấn lại, tự bản thân mình đi tìm tòi.

Sở Chúc lựa chọn là đúng, ở khi nàng muốn ra tay, hai con Thiên Huyết Trùng giấu ở trong cơ thể nam tử đó một trái một phải nhào lên trên mặt của nàng, bị dị thủy dựng lên cản trở.

Sở Chúc tâm niệm vừa động, dị thủy khóa Thiên Huyết Trùng lại trong bọt nước, dị thủy sôi trào quay cuồng, lập tức đã đè ép thành thịt nát.

Sở Chúc đều móc hết đồ trên người nam tử âm nhu đó ra, vì đề phòng trên người hấn còn có giấu Thiên Huyết Trùng tác quái, mà ngay cả quần áo đều sử dụng kiếm cắt thành mảnh vụn, cuối cùng chỉ có một khối vải che ở dưới thân, che khuất tồn tại nào đó không thể miêu tả.

Sở Chúc thần sắc dừng dừng, thái độ nhìn không ra thuộc loại ngượng ngùng nữ tử nên có, người bên cạnh nhìn, giống như cũng không cảm giác được cái gì không thích hợp, thẳng đến khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ a một tiếng, nói: "Sở tỷ, cô là một cô nương gia, đừng như vậy..."

Hấn có chút ngượng ngùng nhìn nam nhân bị móc sạch đến nỗi chỉ còn lại có một khối vải che giấu chỗ đó, nếu như hấn tỉnh lại, nhìn đến bộ dạng hiện tại của mình, có lẽ muốn hộc máu.

Nghe hấn vừa nói như vậy, ánh mắt mọi người chuyển tới trên mặt Sở Chúc, rốt cục bùng tình đại ngộ.

Cái người cảm trọng kiếm đào y phục người ta, đặc biệt là một nữ tu!

Đột nhiên A Chiêu nhảy đến bả vai nàng, hai mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Bích Tâm Châu nghiêm mặt, nhìn không ra cảm xúc.

Sở Chúc lo lắng: "Người này đã dám nuôi dưỡng loại yêu trùng lấy máu thịt làm thức ăn này, chắc hẳn còn có chuẩn bị sẵn phương án phòng trừ, cẩn thận một chút mới được." Nàng sử dụng kiếm mới móc một cái túi linh thú, nghĩ nghĩ, trực tiếp phá hủy túi linh thú đó, từ bên trong đó ra một đồng thịt gi đỏ màu hồng.

Khi mọi người thấy được đám thịt màu hồng đó loi nhoi, thiếu chút nữa thì ói ra.

Đây rõ ràng chính là ngàn vạn con Thiên Huyết Trùng, thân thể chúng nó quấn quanh cùng một chỗ, chẳng phân biệt được ta và người, thoát nhìn giống như một đồng sâu dài toàn thân máu thịt, trong đám thân trùng mấp máy, lộ ra xúc tua và răng nanh dữ tợn, nhìn vừa ghê tởm lại khủng bố.

Muốn nuôi dưỡng nhiều Thiên Huyết Trùng như vậy, không biết phải cho ăn bao nhiêu máu thịt, mà máu thịt này lại là từ đâu tới đây?

Nghĩ đến một màn trước đó, thì biết có lẽ là dùng máu thịt nhân loại đến đường, tại đại lục Hắc Xuyên này, giết chết một hai người cũng sẽ không dẫn người chú ý. Lại nhìn phản ứng đám người tu luyện kia, thì cũng rõ ràng bọn họ hẳn là biết tồn tại đám Thiên Huyết Trùng này, cũng biết tập tính Thiên Huyết Trùng, cũng không kỳ quái.

Sở Chước giật mình, chẳng trách vừa rồi thần sắc nam tử âm nhu đó kỳ quái như vậy, thì ra là coi bọn họ trở thành đồ ăn của đám Thiên Huyết Trùng này.

"A Chiêu." Sở Chước gọi một tiếng.

A Chiêu phun một ngụm hỏa di qua, đám Thiên Huyết Trùng nhảy mất biến thành tro.

Sở Chước cũng không vội mà kiểm kê chiến lợi phẩm, mà là nhìn về phía đám người tu luyện ý thức thanh tỉnh, bắt đầu đặt câu hỏi.

Lúc này đám người tu luyện bị dọa sợ, hơn nữa còn có người tu luyện kinh sợ Bích Tầm Châu nhìn không ra tu vi, nào dám giờ trò gì, Sở Chước vừa hỏi, thì thành thành thật thật trả lời.

Nam tử âm nhu đó tên là Đỗ Bá Dương, là đệ tử một môn phái nhị lưu trên đại lục Nghiễm Nguyên, không biết từ chỗ nào có được con Thiên Huyết Trùng. Vì nuôi dưỡng Thiên Huyết Trùng, hắn tiến vào sân thử luyện đại lục Hắc Xuyên này, sẵn bắt người tu luyện làm lương thực cho Thiên Huyết Trùng.

Thiên Huyết Trùng là yêu trùng cấp năm, chỉ ăn máu thịt, nhất là máu thịt người tu luyện thì tốt nhất.

Đỗ Bá Dương muốn nuôi dưỡng ra một con trùng vương, bởi vì chỉ muốn cho nó ăn máu thịt người tu luyện, thế nên đánh chủ ý lên phiến đại lục Hắc Xuyên thử luyện này. Mọi người đều biết, ở nơi thử luyện, người tu luyện không có quy củ, tử vong là chuyện thường, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, thì không làm người ta chú ý, vụng trộm giết chết một vài người tu luyện để cho Thiên Huyết Trùng ăn, cũng sẽ không làm ai chú ý.

Sau khi Đỗ Bá Dương đi đến đại lục Hắc Xuyên, thì có mục đích tìm kiếm đội hữu, thành lập đội Chiến Huyết.

Bởi vì hắn có Thiên Huyết Trùng cũng âm thầm đánh lén người khác, cho dù tu vi cũng không cao, lại có thể làm cho hắn mọi việc đều thuận lợi, ngẫu nhiên ngay cả người tu luyện Nhân Vương cảnh cũng dám tính kế, người tu luyện chết ở trong tay hắn đếm không hết.

Đội Chiến Huyết thường xuyên hành tẩu ở bên ngoài, có mục đích mà chăm chú nhìn những nhóm đội ngũ nhỏ yếu, không có bối cảnh thế lực, sau khi ăn cướp, lại để cho Thiên Huyết Trùng ăn no một chút, cuối cùng xóa đi dấu vết.

Nghe nói Đỗ Bá Dương đi đến đại lục Hắc Xuyên đã có mười năm, trong mười năm này, vô số người tu luyện đến đại lục Hắc Xuyên lịch luyện, người chết ở đại lục Hắc Xuyên không biết là con số bao nhiêu, trong đó có bao nhiêu chết ở dưới sự có lòng tính kế của Đỗ Bá Dương, lại không đếm được.

Bọn họ làm chuyện này làm được vô cùng có thứ tự, thứ âm thầm ăn cướp được không ít, nào biết hôm nay thế nhưng chộp tới đám tồn tại phần heo ăn con hổ Sở Chước này.

Nghe xong lời bọn họ nói, Mặc Sĩ Thiên Kỳ bưng bưng lửa giận, nói: "Sở tử, vừa rồi hẳn là để cho A Chiêu lão đại để mấy con Thiên Huyết Trùng, đều ăn những người này."

Nhóm người này quá mức mất trí, ăn cướp của người ta không tính, còn dùng người tu luyện đến nuôi dưỡng Thiên Huyết Trùng, thật sự là cực ghê tởm.

Sở Chước mỉm cười với hắn: "Giết là được."

Lời nói nhẹ nhàng, làm cho đám người tu luyện kia mặt lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng cầu xin tha thứ.

Sở Chước cũng không để ý tới bọn họ, mà là nhất nhất xem xét túi càn khôn Mặc Sĩ Thiên Kỳ thu được, nếu trong túi càn khôn có hạ linh thức lên, thì nằng nặc cho Bích Tầm Châu xóa đi.

Xem xét túi càn khôn xong, Sở Chước vui thích hơi nhướng mày.

Nhóm người này quả nhiên là quen ăn cướp, không biết đã đánh cướp bao nhiêu người tu luyện vô tội, bên trong không ít vật tư tu luyện và linh thạch, còn có rất nhiều thứ lung tung rối loạn, trong lúc nhất thời căn bản không kiểm kê được. Đương nhiên, số lượng nhiều nhất, vẫn là túi càn khôn của Đỗ Bá Dương, chỉ là linh thạch thôi thì đã có một trăm triệu.

Một trăm triệu là cái khái niệm gì? Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được hai mắt đều biến thành linh thạch, xoa xoa tay, trông mong ngóng nhìn.

Làm một luyện đan sư nghèo mạt, hắn rất thiếu linh thạch, mỗi lần linh thạch vừa kiếm được tới tay, đảo mắt đã bị hắn xài hết, linh thạch trong tay chưa từng vượt qua một trăm vạn.

Ăn cướp ngược có được khoản linh thạch như vậy, Sở Chước cười tủm tỉm, tâm tình tốt, nói: "Đừng nóng vội, mọi người đều có phần, linh thảo cũng không thiếu."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vui vẻ, vô cùng cao hứng nói: "Quả nhiên đen ăn đen mới là con đường phát tài."

Loại chuyện đen ăn đen này, Mặc Sĩ Thiên Kỳ tuyệt không sẽ áy náy, ngược lại còn vô cùng cao hứng.

Sau khi thu hồi túi càn khôn, Sở Chúc liền mang theo kiếm, mài kiếm soàn soạt tới "heo dê."

Đám "heo dê" kia hoảng sợ nhìn nàng, có người tu luyện ở dưới sự cực kỳ kinh sợ có ý tưởng liều chết trốn thoát, bị Bích Tầm Châu quát một roi trở lại, đánh được gần chết, lại làm đám người kia kinh sợ.

Sở Chúc cười tủm tỉm nói: "Ta cũng không muốn giết người, chỉ là ai cho các ngươi phạm đến trong tay ta. Thả các ngươi đi, có lỗi với đó những người vô tội bị các ngươi làm hại, không tha các ngươi đi, các ngươi thoát nhìn cũng không muốn chết..."

Nghe nói như thế, đám kia người tu luyện lập tức cầu xin tha thứ.

Có thể sống, ai muốn chết chứ?

Trong đó có một người tu luyện tinh táo nói: "Vị cô nương này, nếu cô không giết ta, ta có thể nói cho cô một bí mật..."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tinh Thần Gây Sự Của Sở Chúc

"Cái bí mật gì?" Sở Chúc tỏ vẻ cảm thấy hứng thú hỏi.

Người tu luyện đó thấy thế, trong lòng âm thầm thở nhẹ một hơi, cảm thấy hứng thú là tốt rồi.

Ai ngờ, lại nghe được nữ tu cảm trọng kiếm nói: "Nếu bí mật này ta không có hứng thú, đành phải đều giết hết bọn ngươi."

Người tu luyện đó căng thẳng trong lòng, vội nói: "Không biết cô nương có biết, ở một nơi bí ẩn của Phệ Ma lâm có một bí cảnh khác?"

"Bí cảnh?" Sở Chúc hơi hơi nhíu mày: "Có nghe nói qua, nhưng mà nghe nói tin tức này là gạt người, Phệ Ma lâm cũng không có bí cảnh gì, có cũng chỉ là không gian chuột Phệ Ma đào ra dưới đất."

"Không phải gạt người, là có bí cảnh thật!" Người tu luyện đó vội vàng nói: "Gần đây chúng ta vẫn luôn hoạt động ở trong Phệ Ma lâm, cũng là vì tìm cửa vào bí cảnh. Nghe nói cửa vào bí cảnh này chỉ có chuột Phệ Ma lông đỏ mới có thể đi vào, chỉ cần bắt được một con chuột Phệ Ma màu đỏ, không chế nó dẫn đường, có thể tìm được cửa vào bí cảnh."

Người tu luyện đó sau khi nói xong một hơi, lại ân cần nói: "Bí mật này là Đồ lão đại chúng ta trong lúc vô ý biết được từ chỗ một người tu luyện, tuyệt đối sự thực..."

Sở Chúc nhíu mày, này cái gọi là "Trong lúc vô ý biết được từ chỗ một người tu luyện", chỉ sợ lại là khi cướp bóc người ta, thuận tiện từ chỗ người bị cướp bóc mà có được tin tức. Còn người bị cướp, có lẽ đã biến thành thức ăn cho Thiên Huyết Trùng rồi, cho nên bí mật này hẳn là chỉ có nhóm người này biết.

"Đáng tiếc số lượng chuột Phệ Ma rất thưa thớt, mà vô cũng khó bắt giữ, đến nay chúng ta còn chưa thể bắt giữ được một con chuột Phệ Ma lông đỏ nào..."

Nói tới đây, tầm mắt đám người tu luyện bị roi băng tơ tuyết của Bích Tầm Châu tổn thương nhìn đến bọn họ đều có chút là lạ.

Nếu không phải phát hiện Sở Chúc bọn họ có một thứ gì đó có thể dụ dỗ ra chuột Phệ Ma, cho dù là thứ bọn họ cần nhất trước mắt, bọn họ cũng sẽ không đặc biệt chạy tới cướp bóc. Lại càng sẽ không nhiều người như vậy cùng nhau tự mình đi tới, khả năng chỉ sẽ phải vài người lại đây, cho dù nhìn nhầm, hi sinh cũng chỉ vài người.

Mà không phải giống như hiện tại, toàn bộ thành viên đội Chiến Huyết đều thiệt ở chỗ này.

Nghĩ đến đây, đám người tu luyện càng phát ra oán niệm.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu liếc nhau, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng mà nhìn xem biểu tình thành viên đội Chiến Huyết, dường như thực có chuyện này.

Sau đó nàng lại cười nói: "Tin tức này của ngươi quả thật ta cảm thấy rất hứng thú, được, ngươi thông qua."

Sau đó, không đợi đám người tu luyện này cao hứng, nàng sử dụng kiếm chỉ vào người tu luyện thứ hai, nói: "Ngươi thì sao, ngươi có cái bí mật gì muốn

nói cho ta? Nói rồi, nếu ta không có hứng thú, ta muốn giết người nha."

Không chỉ có người tu luyện bị Sở Chúc sử dụng kiếm chỉ vào có vẻ mặt kinh ngạc, mà người tu luyện khác cũng giống vậy, mê mang nhìn nàng.

"Không phải chúng ta đã nói bí mật cho người sao?"

Sở Chúc sửa sai nói: "Đây tính bí mật gì? Chẳng qua là tin tức hấn dùng để đổi tính mạng của mình, các người sẽ không tưởng một tin tức, khiến cho ta buông tha các người đi? Nghĩ thật đẹp! Tuy nói tin tức này là các người đều biết, nhưng là hấn nói về nó trước tiên, tự nhiên là trao đổi mạng của hấn. Được rồi, muốn mạng sống, phải dùng tin tức đến trao đổi, tin tức gì cũng được, chỉ có ta cảm thấy rằng khả thi, mới có thể đổi mệnh của các người nga, nghĩ xong chưa?"

Sở Chúc vẻ mặt cười tủm tỉm, tôn lên khuôn mặt thân thiện đáng yêu, nhưng ở trong mắt đám người tu luyện này, chỉ cảm thấy nàng đáng ghét đáng giận không nói nên lời.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thiếu chút nữa thì cười bể cả bụng, ngay cả Bích Tầm Châu cũng lấy tay che ở bên môi, không nghĩ tới Sở Chúc là bốn cọt như vậy.

Chỉ có A Chiêu đứng đưa cái đuôi đến là vui vẻ, hai mắt sáng trưng, cảm thấy loại thái độ gây sự này của Sở Chúc, rất làm cho nó thích!

Ừm, không hổ là người nó xem trọng!

Lập tức, Sở Chúc để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ lấy giấy bút ra, chuẩn bị ghi nhớ tin tức bọn họ nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ một tay cầm bút một tay cầm vờ, nhẹ nhàng theo ở bên cạnh Sở Chúc, dáng vẻ chân chó tùy thời đòi mệnh, Bích Tầm Châu bên cạnh nhìn xem có chút không đành lòng nhìn thẳng, yên lặng quay đầu.

A Chiêu ngồi xỏm ở trên vai Sở Chúc, nhìn nàng uy phong凛凛 liệt dùng trọng kiếm nâng cầm một người tu luyện, bộ dạng một nữ ác bá.

"Tốt lắm, trước hết bắt đầu từ người." Sở Chúc mở miệng nói, liếc mắt nhìn mười mấy người tu luyện một cái, nói: "Các người không cần phải gấp gáp, nghĩ tốt lắm rồi lại nói, dù sao ta cũng không vội."

Sắc mặt một đám người tu luyện chột xanh chột trắng.

Người tu luyện bị Sở Chúc sử dụng kiếm nâng cầm là một nam nhân bề ngoài chừng bốn mươi tuổi, bị một tiểu cô nương ép buộc như vậy, trên mặt có vẻ khuất nhục, nhưng mà cũng biết có thể cứu mạng hay không, thì phải xem lúc này.

Vì thế hấn nghĩ nghĩ, nói: "Đại lục Hắc Xuyên thừa thừa băng tinh, nhưng mà băng này chính xác là rất khó lấy được, băng lăng hàng ti vạn không nhất định có thể dụng dụng ra một giọt băng tinh..."

Sở Chúc thân nhiên nghe, băng tinh này hấn là chính là bảo vật đại lục Hắc Xuyên, lúc ấy sở dĩ Khích Thành Huân ra vẻ thần bí không nói cho bọn họ, thật sự là thứ này rất dễ hỏi thăm, thực sự dễ đoán. Dù sao khí hậu đại lục Hắc Xuyên này thật sự lạnh đến không bình thường, toàn bộ đại lục đều bị hàn băng bao trùm, có thể thấy được nhất định có nguyên nhân gì đó đưa tới.

Dưới sự rét căm căm thế này, tất nhiên sẽ dụng dụng ra băng tinh thuộc tính băng chí bảo bậc này, là vật người tu luyện băng hệ tha thiết ước mơ.

"Ta từng từ chỗ vài đệ tử thế lực lớn biết được, trên đại lục Hắc Xuyên này có một chỗ đã dụng dụng ra một cái quặng băng tinh, chỉ là nơi đó vô cùng nguy hiểm, không phải Nhân Hoàng cảnh không thể vào."

Bích Tầm Châu quay đầu, ánh mắt hơi tránh.

"Thật sự? Không gạt người chứ?" Sở Chúc hoài nghi hỏi, trọng kiếm sáng lên trong tay: "Tốt nhất đừng nói dối, nếu không kiếm không có mắt nga."

"Tiên tử yên tâm, tin tức này tuyệt đối thực sự! Ta có thể thề." Người tu luyện vội vàng thề, sau đó cầm một phần bản đồ tới, vẽ vài nét bút ở trên chỗ trống, chỉ vào nơi đó nói: "Nơi đó cũng không ở trên bản đồ, bản đồ này là người tu luyện mấy thế lực lớn cùng nhau chế tác, nhưng cũng không hoàn thiện. Trên đại lục Hắc Xuyên còn có một vài địa phương vẫn chưa có dấu hiệu ở trên bản đồ, đó là nơi chôn cất băng tinh."

Sở Chúc lấy bản đồ lại nhìn nhìn, cười nói: "Xem ra tin tức của các người rất linh thông nha."

Nghe được nàng nói lời này, đám người tu luyện oán thâm.

Nếu không phải nữ nhân này thật sự tàn nhẫn, dùng loại thủ đoạn này ép buộc bọn họ, như vậy tin tức này bọn họ tình nguyện nát ở trong lòng cũng không nói.

Sở Chúc thu hồi bản đồ, nói: "Được, tin tức này coi như ta vừa lòng. Tiếp theo, người kể."

Một người tu luyện lại bị trọng kiếm nâng cầm, là một người trẻ tuổi đáng dấp thanh tú, đột nhiên lộ ra một nụ cười tươi vô cùng phơi phới với Sở Chúc.

A Chiêu cào một móng vuốt đi qua.

Người trẻ tuổi kêu ga một tiếng, ôm mặt bị thương, ánh mắt khủng bố nhìn A Chiêu, làm sao còn dám dùng mỹ nam kế gì với Sở Chúc.

A Chiêu lại vừa lòng, dám dùng mỹ nam kế đối với Sở Chúc, cào nát mặt hắn!

Sở Chúc thân nhiên nhìn, ở dưới tầm mắt lạnh run của hắn, dịu dàng nói: "Không muốn ăn khổ thì thành thật một chút, nếu không lần sau sẽ không phải là mặt, mà là cổ người."

Bên cạnh, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang ghi lại theo bản năng sờ sờ mặt của mình, may mắn lúc trước khi ở đảo Thiên Diệp, A Chiêu lão đại vẫn là thủ hạ lưu tình với hắn.

Có một móng vuốt của A Chiêu, kẻ tiếp người tu luyện này đều rất thành thật, tận sức suy nghĩ xem có tin tức gì có thể cho Sở Chúc vừa lòng. Ngay từ đầu chính là quay chung quanh đại lục Hắc Xuyên mà nói, sau đó thấy Sở Chúc không hài lòng, thì khuếch tán tin tức đến đại lục Nghiễm Nguyên bên ngoài đại lục Hắc Xuyên.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bên cạnh ghi lại, bút trong tay hoạt động nhanh chóng, càng viết trong lòng càng sợ.

Nhóm người người biết được cũng thật nhiều, ngay cả cường môn thế lực lớn nào đó ở đại lục Nghiễm Nguyên có bạn hữu, còn bí mật tìm nữ tu xuân phong nhất độ (ngoại tình) cũng biết. Đương nhiên, tin tức đường nhỏ như vậy Sở Chúc tự nhiên không xem ra gì, cho rằng không hợp cách, nhưng mà Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn trung thực nhớ ghi lại rồi.

Đội khi đều đào được gần hết tin tức đám người tu luyện này biết được, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng ghi lại một quyển tập tin tức.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chậm rãi thở nhẹ một hơi.

Mấy tin tức này đại khái hàm chứa phạm vi rất rộng, vô cùng hữu dụng, ngày khác nếu bọn họ đi đại lục Nghiễm Nguyên, nói không chừng còn có thể dùng được đâu.

Vừa nghĩ như vậy, ánh mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn về phía Sở Chúc có chút sùng bái, không nghĩ tới nàng dùng biện pháp như vậy, trước tiên thăm dò tình huống đại lục Nghiễm Nguyên, ai có thể nghĩ đến?

Lúc này, sắc trời dần dần tối xuống.

Một đám người bị ép buộc đến sức cùng lực kiệt, nhưng Bích Tâm Châu không mở miệng để cho bọn họ đi, bọn họ chỉ có thể ngồi ở đằng kia như cũ, trông mong ngóng nhìn Sở Chúc. Hiện tại bọn họ có thể nói đều nói rồi, hẳn là nàng vừa lòng đi?

Sở Chúc không để ý đến bọn hắn, mà là đi đến Đỗ Bá Dương hôn mê như cũ.

Tuy rằng Đỗ Bá Dương hôn mê bất tỉnh, nhưng bởi vì Sở Chúc đều bóc hết y phục trên người hắn, chỉ có một khối nhỏ vải che đậy, xem như bị đông lạnh cả một ngày, làn da cũng đông cứng đến phát tím.

Bởi vì Sở Chúc không nghĩ để cho hắn thanh tỉnh, cho nên một ngày này, hắn chỉ có thể vẫn luôn hôn mê như vậy.

"Tâm Châu ca, người này xử lý như thế nào?" Sở Chúc hỏi Bích Tâm Châu.

Bích Tâm Châu liếc mắt nhìn đám người tu luyện kia một cái, mọi người bị hắn ánh mắt quét qua nhìn không được mà run lên, âm thầm cầu nguyện bọn họ trăm ngàn nói chuyện giữ lời, thả bọn họ đi.

"Người này lòng dạ hẹp hòi, thù đoạn tàn khốc, không phải là hạng người ôn hòa, giữ lại là một tai họa, cứ giết đi."

Bích Tâm Châu mở miệng nói, hắn vẫy tay đi qua, băng sương lan tràn, lập tức Đỗ Bá Dương đã biến thành một người băng, sau đó Bích Tâm Châu một tay khép lại, thân thể bị đóng băng của Đỗ Bá Dương nổ tung, từng mảnh băng vụn văng ra khắp nơi.

Đám người tu luyện đội Chiến Huyết cảm như hén.

Tiếp theo, Bích Tâm Châu lại nói: "Còn nhóm người này... Tuy rằng không giết, nhưng cũng không thể để cho chạy như vậy, dùng kẻ ước chủ tớ đi."

Sở Chúc nghe xong, khóe môi lộ ra tươi cười dịu dàng ngọt ngào, nhìn về phía đám người tu luyện hoảng sợ, nói: "Nghe Tâm Châu ca."

Mười mấy người tu luyện Linh Quang cảnh nghe hai người đối thoại như thế, thì như cha mẹ chết. Bọn họ không muốn bị kẻ ước trở thành nô lệ người ta, sinh tử hoàn toàn do người ta khống chế, nhưng lại không muốn chết, mà bọn họ nhìn hai người cũng không giống như là sẽ thả người.

Tiếp theo, Sở Chúc lấy ra ống cuộn kẻ ước, kẻ ước cùng nhóm người này.

Thẳng đến khi kẻ ước xong, Sở Chúc coi như là tiếp nhận đội Chiến Huyết, trả túi càn khôn lại cho bọn hắn —— những linh thạch linh thảo trong đó bị nàng không khách khí tiếp thu, mới nói với bọn họ: "Các người có thể đi rồi, chờ sau khi trở về thành thì tới tìm chúng ta."

"Vâng..." Một đám người uể oải nói.

Nhưng mà không có ai đồng tình bọn họ, đã không giết, chỉ có thể tạm thời như vậy. Nay bọn họ rơi vào kết cục này, coi như là trừng phạt đúng tội.

Sau khi đám người tu luyện rời khỏi, hiện trường chỉ còn lại có mấy người Sở Chúc.

Sắc trời đã trễ, bọn họ không vội vã đi bắt giữ chuột Phệ Ma, mà là chọn một cái thạch động nghỉ ngơi, thuận tiện sửa sang lại một chút tin tức lúc trước có được.

Uống canh linh quả Bích Tầm Châu hầm, Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng phấn mà hỏi: "Sở tỷ, chúng ta đi bí cảnh không?"

"Đương nhiên muốn đi!" Sở Chúc cười tủm tỉm nói: "Nhưng mà điều kiện tiên quyết là, phải có bí cảnh mới được."

"Đơn giản mà, trước tóm một con chuột Phệ Ma, sau đó để cho Tầm Châu ca không chế nó dẫn đường." Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng phấn mà nói.

Sở Chúc ừm một tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn hắn: "Huynh có vẻ rất hưng phấn?"

"Đương nhiên, bởi vì bí cảnh nhất định có linh thảo." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng thẳng thắn: "Trước kia ta còn hiểu kì, vì sao loại địa phương như đại lục Hắc Xuyên này còn có người tu luyện bán linh thảo, xem ra là bọn hắn tìm được bí cảnh gì đó, linh thảo đó chính là có được ở trong bí cảnh."

Tuy rằng đại lục Hắc Xuyên hoàn cảnh ác liệt, nhưng nó là một đại lục đầy đủ, đại lục đầy đủ giống như vậy, bình thường đều đã có một vài bí cảnh không muốn người biết. Bí cảnh tồn tại như vậy, nguyên nhân hình thành không ngoài qua hai lý do, một cái là người mở ra, một cái là tự nhiên hình thành.

Mặc kệ là người mở, hay là tự nhiên hình thành, chỉ cần bí cảnh thời gian dài, nhất định tích lũy được linh khí rất dày, sẽ làm cho bí cảnh trở thành một cái động tiên, thường thường sẽ có bảo vật không tưởng được, giống như linh thảo trời sinh trời dưỡng, càng không phải ít.

Cho nên Mặc Sĩ Thiên Kỳ thích nhất thăm dò bí cảnh.

Sở Chúc mặt mày hơi cong, cười nói: "Làm khó huynh nghĩ đến sâu như vậy."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười ngây ngô, đột nhiên cảm giác không đúng, rất không cao hứng nói: "Chẳng lẽ ta ở trong lòng mọi người, thoát nhìn rất ngốc? Sở hở rõ ràng như vậy cũng nhìn không ra được?"

Bích Tầm Châu và Sở Chúc chính là liếc hắn một cái, không nói chuyện.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "....."

Tức giận nga, nhưng đánh không lại, đành phải nhen!

Ăn uống no đủ, bóng đêm càng sâu.

Nhưng mà cũng không có ai buồn ngủ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại hưng trí ngẩng cao đầu phối cò khô dụ dỗ chuột Phệ Ma, quấy rầy ra một con chuột Phệ Ma lông đỏ, hắn thậm chí không tiếc bỏ vào một viên cực phẩm linh đan cấp sáu.

"Tiện nghi mấy con chuột Phệ Ma! Nếu không mang bọn ta tìm được bí cảnh, lột da nó!"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc trốn ở vừa đợi chuột Phệ Ma mắc mưu, vừa lăm nhăm.

Chờ như vậy, mà chờ đến nửa đêm.

Nhiệt độ không khí trong Phệ Ma lâm đã đạt tới trình độ nước đóng thành băng, đám người Sở Chúc ngủ đông trong bóng đêm, nhìn chăm chăm cạm bẫy, nín thở chờ đợi.

Rốt cục, một con màu đỏ từ trong một cái thạch động cẩn thận thò đầu ra.

Cái mũi con chuột Phệ Ma lông đỏ rung động mũi ở trong không khí, một đôi mắt chuột chuyển động, ngóng đợi chung quanh, để ngừa có cạm bẫy.

Cuối cùng, rốt cục nó nhẫn nhịn không nổi lực hấp dẫn mãnh liệt của cò khô đó, thật cẩn thận từ trong thạch động đi ra, cẩn thận tới gần cò khô, vừa tới gần vẫn vừa cảnh giác chung quanh, chỉ cần cảm giác được chung quanh dị động, lập tức liền tiến vào trong thạch động gần đó.

Rốt cục đi đến bên cạnh cò khô, con chuột Phệ Ma lông đỏ đó cũng không tới gần, mà là lấy ra một nhánh cây từ trong bụng, dò xét qua cò khô quấy rầy đó.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn xem mà khóe miệng co rút, rốt cục hiểu rõ ràng vì sao chuột Phệ Ma bị cho rằng là một loại yêu thú giáo hoạt. Nó rõ ràng chính là đứng ở bên cạnh cạm bẫy, đi kéo cò khô trong cạm bẫy, chính là không tới gần.

Tuy rằng nó không tới gần, nhưng đám người Sở Chúc cũng không lo lắng.

Bích Tầm Châu ở dưới sự ra hiệu của Sở Chúc, một sợi băng tơ bay nhanh mạnh mẽ bắn xuyên qua, đánh ở trên lưng chuột Phệ Ma, hung bạo đánh nó rơi vào trong cạm bẫy.

Không tiến vào cạm bẫy cũng không sao, bọn họ đẩy nó vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Cuồng Đánh Chuột Phệ Ma.

"Bích" một tiếng, con chuột Phệ Ma lông đỏ rơi vào trong cạm bẫy.

Đoàn người Sở Chúc bước ra từ chỗ ẩn thân, đi đến trước cạm bẫy, nhìn con chuột Phệ Ma trong bẫy trúng mê được, đầu óc choáng váng.

Kỳ thực cạm bẫy đào được cũng không sâu, không vây khốn được một chuột Phệ Ma lông đỏ, nhưng bên trong rắc vào thuốc mê Mặc Sĩ Thiên Kỳ đặc chế, hiệu quả không cần tốt lắm, chỉ cần có thể làm cho yêu thú chuột Phệ Ma cấp năm chạm vào nhất định ngã là được.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đặc ý đào đặt, dù là thứ giả hoạt gì, sau khi trúng mê được, thì cũng không có biện pháp đào động đào tẩu, xem nó còn kiêu ngạo thế nào.

Bích Tầm Châu dùng băng tơ trói gô con chuột Phệ Ma này, kéo ra từ trong cạm bẫy.

Sở Chúc đưa tay sờ sờ lông trên đầu chuột Phệ Ma, vào tay ẩm áp, cười nói: "Trách không được chuột Phệ Ma da lông màu đỏ đáng giá như vậy, quả thật rất ẩm áp."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng đi theo sờ một chút, nhất thời có một loại xúc động buổi tối ôm chuột Phệ Ma này ngủ.

Đương nhiên, chỉ là nhất thời xúc động, nhìn đến con chuột Phệ Ma lớn giống như con heo béo mới trước đây hắn nhìn thấy ở nhà hàng xóm đợi làm thịt, thì hoàn toàn không có hứng thú. So với ôm chuột Phệ Ma ngủ, hắn càng nguyện ý đuổi nó dẫn bọn hắn đi tìm lối vào bí cảnh.

Sở Chúc lại nhìn thoáng qua cạm bẫy, nhặt một nhánh cây trong cạm bẫy lên.

Nhánh cây này là công cụ mới vừa rồi con chuột Phệ Ma đó dùng để thử có khô có vấn đề hay không.

Nhìn đến nhánh cây này, rốt cục Sở Chúc hiểu rõ ràng vì sao sẽ lưu truyền tin tức ra ngoài trong Phệ Ma lâm có bí cảnh, chỉ có chuột Phệ Ma mới có thể vào.

Nhánh cây này còn tươi mới, có thể thấy được là nó mới bẻ, xem dấu vết chỗ gãy, tuyệt đối không vượt qua một tháng.

Đại lục Hắc Xuyên bị băng tuyết bao trùm, rừng băng dày đặc, cho dù là linh mộc chung quanh thành Hắc Xuyên, chẳng qua cũng là một loại linh mộc vì thích ứng hoàn cảnh mà sinh ra, chất gỗ đen thui cứng rắn, tuyệt đối không có màu sáng tươi mới như vậy. Mà thông đạo giữa đại lục Hắc Xuyên và ngoại giới một năm mới mở ra một lần, khoảng cách mở ra lần trước thời gian đã qua hơn nửa năm.

Cho nên, chuột Phệ Ma này có thể vào loại thời điểm này, lấy ra nhánh cây tươi mới như vậy, giải thích duy nhất là, chuột Phệ Ma có thể đi vào một bí cảnh có khí hậu hoàn toàn khác biệt với đại lục Hắc Xuyên, mang từ trong bí cảnh ra. Bình thường chuột Phệ Ma chỉ hoạt động ở trong Phệ Ma lâm, vậy có thể đoán, bí cảnh này hẳn là ở trong rừng Phệ Ma, cửa vào chỉ chuột Phệ Ma lông đỏ biết được mà thôi.

Trách không được thường xuyên có người thí nghiệm đến Phệ Ma lâm hoạt động, trừ bỏ săn bắn chuột Phệ Ma ra, cũng muốn tìm ra cửa vào bí cảnh này.

Đáng tiếc, chuột Phệ Ma quá mức giả hoạt cẩn thận, không ai có thể bắt giữ, cho dù bắt giữ được, cũng không có biện pháp khống chế nó dẫn đường.

Loại yêu thú này cực giả hoạt, hơi không chú ý, nhân loại cũng sẽ bị chúng nó tính kế.

"Hiện tại bắt được nó, bao lâu để cho nó dẫn đường?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng trí bừng bừng hỏi.

Bích Tầm Châu chống cằm, lười biếng đánh giá con chuột Phệ Ma này, căn bản không để nó vào mắt.

Con chuột Phệ Ma lông đỏ này tuy rằng bởi vì thuốc mê mà choáng váng hồ đồ, nhưng ý thức vẫn thanh tỉnh, khi nhìn thấy những người này, làm sao không biết bị lừa, trong mắt lộ ra thần sắc lo lắng. Theo Bích Tầm Châu đi tới gần, cảm giác được hơi thở yêu thú cao cấp trên người hắn, trong mắt lại lộ ra thần sắc sợ hãi.

Tính địa bàn giữa yêu thú với nhau vô cùng mạnh mẽ, không tới mức nhất thiết phải như vậy, sẽ không dễ dàng xâm nhập địa bàn yêu thú khác. Mà rất ít yêu thú cao cấp sẽ ra tay đối với yêu thú cấp thấp, bởi vì không cùng một đẳng cấp, trên người yêu thú cấp thấp không có thứ yêu thú cao cấp cần, chẳng đáng để ý tới. Nếu không phải yêu thú cấp thấp sẽ bởi vì mơ ước yêu huyết yêu đan của yêu thú cao cấp để thăng cấp, mà làm liều.

Cách sinh tồn giữa yêu thú càn trụi tàn khốc, thì hành phép tắc rừng, kẻ mạnh sinh tồn.

So với nhân loại thích bị đạo đức trói buộc, yêu thú chỉ thi hành cường giả vi tôn, căn bản không có cái gọi là đạo đức, ai mạnh chính là vương giả, được hưởng hết thảy.

Con chuột Phệ Ma lông đỏ này không nghĩ tới sẽ có một yêu thú cao cấp biến hóa đi đến địa bàn chúng nó, lại còn hạ mình tôn quý ra tay với nó. Bởi vì không biết hẳn muốn làm cái gì, lúc này sợ tới mức lạnh run.

"Chúng ta muốn đi bí cảnh, nếu muốn còn sống, thì dẫn đường cho chúng ta." Bích Tầm Châu thân nhiên nói, trong ánh mắt nhìn về phía chuột Phệ Ma thoáng lóe sát khí.

Chỉ số thông minh của chuột Phệ Ma cực cao, lúc này thì đã hiểu rõ ràng ý tứ của hắn, vội vàng gật đầu.

Ngón tay Bích Tầm Châu khẽ động, buông băng tơ trói chuột Phệ Ma ra, chỉ có một sợi cuốn lấy đầu nó không thả, nếu chuột Phệ Ma đó dám chơi thủ đoạn gì, băng tơ nháy mắt sẽ vện đầu nó xuống dưới.

Con chuột Phệ Ma nháy mắt ngoan đến không thôi, đợi sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ cho nó giải được có thể cử động, thì ừ ừ dẫn đường cho bọn hắn.

Đi đến trước một cái thạch động, chuột Phệ Ma kêu lên chiêm chiêm chiêm chiêm với bên trong, sau đó lại dùng cặp mắt chuột nhanh như chớp nhìn bọn hắn.

Bích Tầm Châu vô cùng ngoan độc giờ chân đá một cước đi qua, cất giọng lạnh lùng nói: "Động như vậy, chúng ta có thể đi vào sao? Tìm cho chúng ta một con đường rộng hơn."

Chuột Phệ Ma sợ tới mức xù lông, vội vàng gật đầu.

Một cước này Bích Tầm Châu không chế vô cùng tốt, sẽ không đá một cước bị thương chuột Phệ Ma không thể hành động, nhưng mà có thể làm cho nó đau vào tận trong xương, giảm đi suy nghĩ bậy bạ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chúc đi theo phía sau, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn không được nói: "Sở tỷ, lúc trước nhìn bộ dạng nó ừ ừ, ta còn có chút đồng tình, hiện tại cũng không đồng tình nữa. Tầm Châu ca đá thật tốt, quả nhiên là yêu thú giáo hoạt."

Chỉ số thông minh của chuột Phệ Ma lông đỏ rất cao, làm sao không biết thạch động đi lại của chuột Phệ Ma quanh co khúc khuỷu, căn bản không thích hợp nhân loại đi lại, nhưng nó vẫn dẫn đường như vậy, thì có ý tứ đùa giỡn, thử bọn họ. Lá gan cũng không nhỏ, không phải là ỷ vào bọn họ cần nó dẫn đường, cho nên không có sợ hãi gì sao?

Có Bích Tầm Châu là yêu thú cao cấp cấp mười hai ở đây, nó còn dám làm như thế, không trách Bích Tầm Châu tâm địa ngoan độc ra chân.

Chỉ là một con yêu thú cấp năm, trời sinh thì chịu huyết mạch trói buộc, nếu không có kỳ ngộ gì, yêu thú trung giai bình thường không thể tu luyện đến biến hóa. Cho dù chỉ số thông minh cao hơn yêu thú khác, ở trong mắt yêu thú cao cấp, là một súc sinh như cũ mà thôi.

Súc sinh như vậy dám khiêu khích yêu thú cao cấp, bóp chết đều là bình thường.

Sở Chúc nhìn chuột Phệ Ma đang đi, mong to mong ước uốn éo uốn éo, cảm thấy có chút cay mắt, ôn nhu nói: "Không có việc gì, còn không nghe lời, giết chết lột da, lại bắt giữ một con chuột Phệ Ma lông đỏ khác một lần nữa là được. Dù sao chúng ta có nhiều thời gian, không lo không tóm được."

Nàng vừa mới nói xong, Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền chú ý tới thân thể con chuột Phệ Ma lông đỏ đó run run một trận, không dám lại dẫn bọn hắn đường vòng.

Hắn có chút cạn lời, loại yêu thú giáo hoạt này quả nhiên là phải bị người ta hung hăng ngược một chút mới nghe lời sao?

Chuột Phệ Ma dẫn bọn hắn đi một đoạn thời gian rất dài, xuyên qua Phệ Ma lâm ở trong bóng đêm.

Thẳng đến khi trời hơi hơi sáng, mới đến mục đích.

Chuột Phệ Ma đứng ở trước một núi đá cao to, núi đá này cao tới nghìn trượng, nguy nga bất phàm, chung quanh có vô số thạch lâm cao thấp bảo vệ xung quanh, nhìn như bình thường lại không tầm thường. Ít nhất núi đá có độ cao như vậy, trong Phệ Ma lâm cũng có, chỉ là không thông thường, bên trong có thạch động lớn lớn nhỏ nhỏ, giữa thạch động có thông đạo quanh co, có vài thông đạo là thông với nhau, có vài cái là đường chết, giống như mê cung.

Núi đá cao to như vậy, đã sớm bị nhân loại đi đến Phệ Ma lâm hoạt động sưu tầm qua, nhưng làm cho người ta thất vọng là, chúng nó quả thật chính là núi đá, không có gì đặc biệt, nhiều nhất là bên trong thạch động hoặc thông đạo có vẻ cao, thích hợp nhân loại đi lại.

Lúc này sắc trời hơi sáng, chuột Phệ Ma ban đêm bước ra ngoài kiếm ăn đã chui trở về trong thạch động, không có tung tích chuột Phệ Ma hoạt động.

Chuột Phệ Ma lông đỏ dẫn đường đó thoạt nhìn có chút mệt mỏi, cũng không biết nguyên nhân là bởi vì hùng đông hay không, bình thường chuột Phệ Ma không thích hoạt động ở khi ban ngày.

Đi đến trước một cái huyệt động, chuột Phệ Ma chỉ vào bên trong, chít chít kêu với bọn họ, ý bảo bọn họ đuổi kịp.

Bích Tầm Châu néo băng tơ trong tay một cái, nhắc chân tiến vào.

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ một trước một sau vào theo, A Chiếu ngồi xổm ở trên vai Sở Chước.

Thông đạo trong núi đá quả nhiên thích hợp nhân loại đi lại, càng đi vào trong ánh sáng càng tối, Sở Chước lấy một chậu đài hoa hải đăng ở trong tay, chiếu sáng lên con đường chung quanh.

Chuột Phệ Ma quay đầu nhìn qua đây, nhìn thấy hoa hải đăng trong tay Sở Chước, ánh mắt hơi hơi sáng ngời.

Sở Chước thấy thế, liền bóp một đóa hoa hải đăng quăng đi qua cho nó.

Cầm ngọn hoa hải đăng ở trong tay, giống như nâng một cái bóng đèn nhỏ, rõ ràng tản ra ánh sáng nhu hòa, hoa cũng là lạnh. Chuột Phệ Ma đó thoát nhìn có chút cao hứng, nâng đỡ hoa hải đăng dẫn đường ở phía trước, mong xoay được càng thêm vui thích.

Bích Tầm Châu nhìn không được đá tới một cước lên mông đó.

Chuột Phệ Ma bị đá văng xa mấy trượng choáng váng đầu óc quay đầu nhìn Bích Tầm Châu, cặp mắt chuột thoát nhìn có chút ủy khuất, nước mắt cũng sắp phải chảy ra, giống như không rõ vì sao yêu thú cao cấp này lại đá nó, rõ ràng lần này nó lại không có dùng trò xấu.

"Lo mà đi đường, uốn éo gì?" Bích Tầm Châu cất giọng lạnh lùng nói.

Chuột Phệ Ma: "... .." Nó không có uốn éo mà!

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm bụng, thiếu chút nữa cười chết.

Bản thân chuột Phệ Ma cảm giác tốt đẹp, nhưng bọn hân ở phía sau thì lại thấy rõ ràng, khi chuột Phệ Ma đi đường, thích uốn éo cái mông đến vô cùng phiêu đảng. Bích Tầm Châu là yêu thú chính phái như vậy làm sao chịu được, hiện tại mới đá một cước, cũng coi như là hân khắc chế.

Không biết đi ở trong thông đạo núi đá qua bao lâu, cảm giác giống như càng ngày càng hướng lên trên, làm cho Sở Chước không khỏi có chút ngạc nhiên nghi ngờ.

Bình thường bí cảnh đều chôn ở dưới lòng đất là nhiều, sẽ có cực ít hướng lên trên, chẳng trách không có người tìm được bí cảnh trong Phệ Ma lâm. Đặc biệt bình thường chuột Phệ Ma sinh hoạt ở dưới đất, nhân loại theo quán tính cho phép, tự nhiên tưởng lối vào trong bí cảnh Phệ Ma lâm hẳn là cũng ở dưới lòng đất, hận không thể trực tiếp quật ba thước, đều đào lên hang chuột của chuột Phệ Ma, đáng tiếc cũng không có thể tìm được lối vào bí cảnh.

Rất cực đi đến trước một cái huyệt động bên ngoài thông tới núi đá, gió lạnh theo cửa động từng đợt một thổi vào, lạnh đến người run lên.

Chuột Phệ Ma đó lại chít chít kêu một tiếng với bọn họ, chỉ vào cái cửa động đó.

Bên ngoài cửa động đã có thể nhìn thấy thạch lâm cao thấp nhấp nhô ở xa xa, cách đó không xa là thiên không u tối mịt mờ, ánh sáng từ giữa rậm rạp thẩm thấu tiến vào, hình thành một loại ánh sáng màu dề nèn.

"Tiếp tục." Bích Tầm Châu mở miệng nói.

Chuột Phệ Ma đó có chút u oán liếc hân một cái, sau đó nhắm mắt lại, nhảy đi từ cửa thạch động.

Băng tơ trong tay Bích Tầm Châu nhanh chóng phóng dài, sau đó hân cũng cất bước, nhảy đi xuống từ cửa động.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn Sở Chước một cái, sau đó đã bị Sở Chước đánh ra một chưởng, Mặc Sĩ Thiên Kỳ chỉ kịp kêu a một tiếng, đó âm thanh đột nhiên dừng lại, biến mất ở trong không khí.

Sở Chước hai mắt hơi sáng, hiểu rõ ràng đây quả thật là lối vào bí cảnh, nằng ôm A Chiếu rồi nhảy vào cửa động.

Thân thể cấp tốc rút xuống ở giữa không trung, cảm giác được xuyên qua một kết giới, tiếp theo không khí băng lãnh biến mất, nhanh chóng đổi thành ý xuân ấm hoà thuận vui vẻ. Sở Chước biến hóa thân hình ở giữa không trung, tự nhiên rơi xuống trên mặt đất.

Đội nàng đứng vững, quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Bích Tầm Châu một thân lụa mỏng tuyết y ngọc thụ lâm phong đứng ở nơi đó, phong độ ngời ngời, đẹp như thiên tiên. Mặc Sĩ Thiên Kỳ và con chuột Phệ Ma lông đỏ rơi bảy ngã tám, càng đáng thương là, khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngã xuống, trực tiếp ngã đến trên người con chuột Phệ Ma đó, coi nó trở thành đệm lưng.

Chuột Phệ Ma bị ép tới sống không bằng chết, giương miệng chít chít chít kêu thảm thiết.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chật vật đứng lên, nói với chuột Phệ Ma đệm lưng: "Thật sự là xin lỗi, chuột huynh, nể ngươi làm đệm lưng cho ta, chúng ta sẽ lột da của ngươi xuống, bán giá cả tốt."

Chuột Phệ Ma nghe nói như thế, mắt chuột trừng cực to, lại chít chít chít kêu lên thảm thiết.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt cười khanh khách, lại vuốt lông trên đầu chuột Phệ Ma, mới quay đầu đánh giá bí cảnh.

Phóng mắt nhìn lại, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh thạch lâm kỳ son, không khí tươi mát tự nhiên, linh khí nồng đậm, không có một tia ma khí, càng muốn lớn hơn bí cảnh ở đại lục Thiên Thượng Hải.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chỉ liếc mắt nhìn một cái, mặt liền suy sụp xuống.

Đây đúng là bí cảnh, nhưng trong bí cảnh này chỉ có thạch lâm, căn bản cũng không thấy được linh mộc, linh thảo linh dược. Còn những thạch lâm kỳ son đó, thì nhìn cũng không khác gì Phệ Ma lâm bên ngoài, cảm giác đi đến một cái bí cảnh giả.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thất vọng đến thiếu chút nữa muốn đánh chuột Phệ Ma đó, đập một cước lên lưng nó, trợn mắt nhìn: "Có phải linh thảo linh dược nơi này bị đám chuột các ngươi ăn hay không?"

Chuột Phệ Ma chít chít hai tiếng, không dám nhìn hấn.

Như thế, còn có cái gì không rõ! Chuột Phệ Ma là yêu thú tính ăn cỏ, hơn nữa thích thực vật có mang linh khí, linh thảo và linh dược đều là chúng nó thích, chúng nó có thể tìm được bí cảnh, tự nhiên coi linh thảo linh dược trong bí cảnh trở thành đồ ăn mà ăn.

Chênh lệch quá lớn, rốt cục Mặc Sĩ Thiên Kỳ không chịu nổi ngao một tiếng nhào đi qua, cuồng đánh con chuột Phệ Ma đó.

Kỳ thực hấn muốn đánh là tất cả chuột Phệ Ma coi linh thảo linh dược trong bí cảnh làm đồ ăn mà gặm nhấm sạch, nhưng đám chuột Phệ Ma đều trốn đi, đành phải đánh con này trước.

Chuột Phệ Ma không dám phản kháng, chỉ có thể ôm chuột nhảy lên, chít chít kêu không ngừng, làm bí cảnh yên tĩnh cũng thêm vài phần náo nhiệt.

Sở Chước và Bích Tầm Châu không để ý tới Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang đề chuột Phệ Ma ra cuồng đánh, mà là đi dạo ở trong bí cảnh. Tuy rằng nơi này ra ngoài dự kiến của bọn họ, thoát nhìn không có bảo vật gì, nhưng nó đã hình thành, thì nhất định có đạo lý.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đánh một lát, thấy sắp nhìn không thấy hai người kia, vội vàng theo sau, chỉ là vẻ mặt uể oải như cũ.

Chuột Phệ Ma bị đánh thoát nhìn sợ hãi, không dám lại chọc hấn, mắt chuột của nó chuyển nhanh như chớp, Mặc Sĩ Thiên Kỳ thoáng nhìn thấy, rốt cục hiểu rõ ràng thấu đáo cách dùng từ "Lâm la lâm lét" này. Lúc này con chuột Phệ Ma chính là bộ dạng lâm la lâm lét, vừa thấy thì biết đang đánh cái chủ ý gì đó.

Chuột Phệ Ma cẩn thận kêu chít chít, ở khi mấy người Sở Chước nhìn qua, chỉ về phía tòa thạch lâm.

"Trong thạch lâm có thứ tốt?" Bích Tầm Châu nhíu mày hỏi.

Chuột Phệ Ma cuồng gật đầu, lại chít chít kêu lên.

Bích Tầm Châu vẫn chưa bởi vì nó ân cần mà động dung, lạnh nhạt nói: "Chuột Phệ Ma các ngươi không có biện pháp có được nó, cho nên bán chúng ta một cái nhân tình?"

Chuột Phệ Ma nghe ra sát ý trong lời hấn, vội vàng rút đầu lại, ngồi ở đó không dám nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Thạch Tử Lâm

Bí cảnh này có khả năng cũng không đơn giản giống như thoát nhìn, nhưng loại yêu thú giao hoạt thành tánh như chuột Phệ Ma này, cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, cho dù lúc này lấy lòng, Bích Tầm Châu vẫn không có động tĩnh.

Hơi không chú ý, nói không chừng đã bị nó hớ chết ở trong bí cảnh.

Sở Chước cũng là nghĩ như vậy.

Nàng đánh giá chung quanh, khi ánh mắt rơi xuống một đồng thời cốt giấu ở trong khe hờ thạch lâm, không khỏi có chút không biết nên khóc hay cười, cũng rõ ràng vì sao Bích Tầm Châu lộ sát ý.

Xem ra bí cảnh này kỳ thực cũng không phải là không có người đã tới, nhưng đáng tiếc không thể rời khỏi, liền ngã xuống ở trong này, ngay cả thi cốt đều bị tùy ý ném ở trong khe hở thạch lâm. Có thể thấy được những con chuột Phệ Ma này tuy rằng không ăn thịt người, nhưng cũng không quá dễ dãi đối với người tu luyện. Từ trong những dấu vết để lại, có thể đoán, người tu luyện đi đến bí cảnh khẳng định là do sợ ý, bị chuột Phệ Ma thiết kế sát hại.

Đừng nhìn con chuột Phệ Ma lông đỏ này hiện tại bị bọn họ khống chế được phục phục thiếp thiếp, nói đông không dám đi tây, ngay cả Mặc Sĩ Thiên Kỳ vừa rồi đánh toi bởi cũng không dám đánh trả. Đó là bởi vì có Bích Tầm Châu yêu thú cao cấp biến hóa kinh sợ, nếu thay đổi thành người tu luyện khác ở trong này, chỉ sợ đã sớm bị nó thiết kế giết chết.

Chuột Phệ Ma có thể được xưng là yêu thú giáo hoạt, nhất định có chỗ đáng khen, cũng không chỉ là hiện tại bộ dạng đáng thương này có thể che giấu.

Được chuột Phệ Ma dẫn dắt, bọn họ đi đến thạch lâm.

Nhiệt độ không khí trong bí cảnh âm áp, bé rùa trong túi linh thú rốt cục bò ra, nhìn thấy Sở Chúc thì muốn bỏ nhào vào trên người nàng.

A Chiếu một móng vuốt chụp nó đi qua cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng ôm chặt, thuận tiện nhét viên cực phẩm linh đan cho bé rùa, bé rùa lập tức thì an phận mặc hân ôm.

Con chuột Phệ Ma nhìn đến cực phẩm linh đan, trong mắt lộ ra thần sắc thèm nhỏ dãi, sau đó lại về mặt uể oải.

Nếu không bị cực phẩm linh đan hấp dẫn, nhất thời sợ ý, hiện tại nó cũng sẽ không bị mấy con hàng hung tàn này bắt được.

【Tầm Châu ca, hiện tại chúng ta đi đến bí cảnh?】Huyền Uyên vừa cắn linh đan vừa hỏi.

Bích Tầm Châu ừm một tiếng.

Dọc theo đường đi, nhìn đến không ít thi cốt người tu luyện bị tùy ý vứt bỏ ở trong thạch lâm, biểu tình của Mặc Sĩ Thiên Kỳ dần dần nghiêm túc lên. Hân cũng không phải ngốc, nhìn đến những thi cốt này, làm sao không rõ bí cảnh này cũng không đơn giản, lại nhìn con chuột Phệ Ma đó, không có lại bởi vì nó giả bộ đáng thương mà mềm lòng.

Thạch lâm dày đặc chen chúc cùng một chỗ, một mảnh hợp với một mảnh, mỗi thông đạo trong thạch lâm tương liên, hình thành một loại mê cung thông đạo ở trong bụng thạch lâm.

Theo bọn họ đã đến, yêu thú trong thạch lâm bắt đầu xao động, bọn người Sở Chúc có thể cảm giác được tung tích chuột Phệ Ma khác trong thạch lâm.

Tuy rằng bên ngoài là ban ngày, nhưng trong bí cảnh không có phân chia ngày đêm, linh khí sung túc, âm áp như mùa xuân, chuột Phệ Ma hoạt động ở trong này cũng không bị hạn chế. Một đường đi tới, bọn họ phát hiện thạch lâm này nghiêm nhiên là địa bàn của chuột Phệ Ma, bọn họ đang tiến vào trong địa bàn một đám chuột Phệ Ma lông đỏ.

Nếu là người thường, cảm giác được điểm ấy, trong lòng không khỏi phát sợ, phải tính toán một chút có cần phải mạo hiểm tiến vào địa bàn chuột Phệ Ma hay không. Nhưng có Bích Tầm Châu yêu thú cao cấp biến hóa ở đây, chuột Phệ Ma cảm giác được hơi thở hân, sẽ không mạo muội công kích.

Đương nhiên, có thể chơi ngáng chân âm thầm, lừa gạt giết bọn họ hay không thì không nhất định.

A Chiếu ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc đột nhiên nhảy lên, như làn khói mà nhào đi qua, bỏ nhào vào trên lưng một con chuột Phệ Ma lông đỏ đang muốn chui trở lại huyết động dưới đất.

A Chiếu thoáng thả ra một chút uy áp, con chuột Phệ Ma lông đỏ đó chỉ có thể ngồi trên mặt đất run lấy lấy, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Chính con chuột Phệ Ma dẫn đường cho bọn họ cũng cảm giác được hơi thở trên người A Chiếu, không kém chút nào so với Bích Tầm Châu, sợ tới mức chân đều như nhũn ra. Lúc này đến một con yêu thú cao cấp không đủ, lại đến một con, quả thực không thể đáng sợ hơn.

Bí cảnh này sớm đã biến thành địa bàn chuột Phệ Ma lông đỏ, vốn khi cảm giác được có người tu luyện tiến vào, chúng nó dự tính là giống như trước đây, dùng bảo vật trong thạch lâm dụ dỗ bọn họ tiến vào thạch lâm, lại lừa gạt giết chết đám người tu luyện ở trong thạch lâm, nào biết thế nhưng đến đây là hai con hàng hung tàn.

A Chiếu dùng móng vuốt vồ vồ đầu con chuột Phệ Ma lông đỏ quỳ rạp trên mặt đất, vung móng vuốt đi qua, trên lỗ tai con chuột Phệ Ma đó xuất hiện một vết cào mang máu.

Thân thể to mọng của chuột Phệ Ma run lấy lấy.

A Chiếu nhảy về trên vai Sở Chúc một lần nữa.

Tiếp theo, chỉ thấy con chuột Phệ Ma trên lỗ tai có để lại vết cào không cần ai khống chế, liền ừ ừ theo bọn họ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò quay đầu nhìn về phía A Chiếu ngồi xổm ở trên vai Sở Chúc nhàn nhã vẫy đuôi, hỏi: "A Chiếu lão đại, vì sao người muốn thương tổn lỗ tai chúng nó?"

A Chiêu liếc nhìn hẩn một cái, không hé răng.

Giọng nói thân nhiên của Bích Tầm Châu vang lên: "Trên miệng vết thương có hơi thở của lão đại, mặc kệ con chuột Phệ Ma này chạy trốn tới nơi nào, lão đại cũng có thể cảm giác được." Dừng lại, Bích Tầm Châu lại nói: "Điều kiện tiên quyết là, chúng nó có lá gan trốn."

Nghe nói như thế, con chuột Phệ Ma có thương tích trên lỗ tai co rúm lại, mắt chuột chuyển điên cuồng, thoát nhìn bộ dạng cực kì sợ hãi.

【Lão đại thật là lợi hại!】Huyền Uyên sùng bái nói.

A Chiêu khẽ nâng cằm lên, yên tâm thoải mái nhận tiểu đệ sùng bái.

Kế tiếp, phạm là chỉ cần chuột Phệ Ma tiếp cận, đều bị A Chiêu giống như mèo bắt con chuột, nhào đi qua để lại một vết cào. Chuột Phệ Ma bị để lại vết cào giống nhau đều đã ủ rũ đi theo phía sau bọn họ, chỉ mới vài canh giờ, thì đã có trên trăm con chuột Phệ Ma đi theo.

Con chuột Phệ Ma dẫn đường nhìn thấy tình cảnh này, một đôi mắt chuột quả thực cũng muốn nhỏ ra nước mắt.

Tuy rằng nó không có bị A Chiêu để lại thương tích, nhưng cái này so với để lại thương tích còn làm cho nó tim gan run sợ hơn, lúc này đã không còn muốn lợi dụng thạch lâm để hồ chết bọn họ. Bí cảnh này có cái bảo vật gì đều cho bọn họ là được, nó hận không thể mau mau tiến bước mấy con hàng hung tàn này.

Sở Chúc ôm A Chiêu đến trong lòng, xoa bóp tiểu móng vuốt của nó, trên mặt lộ ra tươi cười thân nhiên.

Theo chuột Phệ Ma tăng nhiều, làm sao không rõ ý tứ A Chiêu, đây là muốn đề phòng đám yêu thú giao hoạt sẽ làm mấy chuyện xấu đối với bọn họ ở trong thạch lâm, cho nên đánh cái dấu hiệu trước.

Đi ở trong thạch lâm hơn nửa ngày, cũng không biết đi đến nơi nào, rốt cục đến mục đích.

Chuột Phệ Ma ở trước một chỗ thông đạo, nơi đó có gió u lãnh đập vào mặt, cũng không biết gió này từ nơi này thổi tới, bên trong tối om, giống như là một thông đạo quanh co mà đi xuống dưới đất.

Chuột Phệ Ma chít chít kêu với bọn họ, hai tay vung, như là đang nói cho bọn họ cái gì.

Bích Tầm Châu thần sắc hồ hững, sau khi nghe xong nói: "Một khi đã như vậy, thì ngươi vào đi thôi."

Chuột Phệ Ma vẻ mặt hoảng sợ nhìn hẩn, bộ dạng đáng thương như gái nhà lành bị bắt làm kỹ nữ, nước mắt đều chảy ra.

Bích Tầm Châu không có động tĩnh, lãnh khốc vô tình đá một cước lên mông nó, đá nó đi vào.

"Chít ——"

Tiếng kêu thê lương của chuột Phệ Ma vang vọng ở trong huyết động, tiếng vang xa lâu dài, một đám chuột Phệ Ma phía sau sợ tới mức bất an rung rẩy.

Đá xong chuột Phệ Ma, Bích Tầm Châu vẫn là một nhện tao nhã mỹ lệ, nhìn về phía đám chuột Phệ Ma kia, nói: "Đến, từng bước từng bước đi vào, ngã không chết thì coi như là các ngươi may mắn, ngã chết thì lột da bán."

Đám chuột Phệ Ma kia nhất thời chít một tiếng hét rầm lên, không cần Bích Tầm Châu lại đuổi, một đám cạ lại đây, biểu tình đau khổ giống như là tiểu bạch hoa bị buộc đi tiếp khách, khóc trời trách đất, lau nước mắt nhảy đi xuống cái cửa động đó.

Tất cả chuột Phệ Ma đều bị xua đuổi nhảy xuống xong, Bích Tầm Châu quay đầu nhìn Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nói: "Ta mang bọn ngươi đi xuống." Nói xong, tay Bích Tầm Châu cầm lấy cánh tay hai người, dẫn bọn hẩn nhảy xuống.

Ba người cấp tốc hạ thấp, gió lạnh xông lên từ lòng bàn chân, thổi trúng người thì cả người rét run, càng đi xuống, cảm giác không khí càng lạnh.

Không biết hạ xuống bao lâu, rốt cục hai chân lại đứng ở trên mặt đất ướt át.

Chung quanh là một mảnh tối đen, Sở Chúc lấy một chậu hoa hải đăng ra, chiếu sáng lên bốn phía.

Lúc này bọn họ đã đi đến không gian sâu không biết bao nhiêu vạn trượng ở dưới đất, phiến không gian này vô cùng trống rỗng, chung quanh vẫn là thạch lâm đan xen chằng chịt. Nhưng mà những thạch lâm này cũng không cao, hơn nữa màu sắc cũng không phải xám trắng giống bên ngoài, ngược lại là một loại màu ánh sáng gần giống màu trắng sữa, gió thấm lạnh thỉnh thoảng thổi tới từ chung quanh, vô cùng rét lạnh.

Chung quanh là đám chuột Phệ Ma bị buộc nhảy xuống, chúng nó ngã trái ngã phải, có chút bị thương, nhưng mà cũng không tính nghiêm trọng.

Nhóm chuột Phệ Ma chen chúc cùng một chỗ, cẩn thận nhìn Bích Tầm Châu và A Chiêu, bộ dạng cực kì sợ hãi.

Bích Tầm Châu không để ý tới chúng nó, nhìn đến màu sắc những thạch lâm này, rốt cục xác nhận đám chuột Phệ Ma không có lại ra vẻ lừa gạt bọn họ.

"Đây là cái gì?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn chằm chằm phiến thạch lâm màu trắng ngà đó, tò mò hỏi.

"Đây là một loại đá tùy thạch." Bích Tầm Châu giải thích: "Đá tùy thạch trải qua năm tháng lâu dài tích lũy, sẽ dần dần ngưng tụ ra một loại thạch tùy, loại thạch tùy này có thể dùng để tẩy tùy..."

"Ta biết, thạch tùy là tài liệu trọng yếu luyện chế Tẩy Tùy đan!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ hai mắt sáng lấp lánh, vô cùng kích động.

"Đúng, nhân loại và yêu thú ăn, có thể tẩy đi tạp chất trong thân thể, nhưng mà hiệu quả không có tốt như Tẩy Tùy đan." Bích Tầm Châu tiếp tục nói.

Sở Chúc cũng có chút kinh ngạc, lại nhìn đám chuột Phệ Ma kia, phát hiện chúng nó cũng dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm phiến thạch tùy lâm này. Xem ra trong lòng chúng nó biết rõ ràng thạch tùy trong thạch tùy lâm này, đây cũng là bảo vật theo như lời con chuột Phệ Ma kia.

Còn vì sao chúng nó không thể lấy...

Sở Chúc vừa tiến lên, thì bị một kết giới vô hình cản trở.

Trong mắt nàng lộ ra vài phần kinh ngạc, thử một lát, phát hiện kết giới này thế nhưng là thiên nhiên hình thành, kết giới hấp thu linh khí trong bí cảnh hình thành. Chỉ cần linh khí trong bí cảnh không cạn mất đi, thì kết giới này vĩnh viễn ở trong này, cho dù chuột Phệ Ma lấy nó, cũng không chiếm được thạch tùy bên trong, trừ phi tiêu hao hoàn toàn linh khí trong bí cảnh.

Nhưng nếu như linh khí trong bí cảnh tiêu hao hết, thì cái bí cảnh không có linh khí, sẽ theo bí cảnh mà biến thành một nơi bình phàm, thạch tùy không có linh khí tâm bồ, cũng sẽ biến mất theo.

Sở Chúc thử công kích kết giới, phát hiện kết giới tự nhiên sinh thành này vô cùng cường đại, trong lúc nhất thời phá không ra.

"Tầm Châu, huynh có thể phá vỡ không?" Sở Chúc quay đầu hỏi.

Bích Tầm Châu thử rồi nói: "Kết giới này tuy rằng ta có thể phá hỏng, nhưng nếu kết giới phá hỏng, thì thạch lâm phía trên sẽ sụp xuống, chúng ta cũng sẽ bị chôn ở nơi đây theo."

Cho nên, nếu như không muốn bị chôn sống, tốt nhất không cần bạo lực phá hỏng, nếu không không nói lấy được thạch tùy, ngay cả mệnh cũng bỏ ở trong này.

Thấy đám người Bích Tầm Châu cũng không có biện pháp lấy kết giới này, đám chuột Phệ Ma vậy xem đã hả giận lại thất vọng, thì ra cái đám con hàng hung tàn này cũng không có biện pháp, thật sự là quá tốt.

Dưới sự cao hứng, đám chuột Phệ Ma lông đỏ này nhin không được lại bắt đầu ngoáy mõng.

Bích Tầm Châu đột nhiên quay đầu nhìn qua, một đám chuột Phệ Ma đang xoay mõng nhất thời thân thể cứng đờ, mõng theo quán tính uốn éo, thiếu chút nữa thì mõng đụng vào vách núi chung quanh.

A Chiếu đột nhiên dùng cái đuôi ngoéo cổ Sở Chúc một cái.

Sở Chúc bị nó làm cho ngựa ngáy, ôm nó xuống dưới, A Chiếu lại một móng vuốt ấn lên trên cánh tay của nàng, sau đó nhảy đi qua kết giới. Một móng vuốt cào ở mặt trên kết giới, kết giới dễ dàng bị nó cào ra một cái động, sau đó nó dễ dàng nhảy vào đi.

Đám chuột Phệ Ma đang âm thầm cao hứng thấy một màn như vậy, thiếu chút nữa đều trừng löt cả mắt chuột ra.

Sở Chúc và Bích Tầm Châu thấy thế, vẫn chưa kinh ngạc.

Đôi trước Sở Chúc và A Chiếu đi qua rất nhiều địa phương, A Chiếu khác thường nàng sớm hiểu rõ ở trong lòng. Nàng phát hiện, rất nhiều kết giới căn bản không vậy khó được A Chiếu, nó trời sinh có thể phá hư kết giới, nếu không cũng sẽ không thể gây chuyện như vậy.

Còn Bích Tầm Châu, hẳn đối với thân phận của A Chiếu đã có phán đoán, cho nên cũng không kinh ngạc.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm Huyền Uyên bắt đầu cao hứng lên: "A Chiếu lão đại, giỏi lắm!"

A Chiếu lại đắc ý dào dạt nâng cằm lên, xé rách ra một cái thông đạo để người đi qua được ở trên kết giới, để cho Sở Chúc bọn họ tiến vào.

Ở mấy người đi vào, cửa kết giới lại khép lại, chắn một đám chuột Phệ Ma muốn đi vào theo ở bên ngoài.

Sau khi tiến vào kết giới, một đám người liền đi vào chỗ sâu trong thạch tùy lâm.

Càng đi vào bên trong, màu ánh sáng thạch tùy lâm càng thông thấu, từ màu trắng ngà mang chút tạp chất đến nhũ sắc tron bóng. Khi đến chỗ sâu nhất, màu ánh sáng thạch tùy lâm đã biến thành màu trắng ngà cả vật thể không tỳ vết.

Chỗ sâu trong thạch tùy lâm, có thể nhìn thấy từng gốc thạch tùy giống như măng, cũng được gọi là măng thạch tùy, bị thạch tùy cao to chung quanh vây quanh, số lượng chừng gần trăm gốc, đây là tinh hoa thạch tùy.

Sở Chước thật cẩn thận bẻ một gốc măng thạch tủy từ trung gian ra, măng đá này vô mềm, bẻ một cái thì gãy, lộ ra chất lỏng màu trắng sữa nồng đậm trạng thái rắn bên trong, đây cũng là Tủy Tủy thạch.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ dùng tới bình ngọc tốt, thật cẩn thận thu hồi những thạch tủy đó lại.

A Chiêu một móng vuốt cắt một cái măng thạch tủy, thăm dò đi qua ăn hai ngum, một đôi dị đồng tử nheo lại.

Bích Tầm Châu cũng tùy tay bẻ một gốc măng thạch tủy, dùng một cái thìa múc thạch tủy bên trong ra, ăn từng ngum từng ngum, trong tao nhả mang theo một loại phóng khoáng. Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang thu thập thạch tủy nhìn thấy thì tim gan run lên run lên, đây cũng ăn được rất hào phóng rồi.

Bé rùa mặc một thân y phục lông xù cũng dùng đầu đụng gãy một gốc măng thạch tủy, đi theo ăn vào.

Ba con yêu thú ăn được mùi ngon, thạch tủy này có thể tẩy đi tạp chất trên người yêu thú, có thể trực tiếp ăn, ảnh hưởng không lớn với chúng nó.

"Chủ nhân, cô cũng có thể ăn một ít, nhưng ước lượng không cần quá nhiều." Bích Tầm Châu mở miệng nói.

Sở Chước cười đáp ứng hần một tiếng, thấy A Chiêu đều vui đầu đi vào, thì lấy ra một cái thìa, múc ra thạch tủy từ gốc măng thạch tủy đó ra nuốt nó. A Chiêu ăn được hai mắt nheo lại, thạch tủy này tác dụng không lớn với nó, nhưng hương vị lại rất không tệ, vừa vặn làm đồ ăn vặt.

Bé rùa đang ghé vào trên một gốc măng thạch tủy ăn thấy thế, lập tức kêu lên:【Chủ nhân, cũng cho đệ.】

A Chiêu liếc mắt nhìn nó một cái:【Đề cho lão nhị nuốt ngươi.】

Bích Tầm Châu mặt không chút thay đổi ôm bé rùa lại, nuốt thạch tủy cho nó ăn, tránh cho nó lại tiếp tục nháo, lại bị thu thập.

Đôi khi A Chiêu ăn được không kém, Sở Chước cũng múc một chút thạch tủy ăn.

Thạch tủy giống như sữa chua thể trạng rắn, vào miệng mềm mại như tơ lụa, hương vị rất nhạt, ăn không ra hương vị gì, lập tức thì trượt vào trong dạ dày, tiếp theo gân mạch bắt đầu nổi lên một loại cảm giác đau đớn dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tủy Tủy Và Tấn Cấp

Khi cảm giác được khác thường trong gân mạch, Sở Chước lập tức ngồi xuống ngay tại chỗ, vận hành linh khí trong cơ thể, phối hợp với dòng khí nhảy loạn lên, một lần cạo gân cốt khắp nơi trong thân thể.

Bên kia Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang cẩn thận thu thập thạch tủy thấy thế, vội đi tới, hỏi: "Sở tỷ thế nào?"

Bích Tầm Châu còn đang chậm rì rì cho bé rùa ăn thạch tủy, nói: "Vừa rồi nàng ăn thạch tủy."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong, thì hiểu rõ rằng Sở Chước đây là đang tẩy tủy.

Chỗ tốt của tẩy tủy thì không cần phải nói, mặc kệ là người tu luyện hay là yêu thú, đều khát vọng tẩy tủy. Tẩy tủy không chỉ có thể tẩy đi tạp chất trong cơ thể, càng có thể đề cao độ tinh thuần của huyết mạch. Tỷ như nhân tộc hoặc yêu thú có huyết mạch truyền thừa đặc thù, tẩy tủy đối bọn họ càng trọng yếu hơn nữa, rất nhiều thần thông thường hay là di truyền từ huyết mạch. Huyết mạch càng tinh thuần, lực lượng thần thông càng cường đại, cho dù không có huyết mạch thần thông, chỉ là tẩy sạch tạp chất trong cơ thể, thì chỉ có lợi cho bình thường tu luyện.

Thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi xong, lại muốn tiếp tục đi thu thập thạch tủy, Bích Tầm Châu đột nhiên nói: "Ngươi cũng bắt đầu tẩy tủy đi."

"Ồ trong này?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ sùng sốt.

Bích Tầm Châu gật đầu: "Tẩy tủy đối với nhân tộc các ngươi cũng mới có lợi, tẩy tủy xong rồi, nói không chừng có thể một lần phá tan gông cùm tan bậc."

Da mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ hơi hơi co rúm lại, nhìn chằm chằm gương mặt mỹ nhân của Bích Tầm Châu, rồi rầm nói: "Tầm Châu ca, bộ dạng huynh như vậy, thật giống Sở tỷ." Đầu vội vàng đẩy hần tiến tới, hơn nữa lý do thực sự rất đúng lúc.

Cho dù là luyện đan sư, không có tu vi tương ứng, thuật luyện đan cũng không có biện pháp tiến bộ.

Bích Tầm Châu không đề ý đến hần, nói: "Bắt đầu đi, thừa lại giao cho ta."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn gương mặt mỹ nhân lạnh lùng đó của Bích Tâm Châu, bị một đôi mắt của hắc đảo qua, lại không có dũng khí cự tuyệt, đành phải giao nhiệm vụ thu thập thạch tủy cho hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lấy một ít thạch tủy, bắt đầu nuốt vào, ở khi cảm giác được kinh mạch cốt tủy trong cơ thể khác thường, lập tức ngồi xuống, chuẩn bị tẩy tủy.

Thời gian tẩy tủy cũng không dài.

Một lúc lâu sau, bên ngoài da thịt của Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ bắt đầu thấm ra một tầng thể chất dạng dầu màu đen, đây là chất bẩn trong cơ thể bọn hắn ngấm ra ngoài, phát ra mùi vị thật sự không dễ ngửi.

May mắn trước đó Bích Tâm Châu thiết kế một cái kết giới ở chung quanh bọn họ trước, mùi mới không có khuếch tán, muốn huân cũng huân người trong kết giới.

Sau khi tẩy tủy thành công, Sở Chúc trước mở mắt ra.

Đầu tiên nhìn thấy bé rùa và A Chiêu đang ngồi lấy thạch tủy làm đồ ăn vặt mà ăn ở cách đó không xa, tiếp theo mới nhìn thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở bên trái. Chất bẩn trên người hắn còn đang từ trong làn da chảy ra ngoài từng chút từng chút, cả người giống như bị một tầng dầu đen bao trùm.

Không cần nhìn cũng biết, trên người của mình có lẽ cũng không tốt bao nhiêu.

Hơn nữa, mùi này thật sự không dễ ngửi.

Sở Chúc không nghĩ tới thạch tủy chưa có được luyện chế thành Tẩy Tủy đan đã có tác dụng mạnh mẽ như vậy, nếu như luyện chế thành Tẩy Tủy đan, chỉ sợ ngay cả chất bẩn ngấm trong lục phủ ngũ tạng đều có thể tẩy sạch.

Bích Tâm Châu đã chuẩn bị xong nước tắm rửa, thấy Sở Chúc tẩy tủy xong, nói với nàng: "Qua bên kia gội rửa trước đi."

Bích Tâm Châu chuẩn bị là ba cái bồn tắm siêu lớn, để ở gần chung quanh không gian đá tủy thạch, tính hẻo lánh vô cùng tốt, không cần lo lắng không kín đáo. Tuy nói Sở Chúc bình thường không biểu hiện ra bộ dạng một nữ hài tử nên có, nhưng quả thật nàng là một cô nương, cũng phải chú ý một chút.

Sở Chúc cởi ra bộ y phục bị ngấm bẩn trên người, nhảy vào trong cái bồn tắm thứ nhất.

Trong bồn tắm là linh diệu pháp phèn dùng để vệ sinh, bóp vỡ nó sau đó khe khẽ chà xát trên người, chất bẩn trên làn da sẽ bị rơi xuống, bông bênh ở trong nước.

Cẩn thận chà xát thân thể một lần, Sở Chúc lại nhảy đến cái bồn tắm thứ hai, lại chà xát một lần.

Cuối cùng khi đến cái thứ ba bồn tắm, trên người đã vô cùng sạch sẽ.

A Chiêu và bé rùa ngồi ở bên ngoài, nhìn chăm chăm địa phương bị đá tủy thạch vây quanh.

【Lão đại, huynh nhìn cái gì?】Huyền Uyên nuốt thạch tủy, tò mò hỏi.

A Chiêu thu hồi tầm mắt, cúi đầu liếc mắt nhìn nó một cái, nói:【Con nít không hiểu không cần nói lung tung.】

Bé rùa chậm rì rì nga một tiếng, sau một lúc lâu còn nói thêm:【Lão đại, kỳ thực huynh muốn đi vào xem chủ nhân tắm rửa đi? Đệ cũng muốn...】

Nháy mắt, bé rùa đã bị một móng vuốt đá bay.

Bên kia, rốt cục Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng tẩy tủy xong, bị Bích Tâm Châu ghét bỏ đuổi tới chỗ bồn tắm bên kia tẩy sạch.

Tầm mắt bé rùa chuyển tới chỗ Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nói:【Lão đại, muốn nhìn hắn không?】

A Chiêu dùng móng vuốt cào xuống ở trên lưng nó, châm chọc nói:【Giống đực có cái gì xinh đẹp? Hắn có ta cũng có!】Hơn nữa dáng người của nó khi hình người tuyệt đối nhìn đẹp hơn luyện đan sư gà còi này.

A Chiêu đáng về khiếu nại.

Bé rùa chậm rì rì nga một tiếng.

Rốt cuộc sau khi Sở Chúc tẩy sạch, mặc y phục bước ra, tóc đã được linh khí hong khô.

Nàng giao cho Bích Tâm Châu một câu, tiếp theo lại bắt đầu ngồi tọa, chuẩn bị thăng cấp.

Vừa rồi tẩy tủy thành công rồi, tu vi của nàng lại có chỗ tăng trưởng, hàng rào Không Minh cảnh bắt đầu buông lỏng. Hơn nữa lúc này bọn họ ở trong bí cảnh, linh khí cũng dư thừa, không có ngoại giới quấy nhiễu, Sở Chúc quyết định thừa dịp cơ hội này, trước tấn thăng đến Linh Quang cảnh rồi nói sau.

Khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang ngâm mình trong bồn tắm thứ ba, đột nhiên cảm giác được linh khí trong thiên địa nhanh chóng tuôn tới một hướng.

Hắn sững sốt, trận cảnh này giống như đã từng quen biết nha.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng từ bồn ra trong bồn tắm, cầm quần áo mặc vào, vội vội vàng vàng chạy đến, chỉ thấy được Sở Chúc đã xử lý sạch sẽ lại trở lại đất trống chỗ tùy thạch lần nữa, bắt đầu trùng kích Linh Quang cảnh.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn linh khí mất thường có thể thấy được nhanh chóng tuôn đi tới thân thể của nàng, có điểm bị đá kích.

Ngay tại khi hắn bị nhận đá kích, giọng nói của Bích Tầm Châu vang lên: "Còn không thừa dịp cơ hội này tu luyện?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ quay đầu, chỉ thấy Bích Tầm Châu một tay cầm bình ngọc, một tay cầm thìa ngọc, đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt lạnh như băng nhìn hắn, hắn có một loại ảo giác bị trường bối sư môn chăm chú nhìn tu luyện.

Lập tức ngay cả đầu tóc cũng không thêm cột lại, bỏ chạy đến một chỗ đất trống, bắt đầu ngồi tu luyện.

Lần này Sở Chúc tấn bậc, dùng thời gian một ngày.

Hàng rào Linh Quang cảnh đã bị nàng đánh vỡ rất dễ dàng, linh khí trong thiên địa rào rạt mạnh mẽ tuôn tiến vào trong thân thể của nàng, theo mỗi một lỗ chân lông tiến vào kinh mạch, tụ tập đến Linh phủ (tư duy), bổ khuyết linh khí vào trong khí mạch cần.

Chỉ là, linh khí trong bí cảnh này tuy rằng vọt tới nhiều, lại vẫn là không đủ.

Sở Chúc không thể không lấy ra cực phẩm Hồi Linh đan chuẩn bị kỹ trước đó, nắm lấy một vốc quặng vào miệng nuốt, vừa hấp thu linh khí từ ngoại giới, vừa hấp thu lấy từ cực phẩm Hồi Linh đan.

Bích Tầm Châu và Huyền Uyên cách Sở Chúc không xa, cảm thụ được linh khí Sở Chúc tấn bậc chuyển trở lại. Chỉ có A Chiếu đứng ở một bên, nhìn chăm chăm Sở Chúc tấn bậc.

Lần này bọn họ đều có thể cảm giác được, Sở Chúc từ Không Minh cảnh tấn thăng Linh Quang cảnh, cần linh khí càng nhiều hơn khi tấn Không Minh cảnh. Hơn nữa linh khí cần nhiều như vậy, đều không phải là người tu luyện phổ thông có thể được, làm cho bọn họ không khỏi hoài nghi, có phải hiệu quả lúc trước Sở Chúc tẩy tủy hay không.

Tẩy tủy xong, không chỉ có có thể thanh trừ tạp chất trong cơ thể đi ra ngoài, thậm chí cũng có thể khuếch rộng kinh mạch, ngay cả chất lượng khí mạch trong Linh phủ cũng có thể thăng cấp. Chỗ tốt của tẩy tủy hiện ra như thế, cũng không trách người đời hoặc yêu thú đều muốn có tẩy tủy.

Bên kia, theo linh khí bị lấy ra chung quanh, tu vi trên người Sở Chúc đã tấn thăng.

Linh Quang cảnh tầng một, Linh Quang cảnh tầng hai, Linh Quang cảnh tầng ba, Linh Quang cảnh tầng bốn...

Thăng đến Linh Quang cảnh tầng năm, rốt cục tốc độ tấn thăng dừng lại.

Sở Chúc cảm giác được linh khí không đủ, tuy rằng có thể tiếp tục tấn thăng, nhưng nàng vẫn là liên tục nhịn xuống, để tránh linh khí bổ sung không đủ, tổn thương căn cơ khí mạch.

Cuối cùng, ở khi Sở Chúc Linh Quang cảnh tầng năm, ngăn chặn xúc động tấn thăng, bắt đầu củng cố tu vi.

Sở Chúc chuyên tâm củng cố tu vi, lại không biết cách đó không xa thần sắc một người ba yêu có bao nhiêu phức tạp.

Ở khi Sở Chúc thành công tấn bậc, Bích Tầm Châu và Huyền Uyên liền lục tục tỉnh táo lại, nhịn không được nhìn chăm chăm Sở Chúc đang củng cố tu vi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ khiếp sợ nhìn Sở Chúc ngồi ở giữa rừng tùy thạch, sau khi cảm giác được linh khí chung quanh trở nên loãng, tâm tình lại phức tạp, nhịn không được nói: "Trước kia kỳ thực Sở tỷ là đặc biệt ân tảng tu vi đúng không? Nào có người lập tức thì trực tiếp từ Không Minh cảnh tầng bảy tấn thăng đến Linh Quang cảnh tầng năm chứ? Đây không chỉ có vượt qua một cái đại cảnh giới, còn có vài cái tiểu cảnh giới, quả thực không bình thường!"

Lần trước ở tiểu bí cảnh đại lục Thiên Thượng Hải, khi Sở Chúc tấn bậc, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhịn không được cảm khái như thế, lần này vẫn như cũ.

Bích Tầm Châu nhìn Sở Chúc, tuy rằng không có trả lời lời nói của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, trong lòng cũng có vài phần nghi hoặc.

Huyền Uyên cái gì cũng đều không hiểu, chỉ cảm thấy chủ nhân thật là lợi hại, căn bản sẽ không để ở trong lòng.

Sau khi Bích Tầm Châu nhìn một lúc lâu, đột nhiên quay đầu nhìn về phía tiểu yêu thú ngồi xôm ở bên cạnh, thử thăm dò: "Lão đại, nàng như vậy có phải hay không..."

Cho dù hần biết tư chất Sở Chúc vô cùng tốt, nhưng ngắn ngủn hai năm thời gian, nàng liên tục tấn bậc, hơn nữa mỗi lần tấn bậc đều vượt qua vài cái cảnh giới nhỏ, thấy thế nào cũng không bình thường, đã không phải dùng tư chất tốt có thể hình dung.

A Chiêu liếc nhìn hần một cái, nói:【Người coi như nàng tư chất tốt.】

Bích Tâm Châu kéo kéo khoe miệng.

A Chiêu dùng móng vuốt cào thạch tủy ở dưới thân, lưu lại một vết tích thật sâu, tiếp tục nói:【Dù sao, người chỉ cần biết rằng, nàng là khác biệt.】

"Khác biệt thế nào?" Bích Tâm Châu truy vấn.

【Về sau người tự sẽ biết.】A Chiêu nói xong câu đó, thì không chịu mở miệng nữa.

Bích Tâm Châu như có chút suy nghĩ nhìn nó, A Chiêu cũng không phải là yêu thú phổ thông, thậm chí có thể là... thần thú trong truyền thuyết, lại lịch hoàn toàn bí ẩn, nó có thể nói loại lời này, chứng minh Sở Chúc quả thật bất phàm. Tuy rằng hần vẫn luôn không hiểu, nhưng mà nếu đã khế ước cùng Sở Chúc, lại kết thành đồng bạn đồng hành, sớm hay muộn sẽ biết thôi, hiện tại so đo nhiều lắm cũng vô dụng.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Bích Tâm Châu lập tức khôi phục thân nhiên, tiếp tục đi thu thập thạch tủy.

Sở Chúc tồn ba ngày thời gian, rốt cuộc cũng cố xong tu vi.

Đội nàng mở mắt ra, chỉ thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Bích Tâm Châu, Huyền Uyên ngồi ở cách đó không xa nói chuyện phiếm. Đương nhiên, nói chuyện phiếm là Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Huyền Uyên, Bích Tâm Châu chỉ phụ trách dự thính, hoặc là phụ trách làm phiên dịch cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Huyền Uyên cơ.

Thấy Sở Chúc mở mắt, một người ba yêu đều vô cùng cao hứng.

A Chiêu nhảy đến trên người Sở Chúc, dùng đầu của mình cọ cọ gương mặt của nàng, xem như cổ vũ.

"Sở tỷ, chúc mừng." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười nói, ánh mắt nhìn Sở Chúc, tựa như đang nhìn không phải nhân loại.

Sở Chúc cười cười, tầm mắt đảo qua từ trên người hần, cảm giác được hơi thở trên người hần biến hóa, cười nói: "Huynh cũng không tệ, đã là Không Minh cảnh tầng chín, lập tức có thể tấn thăng Linh Quang cảnh. Không bằng thừa dịp chúng ta còn ở bí cảnh, huynh dứt khoát tấn bậc Linh Quang cảnh luôn đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẻ mặt hoảng sợ nhìn nàng: "Sở tỷ, không thể nào? Ta vừa mới dựa vào tẩy tủy thăng chức đến Không Minh cảnh tầng chín, hiện tại cô lại muốn ta đánh vỡ hàng rào thăng chức Linh Quang cảnh, làm sao có thể? Ta cũng không phải là cô..."

Giống như Sở Chúc loại tốc độ tấn bậc không bình thường này, căn bản không phải người bình thường có thể làm được. Bây giờ hần còn hoài nghi kỳ thực nàng là ẩn tàng tu vi, hiện tại chẳng qua là một lần nữa tấn cấp tu vi lên thôi.

Sở Chúc thấy vẻ mặt sợ hãi của hần, cười cười, cũng không miễn cưỡng hần.

Tiếp theo, Sở Chúc kiểm tra tình huống Bích Tâm Châu và Huyền Uyên. Làm thú khế ước, theo nàng tấn bậc, bọn họ hần là cũng mới có lợi mới đúng.

Bích Tâm Châu nhún nhún vai: "Đừng nhìn ta, hiện tại cảnh giới của cô rất thấp, không có tác dụng gì với ta."

"Vậy thương thế của huynh thì sao?" Sở Chúc lại hỏi.

Bích Tâm Châu thở dài: "Vết thương này của ta còn có ba thành chưa tốt, muốn khỏe hoàn toàn cũng không phải dễ dàng như vậy. Cô không cần lo lắng, dù sao hiện tại cũng không ảnh hưởng cái gì."

Sở Chúc rũ mắt, thế nào lại không ảnh hưởng?

Cũng bởi vì vết thương này của Bích Tâm Châu, làm cho hần vẫn luôn không thể phát huy thực lực chiến đấu, tu vi chỉ có thể duy trì ở Nhân Vương cảnh. Trước khi Bích Tâm Châu bị thương, tu vi căn bản sẽ không chỉ là Nhân Hoàng cảnh. Đòi trước thăng đến khi Sở Chúc bị người đánh trọng chết, thương thế của Bích Tâm Châu vẫn không tốt, thậm chí bị nàng liên lụy, có thể thấy được hần bị thương có bao nhiêu nghiêm trọng.

Bé rùa không cảm giác được không đứng giữa bọn họ, dùng móng vuốt kéo vấy Sở Chúc:【Chủ nhân, nhìn đệ, răng của đệ lại dài một chút.】

Sở Chúc cúi đầu, ôm lấy bé rùa lên, thấy nó ngẩng đầu, hé miệng với nàng.

Từ trong miệng nó, Sở Chúc lại nhìn thấy hai cái răng như hạt gạo. Khụ, không thể nói là răng hạt gạo, dù sao nếu như trưởng thành, đó chính là răng nanh uy phong凛冽. Chỉ là hiện tại hai cái không hần là răng nanh này sinh trưởng ở trên người bé rùa theo Sở Chúc tấn bậc, bé rùa được lợi ích, răng nanh cũng thật sự dài một chút.

Sở Chúc sờ sờ đầu nó, cười nói: "Ừm, răng nanh của Huyền Uyên dài thêm một chút, không tệ."

Bé rùa lập tức cao hứng, đợi răng nanh của nó hoàn toàn trưởng thành, nó sẽ không còn là ấu tể, lão đại không bao giờ có thể coi nó trở thành ấu tể nữa, cái gì cũng không nói với nó.

Chung quy mà nói, lần này lữ hành bí cảnh Phệ Ma lâm, thu hoạch vẫn không tệ.

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều xem như thành công tấn bậc, tuy rằng Mặc Sĩ Thiên Kỳ chính là thăng cấp cảnh giới nhỏ, nhưng coi như là thăng cấp, đáng giá chúc mừng.

Ở khi bọn họ vội vàng tấn bậc, Bích Tâm Châu đều đã thu thập xong tinh hoa tùy thạch.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thu hồi bình ngọc chứa thạch tùy, ngẩng đầu nhìn một mảnh thạch tùy lâm này, cao hứng nói: "Chỉ cần có phiến thạch tùy thạch này ở đây, qua một đoạn thời gian, lại sẽ có tinh hoa thạch tùy một lần nữa sinh thành, tặng vật trong thiên địa thật sự là quá tuyệt vời."

Bích Tâm Châu lại đợi nước lạnh: "Cũng không chịu nổi nhân loại tham lam, còn có yêu thú phá hư."

Trong bí cảnh này còn có một đám chuột Phệ Ma giương giường mắt hổ với tùy thạch, đám chuột Phệ Ma này giao hoạt gian trá, khó bảo toàn ngày nào đó chúng nó nhẫn nhịn không nổi dụ hoặc của thạch tùy, tự mình hủy diệt bí cảnh, làm cho kết giới biến mất, sau đó tiến vào lấy thạch tùy, tùy ý phá hư. Không có linh khí trong bí cảnh nuôi dưỡng, đá thạch tùy không thể sản xuất thạch tùy, chúng nó dần dần biến thành chẳng khác gì thạch lâm phổ thông.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được có chút uể oải, dù sao cũng không thể đều giết đám chuột Phệ Ma trong Phệ Ma lâm, đó là giết không hết.

Sở Chước liếc hẩn một cái, nói: "Cần phải đi! Hoặc là huynh muốn ở lại chỗ này tấn bậc Linh Quang cảnh rồi mới đi?"

Nghe nói như thế, Mặc Sĩ Thiên Kỳ run cầm cập, vội vàng đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Nên Cho Chút Hiếu Kính

Đoàn người Sở Chước trở lại trước kết giới thạch tùy lâm, thì thấy đám chuột Phệ Ma vẫn canh giữ ở nơi này, không có rời đi.

Chỉ số thông minh của đám chuột Phệ Ma này cực cao, giao hoạt thành thạo, ở bên trong bí cảnh, không biết bao nhiêu người tu luyện bởi vì khinh thị chúng nó mà chết dưới sự tính kế của chúng nó. Đây cũng là việc không có gì đáng trách, người tu luyện muốn gây khó dễ chúng nó tìm kiếm bảo vật bí cảnh, chúng nó tự nhiên cũng có thể phản kích, không có ai đúng ai sai, chỉ nhìn ai thực lực cao hơn.

Không có đủ thực lực, ngã xuống cũng là bình thường.

Lúc này đám chuột Phệ Ma nhìn thấy bọn họ xuất hiện, nháy mắt mắt chuột phụt ra ánh sáng lấp lánh, tất cả giường mắt trông mong nhìn bọn họ.

A Chiêu xé mở kết giới ra một cái miệng, Sở Chước, Bích Tâm Châu và Mặc Sĩ Thiên Kỳ theo thứ tự đi ra.

Miệng kết giới bị xé mở ở trong ánh mắt trừng to của đám chuột Phệ Ma, giống như nước chảy, chậm rãi biến mất, một lần nữa biến thành một cái kết giới đầy đủ.

Thấy một màn như vậy, đám chuột Phệ Ma thiếu chút nữa nhịn không được chảy nước mắt rào rào.

Chúng nó vẫn luôn canh giữ bí cảnh này, trông coi thạch tùy lâm trong bí cảnh, đã sớm coi chúng trở thành bảo vật của mình, thời khắc đều muốn mở ra kết giới, lấy tinh hoa tẩy tùy bên trong thạch tùy.

Nhưng kết giới lại gắn bó chặt chẽ quan hệ mật thiết cùng bí cảnh, lấy thực lực của chúng nó, căn bản không thể mở ra. Cho dù người tu luyện đi tính kế xâm nhập bí cảnh này, người tu luyện cũng không có cách nào, trừ phi bạo lực phá vỡ, nhưng làm cho toàn bộ bí cảnh sụp đổ. Lâu dài, đám chuột Phệ Ma chỉ có thể thường xuyên canh giữ ở trước kết giới, nhìn thạch tùy bên trong, cầu mà không được, cực kỳ khó chịu.

Đột nhiên Sở Chước cảm Toái Tinh kiếm trong tay gõ lên trên vách tường một cái, phát ra một tiếng động kim loại va chạm.

Thanh âm này bừng tỉnh đám chuột Phệ Ma, đợi nhìn đến thần sắc băng lãnh của Bích Tâm Châu và yêu thú dị đồng tử ghé vào trên vai nhân loại, thân hình đám chuột Phệ Ma run lên, chen lẫn cùng một chỗ, trên mặt lại lộ ra thần sắc sợ hãi.

Lấy chỉ số thông minh của chúng nó, tự nhiên sẽ hiểu những người này nán lại ở bên trong vài ngày, tất nhiên đã lấy hết tinh hoa thạch tùy đi. Nếu bảo vật đã bị lấy đi, chúng nó làm dẫn đường đã không có tác dụng gì, giết cũng là bình thường.

Nghĩ đến đây, đám chuột Phệ Ma nhỏ giọng kêu lên chít chít, ánh mắt lộ ra thần sắc bối rối.

Sở Chước lại dùng Toái Tinh kiếm gõ xuống ở trên vách tường.

Đám chuột Phệ Ma không dám hé răng nữa, sợ hãi nhìn bọn họ.

"Tinh hoa bên trong thạch tủy, chúng ta đã lấy đi." Sở Chước mở miệng nói, giọng nói cực kỳ ôn hòa, thần thái thân thiện. Nhưng mà yêu thú không chú trọng về ngoài của nhân loại, nàng biểu hiện được thân thiết lại đáng yêu, đám chuột Phệ Ma đều không cảm giác, ngược lại bởi vì lời nàng nói, về mặt tuyệt vọng.

Thạch tủy đã không còn, bảo vật chúng nó vẫn luôn canh giữ thế nhưng đã không còn!

Kế tiếp, những người này có phải muốn giết chúng nó hay không?

"Muốn ngưng tụ ra tinh hoa thạch tủy một lần nữa, cần bao nhiêu thời gian thì không cần ta nói, các ngươi cũng hiểu, một trăm năm chỉ có thể ngưng tụ một giọt. Nhưng mà, chỉ cần bí cảnh này không bị phá hỏng, thạch tủy chắc chắn tiếp tục ngưng tụ tinh hoa. Các ngươi hiểu rõ rằng thấu đáo ý tứ của ta không?"

Sở Chước tươi cười khả ái, nhưng một bàn tay lại cầm trọng kiếm hàn quang sắc bén ở trước ngực, biểu tình và động tác hoàn toàn tương phản.

Đám chuột Phệ Ma nhìn nàng chăm chăm, nhìn không được giống như con khi mà gãi tai gãi má, giống như đang suy tư ý tứ trong lời nói của nàng.

Đột nhiên, kiếm trong tay Sở Chước chém xuống phía trước, vách núi vỡ ra một khe hở, đám chuột Phệ Ma sợ tới mức lại run lên, móng xoay cào cào lợi hại, kinh sợ nhìn nàng, không rõ vì sao nàng một giây trước còn hòa ái dễ gần, ngay sau đó lại vùng kiếm lên.

"Hay là, hiện tại các ngươi muốn chết ngay, cho ta lột da? Lòng màu đỏ trên người các ngươi rất đáng giá đấy." Sở Chước cười khanh khách nói.

Một đám chuột Phệ Ma bị nàng dọa sợ tới mức ngay cả lên tiếng cũng không dám, chen lẫn cùng một chỗ.

Dưới một phen vừa gõ vừa đánh cùng với uy hiếp, rốt cục Sở Chước tạm thời đạt thành hiệp nghị với đám chuột Phệ Ma này.

Vì vậy, bọn họ mới lên đường trở về, từ thạch tủy lâm dưới đất một lần nữa trở lại thạch lâm trong bí cảnh, tiếp theo cũng không vội mà rời khỏi, mà là chọn một địa phương nghỉ ngơi ở trong bí cảnh.

Đám chuột Phệ Ma tránh ở trong thạch lâm, cẩn thận xem xét bên này, ở khi Sở Chước vẫy vẫy với chúng nó, mới đẩy mấy con đi tới.

Đầu lĩnh đám chuột Phệ Ma, đúng là cái con lúc trước bị bọn họ thiết cạm bẫy bắt giữ, sau đó dẫn bọn họ tiến vào bí cảnh.

Sở Chước nói với chúng nó: "Thạch tủy quả thật là thứ tốt, nể tình các ngươi dẫn đường lần này, ta có thể chia cho các ngươi mười phần thạch tủy để tẩy tủy, các ngươi có thể thương lượng một chút, do ai đến tẩy tủy."

Đám chuột Phệ Ma không nghĩ tới nàng thế nhưng sẽ hào phóng như vậy, nhất thời cực vui, kêu lên chít chít, lập tức đều kêu tất cả chuột Phệ Ma lông đỏ ra, tiến lên cùng nhau thương lượng.

Đám người Sở Chước ngồi ở dưới bóng cây cách đó không xa, nhìn đám chuột Phệ Ma đang chít chít thương lượng.

Bích Tầm Châu ở bên cạnh đắp lò, nấu cơm cho bọn họ.

Nán lại vài ngày trong thạch tủy lâm, vội vàng tu luyện tấn bậc, cũng không có ăn qua cái gì. Hiện tại có rảnh, bé rùa là đứa đầu tiên thúc giục muốn ăn thịt nướng. A Chiêu theo sát sau gọi cơm.

Lão đại cũng mở miệng, Bích Tầm Châu tự nhiên không thể không làm.

Hương thơm thức ăn lan tràn ở trong không khí, dù đám chuột Phệ Ma cách đó không xa đang thương lượng nhìn không được liên tiếp nhìn qua, nhưng mà e sợ tại Bích Tầm Châu và A Chiêu uy hiếp, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sở Chước ngâm một bình trà linh quả, đổ cho một người một ly, chậm rãi thưởng thức.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ uống trà linh quả vào miệng, lại liếc mắt nhìn đám chuột Phệ Ma một cái, nói: "Không nghĩ tới chuột Phệ Ma lông đỏ trong bí cảnh nhiều như vậy, cũng có một vạn con nhỉ?"

Chẳng trách mấy ngày nay bọn họ bắt giữ chuột Phệ Ma ở trong Phệ Ma lâm, rất khó dụ dỗ một con chuột Phệ Ma đi ra, thì ra đều trốn vào trong bí cảnh.

"Sở tỷ, có một vạn con chuột, mới cho mười phần, có phải quá ít hay không?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút lo lắng nói: "Nếu chúng nó ngại ít, lại bắt đầu cái suy tư phá hỏng gì thì làm sao bây giờ?"

Sở Chước cười khanh khách nói: "Mười phần đã không ít, dù sao mỗi một giọt thạch tủy hình thành, đều cần thời gian trăm năm, lần này chúng ta có được từng đó, nhìn như rất nhiều, kỳ thực là tích lũy trăm ngàn năm, mới được chút như vậy. Nếu quá hào phóng, đám chuột Phệ Ma này tưởng rằng

chúng ta có rất nhiều, lại muốn đánh chủ ý gì."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ yên lặng gật đầu, trong lòng biết Sở Chúc kiên nhẫn giao tiếp cùng đám chuột Phệ Ma như thế, là vì bảo tồn bí cảnh này, để tránh đám chuột này vì thạch tủy mà quá liều, thật sự hủy diệt bí cảnh và thạch tủy lâm.

Thiên địa linh vật, đều là trời sinh trời dưỡng, người có duyên sẽ có được.

Lần này bọn họ may mắn có được thạch tủy, coi như là cơ duyên của bọn họ, trong trường hợp đó cho tới bây giờ bọn họ không nghĩ tới muốn tát ao bắt cá, phá hư thạch tủy lâm. Đây là trời đất ban tặng, chỉ cần chúng nó còn tồn tại, nói không chừng tiếp qua trăm vạn năm, lại có người hữu duyên tiến vào nơi đây, lại có được thạch tủy.

Đây là một loại nhân quả tuần hoàn, cũng là quà tặng của thiên địa với vạn vật, mới khiến cho sinh linh có thể đột phá bản thân, đi lên đường thăng thang.

Khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấy thạch tủy, thấy bảo lòng vui, nhưng cũng không muốn thấy thạch tủy lâm bị hủy, cho nên đối với hành vi của Sở Chúc, hần vò cùng tán thành. Bí cảnh này là chuột Phệ Ma phát hiện, lúc này chuột Phệ Ma sinh sản lợi hại, canh giữ phiên thạch tủy lâm này, đối với tội nó giương giương mắt hổ, vẫn luôn nghĩ cách muốn có được thạch tủy, cùng với để cho chúng nó cuối cùng đi phá hủy thạch tủy lâm trong bí cảnh, không bằng trước tiên làm chút dự phòng.

Chờ sau khi bọn họ ăn xong một bữa cơm phong phú, đám chuột Phệ Ma cũng đã thương thảo ra kết quả —— tất nhiên trong lúc đó cũng đánh một trận.

Mười con chuột Phệ Ma có được thạch tủy là mười con có thực lực lợi hại nhất trong đám.

Kết quả này đám người Sở Chúc cũng không kỳ quái, dù sao cách sinh tồn giữa yêu thú chính là như thế, ai mạnh thì chỉ kẻ đó có quyền chủ động.

Sở Chúc phân phát mười phần thạch tủy cỡ nắm đấm trẻ con cho chúng nó, cái này ước lượng cũng đã đủ một con chuột Phệ Ma tấy tủy.

Nàng nói: "Bí cảnh là các người phát hiện, chúng ta cũng sẽ không xua đuổi các người. Nhưng mà nếu ngày nào đó chúng ta trở về, phát hiện các người hủy diệt bí cảnh, vậy đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác, đều tiêu diệt tất cả chuột Phệ Ma sinh sống ở Phệ Ma lâm, diệt không chỉ có các người, còn có hậu thế của các người..."

Đám chuột Phệ Ma: "....."

Uy hiếp thật sự là rất hung tàn, thế nhưng ngay cả hậu thế cũng không buông tha QAQ.

Làm xong những cái này, đoàn người Sở Chúc ở dưới sự dẫn dắt của chuột Phệ Ma, rời khỏi bí cảnh.

Cửa vào bí cảnh ở giữa không trung, cửa ra cũng là ở dưới thạch lâm Phệ Ma lâm.

Chờ bọn họ bước ra từ bí cảnh, thì cảm giác được ma phong không chỗ nào không có. Tuy rằng không quá mãnh liệt, nhưng nhiệt độ không khí giữa bí cảnh và ngoại giới chênh lệch cực lớn, linh khí và ma khí xung đột, làm cho người ta cảm giác mãnh liệt hơn nữa.

Khi bọn họ bước ra, vừa vặn là thời gian ban ngày, trong rừng Phệ Ma không có một con chuột Phệ Ma nào hoạt động.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm bé rùa mặc y phục lông xù vào trong lòng sườn ả, hỏi: "Sở tỷ, Tầm Châu ca, bây giờ chúng ta còn muốn tiếp tục bắt giữ chuột Phệ Ma không?"

"Không cần, về thành Hắc Xuyên trước đi." Sở Chúc nở tươi cười ôn hòa bên môi: "Lần này thu hoạch rất không tệ, không cần lại đi bắt giữ chuột Phệ Ma."

Trước không nói những thứ có được do đen ăn đen từ Đỗ Bá Dương, chính là thạch tủy có được khi tiến vào bí cảnh, chính là vật báu vô giá, một giọt thì có thể bán được giá trên trời, ngày khác nếu như thiếu linh thạch, làm vài giọt đi bán thì có linh thạch ngay. Hơn nữa có thể có được thạch tủy, cũng có công lao của chuột Phệ Ma, nể tình ở phần công lao này, sẽ không đi bắt giữ đồng loại nó.

Tiếp theo, bọn họ rời khỏi Phệ Ma lâm, ngồi xe trượt tuyết về thành Hắc Xuyên.

Bởi vì dọc đường đi vòng vèo, cho nên ba ngày sau, khi bọn họ đi qua băng lâm, thì nhìn thấy một đám người tu luyện từ trong rừng băng bước ra.

Xe trượt tuyết đột ngột dừng lại.

Sở Chúc nhận ra đám người tu luyện này đúng là mấy chi đội ngũ cùng nhau tiến vào băng lâm săn bắn yêu thú ma hóa với đội Thiên Thôn. Là đội Tham Lang và đội Thất Diệu, đội Thiên Vũ.

Trong đó, một người nam nhân không chút để ý nhìn qua đây, đột nhiên ánh mắt dừng lại, nhiều hứng thú nhú mảy: "Là các người à?"

Đám người Sở Chúc ngồi ở trong xe trượt tuyết, nhìn đối phương đi tới, ngăn ở trước xe trượt tuyết, hơi hơi khom người cúi đầu nhìn người trong xe trượt tuyết, ánh mắt lướt qua ở trên người Bích Tầm Châu cùng Sở Chúc, trong ánh mắt phiếm to máu là vẻ dâm – dục không chút nào che giấu.

Sở Chước hơi hơi nhủ mi, khách khí nói: "Dịch tiên bối còn chưa trở về?"

Dịch Chấn hừ một tiếng, phất đi bông tuyết trên ống tay áo, nói: "Ta cũng không phải là người nhất gan giống như Khích Thành Huân đó, mới đợi được hai ngày thì đi. Yêu thú ma hóa trong băng lâm này không ít, nếu không trừ bỏ hết, tai họa không ít."

Hắn nói được vô cùng có đạo lý, mười phần chính nghĩa, chọc cho người tu luyện khác ở chung quanh nhìn không được nhìn qua, thần sắc mang theo khác thường, giống như đang hoài nghi Dịch Chấn thay đổi tính khí khi nào?

Nhưng mà đợi nhìn thấy đám người Bích Tầm Châu và Sở Chước trong xe trượt tuyết, trong lòng nhìn không được xem thường.

Làm sao mà thay đổi chủ ý, chẳng qua là nói hươu nói vượn ở trước mặt mỹ nhân, tranh thủ hảo cảm thôi.

Sắc trời đã tối muộn, buổi tối ở đại lục Hắc Xuyên bình thường là không ai đi đường, đoàn người liền hạ trại ở khu vực gần băng lâm.

Bởi vì đội Thiên Thôn đã sớm rời khỏi, cho nên Sở Chước bọn họ tự mình hạ trại nghỉ ngơi.

Khi hạ trại, người đội Tham Lang nhiều lần nhìn chằm chằm Sở Chước và Bích Tầm Châu, mỗi khi Bích Tầm Châu lạnh lùng nhìn qua, người tu luyện đội Tham Lang lơ đãng, ngược lại lộ ra thần sắc vô cùng khiến người nghi ngờ, vẻ mỉa mỉ, hoàn toàn không để ba người vào mắt.

Người đội Thiên Vũ và đội Thất Diệu nhìn thấy rõ ràng, vụng trộm nói chuyện này với đội trưởng bọn họ.

Đội trưởng đội Thiên Vũ——Giang Võ là một võ giả dung mạo tục tũn, dáng người to lớn, cũng là người tính tình thận trọng, làm sao không biết đội Tham Lang đánh là cái chủ ý gì. Nếu như có Khích Thành Huân đội Thiên Thôn ở đây, đội Tham Lang sẽ thu liễm một ít, đáng tiếc hiện tại chỉ có ba người đó, cho dù Dịch Chấn động bọn họ, sau này Khích Thành Huân biết được, cũng không có biện pháp.

"Cũng không biết ba người đó lúc trước đi đâu, thế nào lại không cùng nhau rời khỏi với người đội Thiên Thôn." Một người tu luyện đội Thiên Vũ kỳ quái nói.

Giang Võ thần nhiên nói: "Đêm nay bảo vệ tốt cửa của mình, đừng xen vào việc của người khác."

Nghe nói như thế, thì thành viên đội Thiên Thôn biết đội trưởng bọn họ quyết định mặc kệ chuyện không liên quan này, để tránh chọc lòng Dịch Chấn đó.

Đội Thất Diệu bên kia, đội trưởng Cao Thiệu Nguyên cũng phân phó như thế.

Đội Thất Diệu là một chi đội ngũ trăm người, Cao Thiệu Nguyên kinh doanh ở đại lục Hắc Xuyên mấy năm, khuếch đại đội ngũ đến trình độ này, nhưng vẫn không muốn là địch với Dịch gia. Sau khi Dịch Chấn đi đến đại lục Hắc Xuyên làm việc rất nhiều người nhìn không quen, nhưng nhìn không quen thì lại như thế nào? Một cái Dịch thị Tây Đình phủ, khiến cho hi vọng của mọi người chùn bước.

Cao Thiệu Nguyên là một mỹ nam tử mặt mày ôn nhuận, hần nhẹ nhàng mà thờ dài: "Người kêu Bích Tầm Châu đó, bộ dạng sinh ra thật sự đẹp, Dịch Chấn sẽ coi trọng cũng là bình thường."

Người đội Thất Diệu nghe đến đó, khóe miệng hơi hơi quất xuống.

Quả thật được sinh ra diện mạo đẹp, đáng tiếc gặp phải loại hảo sắc Dịch Chấn này, coi như hấn xui xẻo.

"Nhưng mà Bích Tầm Châu là nam đi? Dịch Chấn cũng không thích nam nhân."

"Trưởng thành bộ dáng này, nói là nam nhân thì ai tin tưởng chứ? Có lẽ là vì thuận tiện, nữ phần nam trang đi? Cũng không phải không có ví dụ như vậy."

"Bộ dạng đó cho dù nữ phần nam trang cũng không có tác dụng gì đi?"

Nói xong lời cuối cùng, người đội Thất Diệu lưu riu thảo luận xem "Bích Tầm Châu" rốt cuộc là nam hay là nữ, Cao Thiệu Nguyên nghe được mà dở khóc dở cười.

Sắc trời thì tối xuống rất nhanh, bóng đêm im hơi lặng tiếng, chỉ có tiếng động con gió tuyết gào thét mà qua.

Trừ bỏ người tu luyện tuần tra cảnh giới, những người khác sớm đã nghỉ ngơi, nghỉ ngơi dưỡng sức cho ban ngày.

Khi tiếng đánh nhau vang lên, ngay cả tiếng động gió tuyết cũng không thể che giấu, người đội Thiên Vũ và đội Thất Diệu nghe thanh âm như thế, đều cảm thấy khẳng định là Dịch Chấn ra tay đối với ba người đó. Đó chẳng qua là mấy người đó phản kháng thôi, lấy thực lực đội Tham Lang, hẳn là sẽ không lâu lắm.

Quả nhiên, tiếng đánh nhau lập tức thì bình ổn, trừ bỏ tiếng gió tuyết, không có thanh âm khác.

Đêm dài mệnh mang qua đi, khi trời hơi hơi sáng, tất cả mọi người bước ra từ băng động nghỉ ngơi, chuẩn bị nhổ trại rời khỏi.

Giang Võ và Cao Thiệu Nguyên đi ra, trước tiên liếc mắt nhìn doanh địa đội Tham Lang một cái, đột nhiên phát hiện có chút không thích hợp, chờ bọn

hắn nhìn đến thành viên đội Tham Lang cung kính đón ba người đi ra, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Đặc biệt khi nhìn đến Dịch Chấn luôn luôn cuồng vọng lúc này giống như một nàng dâu nhỏ đi theo bên cạnh ba người đó, mặc cho bọn hắn sai phái, lại không tưởng tượng nổi.

"Dịch huynh đệ?" Cao Thiệu Nguyên gọi một tiếng.

Dịch Chấn ngẩng đầu nhìn qua đây, đầu mày khòe mắt lộ ra vài phần hung ác, nhưng mà thu liễm lại ngay lập tức.

Lập tức xe trượt tuyết khởi hành một lần nữa, đi về thành Hắc Xuyên.

Ba người Sở Chúc được thỉnh đến trong xe trượt tuyết đội Tham Lang, Dịch Chấn cẩn thận đi cùng, ngồi ở đối diện bọn họ.

Cao Thiệu Nguyên và Giang Võ thấy một màn như vậy, ánh mắt đều muốn trừng sắp rớt ra, đợi khi xe trượt tuyết đội Tham Lang rời đi, hai người hai mặt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy không dám tin trên mặt đối phương.

"Tối hôm qua rốt cuộc phát sinh chuyện gì?" Cao Thiệu Nguyên hỏi.

Giang Võ cười lạnh với hắn một tiếng: "Ai biết? Ta còn tưởng rằng ngươi có biết đấy."

Cao Thiệu Nguyên trầm mặc, bởi vì không muốn lo chuyện bao đồng này, cho nên tối hôm qua khi nghe được âm thanh chiến đấu, hắn không để cho người đi ra ngoài xem xét. Hắn cho rằng mặc kệ như thế nào, ba người Bích Tầm Châu chắc chắn chịu thiệt, cuối cùng vẫn là làm thỏa mãn ý tứ Dịch Chấn. Loại chuyện này, thường xuyên phát sinh, Dịch Chấn ý vào lão tổ trong nhà, muốn làm gì thì làm ở đại lục Hắc Xuyên, mọi người thấy hắn thì hết cách, chỉ có thể né tránh.

Trải qua một chuyện này, rốt cục Cao Thiệu Nguyên hiểu rõ rằng thấu đáo, ba người Bích Tầm Châu đó khẳng định là có chỗ nào đó bất phàm, nếu không cũng sẽ không ngay cả Dịch Chấn mà cũng bị giáo huấn đến phục phục thiết thiết.

Trong xe trượt tuyết, Dịch Chấn cương cứng nghiêm mặt đối mặt với ba người Sở Chúc, nhằn nạy sát khí trong lòng.

Sở Chúc ôm A Chiêu, cười khanh khách nhìn hắn, nói: "Tối hôm qua ta đã nói được rất rõ ràng, về sau thì xem biểu hiện của ngươi. Hiện tại, có phải nên cho chúng ta chút hiểu kính hay không?"

Gân xanh trên trán Dịch Chấn đột nhiên nhảy lên, ánh mắt chợt lóe sát ý rồi biến mất, đột nhiên chỉ thấy một đôi dị đồng tử của yêu thú trong lòng nữ nhân đó nhìn qua đây. Hắn rung mình trong lòng, nghĩ đến tối hôm qua thiếu chút nữa bị con tiểu yêu thú nhìn như không đáng để mắt này cào đến nửa bên mặt đều hủy diệt, thì vội vàng thu liễm sát khí vừa có, hỏi: "Không biết Sở cô nương muốn hiểu kính cái gì?"

"Vừa vặn thiếu chút linh thạch." Sở Chúc cười khanh khách nói.

"Còn có linh thảo." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói theo, ở khi Dịch Chấn nhìn qua, thì lộ ra tươi cười sáng lạn với hắn ta.

Hắn có núi dựa vào, sợ cái gì?!

Nghĩ đến bộ dạng Dịch Chấn tối hôm qua Sở Chúc và A Chiêu ép buộc đến kêu cha gọi mẹ, lúc này hắn biểu hiện được lại hung ác, thật sự là không sợ nổi.

Linh thạch và linh thảo thật ra cũng không có gì, nay Dịch Chấn bị khế ước trời buộc, trong thức hải còn có một giọt dị thủy, tự nhiên không dám phát lên dị tâm, lập tức nói: "Đội về thành Hắc Xuyên, ta lập tức đưa qua."

"Còn có đội Tham Lang." Bích Tầm Châu mở miệng, lạnh giọng nói: "Ta cần các ngươi đi tra xét một chỗ."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trôi Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Rất Muốn Bóp Chết Nữ Nhân Này!

Editor: ChieuNinh

Một ngày sau, rốt cục bọn họ trở lại thành Hắc Xuyên.

Vừa trở lại thành Hắc Xuyên, Khích Thành Huân nhận được tin tức thì vội vã đi tới tìm bọn họ.

Bên ngoài tuyết rơi, khi Khích Thành Huân tiến vào, y phục trên người đều dính bông tuyết, bị nhiệt khí trong phòng huân nóng, lập tức thì bông tuyết hòa

tan thành nước tuyết. Khích Thành Huân lại chỉ là tùy ý phát xuống khỏi y phục, đi thẳng vào vấn đề nói: "Bích tiền bối, Sở cô nương, không phải các người đắc tội người nào chứ?"

Sở Chúc đẩy một ly trà linh quả vừa ngâm xong đi qua cho hắn, trên mặt là một mảnh ý cười: "Vì sao Khích đại ca nói như thế?"

Lúc này Khích Thành Huân làm gì có tâm tình uống trà, nhìn Sở Chúc và Bích Tầm Châu, nói: "Lần này chúng ta từ băng lâm trở về sau đó không lâu, thì có một đám người tu luyện trở về thành, bọn họ tìm hiểu tin tức của các người ở chung quanh trong thành. Đám người tu luyện kia là thành viên đội Chiến Huyết, tuy rằng tu vi của bọn họ chỉ ở Linh Quang cảnh, nhưng bọn hắn có một đội trưởng, kêu Đỗ Bá Dương, cực thích chăn nuôi yêu trùng, thủ đoạn quỷ bí, ngay cả người tu luyện Nhân Vương cảnh cũng từng ăn qua đau khổ trong tay hắn..."

Khích Thành Huân nói một lần thanh danh của đội Chiến Huyết ở bên ngoài cho bọn họ. Tuy rằng chuyện đội Chiến Huyết làm rất bí ẩn, cướp cũng là cướp một ít đồ ngũ nhũ yếu, nhưng giấy không thể gói được lửa, vẫn có rất nhiều người biết việc đội Chiến Huyết làm.

Hơn nữa rất nhiều đội ngũ bị hắn cướp bóc cuối cùng không một người còn sống, có thể thấy được thủ đoạn của hắn rất lợi hại.

Nhưng mà đội Chiến Huyết tuy rằng làm việc ti bỉ, nhưng đại lục Hắc Xuyên vốn chính là một nơi thử luyện, không có trật tự đáng nói, người bị giết cũng chỉ có thể oán kỹ của bản thân mình không bằng người ta, người ngoài căn bản sẽ không xen vào việc của người khác đòi công đạo vì người bị giết.

Thối đời là như thế đó.

Kỳ thực thực lực của đội Chiến Huyết cũng không tính cường đại, chỉ có thể coi như là một đội ngũ thực lực bậc trung, không thể so sánh với đội ngũ lớn trên trăm người, nhưng nếu bọn họ muốn tìm vài người phiền toái, vẫn là có thể.

Khích Thành Huân chỉ lo lắng đội trưởng Đỗ Bá Dương đội Chiến Huyết sẽ sai sử yêu trùng ẩn núp giết người.

Đỗ Bá Dương chăn nuôi yêu trùng tuy rằng không tính cường đại, nhưng khi ẩn núp đến, thì ngay cả người tu luyện Nhân Vương cảnh cũng không thể phát hiện tung tích, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Thấy vẻ mặt đáng vẻ lo lắng của Khích Thành Huân, ánh mắt Sở Chúc thêm vài phần ôn hòa, nói thật tình thực lòng: "Khích đại ca, không cần lo lắng, đội Chiến Huyết đó, hiện tại đã là người của chúng ta, là ta để cho bọn họ trở về thành thì tới tìm ta."

Khích Thành Huân: "... Hả?"

Sở Chúc cũng không giấu diếm, nói với hắn chuyện ở trong rừng Phệ Ma gặp được đội Chiến Huyết cướp bóc bọn họ, cuối cùng bọn họ cướp ngược trở lại, hơn nữa giết chết Đỗ Bá Dương.

Khích Thành Huân từ khi bắt đầu thì khiếp sợ nghe đến cuối cùng, chỉ còn lại có không nói gì. Dien%^%dan*^*le#*#quy^_!don~ChieuNinh

Hắn dường như coi thường thực lực mấy người Sở Chúc này, suy đoán thực lực của Bích Tầm Châu cũng không đủ, có lẽ Bích Tầm Châu không chỉ có là Nhân Vương cảnh. Nhưng mà, giống như cũng không kỳ quái, cho dù Đỗ Bá Dương có thể sử dụng yêu trùng chiến đấu, nhưng thực lực Bích Tầm Châu không tầm thường. Có lẽ Đỗ Bá Dương đó nhìn nhầm, cho rằng thực lực ba người bọn họ nhỏ yếu, mới có thể lựa chọn xuống tay với bọn họ, nào biết đâu cũng là đã phải thiết bản, cuối cùng ngược lại bị Sở Chúc giết.

Khích Thành Huân không biết suy đoán của mình đã đúng tám chín phần, sau khi biết được chân tướng sự tình, rốt cục hắn thở nhẹ một hơi, tiếp theo đưa thù lao lần trước sẵn sẵn yêu thú ma hóa băng lâm cho bọn hắn.

"Ta nhớ rõ cô nói cần linh thạch, cho nên thù lao lần này, ta đều đổi thành linh thạch tương đương, tổng cộng có một vạn hai ngàn khối."

Sở Chúc tiếp nhận linh thạch, lại cười nói: "Cảm ơn Khích đại ca, lần sau có nhiệm vụ gì, mong rằng Khích đại ca lại cho chúng ta biết một tiếng."

Khích Thành Huân không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, kinh ngạc nói: "Cô cũng đã tiếp thu đội Chiến Huyết, sao không tự mình tổ đội làm nhiệm vụ?" Tuy rằng hắn rất luyến tiếc sức chiến đấu hai người Sở Chúc và Bích Tầm Châu, nhưng cũng không tốt mạnh mẽ cột lấy bọn họ.

Sở Chúc cười nói: "Chúng ta đi đến đại lục Hắc Xuyên thời gian ngắn ngủi, vẫn luôn được Khích đại ca chiếu cố, sao có thể nói đi là đi? Huống chi chúng ta cũng không nghĩ tới muốn tổ đội ngũ gì. Thuận túy là không quen nhìn đội Chiến Huyết làm việc, lại không muốn tạo nhiều sát nghiệp, đành phải tạm thời tiếp thu đội Chiến Huyết, không để cho bọn họ lại đi giết người cướp bóc thôi."

Qua buổi nói chuyện, Khích Thành Huân thêm vài phần kính trọng đối với Sở Chúc, nhìn không được tán thưởng nói: "Sở cô nương đại nghĩa."

Tươi cười bên môi Sở Chúc càng phát ra ôn hòa, cười mà không nói.

Sau khi tâm tình trầm tĩnh lại, lúc này Khích Thành Huân mới có lòng suy tư cái khác, vừa thấy như vậy, hắn giật mình nhìn Sở Chúc.

"Sở cô nương, cô... cô tấn bậc?" Khích Thành Huân vẻ mặt không tương tượng nổi, rõ ràng khi phân chia ở băng lâm với bọn họ, Sở Chúc vẫn là người tu luyện Không Minh cảnh tầng bảy, nào biết cách hơn nửa tháng không gặp, thì lại đã là Linh Quang cảnh tầng năm.

Tốc độ tu luyện này quả thực rất nhanh tựa như nước chảy.

Sở Chước hồ hững nói: "Đúng vậy."

Thấy Sở Chước không muốn nhiều lời, Khích Thành Huân cũng không tốt thăm dò nàng tốn thời gian hơn nửa tháng như thế nào, lại vượt qua một cái cảnh giới lớn và năm cái cảnh giới nhỏ. Có lẽ là nàng vốn chính là cái cảnh giới này, chỉ là lúc trước bởi vì nguyên nhân nào đó mà ẩn tàng tu vi.

Nghĩ đến biểu hiện sức chiến đấu ra ngoài của Sở Chước khi săn bắn yêu thú ma hóa ở băng lâm, dường như lại không kỳ quái.

Khích Thành Huân giật mình, cảm thấy đã muốn đụng đến chân tướng, vì thế cũng không lại rối rắm đề tài này, bắt đầu tán gẫu với Sở Chước chuyện ở Phệ Ma lâm.

Lúc Khích Thành Huân rời đi, tâm tình của hắn thoát nhìn vô cùng không tệ.

Bích Tầm Châu nhìn không được nhìn về phía Sở Chước, đối với bản lĩnh Sở Chước lừa dối người khác lại có một nhận thức mới. Hơn nữa mỗi lần khi nàng lừa dối người, pha nửa thật nửa giả, đồng thời cũng có thể kết hợp tính cách đối phương mà nói thành lời. Ở trong mắt đối phương, thật sự là vô cùng khoan khoái, trong bất tri bất giác thì hảo cảm với nàng nhân lên.

Bích Tầm Châu nghĩ cho tới bây giờ Mặc Sĩ Thiên Kỳ kính trọng lại tín nhiệm với nàng, còn nghĩ đến bản thân mình cũng trong bất tri bất giác lấy nàng làm đồng bọn thân mật nhất...

Biết rõ ràng, vẫn là cam tâm tình nguyện.

Khích Thành Huân vừa rời đi, rốt cục người đội Chiến Huyết tìm đến.

Đến là người tu luyện có thực lực chỉ thấp hơn Đỗ Bá Dương một cảnh giới nhỏ trong đội Chiến Huyết, tên là Kha Từ Văn, là một nam nhân bề ngoài ba mươi tuổi, mặt trắng không râu, tính cách ôn trọng.

Kha Từ Văn vốn là phó đội trưởng đội Chiến Huyết, hiện tại đội trưởng Đỗ Bá Dương ngã xuống, đội Chiến Huyết do Sở Chước tiếp thu, phó đội trưởng Kha Từ Văn này liền phụ trách tiếp xúc cùng Sở Chước. Nay nghe nói đám người Sở Chước trở về, thì vội vàng tới đây bái kiến, chỉ sợ tới chậm một chút, làm cho Sở Chước hiểu lầm bọn họ không tôn trọng đội trưởng mới.

Không nghĩ tới vừa nhìn thấy Sở Chước, thì phát hiện tu vi của nàng thay đổi.

Kha Từ Văn thất kinh trong lòng, giống như Khích Thành Huân, hắn cũng hiểu được lúc trước Sở Chước chỉ dùng phương pháp nào đó để ẩn tàng tu vi, nếu không không có khả năng ở thời gian nửa tháng, tu vi thăng cấp được nhanh như vậy.

Có lẽ tu vi Linh Quang cảnh hiện tại còn không phải là tu vi chân chính của nàng.

Nghĩ đến đây, Kha Từ Văn lại áp chế ý tưởng nào đó ở sâu trong nội tâm.

"Về sau đội trưởng đội Chiến Huyết sẽ do người tới đảm nhiệm đi." Sở Chước mở miệng nói: "Nhưng mà việc giết người cướp bóc, chớ làm nữa."

Kha Từ Văn nghe nói như thế, trên mặt lộ ra thần sắc xấu hổ, vội đứng lên, cung kính nói: "Nghe ngài."

Sở Chước để cho hắn ngồi xuống, tiếp tục nói: "Đã không thể làm việc giết người cướp bóc, như vậy thì các người làm chút chuyện thỏa đáng, tỷ như tiếp nhận chút nhiệm vụ săn bắn yêu thú ma hóa... Đúng rồi, còn có thể giúp chúng ta tìm linh thảo, nếu là linh thảo phẩm tướng không tệ, chúng ta cũng sẽ giao trả thù lao." `Đien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh`

Kha Từ Văn nghĩ đến luyện đan sư Mặc Sĩ Thiên Kỳ, cũng không kỳ quái Sở Chước yêu cầu, liền đáp ứng một tiếng.

Sau khi để đội Chiến Huyết tìm chút chuyện làm, Sở Chước giao cho Kha Từ Văn một cái truyền âm thạch, rồi để cho hắn rời khỏi.

Tiếp theo, Sở Chước và Bích Tầm Châu cùng đi cửa hàng chuyên môn thu mua da lông yêu thú thành Hắc Xuyên, bán da chuột Phệ Ma săn bắn lần này.

Tổng cộng có một ngàn tám da chuột Phệ Ma, lại được một khoản linh thạch vào túi.

Sở Chước cười tìm tìm chất đồng linh thạch có được đến trong túi càn khôn chuyên môn để linh thạch, ở trong lòng tính toán thì biết dành dụm được hai vạn linh thạch, nói với Bích Tầm Châu: "Tầm Châu ca, đợi khi tìm được người tu luyện đại lục Tấn Thiên, là có thể giao khoản linh thạch này cho bọn hắn, để cho bọn họ phát triển thế lực đại lục Tấn Thiên ở Linh thể giới. Về sau người tu luyện đại lục Tấn Thiên muốn tới Linh thể giới, cũng không đến mức tứ cố vô thân..."

Bích Tầm Châu nghe nàng hiếm khi nói liên miên cần nhân, nhìn sườn mặt ôn nhu xinh đẹp của nàng, cảm thấy giờ khắc này, Sở Chước mới có bộ dạng cô nương gia trẻ tuổi nên có.

Khi hắn trọng thương tỉnh lại, nhìn thấy Sở Chước, nàng chính là một tiểu cô nương hơn mười tuổi đầu, nhưng không có một chút bộ dạng tiểu cô nương nên có. Trầm ôn lão luyện, tuổi còn nhỏ mà đã hiểu rõ ràng thấu đáo bản thân mình muốn làm cái gì, kiên định tu hành, vừa khổ lại một đều cần răng yếm lạng thừa nhận, giống như phía sau có cái gì đó đáng sợ đang đuổi theo nàng.

Lúc trước linh thuyền của Yến Nhã Chính gặp chuyện không may ở thông đạo không gian, người tu luyện đại lục Tản Thiên trên linh thuyền không biết lưu lạc đến phương nào. Vốn chuyện này cũng không phải là lỗi của một mình nàng, nàng lại yên lặng để ở trong lòng, thậm chí muốn mưu đồ một cái tương lai cho đại lục Tản Thiên, để tránh lại phát sinh chuyện giống như Yến Nhã Chính.

Bởi vì đại lục Tản Thiên quá mức nhỏ yếu, không có người tu luyện cao cấp, cho nên Yến Nhã Chính dám đi mưu đồ đại lục Tản Thiên, sau khi chuyện bại lộ lại hồn nhiên không sợ. Cũng bởi vì bọn họ quá mức nhỏ yếu, cho nên ở trong linh thuyền, những người đó mới dám tính kế như vậy.

Đại lục Tản Thiên muốn thoát khỏi quần cảnh như vậy, chỉ có thể tự mình mạnh mẽ hơn.

Hiện tại chuyện Sở Chúc làm, chính là vì làm mưu đồ một cái tương lai cho đại lục Tản Thiên.

Sở Chúc nói một lát, đột nhiên ngừng đầu nhìn sang Bích Tâm Châu, nói: "Tâm Châu ca, thật có lỗi, đại lục Tản Thiên là chuyện của một mình ta, giống như kéo các huynh xuống nước rồi."

Bích Tâm Châu quay đầu, nhìn về phía ngã tư đường thành Hắc Xuyên, nhàn nhạt nói: "Ta đã khế ước với cô, chúng ta là đồng bạn buộc cùng một chỗ, có việc tự nhiên cùng nhau chống đỡ."

Sở Chúc hơi cong mặt mày, cao hứng nói: "Ta đã biết Tâm Châu ca rất tốt với ta."

Cho nên, nàng cũng muốn nghĩ biện pháp sớm một chút, giải quyết tai họa ngầm trên người Bích Tâm Châu mới được.

Chỉ là thương thế trên người Bích Tâm Châu, bị thương cực kỳ kỳ quái, Bích Tâm Châu lại không chịu nói rõ với nàng nguyên nhân và tình hình thương tổn, không biết trị liệu thế nào, cần dùng đến linh đan hoặc linh vật gì.

Sở Chúc sờ sờ lưng A Chiêu, như có chút suy nghĩ nhìn phía trước.

Qua vài ngày, Dịch Chấn đột nhiên đến nhà.

Dịch Chấn ngồi ở đối diện Sở Chúc, nhìn đến Sở Chúc và Bích Tâm Châu đang chậm rãi uống trà linh quả, trong lòng thầm hận. Dĩ vãng hắn vô cùng thương thức mỹ nhân như vậy, nhất cử nhất động đều có thể đẹp như tranh, nhưng hiện tại lại thấy rằng, bộ mặt hai mỹ nhân này đáng ghét nói không nên lời.

Càng hận là, mỹ nhân kêu là Bích Tâm Châu này, thế nhưng là tên lừa gạt!

Hắn thế nhưng là một nam nhân, hăm hại mình đến tình cảnh này, mỗi khi nghĩ đến đây, thì hận đến đâm ngực dậm chân. Trong lúc nhất thời, Dịch Chấn cũng sinh ra một loại bệnh trạng ghét nam, nhìn thấy nam nhân xinh đẹp, thì hận thấu xương. Dien*đan*le*quy*don Chieu##Ninh

Cố tình rõ ràng hận tới cực điểm, lại không thể hận, để tránh dị thù trong thức hải cảm giác được khác thường, lại phải chịu khổ.

Dịch Chấn bị biến thành có chút tiêu tụy.

"Bích công tử, chuyện huynh muốn ta tra xét, ta đã tra được." Dịch Chấn mở miệng nói.

Bích Tâm Châu buông cốc trà trong tay, một đôi mắt đẹp lạnh băng nhìn khuôn mặt có chút tiêu tụy của Dịch Chấn. Hai mắt hắn che kín tơ máu, còn muốn tiêu tụy hơn mấy ngày mấy đêm không ngủ được khi chiến đấu ở trong rừng băng. Có thể thấy được mấy ngày nay, hắn là nghiêm túc đi hoàn thành chuyện Bích Tâm Châu giao cho.

"Nói nghe xem." Bích Tâm Châu nói.

Dịch Chấn mở miệng nói: "Theo nghe ngóng nơi đó chính là nơi cực rét lạnh của đại lục Hắc Xuyên, ngay cả người tu luyện Nhân Vương cảnh cũng không nhất định có thể thừa nhận băng hàn này. Có đại lượng ma phong từ dưới đất trào ra, cho tới tận nay, ít có người tu luyện có thể đi vào. Còn nghe được, cách mỗi mười năm, đại lục Nghiễm Nguyên sẽ phái người tu luyện cao cấp đi qua tra xét..."

Sở Chúc và Bích Tâm Châu đều nghiêm túc nghe, A Chiêu ghé vào trên vai Sở Chúc, cái đuôi vung qua vung lại, nhìn chăm chăm Dịch Chấn.

Dịch Chấn nói hết hoàn toàn không bỏ sót, miệng khô lưỡi nóng, ngừng đầu thì nhìn thấy con tiểu yêu thú quý dị nhìn chăm chăm mình, thì lòng tự trực tiếp dựng thẳng lên, giọng nói không khỏi dừng lại.

"Còn nữa không?" Bích Tâm Châu hỏi.

Miệng Dịch Chấn càng ngày càng khô ráp, thấy con yêu thú song đồng từ dị sắc vẫn nhìn mình chăm chăm, trong lòng phát lạnh. Vốn còn muốn giấu diếm một chút, bất tri bất giác thì nói ra miệng: "Nghe nói nơi đó có viêm băng cực hàn... Cũng không biết có phải thật sự hay không."

Bích Tâm Châu lạnh lùng nhìn hắn, ngón tay mò roi băng tơ tuyết bên hông.

Dịch Chấn co rút con ngươi lại, uy lực cái roi băng tơ tuyết này hắn lĩnh giáo qua, đêm đó bọn họ vốn là trực tiếp đánh tới cửa, nào biết bị một roi rút qua, trực tiếp da tróc thịt bong.

"Viêm băng cực hàn? Là Băng Hoàng sao?" Sở Chúc hỏi.

Dịch Chấn liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng ý cười trong suốt, ánh mắt ẩn chứa thái độ mềm mại, thấy thế nào cũng là một tiểu cô nương cần che chở. Chỉ là vừa thấy cặp mắt đẹp ướt át kia mỉm cười, Dịch Chấn mạnh mẽ đánh rùng mình, lại cảm thấy xương cốt cả người đều đau đớn.

Đêm đó chính là tiểu cô nương thoát nhìn mềm mại sợ hãi này đánh một quyền một quyền gãy xương cốt hắn, sau đó cho hắn ăn cực phẩm linh đan nối xương cốt, lại tiếp tục đánh gãy, lặp lại liên tục vài lần, ép buộc đến không chịu nổi.

Tuy rằng hiện tại đã không có việc gì, mỗi lần nghĩ đến một màn đó, giống như cảm thấy xương cốt đều đang đứt đoạn.

"Quả thật là một loại Băng Hoàng." Dịch Chấn vội nói: "Nghe nói đây là chí bảo người tu luyện thuộc tính băng hướng tới, nếu như có thể được một viên viêm băng cực hàn lớn cỡ móng tay, cùng dung hợp, nhảy mất thì có thể thăng cấp một cái cảnh giới lớn."

Sở Chúc nghe được hai mắt sáng lên, nhìn về phía Bích Tầm Châu.

Bích Tầm Châu đang phân tích tin tức Dịch Chấn mang đến, không nói gì.

Vì thế Sở Chúc nhân tiện nói: "Không sai, xem ra ngươi rất có bản lĩnh tìm hiểu tin tức, tin tức bí ẩn như vậy, cũng có thể cho ngươi tìm hiểu được."

Dịch Chấn nghe được da mặt lại kéo căng lên, nhìn không được nói: "Trong thành Hắc Xuyên có người tu luyện Dịch thị Tây Đình phủ, cho nên ta mới có thể tìm hiểu được, vì thế còn đưa rất nhiều thứ tốt đi qua cho bọn hắn."

Thành Hắc Xuyên là thế lực đại lục Nghiễm Nguyên xây dựng, người các thế lực tọa trấn trong thành Hắc Xuyên này, rất nhiều tin tức trọng yếu đều là từ những thế lực cao nhất chia sẻ bên trong, người thường có thể biết được, chính là tin tức ở mặt ngoài.

Sở Chúc ý tứ hàm súc không rõ liếc hắn một cái, đột nhiên nói: "Đúng rồi, lần này ngươi lại đây, có hiểu kính không?"

Dịch Chấn: "....."

Thật rất muốn bóp chết nữ nhân này!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: May Mắn Của Mặc Sĩ Thiên Kỳ

Lúc Dịch Chấn rời đi, sắc mặt thật sự không tốt.

Nhưng mà Sở Chúc không có để ở trong lòng, nàng thì thích nhìn bộ dạng người bị nàng bắt nạt rõ ràng tức giận đến muốn chết lại chỉ có thể chịu đựng.

Xem hết thứ mà Dịch Chấn hiểu kính, Sở Chúc vô cùng vừa lòng.

Cúi đầu thấy A Chiêu ghé vào trên đùi nàng nhìn qua, Sở Chúc vươn tay xoa bóp tiểu móng vuốt lông xù của nó, cười nói: "Ngươi xem, giữ hắn lại thì tốt hơn giết hắn đi? Hắn là người Dịch thị Tây Đình phủ đại lục Nghiễm Nguyên, tuy rằng cũng không phải là chính mạch, nhưng thực lực không tầm thường, cũng tương đối được chính mạch coi trọng, trong tay lại không ít thứ tốt, thỉnh thoảng để cho hắn hiểu kính một chút, hắn cũng không dám cự tuyệt."

Lúc ấy A Chiêu là muốn giết chết Dịch Chấn háo sắc này, đối với loại giống đực mơ ước Sở Chúc, A Chiêu chủ trương nguyên tắc giết một người răn trăm người, giết chết cho xong việc. Ai ngờ Sở Chúc lại ngăn cản, không để cho nó giết, lúc ấy nó còn rất mất hứng.

Hiện tại nghe được lời Sở Chúc nói, A Chiêu ý tứ hàm súc không rõ liếc nhìn nàng một cái, vươn ra móng vuốt thịt phấn nộn xoa bóp xuống ở trên bàn tay nàng.

Nếu nàng thích linh thạch, đợi đến Địa Hoàng giới, nó đưa nàng là được.

Bàn tay Sở Chúc ấm áp mềm mại, bị đệm thịt nhẹ nhàng mà nhấn một cái, cả trái tim đều trở nên cực kỳ mềm mại, đôi mắt nhiễm ý cười ấm áp.

Buổi tối, lúc ăn cơm chiều Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại bị kêu ra một lần nữa, Bích Tầm Châu tuyên bố ngay tại trên bàn cơm hắn phải rời khỏi một đoạn thời gian.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt mê mang: "Tầm Châu ca, chúng ta phải đi đâu?"

Bé rùa cũng ngẩng đầu:【Tâm Châu ca, chúng ta phải đi tìm viên băng cực hàn sao?】Hôm nay Dịch Chấn nói, nó cũng nghe được.

"Không phải chúng ta, là bản thân ta." Bích Tâm Châu nói: "Các người đều ở lại thành Hắc Xuyên."

Sở Chúc hiểu rõ, cũng không kỳ quái với quyết định của Bích Tâm Châu, hỏi: "Huynh thật sự muốn đi? Đi một mình sao? Nếu không chúng ta..."

Bích Tâm Châu lắc đầu: "Nơi đó rất nguy hiểm, hiện tại thực lực các người quá yếu, chỉ sợ không thể đi vào. Cho dù có thể đi vào đi, thân thể của các người cũng không cách nào thừa nhận khốc hàn nơi đó. Ta là yêu thú hệ băng, có thể ngự sử hàn băng, ảnh hưởng đối với ta hẳn là không lớn."

Huyền Uyên xen mồm nói:【Tâm Châu ca, đệ không sợ, đệ có mai rùa, còn có y phục.】

Bích Tâm Châu và A Chiếu nghe hiểu nó lời nhin không được liếc mắt nhìn bé rùa lông xù một cái, nhất thời có một loại tâm tình ngay cả lời cũng lười nói. Nhưng mà bé rùa là có ý tốt, Bích Tâm Châu vươn tay sờ sờ đầu nó: "Đệ không cần đi, đi theo chủ nhân ở lại thành Hắc Xuyên."

Tránh cho thực sự cùng đi qua, mai rùa của Uyên Đồ Huyền Quy cũng phải bị tổn thương do giá rét, càng không cần phải nói y phục đó thoát nhìn chính là lông xù, cũng không thể thật sự giữ ấm.

Tuy rằng Uyên Đồ Huyền Quy được gọi là yêu thú cao cấp có phòng ngự bậc nhất trong yêu thú, nhưng rốt cuộc còn rất tuổi nhỏ.

Sở Chúc nghe đến đó, nhin không được nói: "Nhưng mà thương thể của huynh..."

"Không có việc gì, nếu thực sự nguy hiểm, thì ta rời khỏi là được, sẽ không tiếp tục xâm nhập." Bích Tâm Châu an ủi nói, khóe miệng hơi hơi câu lên, hiếm khi lộ ra một nụ cười.

Đáng tiếc hiện tại mọi người đều rất lo lắng, không có lòng suy tư chú ý điểm ấy.

Sở Chúc cân nhắc qua, nói: "Không bằng để cho A Chiếu đi qua với huynh đi."

A Chiếu đang gặm nhấm chân gà như thường ngẩng đầu lên, dị đồng tử một đen một vàng nhìn về phía Bích Tâm Châu, gương mặt lông xù nhìn không ra cảm xúc.

Bích Tâm Châu chống lại ánh mắt của nó, nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu: "Lão đại vẫn là đi theo các người đi, tuy rằng thực lực của người không kém, nhưng đại lục Hắc Xuyên nguy hiểm nhiều lắm, ta cũng không biết sẽ đi bao lâu, có lão đại ở đây, ta mới có thể yên tâm."

Trừ bỏ điểm ấy ra, Bích Tâm Châu cũng biết sở dĩ A Chiếu ở lại chỗ này, đều là vì Sở Chúc. Nếu không A Chiếu là tồn tại trong truyền thuyết, làm sao có thể sẽ đi theo một phạm nhân từ Huyền thế giới đi đến Linh thế giới, không rời không bỏ? Tuy rằng hẳn không biết nguyên nhân A Chiếu vẫn luôn đi theo Sở Chúc, ít nhất nó là vì Sở Chúc mà đến, Bích Tâm Châu còn không có mặt mũi lớn như vậy, để cho A Chiếu ra tay giúp hắn.

Thấy Bích Tâm Châu hạ quyết tâm, Sở Chúc cũng không khuyên nữa, nói với Mặc Sĩ Thiên Kỳ gần người ở bên cạnh: "A Kỳ, chỗ của huynh còn có linh đan gì?"

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lấy lại tinh thần, vội vàng xem xét túi càn khôn của mình, nói cho nàng cực phẩm linh đan đang có.

Tiếp theo Sở Chúc chọn mấy thứ cực phẩm linh đan Bích Tâm Châu có thể sử dụng được, để cho hắn mang theo, hơn nữa nói: "Nếu như nguy hiểm, thì trở về, ngày khác đợi ta tấn bậc đến Nhân Hoàng cảnh, lại đi cùng huynh lấy viên băng cực hàn."

Muốn tu luyện từ Nhân Vương cảnh đến Nhân Hoàng cảnh cũng không dễ dàng, hàng rào trong đó lại khó mà đánh vỡ, không phải ai cũng có thể dễ dàng tấn bậc Nhân Hoàng cảnh. Giống như đại lục Thiên Thượng Hải, nhiều năm đến như vậy, cũng chỉ ra một Cung Ngọa Vân. Nhưng mà Sở Chúc lại có thể nói được tự nhiên như vậy, giọng điệu chắc chắn đó, làm cho người ta không tự chủ được tin phục, cho dù nàng hiện tại chỉ là Linh Quang cảnh, vẫn cảm thấy nàng có thể làm được như cũ.

Nhân Hoàng cảnh đối với nàng mà nói, chẳng qua là vấn đề thời gian.

Bích Tâm Châu lại nhin không được muốn cười, khóe miệng kéo lên, nói tự đáy lòng: "Cảm ơn."

Sở Chúc cười mắt hơi cong, khác biệt với cái loại đẹp lạnh lùng của Bích Tâm Châu, nàng đẹp là một loại thanh tú như nước, đã điềm tĩnh lại nhu hòa. Cho dù ai có tính khí dữ dằn, ở trước mặt nàng cũng không tự chủ được mà thu liễm.

Thấy hai người quyết định xong, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhin không được buồn bực hỏi: "Tâm Châu ca, rốt cuộc huynh muốn đi đâu? Rất nguy hiểm sao? Muốn tìm cái gì?"

Sở Chúc liền nói với hắn chuyện hôm nay Dịch Chấn mang đến tin tức.

Sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ biết chuyện từ đầu đến cuối, cũng lo lắng hỏi: "Nơi đó mỗi mười năm có người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên đi tra xét, viên băng cực lạnh đó có thể đã bị lấy đi hay không?"

"Hẳn là sẽ không, nếu không Dịch Chấn sẽ không nói như vậy, thể lực đại lục Nghiễm Nguyên cũng sẽ không coi trọng đại lục Hắc Xuyên như vậy." Sở Chúc giải thích.

Mấy ngày nay, nàng hiểu biết được thể lực thành Hắc Xuyên không kém lắm, lại có tin tức Dịch Chấn mang đến, làm cho Sở Chúc lập tức đã phân tích ra tình huống đại lực Hắc Xuyên. Chỉ sợ năm đó người tu luyện đại lực Nghiễm Nguyên phát ra hiện bảo vật đại lực Hắc Xuyên cũng không phải là băng tinh dưới sông băng, mà là có băng hoàng danh xưng "viêm băng cực hàn" mới đúng.

Viêm băng cực hàn là một loại băng hoàng, so với băng tinh thì cấp bậc rất cao, là chỉ bảo người tu luyện thuộc tính băng tha thiết ước mơ, có được nó như hổ thêm cánh, mới sẽ được người tu luyện đại lực Nghiễm Nguyên coi trọng.

Đại lực Nghiễm Nguyên mỗi mười năm phái người tu luyện đi tra xét một lần, chứng minh viêm băng cực hàn sông băng trên đại lực này cho dù đã có người phát hiện cũng mang đi một ít, nhưng vẫn còn lại.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đối với Sở Chúc phân tích vẫn rất là tin phục, nghe xong vội tìm kiếm linh đan từ trong túi càn khôn thích hợp cho Bích Tầm Châu dùng.

"Đáng tiếc hiện tại ta chỉ có thể luyện chế cực phẩm linh đan cấp sáu, linh đan cấp bảy còn không thể ra cực phẩm, nếu không thì lại có hai loại thích hợp Tầm Châu ca sử dụng." Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút ảo não, đột nhiên phát hiện tu vi của mình quả thật rất thấp, nếu hiện tại hắn là Linh Quang cảnh, linh lực trong cơ thể sung túc, hắn là có thể luyện chế ra cực phẩm linh đan cấp bảy.

"Đã đủ rồi đó." Bích Tầm Châu mở miệng.

Quyết định xong việc này, Sở Chúc cũng lật túi càn khôn của mình theo, lấy một ít thứ Bích Tầm Châu có thể sử dụng được vội đưa tới hắn, trong đó cũng có nước linh tuyến và linh nhũ năm đó có được ở trong bí cảnh đại lực Tân Thiên.

Hai loại đồ này đều có hiệu quả bổ dưỡng thân thể, bổ sung linh lực.

Sở Chúc trực tiếp đổ một bình lớn nước linh tuyến cho hắn.

Mấy năm nay, nước linh tuyến dùng đứt quãng, hiện tại đã không còn nhiều lắm, nhưng mà đối với người một nhà, Sở Chúc vẫn là rất bỏ được.

Khi nhìn đến linh nhũ, hai mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ tỏa hào quang, Sở Chúc vô cùng rộng rãi cho hắn một hộp lớn.

"Linh nhũ là thứ tốt, khi luyện đan, nếu như thêm một chút, phẩm chất linh đan rất tốt, cho dù là cực phẩm linh đan, cũng có thêm phần linh khí mạnh yếu." Mặc Sĩ Thiên Kỳ hưng phấn mà nói: "Sở tỷ, cô thật nhiều thứ tốt."

Có thể thấy được Sở Chúc của bọn họ vận khí cũng là vô cùng tốt, ngay cả nước linh tuyến và linh nhũ này cũng có thể thu thập được.

"Là một con Linh Mục Hầu tìm được."

"Linh Mục Hầu? Thì ra thực sự loại yêu thú này?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ kinh ngạc hỏi.

"Là có, nhưng mà đã trở thành khế ước thú của người khác."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút thất vọng, nếu có Linh Mục Hầu, chỉ bảo thiên hạ đều không thể gạt được cảm giác một đôi mắt tinh của Linh Mục Hầu.

Sở Chúc cười nói: "Vận khí của chúng ta đã đủ tốt, nếu như linh vật của thiên hạ này đều bị chúng ta lấy hết, cũng không công bằng với người khác." Cho nên không có Linh Mục Hầu, Sở Chúc cũng không cần tiếc nuối như vậy, bây giờ còn có Mặc Sĩ Thiên Kỳ cái người trời sinh số mệnh thịnh vượng này ở đây, về sau có thể gặp được thứ tốt sẽ càng nhiều.

Giống như lần này ở đại lực Hắc Xuyên, có được thạch tủy chính là một ví dụ.

Hôm sau, Bích Tầm Châu liên lạc yên không một tiếng động rời khỏi thành Hắc Xuyên. Sau khi Bích Tầm Châu rời khỏi không lâu, Khích Thành Huân đi tới tìm bọn họ đi làm nhiệm vụ, phát hiện Bích Tầm Châu không ở, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Sở cô nương, Bích tiên bối đâu?"

"Hắn có việc đi ra ngoài."

Khích Thành Huân thấy Sở Chúc không muốn nhiều lời, cũng không có điều tra, cho dù là người tu luyện cùng một đội ngũ, cũng không thể chuyện gì đều đục khoét tìm tòi tới cùng, dễ dàng đắc tội với người khác.

Lần này nhiệm vụ Khích Thành Huân mang đến rất đơn giản, phải đi băng nguyên đào bới huyền băng chưa bị ma khí ô nhiễm dưới sông băng.

Bởi vì đại lực Hắc Xuyên bị hàn băng bao trùm, dễ dàng sinh thành huyền băng, huyền băng này là một loại tài liệu đặc thù, tác dụng cực lớn. Thành Hắc Xuyên sẽ thường xuyên tuyên bố nhiệm vụ cho người thí nghiệm đào bới huyền băng, sau đó thu mua huyền băng đưa đến đại lực Nghiễm Nguyên, giá cả sẽ trở thành gấp đôi.

"Nhiệm vụ này đừng nhìn đơn giản, lại giấu giếm huyền cơ, dưới băng nguyên đó ngẫu nhiên sẽ có kinh hi, nói không chừng có thể tìm được băng tinh." Khích Thành Huân nhắc nhở nói: "Một khối băng tinh giá cả là năm mươi vạn linh thạch, cũng không tiện nghi."

Hai mắt Sờ Chúc sáng lên, cười hỏi: "Không biết băng tinh này có đặc điểm gì, thế nào lại khác biệt như vậy?"

Lập tức Khích Thành Huân nói rõ một lần với nàng, lại nói cho nàng tốt nhất đi mua một ít vật chứa đựng băng tinh, ở trong thành Hắc Xuyên có bán.

Sau khi nói cho nàng thời gian nhiệm vụ, Khích Thành Huân liền rời đi.

Đội Khích Thành Huân rời khỏi, Sờ Chúc kéo Mặc Sĩ Thiên Kỳ ra khỏi phòng luyện đan, nói với hắn: "Chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta phải đi đào huyền băng, nhớ rõ ăn mặc ấm áp một chút."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "... Sờ tỷ, ta ở trong thành cho luyện đan các người được không?"

"Không được, một mình huynh ở trong thành ta lo lắng, vẫn là cùng nhau đi." Sờ Chúc nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ biết nàng nói đúng, cho dù là ở thành Hắc Xuyên, cũng không phải an toàn tuyệt đối. Hơn nữa hiện tại bọn họ coi như là tán tu, không có tông môn gia tộc che chở, cho dù ở thành Hắc Xuyên bị người ta giết chết, có lẽ cũng sẽ không có ai ra mặt cho.

Chỉ có thể rầu rĩ không vui đáp ứng một tiếng.

Đến ngày xuất phát, khi Sờ Chúc bọn họ đến địa điểm tập hợp, phát hiện lần này rất nhiều người tu luyện đi băng nguyên đào huyền băng, thế nhưng có một ngàn người, gần hai mươi chi đội ngũ.

Dịch Chấn đội Tham Lang đã ở đó.

Ở khi Dịch Chấn nhìn qua, Sờ Chúc hướng hắn lộ ra một nụ cười tươi vô cùng nhu hòa, cười đến Dịch Chấn xanh mặt quay đầu đi.

Chung quanh thành viên đội Tham Lang vây quanh ở bên cạnh Dịch Chấn, khi nhìn thấy Sờ Chúc, cũng chậm rãi cúi đầu, làm như không dám đối diện với nàng.

Một màn này không ai phát hiện, cho dù phát hiện thành viên đội Tham Lang hôm nay giống như có vẻ an tĩnh, cũng chỉ tưởng có đội ngũ khác thực lực cường đại ở, đội Tham Lang mới thu liễm, ngược lại cũng không có nghĩ nhiều.

Sờ Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ tìm được đội Thiên Thôn, xuất phát cùng bọn họ.

Từng chiếc xe trượt tuyết xuất phát từ thành Hắc Xuyên, xuyên qua rừng rậm ngoài thành Hắc Xuyên, đi tới băng nguyên.

Lần này băng nguyên bọn họ muốn đi khoảng cách với thành Hắc Xuyên có hai ngày lộ trình.

Khích Thành Huân lấy bản đồ ra, nói với Sờ Chúc: "Đại lục Hắc Xuyên rất nhiều băng nguyên, có vài địa phương băng nguyên bị ma phong ô nhiễm ít hơn, không cần đào bới quá sâu đã có thể tìm được huyền băng, có địa phương băng nguyên bị ô nhiễm nghiêm trọng, đào mấy ngàn trượng cũng không nhất định có thể tìm được huyền băng... Lần này băng nguyên chúng ta muốn đi ở trong này, nơi này chịu ma phong ô nhiễm có vẻ nhỏ, đào xuống chừng trăm trượng, hẳn là có thể tìm được huyền băng."

Sờ Chúc an tĩnh nghe, trong lòng ôm A Chiếu, đặt tay tới trong bụng mềm mại của nó, nơi đó vừa mềm lại ấm, xúc cảm siêu cấp tốt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng ôm bé rùa mặc y phục sưởi ấm.

Động tác của hai người nhất trí thần kỳ, Khích Thành Huân nhìn xem mà có chút cạ lời, nhìn lại bọn họ, thấy bọn họ một người cười dịu dàng yếu ớt, một người cười ngây ngô, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người dường yêu thú dùng để sưởi ấm, còn là một con rùa mặc quần áo có thể sưởi ấm sao?

Hai ngày sau, một đám người đi đến băng nguyên.

Phóng mắt nhìn lại, băng nguyên mênh mông bát ngát, rộng lớn vô biên, trên mặt có ma phong mềm dịu thổi qua, mặt ngoài băng tầng tối đen, lọt vào trong tầm mắt thê lương mà áp lực.

Hôm nay trời sắc còn sớm, nhóm một ít người tu luyện đi đến trên băng nguyên thừa dịp cơ hội này, đã bắt đầu tìm địa phương chuẩn bị bố trí đào bới linh khí. Khoảng cách giữa mỗi một đội ngũ có một đoạn rất lớn, đây là một loại quy tắc thỏa thuận ngầm lẫn nhau, như thế có thể giảm bớt xung đột giữa người tu luyện.

Đội Thiên Thôn đi theo một đội ngũ khác, tiếp tục xâm nhập hướng băng nguyên.

Thẳng đến khi sắc trời sắp tối, đội Thiên Thôn cũng dừng lại, tìm địa phương nghỉ ngơi.

Lúc này vị trí của đội Thiên Thôn đang ở có khoảng cách cùng một chi đội ngũ gần nhất khoảng năm mươi km, mặc kệ đào thế nào, hẳn là cũng sẽ không đào đến cùng một chỗ với chi đội ngũ đó.

Nghỉ ngơi cả đêm, đợi gió tuyết dừng lại, tất cả người tu luyện bắt đầu nhiệt tình mười phần công tác.

Người tu luyện đội Thiên Thôn bắt cái giá linh khí đào bới ở trên mặt băng, trong tay những người khác cũng cầm theo linh khí đào bới mua ở thành Hắc Xuyên đặc chế phòng ma linh khí, phối hợp linh khí đó cùng nhau đào ra tảng màu đen trên bề mặt băng tảng đó.

"Khích đại ca, linh khí đào bới này rất quý đi? Có thể sử dụng bao lâu?" Sở Chúc tò mò hỏi.

"Một vạn khối linh thạch, có thể sử dụng mười ngày." Khích Thành Huân trả lời.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ giật mình nói: "Quý như vậy mà mới chỉ có thể sử dụng mười ngày?"

Đây quả thực chính là thứ đồ chơi đốt linh thạch, chẳng trách nhiệm vụ đào bới huyền băng này cũng không lâu.

"Mười ngày đã không tệ, dù sao linh khí dễ dàng bị ma phong ăn mòn, linh khí này còn dung nhập một ít tài liệu đặc thù phòng ma, giá cả mới quý một chút. Chỉ cần có thể đào nhiều huyền băng một ít, thì lập tức có thể kiếm linh thạch tồn kém trên cái này trở về."

Nghe xong Khích Thành Huân giải thích, Sở Chúc cũng hiểu rõ ràng những linh khí này hẳn là thành Hắc Xuyên đặc biệt nhằm vào hoàn cảnh riêng biệt đại lục Hắc Xuyên mà luyện chế. Thật ra nàng lại cảm thấy hứng thú đối với tài liệu đặc thù phòng ma dung nhập trong linh khí, nhưng mà thăm dò qua, lại phát hiện tài liệu đó chỉ có thể lực lớn tọa trấn trong thành Hắc Xuyên mới có, mới từ bỏ tâm tư này.

Đào thời gian ba ngày, rốt cục đào ra tảng băng đen trên bề mặt, lộ ra băng tảng phía dưới không có bị ma phong ô nhiễm.

Nhìn đến băng tảng trắng nõn trong suốt phía dưới đó, đây mới là bộ dạng băng nguyên nên có trong trí nhớ, trên mặt một đám người tu luyện lộ ra thần sắc cao hứng, vội vàng tìm huyền băng.

"Mọi người tách ra một chút, đừng như ong vỡ tổ chen chúc cùng một chỗ." Khích Thành Huân kêu lên: "Các người đều cẩn thận tìm kiếm, có huyền băng thì đào ra, ai đào nhiều thì chính là của người đó."

Quy củ làm nhiều hưởng nhiều này rất dễ dàng kích phát nhiệt tình mọi người, ngay cả Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng khí thế ngất trời vùng linh khí đào băng.

Một tiếng coong, linh khí trong tay Mặc Sĩ Thiên Kỳ thiếu chút nữa thì rời tay đi ra ngoài, hồ khẩu bị chấn động run lên, thậm chí bởi vì lực phản xạ, đặt móng ngồi dưới đất, chặt vật không thôi.

"Không có việc gì chứ?" Sở Chúc đưa tay hẳn kéo lên.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ xoa xoa tay run lên, nói: "Sở tỷ, nơi này có một khối băng cứng quá, ngay cả linh xẻng cũng không đào ra."

Sở Chúc và A Chiêu cùng nhau thăm dò nhìn lại băng động hướng Mặc Sĩ Thiên Kỳ đào ra, khi nhìn đến trong băng tảng hiện ra một thứ gì đó màu trắng bạc, ánh mắt Sở Chúc đột ngột trừng lớn.

A Chiêu thấy thế, liền muốn một móng vuốt cào đi qua, bị Sở Chúc ôm trở về, để ngửa nó móng vuốt quá mức sắc bén, hủy hoại thứ đồ đó.

"Sở tỷ, thế nào?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng sáp qua.

"Là băng tinh." Sở Chúc nói, ngừng đầu liếc hẳn một cái.

"Thật sự? Vận khí thật tốt!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ vừa mừng vừa sợ.

Sở Chúc gật đầu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vận khí thật tốt, trước kia đã biết, hiện tại càng thêm khẳng định. Khích Thành Huân đều nói băng tinh khó tìm, không nghĩ tới người này tùy ý đào, có thể đào ra một cái băng tinh.

Tiếp theo, Sở Chúc phóng linh khí cầm trong tay tới bên cạnh, từ trong túi càn khôn lấy ra một cái linh xẻng màu huyền thiết.

Linh xẻng này vô cùng cứng rắn, một xẻng đi xuống, khối băng bọc băng tinh màu trắng ngà, đã bị đào ra. Lại dùng đầu sắc bén khác cẩu linh xẻng, gọt sạch tàn băng chung quanh khối băng đó, cuối cùng chỉ còn lại có băng tảng bọc băng tinh đó, lớn cỡ nắm đấm, giống như một khối hổ phách trong suốt long lanh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Song Đầu Điêu Và Xích Diễm Lộ

Giữa khối băng to bằng đầu nắm tay, bao vây lấy một giọt nước màu xanh lơ, đặt ở trong lòng bàn tay, giống như một viên hổ phách xinh đẹp.

Băng bao bọc lấy giọt nước là một loại huyền băng màu lam nhạt, huyền băng vô cùng cứng rắn, cần linh hỏa hun nóng đốt nhiều lần mới có thể hòa tan, vào tay vô cùng băng lãnh. Giọt nước màu xanh lơ được huyền băng bao vây, đó là băng tinh.

Cách tầng huyền băng bên ngoài, Sở Chước có thể cảm giác được giọt băng tinh dày đặc đó.

Nhìn một lát, Sở Chước quăng khối băng tinh này cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng có chút tò mò với thứ băng tinh này, hơn nữa khối băng tinh này lại là hắc phát hiện, nên vô cùng thích. Lấy băng tinh lăn qua lộn lại chơi một lát, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa băng tinh tới trước mặt A Chiêu.

"A Chiêu lão đại, tặng cho ngươi." Mặc Sĩ Thiên Kỳ lấy lòng nói.

A Chiêu liếc hắc một cái, móng vuốt vung lên, băng tinh bị nó thu hồi lại.

Bởi vì tìm được một giọt băng tinh, làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhiệt tình tăng vọt đối với nhiệm vụ lần này, vùng linh khí chuyên môn đào bới, ị ạch ị ạch đào băng, giống như sẽ không biết mệt.

Kế tiếp, Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cùng nhau hợp tác, đào ra vài khối huyền băng chất lượng không tệ.

Huyền băng có màu sắc muốn mỏng nhạt hơn băng tinh một ít, là một loại xanh biển nhàn nhạt, rất dễ phân biệt. Huyền băng hình dạng không đồng nhất, mỗi lần đào được huyền băng có chứa màu lam nhạt, cần gõ rơi tầng băng chung quanh đó, để lại huyền băng.

Lúc này trên băng nguyên, tầng hắc băng thật dày bị đào mở, đào ra một cái hố to đi sâu xuống chừng trăm trượng.

Ở trong hố to, một đám người tu luyện tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ đào huyền băng, người đào mệt thì lên trên mặt đất nghỉ ngơi, thuận tiện cảnh giới, để phòng ngừa yêu thú ma hóa xuất hiện.

Chuyện đám người Sở Chước đào được băng tinh được truyền ra rất nhanh, người tu luyện đội Thiên Thôn hâm mộ cực kỳ, đều đã chạy tới vỗ bả vai Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nói: "Mặc Sĩ huynh đệ, vận khí của huynh thật tốt."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ khiêm tốn nói: "Một chút vận khí nhỏ thôi."

Đội nhìn đến số lượng huyền băng bọn họ đào, người tu luyện đội Thiên Thôn nhất thời bị phần, cái này làm sao là một chút vận khí nhỏ? Rõ ràng chính là vận cứt chó có được không? Tuy rằng huyền băng không quá thừa thớt giống như băng tinh, nhưng cũng không nhiều lắm, cũng không phải một khi đào đi xuống, là có thể đào ra được huyền băng.

Một người tu luyện đội Thiên Thôn không tin tã, thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chước đang đào một cái động băng, trong động băng có một dãy màu lam nhạt vô cùng đáng chú ý, nói: "Để cho ta tới thử xem xem nơi này có bao nhiêu huyền băng."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ và người đội Thiên Thôn đã quá quen thuộc, đối với bọn họ yêu cầu cũng không phiền, nghe xong thì cười lùi lại.

Hai người tu luyện liền đào ra băng động của bọn họ, ị ạch đào xuống, lập tức thì đào ra huyền băng bên trong. Nào biết đội đào ra một khối băng hoàn chỉnh, phát hiện huyền băng đó chỉ có một tầng xanh lam mỏng manh, nhất thời há hốc mồm.

Rõ ràng vừa rồi thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Sở Chước cùng nhau đào, một cái băng động có thể đào ra vài khối, không có khả năng có một tầng mỏng manh như vậy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở dưới sự chú mục của bọn họ, lại chọn chỗ để đào, một xẻng đi xuống, lập tức thì nhìn thấy băng tầng màu lam nhạt phía dưới.

Lần này người tu luyện đội Thiên Thôn không còn đề xuất để cho mình đến nữa, bọn họ chỉ lẳng lẳng nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ đào, phát hiện hắc đào được đầy người là mồ hôi, băng động càng đào càng sâu, nhưng huyền băng bên trong giống như đào không xong, chất thành đồng trên mặt đất.

Rốt cục bọn họ nhịn không được, để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ bước ra, bọn họ giúp hắc đào.

Nào biết mới đào mấy xẻng, lại không có.

Mọi người: "....." Đây là chơi bọn họ à!

Sau vài lần thí nghiệm như thế, người đội Thiên Thôn phát hiện, phàm là khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ tự mình động thủ đào, dù sao có thể thấy được huyền băng rất nhanh. Hơn nữa số lượng huyền băng rất nhiều, chờ bọn hắc một khi tiếp nhận, thì huyền băng một chút cũng không còn. Nếu Mặc Sĩ Thiên Kỳ để cho bọn hắc chọn địa phương đào, vẫn luôn đào sâu xuống vài chục trượng, cũng không gặp bóng dáng một khối huyền băng, nhưng để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ tự mình đào, đào được mồ hôi chảy đầy mặt cũng đào không xong.

Thực tà môn!

Sau khi phát hiện vận khí Mặc Sĩ Thiên Kỳ rất tà môn, người đội Thiên Thôn quyết định cách hắc xa một chút, không chơi với hắc.

Bọn họ thấy rằng, thân cận cùng Mặc Sĩ Thiên Kỳ quá, huyền băng chung quanh đều bị hấn cướp đi, cách xa một chút, bọn họ mới có thể đào được thuộc về mình.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không thêm để ý, cùng Sở Chúc cùng nhau tiếp tục đào huyền băng.

Lại đào vài ngày như thế, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại đào được băng tinh, hơn nữa vận khí vô cùng tốt liên tục đào được mấy khối băng tinh.

Trừ bỏ hấn ra, người đội Thiên Thôn cũng không có ai đào được băng tinh, Sở Chúc cũng không có, bởi vậy có thể thấy được, số lượng băng tinh có bao nhiêu thừa thớt, nhưng toàn để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ đào ra.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đưa một khối băng tinh cho A Chiêu, lại đưa một khối cho Sở Chúc và Huyền Uyển, để lại hai khối cho Bích Tâm Châu, thừa lại một khối quyết định cầm bán.

"Một khối băng tinh có thể bán năm mươi vạn linh thạch, rất tốt." Mặc Sĩ Thiên Kỳ đang hưng trí bưng bưng tính toán, linh thạch bán được băng tinh này phải mua linh thảo gì.

Sở Chúc nghĩ nghĩ, nói: "Tâm Châu ca là thuộc tính băng, băng tinh này mới có lợi đối với hấn, không bằng đều để dành cho hấn đi. Huynh muốn linh thảo, ta đi thu thập giúp huynh." Nói xong, nàng hơi hơi nheo lại ánh mắt: "Về sau huynh phụ trách luyện đan, chúng ta phụ trách giúp huynh thu thập linh thảo huynh cần."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong vô cùng cảm động: "Sở tỷ, cảm ơn cô, cô đối với ta thật tốt."

Sở Chúc cười đến giống như một thánh mẫu, dịu dàng nói: "A Chiêu bọn họ ăn nhiều linh đan của huynh như vậy, ta cũng phải trả chút tiền phí dụng, dù sao cũng không thể toàn bộ đều để huynh ra, không phải sao?"

"Chúng ta là đồng bạn, ta có cái gì thì cho bọn hấn, cái này không phải là đương nhiên sao?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng là bộ dạng thánh phụ.

Sở Chúc làm ngụy thánh mẫu thiếu chút nữa bị Mặc Sĩ Thiên Kỳ thực sự thánh phụ làm ghen hờn, cuối cùng gật đầu cười nói: "Quả thật là như thế."

Hoạt động ở băng nguyên gần một tháng, mọi người mới rời khỏi băng nguyên.

Nhưng mà đường về ngày hôm nay, một đám người vừa tập hợp, chợt nghe được xa xa truyền đến tiếng kêu kéo dài, giữa bầu trời sáng lên một tín hiệu linh lực, đây là tín hiệu yêu thú ma hóa đột kích.

Nghĩ đến khi bọn họ vừa đến đại lục Hắc Xuyên gặp phải đám Bạo Nha Hùng ma hóa, Sở Chúc cũng hiểu rõ tình huống, lập tức kéo Mặc Sĩ Thiên Kỳ đến phía sau, nàng triệu Toái Tinh kiểm ra, vùng kiểm ở phía trước, chuẩn bị chiến đấu.

Người tu luyện khác cũng như thế.

Bọn họ là người thí nghiệm tới đại lục Hắc Xuyên tham gia thử luyện, ở khi gặp được yêu thú ma hóa, bình thường đều là lựa chọn trực tiếp đối mặt, cực ít có ai nhân cơ hội đào tẩu. Đặc biệt hiện tại người đông thế mạnh, là rèn luyện hiểm có, nếu lựa chọn đào tẩu, bị người biết được, ắt sẽ bị nhạo báng, mặt mũi không còn.

Lập tức, theo mặt đất chấn động đến gần, mọi người cũng thấy rõ ràng yêu thú đập băng nguyên mà đến.

Là một đám Xích Diễm lộc (hươu).

Hươu Xích Diễm là yêu thú cấp năm, cả người đỏ rực như lửa, khi chạy băng băng lông đỏ bay lên giống như hỏa diễm thiêu đốt, không một chút tạp chất, mới có tên Xích Diễm. Nó là yêu thú thuộc tính hỏa, máu thịt ẩn chứa hỏa linh lực, chất thịt ngon, là một loại yêu thú vô cùng bổ dưỡng, ở trong hoàn cảnh đại lục Hắc Xuyên như vậy, đặc biệt thích hợp dùng để bổ sung thân thể.

Khi đám người Sở Chúc đi đến thành Hắc Xuyên, Bích Tâm Châu đầu tiên đi chỗ mua bán nguyên liệu nấu ăn, thì chỉ có loại nguyên liệu hươu Xích Diễm này nấu ăn. Mặc kệ là hầm canh hay là nướng lên, đều vô cùng mỹ vị, ăn vào cả người ấm đào dạt.

Nhưng mà lúc này, da lông màu đỏ của đám hươu Xích Diễm biến thành màu đen, hai mắt đỏ tươi, nghe răng rít gào chạy tới đây, giống hươu sừng phần nhô, cúi đầu dùng sừng nhọn trên đầu đánh tới hướng nhóm người tu luyện.

Số lượng hươu Xích Diễm có gần một vạn, ở đây nhóm người tu luyện đón hươu Xích Diễm ma hóa trên đường đến, vũ khí trong tay chém giết chúng nó không lưu tình chút nào. Lập tức trên không băng nguyên liền tràn ngập một cỗ mùi vị tanh hôi nồng đậm.

Hươu Xích Diễm còn chưa gần người, đã bị Sở Chúc giải quyết.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm bé rùa, trốn sau lưng Sở Chúc, thường xuyên quan sát chiến đấu, phát hiện được người tu luyện đại lục Hắc Xuyên sẽ rất ít dùng chiêu số hoa mỹ, đại đa số là một chiêu bị mất mạng, đám hươu Xích Diễm đã bị tiêu diệt lập tức.

Nhưng mà những người tu luyện cũng không có thả lỏng.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ cảm giác được cỗ hơi thở ngưng trọng, cũng bắt đầu cảnh giác theo.

Đột nhiên, giữa bầu trời vang lên một tiếng thét dài.

Theo thanh âm đó đến gần, mọi người ngẩng đầu nhìn qua, thì nhìn thấy xa xa một mảnh mây đen di động bay nhanh hướng bên này.

Thẳng đến khi mây đen đó dần dần tiếp cận, mới phát hiện đó căn bản không phải là mây đen gì, mà là một đám Song Đầu Điều ma hóa, chúng nó ùn ùn kéo đến, thành đàn kết đội, thanh thế to lớn, che lấp cả bầu trời, giống như một mảnh mây đen.

Mỗi một con Song Đầu Điều giang rộng hai cánh, thế nhưng dài có ba trượng, lao thẳng xuống, nổi lên một trận cuồng phong, hai cái đầu đuổi tới, cái mỏ bén nhọn có thể xuyên thủng băng cứng.

Sở Chước một kiếm cắm ở trên mặt băng, cũng không quản ma phong trên mặt băng ăn mòn Toái Tinh kiếm. Ở sau khi mặt băng vỡ ra một cái khe có thể nhét được người, thì nhét Mặc Sĩ Thiên Kỳ vào đó. Sau đó thu hồi Toái Tinh kiếm, triệu ra Toái Tinh dù, xoẹt một cái, mở Toái Tinh dù ra, cản trở một con Song Đầu Điều lao xuống công kích.

So với hươu Xích Diễm ma hóa vừa rồi, sức chiến đấu của Song Đầu Điều càng mạnh, chúng nó là yêu thú cấp bảy, bản thân chính là một loại hung cầm. Hiện tại sau khi ma hóa, tính tình đại biến, vô cùng hung ác, hung hãn không sợ chết, toàn tâm toàn ý công kích người tu luyện dưới mặt đất, chỉ cần giết, cắn nuốt máu thịt, triển lộ hung ác của yêu thú ma hóa không bỏ sót chút gì.

Lập tức, trong nhóm người tu luyện đã xuất hiện thương vong.

Sở Chước nắm Toái Tinh dù, mũi kiếm quét qua, cắt qua bụng một Song Đầu Điều, máu nóng phun xuống dưới. Sở Chước thoáng mở dù ra, cản trở máu tanh hôi đó, đồng thời, đỉnh Toái Tinh dù cũng đâm xuyên qua khoang bụng con Song Đầu Điều đó.

Sở Chước rút Toái Tinh dù từ khoang bụng Song Đầu Điều chết đi ra, Toái Tinh dù chưa thấm một tia vết máu, tiếp tục công kích sang một con Song Đầu Điều khác. Đồng thời cũng chú ý thành viên đội Thiên Thôn, nếu như nhìn thấy người nào bị thương, thì quảng đến trong vết nứt băng tảng, cùng làm bạn với Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Số lượng Song Đầu Điều dần dần giảm bớt.

Trong đàn Song Đầu Điều, có một Song Đầu Điều to lớn hơn con khác đến vài lần, hung mãnh vô cùng, thường hay phát ra tiếng kêu the thé, giống như đang chỉ huy đám Song Đầu Điều này chiến đấu.

"Đó là Điều vương!" Một người tu luyện Nhân Vương cảnh kinh hô một tiếng.

"Chư vị, Điều vương đang chỉ huy chiến đấu, chúng ta diệt súc sinh này trước." Lại một người tu luyện Nhân Vương cảnh gào lên.

Ở đây, người tu luyện Nhân Vương cảnh nghe xong, bắt chước cái khác, đều công kích sang con Điều vương đó.

Gần hai mươi người tu luyện Nhân Vương cảnh đồng loạt ra tay, rốt cục đánh chết Điều vương Song Đầu Điều.

Những con Song Đầu Điều khác ở sau khi Điều vương qua đời, không có Điều vương chỉ huy, công kích trở nên không có kết cấu, lập tức đã bị người tu luyện bay đến không trung chém giết.

Rốt cục chém giết một con Song Đầu Điều cuối cùng, tất cả mọi người thở nhẹ một hơi.

Lúc này trên băng nguyên màu đen máu chảy thành sông, thi thể khắp nơi, đều là thi thể yêu thú ma hóa, thi thể nhân loại trộn ở trong đó.

Mọi người cũng không kịp nghỉ ngơi, trừ bỏ bị thương, những người khác đều vội vàng chặt bỏ đầu yêu thú ma hóa, đốt hủy thi thể, người bị thương nhẹ thì kiểm kê khắc phục hậu quả.

Khi thi thể yêu thú ma hóa chất đông đốt cháy, cũng kiểm kê xong nhân số tử vong.

Tổng cộng đã chết một trăm ba mươi người.

Đội Thiên Thôn cũng đã chết một người.

Không khí ở đây có chút áp lực, tuy rằng bọn họ biết tử vong ở nơi thử luyện là không thể tránh khỏi, nhưng vẫn cực kỳ áp lực.

Sở Chước không bị thương gì, nhưng mà linh lực khô cạn lợi hại.

Nàng nuốt vào một viên Hồi Linh đan, phục hồi một ít linh lực trong cơ thể, mới lúi ra người vừa rồi bị nàng quăng vào trong khe băng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm bé rùa, răng có chút run lập cập, đặc biệt nhìn đến thi thể gần như xếp thành núi nhỏ trên mặt đất, sắc mặt có chút trắng bệch.

Tuy rằng biết đại lục Hắc Xuyên thường xuyên sẽ có yêu thú ma hóa công kích người, nhưng lần này gặp được yêu thú số lượng có vẻ nhiều, làm cho hần tinh tưởng ý thức được đại lục Hắc Xuyên quả thật là một cái thử luyện nguy hiểm.

"Sở tỷ, cô không sao chứ?"

Bé rùa cũng hỏi theo:【Chủ nhân, người không sao chứ?】

A Chiêu ngồi xỏm ở trên vai Sở Chúc, dùng cái đuôi quét quét cánh tay của nàng, nhìn một người một yêu đó, lơ đãng.

Có nó ở đây, sẽ dễ cho nàng gặp chuyện không may sao? Đây chẳng qua chỉ là một loại rèn luyện.

"Ta không sao, các người không cần lo lắng." Sở Chúc ăn vào Hôi Linh đan rồi, sắc mặt từ tái nhợt trở nên hồng nhuận, tuy rằng trên người còn có sát ý khi chiến đấu lưu lại, nhưng thần sắc đã khôi phục ôn hòa.

Lúc này, Khích Thành Huân đi tới, hỏi: "Mọi người không có việc gì chứ?"

Một đám đội viên đội Thiên Thôn bị thương liếc mắt nhìn nhau một cái, đều lắc đầu, khi bọn họ bị thương, được Sở Chúc kịp lúc quăng vào trong khe băng che chở, thật ra lại không có trở ngại.

Khích Thành Huân cũng biết điểm ấy, cảm kích nói với Sở Chúc: "Lúc trước đa tạ Sở cô nương ra tay."

Dưới tình huống như vậy, ngay cả Khích Thành Huân cũng không có biện pháp bảo vệ tốt cho tất cả đội viên, Sở Chúc lại có thể thủ vững ở trước khe hở, vẫn luôn thủ cho đến khi chiến đấu chấm dứt. Phần nghị lực và sức chiến đấu này, lại làm cho Khích Thành Huân nhìn bằng ánh mắt khác, phát hiện thực lực của nàng xa không giống như mình tưởng.

Sở Chúc cười nói: "Đây là ta phải làm, dù sao chúng ta là đội hữu." Thấy thần sắc Khích Thành Huân có chút áy náy, lại nói: "Khích đại ca cũng không cần quá mức khổ sở, lúc trước huynh cùng với tiền bối khác đi đối phó con Điều vương đó, không cách nào bảo vệ toàn bộ chúng ta, huynh đã tận lực rồi."

Thành viên khác đội Thiên Thôn cũng đều an ủi hần, chỉ sợ hần nghĩ tới đội viên chết đi kia là trách nhiệm của chính mình, đây căn bản là không có quan hệ gì với hần.

Đội sau khi thi thể yêu thú ma hóa đều đốt cháy thành tro rồi, một đám người rút cục ngồi xe trượt tuyết về thành Hắc Xuyên.

Ban đêm thời điểm nghỉ ngơi, Sở Chúc mang theo A Chiêu đi dạo ở chung quanh, khi đi ngang qua nơi đội Tham Lang hạ trại, nhìn nhìn, phát hiện lần này đội Tham Lang đã chết mười người, Dịch Chấn đang giáo huấn.

Dịch Chấn đang giáo huấn đến giữa chừng, thì nhìn thấy Sở Chúc, da mặt lại có chút run rẩy.

Sở Chúc chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi thu hồi ánh mắt, lắc lư rồi khỏi.

Trên đường trở về, may mắn không có gặp được yêu thú ma hóa.

Khi đám người tu luyện công tác một tháng, lại gặp phải yêu thú ma hóa khổng lồ tập kích rút cục trở lại thành Hắc Xuyên, đều thấy rằng sắp một tê liệt rồi.

Sau khi giao xong nhiệm vụ, thu được thù lao, mọi người đều chạy trở về nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Vô Cực Không Thiên Kỳ

Trở lại thành Hắc Xuyên rồi, Sở Chúc cũng phải nghỉ ngơi một phen, tiếp theo thì bắt đầu đau lòng Toái Tinh dù và Toái Tinh kiếm của nàng.

Lần chiến đấu này, bởi vì tình huống khẩn cấp, Toái Tinh kiếm trực tiếp thâm nhập vào trong hắc băng, cùng tiếp xúc tầng ngoài hắc băng, bị ma khí động lại băng tầng ô nhiễm ăn mòn, vô cùng nghiêm trọng.

Trái lại bởi vì cấp bậc Toái Tinh dù cao hơn, ô nhiễm không nghiêm trọng, bảo dưỡng một chút là được.

Ngày kế tiếp, Sở Chúc bảo dưỡng Toái Tinh dù xong, thì nghiên cứu làm thế nào để trừ bỏ bộ phận bị ma khí ô nhiễm trên thân kiếm.

Đột nhiên Sở Chúc nhớ tới trong thành Hắc Xuyên có buôn bán những tài liệu linh khí đặc thù gia tăng phòng ma khí, nghe nói loại tài liệu này vô cùng trân quý, chỉ có vài thế lực cao nhất tọa trấn ở trong thành Hắc Xuyên mới có. Hơn nữa cũng không bán ra bên ngoài, muốn chuẩn bị cũng không biết xuống tay từ đâu.

Sở Chước nghĩ đến đây, liền truyền âm cho Dịch Chấn.

Dịch Chấn vừa vặn ở trong thành Hắc Xuyên, không có tiếp nhận nhiệm vụ ra khỏi thành, tiếp nhận truyền âm của nàng rồi, thì lập tức đi đến.

Vốn tưởng rằng Sở Chước lại tìm hắc đòi hiểu kính, đối với cái này Dịch Chấn tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng ai bảo hiện tại tính mạng của hắc bị nắm giữ ở trong tay Sở Chước, trừ bỏ nghe lời ra thì không còn phương pháp. Nào biết đâu vừa gặp mặt, nàng trực tiếp giao cho hắc một cái nhiệm vụ vô cùng khó giải quyết, so với tìm hắc đòi hiểu kính càng làm cho hắc khiếp sợ vô lực hơn.

Tuy rằng Dịch Chấn là tên háo sắc, nhưng đầu óc cũng linh hoạt, nếu không cũng không được Dịch gia chính hệ coi trọng, để cho hắc muốn làm gì thì làm ở đại lục Hắc Xuyên. Nếu không phải gặp được Sở Chước mặt hàng hung tàn giả heo ăn thịt hổ, làm cho hắc hung hăng ngẩng một phát, bị hổ đến ngay cả toàn bộ đội Tham Lang đều phải đến vào, có lẽ hiện tại hắc vẫn có thể sống cuộc sống phóng đảng tự do trái ôm phải ấp, mỹ nhân trong ngực.

Thật sự là một bước sa chân thành hận ngàn đời!

Dịch Chấn cực kì đau đầu đối với yêu cầu này của Sở Chước, nhưng không cách nào cự tuyệt, hận không thể quay đầu đi ngay.

"Vì sao ngươi muốn có Kim Vũ Thạch?" Dịch Chấn đau đầu hỏi.

Kim Vũ Thạch đó là tài liệu phòng ma, khi luyện khí sư thành Hắc Xuyên luyện chế linh khí, tăng thêm một ít Kim Vũ Thạch, có thể làm cho linh khí tạm thời khỏi bị ma khí ăn mòn, kéo dài tuổi thọ.

"Lần trước chiến đấu, vũ khí của ta bị ma phong ăn mòn nghiêm trọng, ta nghĩ muốn dùng Kim Vũ Thạch luyện chế lại một lần nữa." Sở Chước nói.

"Ngài có thể đổi vũ khí..." Dịch Chấn cẩn thận đề nghị.

Sở Chước ý tứ hàm xúc không rõ nhìn hắc: "Ta cũng muốn dung nạp chút Kim Vũ Thạch vào linh khí bản mạng, để ngừa vạn nhất."

Dịch Chấn thần sắc dờ dẫm: "Cho nên, cô nhất định phải có Kim Vũ Thạch?"

"Đúng!" Sở Chước dáng vẻ chính là bắt nạt người khác: "Dù sao tự ngươi nghĩ biện pháp, mặc kệ dùng biện pháp gì, chỉ cần có thể giúp ta có Kim Vũ Thạch là được. Nếu làm không được... thì ngươi đi chết đi."

Trái tim Dịch Chấn nhảy lên, nhìn nữ nhân trước mặt này, rõ ràng tuổi không lớn, khi nói chuyện cũng là chất giọng âm áp lời nói nhỏ nhẹ. Nếu xem nhẹ lời nàng nói, chỉ nhìn bộ dạng đó nghe giọng nói đó, nghiêm nhiên chính là một nghệ sĩ thanh thuần tốt đẹp. Khi chơi đùa lên thì cực hăng hái.

Nếu sự thật để cho hắc nói, đây là một đóa bá vương hoa sẽ ăn thịt người.

Dịch Chấn cảm thấy, nếu hắc không có được Kim Vũ Thạch, có lẽ nữ nhân này sẽ thật sự giết chết hắc.

Con người ở khi sinh mệnh đã bị uy hiếp, chuyện có khó hơn nữa, cũng dám đi xông vào một lần, mưu đồ một phen.

Cuối cùng Dịch Chấn vẫn đáp ứng, hơn nữa tận sức suy nghĩ làm thế nào đi lấy Kim Vũ Thạch, vừa nói cùng Sở Chước: "Thứ như Kim Vũ Thạch, chỉ có bốn thế lực mới có, mà ngay cả Dịch thị Tây Đình phủ chúng ta cũng không có, muốn có nó không dễ dàng, cô cho ta một ít thời gian..."

"Mười ngày được không?" Sở Chước hỏi, nhìn hắc không nói: "Chẳng lẽ ba ngày? Hay là..."

"Không, cứ mười ngày đi." Dịch Chấn vội vàng nói, sợ lại làm cho nàng nói tiếp, có lẽ nàng sẽ nói một ngày sau liền muốn có Kim Vũ Thạch cho nàng, đến lúc đó hắc lấy đâu ra đây?

Thấy hắc đáp ứng được sáng khoái, trên mặt Sở Chước lộ ra tươi cười sung sướng, ôm tiểu yêu thú màu đen, cười tủm tỉm nói: "Ta biết ngay ngươi là người có khả năng."

Hắc rất hận mình có khả năng, nếu không cũng sẽ không bị nữ nhân này coi trọng.

Dịch Chấn về mặt trầm trọng rời khỏi.

Còn trong lòng Dịch Chấn hận thế nào, Sở Chước cũng không thèm để ý.

Nàng ôm lấy A Chiêu, ở khi nó liếc nhìn qua, đột nhiên cúi đầu hôn một cái ở trên lông xù của đầu nó, trên mặt lộ ra tươi cười ngọt ngào như mật.

Đột nhiên A Chiêu cảm thấy, giống như nàng đang tính kế gì đó.

Những ngày kế tiếp, Sở Chước chờ Dịch Chấn mang Kim Vũ Thạch cho nàng, vì thế cự tuyệt nhiệm vụ Khích Thành Huân mang đến.

"Lần trước ở băng nguyên, vũ khí của ta bị ma khí ô nhiễm, ta cần bảo dưỡng vũ khí, tháng này sẽ không đi ra ngoài, Khích đại ca, mọi người tự mình đi thôi, cẩn thận một chút." Sở Chước nói.

Nghe xong, Khích Thành Huân vô cùng hiểu rõ, nên cũng không kêu nài, đội Thiên Thôn lại tiếp nhận nhiệm vụ ra khỏi thành.

Mười ngày sau, Dịch Chấn về mặt tiêu tụy đi tới, hơn nữa mang đến hai viên Kim Vũ Thạch.

Kim Vũ Thạch là tảng đá lớn cỡ nắm đấm màu vàng, trên mặt phân bố đường vân màu trắng giống như lông chim, bởi vậy được gọi là Kim Vũ Thạch.

Lai lịch của Kim Vũ Thạch vẫn là ẩn số, nắm giữ ở trong tay mấy thế lực lớn đại lục Nghiễm Nguyên, cũng không biết bọn họ có được từ chỗ nào, chỉ biết loại tài liệu luyện khí này có tác dụng phòng ma.

"Đây là Kim Vũ Thạch?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ tò mò cầm trong tay nhìn ngắm.

Dịch Chấn nói: "Hai Kim Vũ Thạch này là ta tiêu phí công phu thật lớn, mới lấy được tới tay, muốn nữa cũng sẽ không có." Dứt lời, trên mặt hần lộ ra bộ dạng thất vọng, giống như vì lấy hai viên Kim Vũ Thạch này, hần tổn thất không ít.

Sở Chúc liếc hần một cái, lấy ra một lọ linh đan từ trong túi càn khôn, quăng cho hần.

"Tuy rằng đây là nguoi phải làm, nhưng ta cũng không phải là người không lý lẽ như vậy, bình linh đan này nguoi nhận đi." Sở Chúc nói.

Nghe nói như thế, Dịch Chấn thầm giận, cái gì mà kêu là "Nguoi phải làm"? Nếu không phải bị nữ nhân này không chể, hần căn bản không cần hao phí nhiều tâm huyết như vậy giúp nàng chuẩn bị Kim Vũ Thạch.

Chỉ là tình thế người ta mạnh hơn, trong lòng có tức cũng không có biện pháp.

Đại khái là Kim Vũ Thạch lần này làm cho hần hao phí thật lớn, Dịch Chấn cũng không khách khí đối với Sở Chúc nhiều, lập tức liền mở ra bình linh đan đó xem xét. Vốn còn tưởng rằng Sở Chúc chỉ là tùy tiện lấy chút linh đan đến tổng cổ hần, không nghĩ tới khi bình đan mở ra, một cỗ đan hương thuần khiết nồng đậm xông vào mũi, làm cho hần hơi hơi sững sốt.

Đội khi Dịch Chấn thấy rõ ràng cấp bậc và chủng loại linh đan trong bình đan, cả người đều có chút khiếp sợ.

Tùy Nguyên đan cấp sáu, cực phẩm.

Ở đại lục Nghiễm Nguyên, linh đan cấp sáu cũng không tính là hiếm có, đặc biệt giống như đệ tử Dịch thị Tây Đình phủ, muốn linh đan gì mà không có, lại chỉ có một loại linh đan, không phải bọn hần muốn là có thể muốn, còn phải xem đan dẫn thành. Chính là cực phẩm linh đan, cực phẩm linh đan ở trên cấp năm đã khó tìm, càng không cần phải nói đây là cực phẩm linh đan cấp sáu.

Dịch Chấn kinh ngạc qua đi, nhìn không được tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Sở Chúc.

Sở Chúc thương thức một khối Kim Vũ Thạch, nhỏ giọng nhẹ hơi nói: "Không cần nhìn ta, đây là linh đan A Kỳ nhà chúng ta luyện."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy Dịch Chấn nhìn qua đây, lập tức ngừng đầu ưỡn ngực, đáng vẻ tiểu nhân đắc chí.

Khụ, cũng không phải tiểu nhân đắc chí, luyện đan với hần mà nói, tự nhiên đơn giản tựa như ăn cơm uống nước. Giá trị vũ lực của hần không ra sao, nhưng nếu như so thuật luyện đan cùng với hần, ít có người có thể so sánh được với hần. Hần cũng chỉ có thể lấy được bản lĩnh ở thuật luyện đan, hiện tại linh đan mình luyện chán nhiếp một tên háo sắc, tự nhiên vạn phần đắc ý.

Còn có, nghe được câu "A Kỳ nhà ta" của Sở Chúc hần càng vui vẻ.

Ánh mắt Dịch Chấn rơi xuống trên người Mặc Sĩ Thiên Kỳ, trong mắt cũng có vài phần kinh ngạc, không nghĩ tới đây chính là luyện đan sư Không Minh cảnh, thế nhưng có thể luyện ra cực phẩm linh đan cấp sáu.

Sở Chúc giống như ngại hần không đủ khiếp sợ, tiếp tục nói: "Đây thì tính là cái gì? Nguoi chẳng lẽ không biết rằng A Kỳ nhà chúng ta còn có một xưng hô lan truyền bên ngoài sao?"

"Cái gì?" Dịch Chấn theo bản năng hỏi.

Trong mắt Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng lộ ra nghi hoặc, hần còn có xưng hô gì lan truyền ở bên ngoài? Vì sao hần không biết.

"Vô Cực Không Thiên Kỳ!" Sở Chúc chậm rãi nói: "Chỉ cần Thiên Kỳ ra tay, đều là đan cực phẩm."

Vô Cực Không Thiên Kỳ!

Đây rốt cuộc phải có bao nhiêu cuồng vọng tự tin, mới dám đeo lên hai chữ "Vô cực" này?

Dịch Chấn lại bị lời nói cuồng vọng của Sở Chúc chấn trụ, nếu không phải bình cực phẩm Tùy Nguyên đan trên tay này, hần cũng tưởng nàng là gạt người.

Trái lại, cả người Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều đỏ lên, cho dù da mặt hần có dày đi nữa, cũng bị xưng hô "Vô Cực Không Thiên Kỳ" này biến thành đỏ mặt.

ngượng ngùng

Sau khi tiến bước Dịch Chấn, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cào xuống đầu, ngượng ngùng nói: "Sở tỷ, kỳ thực cô không cần lừa hấn như vậy, tuy rằng ta có thể luyện cực phẩm đan, nhưng mỗi một cái cảnh giới, đều là bắt đầu từ không quan trọng. Ta cũng luyện qua đan hạ cấp và đan phế, cũng không phải là vừa ra tay chính là đan cực phẩm."

Sở Chúc thấy bộ dạng hấn then thùng, lại không khỏi nghĩ tới đời trước người Mặc Sĩ Thiên Kỳ nàng chưa quen biết bao giờ kia.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ kia, cực đoan, âm u, biến thái, lấy giết người làm vui vẻ, lấy cực phẩm linh đan cao cấp treo giải thưởng giết người, ở mỗi khi bị mọi người giết ngược lại, đều có thể may mắn đào tẩu. Mặc Sĩ Thiên Kỳ kia bừa bãi tùy ý, chạy ở bên cạnh nguy hiểm, mỗi lần ra tay đều có thể xuất ra cực phẩm linh đan người đời vô cùng khát vọng, mới được người đời chụp mũ xưng hô "Vô Cực Không Thiên Kỳ".

Vô cực không thiên kỳ, là một loại khẳng định của người đời đối với thuật luyện đan của hấn.

Hiện tại tuy rằng hấn là một luyện đan sư trung giai không có tiếng tăm gì, cũng đã triển lộ thiên phú của hấn, cái xưng hô "Vô cực không thiên kỳ" này, sớm hay muộn sẽ lại rơi xuống trên người hấn.

Cho nên, Sở Chúc cũng không xem như định luận cuồng vọng.

Nàng khẽ cười nói: "Ồ trong lòng ta, huynh đảm đương rất tốt xưng hô này."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được mà trái tim dâng trào, liếm liếm làn môi khô ráp, đột nhiên thì nhớ tới lúc trước khi ở Thiên Thượng Hải, lời Sở Chúc từng nói, nàng nói, nàng nhìn trúng thiên phú của hấn, là một người duy nhất tin tưởng hấn tương lai chắc chắn trở thành luyện đan sư Hoàng Cực.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn tin tưởng như vậy.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ si mê con đường luyện đan, lại chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ trở thành Hoàng Cực luyện đan sư trong truyền thuyết đó, là lời Sở Chúc nói làm cho hấn kiên định đi đường này.

Sở Chúc với hấn mà nói, ngay từ đầu là ân cứu mạng đã biến thành đồng bạn.

Chỉ là điểm này, đủ để hấn kiên định đi theo nàng, tín nhiệm nàng.

"Sở tỷ, cảm ơn cô tín nhiệm, ta sẽ cố gắng." Mặc Sĩ Thiên Kỳ áp chế kích động trong lòng, thực sự nghiêm túc nói.

Sở Chúc gật đầu, lại nói mấy câu với hấn, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng cao hứng đi nghiên cứu thuật luyện đan.

Đội sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ rời khỏi, Sở Chúc nằm úp sấp ở trên bàn, nhìn A Chiêu đang dùng móng vuốt chơi đùa Kim Vũ Thạch, nhện không được cúi đầu cười rộ lên, nói: "A Chiêu, người nói Dịch Chấn đó sẽ hiểu sao?"

A Chiêu liếc nhìn nàng một cái, dùng móng vuốt đá viên Kim Vũ Thạch đến chỗ bé rùa, để nó dùng đầu đội chơi, một móng vuốt ấn đến trên mặt Sở Chúc.

Đệm thịt mềm mại đặt ở trên mặt, lông xù, mềm mịn, manh đến tâm can Sở Chúc đều phát run.

A Chiêu ấn vài cái ở trên mặt nàng, vẫn cảm thấy nàng vẫn cứ thích nghĩ đến quá sâu, nếu như Dịch Chấn đó không nghe lời, giết là được, làm gì cần khúc chiết thu phục như vậy?

Sở Chúc hành động hôm nay, tuy rằng nhìn như đang khoe ra cực phẩm linh đan, kì thực là vì thu phục Dịch Chấn.

Đừng nhìn Dịch Chấn hiện tại bị dị thủy khống chế được, đối với Sở Chúc nói gì nghe nấy, nhưng hấn cũng không nhận mệnh, thậm chí cũng giống như Phong Hành Tuyết, trăm phương ngàn kế muốn giải quyết dị thủy trong thức hải, không chịu người khống chế. Nếu là ở Thiên Thượng Hải, tự nhiên Sở Chúc không lo lắng Phong Hành Tuyết có biện pháp trừ bỏ dị thủy, nhưng đại lục Nghiễm Nguyên là đại lục cao cấp, người tài ba xuất hiện lớp lớp, Sở Chúc không thể không cẩn thận một chút, để tránh bị thất bại.

Nàng chưa bao giờ coi khinh bất luận kẻ nào, cho dù Dịch Chấn hiện tại ở trước mặt nàng cung kính có thêm, cũng không dám coi khinh hấn.

Có thể có được chính mạch Dịch thị Tây Đình coi trọng, mặc dù nhìn như lưu đầy đến đại lục Hắc Xuyên, nhưng ngay cả Kim Vũ Thạch trân quý cũng có thể lấy tới tay, có thể thấy được Dịch Chấn cũng không đơn giản như trong tưởng tượng. Lúc trước Sở Chúc dùng sức mạnh ra mệnh lệnh để cho Dịch Chấn giúp nàng tìm Kim Vũ Thạch, kì thực cũng là một loại thử thách. Kết quả chứng minh, Dịch Chấn quả nhiên không đơn giản.

Bây giờ Sở Chúc còn không muốn giết Dịch Chấn, nhưng mà phải đề phòng hấn, Dịch Chấn người này quỷ kế đa đoan, không lợi không làm, hiện tại phương thức xử trí tốt nhất là ân uy đều thi hành.

Để cho Dịch Chấn biết, bọn họ có một luyện đan sư có thể luyện cực phẩm đan, tín nhiệm lấy thông minh của Dịch Chấn, chắc chắn hiểu được làm như thế nào.

Quả nhiên, mấy ngày sau, khi Dịch Chấn đi đến, thần sắc thêm vài phần cung kính.

Đĩ vãng là bị dị thủy không chế, cung kính trên mặt trong lòng không phục, bằng mặt không bằng lòng, hận không thể tìm thời cơ giết chết Sở Chúc. Nhưng hiện tại, hắn đã không còn tâm tư giết chết Sở Chúc, mà là muốn làm sao để quan hệ thân thiết với Sở Chúc, hơn nữa hóa thành ích lợi lớn nhất.

Quan hệ thân thiết với một luyện đan sư có thể luyện chế cực phẩm linh đan là chuyện mà mỗi một người tu luyện sẽ làm. Hiện tại bên cạnh lại có một luyện đan sư sẽ luyện chế cực phẩm linh đan, hơn nữa tương lai thành tựu lại bất phàm, cho dù Dịch Chấn có hận Sở Chúc bọn họ, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Dịch Chấn cân nhắc thật sự nhanh, nghiêm nhiên buông bỏ thù địch bị Sở Chúc không chế, quyết định toàn tâm toàn ý đi theo Sở Chúc.

Sở Chúc cười khanh khách nói: "Hiện tại Thiên Kỳ có thể luyện cực phẩm linh đan từ cấp sáu trở xuống, nếu các người cần muốn linh đan gì, có thể chuẩn bị tốt đan phương và linh thảo, nếu Thiên Kỳ rỗi rảnh, sẽ giúp các người luyện chế."

Dịch Chấn cực vui, vội hỏi: "Thật ra là ở đây ta có hai phần đan phương, không biết Mặc Sĩ công tử có thể nhìn xem giúp hay không?"

Sở Chúc nghe xong, thì đi phòng luyện đan kêu Mặc Sĩ Thiên Kỳ ra, tùy Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi đàm phán với Dịch Chấn.

Để lại A Chiếu ở bên cạnh trông chừng, Sở Chúc cũng không quấy rầy bọn họ, trở về phòng luyện chế Toái Tinh kiếm một lần nữa.

Kim Vũ Thạch cực kì trân quý, cho nên thành Hắc Xuyên luyện chế linh khí bình thường đều chỉ dung nhập một chút Kim Vũ Thạch, phân lượng không nhiều lắm, nên tuổi thọ linh khí cũng không dài. Tuy nói như thế, nhưng vẫn làm cho thành Hắc Xuyên kiếm được đầy bốn.

Hiện tại Dịch Chấn chuẩn bị cho Sở Chúc hai viên Kim Vũ Thạch, Sở Chúc cũng không luyến tiếc, dung nhập một viên Kim Vũ Thạch vào Toái Tinh kiếm.

Cả một viên Kim Vũ Thạch dung nhập Toái Tinh kiếm rồi, phẩm chất của Toái Tinh kiếm quả nhiên thăng cấp một ít.

Tuy rằng chỉ có một chút, nhưng thanh Toái Tinh kiếm đã muốn cao cấp hơn linh khí trong thành Hắc Xuyên này. Nó có thể tùy tiện sử dụng ở đại lục Hắc Xuyên mà không cần lo lắng bị ma khí ăn mòn, ngày khác nếu như lại đi một nơi phệ ma, cũng không cần lo lắng bị ma khí mà hạn chế không thể sử dụng.

Thừa lại một viên Kim Vũ Thạch, Sở Chúc quyết định giữ nó lại, đợi về sau khi cần, lại dung nhập vào Toái Tinh dù.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Mặc Sĩ Thiên Kỳ Tấn Cấp

Đội Sở Chúc từ trong phòng bước ra, thì thấy được Mặc Sĩ Thiên Kỳ hiếm khi không có ở trong phòng luyện đan.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi ở trong phòng khách, đang cầm hai quả ngọc đồng nghiên cứu.

Huyền Uyên ngâm linh thủy Ngũ Hành Hoạt ở trong bồn ngọc thạch, A Chiếu nằm chán ngồi xỏm ở trên bàn, móng trái ấn móng phải, một cục lông xù, thật mạnh thật mạnh. Nhìn thấy Sở Chúc bước ra, ánh mắt nó sáng lên, nhảy lên, liền nhảy đến trên vai nàng, dùng mặt lông của mình cọ cọ nàng.

Thấy Sở Chúc bước ra, Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng là hai mắt sáng ngời, cười nói: "Sở tử, lần này Dịch Chấn mang đến cho ta hai phần đan phương là ta không có, hơn nữa hiệu quả của chúng nó cực kỳ tốt, một phần là Hồng Dương đan, một phần là Huyền Âm đan..."

Đan phương và linh thảo là vật mà luyện đan sư luôn theo đuổi, mặc kệ là linh thảo cao cấp, hay là đan phương cao cấp, đều rất quan trọng.

Rất nhiều đan phương thượng cổ truyền xuống đều cực kì trân quý, có thể tạo điều kiện cho hậu nhân học tập, sau đó người ta căn cứ vào đan phương của người xưa, tiến tới thay đổi, sáng tạo ra càng nhiều đan phương. Nhưng theo thời gian trôi qua, ở trong thiên tai, rất nhiều đan phương trân quý hoặc tiêu thất, hoặc là nắm giữ ở trong tay thế lực lớn lâu đời, người bình thường khó gặp, khiến cho đan phương cao cấp càng thêm trân quý.

Mặc dù Mặc Sĩ Thiên Kỳ có thiên phú, nhưng hắn xuất thân là một tông môn nhị lưu đại lục Thiên Thượng Hải, Đan Hà Tông có thể lấy ra đan phương đại đa số tầm thường có thể thấy được, dù có cất chứa đan phương cực trân quý, chẳng qua cũng là đan phương cấp mười, mà bình thường chủng loại linh đan Mặc Sĩ Thiên Kỳ tiến vào luyện chế cũng có vẻ thông thường.

Cho nên đối với loại tồn tại đan phương này, hắn vô cùng khát vọng.

Nhưng rất nhiều đan phương đều nắm giữ ở trong tay thế lực lớn chút lịch sử lâu đời, bình thường khó gặp, thậm chí dù có tiền cũng mua không được.

Hôm nay Dịch Chấn lấy hai phần đan phương lại đây tìm hân, là thứ không có gì càng làm cho hân thích hơn. Lúc này không nói hai lời, liền quyết định giúp Dịch Chấn luyện chế linh đan trên hai phần đan phương này. Hơn nữa không thu bất luận phí dụng gì, coi như là giá cả mua hai tấm đan phương này.

Sở Chúc nhìn bộ dạng hân mặt mày hớn hơ, âm thầm cân nhắc, xem ra về sau có cơ hội, cũng phải lưu ý một ít đan phương.

Muốn dưỡng ra một Hoàng Cực luyện đan sư, tự nhiên không thể chỉ để cho hân luyện chế linh đan phổ thông, rất nhiều linh đan cao cấp, cũng phải để cho hân luyện nhiều thêm.

"Sở tỷ, Hồng Dương đan này có thể thanh trừ ma khí trong cơ thể người, rất thích hợp cho người tu luyện hành tẩu ở đại lục Hắc Xuyên. Bình thường khi bị yêu thú ma hóa gây thương tích, miệng vết thương sẽ để lại ma khí, sẽ cần Hồng Dương đan trị liệu. Mà Huyền Âm đan này, vừa vận dụng để trị liệu bị linh vật dương tính, linh hóa tạo thành thương tích, đều cực kì hữu hiệu. Nhưng mà đáng tiếc là, hiện tại ta nhiều nhất chỉ có thể luyện chế ra linh đan cấp bảy thượng phẩm, còn chưa thể luyện cực phẩm..."

Nói tới đây, thì Mặc Sĩ Thiên Kỳ chỉ có chút uể oải.

Quả nhiên, vẫn phải tu luyện đến Linh Quang cảnh mới được.

Sở Chúc nghe xong, gật đầu nói: "Cho nên, huynh vẫn nên tìm một cơ hội, trước tu luyện đến Linh Quang cảnh thôi."

Trước kia Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng không để bụng đối với tu luyện, so với tu luyện khô khan, hân càng thích nghiên cứu thuật luyện đan ở trong phòng luyện đan hơn, trừ phi tất yếu mới tu luyện. Cho dù hân biết Sở Chúc nói rất đúng, vẫn không thể nâng lòng hào hứng.

Nhưng mà lần này có được hai đan phương cấp bảy, Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị tính cách theo đuổi cực phẩm làm hại, rốt cục quyết định muốn cố gắng tu luyện.

Chỉ có tu luyện đến Linh Quang cảnh, linh lực ẩn chứa trong khí mạch mới có thể duy trì luyện chế cực phẩm linh đan cấp bảy cần.

Thấy hân nóng vội, Sở Chúc nghĩ nghĩ, nói: "Nếu huynh thật sự gấp gáp, không bằng đi bí cảnh Phệ Ma lâm tu luyện đi."

Lần này Mặc Sĩ Thiên Kỳ có được thạch tùy tủy tủy, kinh mạch và khí mạch đều khếch rộng không ít, nếu như lần trước hân chịu dốc lòng tu luyện, có lẽ cũng có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, đã đột phá đến Linh Quang cảnh. Cố tình lúc ấy hân cảm thấy đã tấn bậc vài cảnh giới nhỏ, vì thế lại phạm lỗi, không muốn lãng phí thời gian ở trong tu luyện, mới có thể cự tuyệt đề nghị của Sở Chúc.

Cho nên lần này, ở sau khi Sở Chúc mở miệng, Mặc Sĩ Thiên Kỳ do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Thấy Mặc Sĩ Thiên Kỳ đồng ý, Sở Chúc nói một tiếng với Khích Thành Huân, rồi mang theo A Chiêu và Huyền Uyên, hai người hai thú lại đi Phệ Ma lâm một lần nữa.

Khi mấy người Sở Chúc tiến vào bí cảnh Phệ Ma lâm một lần nữa, khi đám chuột Phệ Ma lông đỏ phát hiện bọn họ, thì lông đều xù lên, cái bộ dạng kinh ngạc đến ngây người đó, Sở Chúc nhìn xem mà nhin không được phì cười.

Đám chuột Phệ Ma bị bọn họ hù sợ tới mức lạnh run, còn tưởng rằng Sở Chúc là trở về giết chúng nó.

"Mượn một chỗ tu luyện, trong khoảng thời gian này các người đừng tới quấy rầy, nếu không đừng trách đao kiếm không có mắt." Sở Chúc cười khanh khách nói với con chuột Phệ Ma bị đẩy tới hỏi ý đồ bọn họ đến.

Con chuột Phệ Ma đó gật đầu thật mạnh, nhấn ý tứ của Sở Chúc cho chuột Phệ Ma khác.

Lúc này nhóm chuột Phệ Ma mới thở nhẹ, nhưng vẫn thật là cẩn thận, chỉ sợ Sở Chúc thay đổi chủ ý.

Sở Chúc dùng linh thạch thiết lập một cái tụ linh trận đơn giản, để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ tiến vào tụ linh trận tu luyện, sau đó thì nàng và Huyền Uyên, A Chiêu canh giữ ở bên ngoài.

Bí cảnh khí hậu thích hợp, sau khi đi đến bí cảnh, bé rùa liền bước ra từ trong túi linh thú.

Nhưng mà nó vẫn là mặc bộ y phục lông xù đó, hiển nhiên vô cùng yêu thích y phục này.

Hoạt động ở trong bí cảnh trong chốc lát, bé rùa liền nói với Sở Chúc:【Chủ nhân, đói bụng, muốn ăn thịt nướng.】

Tuy rằng Sở Chúc nghe không hiểu lời nó nói, nhưng đã hiểu rõ ràng ý tứ nó nhấn tới, đây là đói bụng muốn ăn cơm.

Đối với yêu cầu của bé rùa, Sở Chúc làm chủ nhân vẫn là thỏa mãn.

Bích Tầm Châu không ở đây, thì Sở Chúc trở thành đầu bếp, tuy rằng kỹ năng nấu nướng của nàng so ra thì kém Bích Tầm Châu, nhưng thịt nướng đơn giản, nấu canh này nọ thì vẫn làm được. Hơn nữa bản thân thức ăn của thể giới này ẩn chứa linh khí, khiến cho thức ăn đã có vị, lại tiến hành nấu nướng đơn giản, sẽ không đến nỗi khó ăn.

Vì thế trong thời gian Mặc Sĩ Thiên Kỳ khổ bức cần Ích Cốc đan đốc lòng tu luyện, Sở Chúc và hai con thú vui chơi giải trí ngay tại cách đó không xa, làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngẫu nhiên mờ mắt từ trong tu luyện, thấy một màn như vậy, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, càng cảm thấy mình thật đáng thương.

Hương thơm thức ăn phiêu đảng ở trong bí cảnh, mỗi lần đều dẫn ra đám chuột Phệ Ma trong thạch lâm cần thận dò xét.

Cho dù không có Bích Tầm Châu làm nhưng hương thơm thức ăn vẫn quyến rũ người ta, nhưng nhìn bọn họ ăn được ngon như vậy, vẫn làm cho một đám chuột Phệ Ma âm thầm nuốt nước miếng, cũng không quên chúng nó kỳ thực là ngồi không.

Mỗi khi vào thời điểm này, A Chiêu liền nhảy lên một tảng đá, từ trên cao nhìn xuống thạch lâm, đám chuột Phệ Ma bị dọa đến vội vàng rút đầu lại.

Tuy rằng Bích Tầm Châu không ở đây, nhưng hơi thở trên người A Chiêu còn muốn khủng bố hơn Bích Tầm Châu, đám chuột Phệ Ma sợ không thôi như cũ.

Ở trong mắt nhân loại, chuột Phệ Ma lớn lên đều là một dạng, chỉ có thể theo bộ lông dài ngắn mà phân ra được cái, còn cái khác thì không tranh luận được, cho nên Sở Chúc cũng không nhận ra con chuột Phệ Ma lần trước dẫn bọn họ tiến vào bí cảnh là con thể nào.

Mặc kệ là con nào, sau khi Sở Chúc thấy chúng nó lại chưa từ bỏ ý định dòm ngó, thì vẫy tay với chúng nó.

Chuột Phệ Ma nhìn thăm dò, không dám đi qua.

A Chiêu thấy thế, một móng vuốt đặt ở trên tảng đá, ngao ô một tiếng.

Thanh âm mềm mại, không có uy thế bách thú chi vương, nghe qua giống như mèo con chỉ nuôi trong nhà, nhưng làm cho thịt béo cả người đám chuột Phệ Ma run lên, liền lẫn lộn chạy qua, nháy mắt thì đã chạy tới mấy chục con, sắp sắp xếp xếp đứng ở trước mặt Sở Chúc, dùng cặp mắt chuột ướt sũng tội nghiệp nhìn bọn họ.

Sở Chúc nhìn nhìn, vẫn không phân biệt được sự khác nhau của chuột Phệ Ma, cười nói: "Đúng rồi, lần trước không phải cho các ngươi mười phần thạch tùy sao? Các ngươi đã tẩy tùy chưa?"

Nghe nói như thế, chuột Phệ Ma nhìn nhìn lẫn nhau, sau đó mấy con chuột Phệ Ma có bộ lông cả người càng sáng bóng đi lên trước.

Chúng nó không chỉ có da lông trơn sáng, hơn nữa thân hình cũng muốn nhỏ hơn đám chuột Phệ Ma chung quanh một chút. Hoàn mỹ là từ ngắn gọn thuyết minh cái này, không phải mập mạp cực lớn là lợi hại, chuột Phệ Ma ngắn nhỏ có khả năng cao, đảo động, chạy trốn, đánh nhau lợi hại hơn chuột Phệ Ma mập mạp.

Mấy con chuột Phệ Ma này đúng là mấy con tẩy tùy qua.

Sở Chúc quan sát chúng nó một lát, trừ bỏ nhìn được sau khi tẩy tùy thì thực lực lợi hại hơn ra, cái khác lại không nhìn ra được.

Chuột Phệ Ma chính là yêu thú cấp năm, cho dù có thể tẩy tùy, cũng không thể làm cho chúng nó đột phá hạn chế bản thân, vừa tu luyện đến cao cấp, sau đó biến hóa.

Yêu thú cấp thấp muốn tu luyện biến hóa không dễ dàng, bản thân hạn chế ở nơi này, trừ phi có kỳ ngộ gì đó, khiến cho phát sinh biến dị, mới có thể đột phá hạn chế, bước nhập vào hàng ngũ yêu thú cao cấp, sau đó trải qua tu luyện nữa, mới có thể biến hóa. Những gian nan trong đó, không phải một lời có thể nói hết.

Xem qua rồi, Sở Chúc liền để cho đám chuột Phệ Ma rời khỏi.

Những ngày sau đó, Sở Chúc mang theo A Chiêu, Huyền Uyên vừa hộ pháp cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ, vừa vui chơi giải trí, mỗi ngày đều rút ra một ít thời gian tu luyện.

A Chiêu là đứa không chịu ngồi yên, lập tức thì mang theo Huyền Uyên đi dạo bí cảnh mấy lần, chuột Phệ Ma trong bí cảnh ở trước mặt nó, chỉ có thể cúi đầu nghe theo. Ngay lập tức, nhóm chuột Phệ Ma trong bí cảnh đều muốn A Chiêu trở thành lão đại, rất nghe lời, nhưng lại lấy ra rất nhiều thứ loạn thất bát tao cho Sở Chúc.

Trong đó lại có rất nhiều túi càn khôn.

Đây đều là thứ của những người tu luyện ngã xuống ở trong Phệ Ma lâm hoặc là bí cảnh, nhóm chuột Phệ Ma thừa dịp người ta không chú ý, thì nó thu thập lại. Nhưng mà chúng nó không có thủ đoạn của người tu luyện, loại đồ như túi càn khôn này chúng nó mở không ra, đối với mấy thứ này cũng không thèm để ý, tìm đến đưa cho Sở Chúc.

Sở Chúc lục hết đồ trong túi càn khôn, lại có được một khoản tiền.

Nửa tháng sau, Mặc Sĩ Thiên Kỳ bên kia rốt cục có động tĩnh.

Theo linh khí thiên địa biến hóa, Mặc Sĩ Thiên Kỳ bắt đầu trùng kích vào Linh Quang cảnh.

Trải qua hai ngày thời gian, rốt cục Mặc Sĩ Thiên Kỳ thành công tấn bậc Linh Quang cảnh, ổn định lại ở Linh Quang cảnh tầng một, tiếp theo lại tốn ba ngày thời gian củng cố tu vi.

Sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ củng cố tu vi lại rồi, mở mắt ra, cũng không quản cái khác, liền hưng phấn mà lấy đan lò ra bắt đầu luyện đan.

Luyện đan cũng là một loại luyện đan sư củng cố tu vi, hơn nữa ở trong luyện đan, sử dụng linh lực càng cẩn thận, kỳ thực coi như là một loại tu luyện, chỉ là tốc độ tu luyện không được toàn tâm toàn ý đắm chìm như võ giả thôi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ luyện linh đan nửa tháng không gián đoạn, rốt cục dừng lại.

Sở Chúc và A Chiêu, Huyền Uyên thì ở bên cạnh nhìn, một người hai thú đều ngậm cái chân gà nướng gặm nhấm. Bên cạnh còn có một bếp lò linh than hun nóng, bên cạnh còn bày các loại gia vị, trên bếp lò bày một cái lưới sắt, đang dùng mảnh nhánh cây xuyên thịt nướng cùng linh thảo.

Từng đợt hương vị thịt nướng tung bay đi, kích thích thần kinh vị giác của người ta.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ về mặt tiêu tụy chấm dứt luyện đan, đã bị một người hai thú thoải mái kích thích đến, ngao một tiếng, nhào đi qua cầm lên một chuỗi thịt lát nướng ngon nhét vào miệng, cũng không quản nó nóng phỏng miệng.

Liên tục ăn Ích Cốc đan một tháng, miệng đều nhả ra chim rồi.

Sở Chúc nướng cho hắn mấy mâm thịt nướng, hỏi: "Thế nào? Vẫn thuận lợi sao?"

"Đương nhiên thuận lợi... Ta đã có thể luyện ra cực phẩm linh đan cấp bảy... Sở tỷ, cảm ơn cô..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ miệng còn nhét đồ ăn, giọng nói nghe qua vô cùng hàm hồ.

Sở Chúc mỉm cười, tiếp tục nói: "Ta xem bí cảnh này rất tốt, linh khí sung túc, không bị ma khí ảnh hưởng, không bằng liền nán lại ở chỗ này thêm đoạn thời gian, huynh luyện nhiều một ít linh đan ở trong này."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ gật đầu, nàng nói cái gì thì là cái đó.

Ăn uống no đủ, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại tiếp tục luyện đan, dự tính luyện hết trăm phần linh thảo lần này Dịch Chấn đưa tới thành linh đan, coi như là dùng để luyện tập.

Như thế lại nán lại ở trong bí cảnh một tháng, rốt cục Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều dùng hết trăm phần linh thảo luyện chế xong Hồng Dương đan và Huyền Âm đan Dịch Chấn cho hắn. Tổng cộng luyện chế ra trên trăm bình cực phẩm Hồng Dương đan và Huyền Âm đan, trong mỗi bình đều có mười viên.

Cái thành tích này, nếu như nói ra ngoài, nhất định sẽ tạo thành oanh động thật lớn.

Cho nên Mặc Sĩ Thiên Kỳ thương lượng qua với Sở Chúc, quyết định chỉ đưa một nửa cực phẩm linh đan cho Dịch Chấn, cái khác thì tạm giữ lại. Cho dù là một nửa cực phẩm linh đan, số lượng này cũng đủ kinh người.

"Sở tỷ, linh thảo trong tay ta lại dùng không còn bao nhiêu, phải đi mua thêm." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói.

Sở Chúc vung tay nhỏ, hào khí tận trời nói: "Được, về thành Hắc Xuyên thì đi mua, thuận tiện cũng mua chút linh thảo cấp tám cho huynh luyện tập."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nay xem như luyện đan sư cấp bảy, hơn nữa cảnh giới củng cố, có thể bắt đầu buông tay nghiên cứu linh đan cấp tám.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe nói như thế, nhin không được lại ngốc cười rộ lên, lại cảm thán nói: "Sở tỷ, cô đối với ta thật tốt."

Khi rời khỏi bí cảnh, đám chuột Phệ Ma đều bước ra tiễn đưa, cung kính không thôi.

Sở Chúc nhìn xem có chút muốn cười, hai tháng này, A Chiêu và Huyền Uyên ở trong bí cảnh, ép buộc đám chuột Phệ Ma này không ít. Ai kêu bí cảnh lại chỉ lớn như vậy, lập tức liền đạo không còn gì, chỉ có thể tự mình tìm việc vui, vì thế đám chuột Phệ Ma liền biến thành thú vui của A Chiêu.

Còn Huyền Uyên, đứa nhỏ này thuần túy là lười biếng làm cái gì, thì nó đi theo làm cái đó, dần dần có xu thế học cái xấu.

Mấy mần mặc kệ bé rùa có lòng sôi động thế nào, ở trước mặt Sở Chúc, vẫn là một bé ngoan.

Rời khỏi thành Hắc Xuyên hai tháng, thành Hắc Xuyên cũng không có biến hóa gì.

Sau khi Sở Chúc trở về không lâu, thì tiếp nhận truyền âm của Kha Từ Văn.

Gần đây đội Chiến Huyết làm nhiệm vụ có vẻ nhiều, đều là một ít có vẻ đơn giản, thù lao rất ít, cuộc sống trôi qua vô cùng khổ bức. Nhưng bọn hắn cũng không dám lại giết người cướp bóc giống như trước đây, còn nhiệm vụ thù lao nhiều lại quá mức nguy hiểm, lấy thực lực của bọn họ, căn bản không thể làm.

Cho nên, chỉ có thể chậm rãi kéo dài như vậy.

Kha Từ Văn biết được Sở Chúc trở về, trước tiên lại đây tìm nàng.

Sở Chúc thấy hân tởi vội vàng, hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Thần sắc Kha Từ Văn có chút tiêu tụy, nói: "Sở cô nương, gần đây yêu thú ma hóa ở đại lục Hắc Xuyên đột nhiên tăng nhiều, rất nhiều người tu luyện đều bị yêu thú ma hóa công kích, người tu luyện đội Chiến Huyết chúng ta cũng không thể tránh được..."

Đoạn thời gian trước, vừa mới gặp phải một đám yêu thú ma hóa, thành viên đội Chiến Huyết không cẩn thận đã chết mười mấy người, có mười ba người bị thương.

Mọi người đều biết, khi bị yêu thú ma hóa gây thương tích, miệng vết thương sẽ để lại ma khí, nếu không khu trừ ma khí đó, chỉ sợ cuối cùng người tu luyện đó cũng giống như yêu thú ma hóa, thần trí hoàn toàn không còn, thị huyết giết người.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Cmn, Muốn Mắng Cha!

Editor: ChieuNinh

Nghe được tin tức Kha Từ Văn mang đến, không biết vì sao, Sở Chúc cũng có chút lo lắng không biết hiện tại Bích Tầm Châu đang ở nơi nào.

Giữa Sở Chúc và Bích Tầm Châu có khế ước, khế ước này là ngang hàng, có thể làm cho đối phương cảm giác được tồn tại lẫn nhau, chỉ cần không phải cách khoảng cách và không gian quá dài, đều có thể cảm ứng được.

Vốn ở cùng một đại lục, giữa khế ước lẫn nhau là không cắt đứt được, nhưng hai tháng này, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đi bí cảnh Phệ Ma lâm tu luyện, bởi vì bí cảnh là tự thành không gian, vì thế cảm ứng khế ước giữa Sở Chúc và Bích Tầm Châu ở khi tiến vào bí cảnh thì chặt đứt. Nay từ bí cảnh bước ra, nhưng Sở Chúc vẫn không thể cảm giác được Bích Tầm Châu tồn tại, điều này làm cho nàng có chút lo lắng.

Chẳng lẽ Bích Tầm Châu tiến vào một bí cảnh?

Hoặc là địa phương hân đi, có lực lượng nào đó ngăn cách khế ước, khiến cho bọn họ không thể cảm ứng tồn tại của đối phương.

Hiện tại lại nghe Kha Từ Văn nói gần đây yêu thú ma hóa trên đại lục Hắc Xuyên có vẻ nhiều, lại liên hệ địa phương Bích Tầm Châu đi, dựa theo nơi đó có đại lượng ma phong từ dưới lòng đất trào ra, ma phong sẽ thổi toàn bộ đại lục Hắc Xuyên, chẳng lẽ bên kia xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Sở Chúc bắt đầu lo lắng vô cớ, nhưng mà trên mặt nàng cũng không hiện ra, lại thăm dò vài câu, phát hiện Kha Từ Văn biết được cũng không nhiều.

Sau khi không có biện pháp hỏi ra cái gì từ chỗ Kha Từ Văn, Sở Chúc cũng không nhiều lời nữa, giao một lọ Hồng Dương đan cực phẩm cho hân, nói với hân: "Đây là Hồng Dương đan, có thể trừ bỏ ma khí trong cơ thể người tu luyện, ngươi cầm lấy cho mấy người bị thương sử dụng."

Kha Từ Văn đáp ứng một tiếng, trong lòng đã có chút kinh ngạc Sở Chúc thế nhưng ngay cả loại linh đan Hồng Dương đan này mà cũng có.

Phải biết rằng, hoàn cảnh đại lục Hắc Xuyên như vậy, cực thiếu kỳ thực là linh đan có thể khu trừ ma khí, mà Hồng Dương đan càng được hoan nghênh hơn nữa, giá cả cũng không tiện nghi, nhưng Sở Chúc tùy tiện liền lấy ra...

Lần này Kha Từ Văn tìm đến Sở Chúc, cũng không phải muốn tìm nàng đòi linh đan, mà là Sở Chúc từng phân phó qua, đại lục Hắc Xuyên vô luận phát sinh chuyện gì, đều tới đây nói một tiếng với nàng.

Đội Kha Từ Văn trở lại phòng ở thành viên đội Chiến Huyết thuê, vừa mở bình đan ra thì thấy, phát hiện Hồng Dương đan trong bình đan thế nhưng là cực phẩm, trên mặt lộ ra thần sắc giật mình.

Thế nhưng là cực phẩm...

Lại liên tưởng đến lúc ấy khi ở Phệ Ma lâm, hành vi Sở Chúc cho bọn hân cực phẩm linh đan chữa thương, cũng không khó đoán bên người Sở Chúc tất nhiên có luyện đan sư có thể luyện chế cực phẩm linh đan. Mà nàng hai lần cung cấp cực phẩm linh đan giá trị cao, đã vượt hẳn linh thạch và linh thảo lúc ấy nàng cướp đi từ trên người bọn họ...

Tâm tình Kha Từ Văn có chút phức tạp.

Vốn còn tưởng rằng Sở Chúc này lại là một "Đỗ Bá Dương", nào biết người ta căn bản coi thường chút đồ ấy của đội Chiến Huyết.

Sau một lúc lâu, Kha Từ Văn mới thập tốt tâm tình, cầm bình linh đan đi tìm những người bị thương, đồng thời quyết định ở trong lòng, về sau nhất định phải hoàn thành thật tốt nhiệm vụ Sở Chúc giao cho bọn hắn.

Kha Từ Văn rời khỏi không lâu sau, Dịch Chấn có được tin tức bọn họ trở về thành cũng vội vàng đi tới.

Dịch Chấn ngóng trông nhìn phương hướng phòng luyện đan, nhẩn nhẩn, vẫn là nhìn không được hỏi: "Sở cô nương, hiện tại Mặc Sĩ công tử hẳn chính là ở phòng luyện đan..."

Sở Chúc nhìn hắn một lát, mới kêu Mặc Sĩ Thiên Kỳ ra.

So với Sở Chúc bất động thanh sắc giết người ở trong vô hình, làm cho Dịch Chấn kiêng kị không thôi. Mà Mặc Sĩ Thiên Kỳ là một ngốc bạch ngọt làm cho người ta yên tâm, cho dù Dịch Chấn là loại người tâm tư thâm trầm, cũng nhìn không được cảm khái, nếu người người đều giống Mặc Sĩ Thiên Kỳ như vậy thì tốt biết bao.

Người ngốc có thiên phú, rất dễ dàng lừa gạt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấy hắn, liền cười mở miệng nói: "May mắn không có nhục sứ mệnh."

Dứt lời, ngay trước mặt Dịch Chấn, lấy ra năm mươi bình linh đan, vừa có chút ngượng ngùng nói: "Những thứ này đều là cực phẩm, mỗi bình có mười viên, chỉ là xác suất thành công của ta còn không tốt lắm..."

Sau khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ tấn bậc Linh Quang cảnh, tỉ lệ thành công cực phẩm linh đan cấp bảy có thể đạt tới 100%, không có một lô tổn thất, hơn nữa mỗi viên đều là cực phẩm. Nhưng mà tỉ lệ thành công như vậy quá mức không tưởng tượng nổi, đạo lý cây to đón gió ai cũng hiểu được, hắn cũng lo lắng sẽ đưa tới tai họa, chỉ có thể ẩn dấu.

Nhưng ở trong mắt Dịch Chấn, vẫn cảm thấy không tưởng tượng nổi như cũ.

Hắn đưa cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ một trăm phần linh thảo, năm mươi phần Hồng Dương đan, năm mươi phần Huyền Âm đan. Mỗi phần linh thảo có thể luyện chế ra mười viên linh đan, cho dù Mặc Sĩ Thiên Kỳ cuối cùng chỉ luyện chế ra mười bình cực phẩm linh đan, hắn vẫn cảm thấy thành tích này đã vô cùng tốt như cũ. Rất nhiều luyện đan sư mỗi lò có một cực phẩm linh đan đã là không tệ, thậm chí rất nhiều người cũng chỉ có thể luyện phẩm chất khác, không có thể ra một cực phẩm. Diện%^^%đan*^*le#*#quy^_!don~ChieuNinh

Năm mươi bình linh đan này, mỗi một bình có mười viên cực phẩm, đây là cái khái niệm gì?

Tỉ lệ Mặc Sĩ Thiên Kỳ luyện chế thành công cực phẩm linh đan thế nhưng là năm phần (50%).

Chẳng trách Sở Chúc dám nói "Vô Cực Không Thiên Kỳ", chỉ là cái tỉ lệ thành công này, thì gánh được khen ngợi này rất tốt.

Ngón tay của Dịch Chấn hơi hơi có chút phát run, cố gắng kìm chế cảm xúc trong lòng, bình tĩnh suy xét, cuối cùng được ra một cái kết luận: Mặc Sĩ Thiên Kỳ quả thật là một luyện đan sư thiên tài không tưởng tượng nổi.

Sở Chúc ôm A Chiêu, ngồi ở một bên mỉm cười nhìn.

Nàng nhìn phản ứng của Dịch Chấn ở trong mắt, khóe miệng hơi hơi gợi lên, không có đi can thiệp Mặc Sĩ Thiên Kỳ hành động, tùy hắn và Dịch Chấn tiếp tục đàm phán.

Sau khi Dịch Chấn tỉnh táo lại, lại giao cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ một trăm phần linh thảo.

Bởi vì có Sở Chúc ở một bên nhìn, cho dù hắn rất thêm kỹ thuật và tốc độ luyện đan của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, cũng không dám gạt hắn quá thảm, còn thanh toán một khoản linh thạch và linh thảo làm trả thù lao.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ xem xét xong linh thảo Dịch Chấn đưa, phát hiện đều là linh thảo luyện chế Hồng Dương đan, có chút kỳ quái nói: "Dịch huynh đệ, chẳng lẽ gần đây các ngươi rất cần Hồng Dương đan?"

Dịch Chấn gật đầu, đối với vấn đề của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, đó là có hỏi tất đáp, thái độ vô cùng đoan chính.

"Đúng vậy, gần đây yêu thú ma hóa đại lục Hắc Xuyên đột nhiên tăng nhiều, yêu thú ma hóa này thường xuyên công kích người thí luyện ra ngoài, khiến cho rất nhiều người thí luyện bị thương thảm trọng, để lại một lượng lượng ma khí trong cơ thể, chỉ có Hồng Dương đan mới có thể trừ khử ma khí lưu lại ở trong thân thể bọn họ..."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong, nhìn không được nhú mày: "Yêu thú ma hóa tăng nhiều? Giống như ở băng nguyên lần trước sao?"

"Ở băng nguyên lần đó coi như tốt, tuy rằng số lượng Song Đầu Điều và hươu Xích Diễm nhiều một chút, nhưng không có khủng bố như vậy. Huynh

không có gặp được, không biết hiện tại số lượng yêu thú ma hóa đã vượt qua người thí luyện đại lục Hắc Xuyên có thể đối phó. Nghe nói người tu luyện mấy thế lực tọa trấn trong thành đang có ý đồ liên hệ đại lục Nghiễm Nguyên, muốn cho đại lục Nghiễm Nguyên phải nhiều người tu luyện cao cấp tới đây."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong mà hít sâu một hơi, sau đó không khỏi may mắn lần này bọn họ từ Phệ Ma lâm trở về, dọc theo đường đi đều không có gặp được yêu thú ma hóa.

Làm một luyện đan sư gà còi không có sức chiến đấu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ sợ nhất loại chuyện phải đánh đánh giết giết này.

Đội Mặc Sĩ Thiên Kỳ hỏi được không kém rồi, Sở Chúc mới mở miệng: "Người nói, người tu luyện cao cấp đại lục Nghiễm Nguyên muốn tới đây?"

Dịch Chấn nghe được giọng của nàng, thì da đầu có chút run lên.

Hắn dám lừa dối Mặc Sĩ Thiên Kỳ, là vì Mặc Sĩ Thiên Kỳ là người vô cùng dễ hiểu, hắn một lòng trầm mê trong luyện đan, cảm giác đối với ngoại giới vô cùng đơn thuần. Nhưng Sở Chúc người này, tuy rằng cho tới bây giờ nàng không biểu hiện ra cái gì, nhưng mỗi lần bị nàng dùng thần sắc ý vị không rõ ràng, trong lời nói nhỏ nhẹ giọng có thể làm cho gân xanh trên trán hắn nhảy thình thịch, thì biết là không dễ chọc.

"Đúng vậy, quả thật là ta nghe được những người đó trong thành Hắc Xuyên an bài như vậy." Dịch Chấn nói.

Sở Chúc như có chút suy nghĩ nói: "Bây giờ còn không phải thời điểm thông đạo đại lục Hắc Xuyên mở ra, bọn họ tới đây sớm, có thể thấy được chuyện lần này quả thật có chút nghiêm trọng, trước kia thực sự không xuất hiện qua sao?"

Dịch Chấn thật sự không muốn trả lời, nhưng ở khi con tiểu yêu thú lông xù trong lòng nàng nhìn qua đây, hắn giật mình một cái thật mạnh, thành thật hỏi đáp: "Ta nghe nói, cách mỗi mười năm, khi những người tu luyện này đi tra xét chỗ viêm băng cực hàn, ma khí nơi đó sẽ trở nên cực kì sinh động, dẫn tới ma khí đại lục Hắc Xuyên đột nhiên tăng nhiều, rất nhiều yêu thú đã bị ảnh hưởng ma hóa, đại lục Nghiễm Nguyên sẽ phải càng nhiều người tu luyện tới đây tiêu diệt yêu thú ma hóa."

Nghe đến đó, cho dù là Mặc Sĩ Thiên Kỳ cũng hiểu rõ ràng thấu đáo.

Sắc mặt hắn phút chốc trắng bệch: "Vậy Tầm Châu ca..."

Da mặt Dịch Chấn quắt xuống, cẩn thận đáp: "Ta thấy rằng, chuyện lần này, hẳn là có liên quan cùng vị Bích công tử kia xuất hiện ở chỗ đó. Chỉ là nơi đó quá mức nguy hiểm, cho tới bây giờ ta chưa từng đi qua, cũng không rõ ràng lắm hiện tại hắn như thế nào." Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Nháy mắt, trong phòng có chút an tĩnh.

Ngay cả bé rùa vốn đang ngâm ở trong linh thủy Ngũ Hành Hoạt cũng nhin không được mà đứng dậy, bám víu thành bồn ngọc thạch, nhìn sang bên này.

Sau một lúc lâu, Dịch Chấn lại thanh thanh yết hầu, tiếp tục nói: "Vốn còn có hai tháng, thì đến mùa đại lục Hắc Xuyên cực rét lạnh, trong mùa này sẽ có băng tinh xuất thế, tiếp theo thông đạo đại lục Hắc Xuyên và đại lục Nghiễm Nguyên cũng sẽ mở ra. Nhưng mà lần này thông đạo mở ra sớm, sẽ có một đám người thí luyện tiến vào, đến lúc đó thành Hắc Xuyên sẽ triệu tập tất cả người thí luyện, cùng nhau tiêu diệt yêu thú ma hóa đại lục Hắc Xuyên, tốt nhất các ngươi nên có chuẩn bị..."

Dịch Chấn nói lời này lộ ra rất nhiều tin tức, Sở Chúc phân tích trong lòng, đại khái có chút hiểu rõ.

Nàng nhìn hắn, mở miệng nói: "Ta đã biết, nếu ngươi có được tin tức gì, nhớ rõ cho chúng ta biết một tiếng."

Dịch Chấn đáp ứng vô cùng sáng khoái, cho dù không vì Sở Chúc uy hiếp, chỉ là vì thuật luyện đan của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, hắn cũng không thể để cho bọn họ gặp chuyện không may.

Nghĩ đến đây, trên mặt Dịch Chấn lộ ra một nụ cười tươi âm trầm.

Đại lục Hắc Xuyên càng hỗn loạn, muốn đục nước béo cò cũng càng dễ dàng.

Sau khi Dịch Chấn rời khỏi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội hỏi: "Sở tỷ, hiện tại Tầm Châu ca thế nào? Cô có thể cảm giác được tình huống của huynh ấy không?"

Sở Chúc lắc đầu: "Từ sau khi ra khỏi bí cảnh, cảm ứng khế ước của ta và Tầm Châu ca liên biến mất, cũng không biết là huynh ấy tiến vào bí cảnh, hay là bị nhốt ở nơi nào." Nói tới đây, nàng cũng có chút lo lắng, hai đời tới nay, trừ bỏ Huyền Uyên và A Chiêu, thời gian Bích Tầm Châu bầu bạn bên nàng càng lâu, bọn họ như thân nhân như bằng hữu giống như đồng bạn, Sở Chúc không thể tưởng tượng Bích Tầm Châu gặp chuyện không may.

"Vậy..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ do dự nói: "Những người tu luyện cao cấp đại lục Nghiễm Nguyên tiến vào, có thể phát hiện Tầm Châu ca hay không?"

Sở Chúc không hé răng.

Đại lục Hắc Xuyên là sân thử luyện của đại lục Nghiễm Nguyên, mà viêm băng cực hàn là vật trong bàn tay người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên. Nếu như để cho bọn họ phát hiện Bích Tầm Châu cũng dám mơ ước huyền băng cực hàn, nếu bị bọn họ phát hiện, nhất định sẽ không buông tha dễ dàng.

Bọn họ cũng không có năng lực là địch cùng toàn bộ đại lục Nghiễm Nguyên.

Nhưng mà hiện tại lại không cảm giác Bích Tầm Châu tồn tại, cho dù Sở Chúc lo lắng cũng không có biện pháp.

"Chỉ có thể đi từng bước tính từng bước." Sở Chúc nói.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhin không được lo lo lắng, nhưng trừ như thế ra, thật đúng là không có biện pháp.

Ngày kế tiếp, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại luyện đan ở trong phòng luyện đan một ngày một đêm, Sở Chúc lại thường xuyên mang theo A Chiêu và Huyền Uyên đi dạo đến trong thành Hắc Xuyên, âm thầm thu thập tin tức.

Theo yêu thú ma hóa đại lục Hắc Xuyên tăng nhiều, tình huống người thí luyện thương vong cũng tăng lên.

Nhưng mà loại tình huống này, cách mỗi mười năm đều xuất hiện một lần, thành Hắc Xuyên phản ứng cũng không lớn, chỉ là ở chợ số lượng cung cấp Hồng Dương đan và linh đan tăng nhiều. Trong đó được chào đón nhất phải kể tới cực phẩm Hồng Dương đan trong "Dịch Đan các" Dịch gia bán, gần như bị người tranh đoạt điên rồi.

Khi Khích Thành Huân đi tới tìm Sở Chúc mua linh đan, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vẫn sáng khoái lấy giá cả thấp hơn thị trường một thành bán Hồng Dương đan cho hắn. Dien*đan*le*quy*don Chiêu#^#Ninh

Vì thế, Khích Thành Huân vô cùng cảm động, nói với bọn họ: "Gần đây bên ngoài yêu thú ma hóa tăng nhiều, rất nhiều người tu luyện bị thương, dẫn tới trong thành Hồng Dương đan cung không đủ cầu, có linh thạch cũng mua không được. May mắn Mặc Sĩ huynh đệ biết luyện đan, nếu không đội Thiên Thôn chúng ta cũng phải ăn một phen đau khổ..."

Trên mặt Sở Chúc chính là nở nụ cười, Mặc Sĩ Thiên Kỳ đã có chút chột dạ.

Tuy nói đại lục Hắc Xuyên cách mỗi mười năm ma khí muốn bắt đầu khởi động một lần, nhưng lần này cự ly mười năm còn có một khoảng cách, lại bởi vì Bích Tầm Châu, dẫn tới ma khí bắt đầu khởi động sớm, mới làm hại đám người tu luyện này xui xẻo.

Sau khi tiến bước Khích Thành Huân, Sở Chúc an ủi nói: "Huynh không cần như thế, người tu luyện lựa chọn đến đại lục Hắc Xuyên, đều là vì thử luyện mà đến, loại này coi như là một loại rèn luyện, cho dù Tầm Châu không đi, cũng có người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên đi trước, kết quả vẫn là như thế."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghĩ nghĩ, cũng đúng là như thế này, Bích Tầm Châu chẳng qua là đi vào trong đó trước tiên mà thôi.

"Hy vọng Tầm Châu ca bình an mới tốt, những người đại lục Nghiễm Nguyên đó không nên phát hiện hắn." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói.

Sở Chúc mỉm cười gật đầu, áp lo lắng vào trong lòng.

Tồn thời gian một tháng, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại luyện chế xong một trăm phần linh thảo đó, đồng thời giao cho Dịch Chấn năm mươi bình Hồng Dương đan cực phẩm.

Dịch Chấn thu được linh đan rồi, lại nhin không được cảm thán đối với tốc độ luyện đan của Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Cảm thán rất nhiều, càng thêm kiên định tâm tư quan hệ thân thiết cùng với đám người Sở Chúc.

Hắn nói với Sở Chúc: "Mấy ngày nay, người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên sắp đến đại lục Hắc Xuyên, đồng thời thành Hắc Xuyên sẽ phát ra nhiệm vụ cường chế cho tất cả người thí luyện, cho các người đi săn bắt yêu thú ma hóa, tốt nhất các người làm tốt chuẩn bị."

Sở Chúc gật đầu, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại hoảng sợ, vội hỏi nói: "Ngay cả luyện đan sư cũng phải đi săn bắt yêu thú?"

"Đúng."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ: "....." Cuộc sống này không có cách nào khác qua.

Dịch Chấn thấy thế, ho nhẹ một tiếng, nói: "Xin Mặc Sĩ công tử yên tâm, người đội Tham Lang chúng ta sẽ bảo vệ tốt cho huynh."

Luyện đan sư trần quý như vậy, Dịch Chấn cũng không muốn cho hắn gặp chuyện không may.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ liếc hắn một cái, thần nhiên gật đầu.

So với đội Tham Lang, hắn càng tin tưởng Sở Chúc và A Chiêu, hai người này mới tổ tông là giả heo ăn con hổ, đi theo bên cạnh bọn họ là an toàn nhất.

Quả nhiên, qua hai ngày thì nghe nói người tu luyện cao cấp đại lục Nghiễm Nguyên đến đây.

Tiếp theo, tất cả người thí nghiệm ở trong thành Hắc Xuyên đều tiếp nhận nhiệm vụ, cần ra khỏi thành đi săn bắt yêu thú ma hóa, nhiệm vụ của mỗi người

không ít, là một vạn con yêu thú ma hóa.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được số lượng nhiệm vụ này, nhất thời muốn mắng cha.

Chẳng lẽ bọn họ sẽ không cân nhắc một chút luyện đan sư nhu nhược có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không sao?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Mùa Rét Nhất, Băng Tinh Xuất Thế

Editor: ChieuNinh

Mặc kệ Mặc Sĩ Thiên Kỳ kháng nghị luyện đan sư nhu nhược thế nào, nhiệm vụ cưỡng chế thành Hắc Xuyên tuyên bố, làm người thí luyện chỉ có thể hoàn thành, nếu như không có hoàn thành, còn có thể có trừng phạt.

Nếu như không muốn nhận loại nhiệm vụ cưỡng chế này, cũng có thể, chỉ cần về sau không được ở thành Hắc Xuyên, hơn nữa không được rời khỏi thông qua thông đạo an toàn giữa đại lục Hắc Xuyên và đại lục Nghiễm Nguyên, người thành Hắc Xuyên cũng sẽ không can thiệp quyết định của người.

Nhưng hoàn cảnh đại lục Hắc Xuyên như vậy, trừ bỏ thành Hắc Xuyên, thật đúng là không có một nơi an toàn. Cho dù có bí cảnh, nhưng dù sao cũng không thể vẫn luôn ở trong bí cảnh, càng không cần phải nói thông đạo an toàn rời đại lục khỏi Hắc Xuyên đã bị thành Hắc Xuyên theo dõi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đặc biệt hỏi thăm qua, biết được nếu đến lúc đó không có sẵn bản đủ một vạn con yêu thú ma hóa, số lượng thừa lại cần dùng linh thạch bổ túc —— đương nhiên, nếu không cẩn thận từ vong ở khi làm nhiệm vụ, sẽ không cần bổ túc.

Câu bổ sung cuối cùng kia, người tu luyện ở đây nghe được mà cả mặt hắc tuyến, mệnh cũng không còn thì bổ sung cái gì mà bổ sung?

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe được phải dùng linh thạch bổ sung, lại càng phẫn nộ rồi, làm một luyện đan sư nghèo rách, hẳn cực thiếu chính là linh thạch.

"Chúng ta cũng không phải người thí luyện, chỉ là không cẩn thận xông tới, dựa vào cái gì phải bổ túc linh thạch? Thành Hắc Xuyên này rõ ràng chính là đang áp bức người thí luyện."

"Đúng là như vậy." Nghe được hẳn oán giận Khích Thành Huân gật đầu phụ họa: "Ai bảo chúng ta ở đại lục Hắc Xuyên, dựa vào thành Hắc Xuyên che chở chứ?"

Quy củ là do cường giả đến định, khi người không đủ mạnh, chỉ có thể tuân thủ quy củ cường giả định ra.

Ở đại lục Hắc Xuyên, thực lực thành Hắc Xuyên cường hãn nhất, tất cả quy củ đều là thành Hắc Xuyên định ra, đã lựa chọn dựa vào thành Hắc Xuyên, tự nhiên phải nghe theo thành Hắc Xuyên an bài.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ đương nhiên hiểu rõ cái đạo lý này, chỉ là trong lòng không cân bằng.

Sau khi đến nhận nhiệm vụ và Hồng Dương đan thành Hắc Xuyên phát, tất cả người thí luyện trong thành Hắc Xuyên đều rời đi.

Khi xuyên qua rừng rậm ngoài thành Hắc Xuyên, mọi người rõ ràng cảm giác được hơi thở người tu luyện cao cấp, không hẹn mà cùng ngừng đầu, chỉ thấy được từng đạo linh quang xẹt qua giữa bầu trời, đi tới nơi cực lạnh của đại lục Hắc Xuyên.

Sở Chúc nắm chặt Toái Tinh kiếm trong tay.

Nàng nghe nói người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên đã đến, hẳn là chính là nhóm người này, hơi thở đều ở trên Nhân Hoàng cảnh, thế nhưng có hai mươi người tới. Từ đó cũng có thể thấy được, đại lục Nghiễm Nguyên coi trọng đối với viêm băng cực hàn. Bởi vì viêm băng cực hàn này ở là nơi mà khí dưới đất phun trào sớm hơn thời hạn, làm cho nhóm người tu luyện Nhân Hoàng cảnh này đã đến sớm.

Thẳng đến khi đám người tu luyện Nhân Hoàng cảnh đi xa, không cảm giác uy áp trên người bọn họ, một đám người thí luyện mới thở nhẹ một hơi.

Tuy rằng người tu luyện Nhân Hoàng cảnh cũng không phải là người tu luyện cao cấp nhất đại lục Nghiễm Nguyên, nhưng lập tức đến đây mấy chục người, khí thế ngưng tụ cùng một chỗ quá mức đáng sợ, làm cho người tu luyện cấp thấp vẫn luôn buộc chặt trong lòng.

Lựa chọn đến đại lục Hắc Xuyên tham gia thử luyện, đều lấy tu vi là Nhân Vương cảnh trở xuống, người tu luyện phía trên Nhân Hoàng cảnh, đã thuộc người tu luyện cao cấp Linh thể giới, tự nhiên sẽ không tham gia loại thử luyện này, cũng không tất yếu.

"Thực đáng sợ..." Một thành viên đội Thiên Thôn nhỏ giọng nói: "Bọn họ có phải muốn đi tra xét cái địa phương kia hay không?"

"Hắn là vậy đi, nhưng mà hiện tại đã qua mười năm rồi sao?"

"Còn chưa tới đâu, ta nhớ rõ còn thêm đoạn thời gian nữa."

"Chẳng lẽ lần này tới sớm? Các người biết nguyên nhân gì không?"

"Hắn là bởi vì ma khí đi, gần đây ma khí toàn bộ đại lục đột nhiên tăng nhiều, dẫn tới rất nhiều yêu thú ma hóa, đại lục Nghiễm Nguyên tự nhiên cũng muốn coi trọng."

"....."

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ ngồi ở trong xe trượt tuyết đội Thiên Thôn, vừa vặn nghe được lời mọi người nói, trong lòng hai người biết rõ ràng, trên mặt đều thần nhiên. Diện*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Khích Thành Huân không ngăn cản nhóm đội viên thảo luận, quay đầu nhìn về phía Sở Chúc, hỏi: "Sở cô nương, Bích tiền bối có nói bao giờ trở về không?"

Hiện tại chung quanh đại lục Hắc Xuyên đều là yêu thú ma hóa, người tu luyện bên ngoài một mình, cực kì nguy hiểm, Khích Thành Huân không khỏi có vài phần quan tâm.

Sở Chúc lắc đầu, than thở nói: "Tầm Châu ca chưa nói, nhưng mà ta cảm thấy hắn thực sự sắp trở về đến, trừ phi..."

Cái trừ phi kia tuy rằng không có nói ra, nhưng làm sao Khích Thành Huân không rõ, an ủi nói: "Yên tâm, thực lực của Bích tiền bối không tầm thường, cho dù gặp được yêu thú ma hóa, cũng sẽ không có chuyện gì."

Sở Chúc miễn cưỡng nở nụ cười, cảm tạ hắn an ủi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ phụng phịu, duy trì bộ dạng luyện đan sư cao lãnh của mình, kỳ thực trong lòng cũng đang ngứa ngáy.

Thật lo lắng đám người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên kia sẽ gặp phải Bích Tầm Châu ở nơi cực hàn đó, bọn họ chính là có hai mươi mấy cường giả Nhân Hoàng cảnh, Bích Tầm Châu chỉ có một mình, lực lượng quá mức cách xa, trăm ngàn đừng đối diện mới tốt.

Sau khi rời khỏi rừng rậm ngoài thành Hắc Xuyên, nhóm người thí luyện ngồi xe trượt tuyết tủa ra bốn phương tám hướng, lộ tuyến là dựa theo thành Hắc Xuyên ban bố nhiệm vụ, để tránh tất cả người thí luyện như ong vỡ tổ tuân tới một phương hướng.

Thời gian mới được nửa ngày, thì bọn họ gặp được một quần thể yêu thú ma hóa nhỏ.

Mọi người xuống xe nghênh chiến, lập tức đã chém giết quần thể yêu thú ma hóa nhỏ này.

Toàn bộ hành trình Mặc Sĩ Thiên Kỳ khăn trương nằm úp sấp ở trên xe quan sát, số lượng yêu thú ma hóa ít hơn, làm một luyện đan sư gà còi, hắn không tranh lại người tu luyện khác, đành phải làm tổ ở trên xe.

Đối với loại hành vi này của hắn, không có người nào nói cái gì, người đời vốn có vẻ khoan dung đối với luyện đan sư, đều biết hắn là luyện đan sư, hơn nữa có thể luyện chế ra cực phẩm linh đan, bất tri bất giác thì thêm vài phần khoan dung đối với hắn, thậm chí không tự giác đến bảo vệ hắn.

Buổi tối khi tìm địa phương nghỉ ngơi, Khích Thành Huân thương lượng với Sở Chúc: "Nhiệm vụ của Mặc Sĩ huynh đệ, không bằng do chúng ta cùng nhau làm đi."

Nếu không phải thành Hắc Xuyên cường chế nhiệm vụ, không có người nào sẽ để cho một luyện đan sư đi săn bắn yêu thú ma hóa, cho nên đám người Khích Thành Huân đã chuẩn bị tốt, đến lúc đó số lượng yêu thú ma hóa Mặc Sĩ Thiên Kỳ cần, bọn họ cũng đi theo gom góp một ít, coi như làm thù lao bọn họ thường xuyên mua cực phẩm linh đan từ chỗ Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Sở Chúc mỉm cười nói: "Không cần, nhiệm vụ của hắn do ta đến phụ trách là được. Hơn nữa, còn có đội Chiến Huyết mà."

Không chỉ có có đội Chiến Huyết, còn có đội Tham Lang, dù thế nào cũng có thể mang số lượng nhiệm vụ của Mặc Sĩ Thiên Kỳ trở về, Sở Chúc căn bản sẽ không để ở trong lòng.

Khích Thành Huân thấy nàng kiên trì, cũng không miễn cưỡng: "Mặc kệ như thế nào, nếu gặp được nguy hiểm, Sở cô nương và Mặc Sĩ huynh đệ vẫn nên tự bảo vệ mình là được."

"Đây là tự nhiên."

Nửa đêm, đúng lúc gió tuyết gào thét, thì lại có yêu thú ma hóa đột kích.

Một đám người vội vàng ứng chiến, may mắn bọn họ cũng đề phòng yêu thú tập kích ban đêm, cho nên phản ứng rất nhanh, nhóm người tu luyện đã lập tức giải quyết yêu thú đột kích. Chẳng qua trải qua một trận chiến này, cũng làm cho nhóm người tu luyện không thể nghỉ ngơi an ổn, ngay cả Mặc Sĩ Thiên Kỳ được bảo hộ ở hậu phương cũng chỉ có thể ôm bé rùa giường mất ngủ được mơ mơ màng màng.

Sở Chước mang theo Toái Tinh kiếm, cùng tuần tra chung quanh với mọi người, chỉ cần phát hiện yêu thú đánh tới từ trong gió tuyết, thì trực tiếp chém giết.

Thật vất vả tới hừng đông, mọi người lại tiếp tục xuất phát.

Ngày kế tiếp, mặc kệ là ban ngày hay là ban đêm, chỉ cần là ở trên đường, gần như đều sẽ gặp được yêu thú ma hóa.

Một đám người ngày đêm không ngừng mà chiến đấu, không có một khắc thả lỏng, dần dần hơi thở trên người cũng phát sinh biến hóa, như là mùi sát khí máu tươi nổi lên, quán quanh ở trên người bọn họ.

Nhưng mà loại chiến đấu ngày đêm không gián đoạn này, vẫn làm cho bọn họ cảm giác được một trận mỏi mệt, không quá nửa tháng, lại chỉ có thể vội vã trở về thành nghỉ tạm.

Khi trở lại trong thành, có thể nhìn thấy cảnh tượng người tu luyện vội vã trên đường phố.

Nhóm người tu luyện mặc y phục phòng ma do đại lục Hắc Xuyên đặc chế, sát khí toát ra ngoài, lộ vẻ sắc bén, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hiện tại hơi thở của Sở Chước cũng không khác lắm.

Lẽ rủa tội không ngừng giết chóc, làm cho nàng giống như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, sắc sảo, hơi không cẩn thận có thể đã thương người trong vô hình.

Thẳng cho đến nghỉ ngơi vài ngày sau, sát khí trên người mới chậm rãi thu liễm, biến thành nữ tu bình thường ôn nhu điềm tĩnh kia.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ kiểm kê thu hoạch nửa tháng nay của bọn họ, nói: "Nửa tháng nay, tổng cộng cô giết sáu ngàn ba trăm năm mươi con yêu thú ma hóa, là số lượng nhiều nhất trong đội Thiên Thôn, cũng sắp đủ số lượng nhiệm vụ." Sau đó kiểm kê đến yêu thú ma hóa chính mình giết, giọng nói thấp vài phần: "Ta giết một trăm hai mươi con..."
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

A Chiếu bật cười một tiếng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút ngượng ngùng, tuy rằng hắn cũng đi theo đó, nhưng thật đúng là một cản trở.

Sở Chước không đề ở trong lòng, vừa bảo dưỡng Toái Tinh kiếm, vừa nói: "Ngày mai lại ra ngoài một chuyến đi."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ gật đầu, sau đó còn nói tới Bích Tâm Châu hiện tại không biết tình huống ra sao, hỏi: "Sở tỷ, cô có tin tức của Tâm Châu ca không?"

Sở Chước lắc đầu, sắc mặt hơi trầm xuống.

Huyền Uyên đang ghé vào trong bồn ngọc thạch ngâm linh thủy Ngũ Hành Hoạt nói:【Tâm Châu ca nhất định sẽ không có việc gì đâu. Lão đại, có phải hay không?】

A Chiếu ngồi ở đó, ấn móng vuốt của mình, tùy ý nói:【Ai biết.】

【Lão đại...】Bé rùa kháng nghị, chỉ thích nghe lời dễ nghe.

A Chiếu liếc mắt nhìn nó một cái, nhảy đến trong lòng Sở Chước, nằm úp sấp lười biếng.

Chạng vạng, Dịch Chấn cũng mang theo hơi thở một thân huyết tinh giết chóc lại đây.

Dịch Chấn giao một cái túi càn khôn cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nói: "Bên trong này là năm ngàn con yêu thú ma hóa, huynh thu trước."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ chớp chớp ánh mắt, ngạc nhiên nói: "Huynh cho ta cái này làm cái gì? Chẳng lẽ huynh dự tính giúp ta hoàn thành nhiệm vụ?"

Dịch Chấn gật đầu, liếc mắt nhìn Sở Chước một cái, nói: "Coi như là làm thù lao huynh luyện đan cho ta."

Nghe xong, Mặc Sĩ Thiên Kỳ không khách khí nhận lấy.

Số lượng cùng chất lượng Hồng Dương đan và Huyền Âm đan hẳn luyện giúp Dịch Chấn, đã vượt qua giá trị hai tám đan phương, gần đây "Dịch Thiên Các" kiếm được đây bốn chậu, đều là dựa vào Hồng Dương đan hẳn luyện. May mắn Dịch Chấn coi như thông minh, không có để lộ tin tức của hắn ra đi ngoài.

Lập tức Dịch Chấn vội vã rời khỏi.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ thấy thế, kinh ngạc nói: "Hắn thật đúng là chính là vội tới đưa yêu thú cho ta?"

Nói thật ra, ấn tượng của Mặc Sĩ Thiên Kỳ đối với Dịch Chấn cũng không tốt, lúc ấy nếu thực lực của bọn họ yếu đuối đúng như biểu hiện ra ngoài như vậy, chỉ sợ kết cục của bọn họ sẽ rất thảm. Đừng nhìn Sở Chước ép buộc Dịch Chấn được thăm như vậy, hiện tại vẫn không chế được Dịch Chấn, nhưng không có nghĩa là Dịch Chấn thật sự đáng thương vô tội, hẳn giết người cũng không ít.

Kẻ yếu bị giết, chỉ có thể coi như mình xui xẻo, ai bảo người yếu đến không có biện pháp bảo hộ chính mình đây.

Dịch Chấn chính là suy nghĩ như vậy, hắn cũng không thêm để ý giết chết đối với những người yếu hơn hắn, chẳng sợ những người chết trong tay hắn vô cùng vô tội, bọn họ cũng không muốn chết. Hiện tại đến phiên Dịch Chấn tự đưa bản thân tới trong tay người mạnh hơn hắn, cho dù Sở Chúc giết hắn, cũng là hắn chết chưa hết tội, ai kêu hắn yếu hơn làm chi.

Nhưng đạo lý đó đặt tới trên người của mình, Dịch Chấn lại hoàn toàn không biết là vì bản thân yếu kém, chính là oán hận lúc ấy Sở Chúc thể nhưng muốn giết hắn, rất đáng giận.

Con người thường là như thế, có một số việc bản thân mình có thể làm, khi những người khác thủ đoạn giống vậy đối với mình, thì hận được muốn chết.

Cho nên đối với hành động hiện tại của Dịch Chấn, Mặc Sĩ Thiên Kỳ thật sự không cảm động nổi.

Sở Chúc thì lại hiểu rõ, nói: "Xem ra hắn vô cùng coi trọng huynh, tương lai sẽ có chuyện cầu huynh không ít."

Nghe được Sở Chúc phân tích, Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền bình tĩnh lại.

Có chuyện cần cầu là tốt rồi, về phần lúc đó hắn đáp ứng hay không, thì phải xem Dịch Chấn có thể lấy ra thứ gì làm cho hắn động tâm hay không.

Nghỉ ngơi ba ngày, Sở Chúc, Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại cùng thành viên đội Thiên Thôn đi ra ngoài săn bắn yêu thú.

Thời gian ròng rã hai tháng, Sở Chúc bọn họ rốt cục hoàn thành nhiệm vụ cường chế thành Hắc Xuyên yêu cầu.

Nhưng mà, cho dù như thế, yêu thú ma hóa không ít như cũ, trên đường bọn họ trở về, vẫn giết một đám yêu thú ma hóa ngoài định mức, đều làm nhiệm vụ cùng giao lên.

Nhiệm vụ săn bắn yêu thú ma hóa lần này, tình huống người thí luyện thương vong càng nghiêm trọng.

Vì thế, Hồng Dương đan thành Hắc Xuyên lại bị cướp đi, may mắn lần này người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên tới đây, mang đến một đám Hồng Dương đan. Thành Hắc Xuyên cũng không keo kiệt ở phương diện này, mỗi một người thí nghiệm tham gia nhiệm vụ, đều phát mười viên Hồng Dương đan cho bọn hắn. Trong đó có hai viên thượng phẩm, ba viên trung cấp, năm viên hạ cấp. *ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d*

Thành Hắc Xuyên cũng coi như là rất mạnh tay, nhưng ở sau khi hưởng qua Hồng Dương đan cực phẩm, rất ít người sẽ thích Hồng Dương đan phẩm chất khác, dù sao tạp chất nhiều lắm, hiệu quả chữa thương cũng không tốt.

Cho nên cho dù có Hồng Dương đan thành Hắc Xuyên phát ra, cực phẩm Hồng Dương đan ở chợ vẫn được hoan nghênh vô cùng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhân cơ hội bán ra một đám cực phẩm Hồng Dương đan, thu vào một khoản linh thạch, nháy mắt từ một tên nghèo nát biến thành đại gia, vội vàng đi mấy cửa hàng linh thảo ở thành Hắc Xuyên, đều mua vào linh thảo hắn nhìn trúng, hận không thể đều nhồi hết linh thảo vào túi càn khôn mới tốt.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ cường chế thành Hắc Xuyên, Sở Chúc cũng không quá để tâm đối với việc săn bắn yêu thú ma hóa.

Yêu thú ma hóa tuy rằng có thể đổi linh thạch, nhưng có thể đổi được quá ít linh thạch, Sở Chúc đã chường mắt, nên cũng không còn đi ra làm nhiệm vụ với thành viên đội Thiên Thôn, mà là tiếp tục chú ý tình huống vùng cực hàn.

Sở Chúc nhân cơ hội kêu Dịch Chấn lên, thăm dò một phen.

"Hiện tại ở bên kia còn không có tin tức, những người tu luyện Nhân Hoàng cảnh đó đã đi vào, nếu phải đi ra, còn cần thời gian một tháng." Cho nên, nếu muốn biết tin tức, còn phải đợi một tháng nữa, những người tu luyện Nhân Hoàng cảnh đó bước ra mới được.

Sở Chúc cân nhắc nói: "Qua vài ngày, chính là mùa đại lục Hắc Xuyên tiến vào cực rét lạnh, đến lúc đó sẽ có băng tinh xuất thế, đúng là như thế sao?"

"Đúng vậy, đại lục Hắc Xuyên vào quý cực hàn hàng năm, băng tinh cũng cực sinh động, rất dễ dàng có thể tìm được băng tinh. Nhưng mà thành Hắc Xuyên chỉ cho thời gian tìm kiếm là nửa tháng, tiếp theo thông đạo giữa đại lục Hắc Xuyên và đại lục Nghiễm Nguyên sẽ mở ra." Dịch Chấn dứt lời, về mặt nhìn về phía Sở Chúc như có chút suy nghĩ, cân nhắc xem có phải bọn họ phải rời khỏi đại lục Hắc Xuyên hay không.

Sở Chúc liếc hắn một cái, cũng không giấu diếm: "Đúng vậy, đến lúc đó chúng ta muốn đi đại lục Nghiễm Nguyên."

Dịch Chấn có được hồi đáp chuẩn xác, trong lòng đã có tính toán, cười nói: "Đó thật sự là không sai, ta đến đại lục Hắc Xuyên cũng đã nhiều năm, cũng cần phải trở về. Không biết đến lúc đó Sở cô nương và Mặc Sĩ công tử đã có nơi đi chưa? Nếu như không ghét bỏ, hoàn cảnh và độ dày linh khí Tây Đình phủ bên kia cũng không tệ, vô cùng thích hợp tu luyện..."

Sở Chúc không có cho đáp án chuẩn xác, chỉ nói: "Đến lúc đó rồi nói sau."

Dịch Chấn thấy thế, đành phải nói: "Vậy được, nếu Sở cô nương và Mặc Sĩ công tử có cái gì cần, cứ việc phân phó."

Sở Chước không để lời nói của Dịch Chấn ở trong lòng, mà là cân nhắc việc băng tinh xuất thế.

Thứ đồ như băng tinh, thích hợp nhất cho người tu luyện và yêu thú thuộc tính băng, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, không ai ghét bỏ nó ít. Hiếm khi đại lục này băng tinh nhiều như vậy, Sở Chước cũng sẽ không buông tay, muốn thu thập nhiều một chút giúp Bích Tâm Châu.

Hơn nữa, bọn họ còn có Mặc Sĩ Thiên Kỳ vận khí cực tốt ở đây, tìm băng tinh cũng không thành vấn đề.

Đội khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe nói muốn đi tìm băng tinh, lập tức phụ họa: "Tốt tốt, băng tinh thứ này vô cùng đáng giá, cho dù không bán cũng có thể cho Tâm Châu ca dùng để tu luyện, không bằng chúng ta nhân cơ hội tìm nhiều chút."

Thấy hân tích cực như vậy, trong lòng Sở Chước rất vừa lòng.

Đội đến mùa cực rét lạnh trong năm của đại lục Hắc Xuyên đã đến, nhóm người thí luyện đều vũ trang toàn bộ, cũng ra khỏi thành, chạy đến nơi sông băng băng nguyên đại lục Hắc Xuyên, đi đào băng tinh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Đại lục Hắc Xuyên quanh năm băng tuyết không tan, toàn bộ đại lục bị một tầng băng giá lạnh thật dày bao trùm.

Dưới điều kiện cực lạnh như vậy, dễ dàng dựng dựng ra các loại linh vật băng hệ, trong đó huyền băng và băng tinh là bảo vật ở dưới tầng băng đại lục Hắc Xuyên, cũng là nguyên nhân người tu luyện đại lục Nghiễm Nguyên lúc trước sẽ biến đại lục Hắc Xuyên thành đại lục phụ thuộc đại lục Nghiễm Nguyên.

Hàng năm đại lục Hắc Xuyên vào mùa cực rét lạnh, dưới sông băng có lượng lớn băng tinh ngưng tụ mà thành, hấp dẫn vô số người thí luyện rất liều mạng, đều đi tới băng nguyên tìm kiếm băng tinh.

"Tuy rằng băng tinh là thứ tốt, nhưng mỗi lần khi băng tinh xuất thế, gặp qua nhiều nơi phun ra hàn khí dưới tầng băng, vì luyện thân mình, khiến cho hàn băng dưới sông băng hòa tan thành nước, cuối cùng hình thành mạch nước ngầm dưới miếng băng mỏng. Cho nên khi đang tìm kiếm băng tinh, các người nhất định phải vận phần cẩn thận, trăm ngàn lần đừng rơi xuống trong nước, nếu không chắc chắn bị nước băng ẩn chứa mà khí tổn thương do giá rét. Nếu như mạch nước ngầm cuốn vào dưới đất, chung quanh đều là băng tầng cứng rắn, không thể phá băng mà ra, người tu luyện cũng sẽ bị chôn sống chết ngập..."

Nghe được Khích Thành Huân giải thích, da mặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều cứng ngắc vài phần.

Lần trước nhiệm vụ huyền băng, khi bọn họ đào bới huyền băng ở trên băng nguyên, Mặc Sĩ Thiên Kỳ vô cùng may mắn tìm được mấy khối băng tinh, làm cho hân tưởng tìm kiếm băng tinh chính là đơn giản như vậy. Nào biết đầu đó chẳng qua là một loại may mắn nhỏ, bởi vì nơi đó chỉ có mấy khối băng tinh, cho nên chưa từng có nhiều hàn khí xuất hiện ở dưới băng nguyên đó, tự nhiên cũng sẽ không khiến cho băng tầng chung quanh hòa tan thành nước.

Sở Chước thận trọng nói: "Ta đã biết, đa tạ Khích đại ca nhắc nhở."

Khích Thành Huân cười nói: "Đây không tính cái gì, dù sao đến lúc đó các người cũng sẽ biết, không trách ta lắm miệng là tốt rồi."

"Làm sao trách được? Chúng ta đều biết Khích đại ca có ý tốt." Mặc Sĩ Thiên Kỳ cười nói.

Hàn huyền một lát chuyện làm sao tìm kiếm băng tinh, Sở Chước vừa chuyển đề tài, đột nhiên nói: "Khích đại ca, nghe nói thông đạo đại lục Hắc Xuyên và đại lục Nghiễm Nguyên sắp mở ra, đến lúc đó chúng ta muốn đi đại lục Nghiễm Nguyên, các huynh thì sao?"

Khích Thành Huân sững sốt, nghĩ chuyện mới vừa rồi, cảm khái nói: "Chúng ta đến đại lục Hắc Xuyên không chỉ có là vì thử luyện, đồng thời cũng là tới đây phát triển. Tuy rằng đại lục Hắc Xuyên nguy hiểm, nhưng cơ hội thì nhiều, chúng ta dự tính còn nán lại ở chỗ này nhiều thêm vài năm, thẳng đến khi tu vi có thể lại đột phá."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe xong, không khỏi có chút thương cảm, nói: "Xem ra phải vài năm sau chúng ta mới có thể gặp lại Khích đại ca."

Khích Thành Huân cũng có chút không nỡ, tuy rằng quen biết mấy người Sở Chước chỉ mới mấy tháng, nhưng tính nết bọn họ vô cùng hợp nhãn duyên của hân, càng không cần phải nói vị luyện đan sư Mặc Sĩ Thiên Kỳ này bán cực phẩm linh đan cho bọn hân, đều là vật khan hiếm.

Đội Thiên Thôn từ khi gặp được bọn họ, đã vượt qua những gì hân giúp bọn họ, làm cho hân vô cùng cảm kích.

Chỉ là thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, Sở Chước bọn họ lần này là lỡ bước vào đại lục Hắc Xuyên, sớm hay muộn phải rời khỏi thôi.

Người tu luyện thành Hắc Xuyên chậm rãi đi ra ngoài, đi tới hướng băng nguyên phương Bắc.

Băng nguyên phương Bắc so với địa phương khác thì đều phải lạnh hơn, băng tinh ngưng tụ cũng nhiều, mỗi một năm nhóm người tu luyện đều thích vọt tới hướng bên này, tại mảnh đất này có thể dễ dàng tìm được băng tinh hơn những nơi khác.

Xe trượt tuyết xuyên qua ở trên cánh đồng tuyết, đồng hoang hai bên sông băng lui lại đằng sau.

Sở Chước ôm A Chiêu sưởi ấm, nhìn rặng núi phía xa ở dưới sắc trời mịt mờ bị sông băng bao phủ, đột nhiên trái tim hơi nhảy lên.

Nàng cảm giác được Bích Tâm Châu.

A Chiêu phát hiện tay của nàng ôm mình khấn trương, ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy thiếu nữ vẫn luôn trầm tĩnh không nói lúc này hai tròng mắt hơi hơi tỏa sáng, khóe môi hơi nhếch lên, đột nhiên tâm tình trở nên vô cùng tốt.

Suy nghĩ một chút, thì cũng hiểu rõ vì sao nàng như thế, chắc là có tin tức của Bích Tâm Châu.

Quả nhiên, buổi tối khi nghỉ ngơi, Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ tiến đến cùng nhau, Sở Chước hạ giọng nói với bọn họ: "Ta cảm giác được khí tức của Tâm Châu, hôm nay vừa mới xuất hiện, nhưng mà bây giờ còn rất mỏng manh."

"Thật sự?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ cao hứng hỏi.

Bé rùa cũng thật cao hứng, mặc y phục lông xù, chen lẫn tới nhìn Sở Chước.

Trong khoảng thời gian này Bích Tâm Châu không ở cùng, bọn họ đều không được ăn món ngon Bích Tâm Châu làm, thật là nhớ.

Sở Chước gật đầu, nhỏ giọng nói: "Hiện tại khoảng cách giữa chúng ta và địa phương Tâm Châu đang ở còn rất xa, cho nên cảm ứng khế ước của ta và hãn rất yếu. Nhưng có thể khẳng định là, hiện tại chúng ta đang đi tới phương hướng của Tâm Châu, hãn là rất nhanh đã có thể gặp được hãn rồi."

Nghe nói như thế, Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Huyền Uyên càng cao hứng.

Lập tức, Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền nhớ tới mấy chục người tu luyện Nhân Hoàng cảnh đi đến đại lục Hắc Xuyên, nhin không được lại hỏi: "Vậy hiện tại Tâm Châu ca

không có việc gì chứ?"

Sở Chước lắc đầu: "Ta không biết, ta chỉ có thể cảm giác được hãn tồn tại, còn hãn hiện tại như thế nào, cũng không biết."

Nàng và Bích Tâm Châu là khế ước ngang hàng, mặc kệ ai gặp chuyện không may, chỉ có thể cảm giác được, cũng không có năng lực chia sẻ cho đối phương, không giống như khế ước chủ tớ, nếu như chủ nhân gặp chuyện không may, yêu thú cũng sẽ gánh vác một nửa thương hại. Nếu như yêu thú gặp chuyện không may, thật ra chủ nhân lại không có gì, trừ phi yêu thú từ vong, mới có thể tạo thành thương hại nhất định cho chủ nhân.

Hiện tại bọn họ khoảng cách quá xa, Sở Chước trừ bỏ có

thể cảm giác được Bích Tâm Chân tồn tại ra, hết thấy thứ khác đều không cảm giác được.

Rốt cục có thể cảm giác được khí tức của Bích Tâm Châu, trong lòng Sở Chúc thả lỏng vài phần.

Xe trượt tuyết bay nhanh ở trên đường năm ngày sau, thì mới dừng lại.

Mà trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn gặp phải yêu thú ma hóa như cũ, nhưng mà trải qua hai tháng giết hại, số lượng yêu thú ma hóa trên đại lục Hắc Xuyên giảm mạnh, đã không thể tạo thành tai nạn cho đại lục Hắc Xuyên, mọi người cũng không để chúng nó vào mắt, chỉ giết chết đốt cháy là xong việc.

Mọi người đứng lại ở trước một vùng sông băng.

Đứng ở dưới sông băng, giống như có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, thanh âm này có vẻ rất đặc biệt.

Sau khi phát hiện cái này cũng không phải là ảo giác của mình, trên mặt Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều lộ ra thần sắc kinh dị. Không nghĩ tới đại lục Hắc Xuyên giá lạnh quanh năm, ngược lại ở mùa cực rét lạnh trong năm, dưới băng tầng sẽ xuất hiện mạch nước ngầm, giống như con sông bình thường bị băng tuyết bao trùm, tràn ngập sinh mệnh lực.

Bởi vậy cũng có thể phán đoán, vùng này băng tinh nhất định không ít.

Sau khi đến nơi đây, nhóm người tu luyện lấy đơn vị đội

ngủ mà tan ra, bắt đầu di tìm băng tinh.

Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ vốn là theo đội Thiên Thôn, nhưng đội Thiên Thôn nghĩ đến vận khí quý dị đó của Mặc Sĩ Thiên Kỳ, lo lắng đi cùng với hắn, chỉ có thể trợ mắt nhìn hắn tìm được băng tinh, bọn họ không thu hoạch được gì, tư vị đó quá mức chua sót. Vì thế đến lúc đó không làm cho mình hận đến đánh hắn một trận ngay tại chỗ, mọi người quyết định không đi cùng Mặc Sĩ Thiên Kỳ.

Vì thế, chỉ có hai người Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ một tổ, đi tới hướng băng nguyên cách đó không xa.

Chọn một địa phương không người, hai người liền bắt đầu lấy công cụ đi xuống đào băng.

Sở Chúc vô cùng hào lực dùng Toái Tinh kiếm chọc – vào trong băng tầng, băng tầng vỡ ra một cái khe hở, theo nàng tiếp tục dùng thêm lực lớn, dung nhập dị thủy, khe hở này càng lúc càng lớn, rốt cục lộ ra băng tầng sạch sẽ phía dưới bị hắc băng bao trùm.

Để A Chiếu ở lại trên mặt đất cảnh giới, hai người nhảy xuống khe hở bị Sở Chúc biến thành rộng một trượng, bắt đầu đào.

Có Mặc Sĩ Thiên Kỳ ở, lập tức tìm được hai khối băng tinh.

Đào xuống chút nữa, đột nhiên bọn họ nhìn thấy một cái băng mạch hình giọt nước điểm tuyết màu trắng nhạt, giống như một dải lụa quanh co uốn lượn dưới lòng đất, Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấu cũng bình sơ

Sở Chúc và Mạc Sĩ Thiên Kỳ nhìn thấy cũng kinh sợ.

"Đây là... mạch Băng tinh?"

"Hình như là vậy." Sở Chúc thâm trầm trả lời.

Hai người liếc nhau, vội vàng tiếp tục đào, mất công phu một ngày, rốt cục đào ra mạch băng tinh này.

Sở Chúc đào lĩnh thức đi qua, phát hiện trong mạch băng tinh này thế nhưng có ba ngàn khối băng tinh.

"Thật tốt quá!" Mạc Sĩ Thiên Kỳ nắm hai tay thành nắm đấm, vung lên giữa bầu trời, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Sở Chúc, nói: "Sở tỷ, thì ra đây là mạch băng tinh bọn họ nói băng tinh xuất thế, chỉ có vào lúc này hàng năm, mới có thể đào được loại đông đúc này."

ChieuNinh~dien~dan~lequydonĐ^dl^qd

Sở Chúc cũng thật cao hứng, mím môi cười.

Chỉ là, rất nhanh, tươi cười của Sở Chúc liền cứng ngắc ở bên miệng.

Ở khi Mạc Sĩ Thiên Kỳ còn đang cầm băng tinh cười ngây ngô, Sở Chúc kéo lấy áo hắn một phen, túm hắn nhảy đến trên mặt băng, quát một tiếng: "A Chiếu."

A Chiếu đang nhàm chán cảnh giới nghe được lo lắng trong thanh âm của Sở Chúc, nhảy mạnh lên, nhảy đến trên vai Sở Chúc.

Ngay tại khi Sở Chúc túm Mạc Sĩ Thiên Kỳ chạy như điên ở trên mặt băng, trong kẽ nứt băng tầng phía sau

bọn họ, một cột nước trắng kiệu phóng lên cao.

Tiếp theo tầng tầng dưới chân bọn họ bắt đầu nứt nẻ, càng ngày càng nhiều cột nước theo chỗ nứt nẻ phun ra, rất nhanh tầng tầng phạm vi trăm dặm đều bị vùi lấp, một khối băng khổng lồ trôi nổi ở trên mặt làn nước màu đen.

Sở Chước một đường chạy như điên, phía sau là mặt băng nứt nẻ, dấu vết nứt nẻ đó giống như một con rắn dài theo đuôi không bỏ.

Chỗ nứt nẻ, là cột nước phun trào, bọt nước văng khắp nơi, nếu không phải Sở Chước chạy trốn nhanh, nước đá đó cũng sẽ phun đến trên người bọn họ.

Chạy một lát, Sở Chước đột nhiên nghĩ đến cái gì, ném Toái Tinh kiếm đi, nằng dặt Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhảy đến trên thân Toái Tinh kiếm. Toái Tinh kiếm mang theo bọn họ mãnh liệt nhảy lên đi về phía trước, nhảy lên cao cao, mới tránh được cột nước phun trào ở phía dưới.

Thẳng đến khi mặt băng không còn phun cột nước, Sở Chước mới hạ Toái Tinh kiếm xuống, hai người một yêu nhìn về phía phía dưới.

Chỉ thấy băng nguyên phía dưới đã biến thành một vùng băng hồ màu đen, băng màu đen di động trôi nổi ở trên mặt nước, cảnh sắc này thoạt nhìn thật sự không đẹp kỳ diệu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ lòng còn sợ hãi nói: "May mắn Sở tỳ phản ứng mau, nếu không thì chúng ta phải rơi vào trong nước, thật sự ghê tởm."

Sở Chước nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thực chúng ta đào cũng không sâu, vốn không nên phun ra nước nhanh như vậy, có thể là bởi vì chúng ta đào đến một cái mạch băng tinh. Khi băng tinh ngừng tu đều rút hàn khí phụ cận đi, thế cho nên băng tầng nơi này quá mỏng, mới có thể biến thành như vậy."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ có chút rối rắm nói: "Thì ra địa phương càng nhiều băng tinh thì càng nguy hiểm, xem ra thứ này cũng không phải dễ lấy như vậy."

Sở Chước nhìn một vùng băng hồ này một lát, cũng không có hạ xuống nữa, mà ngược kiếm bay đi hướng xa xa, tiếp tục tìm địa phương đào băng tinh.

Đọc theo đường đi, Sở Chước cũng nhìn thấy rất nhiều người tu luyện giống như bọn họ, đào đào, đột nhiên băng động liền phun nước, chỉ có thể vội vàng mà chạy, chạy trốn tới một nĩa mới nhớ lại còn có thể ngược kiếm phi hành.

Cũng không trách bọn họ quên, thật sự là tầng ngoài đại lục Hắc Xuyên chịu đũa ma khí ăn mòn, linh khí ở đây không đủ dùng, thêm nữa là tài liệu linh khí phòng ma lại rất quý. Cho nên có thể dùng linh khí ít đi một phần nhỏ thì sẽ ít dùng, xuất hành theo thói quen đều dùng xe trượt tuyết, dần dần cũng quên dùng vũ khí.

Trừ những thứ đó ra, Sở Chước cũng rất không muốn cho người khác biết Toái Tinh kiếm của nàng võ đã dung nhập Kim Vũ thạch có thể phòng ma, cho nên Toái Tinh kiếm tốt nhất không cần liên tiếp sử dụng trước mặt người khác.

Sở Chước phi hành đặc biệt chọn địa phương ít người, thẳng đến khi chung quanh không có người nào, thì mới dừng lại tiếp tục đào.

Liên tục vài ngày, Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ đều bị vây ở trong một loại trạng thái "Đào lắng — đào được lắng tĩnh — vọt vọt mà chạy", nhưng mà thu hoạch cũng khả quan.

Mỗi lần bọn họ thoát được chật vật như vậy, nhưng thu hoạch cũng hơn người ngoài vài lần, thậm chí mấy chục lần.

Sở Chước nhìn Mặc Sĩ Thiên Kỳ thường thức một khối lắng tĩnh, lại cảm khái vận khí của hắn, giống như chỉ cần hắn ở đâu, thì vận may sẽ bầu bạn theo bọn họ.

Nhưng mà, vận may cũng không phải vẫn luôn đi cùng, đặc biệt là loại tồn tại lòng người khó mà phỏng đoán, cũng sẽ mang đến, cái này không phải vận khí có thể cân nhắc.

Ở khi Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ lại một lần chạy ra khỏi phạm vi mặt băng hòa tan, thì bọn họ gặp được một đám chặn đường cướp bóc.

Dại hán khôi ngô đứng ở trên một khối băng thạch địa thế hơi cao cười hớ hớ nói: "Hai vị, ta thấy các người gần đây mỗi khi đến một chỗ, thì nơi đó liền thành biển thành lắng hồ, xem ra thu hoạch của các người không ít, có phải nên hiến kính đại gia một ít hay không?"

Dại gia nhà ai ha?

A Chiêu vẫn luôn lấy từ đại gia cho mình thì nhất thời nổi giận, ánh mắt nheo lại nhìn bọn hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ nghe nói như thế, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc kỳ quái, lại có chút rối rắm, không khỏi nhớ tới mỗi lần khi Sở Chúc để cho Dịch Chấn hiến kính, biểu tình của Dịch Chấn thật sự là đặc sắc.

Thật ra Sở Chúc lại bình tĩnh, Toái Tinh kiểm cầm trong tay để ngang ở trước ngực.

Lúc này, một người tu luyện vóc dáng thấp bé bên cạnh đại hán khôi ngô đột nhiên kêu lên: "Lão đại, kiểm trên tay nữ nhân này chính là một bảo bối, dùng lâu như vậy, thế nhưng cũng không bị ma khí ăn mòn, nhất định là thêm vào tài liệu linh khí phòng ma."

Chiêu Ninh~dien~dan~lequydonD ^ d ^ l ^ q ^ d

Nghe nói như thế, ánh mắt nhóm người tu luyện bên cạnh đại hán nhìn về phía Toái Tinh kiểm sáng dần.

Đại hán khôi ngô thấy lộ dạng các huynh đệ hưng phấn, căn bản sẽ không để Sở Chúc và Mặc Sĩ Thiên Kỳ vào mắt, lập tức một đôi tay to như quạt giấy vỗ vào nhau, phát ra tiếng vỗ tay nặng nề, nói: "Các người ai cướp được chính là của người đó."

Nghe được lời đại hán khôi ngô nói, lập tức liền có ba người tu luyện nhào đi qua hướng Sở Chúc, muốn cướp được tới tay trước tiên.

Lần cướp bóc này người cũng không nhiều, chỉ có mười mấy người, nhưng thực lực lại muốn cao hơn với người đôi

Chiến Huyết lúc ấy.

Đại hán khôi ngô là Nhân Vương cảnh tăng bày, cấp dưới bên người hãn đều là Linh Quang cảnh, nháy mắt đã thấy Sở Chúc Linh Quang cảnh tăng năm và Mặc Sĩ Thiên Kỳ một luyện đan sư gào còi Linh Quang cảnh tăng một sơ ra không bằng.

Sở Chúc đẩy Mặc Sĩ Thiên Kỳ đến phía sau một cái, rút kiếm lao tới nghênh đón.

Nàng nghênh đón một người tu luyện Linh Quang cảnh tới trước nhất, không chút khách khí đập lên ngực hãn một cước, liên tục đâm nát xương sườn của hãn. Kiếm quang xẹt qua, xuyên tới chính giữa trái tim người tu luyện, màn nước trên thân kiếm cũng là hư không lắc lư một chiêu, đột nhiên hóa thành một lưới nước, bao lại một người tu luyện khác.

Đị thiêu sinh thành lưới nước hóa thành màng nước, bao vây đầu người tu luyện đó lại, ở khi người tu luyện đó giãy dụa, giống như khi treo cổ Thiên Huyết trùng lúc ấy, liên tiếp xoắn đầu hãn thành máu thịt.

Một cái xác chết không đầu ngã xuống.

Sở Chúc vừa ra tay, nháy mắt liền giải quyết ba người tu luyện Linh Quang cảnh.

Một màn này phát sinh được quá nhanh, thậm chí làm cho người ta không phản ứng kịp, sắc mặt đại hán khôi ngô phút chốc biến đổi, quát một tiếng, lại có bốn người tu luyện nhào tới Sở Chúc.

Sở Chúc chém không sai.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ li Sở Chúc ném khỏi chiến trường, khăn trương nhìn Sở Chúc chiến đấu cùng đám người tu luyện này, đột nhiên phát hiện động tác của đại hán khôî ngô đang đứng ở trên băng thạch, nhất thời nóng nảy.

"Sở tử, cẩn thận người cao to kia, hắn muốn ra tay..."

Sở Chúc mắt lộ ra ánh sáng lạnh, mũi kiếm chém ra một đạo kiếm khí, bức lui một người tu luyện, khi đang muốn đón nhận người tu luyện Nhân Vương cảnh đó, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người tu luyện Nhân Vương cảnh đó đang muốn ra tay đã té trên mặt đất, bùm mặt, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mà trên băng thạch lúc trước vốn là đại hán khôî ngô đứng, lúc này là một tiểu yêu thú lông xù màu đen đang đứng, đang ghét bỏ đặt móng vuốt mài mài trên băng, giống như khi cào đại hán khôî ngô đó, dơ móng vuốt của nó, làm cho nó cực kì mất hứng.

Sở Chúc chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, liền thừa dịp người tu luyện chung quanh còn chưa phản ứng, lại ra tay.

Kiểm thuật của nàng khi mở khi hợp, khí thế hào hùng, đám người tu luyện ở dưới sự chèn ép của nàng, lập tức đã không giữ nổi, cuối cùng bị nàng lật ngược.

Thẳng đến khi chiến đấu chấm dứt, người tu luyện còn

sống đều là mộng, không rõ vì sao bọn họ rõ ràng có người tu luyện Nhân Vương cảnh cùng một đám người, thế nhưng thất bại bởi một người tu luyện Linh Quang cảnh tăng năm.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Trời Với Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

A Chiêu mài móng vuốt một lát sau, cảm thấy sạch sẽ rồi, mới nhảy đến trên vai Sở Chúc một lần nữa, theo thói quen dùng cái đầu lông xù của mình cọ cọ gương mặt của nàng.

Hình ảnh này ở trong mắt người ngoài, giống như một yêu sủng đang lấy lòng chủ nhân tốt.

Đám người tu luyện bị Sở Chúc đánh ngược ở khi thấy một màn như vậy, nhìn không được âm thầm nuốt nước miếng.

Tiểu yêu thú bộ dạng cầu sủng như vậy, thực sự nhìn không ra được thế nhưng có thể cào được lão đại bọn họ máu rơi đầy mặt, đau gào không thôi. Đó chính là người tu luyện Nhân Vương cảnh, làm sao là tiểu yêu thú phổ thông có thể đánh lên thương tổn được chứ? Nhưng hiện tại nhìn đến lão đại bọn họ chỉ có thể nằm rên rĩ trên mặt đất, có thể thấy được đáng sợ của tiểu yêu thú này.

Lại nhìn hướng bên kia Sở Chúc mang theo một thanh trọng kiếm mà đứng đó, đám người tu luyện này đột nhiên hiểu rõ ý tứ cái câu "giả heo ăn con hổ" rồi.

Quả thực bị hổ chết.

Trừ bỏ lúc ban đầu ba người tu luyện nhào đi lên bị Sở Chúc thuận tay giết chết, người tu luyện còn sống khác đều bị thương nhất định, may mắn mệnh vẫn còn. Sở Chúc chính là vì chấn nhiếp bọn họ, làm cho bọn họ có điều có kỵ, cũng không có ý tứ giết người nữa.

Sau khi đánh đám người tu luyện đều nằm úp sấp, Sở Chúc để cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ đoạt hết túi càn khôn trên người của đám người tu luyện này.

"Sở tỷ, muốn giết bọn hắn không?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ dò hỏi, đối với loại người tu luyện cứ thích giết người đoạt bảo này, tâm địa Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhất định cứng rắn.

Thần sắc mấy người tu luyện căng thẳng, da đầu không khô run lên, chỉ lo lắng Sở Chúc thật sự sẽ lòng dạ độc ác đều giết hết bọn họ.

Sở Chúc liếc mắt nhìn bọn họ một cái, thần nhiên nói: "Không cần, dù sao nếu bọn họ dám đến báo thù, tự ta có thể lại giết một lần."

Nghe nói như thế, đám người tu luyện kia vội vàng lắc đầu, làm sao còn dám báo thù? Cho dù là người tu luyện Nhân Vương cảnh vốn còn đang bùm mặt kêu gào thảm thiết đó cũng sáng suốt ngậm lại miệng.

Dứt lời, Sở Chúc mang theo Mặc Sĩ Thiên Kỳ, nhảy lên Toái Tinh kiếm, thoải mái rời đi.

Buổi tối, khi làm tổ nghỉ ngơi ở trong băng động cứng rắn, Huyền Uyên cắn một viên cực phẩm linh đan, nhìn không được hỏi:【Lão đại, vì sao hôm nay huynh muốn cào nát mặt tên nhân loại kia?】

Cào nát còn chưa đủ, còn làm chút tay chân, làm cho người nọ ngay cả năng lực chiến đấu cũng mất đi.

Ở đại lục Hắc Xuyên, người thí luyện không có năng lực chiến đấu, hậu quả có thể nghĩ.

A Chiêu ngồi ở đằng kia, vung móng vuốt tròn xoe như quả cầu lông nhưng, vênh váo hò hét nói:【Ai cho hắn dám xưng đại gia ở trước mặt bản đại gia?】

Không chỉ có xưng đại gia ở trước mặt đại gia nó, còn muốn cướp của bọn họ, không cào chết hắn cũng coi như là may rồi.

Huyền Uyên nga một tiếng, nói:【Lão đại huynh yên tâm, về sau đệ nhất định không xưng đại gia ở trước mặt huynh.】

A Chiêu liếc mắt nhìn bé rùa ngo ngoe một cái, đuôi móng vuốt đi qua, cào vài cái ở trên mai rùa của nó:【Vậy mới đúng.】

Tên tiểu đệ này quả nhiên đủ nghe lời.

Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ không có nghe hiểu hai con yêu thú này đối thoại, đang kiểm kê đồ trong túi càn khôn.

Kiểm kê xong rồi, Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói: "Sở tỷ, bọn họ nhất định cướp đoạt băng tinh của rất nhiều người, nếu không không có khả năng có nhiều như vậy."

Mười mấy cái túi càn khôn, thế nhưng có gần một vạn khối băng tinh, nếu như lấy đến đại lục Nghiễm Nguyên bán, chính là một khoản tài phú không nhỏ. Mười mấy ngày nay bọn họ kiếm được băng tinh cũng không ít, nhưng cũng không có nhiều như bọn người kia, cho dù bọn họ có mười mấy người cùng nhau tìm kiếm băng tinh, cũng không có khả năng ở trong mấy ngày nay có thể tìm được nhiều băng tinh như vậy.

Dien%^^%đan*^*le#*#quy^_!don-ChieuNinh

Lại liên hệ hành động hôm nay của bọn họ, không khó để đoán ra tồn tại những băng tinh này.

Những người này khẳng định là âm thầm quan sát tình huống người thí luyện khác thu hoạch được băng tinh, sau đó chọn những người tu luyện thực lực không đủ, mà vận khí tốt để xuống tay. Không cần phải nói, bọn họ cũng nhất định quan sát qua hai người Sở Chước và Mặc Sĩ Thiên Kỳ, mới có thể quyết định đến cướp, còn cuối cùng ngược lại bị A Chiêu cáo đến trọng thương, coi như bọn họ không hay ho.

"Vẫn là A Chiêu lão đại lợi hại!" Mặc Sĩ Thiên Kỳ quay đầu cười nói với A Chiêu.

Tiểu yêu thú màu đen kiêu ngạo mà nâng cằm lên, nhúm lông màu trắng trên trán đó cực kì dễ thấy, một đoàn lông xù, cho dù kiêu ngạo cũng vô cùng đáng yêu.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bị mạnh đến muốn vuron tay ra sờ sờ, A Chiêu giờ móng vuốt sáng loáng lên với hắn.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ vội vàng rút tay về, nhưng vẫn là bị mạnh đến lòng ngứa ngáy, lấy ra một viên cực phẩm Vạn Nguyên đan cấp bảy gần đây hắn mới luyện ra đưa đi qua.

Cực phẩm Vạn Nguyên đan cấp bảy bổ huyết ích khí, mặc kệ đối yêu thú hay là nhân loại đều có lợi, là một loại linh đan Mặc Sĩ Thiên Kỳ luyện chế thành công gần đây, cũng là hắn đặc biệt luyện chế vì mấy con yêu thú, đặc biệt dùng để lấy lòng Bích Tầm Châu và A Chiêu bọn họ.

A Chiêu nhận lấy Vạn Nguyên đan, bỗ thí hắn một cái móng vuốt.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ cẩn thận nắm lấy cái móng vuốt đó, cả người đều hưng phấn đến không thôi.

Cái này ngược lại không phải vì cái móng vuốt lông xù đó, xúc cảm vuốt tốt, mà là hành động của này A Chiêu, ở trong mắt hắn, là một loại tán thành và thân cận. Lòng tự trọng của yêu thú cao cấp vô cùng mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng thân cận với nhân loại, lại càng sẽ không tán thành một nhân loại. Tuy rằng A Chiêu đi theo bọn họ, nhưng nó trừ bỏ Sở Chước ra, không dễ dàng thân cận cùng ai, cho tới bây giờ Mặc Sĩ Thiên Kỳ càng chưa từng có được một ánh mắt của nó.

Nay một móng vuốt này của A Chiêu, rốt cục làm cho Mặc Sĩ Thiên Kỳ cảm giác được một loại hưng phấn vì được tán thành và an bình.

Hôm sau, mấy người Sở Chước hoạt động ở trên băng nguyên như cũ, tìm kiếm băng tinh.

Theo thời gian

trôi qua, phạm vi nhóm người thí luyện hoạt động càng lúc càng lớn, từ giữa bầu trời nhìn xuống, có thể nhìn thấy băng hồ không ngừng sinh ra ở trên băng nguyên. Nước ở trong những băng hồ tụ hợp lại bên trong mạch nước ngầm dưới lòng đất, không biết chảy về phương nào.

Đàn khí chung quanh băng hồ bị ngưng tụ ra băng tinh, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không ngưng kết thành băng, một cái băng hồ xuất hiện tiếp theo từng cái, làm cho đám người thí luyện tìm kiếm băng tinh càng chạy càng xa, dần dần tiếp cận vùng đất cực hàn kia.

Thẳng đến khi thời gian bọn họ hoạt động ở trên băng nguyên gần nửa tháng, người tu luyện thì thành thành Hắc Xuyên tới đây, nhắc nhở bọn họ nên rời khỏi.

"Thông đạo đại lục Hắc Xuyên và đại lục Nghiễm Nguyên sẽ mở ra ở mười ngày sau, nếu như chư vị muốn về đại lục Nghiễm Nguyên, làm ơn nhất định nhanh chóng về thành Hắc Xuyên." Một người tu luyện nhắc nhở.

Người thí nghiệm ở đây nghe xong, thì biết bọn họ nên rời khỏi.

Ngay tại khi nhóm người thí luyện chuẩn bị rời đi, đột nhiên thấy người tu luyện thì thành thành Hắc Xuyên lấy ra một cái truyền âm thạch, nghe được tin tức gì đó truyền từ trong âm thạch, sắc mặt người tu luyện đầu lĩnh đó phút chốc đại biến.

"Đi!"

Người tu luyện đầu lĩnh thì thành thành Hắc Xuyên quát một tiếng, dẫn theo thì về thành Hắc Xuyên, cũng không quay đầu lại mà đi tới phương hướng cực hàn chi địa.

Người thí luyện khác ở đây thấy thế, thì khẳng định là nơi nào đó gặp chuyện không may, nếu không những thì về thành Hắc Xuyên hẳn là sẽ quay về thành Hắc Xuyên cùng bọn họ, mà không phải cứ rời khỏi như vậy.

Trên thế giới này chưa bao giờ khuyết thiếu người thích vô gia cư, đến đây liền nhìn thấy có nhiều người thí

và giúp vui, tiếp theo bên nhìn thấy có nhiều người tu luyện liếc mắt nhìn nhau một cái, không chỉ không có quay về thành Hắc Xuyên, ngược lại đuổi theo đám người tu luyện thì thành kia. Chẳng qua vẫn có người tu luyện dè dặt cẩn thận, bọn họ chưa cùng đi lên, mà là đứng lại ngóng đợi ở tại chỗ.

"Sở tỷ..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhỏ giọng gọi một tiếng.

Sở Chúc liếc mắt nhìn hắn một cái, đột nhiên xách hắn lên, nhảy lên Tối Cảnh kiếm, ngự kiếm theo sau.

Người tu luyện đi theo rất nhiều, Sở Chúc bọn họ lẫn ở trong đó, thật ra lại không thấy được. Chẳng đến khi gần tới gần cực hàn chi địa, nhiệt độ không khí càng lạnh, mới có vài người tu luyện dừng lại, không có đi nữa.

Gió tuyết dần dần buông xuống.

Trừ bỏ người tu luyện thì thành thành Hắc Xuyên và người tu luyện Nhân Vương cảnh, những người khác không thể không dừng lại, để tránh bị gió tuyết này tổn thương do giá rét. Hơn nữa gió tuyết lớn như vậy, cũng không có cách nào lại ngự kiếm phi hành.

Sở Chúc cũng không thể không dừng lại, đón gió tuyết đi ngược ở trên sông băng.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ bọc một cái áo choàng, lộ mặt được che kín một nửa, lớn tiếng nói với Sở Chúc: "Sở tỷ, rốt cuộc chúng ta phải đi đâu?"

Sở Chúc vốn vui đùa chạy đi, quay đầu nhìn thấy lộ dana Mặc Sĩ Thiên Kỳ thiếu chút nữa bị gió tuyết thổi

đi, đành phải dừng lại. Nàng đang Toái Tinh kiểm đào ra một cái băng động ở trên băng nhám chung quanh, nhét hẳn đi vào, lại đưa cho hẳn một cái lò lita và một con rùa nhỏ, nói với hẳn: "Ta muốn đi tìm Tầm Châu, huynh và Huyền Uyên ở chỗ này chờ chúng ta."

Mặc Sĩ Thiên Kỳ a một tiếng, còn muốn nói cái gì, thì cửa động đã bị Sở Chúc dời một khối băng đến đóng lại.

Trong động lập tức biến thành một mảnh tối đen.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ luống cuống tay chân lấy ra một chậu hoa hải đăng từ trong túi cần khôn, chiếu sáng lên băng động dày đặc cực lạnh, đồng thời điểm cháy linh than trong lớp tuyết, thẳng đến khi băng động dần dần trở nên ấm áp, một người một rùa đều nhẹ nhàng thở ra.

Chieu Ninh~dien~dan~lequydonD ^ d ^ l ^ q ^ d

Bé rùa bị đông cứng đến có chút cứng ngắc, cũng không ghét bỏ hành vi Mặc Sĩ Thiên Kỳ ôm nó giống như trở thành ấm lò, một người một rùa đều ngồi xồm ở trước lò lita, cố gắng hấp thu ấm áp.

"Không nghĩ tới nơi này sẽ lạnh như thế, xứng đáng được xưng là cực hàn chi địa đại lục Bắc Xuyên..." Mặc Sĩ Thiên Kỳ nói thầm.

Từ sau khi bọn họ tiến vào cực hàn chi địa, Mặc Sĩ Thiên Kỳ liền cảm thấy nơi này lạnh đến không chịu được, cho dù có linh khí hộ thể, như cũ vẫn không thể ngăn cản một tầng tầng hàn ý đó, thể mới hiểu được nguyên nhân vì sao lúc trước Bích Tầm Châu không có để cho bọn họ theo tới.

Nếu như tiếp tục đi tới phía trước, không chừng mọi người phải bị tổn thương do giá rét.

"Một mình Sở tự sẽ không có vấn đề gì chứ?" Mặc Sĩ Thiên Kỳ nhìn không được có chút lo lắng.

Tuy rằng bình thường Sở Chúc biểu hiện được rất lợi hại, giống như không có gì có thể đánh ngã nàng. Nhưng hiện tại nàng chỉ là một người tu luyện Linh Quang cảnh tầng năm, ngay cả là Nhân Vương cảnh cũng không phải, một mình nàng làm thế nào tìm kiếm Bích Tâm Châu tại cực hàn chi địa đây?

□ Không sợ, có lão đại mà. □ Huyền Uyên nói, nó đối với lão đại A Chiêu này cũng có một loại tự tin thành mê muội.

Mặc Sĩ Thiên Kỳ không có nghe hiểu lời nó nói, còn đang ì rừ dăm chiêu lo lắng, không chỉ có lo lắng cho Sở Chúc, còn lo lắng cho Bích Tâm Châu.

Hôm nay nhìn phản ứng những người tu luyện thì thành thành Hắc Xuyên đó, rõ ràng là cực hàn chi địa phát sinh chuyện gì đó, đến nỗi bọn họ cũng không kịp dẫn những người thí luyện về thành Hắc Xuyên liền vội vàng rời khỏi.

Điều này làm cho hắn có lý do để bắt đầu lo lắng cho Bích Tâm Châu còn đang ở cực hàn chi địa, hy vọng không phải vì hắn xảy ra chuyện gì mới tốt.

Thẳng đến khi linh than trong bếp lò cháy sạch không

còn gì, Mặc Sĩ Thiên Kỳ mới thêm hai khối đi vào, sờ sờ bụng có chút đói kêu vang, lại thuận tay bỏ mấy hạt dẻ vào.

Ngay tại khi Mặc Sĩ Thiên Kỳ và Huyền Uyên cùng nhau vây quanh lò lửa nướng hạt dẻ ăn, Sở Chúc và A Chiếu tiến bước ở trong gió tuyết.

Trên người Sở Chúc khoác một cái áo choàng, bước thấp bước cao đi trên mặt tuyết.

A Chiếu làm tổ ở trong áo choàng, nó là yêu thú thuộc tính hỏa, trên người phát ra hơi thở ấm áp, ôm vào trong ngực, giống ôm cái bếp lò nhỏ, làm cho thân thể Sở Chúc không đến mức bị hàn khí ở cực hàn chi địa tổn thương do giá rét.

Trong thiên địa nhiều bông tuyết tung bay, dần dần nuốt hết thân ảnh người ta.

Rét lạnh làm cho tư duy của nàng có vài phần không linh hoạt, dường như ngay cả suy nghĩ cũng hơi chậm chạp. Sở Chúc bắt đầu cẩn thận ẩn giấu hành tung của mình, thả hô hấp tới nhẹ nhất, để tránh bị những người tu luyện thi thành thành Đắc Xuyên đó phát hiện.

Tu vi của những người tu luyện thi thành thành Đắc Xuyên đó đều là ở trên Nhân Vương cảnh, tuy rằng người tu luyện Nhân Vương cảnh cũng đã bị hàn khí cực hàn chi địa ảnh hưởng, nhưng bọn hắn mang theo linh khí phòng lạnh thành Đắc Xuyên cung cấp, ngược lại có thể tiến lên ở trong gió tuyết, cho dù cảm giác được người tu luyện phía sau này cũng không thêm để ý.

Thăng đến khi họ gặp được một đám người tu luyện đang chiến đấu, thì mới dừng lại.

Sở Chước cũng nghe được tiếng chiến đấu xa xa, thanh thế to lớn đó, giống như là người tu luyện Nhân Hoàng cảnh ra tay tạo thành, làm cho tinh thần của nàng hơi chấn động.

Chieu Ninh ~ dien ~ dan ~ le quy don $\mathbb{D}^d \wedge l^q \wedge d$

Sở Chước an tĩnh ngồi xỏm ở trong một cái động tuyết nhỏ đào lâm thời, lắng nghe động tĩnh chiến đấu xa xa, miệng thì thào nói: "Tất cả nhân số cùng giao chiến có chừng hai mươi ba người, trong đó có mười bảy Nhân Hoàng cảnh, sáu người Nhân Vương cảnh... Xem ra không phải Tầm Châu."

A Chiếu nhìn không được nhìn nàng, chỉ thấy trên mặt nàng lộ ra thần sắc vui thích, một đôi mắt phát sáng ở trong tuyết, sáng đến khiếp người.

Sở Chước đánh giá tình huống chiến đấu xa xa, nhìn không được suy nghĩ rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Lúc này hai mươi ba người tu luyện chiến đấu có vẻ như là hỗn chiến, hẳn là người của hai bên đang chiến đấu, cũng không phải là hai mươi mấy người đánh một người, cho nên có thể tạm thời bài trừ Bích Tầm Châu cũng ở trong đó.

Chỉ là, vì sao đây?

Nghĩ đến lúc trước phản ứng của người tu luyện thì thành thành Mặc Xuân, Sở Chước có thể đoán, có lẽ

cũng có người đánh chỉ ý viêm băng cực hàn nơi này, cũng không phải là một mình Bích Tâm Châu.

Nếu cũng không phải là chỉ có Bích Tâm Châu đi đến cực hàn chi địa, như vậy...

Nghĩ đến đây, Sở Chúc đẩy ngã băng tuyết ở ngoài cửa động ra, nói với A Chiêu: "A Chiêu, Tâm Châu ngay tại gần đây, người có thể giúp ta tra xét được hay không?"

A Chiêu chui ra khỏi áo choàng, một đôi dị đồng từ tròn xoe nhìn nàng trong chốc lát, sau đó vươn ra hai cái móng vuốt nhấn một cái ở trên mặt nàng, rồi nhảy lên đi ra ngoài, lập tức thì biến mất ở trong gió tuyết.

Sở Chúc ngồi ở trong động tuyết như cũ, nhìn không được hé miệng mỉm cười.

Quả nhiên, trên thế giới này, chưa bao giờ yêu cầu hồi báo mà giúp nàng, trừ bỏ A Chiêu ra, không có những người khác.

Cho dù là Huyền Uyên và Bích Tâm Châu bọn họ, cũng bởi vì là khế ước giữa nàng và bọn họ, cho nên bọn họ mới có thể ở lại bên cạnh nàng, hỗ trợ cùng nàng cùng có lợi. Chỉ có A Chiêu, giữa bọn họ không có khế ước trời huộc, nhưng nó vẫn đi theo nàng, bảo vệ nàng đi tới ở trên con đường cường giả này, chưa bao giờ sẽ cự tuyệt nàng yêu cầu.

A Chiêu trở về đến rất nhanh.

Nó run run lông trên người, chân động rớt xuống một

thân không tuyết, mới nhảy vào trong lòng Sở Chúc,
vươn ra một cái móng vuốt chỉ chỉ ra bên ngoài.

Sở Chúc liền bò ra từ trong động tuyết, cẩn thận dọc
theo phương hướng A Chiếu chỉ tay đi tới.

Nàng đã cảm giác được Bích Tâm Châu ngay tại gần
đó, hơn nữa hơi thở của nó mỏng manh, giống như là lại bị
trọng thương, phải nhanh chóng đi tìm được hãn mới được.

Bạn đang đọc truyện Cùng Trời Với Thú được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.